

Vượt Qua Ngàn Năm Yêu Chàng

Contents

Vượt Qua Ngàn Năm Yêu Chàng	4
1. Chương 1	5
2. Chương 2	7
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7: Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32
15. Chương 15	34
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	41
19. Chương 19	43
20. Chương 20	45
21. Chương 21	47
22. Chương 22	50
23. Chương 23	52
24. Chương 24	54
25. Chương 25	56
26. Chương 26: Chương 26	58
27. Chương 27	60
28. Chương 28	63
29. Chương 29	65
30. Chương 30	67
31. Chương 31	69
32. Chương 32	71
33. Chương 33	73
34. Chương 34	75
35. Chương 35	78
36. Chương 36	80
37. Chương 37	82
38. Chương 38	84
39. Chương 39	87
40. Chương 40	89
41. Chương 41	91

42. Chương 42	93
43. Chương 43	95
44. Chương 44	97
45. Chương 45	99
46. Chương 46	101
47. Chương 47	103
48. Chương 48	105
49. Chương 49	107
50. Chương 50	109
51. Chương 51	111
52. Chương 52	112
53. Chương 53	116
54. Chương 54	118
55. Chương 55	120
56. Chương 56	122
57. Chương 57	124
58. Chương 58	126
59. Chương 59	128
60. Chương 60	130
61. Chương 61	132
62. Chương 62	134
63. Chương 63	138
64. Chương 64	142
65. Chương 65	144
66. Chương 66	146
67. Chương 67	147
68. Chương 68	149
69. Chương 69	151
70. Chương 70	153
71. Chương 71	155
72. Chương 72	157
73. Chương 73	159
74. Chương 74	161
75. Chương 75	163
76. Chương 76	165
77. Chương 77: Chương 77	167
78. Chương 78	169
79. Chương 79	171
80. Chương 80	174
81. Chương 81	176
82. Chương 82	178
83. Chương 83	180
84. Chương 84	182
85. Chương 85	184
86. Chương 86	186
87. Chương 87	188
88. Chương 88	190
89. Chương 89	192
90. Chương 90	194
91. Chương 91	196
92. Chương 92	198
93. Chương 93	200
94. Chương 94	202
95. Chương 95	204

96. Chương 96: Chương 96	206
97. Chương 97	208
98. Chương 98	210
99. Chương 99	212
100. Chương 100: Chương 100	214
101. Chương 101	215
102. Chương 102	217
103. Chương 103	219
104. Chương 104	221
105. Chương 105: Chương 105	223
106. Chương 106	225
107. Chương 107	227
108. Chương 108	229
109. Chương 109	230
110. Chương 110	232
111. Chương 111	234
112. Chương 112	236
113. Chương 113	238
114. Chương 114	240
115. Chương 115	242
116. Chương 116	243
117. Chương 117	245
118. Chương 118	247
119. Chương 119	249
120. Chương 120	251
121. Chương 121	253
122. Chương 122	255
123. Chương 123	256
124. Chương 124	258
125. Chương 125	260
126. Chương 126	262
127. Chương 127	264
128. Chương 128	266
129. Chương 129	268
130. Chương 130	269
131. Chương 131	271
132. Chương 132	273
133. Chương 133	275
134. Chương 134	276
135. Chương 135	278
136. Chương 136	280
137. Chương 137	282
138. Chương 138	284
139. Chương 139	285
140. Chương 140	287
141. Chương 141	289
142. Chương 142	291
143. Chương 143	293
144. Chương 144	295
145. Chương 145	297
146. Chương 146	299
147. Chương 147	301
148. Chương 148	303
149. Chương 149	305

150. Chương 150	306
151. Chương 151	308
152. Chương 152	310
153. Chương 153	312
154. Chương 154: Chương 154	314
155. Chương 155	316
156. Chương 156	318
157. Chương 157	320
158. Chương 158	322
159. Chương 159	324
160. Chương 160	326
161. Chương 161: Chương 161	327
162. Chương 162	329
163. Chương 163	331
164. Chương 164	333
165. Chương 165	335
166. Chương 166	336
167. Chương 167	338
168. Chương 168	340
169. Chương 169	342
170. Chương 170	344
171. Chương 171	346
172. Chương 172	348
173. Chương 173	350
174. Chương 174	352
175. Chương 175	354
176. Chương 176	356
177. Chương 177	358
178. Chương 178	360
179. Chương 179	362
180. Chương 180: Chương 180	364
181. Chương 181	366
182. Chương 182	368
183. Chương 183	370
184. Chương 184	372
185. Chương 185	374
186. Chương 186	376
187. Chương 187: End	378

Vượt Qua Ngàn Năm Yêu Chàng



Giới thiệu

Bạch Mẫn là một phụ nữ hiện đại 27 tuổi, vô tình bị đưa về quá khứ một ngàn năm trước, sống thân

1. Chương 1

Như thường lệ, sau khi tan làm, Bạch Mẫn đi bộ từ từ theo vỉa hè về nhà, tâm tình không tốt cũng chẳng xấu.

Hai mươi bảy tuổi, cuộc sống của nàng rất đổi bình thường, các mối quan hệ thân thích cũng tương đối. Anh trai đã có con muốn đuổi theo nàng mà gọi “Cô”, chị gái ở bên kia đại dương cũng vừa mới cho nàng một cô cháu lai tóc vàng mắt đen xinh như búp bê, nhưng nàng vẫn chưa hề kết hôn.

Cũng may cha mẹ ở Mỹ chăm sóc chị gái, không thì làm sao nàng có thể thoải mái được thế này.

Anh trai bận việc kinh doanh, thường xuyên vắng nhà, chị dâu và cháu trai phần lớn thời gian về ở nhà mẹ đẻ. Bạch Mẫn ở nhà mình mà như ở khách sạn, ngồi giữa nhà trống vắng, ăn món ăn yêu thích, chỉ chú ý vào cơm, im lặng ăn.

Ngoài cửa sổ gió thổi qua, cuốn theo vài chiếc lá cây, mưa thu rơi âm thầm.

Đem thức ăn thừa gói lại, cầm ô đi ra ngoài. Phía trước năm mươi thước có một lão ăn mày già, hơn nửa năm rồi, dường như chẳng dịch chuyển đi đâu.

Đi đến trước mặt lão ăn mày, nhẹ nhàng đặt thức ăn xuống và mỉm cười.

“Cho cô này!” – Lão ăn mày rất già, những sợi tóc màu xám trắng vất rải rác trên vai, nhưng cũng coi là sạch sẽ, không đến mức khiến người ta khó chịu. Bàn tay thô ráp của lão đưa ra một chuỗi những hạt màu đen xâu thành vòng tay, hạt đá nhỏ cỡ hạt ngô, cực kỳ không đồng đều, bao quanh một dòng tinh tế với những tơ hồng mong manh.

Bạch Mẫn có chút ngạc nhiên, tròn mắt nhìn lão ăn mày, nhưng rất nhanh, tay nàng đón lấy chiếc vòng, mỉm cười nói: “Cám ơn ông, rất đẹp!”

“Nó rẻ mà” – Khuôn mặt lão ăn mày lộ vẻ vui sướng, mở miệng nói, rằng đã muốn rút ra ngoài mấy chiếc, tiết lộ: “Không phải nhặt được đâu, mua đây, hôm qua có người bày bán ở đây, tôi mua nó cho cô đây.”

Bạch Mẫn lại cười cười, thứ đeo trên cổ tay trái mình, có lẽ quả thật không đáng giá. Thông thường người ta bày bán hàng rong, đều lấy giá buôn rất rẻ, một món tiền có thể mua biết bao thứ, nhưng lão ăn mày thì làm gì có tiền, chỉ nghĩ vậy thôi cũng khiến cho nàng thật cảm động. Nàng thật lòng quý trọng thứ này.

Mưa thu vẫn lẳng lặng rơi, lạnh, mang theo hương vị cô đơn.

Mở mắt ra, không khí đưa lại một làn hương nhàn nhạt, vẫn có tiếng mưa rơi nhẹ nhẹ, gió tựa hồ như thật như giả, rèm khẽ lay động, mắt nhìn không rõ. Một đêm dài ngủ ngon, có lẽ ngủ quá lâu, Bạch Mẫn cảm thấy toàn thân đau nhức, đau đầu chóng mặt, chẳng lẽ chiều qua gió thu thổi, nàng đi ngủ quên không đóng cửa sổ nên bị cảm rồi?

– “Tiểu thư, người tỉnh rồi?” – Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai, giọng điệu không giấu nổi niềm vui sướng.

Tiểu thư?

Bạch Mẫn theo tiếng ngoảnh lại nhìn, đầu óc bỗng trở nên mơ hồ.

Đứng trước giường là một cô bé 14, 15 tuổi, mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, trên đầu có hai búi tóc nhỏ, khuôn mặt hiền lành thanh tú, không khác mấy so với hình ảnh trong phim truyền hình cổ trang.

Bạch Mẫn hai mắt nhìn chăm chăm vào tiểu cô nương trước giường, không biết nói sao cho phải, thời gian dường như ngưng đọng lại, một hồi lâu mới hỏi từng tiếng một: “Cô là ai?”

Tiểu cô nương vẽ mặt kinh ngạc, hai mắt tròn to, run run nói: “Tiểu thư, người đừng hù dọa nô tì mà, nô tì là Xuân Liễu mà, nô tì là nha hoàn Xuân Liễu thân cận của người mà”

Xuân Liễu? Nô tì? Nha hoàn thân cận?

Bạch Mẫn không hiểu ra sao nữa, rốt cục thế này là thế nào!

Nàng nhìn Xuân Liễu, cố gắng mỉm cười một chút, nói: “Là Xuân Liễu sao? Thực xin lỗi, ta như người đang nằm mơ, nếu người thực sự biết ta, ta chỉ có thể nói ta cái gì cũng không nhớ rõ. Người có thể nói cho ta biết, ta là ai không?”

Xuân Liễu ưng thuận gật đầu, rồi vui vẻ nói: “Tiểu thư, người vừa bệnh nặng, mê man ba ngày ba đêm, người tỉnh lại được thực sự rất tốt, Tào thái y nói sau khi người tỉnh lại sẽ có chút không quen, dần dần sẽ khá lên thôi. Em sẽ đi lấy cho tiểu thư một ly nước.”

Ngay lúc đó, từ ngoài tiến vào một cô bé cũng chừng tuổi như Xuân Liễu, nhưng có phần xinh đẹp hơn chút, châu viên ngọc nhuận, giọng nói lại càng mềm mại đáng yêu khê vang lên: “Xuân Liễu, tiểu thư tỉnh rồi sao?”

“Mới đây thôi” – Xuân Liễu hơi trách cứ nói – “Xuân Đào, người nhỏ giọng chút, tiểu thư vừa tỉnh lại, cần thận kinh hách”.

“Ta đi báo cho lão gia và phu nhân” – Xuân Đào đi như một cơn gió, trước khi đi còn mơ hồ bỏ lại một câu: “Người cứ việc coi nàng là tiểu thư đi, hầu hạ nàng thật lãng phí năng lực Xuân Đào ta.”

Bạch Mẫn trừng mắt một cái, Xuân Đào kia sao mà to gan thế, nàng nhìn Xuân Liễu, Xuân Liễu vẽ mặt bất an, đứng đó không biết làm sao: “Xuân Đào nàng, nàng nhất định không phải cố ý, tiểu thư, người không cần để ý, không phải chỉ có nô tì coi người là tiểu thư, người thực chất là tiểu thư của Mộ Dung vương phủ mà”.

“Không sao” – Bạch Mẫn lắc lắc đầu – “Xuân Liễu, nói ta hay, đây là thế nào? Ta là ai? Ta vì sao mà sinh bệnh? Trước hết cho ta nước, ta khát.”

Xuân Liễu lập tức tiến đến nâng Bạch Mẫn dậy, để nàng tựa vào đầu giường, Bạch Mẫn đón lấy nước từ tay Xuân Liễu liền uống ngay, chợt nhận ra thứ mình đang mặc trên người không phải chiếc áo ngủ vải bông có hoa nhỏ thường mặc, mà là quần áo lụa, cổ tay còn có những hình thêu tinh xảo, dường như là hoa lan, Bạch Mẫn hơi ngạc nhiên, nói: “Xuân Liễu, người mang gương lại đây.”

Xuân Liễu mang gương đến bên và nói: “Tiểu thư, đây là Mộ Dung vương phủ, người là tam tiểu thư ở đây, vì tiểu thư sinh vào mùa thu nên lão gia đặt tên cho người là một chữ “Phong”. Trước tiểu thư còn có hai vị công tử, hai vị tiểu thư, sau còn có một vị tiểu thư. Lão gia là Tể tướng đương triều, trong phủ đại tiểu thư năm kia đã gả cho thái tử gia, nhị tiểu thư năm trước đã gả cho Ngô Mông đại tướng quân. Tiểu thư cũng đã hứa...”

Bạch Mẫn nhìn cô gái trong gương, cô gái của quá khứ có lẽ là một ngàn năm trước, Mộ Dung Phong. Tóc như thác đổ, da trắng hơn tuyết, mi thanh mục tú, khí chất cao quý thanh lịch. Mặc dù không hoàn toàn là dung mạo của mình, nhưng nhìn cũng không tính ngoài ý muốn, nhìn kỹ còn như có mơ hồ bộ dáng của nàng, chỉ là cô gái trong gương đẹp hơn cả.

“Ta không phải cũng hứa hôn rồi chứ?” – Bạch Mẫn nhìn Xuân Liễu không nói tiếp, nghiêng đầu hỏi.

Xuân Liễu khổ sở gật gật đầu: “Tiểu thư người năm nay mười sáu tuổi, đã đến tuổi lấy chồng rồi. Thái hậu nương nương đích thân hạ chỉ, lệnh cho lão gia đem một trong hai vị tiểu thư chưa hôn phối trong phủ gả cho tứ thái tử. Lão gia và phu nhân nói tứ tiểu thư tuổi còn nhỏ, cũng chỉ có thể gả tam tiểu thư đi thôi.”

Bạch Mẫn ngẫm nghĩ, nói: “Phải chăng vị tứ thái tử này không tốt? Ta sinh bệnh phải chăng cũng liên quan tới chuyện này?”

“Ai” – Xuân Liễu khê thở dài một cái – “Tiểu thư không chịu gả, lão gia liền phạt tiểu thư quỳ gối bên ngoài, ai ngờ đêm đến trời đổ mưa, tiểu thư mắc mưa rồi hôn mê ba ngày ba đêm. Ít nhiều đại tiểu thư biết được rồi cố ý bảo ngự y trong cung Tào thái y qua xem bệnh, may mắn cứu được tiểu thư.”

“Tứ thái tử kia bất kham như nào?” Xuân Liễu hơn nửa ngày không nói, mãi sau mới nói: “Nô tì cũng không biết, chỉ nghe người ta nói, vị tứ thái tử này nhân sinh thực sự anh tuấn, nhưng cực kỳ háo sắc lại còn vô tình. Nô tì còn nghe nói, hần và thái tử gia quan hệ không tốt lắm, lão gia là thầy dạy của thái tử gia, đại tiểu thư lại gả cho thái tử gia, thiết nghĩ lão gia cùng vị tứ thái tử này quan hệ cũng không phải thật tốt.” – Xuân Liễu do dự một chút rồi nói – “Tiểu thư, nô tì cũng không phải là cố ý nghe lén, chỉ là ngày đó ngẫu nhiên nghe được lão gia cùng phu nhân nói chuyện phiếm vài câu, dường như là ý tứ này.”

2. Chương 2

Bạch Mẫn gật gật đầu, nghe bên ngoài có tiếng người truyền đến, cửa bị đẩy ra, liền có mấy người bước vào.

Lại là Xuân Đào kia, mang theo một cỗ gió lạnh đến bên giường, cao cao giọng nói: “Tiểu thư, lão gia cùng phu nhân đã tới.”

Bạch Mẫn nhướng mày, mặc danh kỳ diệu xuất hiện ở nơi này, mặc danh kỳ diệu trở thành Mộ Dung Phong, nhìn lông mày Xuân Đào thách thức, con ngươi cố ý khinh thị, trong lòng liền không khỏi dâng lên vài phần chán ghét, thốt lên: “Ta tự thấy được, không cần người hô to gọi nhỏ như thế, đứng xa xa đã thấy rồi, ta vừa mới tỉnh lại, chịu không được cái khí lạnh người mang tới.”

Lời này vừa nói ra, không chỉ có Xuân Đào hoảng sợ, Xuân Liễu cùng mấy người mới đến cũng vô cùng sửng sốt, tam tiểu thư này ngày thường yếu đuối ít lời như thế nào lại lợi hại thế. Xuân Đào phần nộ đứng sang một bên, trộm nhìn Bạch Mẫn trên giường một cái, chẳng lẽ hết bệnh một cái tính tính cũng cứng cỏi lên sao? Thật không giống tam tiểu thư ngày thường, trong lời nói cũng lạnh lùng, khiến người nghe trong lòng sinh mấy phần khiếp ý.

“Phong nhi” – Mộ Dung phu nhân nhìn nữ nhi, từ tốn nói – “Xuân Đào nói con tỉnh lại, nương rất vui, con thấy thế nào? Có muốn mời Tào thái y đến xem lại bệnh cho không?”

Bạch Mẫn nhìn người phụ nữ mặc trang phục đẹp trước mặt, tuổi còn chưa quá bốn mươi, đáy mắt đuôi mày vẫn còn ý quyến rũ, vẫn rất động lòng người. – “Tĩnh thì tĩnh, nhưng con không nhớ rõ những chuyện trước đây” – Bạch Mẫn thản nhiên nói.

Vội vàng bị mời đến, Tào thái y nhìn cô gái nằm trên giường, sau một phen chẩn đoán, lắc lắc đầu, châm chước một hồi rồi chậm rãi nói: “Lệnh thiên kim quý thể vốn đã rất đáng ngại, về phần không nhớ rõ sự tình trước kia, có lẽ là do bệnh nặng mới khỏi, nghỉ ngơi ít ngày sẽ tốt thôi.”

Mộ Dung phu nhân hơi nhíu nhíu mày, cùng Tào thái y rời phòng, lo âu nói: “Nhưng chỉ còn cách hôn lễ của nàng với tứ thái tử ba ngày, hoàng mệnh nan vì, phải làm sao đây?”

“Thái tử phi cũng đang lo lắng chuyện này, cho nên mấy ngày trước mới lệnh cho lão thần đến chấn trị cho tam tiểu thư, biết được tam tiểu thư không sao nữa, thái tử phi rất vui mừng. Chuyện tam tiểu thư cự tuyệt hôn ước tuyệt đối không được để cho thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương cùng tứ thái tử biết được, nếu không đó chính là đại tội khi quân, thậm chí tru di cử tộc. Nếu trước hôn lễ tam tiểu thư không nghĩ ra chuyện xưa, cũng chỉ phiền lão gia cùng phu nhân khéo nói với nàng, có khi cũng là chuyện tốt, ít nhất nàng không lại phản đối hôn ước của mình mình với tứ thái tử.” – Tào thái y trầm ngâm suy nghĩ, sau đó nói tiếp – “Trước mắt cứ xem tình hình tam tiểu thư, thân thể nàng còn suy yếu, có muốn khác cũng không được, nghỉ ngơi thật tốt hai ba hôm là được rồi. Thần còn có việc phải về ngay, thái tử phi đang chờ thần về bẩm báo tin tức.”

Tiến Tào thái y, Mộ Dung phu nhân trở lại phòng.

Bạch Mẫn sớm đã nằm lại xuống khép mắt nghỉ ngơi, đã như vậy, cho dù đây là giấc mơ hay gì khác, cũng phải từng bước từng bước mà đi.

Mộ Dung phu nhân nhìn con gái nằm trên giường hai mắt đã khép, hơi thở đều đều, ngừng một lát, tránh ra chút, đứng bên cạnh Xuân Liễu nhẹ giọng mà nghiêm khắc: “Xuân Liễu, hai ngày này người phải đặc biệt cẩn thận để ý tới tiểu thư, nếu có gì sai, nhất định không ta cho người. Tiểu thư có hỏi gì, người phải khôn khéo mà trả lời, nhưng nhất định không được nói mấy chuyện liên quan đến tứ thái tử, nhất là những

chuyện đồn thổi. Không đầy ba ngày nữa nàng sẽ được gả cho tứ thái tử, trăm ngàn lần không thể để xảy ra sai sót gì, nếu không, cả Mộ Dung vương phủ cũng không gánh nổi. Lão gia, chúng ta về phòng trước đi.”

Từ đầu đến cuối, Mộ Dung lão gia chưa nói câu nào, chỉ nhứ chặt hai hàng lông mày nhìn nữ nhi đang nằm trên giường, nghe phu nhân kêu hắt rời đi, mới đành giọng nói: “Người nghe cho kỹ đây, Mộ Dung Phong, người đã sinh ra ở Mộ Dung gia, thì không được theo ý mình, người muốn gả cũng phải gả, không muốn cũng phải gả, ba ngày nữa người phải có mặt ở tứ thái tử vương phủ! Nếu không, cả vương phủ này trên dưới mấy trăm mạng đều vì người mà xuống hoàng tuyền”. – Nói xong, xoay người bước đi.

“Không phải chỉ cần gả sao?” – Bạch Mẫn mở mắt, lẳng lặng nhìn người đàn ông trung niên buồn bực, im lặng không mang theo cảm tình gì rồi chậm rãi nói – “Ta gả, thế được rồi chứ? Chỉ là, trước khi ta rời khỏi phủ, thỉnh không cần lại đến quấy rầy ta, ngoài Xuân Liễu ra. Nếu không, ta nhất thời hồ đồ làm gì ngoài ý muốn, liên lụy quý phủ mấy trăm mạng người, thật là tội lỗi. Bây giờ, Xuân Liễu, phiên người tiền lão gia và phu nhân, ta vừa mới tỉnh lại, trò chuyện với người ta thật bất tiện.”

“Người...!” – Mộ Dung lão gia thiếu chút nữa bị một hơi nghẹn chết, quay đầu nhìn Bạch Mẫn. Bạch Mẫn nhắm hai mắt lại, làm bộ ngủ, không nói thêm gì nữa. Mộ Dung phu nhân kéo tay áo của chồng, nhẹ giọng nói: “Lão gia, mặc kệ nàng đi, dù sao cũng là cốt nhục của mình, tuy không dễ chịu gì nhưng ta cũng không nỡ để nàng đi vào nơi hỏa ngục như thế, chàng cũng biết mà, Tứ thái tử hắt...” – Nàng nhẹ nhàng thở dài, không nói thêm gì nữa mà lôi chồng mình rời đi, trước khi đi còn ngoái đầu nhìn thoáng qua nữ nhi đang nằm trên giường, thầm nghĩ – “Chẳng lẽ sinh bệnh lần này mà có thể khiến cho con gái ba yếu đuối biến thành người khác sao?”

Ngoại trừ Xuân Liễu, những người khác cũng đều lặng yên rời đi, chỉ còn lại ngoài cửa sổ mưa thu từng tiếng từng tiếng rơi như thực như ảo.

Bạch Mẫn chỉ còn không đầy ba ngày để thích ứng với cái thân phận này, sau đó sẽ phải kết hôn. Nàng thực sự không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến cho nàng một người thế kỷ hai mốt tới cái địa phương mạc danh kỳ diệu này.

Đây là một vương triều không có trong kiến thức lịch sử của nàng, vương triều Đại Hưng, nếu như thời gian có thể thay đổi được, bây giờ có lẽ nàng đang ở nơi cách một ngàn năm so với thời đại của nàng.

Chuyện mất trí nhớ của nàng được ngự y trong cung “Xác nhận”, nàng có ước chừng ba ngày để phục hồi trí nhớ, chẳng phải Tào thái y nói nàng chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là khỏi sao, cho nên nàng coi đây là lý do chính đáng để lấy từ miệng Xuân Liễu thông tin: toàn bộ về Mộ Dung Phong.

Kỳ thực chuyện của cô nàng này cũng không có gì mới mẻ.

Mộ Dung Phong, mười sáu tuổi, ở triều đại này là đến tuổi kết hôn rồi, cũng may, triều đại này không hồ đồ đến mức bắt con gái mười ba, mười bốn tuổi kết hôn, mười sáu, ở thế kỷ hai mốt, cũng là tuổi biết yêu rồi, chấp nhận được.

Nàng là tam tiểu thư của Mộ Dung vương phủ, từ nhỏ được mẫu thân của phu nhân, tức bà ngoại của Mộ Dung Phong nuôi lớn, sau khi bà ngoại mất mới được đón trở về vương phủ, lại nhân tính cách yếu đuối, trầm mặc ít lời, nên không được cha mẹ yêu thương cho lắm. Xuân Liễu là nha hoàn theo nàng từ nhỏ, Xuân Đào là nha hoàn khi nàng về phủ được Mộ Dung phu nhân ban cho.

Về phần phụ thân của nàng, Mộ Dung lão gia, là đương triều Tế tướng, cũng là thầy dạy võ lòng của Đại thái tử, cùng với Đại thái tử tình như cha con, còn mang con gái yêu của mình là Mộ Dung Thiên gả cho thái tử làm phi; nhị tiểu thư Mộ Dung Du gả cho đại tướng quân trong triều – Ngô Mông tay nắm binh quyền. Hai vị huynh trưởng cũng đã kết hôn, đại công tử Mộ Dung Hoa, cưới cháu gái của đương kim hoàng thượng, nhị công tử Mộ Dung Mân cũng vừa mới kết hôn với con gái một nhà đại phú hộ; còn người nhỏ tuổi nhất Mộ Dung Tuyết, dung mạo tuyệt mỹ sớm đã danh chấn thiên hạ, cộng thêm gia thế hiển hách, những kẻ trẻ tuổi anh tuấn xếp hàng muốn cầu hôn quả thực là san bằng cửa vương phủ.

3. Chương 3

Chỉ có Mộ Dung Phong này, tựa hồ như người không tồn tại.

Thân mẫu, Mộ Dung phu nhân Khâu Uyển Nguyệt, cũng cực kỳ nổi tiếng. Mộ Dung Phong sinh ra do cơ thể yếu mà được đưa đến nơi sơn thanh thủy tú, khí hậu ôn hòa để cho ông bà ngoại chăm sóc, đến khi Khâu lão phu nhân lâm bệnh qua đời, nàng được đón về trong phủ, lại nhân tính cách yếu đuối, không hay nói nhiều mà bị mọi người bỏ qua.

Thực ra, Thái hậu nương nương và hoàng hậu nương nương vốn dĩ muốn chọn cho Tứ thái tử Mộ Dung Tuyết chưa tròn mười sáu kia, nhưng Mộ Dung Thanh Lương không nỡ gả con gái nhỏ yêu nhất cho gã Tứ thái tử tiếng xấu nhất triều kia, nên mang đứa con gái hèn ít để ý Mộ Dung Phong kia thế vào.

Lại không ngờ được Mộ Dung Phong lần đầu tiên trong đời cãi lời cha mẹ, quỳ trước tiền đường cầu xin cha mẹ đừng gả nàng cho Tứ thái tử, nhưng lại gặp đúng đêm mưa thu thật lớn, hứng trọn một đêm mưa lạnh rồi hôn mê ba ngày ba đêm, cuối cùng cũng không tránh khỏi thực tế phải xuất giá.

Về phần tứ thái tử, họ Tư Mã, tên chỉ có độc một chữ Nhuệ, là con thứ của hoàng hậu nương nương, cùng một mẹ sinh ra với Đại thái tử Tư Mã Triết, nhưng lại hoàn toàn không giống nhau, Đại thái tử là người công chính bình thần, Tứ thái tử này lại phóng đảng bất kham, ai cũng nói hèn háo sắc mà vô tình, bên người không thiếu nữ nhân, nhưng chẳng bao giờ chuyên tình cho riêng ai.

Về phần vì sao Thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương lựa chọn cho thứ tử con gái của Mộ Dung gia, người ta đoán vì Mộ Dung gia tứ tiểu thư dung mạo xuất chúng danh chấn thiên hạ, nhưng lại vì sao mà chấp nhận Mộ Dung Phong thế vào, người ta đoán có lẽ vì thái tử phi Mộ Dung Thiên ở giữa xoay vần.

Nhưng rốt cuộc là vì sao, không ai thực sự hiểu rõ.

Bạch Mẫn theo lời Xuân Liễu đã biết được những điều này. Nàng cũng đã gặp Mộ Dung Tuyết.

Tuy nàng đã nói không muốn bất kỳ ai tới thăm nàng, nhưng vẫn không thể ngăn cản Mộ Dung Tuyết. Mọi người đối với Mộ Dung vương phủ thiên tiên xuất chúng tứ tiểu thư dường như căn bản không có khả năng chối từ, thế nên Mộ Dung Tuyết hoàn toàn không bị ngăn cản mà xuất hiện trước mặt Bạch Mẫn.

Mộ Dung Tuyết quả thực phi thường xinh đẹp, vẻ đẹp khiến cho người ta ngừng thở. Đến Bạch Mẫn trong lòng cũng phải thốt lên một tiếng – “Quả là tuyệt đẹp như hoa!” – mới được. Nàng cảm thấy vẻ đẹp của Mộ Dung Tuyết quá mức tinh xảo, hoàn mỹ, nhưng lại không có gì đặc sắc, đến như hoa bằng ngọc bích, so ra với hoa thật, còn thiếu đi sinh khí xúc cảm, đẹp đến mức vô khuyết, ngược lại mất đi hương vị. Mộ Dung Tuyết quả thật đẹp, nhất cử nhất động, nhàn mảy cười gian, quả thật có thể nghiêng nước nghiêng nàng, chỉ là đối với Bạch Mẫn nàng chẳng quan tâm.

“Tam tỷ” – Mộ Dung Tuyết giọng nói cũng mềm mại êm tai, nhẹ nhàng gọi, tựa như thiên âm.

Bạch Mẫn nhẹ nhàng thở dài, nàng cũng không có tâm trạng nào để tiếp đón muội muội này của Mộ Dung Phong, miễn cưỡng nói một câu: “Xuân Liễu, ta muốn nghỉ ngơi, thay ta đưa tứ tiểu thư về.”

“Tam tỷ” – Mộ Dung Tuyết lại gọi tiếng nữa – “Ta muốn nói chuyện cùng tỷ tỷ”.

Bạch Mẫn ngoái đầu nhìn lại cười: “Ta sớm mai sẽ rời phủ, lúc này thật không có tâm trạng trò chuyện với ai, muội vẫn nên về đi” – Rồi liếc mắt nhìn Xuân Liễu, thản nhiên nói – “Tiễn khách”.

Quay người đi ngay.

Mộ Dung Tuyết nhìn nàng rời đi, mơ hồ cảm thấy có chút gì xa lạ, đây không hề giống với Tam tỷ trước kia, mẫu thân nói với nàng Tam tỷ thay nàng tiến cung gả cho Tứ thái tử, trong lòng nàng có phần hơi xấu hổ, nên mới đến thăm, mẫu thân cũng nói với nàng, Tam tỷ sau khi hết bệnh, tính cách thay đổi rất nhiều, nhưng cũng chẳng ngờ là lại lãnh đạm như thế, mặt mày cũng cứ thản nhiên hờ hững, không thân không sơ.

Thật ra mà nói, Bạch Mẫn cũng cảm thấy thích chuyện hai hợp làm một với cô nàng Mộ Dung Phong không rõ quá khứ này, nếu là ý trời, biết đâu nàng còn có thể khiến cho Mộ Dung Phong sống thoải mái hơn, dù sao hôn phách nàng cũng đang mượn thân thể người ta. Nàng nhớ nàng đọc trong sách đều nói, một bước vào cung sâu như biển, làm bạn với vua như chơi với hổ, cũng đã xem rất nhiều phim truyền hình nói về cảnh người ngu ta trá trong hoàng cung, nay đến phiên nàng, thực muốn nhìn xem kinh hồn táng đảm ra sao.

Nếu đúng như lời Xuân Liễu nói, cha mẹ của Mộ Dung Phong hy sinh hạnh phúc của đứa con gái họ không coi trọng để thành toàn cho đứa con gái yêu, như thế nàng từ bỏ cuộc sống của mình cũng là lẽ tự nhiên, tuy rằng hôn phách là của Bạch Mẫn, nhưng nàng không thể bài xích Mộ Dung Phong một chút nào, các nàng chính là hai hợp làm một, nàng cảm thấy nàng chỉ thay Mộ Dung Phong nói ra những lời trong lòng mà thôi.

Mộ Dung Phong là nữ tử rất thông minh, Bạch Mẫn đã xem qua nữ hồng của nàng, xem qua tranh chữ của nàng, phong cách đường hoàng trong sáng, nhất định là tuệ tâm lan chất nữ tử, dù sao Khâu lão phu nhân cũng là tiểu thư khuê các, đối với cháu ngoại chắc cũng đã dụng tâm quản giáo.

Chỉ là Mộ Dung Phong không giỏi ăn nói, tính cách chất phác, xử sự yếu đuối, có lẽ liên quan tới việc thời thơ ấu ăn nhờ ở đậu nhà người ta, bởi vì trong nhà Khâu lão phu nhân cũng còn mấy đứa cháu gái tầm tuổi nàng, Xuân Liễu nói bọn họ thường cùng nhau lén bắt nạt nàng, mà nàng không có chỗ nào để khóc lóc kể lể, cũng chỉ biết nhịn, cho nên thành nét nhường nhịn, tính cách không so đo với ai.

Hai ngày trước khi rời phủ xuất giá này, Bạch Mẫn bảo Xuân Liễu ngậm miệng từ chối tiếp khách, ngoài Mộ Dung Tuyết ra, không một người nào có thể bước vào khuê phòng của nàng nữa bước, từ lần Mộ Dung Phong ôn hòa tiến bước từ tiểu thư về sau, Xuân Liễu cũng không dám để cho bất cứ ai xuất hiện trước mặt Bạch Mẫn, kể cả lão gia và phu nhân.

Mọi sự đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu gió đông.

Mộ Dung vương phủ sớm đã chuẩn bị cho Mộ Dung Phong rất nhiều của hồi môn, thứ nhất là vì mặt mũi, thứ hai cũng vì đối với nữ nhi này có chút áy náy, ba nữa là cũng không thể không tổ chức cho thật to tát.

Vẫn không ai hay tam tiểu thư của Mộ Dung vương phủ vì không muốn gả cho Tứ thái tử mà quỳ gối cự tuyệt hôn sự, dân chúng trong thành chỉ biết là Mộ Dung vương phủ lại có một cô nương xuất giá, mà cũng lại gả ột vị thái tử, tuy rằng vị thái tử này thanh danh không được tốt, nhưng đối với dân chúng bình thường mà nói, có thể được gả cho hoàng thân quốc thích đúng là chuyện nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Tự mình mặc áo cô dâu, Bạch Mẫn hai mắt nhắm lại, sắc mặt bình tĩnh như nước, nhìn không rõ buồn vui, bên tai chỉ nghe tiếng hỷ nhạc rộn ràng, tiếng trống động trời, tiếng người ồn ào.

Mộ Dung phu nhân cho Xuân Liễu, Xuân Đào tiến cung hay ở lại phủ tùy nàng quyết định.

Ngồi trong kiệu hoa khiến nàng buồn ngủ, lay lay động động, nhịp nhàng đều đặn, không ngờ Mộ Dung vương phủ cách Hoàng cung xa đến thế, Bạch Mẫn ước tính trong lòng, chắc cũng phải hai giờ nữa mới tới nơi. Dọc đường đi nàng lười biếng không ngó nghiêng, hỷ khân cũng che hết cái khuôn mặt bị son phấn trang của nàng rồi, nàng ngồi trong kiệu hoa ngả lưng vào ghế dựa ngủ gật. Áo cưới hồng hồng đỏ đỏ rực rỡ làm nàng hoa hết cả mắt, mũ phượng ép vào hai bên thái dương nàng rất là đau.

Rất cục cựa đến nơi, đang mơ mơ hồ hồ thì người ta hạ kiệu, một loạt các nghi thức dài dòng được từng bước tiến hành, nàng như con rối gỗ, mặc cho người ta bài bố, thậm mong lập tức kiếm chỗ nào nghỉ ngơi, uống miếng nước, ăn một chút, nàng thật sự đã mệt lại còn đói với khát, sớm biết thế này, lúc lên kiệu nàng đã bảo Xuân Liễu chuẩn bị thức ăn cho nàng lén đem theo.

Bàn tay chú rể, trắng nõn thon dài, móng tay sạch sẽ. Nhưng Bạch Mẫn lại cảm thấy một sự lạnh lùng cự tuyệt không thềm che giấu, cả bộ hỷ phục đỏ au cũng không giấu nổi cái sự bài xích này. Nàng máy móc đưa tay đặt lên tay đối phương, liền cảm giác như đặt tay lên một khối băng vậy, thời điểm đó bỗng dưng nàng có chút thanh tỉnh, giống như lạnh toát từ đầu đến chân.

Không cần hỏi, Bạch Mẫn cũng biết, Tứ thái tử kia đối với Mộ Dung Phong được gả về căn bản không hoan nghênh, như vậy cũng tốt, người vô tình, ta cũng vô tình, thế mới có thể sống an bình.

4. Chương 4

Vắt vả lăm mới hoàn thành các nghi thức, Bạch Mẫn bị người ta dẫn vào tân phòng, ngồi bên giường, nàng thở phào một hơi, vừa định nhắc hỷ khân lên thì lại nghe Xuân Liễu ở bên vội vàng nhắc nhở: “Tiểu thư, người không được tự mình hạ hỷ khân, phải đợi tân lang hạ xuống ới được. Nếu người phá quy củ, Tứ thái

tử nhất định sẽ rất giận dữ. Nô tỳ thấy hấn không phải là người dễ chịu, hoàn toàn không giống với Đại thái tử.”

Bạch Mẫn thở dài, đành phải nhận, nhờ có sai sót gì, làm hại mấy trăm mạng người Mộ Dung vương phủ hy sinh vì mình, nói thì nói không ngại thể thôi, chứ thật ra nàng cũng không đành lòng. Vị Tứ thái tử này đối với Mộ Dung Phong hoàn toàn không có tình ý, nếu thực sự vô tình vô ý có tiếng, lấy cái thân phận cao quý Tứ thái tử đương triều ấy, khó tránh khỏi gây khó dễ cho nàng.

Chờ một mạch đến tận đêm khuya, Tứ thái tử mới say khướt trở về, người toàn mùi rượu, chân bước lảo đảo.

Vừa vào đến cửa, hấn liền như hoàn toàn không nhìn thấy nàng, khuôn mặt tươi cười hướng tới Xuân Đào, nghe trong lời nói hấn, dường như trước kia tới Mộ Dung phủ đã từng gặp qua Xuân Đào.

Bạch Mẫn lúc đầu còn chịu đựng, nhưng nàng thật sự vừa đói vừa khát vừa mệt, tai nghe Tứ thái tử nói chuyện ngả ngớn, nhìn phía dưới hỷ khăn thấy dường như hai người họ còn ấp áp ôm ôm nữa, Bạch Mẫn cảm thấy cơn tức dâng đầy từ cổ họng lên hốc mắt, chỉ muốn nổ tung ra.

“Tứ thái tử phải không?” – Bạch Mẫn dường như cảm thấy giọng nói của chính mình có ý khàn khàn mơ hồ, may mắn còn kiềm chế được, không đến mức nổi giận với cổ nhân, kéo lại thành ra hậu nhân không nhớ đến cổ nhân* – “Ngài có phiền không nếu giúp ta hạ hỷ khăn xuống trước rồi mới cùng Xuân Đào cô nương tiếp tục chàng chàng thiếp thiếp?”

Tư Mã Nhuệ hoảng hồn, thanh âm của Bạch Mẫn đột nhiên bất ngờ xuất hiện, hấn lúc này quả thực không nghĩ sẽ cùng Bạch Mẫn đang ngồi kia, hấn vốn muốn kết hôn với Mộ Dung Tuyết, lại không ngờ cái lão Mộ Dung Thanh Lương kia ở giữa cản đường đổi thành Mộ Dung Phong cho hấn, cái đồ đầu gối ung nhọt của nhà Mộ Dung ấy, lại còn nhờ vả huynh trưởng Tư Mã Triết tự mình ra mặt thuyết phục tổ mẫu và mẫu hậu.

Kỳ thực hấn ban đầu vốn cũng chẳng có ý định kết hôn, chẳng qua có lần đi cùng huynh trưởng đến Mộ Dung vương phủ chơi có gặp Mộ Dung Tuyết, vừa thấy đã ngẩn ngơ như gặp tiên trên trời, mẫu hậu cứ giục hấn thành thân, hấn nói nếu cưới thì cưới Mộ Dung Tuyết đi, không ngờ, cuối cùng lại đưa tới cho hấn Mộ Dung Phong này, ngày trước ở trong phủ cũng đã nhìn qua Mộ Dung Phong, so với Mộ Dung Tuyết thì chỉ như con vịt xấu xí, đơn giản, chẳng có gì thú vị.

Tư Mã Nhuệ cười, xột xột xa xa nói: “Xú nha đầu, cả đời Tư Mã Nhuệ ta ghét nhất là bị người ta sắp đặt, thế mà lão gia nhà ngươi lại treo đầu dê bán thịt chó cho ta, đem mỹ nhân đổi thành đầu gối, ta không tìm hấn gây khó dễ đã là ân điển lớn lắm rồi, ngươi cũng dám mở miệng sai ta hạ hỷ khăn sao, tin hay không, ta quy vào tội phạm thượng xử lý cả nhà ngươi?”

“Ta tin” – Bạch Mẫn lười biếng nói, xử tội cả nhà Mộ Dung thì có liên quan gì tới nàng đâu, huống hồ cũng không phải nàng muốn gả, xem ra vị Tứ thái tử này muốn kết hôn cùng với Mộ Dung Tuyết kia, không ngờ cuối cùng đâm lao lại phải theo lao cưới Mộ Dung Phong – “Như vậy rất tốt, người muốn cưới Mộ Dung Tuyết, mà Mộ Dung Phong ta cũng không phải muốn làm vợ người, bất quá phải vâng lời cha mẹ, ta không thể không tuân theo. Người vô tình, ta cũng vô tình, chúng ta vẫn nên là nước sông không phạm nước giếng thì tốt hơn. Ta chỉ muốn nhờ người dùng cái tay tôn quý kia cầm cái thước vàng kia gỡ giùm ta cái hỷ khăn này xuống, người có thể tự do ôm ấp Xuân Đào thỏa thích, đi đâu làm gì tùy người. Ta chỉ muốn hạ hỷ khăn tháo mũ phượng xuống, cho đầu ta thoải mái một chút, có thể uống miếng nước ăn cái gì đó, người cơm no rượu say rồi còn có sức mà nổi giận với ta, ta vừa mệt vừa đói, nhờ mà xiu ra đây thì chưa cần người định tội ta cũng đã muốn đi vào sử sách rồi.”

Mất Xuân Liễu trọn to như không thể to hơn được nữa, Xuân Đào cũng hoảng sợ đến nhũn hết cả tay chân ra, trong lòng lo lắng, Mộ Dung lão gia mà biết nàng cùng Tứ thái tử tán tỉnh nhau, sợ là giết nàng còn là nhẹ.

Tam tiểu thư mệnh lớn này, sao mà hết bệnh xong lại to gan đến thế, còn dám cò kè mặc cả với Tứ thái tử nữa.

Tư Mã Nhuệ lại sưng sốt, ngày ấy gặp Mộ Dung Phong dường như chẳng nói được một câu, sao hôm nay miệng lưỡi sắc nhọn thế này. “Nếu ta không đồng ý thì sao?”

Bạch Mẫn thở dài: “Ta đang đau đầu, không cần hỏi có được không?”

Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng nhếch miệng một cái, xoay người đi ra ngoài, đi tới cửa, dừng lại một chút, tay phải vung lên, Bạch Mẫn chỉ cảm thấy trước mắt sáng lòa một cái, hỷ khăn đã rơi xuống lòng mình.

“Xuân Liễu, mang cho ta chén nước mau lên, khát chết mất” – Bạch Mẫn nhìn ra đã thấy Tứ thái tử biến mất ở cửa rồi – “Thôi bỏ đi, Xuân Đào, người đi rót nước cho ta, Xuân Liễu, người tháo mũ phượng ra cho ta nhanh đi, sao mà nặng thế, ép đầu ta đau quá.”

Xuân Đào không dám cãi lời, vội vàng mang ngay một chén nước đến, Bạch Mẫn uống một hơi hết ngay: “Lấy thêm một ly nữa đi, tìm xem có gì ăn không nữa, ta nghĩ chắc vẫn còn đồ điểm tâm. Mang lại đây nhiều nhiều chút, vậy chứ các người cũng bụng đói miệng khát, không cần câu nệ, cứ ăn uống thoải mái đi.”

Nói xong nàng liền ngồi xuống trước bàn để Xuân Liễu giúp tháo mũ phượng xuống, nhìn trong gương đã thấy trước trán hằn lên một đường máu tụ gân xanh rất là sâu.

Tháo mũ phượng nặng nề xuống, buông thả mái tóc dài ra, Bạch Mẫn uống liền năm, sáu chén nước, lại ăn rất nhiều điểm tâm, rồi ngã luôn xuống giường mà ngủ, ngay cả hỷ phục trên người cũng chưa cởi ra.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, Bạch Mẫn mơ mơ màng màng nghĩ: “Cái vương triều Đại Hưng này, có vẻ phồn vinh phát đạt, ăn mặc đẹp đẽ, thức ăn thì thật là thơm ngon, lúc trước ở Mộ Dung vương phủ cũng có nếm qua vài bữa cơm, hương vị mới mẻ lại dinh dưỡng, điểm tâm hôm nay cũng vậy.” (Juu: nàng ham ăn wa” =.=”)

Tư Mã Nhuệ một đêm không về.

“Tiểu thư, người tỉnh dậy đi, dậy rửa mặt chải đầu rồi còn phải đi phụng trà thỉnh an Thái hậu nương nương và Hoàng hậu nương nương.” – Tiếng Xuân Liễu vang lên bên tai ngay lúc Bạch Mẫn còn đang say giấc nồng.

“Ừm” – Bạch Mẫn miễn cưỡng lên tiếng trả lời.

Không cởi hỷ phục, ngủ một đêm thế này thật là mệt, đầu cũng ê ẩm đau, vết hằn trên trán hôm qua vẫn còn nhìn thấy được, khuôn mặt trong gương còn chưa tẩy hết phấn son, thoát nhìn có vẻ kỳ quái, giả giả, bị che đậy bởi những mảng màu.

Cởi quần áo, Bạch Mẫn ngâm cả cơ thể mình trong làn nước ấm áp, mí mắt vẫn còn lú lú, mơ mơ màng màng để mặc cho Xuân Liễu tùy ý rửa mặt chải đầu ỉn.

“Tiểu thư, mặc cái này được không?” – Xuân Liễu đưa ra một bộ quần áo màu đỏ, hỏi.

Bạch Mẫn nhướn mày: “Chọn bộ nào màu nhạt hơn đi, hôm qua ta bị cái màu sắc này làm cho hoa hết cả mắt lên rồi, lấy bộ màu đỏ tươi kia ấy, ta còn phải thể hiện niềm vui mà đỡ hoa mắt...thôi, bỏ mấy thứ này ra chỗ khác đi, đầu ta còn đau lắm, xem có cây trâm ngọc nào không, cài lên tóc. Ừ, vậy được rồi, đơn giản lại không hề mất đi vẻ cao quý, để thế này đi.”

Gạt ra một đồng các đồ trang sức lóa mắt, Bạch Mẫn chọn lấy một cây trâm ngọc, toàn thân xanh biếc, kiểu dáng đơn giản mà lại rất đặc biệt, lạnh lạnh, đậm bạc thanh tịnh, âm thầm tỏa ra một cỗ khí vương giả, ẩn ẩn hiện hiện dưới làn tóc đen mượt.

5. Chương 5

“Có đơn giản quá không tiểu thư?” – Xuân Liễu hơi lo lắng hỏi, nàng cảm thấy Bạch Mẫn có khi còn kém hoa lệ hơn cả một tiểu nha hoàn như nàng.

“Được rồi” – Bạch Mẫn mỉm cười, thoáng nhìn Xuân Liễu, nhận thấy sự lo lắng trên khuôn mặt nàng ta thì bèn nói – “Xuân Liễu, như vậy là tốt lắm rồi. Ta làm sao có khả năng làm vừa ý Thái hậu, Hoàng hậu cùng Tứ thái tử được, dù sao ban đầu họ cũng chỉ chú ý tới Mộ Dung vương phủ tứ tiểu thư Mộ Dung Tuyết, chứ không phải ta Bạch... Mộ Dung Phong, ta cần gì phải cố ra vẻ.”

Bạch Mẫn trầm nghĩ: vừa rồi thiếu chút nữa lại nói ra tên thật của mình, kỳ thực tên bất quá cũng chỉ để gọi mà thôi, Bạch Mẫn cũng được, Mộ Dung Phong cũng tốt, đều được cả, nhưng mà, từ nay về sau, Bạch Mẫn chính là Mộ Dung Phong, cũng may, tên này cũng rất êm tai.

Xuân Liễu nửa hiểu nửa không cũng gật gật đầu.

Nhìn vào trong gương, Bạch Mẫn, không, nói thật ra là một Mộ Dung Phong mới mẻ, cảm thấy rất vừa ý. Nữ tử trong gương, thanh lệ, thanh lịch, khuôn mặt cực kỳ trắng trong thuần khiết, biểu tình thần nhiên.

“Chúng ta đi thôi” – Mộ Dung Phong gạt mấy sợi tóc vương trên vai, nâng bước hướng ra bên ngoài.

“Tiểu thư” – Xuân Liễu chần chừ nói – “Người không chờ Tứ thái tử về cùng đi sao?”

“Vì sao phải chờ hắn?” – Mộ Dung Phong mỉm cười, đi ra bên ngoài, ánh nắng mặt trời chiếu sáng nụ cười tinh thuần như nước, khuôn mặt Xuân Liễu hiện lên vẻ kinh ngạc, từ sau khi tiểu thư khỏi bệnh, cứ như biến thành một người khác, cả người thần thanh khí爽, thanh lệ thoát tục.

Nha hoàn Yên Ngọc của phủ Tứ thái tử dẫn kiệu đi hết rẽ phải lại rẽ trái, ước chừng uống hết một chén trà nhỏ, mới tới bên ngoài cung Tường Phúc.

Mộ Dung Phong quỳ xuống.

Thái hậu và hoàng hậu đang trò chuyện, có cả Đại thái tử cùng với Đại thái tử phi Mộ Dung Thiên. Ngoài Mộ Dung Thiên nhìn thấy Mộ Dung Phong đang quỳ dưới mặt đất kia, tất cả mọi người hầu như không nhận ra.

Mộ Dung Phong cúi đầu quỳ gối, im lặng như thể không tồn tại.

Ngay lúc ấy một tiểu thái giám đã nhẹ giọng tuyên: “Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, Tứ thái tử phi đến cung Tường Phúc thỉnh an.”

Nàng mừng thầm nhưng miệng vẫn không nói gì, bình đến thì tướng chặn, nước đến thì đất che, gặp chiêu thì sách chiêu.

Thái hậu đã sớm nghe thấy tiếng của tiểu thái giám, nhưng vẫn làm như không nghe thấy gì, cứ tiếp tục nói chuyện tào lao cùng Hoàng hậu, nha hoàn Yên Ngọc kia căn bản chính là thuộc hạ của bà, cố ý đưa tới chỗ của Tư Mã Nhuệ, để thăm dò diễn biến giữa Tư Mã Nhuệ và Mộ Dung Phong. Sáng sớm hôm nay Yên Ngọc nhờ người sang đây báo lại, Tư Mã Nhuệ, cũng chính là tên cháu trai bà yêu nhất mà cũng khiến bà đau đầu nhất, quả nhiên một đêm chưa về.

Thế mà Mộ Dung Phong vẫn chưa khóc lóc kể lể gì, lại còn ngon lành ngủ một mạch đến sáng!? Chẳng lẽ Mộ Dung Phong này thật sự ngu dốt đến tri độn? Bà biết tôn nhi vốn muốn cưới Mộ Dung Tuyết, bà cũng đã từng gặp qua cả bốn tiểu thư của Mộ Dung gia, Mộ Dung Tuyết dung mạo xuất sắc nhất, còn Mộ Dung Phong này có phần kém nổi bật.

Chỉ tại Tư Mã Triết và Mộ Dung Thiên cứ tới thuyết phục, lại còn có Mộ Dung Thanh Lương khẩn cầu, còn nói, Mộ Dung Tuyết tuổi còn nhỏ, chưa thể kết hôn, cuối cùng đành chọn lấy Mộ Dung Phong, dù sao cũng là tiểu thư của Mộ Dung vương phủ, nếu không phải bị đem ra so sánh với ba nàng kia, Mộ Dung Phong cũng là một cô nương có dung nhan xuất chúng, chỉ tiếc là giản dị quá.

Thái hậu trầm nghĩ trong lòng: nếu nhưng Mộ Dung Phong này chẳng đáp ứng được, sợ là đành phải chờ một năm nữa rồi lại cưới Mộ Dung Tuyết về cho tôn nhi thôi, cho hai chị em nhà này đồng tỷ nhất phu.

Tình trạng này vẫn còn tiếp tục suốt bữa ăn, Tư Mã Triết nhìn thoáng qua thê tử, nhận thấy trên mặt Mộ Dung Thiên đã có vài phần không đành lòng, dù sao người đang quỳ kia cũng là em gái cùng một mẹ sinh ra với nàng, nhưng nàng lại không tiện nói giúp, chỉ biết chịu đựng, nàng cũng biết phụ thân dùng Tam muội thay cho tiểu muội, quả thực có phần khi quân, phụ thân thương yêu tiểu muội, không tiếc hy sinh hạnh phúc của Tam muội, lấy Tứ thái tử, Tam muội nhất định chẳng có hy vọng gì, hơn nữa chỉ sợ tiểu muội cuối cùng không thoát được vẫn phải gả cho Tứ thái tử, hy sinh Tam muội chỉ là kế hoãn binh nhất thời mà thôi.

Tư Mã Triết cúi đầu thoáng nhìn Mộ Dung Phong đang quỳ yên lặng dưới mặt đất, trầm ngâm một chút rồi nhẹ giọng ho: “Tổ mẫu, mẫu hậu”

Thái hậu nhượng mắt nhìn thoáng qua trưởng tôn, Tư Mã Triết dùng ánh mắt chỉ đến Mộ Dung Phong đang quỳ, lại liếc qua Mộ Dung Thiên, có ý nhắc nhở Tổ mẫu không cần quá mức, tốt xấu gì cũng phải để cho Mộ Dung Thiên chút thể diện, đừng làm nàng quá đau lòng.

“Phong nhi à?” – Thái hậu cười hiền từ, làm như vừa đột nhiên nhìn thấy Mộ Dung Phong đang quỳ, sau đó giả ý trách móc tiểu thái giám – “Tiểu Đức Tử, Phong nhi đến sao người không thông báo?”

Tiểu thái giám vẻ mặt sợ hãi, biết là Thái hậu cố ý nhưng nhất thời không biết làm thế nào.

Mộ Dung Phong nghe thế bèn ngẩng đầu lên, thản nhiên cười, không hề tỏ vẻ không vui, nhẹ nhàng nói: “Tổ mẫu, nhất định là Tiểu Đức Tử công công sợ lớn tiếng ảnh hưởng người cùng mẫu hậu trò chuyện, nên mới nhỏ giọng thông báo, thật là chu đáo quá đi. Tổ mẫu, người đừng trách cứ hần, lần sau cho phép hần gọi to hơn là được mà.”

Thái hậu sững sốt, không chỉ có nàng cảm thấy bất ngờ, trong phòng này ba người kia cũng vô cùng sững sốt.

Mộ Dung Thiên tròn to mắt, này, này, này đâu phải cách nói chuyện của Tam muội chất phác trước đây?

Tư Mã Triết cũng khẽ khẽ động mi, Mộ Dung Phong bình thường cũng đâu có thản nhiên như thế.

Mà Thái hậu cùng Hoàng hậu để ý thấy Mộ Dung Phong đang tươi cười, hai người trước kia cũng đã từng gặp qua Mộ Dung Phong, nhưng nàng trầm mặc không nổi bật, nên thật sự cũng không chú ý lắm. Nhưng hôm nay vừa gặp, thật sự là sáng ngời trước mắt, đỏ tươi sắc váy, thứ trang sức duy nhất chính là một cây ngọc trâm trên đầu, lại phiêu dật xuất trần, chân thật vừa như mới giáng trần, nhất là nụ cười kia, thông thấu trong vắt, nhẹ nhàng khoan khoái bất phàm.

Thái hậu nhất thời có chút ghen lời: “Ồ, tốt”

“Tổ mẫu có thể cho phép Phong nhi đứng dậy không, nước trà trên bàn có lẽ đã nguội rồi, uống vậy không tốt, có thể cho phép Phong nhi đi thay cho người hai chén trà nóng không?” – Mộ Dung Phong liếc mắt nhìn khay trên tay Yên Ngọc một cái, nghĩ thầm, e là trà kia sớm đã nguội lạnh rồi.

“Mau đứng lên đi, người xem, ta chỉ cùng mẫu hậu người nói chuyện phiếm thôi, Phong nhi sẽ không trách Tổ mẫu chứ.” – Thái hậu đã khôi phục thái độ bình thường, khuôn mặt hiền từ tươi cười nói.

Mộ Dung Phong cười, môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú, tỏa ra một cảm giác nhẹ nhàng dễ chịu.

Nàng đứng lên, đầu gối tất nhiên có phần đau nhức, nhưng nàng bỏ qua.

Yên Ngọc lập tức đi thay hai chén trà mới, giao cho nàng, nàng duyên dáng cười, nói: “Phong nhi thỉnh Tổ mẫu cùng Mẫu hậu dùng trà, mong Tổ mẫu và Mẫu hậu ngày ngày vui vẻ, dung nhan thường trú.”

Thái hậu nhấp miệng trà, làm như vô tình hỏi: “Phong nhi, bệnh của con đỡ chưa?”

Mộ Dung Thiên vẫn còn kinh ngạc trước thay đổi của Tam muội, nghe Thái hậu hỏi như thế, bị dọa đến toát mồ hôi lạnh, nàng cũng biết chuyện mời Tào thái y chẩn trị bệnh cho Tam muội không thể giấu được Thái hậu và Hoàng hậu, tuy nói Tào thái y là ở phủ Đại thái tử, nhưng dù sao cũng vẫn là ngự y trong cung, ra ngoài trị bệnh như thế làm sao qua mắt được Thái hậu?

Chỉ mong họ không biết Tam muội vì cự tuyệt hôn ước mới bị bệnh.

“Cám ơn Tổ mẫu quan tâm” – Mộ Dung Phong như cũ sắc mặt không thay đổi, giấu đầu hở đuôi, nàng không tin chuyện Mộ Dung Phong cự tuyệt hôn ước giấu được người trong cung, nhất là hai người nắm quyền lực tối cao ở hậu cung này Thái hậu và Hoàng hậu – “Cũng may đại tỷ mời Tào thái y trong cung đến chẩn trị cho Phong nhi, thật đúng là diệu thủ hồi xuân, bây giờ đã hồi phục khỏe mạnh như bình thường.”

Thái hậu trong lòng sững sốt, chẳng lẽ đã nghĩ quá phức tạp rồi sao? Tào thái y kia sao dám dối gạt bà? Tuy hần là người trong phủ trưởng tôn, nhưng Hoàng thượng chỉ cấp cho phủ Đại thái tử mỗi một gã ngự y, to gan đến đâu cũng không dám lừa gạt bà với Hoàng hậu.

6. Chương 6

“Con có tâm bệnh sao?” – Thái hậu buông chén trà, nhìn Mộ Dung Phong, thanh âm có chút nghiêm khắc, ngay cả tôn nhi còn không dám, thế mà Mộ Dung Phong nhỏ bé kia dám cự hôn.

Mộ Dung Phong sắc mặt bình tĩnh, thanh âm vẫn bình thản như cũ – “Tổ mẫu thật quan tâm, Phong nhi còn tưởng giấu được người chứ, sinh bệnh quả thực lỗi tại Phong nhi, trước kia Phong nhi nghe những lời đồn không hay về Tứ thái tử, trong lòng rất lo lắng, sợ cả đời làm cô phụ, cho nên mới đến gặp cha mẹ thỉnh cầu hoãn lại chuyện cưới xin, nhưng phụ thân đại nhân nói những chuyện Phong nhi nghe được chỉ là tin đồn, phạt Phong nhi quỳ gối tự kiểm điểm. Phong nhi trong lòng rối loạn, lại trùng phùng hàn cho nên mới sinh bệnh, cha mẹ thương Phong nhi mới nhờ đại tỷ phái ngự y trong cung tới Mộ Dung vương phủ chẩn trị bệnh cho Phong nhi. Mong Tổ mẫu đừng trách cứ cha mẹ và tỷ tỷ của Phong nhi, họ cũng chỉ là lo lắng quá cho Phong nhi chứ không hề có ý dối gạt Tổ mẫu.”

Thái hậu ngạc nhiên, nhìn thoáng qua Hoàng hậu, thấy Hoàng hậu cũng đang nhìn về phía mình, ánh mắt hai người trao đổi một chút, đây mà là Mộ Dung Phong mà họ từng gặp sao?

“Vậy sao con chấp nhận gả đi?” – Thái hậu hỏi có chút ôn hòa.

Mắt Mộ Dung Phong tựa như ngẩn lệ, giọng nói cất lên nhỏ nhẹ: “Cha mẹ đã sắp đặt, thân nữ nhi sao có thể không tuân theo, hơn nữa sinh dưỡng mười mấy năm, làm sao nỡ để Phong nhi chịu khổ được, chỉ tại Phong nhi hồ đồ, mới đi nghe lời đồn đại của thế gian.”

“Nhuệ nhi dường như đem qua lại ra ngoài chơi bởi, con có trách Tổ mẫu đã bắt con gả cho nó không?” – Thái hậu nhìn Mộ Dung Phong, ánh mắt thăm dò ý tứ.

“Tứ thái tử không phải người bình thường, chàng có cách làm của chàng, gả cho Tứ thái tử, Phong nhi không muốn can dự vào chuyện của hôn phu Phong nhi.” – Mộ Dung Phong cũng không phủ nhận – “Đúng là đem qua Tứ thái tử cả đêm không về, Phong nhi thấy, cũng là Tứ thái tử có lòng nghĩ sâu xa, không muốn ép buộc Phong nhi, trong lòng Phong nhi cảm thấy vạn phần cảm kích”.

Thái hậu nửa ngày không nói gì, bà không biết tiếp theo nên nói gì mới phải.

“Vậy con cũng biết Nhuệ nhi như thế là vì nó vốn dĩ muốn cưới muội muội Mộ Dung Tuyết của con chứ không phải con sao?” – Thái Hậu nhìn chằm chằm Mộ Dung Phong, đột nhiên hỏi.

“Phong nhi biết” – Mộ Dung Phong cũng ngược mắt lên nhìn Thái hậu, một đôi mắt thâm thúy như biển, nhìn chỉ muốn say – “Đem qua Tứ thái tử cũng đã nói với Phong nhi. Chuyện này, Phong nhi thật chẳng thể làm gì. Vậy nên Phong nhi mong sao Tổ mẫu có thể trợ giúp Phong nhi.”

“Ta? Giúp con?” – Thái hậu ngạc nhiên sững sốt – “Giúp con như thế nào mới được đây? Ta không thể bắt Nhuệ nhi coi con như Mộ Dung Tuyết được.”

Mộ Dung Phong cười, tươi sáng như hoa xuân: “Không cần phải thế đâu, Tổ mẫu thật biết nói đùa. Phong nhi biết Tứ thái tử đối với Tổ mẫu cực kỳ hiếu thuận, Phong nhi chỉ muốn thỉnh cầu Thái hậu hạ ý chỉ, thỉnh Tứ thái tử nếu chưa thực sự thích Phong nhi thì trước mắt không cần miễn cưỡng với Phong nhi, về phần Phong nhi cũng sẽ không miễn cưỡng Tứ thái tử phải thích Phong nhi. Phong nhi vốn định nhờ mẫu hậu giúp cho, nhưng Phong nhi cảm thấy Tổ mẫu đối với Tứ thái tử càng uy nghiêm hơn, nên Phong nhi thỉnh cầu Tổ mẫu giúp cho Phong nhi.”

Nói đến thế này, ngay cả Thái hậu cũng không làm cách nào mà từ chối được, nhìn nữ tử trước mặt khuôn mặt ôn nhu mềm mại, càng không đành lòng, đồng ý một cái, lệnh cho Tiểu Đức Tử mang bút mực đến, viết ra một đạo ý chỉ giao cho Mộ Dung Phong.

Mộ Dung Phong khoe miệng mỉm cười, đây chính là thứ nàng muốn.

Tư Mã Triết lẳng lẳng nhìn Mộ Dung Phong, người đó và Mộ Dung Phong hẳn đã từng gặp trong Mộ Dung vương phủ rất khác nhau, có thể nói, căn bản chính là hai người. Nhưng thực tế chính là một người, có lẽ trước kia hẳn vốn không chú ý nhiều đến tam tiểu thư Mộ Dung vương phủ bị mọi người xem nhẹ này.

Nụ cười đó trong vắt, tươi sáng và chân thực khiến trái tim hắn hơi lay động.

Rời khỏi cung Tường Phúc, Mộ Dung Phong trở lại phủ Tứ thái tử, nhìn ý chỉ của Thái hậu trong tay, trên mặt lộ ý cười, bộ dáng vui vẻ. Hôm qua Tư Mã Nhuệ cả đêm không về, nhưng cũng không thể đảm bảo những ngày tới cũng không về, nàng giờ đã bị gả làm vợ hắn, điều duy nhất có thể làm chỉ là đẩy lui thời gian ở chung phòng đi, có ý chỉ này của Thái hậu, trong thời gian ngắn vẫn có thể khiến cho Tư Mã Nhuệ không làm khó nàng được.

“Xuân Liễu này” – Mộ Dung Phong lẳng lặng mở miệng, một vấn đề khiến nàng phiền lòng đã giải quyết được rồi, nàng có thể sống những tháng ngày thoải mái rồi – “Phủ Tứ thái tử này rất là tốt, chỉ có điều ván giường cứng quá, ngủ không thoải mái, mệt lắm, người tìm nhiều chăn hợp lại rồi trải lên giường có lẽ sẽ thoải mái hơn một chút.”(Juu: chỉ quan tâm được đến ăn vs ngủ)

Xuân Liễu có chút ngạc nhiên.

“Ồ, chính là đem chăn rách ra, lấy bông trải ra dày dày một chút làm cái đệm giường, sau đó bọc vải bông thật kỹ lại, ta nói là vải bông, trăm ngàn lần không cần dùng tơ lụa gì cả, rồi đem trải lên giường. Như vậy đỡ phải ngủ trên ván giường cứng rắn, mệt mỏi gân cốt đau.” – Mộ Dung Phong ngồi trên ghế đá trong viện, nhìn gió thu nhẹ nhẹ thổi hoa, lá trên cành cây. Phong cảnh ở cổ đại thật tuyệt, sạch sẽ, không một chút ô nhiễm, không khí đều thực sự tươi mát.

Xuân Liễu gật gật đầu, xoay người đi làm ngay.

Ở trong phủ Đại thái tử Tư Mã Triết, Tư Mã Triết cùng Mộ Dung Thiên đang đàm luận về chuyện vừa xảy ra, Mộ Dung Phong đã khiến họ quá sốc.

Mà ở cung Tường Phúc, Thái hậu và Hoàng hậu cũng đang nói chuyện về Mộ Dung Phong, vốn trong trí nhớ họ là một nữ tử cực kỳ bình thường, thế nhưng hôm nay đã khiến họ mở rộng tầm mắt.

Còn đương sự Mộ Dung Phong vẫn đang ngồi ở phủ Tứ thái tử, nhàn nhã phơi nắng.

Đã từng xem qua rất nhiều buồn vui chốn cung đình trong phim ảnh và sách vở, đến nơi này, đã được như thế này, có lẽ nói biến mất là sẽ biến mất, có lẽ chỉ là một giấc mơ, đột nhiên mở mắt ra, ngoài cửa sổ sẽ là tất cả những gì nàng quen thuộc, coi như đang ở trong mộng đi, để có thể thoải mái từ do sống một lần.

Tuy rằng thân thể là của Mộ Dung Phong mười sáu tuổi, còn ý chí dù sao cũng là Bạch Mẫn đã hai mươi bảy tuổi, hai người hợp lại làm một, nếu không phải là kỳ tích, thật lãng phí sự xuất hiện của giấc mơ này.

“Tiểu thư, Đại tiểu thư tới thăm người!” – Xuân Liễu nhẹ giọng nói với Mộ Dung Phong đang đọc sách.

Ánh mặt trời mùa thu lạnh lùng cô đơn chiếu vào đình viện, sau khi ngủ trưa dậy, Mộ Dung Phong vẫn ngồi trên ghế đá trong tiểu đình viện xem một quyển thơ cổ, gáy buộc chỉ, chữ xem ra có phần xa lạ. Mặt ghế đá thật dày, tỏa ra hơi lạnh lạnh, một chén trà nóng đặt trên mặt bàn đá bắt chập cái lạnh vẫn tỏa hơi nghi ngút, đôi khi truyền đến một hai tiếng côn trùng kêu.

Nàng lười đứng dậy, chỉ ngoái đầu lại nhìn, thấy Mộ Dung Thiên lẳng lẽ đứng ở cách đó không xa, người mặc cẩm phục tinh tế bóng mượt, dung nhan đoan trang, khí chất cao quý, không hổ là đại tiểu thư Mộ Dung vương phủ, người được chọn làm Hoàng hậu trong tương lai.

“Thứ lỗi, ta thân thể không tốt, không tiện đứng lên, tỷ tỷ cứ ngồi đi” – Mộ Dung Phong chỉ chỉ ghế đá đối diện, trên mặt cũng trải một tấm đệm.

Mộ Dung Thiên ngồi xuống đối diện, ý bảo người xung quanh tránh ra.

“Có phải giận đại tỷ không?” – Mộ Dung Thiên nhìn về mặt lười nhác của Mộ Dung Phong.

Mộ Dung Phong cười nhẹ: “Việc đã đến nước này, đừng nhắc đến nữa.”

“Người so với trước kia hoàn toàn không giống nhau” – Mộ Dung Thiên không hề che dấu, trong cảm nhận của nàng, Tam muội này cũng chỉ là Tam muội trước kia, tuy rằng biểu hiện sáng nay của Mộ Dung Phong làm cho nàng chấn động, có lẽ tại nàng trong tiềm thức vẫn coi Mộ Dung Phong như trước kia từng biết, ăn nói thật thà, tính cách yếu đuối, chuyện gì cũng dè chừng, nhưng Mộ Dung Phong không làm được việc lớn.

“Ta thấy người có vẻ kỳ lạ. Nhưng có một số việc, chúng ta không thể không hy sinh lợi ích của mình, không thể so đo. Người phải gả cho Tứ thái tử, cái kẻ ngông cuồng tùy tiện, hành sự bừa bãi, cũng vì được Thái

hậu với Hoàng hậu sủng ái quá mới thành ra thế. Hắn ban đầu ở Mộ Dung vương phủ nhìn trướng tiểu muội thì nhất thời rung động, nhưng tiểu muội tựa như nhân trung phượng làm sao có thể gả cho người như hắn? Mà hắn dù sao cũng là con của Hoàng thượng, không phải kẻ Mộ Dung vương phủ có thể đắc tội được, trước tình huống ấy, cũng chỉ có thể hy sinh người gả vào. Hắn mặc dù có chút không tử tế, nhưng ít ra cũng có thể cho người cuộc sống thoải mái như trước kia, so với gả cho những người khác, vẫn là nhiều phần vinh hoa phú quý, hưởng hồ còn có ta trong cung chiếu ứng, cộng thêm nhị tỷ người chiếu cố, ngay cả Tứ thái tử có không tử tế đến đâu cũng không đến nỗi đối xử với người quá hà khắc. Người tốt nhất là nên an phận thủ thường, đừng đem oán hận trong lòng biểu hiện ra ngoài, lại mang tai vạ đến cho người nhà. Tỷ như, sáng nay, người còn dám yêu cầu Thái hậu hạ ý chỉ ỉn, không cho phép Tứ thái tử tới gần người, người cho rằng tí thông minh con con ấy có thể đối phó được với Tứ thái tử sao? Chỉ sợ là...” – Mộ Dung Thiên lắc lắc đầu – “Nếu đơn giản vậy mà có thể đối phó được với Tứ thái tử, Mộ Dung vương phủ còn phải dùng người thay tiểu muội xuất giá sao? Người nên chấp nhận số phận đi.”

7. Chương 7: Chương 7

Mộ Dung Phong nhấp ngụm trà, kỳ thực một ngày như vậy cũng không tệ, uống ngụm trà đầu, ngắm phong cảnh duyên dáng, đọc sách cổ, âm thầm trêu đùa với người xưa, so với ngày trước cũng có điểm thú vị.

Đợi nửa ngày, không thấy Mộ Dung Phong trả lời, Mộ Dung Thiên nhẹ ho khan một tiếng: “Những lời tỷ tỷ vừa nói, người có nghe được trong tai không, có ghi nhớ trong lòng không?”

Mộ Dung Phong cười nhẹ: “Tỷ tỷ sao phải lo lắng thế, Phong nhi phải làm thế nào là chuyện của Phong nhi, khi quyết định bắt Phong nhi thay tiểu muội tiến vào nơi hồ lửa bàn địa này, tình nghĩa tỷ muội cũng hết rồi, ta bây giờ là còn nghĩ cho Mộ Dung vương phủ, nếu không bắt kẻ ai cũng đừng mong sống yên ổn, cho nên phiền đại tỷ cứ an tâm làm Đại thái tử phi, tương lai làm Hoàng hậu nương nương, đừng có tốt bụng quan tâm Phong nhi nữa.”

“Người...!” – Mộ Dung Thiên sửng sốt.

“Ta ổn” – Mộ Dung Phong mỉm cười – “Tỷ tỷ chớ phiền long, Phong nhi ổn cả, chỉ là Phong nhi mới tới phủ Tứ thái tử, còn chưa quen, không giữ tỷ tỷ lại được rồi,...Xuân Liễu” – Mộ Dung Phong bất ngờ gọi một tiếng, thấy Xuân Liễu chạy lại, thanh âm ôn hòa khách khí nói – “Xuân Liễu, thay ta tiễn Đại thái tử phi”.

Mộ Dung Thiên mắt tròn to, muốn nói gì đó.

“Tỷ tỷ, chúng ta bây giờ không chỉ là tỷ muội, đừng nên nói gì thêm” – Mộ Dung Phong nhẹ giọng mỉm cười nói, khe khẽ môi, ý cười trong suốt vẫn y như cũ, nhìn Mộ Dung Thiên, lại nói – “Phiền tỷ tỷ thay ta gửi lời hỏi thăm tới Đại thái tử, cảm ơn hắn đã hảo tâm “quay vắn”, khiến cho Phong nhi được hưởng vinh hoa phú quý nhường này, hôm nay thân thể Phong nhi không được khỏe, hôm khác khác hơn sẽ đích thân đến bái tạ.”

Mộ Dung Thiên một không nói nên lời, cố gắng duy trì vẻ mặt tươi cười thân thiết, xoay người rời đi.

Khi Xuân Liễu quay lại, Mộ Dung Phong đã uống xong chén trà, nàng nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, vừa rồi đại tiểu thư đến mang theo rất nhiều thưởng tứ, người có muốn xem không?”

“Bỏ đi” – Mộ Dung Phong lười biếng nói – “Trước mặt cảnh đẹp thế này, ta còn muốn ngắm, cái này cái kia người thu dọn lại hết đi.”

Ngủ một đêm này thật là ngon, Mộ Dung Phong sáng sớm thức dậy, duỗi lưng một cái thật mạnh, tối qua Tư Mã Nhuệ lại cả đêm không về, Mộ Dung Phong mừng rỡ vô cùng, thật chỉ mong hắn ngày ngày cứ ở ngoài miên hoa túc liễu, chỉ cần không đến trêu chọc mình là được, mặc dù có ý chỉ của Thái hậu trong tay, cũng có thể tổn chút võ mồm, nhưng nếu hắn dùng vũ lực mà thăm hỏi, vẫn là chẳng hay ho gì với nàng.

Ý chỉ thì ý chỉ, Thái hậu nương nương không thể không cho phép tôn nhi của mình không được đến gần hoàng thê cưới hỏi đàng hoàng của hắn. Huống hồ, Tư Mã Nhuệ có vẻ cũng chẳng phải loại biết nghe lời người trên.

Vừa nếm qua điểm tâm, thái giám theo hầu Thái hậu Tiểu Đức Tử liền chạy đến, đứng trước mặt Mộ Dung Phong, trên mặt còn mang theo nụ cười lấy lòng, nhẹ giọng nói nhỏ: “Nô tài ra mắt Tứ thái tử phi, nô tài trước tiên muốn cảm tạ đại ân Tứ thái tử phi hôm qua cứu nô tài, nô tài mới tránh được một trận đòn đau.”

Mộ Dung Phong cười: “Xuân Liễu, Đức công công mới đến phủ Tứ thái tử, đi lựa mấy kiện vật, thay ta tặng cho Đức công công, coi như lễ vật ra mắt.”

“Ôi, Tứ thái tử phi coi trọng nô tài quá rồi” – Tiểu Đức Tử tươi cười hớn hở.

“Đức công công chê cười, Đức công ở trong cung lâu rồi, còn có thứ gì là chưa thấy qua, chỉ sợ lễ vật ta đưa chẳng lọt vào mắt Đức công công” – Mộ Dung Phong mỉm cười – “Đức công vẫn nên dừng từ chối, lần đầu đến phủ Tứ thái tử này, cũng coi như từng quen biết, lễ vật này chỉ như dẹt hoa trên gấm(*) mà thôi.

“Thế thì nô tài cũng không chối từ nữa, đa tạ Tứ thái tử phi ban cho” – Tiểu Đức Tử cười tươi hết cỡ nhận lấy thứ Xuân Liễu đưa cho, một kiện lư hương ngọc chạm khắc khéo léo, bài trí, kiểu dáng tinh xảo, tinh chất thuần khiết.

Tối hôm qua Mộ Dung Phong lựa ra một số vật để riêng dùng cho việc xã giao, đây chính là một trong số đó, hồi môn của Mộ Dung vương phủ tràn đầy mấy chục rương lớn, hơn nữa trước hôn lễ các nơi còn đưa tới biết bao nhiêu vật phẩm, Mộ Dung Phong nhìn muốn hoa mắt, mở bừa ra một rương, lựa ra một ít đặt qua một bên, sáng nay vừa vận dùng tới.

Tiểu Đức Tử lại cười rồi nói nhỏ: “Nô tài tới để truyền ý chỉ của Thái hậu nương nương. Sáng nay khi dùng bữa sáng, Thái hậu nương nương nói với nô tài ‘Ta nhận thấy Phong nhi kia thật là một nữ nhi xứng đáng, thế mà còn nghi ngại nàng, Tiểu Đức Tử này, người đi mời nàng đến đây cho ta.’ Ngay lập tức, nô tài chạy như bay tới đây thỉnh Tứ thái tử phi theo nô tài tới cung Tường Phúc. Không phải nô tài dâng bốc cho Tứ thái tử phi cao hứng đâu, trong cung này có bao nhiêu phi tần, mà khiến cho Thái hậu nương nương lưu tâm, từ lúc nô tài bắt đầu theo hầu Thái hậu nương nương tới nay, thật sự chỉ có mình Tứ thái tử phi người thôi, không biết có bao nhiêu nương nương tần phi ngưỡng mộ đâu.”

Mộ Dung Phong cười: “Đa tạ Đức công công, ta sửa soạn mấy thứ ở đây rồi sẽ đi cùng Đức công công.”

Trở vào phòng, Mộ Dung Phong thay một bộ váy màu thủy lam nhạt, tóc dùng một sợi dây màu thủy lam buộc lại gọn gàng, cài lên một cây trâm màu lam, đầu trâm nhọn rủ xuống tinh tế như chuỗi những giọt nước, một chút lay động tựa như màn mưa mờ mịn.

Ngồi trước mặt Thái hậu, Mộ Dung Phong biểu tình thản nhiên, ôn nhu bình thản, cùng với quần áo trên người hồn nhiên một thể, không thấy xa hoa, lại còn có khí chất xuất thần.

Thái hậu cẩn thận xem nửa ngày, cười nói: “Nhìn xem, Phong con đây, cũng chẳng thua kém Mộ Dung Tuyết nửa phần, thật là dưỡng tại khuê phòng nhân bất tri(*), Nhuệ nhi thật có phúc khí lớn lắm, mới gặp được người tốt hiếm có như con.”

“Tổ mẫu quá khen” – Mộ Dung Phong mỉm cười.

“Có phải đêm qua Nhuệ nhi lại không về phủ?” – Thái hậu biết rõ rồi còn cố hỏi.

Mộ Dung Phong trầm nghĩ: Ta còn ước hắc viễn viễn không bao giờ về phủ. Nhưng ngoài miệng lại nói: “Làm phiền Tổ mẫu quan tâm rồi. Phong nhi khi cùng ở với bà ngoại, bà ngoại thường nói với Phong nhi rằng, mọi việc đều không thể cưỡng cầu, không có buồn đã chẳng được vui, tất cả cứ tùy theo ý trời. Tứ thái tử chàng muốn tiểu muội của Phong nhi, Thái hậu người thích Phong nhi, tự nhiên thấy Phong nhi cái gì cũng tốt, tương tự Tứ thái tử cũng vậy, trong lòng chàng hướng về Mộ Dung Tuyết, lại phải cưới Phong nhi, chẳng lạ khi lòng chàng không vui được, nên cứ để mặc chàng đi. Nếu Phong nhi và Tứ thái tử có duyên, chàng rồi sẽ trở về, nếu vô duyên, cũng chẳng trách được, Tổ mẫu đừng nên trách cứ chàng.”

Thái hậu thở nhẹ một cái than: “Hừ, cũng tại ta từ nhỏ đã sủng nó quá mức, khiến nó bây giờ thành ra thế này.”

“Tổ mẫu đừng tự trách mình, chuyện nhỏ này cũng chẳng nói lên được bản chất con người, huống hồ Tứ thái tử cũng chỉ là nông nổi hơn so với người bình thường một chút, cũng không làm chuyện gì đại nghịch bất đạo cả” – Mộ Dung Phong nhỏ giọng, lời nói êm ái nhẹ nhàng.

Nghe Mộ Dung Phong nói, Thái hậu trong lòng rất an tâm, tuy rằng ngoài miệng cứ nói Tư Mã Nhuệ cái này không tốt cái kia không tốt, nhưng lại không thích người khác thăm oán hủn. Mộ Dung Phong này từng câu từng chữ rõ ràng đối với Tư Mã Nhuệ có ý thiên vị, khiến cho Thái hậu đối với Mộ Dung Phong lại sinh ra vài phần hảo cảm.

“Phong nhi, con thật sự là một cô nương đáng yêu. Tổ mẫu nhất định sẽ vì người làm chủ, không để cho Nhuệ nhi bắt nạt người” – Thái hậu nhin không được nói.

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng cười: “Tổ mẫu, người cũng thật quan tâm sốt sắng quá, đến chính Phong nhi còn chẳng sốt ruột nữa. Chúng ta không nói chuyện đáng phiền lòng này nữa, Tổ mẫu, người toàn sống trong cung, có muốn nghe chút chuyện thú vị ngoài cung không? Thử nhỏ Phong nhi ở cùng bà ngoại, được nghe được thấy không ít chuyện thú vị, nếu Tổ mẫu không phiền, hay là nghe Phong nhi kể chuyện giải sầu.”

“Được” – Thái hậu gật đầu vui vẻ, ở trong hoàng cung này bao nhiêu năm như vậy, nào có ai dám cùng bà nói chuyện thế này, bình thường khi gặp con cháu của mình hay của các tần phi cùng thế hệ, không ai là không cung kính, cẩn thận, nói gì đến nói chuyện, ngày cả thờ cũng không dám thờ mạnh, lại càng không phải nhắc tới bọn nô tài.

Nếu nói, kẻ duy nhất dám làm càn trước mặt bà, sợ cũng chỉ có mỗi Tư Mã Nhuệ, cũng bởi vậy, đối với tôn nhi hành vi dị thường này, bà trái lại còn nhiều phần nhường nhịn, nhân nhượng và nuông chiều.

8. Chương 8

Ngày ấy ở Mộ Dung vương phủ, Tư Mã Nhuệ gặp qua Mộ Dung Tuyết, vừa thấy đã động lòng, khi trở về nói muốn cưới Mộ Dung Tuyết, bà thật rất vui lòng.

Tư Mã Nhuệ tuổi đã không còn nhỏ, tuy ở ngày ngày ở ngoài chơi bởi ông bướm, nhưng nó cũng là đứa duy nhất trong đám thái tử chưa cưới vợ nạp thiếp. Bà đã nghe nói cũng như gặp qua Mộ Dung Tuyết, dung mạo danh chấn thiên hạ, nữ tử này còn thông thạo cầm kỳ thi họa, khiến ban đầu bà cứ tâm niệm định ninh chắc chắn là nàng sẽ nên duyên cùng Tư Mã Nhuệ, nhưng Mộ Dung Thanh Lương lại lấy cớ Mộ Dung Tuyết tuổi còn nhỏ, không thể kết hôn, cho Mộ Dung Phong thay thế Mộ Dung Tuyết, lại còn Tư Mã Triết và Mộ Dung Thiên ở giữa thuyết phục, thế là Hoàng thượng lại hạ chỉ cho Mộ Dung Phong gả về làm Tứ thái tử phi.

Thái hậu biết Tư Mã Nhuệ nhất định không vừa ý, tuy nhiên vì thể diện hoàng gia hủn vẫn thực hiện hôn lễ, đêm đó chắc hẳn nó đã bỏ đến Túy Hoa Lâu, cũng phải thôi, chính Thái hậu cũng đã gặp qua Mộ Dung Tuyết và Mộ Dung Phong, nếu để cho bà chọn thì bà cũng chọn người trước, rõ ràng là một trời một vực, bà không đành lòng trách tôn nhi, cho nên đối với Mộ Dung Phong cũng không có hảo cảm, ai bảo Mộ Dung Phong bình sinh tầm thường vậy.

Thế mà, hôm qua gặp Mộ Dung Phong, liếc mắt một cái đã giật mình, một tiểu cô nương thanh tú như vậy, có thể dùng trọn bốn chữ “thanh tú tuyệt lệ” để miêu tả, tuyệt đối không thua Mộ Dung Tuyết chút nào, thậm chí còn hơn vài phần, nhất là khí vận bình hảo, tự nhiên, thoải mái làm sao.

Chẳng lẽ là trước kia bản thân nhận định nhầm sao? Cũng bởi từ nhỏ Mộ Dung Tuyết đã nổi danh khắp nơi, mọi người có để ý gì đến Mộ Dung Phong đâu?

Một người được cái đẹp đến tinh xảo, có lẽ gần như hoàn mỹ.

Một người được cái linh động, đáng yêu tự nhiên.

Rồi cung Tường Phúc trở về phủ Tứ thái tử, những thứ Thái hậu ban cho cũng theo về cùng, vừa nãy nói chuyện, Mộ Dung Phong cải biên vở kịch “Nhật vòng ngọc”(*) thành một câu chuyện thú vị lấy bối cảnh và thời gian ở đây, Thái hậu nghe xong rất thích thú, Mộ Dung Phong chân trước vừa bước vào phủ Tứ thái tử, sau lưng đã biết bao nhiêu quà Thái hậu ban cho cũng theo vào.

Xuân Liễu sắc mặt không tốt cho lắm, trông có vẻ sốt ruột, Mộ Dung Phong đã đuổi Xuân Đào về Mộ Dung vương phủ, hôm nay khi nàng đi đến cung Tường Phúc, cũng không mang Xuân Liễu theo, nàng nghĩ

so với việc để Xuân Liễu đứng ngoài chờ, chi bằng để Xuân Liễu ở lại phủ Tứ thái tử cho thoải mái.

Thấy Xuân Liễu như vậy, Mộ Dung Phong đoán chắc là có chuyện gì xảy ra rồi, đợi người của Thái hậu về hết, nàng mới hỏi – “Xuân Liễu, xảy ra chuyện gì? Người xem cái mặt người kìa” – Lại ngồi ghế đá trong viện.

“Đại tiểu thư tới, nàng nói có việc quan trọng cần tìm người nói chuyện” – Xuân Liễu chần chừ nói – “Đường như là chuyện có liên quan tới Tứ tiểu thư, nô tỳ thấy sắc mặt đại tiểu thư rất là xấu, nhất định sự tình không nhỏ, nếu không đại tiểu thư đã chẳng tự mình tới. Nghe nói tiểu thư tới chỗ Thái hậu, liền dặn nô tỳ, đợi tiểu thư trở về, báo tiểu thư mau mau tới gặp đại tiểu thư.”

Mộ Dung Phong sững sốt, Mộ Dung Tuyết có thể xảy ra chuyện gì được chứ? Trục giác mách bảo trước nhất, chuyện này nhất định có liên quan tới Tư Mã Nhuệ, xem tính cách của hắn, có thể dễ dàng buông tha Mộ Dung Tuyết mà hắn nhất kiến chung tình mới là lạ.

Mang theo Xuân Liễu, Mộ Dung Phong lên kiệu tới phủ Đại thái tử. Mộ Dung Thiên chờ lâu sốt ruột, vừa thấy Mộ Dung Phong đến, ngay lập tức lao bổ đến, gấp gấp nói: “Tiểu muội xảy ra chuyện rồi” Mộ Dung Phong hơi nhíu mày một chút. “Sáng nay phụ thân tới tìm ta, nói rằng từ tối hôm qua đã không thấy tiểu muội đâu nữa rồi” – Mộ Dung Thiên hai mắt nhìn chăm chăm Mộ Dung Phong – “Người nghĩ sao?” Mộ Dung Phong mặt không chút biến đổi, có thể vào Mộ Dung vương phủ trộm người đem Mộ Dung Tuyết đi, không phải điều người bình thường có thể làm được, hơn nữa, trừ phi nào có bệnh, người bình thường cũng không có cái loại ý tưởng này trong đầu. (Juu: Nhuệ ca ứ phải người bình thường =)] Mộ Dung Thanh Lương là tể tướng đương triều, con gái bảo bối của hắn, mỹ mạo truyền thiên hạ, ngay cả hoàng thái tử cũng không chịu gả cho, làm sao có thể dễ dàng để mất được. Ngoài Tư Mã Nhuệ ra, tuyệt đối không thể nghĩ tới ai khác được, ngay từ khi hắn phát tay gạt hỷ khăn của nàng xuống, Mộ Dung Phong đã biết Tư Mã Nhuệ nhất định không phải tầm thường. Người này tuy rằng đáng giận, nhưng quả thật có chút bản lĩnh! Xem Mộ Dung Phong nửa ngày có phản ứng, Mộ Dung Thiên thở dài, cau mày, mất hết kiên nhẫn trách cứ: “Người sao lại ngây ngốc ra thế, có thể động não ngẫm kỹ lại xem, kẻ nào có thể đại nghịch bất đạo đến thế?” “Tư Mã Nhuệ” – Mộ Dung Phong mí mắt không chớp lấy một cái, lẳng lặng nói. Mộ Dung Thiên sững sốt: “Người làm sao biết được?” “Đoán” – Mộ Dung Phong vẫn bình tĩnh như cũ. “Nhị tỷ người đã nhờ Ngô Mông phái người điều tra, có thể vào Mộ Dung vương phủ cướp Mộ Dung Tuyết đem đi, ngoài Tư Mã Nhuệ ra quả thật không còn ai khác. Hắn võ công cao, lại đối với tiểu muội thêm mến đã lâu (Juu: bà Mộ Dung Thiên này quá đáng, bôi nhọ Nhuệ ca của ta, nguyên bản là – thù tiên – thêm nhỏ dãi cơ, ta đổi thành “thèm mến” mà cũng thấy rung mình, cả nhà ném đá nào >” <), phụ=” thân=” cũng=” nghi=” ngờ=” hắn=” người=” có=” biết=” bây=” giờ=” hắn=” đang=” ở=” đâu=” không?”=” –=” mộ=” dung=” thiên=” nhũ=” mảy=” –=” “việc=” này=” dừng=” nên=” kinh=” động=” người=” khác=” nếu=” không=” cả=” đời=” tiểu=” muội=” sẽ=” hỏng=” hết=” nhưng=” cũng=” phải=” mau=” lên=” nếu=” không=” khó=” đảm=” bảo=” tiểu=” muội=” sẽ=” không=” gặp=” chuyện=” không=” may.”=” mộ=” dung=” phong=” lắ=” lắ=” đầu.=” “người=” hiện=” tại=” là=” thê=” tử=” của=” tư=” mã=” nhuệ=,” có=” quyền=” đi=” tìm=” hắn=” hơn=” bất=” kỳ=” ai=” –=” mộ=” dung=” thiên=” sắc=” mặt=” nghiêm=” trọng=” nói.=” “ta=” chỉ=” đồng=” ý=” thử=” một=” chút=” –=” mộ=” dung=” phong=” lắ=” lắ=” nói=” –=” “dừng=” đem=” tất=” cả=” hy=” vọng=” đặt=” lên=” một=” mình=” ta.”=” “ta=” biết=” người=” còn=” oán=” giận=” người=” nhà=,” nhưng=” dù=” sao=” tiểu=” muội=” cùng=” người=” cũng=” là=” tỷ=” muội=” cùng=” một=” mẹ=” sinh=” ra=,” bây=” giờ=” tìm=” người=” là=” quan=” trọng=” nhất=,” không=” phải=” lúc=” dỗi=” hờn=” –=” mộ=” dung=” thiên=” nghiêm=” mặt=” nói.=” mộ=” dung=” phong=” bật=” cười:=” “người=” cho=” rằng=” người=” trong=” lòng=” tư=” mã=” nhuệ=” là=” ta=” ư=,” chỉ=” cần=” ta=” xuất=” hiện=” là=” có=” thể=” thành=” công=” sao?”=” huống=” hồ=” đây=” không=” phải=” chuyện=” muốn=” nhanh=” mà=” có=” thể=” nhanh=” được=,” có=” ai=” biết=” tư=” mã=” nhuệ=” bây=” giờ=” đang=” ở=” đâu=” đâu?”=” chúng=” ta=” tìm=” đến=” đâu=” mà=” hành=” động?”=” người=” cũng=” không=” cần=” quá=” lo=” lắng=” cho=” mộ=” dung=” tuyết=,” con=” người=” tư=” mã=” nhuệ=” mặc=” dù=” vô=” lý=,” nhưng=” tuyết=” không=” ngốc=” đến=” nỗi=” đánh=” đập=” hay=” cưỡng=” bạo=” mộ=” dung=” tuyết=” đâu=,” dù=” sao=” cũng=” coi=” như=” một=” nam=” nhân=” từng=” trải=” qua=” vô=” số=”

hương=" sắc=" trong=" thiên=" hạ,=" làm=" sao=" chỉ=" có=" húng=" thú=" chiêm=" lấy=" thân=" thể=" mộ=" dung=" tuyết?= " hấn=" nhất=" định=" muốn=" trái=" tim,=" chữ=" không=" phải=" thân=" thể.= " mộ=" dung=" thiên=" kinh=" hải,=" nha=" đầu=" mộ=" dung=" phong=" kia=" từ=" bao=" giờ=" trở=" nên=" thông=" minh=" bình=" tĩnh=" như=" thể?= " "sáng=" nay=" ngô=" mông=" sai=" người=" đến=" báo=" tin,=" nói=" rằng,=" tư=" mã=" nhuệ=" đang=" ở=" tủy=" hoa=" lâu,=" chính=" là=" một=" cái=" kỹ=" viện=" nổi=" tiếng,=" uốn=" rượu=" mua=" vui=" -= " mộ=" dung=" thiên=" cần=" môi=" nói=" -= " "hôm=" nay=" ngưi=" thữ=" đến=" chỗ=" này=" tìm=" hấn=" xem,=" nghĩ=" cách=" tìm=" ra=" tiểu=" muội,=" tốt=" nhất=" là=" có=" thể=" mang=" nàng=" trở=" về.= " mộ=" dung=" phong=" cười,=" nói:= " "tốt=" xấu=" gì=" thì=" ta=" cũng=" là=" tứ=" thái=" tử=" phi=" của=" vương=" triều=" đại=" hưng,=" tam=" tiểu=" thữ=" của=" mộ=" dung=" vương=" phủ.= " chẳng=" lẽ=" đại=" tỹ=" lại=" muốn=" ta=" làm=" người=" đàn=" bà=" chanh=" chua=" xông=" vào=" chốn=" miên=" hoa=" túc=" liễu=" ôn=" nhu=" hương,=" loi=" cổ=" tư=" mã=" nhuệ=" cùng=" với=" một=" thanh=" lâu=" nữ=" tử=" trên=" giường=" dậy=" sao?= " khóc=" lóc=" bảo=" thanh=" lâu=" nữ=" tử=" kia=" không=" được=" cướp=" chồng=" ta?= " mang=" tiếng=" ngưi=" là=" hoàng=" hậu=" nương=" nương=" tương=" lai,=" bắt=" quá=" khi=" kích=" động=" lên=" lại=" thành=" ra=" cái=" loại=" ấy,=" thật=" khiến=" tam=" muội=" buồn=" cười.= " ngưi=" nói=" đi,=" cho=" dù=" ta=" tìm=" được=" tư=" mã=" nhuệ=" rồi,=" ngưi=" lấy=" chứng=" có=" đâu=" làm=" cho=" hấn=" thừa=" nhận=" tiểu=" muội=" ở=" chỗ=" hấn,=" là=" hấn=" vào=" mộ=" dung=" vương=" phủ=" cướp=" mộ=" dung=" tuyết=" đi?=" " ngưi...!"=" -= " mộ=" dung=" thiên=" có=" phần=" thẹn=" quá=" hóa=" giận,=" nhưng=" lại=" kiểm=" chế=" một=" chút,=" đúng=" vậy,=" mộ=" dung=" phong=" nói=" không=" sai,=" cho=" dù=" nàng=" có=" lo=" lắng=" thế=" nào=" cũng=" không=" giải=" quyết=" được=" vấn=" đề,=" cứ=" rối=" loạn=" lên=" như=" thế,=" cũng=" chỉ=" tổ=" khiến=" cho=" người=" ta=" chế=" giễu=" mà=" thôi.= " -= " "vậy=" ngưi=" tính=" xử=" trí=" thế=" nào?"=" mộ=" dung=" phong=" lắc=" đầu,=" khẽ=" cau=" mày,=" thản=" nhiên=" nói:= " "đến=" đâu=" hay=" đến=" đó,=" tốt=" nhất=" nên=" thế.= " mộ=" dung=" thiên=" im=" lặng,=" cú=" ">

9. Chương 9

"Tiểu thư, tứ tiểu thư có phải đã xảy ra chuyện rồi không?" – Xuân Liễu hỏi nhỏ.

Mộ Dung Phong mặt không chút thay đổi, ngắm ngày mùa thu mơ hồ tịch tịch, ngửi hương hoa cúc, trong đình viện đã có mấy bồn cúc nở hoa điểm lệ.

Mơ hồ cảm thấy có người đang nhìn mình, Mộ Dung phong khẽ xoay người, cách đó khoảng chừng mười thước, Tư Mã Triết đang đứng, hình như vừa mới về, trùng hợp đối diện hai người chủ tớ các nàng, trên mặt hấn mang theo vài phần mệt mỏi, có lẽ vừa lên triều về, thân là Đại thái tử, hoàng đế tương lai, Tư Mã Triết đã sớm theo phụ hoàng giải quyết một ít chính sự.

"Tam muội, phải đi sao?" – Hấn ngữ khí rất lịch sự, cũng thật ôn hòa, bước chân dừng lại, nhìn Mộ Dung Phong, giữa sắc thu, Mộ Dung Phong nhỏ xinh như một dòng suối trong xanh thăm thẳm.

Mộ Dung Phong thản nhiên cười, thong dong ôn hòa, tưởng chừng ám áp đến thấu tim: "Dạ"

Hai người lần lượt lướt qua nhau mà đi, ánh mắt Tư Mã Triết dừng lại nhìn theo bóng dáng Mộ Dung Phong hồi lâu, trong lòng bỗng cảm thấy chút mất mát, nữ tử này, chưa bao giờ để lại ấn tượng trong mắt hấn, hấn thậm chí chưa từng chú ý đến nàng, vậy mà không viết vì sao, từ sau cái ngày gặp mặt nàng ở chỗ Tổ mẫu, trong lòng tự nhiên có vương bận gì đó mãi không dứt, mà bản thân hấn cũng không rõ là cái gì.

Một đêm vô sự.

Mộ Dung Phong rửa mặt chải đầu xong xuôi, theo Tiểu Đức Tử đi đến phủ Thái hậu, Thái hậu muốn gặp nàng, ngay cả điểm tâm cũng gọi nàng đến cung Tường Phúc ăn.

Đối với chuyện của Mộ Dung Tuyết, Mộ Dung Phong hoàn toàn không để tâm, trái lại Xuân Liễu rất lo lắng, sáng sớm khi giúp Mộ Dung Phong chải đầu, đã mấy lần muốn nhắc lại.

Mộ Dung Phong cũng toàn làm như không thấy, không đề cập tới chuyện Mộ Dung Tuyết, nàng nghe Xuân Liễu nói qua, nha hoàn tên Thụy Hỷ hầu hạ tứ tiểu thư cùng với Xuân Liễu tình như tỷ muội, e là Xuân Liễu đang lo lắng cho nha hoàn Thụy Hỷ mất tích cùng Mộ Dung Tuyết kia.

Nói chuyện phiếm cùng Thái hậu, đang tới cao trào, Mộ Dung Phong đột nhiên nói: “Tổ mẫu, Phong nhi muốn thỉnh cầu Tổ mẫu một chuyện.”

“Chuyện gì?” – Thái hậu cười hỏi, bà càng ngày càng thích Mộ Dung Phong này, tích cách bình thản, ăn nói thú vị, hơn nữa kiến thức cũng rất sâu rộng.

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Phong nhi muốn về nhà một chuyến, thưởng nhỏ Phong nhi sống cùng bà ngoại, bà ngoại thương yêu Phong nhi, nay Phong nhi đã được gả làm vợ người ta, muốn đi thấp cho bà ngoại một nén hương, nói với bà ngoại một tiếng. Mong Tổ mẫu cho phép Phong nhi, cho Phong nhi mấy ngày.”

Thái hậu nâng Mộ Dung Phong dậy, thấy sắc mặt Mộ Dung Phong hơi ưu thương, đáy mắt còn có màn sương mỏng, nhện không được xót xa nói: “Ồi, đáng lẽ ra Nhuệ nhi nên đi cùng con, nhưng cái thằng nghịch tử này, ngày ngày cứ ở Túy Hoa Lâu, dây dưa triền miên với bọn thanh lâu nữ tử... Như vậy đi, Phong nhi, ta cho con một cái kim bài, Đại Hưng vương triều có một cái kim bài do chính tay khai triều thánh hoàng đúc nên, ban thưởng cho tần phi có địa vị cao quý trong cung, bây giờ kim bài đang ở trong tay ta, ta sẽ ban nó cho con, có kim bài này trong tay, con ở Đại Hưng vương triều sẽ thoải mái không lo ai cản trở, ngay cả Nhuệ nhi kia cũng không thể gây khó dễ cho con.”

“Đa tạ Tổ mẫu” – Mộ Dung Phong nhận lấy kim bài, nhẹ giọng nói cảm ơn, đối với Mộ Dung Phong mà nói, đây là thu hoạch ngoài dự tính.

“Phong nhi, con phải đi sớm về sớm nhé.” – Thái hậu trong lòng không yên, mặc dù mới ở cùng nhau hai ngày, nhưng Thái hậu thực sự thích nàng còn hơn tất cả các cháu trai cháu gái của mình – “Hay là ta tìm nghịch tử kia ở Túy Hoa Lâu về, bảo nó cùng đi với con? Con đi một mình ta thật có chút lo lắng.”

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng cười: “Tổ mẫu không cần quá lo lắng, người có thể lựa trong đám cao thủ trong cung lấy hai người võ nghệ cao cường, trầm ổn nội liêm cho đi theo Phong nhi. Về phần Túy Hoa Lâu, tuyệt đối không thể để Tổ mẫu ra mặt, việc xấu trong nhà không thể để lộ ra ngoài, nếu Thái hậu tham gia sẽ truyền đến tai người trong thiên hạ, chỉ tổ phiền phức thêm, bất quá, Phong nhi cũng tò mò muốn xem một nữ tử thế nào mà có thể làm cho Tứ thái tử lưu luyến trầm mê, thử xem Phong nhi có điểm nào so ra không bằng nàng.”

“Được rồi, tốt” – Thái hậu thoải mái đáp ứng, cúi đầu nghĩ ngợi rồi nói – “Vừa rồi con nói vậy ta mới nhớ ra, nguyên lai trước kia ta có một vị hộ vệ võ nghệ xuất chúng, hẳn có hai đứa con gái cũng không tầm thường, ta sẽ sai người gọi hai người họ tới, đi cùng con.”

Túy Hoa Lâu, ca múa mừng cảnh thái bình, oanh ca yến hát, náo nhiệt phi phàm. Đầu bảng của Túy Hoa Lâu, Nguyệt Kiều, một mình ở Nguyệt Kiều Các, từ trên xuống dưới ai cũng biết, Nguyệt Kiều Các này là do Tứ thái tử tự mình bỏ tiền xây dựng, tuy là như thế, nhưng Nguyệt Kiều vẫn ở Túy Hoa Lâu mãi nghệ, bởi vì Nguyệt Kiều ca múa cực giỏi, Tứ thái tử mới tính chuyện xây nên Nguyệt Kiều các cho Nguyệt Kiều ở.

Thời điểm Nguyệt Kiều xuất hiện, Túy Hoa Lâu lớn như vậy mà đã chật kín hết chỗ, ưu nhã ngồi chính giữa là một vị tổ y (áo tơ lụa màu trắng ý =.) công tử trẻ tuổi, xem bộ dáng không đến hai mươi tuổi, mi thanh mục tú, khí chất không tầm thường, chỉ lẳng lẳng ngồi ở đó cũng đủ khiến cho xung quanh hắn ảm đạm thất sắc.

Nguyệt Kiều liếc mắt một cái nhìn thấy, khen thầm trong lòng: “Một vị công tử đẹp thật. Không biết vương tôn công tử nhà ai.” Công tử kia thấy Nguyệt Kiều đang nhìn hắn, khóe môi khẽ nhếch lên, hé ra một nụ cười, Nguyệt Kiều mặt ửng hồng, tuy nàng là một thanh lâu nữ tử, nhưng tim cũng không nhịn được nhảy loạn lên, vội vàng nhẹ kéo váy, hướng tới đám đông chào hỏi, nghe tiếng nhạc hòa nhịp bên tai, đang chuẩn bị múa thì nghe “bục” một tiếng, cây đàn trước mặt cầm sư bỗng đứt một dây, mọi người đều sững sờ.

Bỗng nhiên, một tiếng sáo vang lên, trong vắt dễ nghe, Nguyệt Kiều vừa ngẩng đầu, tố y công tử ngồi kia đang cầm một cây sáo trúc trong tay, nhạc khúc vừa rồi nhất định là do hắn thổi, Nguyệt Kiều là người ca vũ cực giỏi, nghe tiếng sáo này, biết ngay người này tài nghệ rất cao, tuy rằng nhạc khúc này nàng chưa bao giờ nghe qua, nhưng thật sự rất êm tai, theo nhạc lướt xuống, Nguyệt Kiều vung tay áo dài, nhanh nhẹn khởi vũ, mọi người nhìn theo không rời mắt, hô to hưởng ứng.

Dư âm vẫn còn, Nguyệt Kiều lại nhìn theo, nhưng chỗ ngồi kia đã không một bóng người, mơ hồ nghe được tiếng người nói: “Nguyệt Kiều cô nương tài múa tuyệt vời, tại hạ có việc đi trước, khi khác sẽ lại đến thưởng thức.” Chỉ nghe thấy tiếng người, không nhìn thấy bóng người.

Nguyệt Kiều buồn bã đứng, đoạn vũ vừa xong thật là nhân khúc hợp nhất, thống khoái lâm ly. Vừa ngừng múa lên, đã thấy Tư Mã Nhuệ lạnh lùng nhìn nàng, sắc mặt hắn không tốt lắm, Nguyệt Kiều trong lòng sững sốt, sợ là tiểu cô nương hôm trước hắn mang về lại làm hắn bực bội rồi.

Không để ý tới mọi người dưới đài, Nguyệt Kiều lập tức trở về Nguyệt Kiều Các, Tư Mã Nhuệ đã về trước nàng một bước, ngồi ở bàn uống rượu, vẻ mặt cô đơn.

“Mộ Dung cô nương vẫn không chịu nói chuyện với chàng sao?” – Nguyệt Kiều ngồi xuống đối diện Tư Mã Nhuệ, nhẹ nhàng hỏi.

“Tuổi còn nhỏ mà lắm đạo lý thế không biết, cứ luôn miệng bảo ta gì mà đã cưới Tam tỷ của nàng, phải đối tốt với Tam tỷ của nàng. Ta dựa vào cái gì mà phải nghe lời nàng?” – Tư Mã Nhuệ oán hận nói, trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh, đêm tân hôn, Mộ Dung Phong ngồi ở hỷ giường dùng cái giọng mỗi mệ mà bắt đầu dī kêu hắn hạ hỷ khăn trên đầu nàng, còn nói rõ ràng ta vô tình người cũng vô tình, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, nhin không được mỉm cười, nghĩ mới thấy, cái tiểu nha đầu Mộ Dung Phong kia cũng đến là đáng yêu (Juu*nịnh nốt*: ca cũng cũng đáng yêu nữa :x) . Nữ nhân dám nói chuyện như vậy cùng hắn thật chỉ có mỗi mình nàng.

Nguyệt Kiều không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, chợt thấy hắn mỉm cười, nụ cười rất tự nhiên chân thành, trong lòng rất sững sốt, cúi đầu, không dám nhiều lời.

Hôm ấy, Tư Mã Nhuệ “cướp” Mộ Dung Tuyết đem đến, nàng lần đầu tiên nhìn tận mắt thấy thiên hạ đệ nhất mỹ nữ Mộ Dung Tuyết, trong lòng quả thật rất hâm mộ, quả thật quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành, khó trách Tư Mã Nhuệ lớn mật như thế, còn dám bắt cóc người của Mộ Dung vương phủ đem đến đây, hắn là Tứ thái tử đương triều không sai, nhưng dù sao hắn cũng đã cưới tỷ tỷ của Mộ Dung Tuyết làm vợ, chuyện này làm sao có thể chấp nhận được đây.

10. Chương 10

“Người thổi sáo hôm nay là ai vậy?” – Tư Mã Nhuệ lười biếng hỏi.

Sau khi vị tố y công tử kia rời đi hắn mới xuất hiện, dù chưa gặp người, nhưng nghe được tiếng sáo, lại nghe tiếng người ấy cười nói để lại khi rời đi, nói thật, trong lòng hắn thật sự rất tò mò, là loại người nào mà có thể thổi ra được những âm điệu êm tai như thế?

Khúc nhạc này hắn chưa từng nghe qua, nhưng thật sự là rất êm tai, mát lạnh như nước, du dương như mây, lưu loát như gió, dù chưa gặp người, nhưng tin chắc không phải người tầm thường, nếu không, cũng chẳng xứng được với âm thanh du dương như thế.

Nguyệt Kiều lắc lắc đầu: “Không biết là công tử nhà ai, xem điệu bộ như thế, chắc cũng không phải công tử nhà bình thường. Nhưng, thiệp cũng lần đầu tiên gặp người này. Hắn thổi sáo vô cùng hay, khúc sáo ấy cũng lần đầu tiên nghe đến, cũng không biết tên gì.

Tư Mã Nhuệ gật đầu, cũng chẳng nói gì thêm.

Liên tiếp ba ngày, vị tố y công tử ấy đến vào lúc Nguyệt Kiều bắt đầu múa, nhưng cũng chẳng thổi sáo nữa, chỉ lẳng lặng ngồi, không nói không rằng, chỉ im lặng thưởng thức, thi thoảng nhấp một ngụm trà, vũ khúc dừng thì người cũng đi.

Tuy thế, Nguyệt Kiều vẫn bị hấn nhìn đến tim đập như hươu chạy, ánh mắt hấn không lạnh lẽo, trái lại còn rất ôn hòa, thật chăm chú, không vương tạp niệm, nhưng lại khiến Nguyệt Kiều phân tâm, mấy lần suýt mắc lỗi.

Hôm nay, trước khi Nguyệt Kiều bắt đầu múa, bỗng đứng từ xa nói với vị tổ y công tử đang ngồi ở nhĩ tòa trung: “Vị công tử này, có thể vì tiểu nữ mà lại thổi một khúc chăng? Tiểu nữ nguyện vì công tử sẽ múa một khúc mới mẻ hoàn toàn.”

Tổ y công tử cười, nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Được, mấy ngày qua tại hạ nhận thấy kỹ thuật múa của Nguyệt Kiều cô nương rập khuôn bế tắc, nếu Nguyệt Kiều cô nương muốn múa một khúc mới, tại hạ sẽ tặng cô nương một khúc để giải tỏa hết những khúc mắc trong lòng.”

Nguyệt Kiều đỏ bừng mặt, hấn quả nhiên là cao thủ, có thể mà đã nhận ra kỹ thuật múa mấy ngày nay của nàng cứng nhắc, nghe hấn nói, dường như còn biết nàng có tâm sự, làm sao hấn biết trong lòng nàng buồn bực, Tư Mã Nhuệ kia mang tiếng ngày ngày ở Nguyệt Kiều Các, chỉ toàn chăm chăm tìm cách lấy lòng Mộ Dung Tuyết mà hấn bắt cóc về, nàng cũng thấy lạ, Mộ Dung Tuyết mất tích mà Mộ Dung vương phủ không sốt sắng gì sao? Cũng không tìm kiếm? Nhưng mà, nào ai nghĩ tới tứ tiểu thư của Mộ Dung vương phủ đang bị người ta giam lỏng ở Nguyệt Kiều các đâu?!

Tiếng sáo nổi lên, tựa như thiên âm, Nguyệt Kiều nhin không được nhanh nhẹn bắt đầu múa, vừa múa nước mắt vừa tuôn rơi, những tích tụ trong lòng cũng theo tiếng sáo thống thống khoái khoái mà tràn ra.

Bỗng nhiên, tiếng sáo im bật, Nguyệt Kiều nhìn lại một chút, đã thấy Tư Mã Nhuệ không biết từ bao giờ đã ngồi cạnh tổ y công tử, lạnh lùng nhìn tổ y công tử thổi sáo, cũng không nói gì. Tổ y công tử cười nhẹ: “Nguyệt Kiều cô nương, thực sự xin lỗi, hôm nay tại hạ chỉ có thể tặng cô nương nửa khúc, ngày khác sẽ tặng nàng nửa khúc còn lại”.

Nguyệt Kiều chỉ biết cúi đầu xuống, mọi người dưới lầu biết ý, đã lặng lẽ rời đi, Tư Mã Nhuệ này không thể tùy tiện trêu vào, mặc dù không biết vị công tử thổi sáo kia là thần thánh phương nào, e cũng là loại người không nên chọc vào, ít nhiều người không hiểu chuyện, cũng đã sớm bị bọn tiểu nhị kéo qua một bên.

Trong thời gian ngắn, chỉ còn lại có ba người, Tư Mã Nhuệ, tổ y công tử đi cũng không được không đi cũng không, và Nguyệt Kiều, không khí rất quái dị.

Tổ y công tử nhìn Tư Mã Nhuệ, mỉm cười, ngữ khí rất bình thản – “Mời người đi ra, thật sự là không dễ dàng” – Hấn uống ngụm nước trong chén, nhìn Tư Mã Nhuệ.

Tư Mã Nhuệ bình sinh cực kỳ anh tuấn, khí chất cũng vô cùng cao quý, sinh ra trong gia đình đế vương, dù chơi bởi chốn gian hồ, vẫn tiềm tàng phần nào khí chất vương giả, mày kiếm mắt sáng, mũi thẳng miệng vuông (ý nói mặt mũi anh ý cân đối ý, k phải miệng anh ý hình vuông như ống tiền tiết kiệm đâu nhớ =.=~!), lại còn làn da nõn nà như sáp, ngọc thụ lâm phong, thêm một đôi mắt hoa đào thâm tình chân thành (Juu: ca có định để cho con gái bọn e sống k nữa x_x | Nhuệ ca: ~ nhớn nhỡ ~), khó trách nhiều cô gái si tình vì hấn như vậy.

Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng chớp mắt, dựa vào thân thủ của mình, hấn biết vị tổ y công tử trước mặt này tuy chỉ có một mình, nhưng xung quanh nhất định có cao thủ đi theo bảo vệ. Tổ y công tử này nói chuyện rất thoải mái, không thềm che dấu, khiến cho lòng hấn dâng lên vài phần tò mò.

Tư Mã Nhuệ không phải kẻ ngốc, từ ngày đầu tiên thấy tổ y công tử này, hấn biết ngay, người này đến xem Nguyệt Kiều múa còn có mục đích khác, không chỉ là vì ái mộ tài múa của Nguyệt Kiều, huống ồ cả Túy Hoa Lâu này ai cũng biết Nguyệt Kiều là người của Tư Mã Nhuệ, căn bản không có ai ngốc đến mức đến giành người với hấn, cho dù tổ y công tử không biết chuyện này, ba ngày qua ở đây chắc cũng phải biết chút gì đó.

“Cùng lắm cũng chỉ là một thanh lâu nữ tử thôi, vị huynh đệ này đã quá hưng sư động chúng rồi” – Hấn lười biếng liếc xéo tổ y công tử, ba ngày nay tổ y công tử này toàn mặc áo lụa (Juu: tổ y công tử ko mặc tổ y [áo lụa] thì mặc bố y[áo vải] sao =.=), mà chẳng hề trùng lặp, khiến người ta thấy, quả thật áo trắng hơn tuyết, nổi bật không tầm thường.

Tổ y công tử vẫn cười cười yếu ớt như cũ, nhìn xa xa Nguyệt Kiều đứng ngậy ra trên đài, lại nhìn Tư Mã

Nhuệ, mỉm cười nói: “Nguyệt Kiều cô nương là người Tứ thái tử âu yếm, ta cũng không có ý định tranh đoạt, đến đây vì muốn gặp Tứ thái tử, cũng phí mất của ta công sức ba ngày.”

“Người là ai?” – Tư Mã Nhuệ nhẹ giọng mà nghiêm khắc hỏi, hẳn thực sự không thích loại cảm giác này, đối phương dường như biết tường tận về hắn, mà hắn hoàn toàn không biết đối phương là nhân sĩ phương nào.

Tổ y công tử nhẹ nhàng cười, rót chén nước trà cho Tư Mã Nhuệ, nói: “Nào, Tứ thái tử, trà này quả không hổ danh, uống một chén cho thông cổ họng nào, việc gì phải bức bối, không phải đang hoài nghi ta từ đâu tới sao? Người uống trà rồi từ từ ta nói à nghe.”

Tư Mã Nhuệ cười: “Hay lắm, Tư Mã Nhuệ ta hiếm khi gặp được người thú vị như người, được, ta sẽ vừa uống trà, vừa nghe người từ từ nói.”

“Như vậy mới tốt chứ” – Tổ y công tử mặt vẫn mang ý cười như thế, nhìn tựa như gió xuân.

Tư Mã Nhuệ cười, thầm nghĩ: E rằng chuyện người này sắp nói ra cũng không làm người ta thấy không yên.

Tổ y công tử nâng chén trà, ngắm nhìn lá trà dập dềnh trong chén, ánh mắt trong veo như nước, ngữ khí vẫn bình thản trầm tĩnh – “Người có thể gọi là Bạch Mẫn” – Bỗng nhiên, ngược mắt nhìn về phía Tư Mã Nhuệ, mỉm cười, nói tiếp – “Tứ thái tử không thể dứt bỏ ái tình sao?”

Tư Mã Nhuệ lại chớp mắt một cái, thần sắc có phần hoảng hốt, hắn nhìn tổ y công tử vừa tự xưng Bạch Mẫn này, chỉ cảm thấy Bạch Mẫn này cử chỉ hành động nào cũng đều có vẻ nhàn nhã tiêu sái, nhất là cái ánh mắt kia, nhìn thôi cũng khiến tim người ta đập loạn, dù hắn đã thấy hết mỹ nhân trên đời (Juu: ca lại tự sướng rồi =.=), không thể không công nhận, may thay Bạch Mẫn này là nam nhân, nếu không chắc sẽ mê hoặc hết tất cả người trong thiên hạ mất. – “Cái gì?”

Bạch Mẫn cũng hơi chớp chớp mi, nhìn Tư Mã Nhuệ, ôn tồn nhỏ nhẹ nói: “Bạch Mẫn muốn Tứ thái tử giao một người, không biết Tứ thái tử có từ chối không?”

“Nguyệt Kiều?” – Tư Mã Nhuệ quay đầu nhìn lại Nguyệt Kiều vẫn còn đứng ngây ra ở kia, lại nhìn Bạch Mẫn, hỏi.

Bạch Mẫn nhẹ nhàng lắc đầu, mỉm cười nhấn mạnh từng tiếng: “Bạch Mẫn đã nói là không muốn Nguyệt Kiều cô nương, người Bạch Mẫn muốn, là Mộ – Dung – Tuyết.”

Tư Mã Nhuệ suýt sặc ngụm nước trong cổ họng, hắn chăm chăm nhìn Bạch Mẫn, ánh mắt trở nên hung ác, như thể muốn ăn tươi nuốt sống đối phương: “Người rốt cuộc là ai?”

“Ta là Bạch Mẫn mà” – Bạch Mẫn thản nhiên như không trả lời – “Mới thế người đã phải hỏi...Ta biết người còn nhiều chuyện muốn hỏi...ta từ đâu tới? Vì sao hỏi chuyện Mộ Dung Tuyết? vân vân...” – Bạch Mẫn cười nhẹ, nói tiếp – “Bất quá, muốn biết đáp án những chuyện này, cũng phải trả một cái giá đáng kể.”

Tư Mã Nhuệ chau mày: “Cái giá ? Cái giá gì? Hay là Bạch huynh đệ ra giá đi”

Bạch Mẫn vẫn giữ nét cười trên mặt, tựa như bằng hữu quen thân nói chuyện phiếm, Nguyệt Kiều ở xa thật không biết hai người họ đang làm cái gì, chỉ thấy tổ y công tử vẻ mặt điềm đạm ý cười, trái lại Tư Mã Nhuệ biểu tình không ngừng biến hóa, khi thì bình thản khi thì phẫn nộ, khi thì im lặng khi thì táo bạo. “Như vậy là, Tứ thái tử thực sự không biết Bạch Mẫn là người thế nào, từ đâu tới, sao lại liên quan tới Mộ Dung Tuyết rồi. Bạch Mẫn biết Tứ thái tử thực sự rất tò mò mà” – Bạch Mẫn ôn hòa nói.

11. Chương 11

Tư Mã Nhuệ nhìn Bạch Mẫn chăm chăm, trong lòng có chút do dự, Bạch Mẫn này quả thật làm y có chút hiếu kỳ, kẻ dám cùng hắn – Tứ thái tử của vương triều Đại Hưng đối đầu hình như còn chưa có chào đời, y rất muốn xem tên Bạch Mẫn này có thể làm cái gì. “Điều kiện gì? Người nói quả thực làm ta lo lắng.”

“Mời ta ăn cơm.” Bạch Mẫn mỉm cười trả lời.

Tư Mã Nhuệ trợn mắt, trong lòng thầm nghĩ nếu không phải đầu óc của Bạch Mẫn có vấn đề, thì chắc chắn là tai của y có vấn đề rồi!

“Làm gì lại phản ứng như vậy.” Bạch Mẫn dùng vẻ mặt ngây thơ, vô tội nhìn Tư Mã Nhuệ, “Chỉ là mời tại hạ ăn cơm thôi mà. Đường đường là tứ thái tử của vương triều Đại Hưng chẳng lẽ không có tiền mời người khác ăn cơm sao? Tại hạ nghe người khác nói đầu bếp trứ danh của Ẩm Hương Lâu chỉ vì tứ thái tử nên mới trở tài, cho nên tại hạ mới nghĩ đến điều kiện này để có thể phát huy sở trường ăn uống của mình. Với lại cổ nhân có câu, ‘Cật nhân đích chủ đoản, nã nhân đích thủ đoản.’ (Juu ơi câu này ta hiểu những không biết giải thích thế nào __. _ | Juu: hơ... tiếng Việt mình là “bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm” nàg ạ, nghĩa là ăn của người ta rồi thì nói chuyện mềm mỏng hơn, lấy của người ta cái gì thì tay cũng rút về ...đó đó =.=”) Bạch Mẫn ăn cơm của ngài thì tự nhiên sẽ cho ngài biết những gì ngài muốn biết. Đạo lý đơn giản này tứ thái tử cần chi phải giật mình đến vậy.”

Nghe điều kiện “buồn cười” do chính miệng Bạch Mẫn không khỏi khiến Tư Mã Nhuệ cảm thấy muốn cười lớn, nhưng y vẫn cố nén trong lòng, ở ngoài mặt vẫn tỏ ra đứng đắn bình thường vì khi đưa ra điều kiện “buồn cười” đó gương mặt của Bạch Mẫn vẫn rất nghiêm trang.

Bạch Mẫn nói đầu bếp ở Ẩm Hương Lâu chỉ vì tứ thái tử y làm ra những món ăn ngon, nhưng bản thân đầu bếp này cũng là một đầu bếp giỏi, so với những ngự trù trong cung chỉ có hơn chứ không có kém, nhưng vì lớn tuổi nên không còn muốn đứng bếp nữa. Nhưng y là người có công lao lớn trong việc gây dựng tên tuổi của Ẩm Hương Lâu, lại thêm có hùn vốn trong đó nên đến giờ vẫn còn ở lại Ẩm Hương Lâu.

“Được.” Tư Mã Nhuệ gật đầu.

Bạch Mẫn nhẹ nhàng cười, “Vậy trưa mai gặp lại Ẩm Hương Lâu.” Thấy Tư Mã Nhuệ có ý định ngăn cản, Bạch Mẫn lại cười nói, “Ngài muốn làm gì? Nếu Bạch Mẫn đã hứa với ngài thì xin tứ thái tử kiên nhẫn chờ đến trưa mai, đem những gì muốn hỏi ra hỏi.”

Tư Mã Nhuệ đột nhiên hỏi, “Người không sợ Mộ Dung Tuyết gặp chuyện sao?”

Bước tới cửa Bạch Mẫn cũng không quay đầu lại. “Tư Mã Nhuệ, ngài dù sao cũng không là một kẻ tiểu nhân phóng đảng không kiềm chế được, có trò chơi trong giang hồ nào mà ngài chưa từng trải qua? Coi như Mộ Dung Tuyết là một giai nhân quốc sắc thiên hương, cái ngài cần tuyệt không chỉ có thân thể của nàng, cái ngài muốn là tâm của Mộ Dung Tuyết một lòng hướng về ngài. Như vậy làm sao tại hạ có thể lo lắng, cách ngài chiêu cố nàng tuyệt đối không kém cách Mộ Dung Thanh Lương che chở cho giai nhân tuyệt sắc này. Ha ha ha –”

Để lại một tiếng cười giòn giã, thân ảnh Bạch Mẫn biến mất, để lại Tư Mã Nhuệ ngây ngốc ngồi trầm mặc trước bàn.

Ngày hôm sau, Tư Mã Nhuệ sáng sớm đi đến Ẩm Hương Lâu chuẩn bị thực đơn.

Y cũng tự chọn chỗ ngồi tại tầng trên của Ẩm Hương Lâu. Từ đây nhìn ra cửa sổ có thể thấy một con sông lớn, những cánh buồm trong gió và những đàn cò trắng tung bay. Nói thật hôm qua sau khi gặp Bạch Mẫn Tư Mã Nhuệ đã cảm thấy vô cùng hứng thú, và cũng vì cuộc hẹn hôm nay nên suốt đêm qua y cứ thao thức chờ đợi. (chỗ này sao giống đi tâm trạng đi gặp người yêu quá =)))

Tới gần giữa trưa Bạch Mẫn y hẹn xuất hiện. Vẫn như cũ vận một thân tố y, cả người không chút vậy bản, thần sắc trên gương mặt không làm người khác nghĩ rằng hôm nay y đến đây với mục đích cùng tứ thái tử thảo luận để mang Mộ Dung Tuyết từ trong tay tứ thái tử mang về. Trái lại nhìn Bạch Mẫn giống một người nhàn nhã tự tại, đến tứ thái tử cùng bằng hữu đối ẩm thì đúng hơn.

Bạch Mẫn tựa hồ không biết tứ Tư Mã Nhuệ cũng không phải là một người dễ tiếp chuyện, nhất là khi y đang một lòng mang Mộ Dung Tuyết trong tay Tư Mã Nhuệ đi.

Khi Bạch Mẫn vừa đến, thức ăn bắt đầu được dọn lên, đầu bếp của Ẩm Hương Lâu quả đúng là tay nghề hạng nhất, mỗi món trên bàn dù chỉ mới nhìn thôi cũng đã thấy thèm. Bạch Mẫn cũng không khách khí, ngồi đối diện Tư Mã Nhuệ, hai bên là hai cái cửa sổ có thể dễ dàng nhìn thấy phong cảnh bên ngoài. Gió thu thổi đến, mang đến cảm giác thoải mái, làm sáng khoái tinh thần.

“Bạch huynh đệ thật đúng giờ.” Tư Mã Nhuệ mỉm cười, cuộc nói chuyện hôm nay nói ra không phải là điều y quan tâm, khó có khi nào y có tâm tình tốt cùng một người xa lạ uống rượu (xa lạ phát sợ =.=), y thậm

chỉ xem nhẹ việc người xa lạ này đến chỉ nói với y chuyện đem Mộ Dung Tuyết trở về. Mà Mộ Dung Tuyết là người mà y yêu thương được y “bắt cóc” từ Mộ Dung vương phủ ra.

Bạch Mẫn mỉm cười, “Tứ thái tử quá khen, tại hạ ban đầu chỉ nói là giữa trưa hôm nay, cho nên chỉ cần là tới giờ ăn cơm trưa, tại hạ đều đúng giờ.”

“Trực tiếp gọi ta là Tư Mã Nhuệ, ba chữ tứ thái tử này ta nghe đến mức nổi nhức tai rồi, thật không có gì thú vị. Nếu người đã biết ta là tứ thái tử thì cũng biết thân phận của ta, nếu đã vậy thì cần gì khách sáo.” Tư Mã Duệ nhún mày, có chút không quá bình tĩnh nói.

Y lại nhìn qua Bạch Mẫn, bỗng nhiên nở một nụ cười kỳ lạ, lại tiếp tục nói, “Ta thấy Bạch huynh đệ không phải là người trong chốn quan trường, sợ là dù ngoài mặt cung kính như vậy, nhưng biết đâu trong lòng Bạch huynh đệ lại đang chửi mắng ta.”

Bạch Mẫn bật cười nhìn Tư Mã Nhuệ, “Tư Mã Nhuệ là ba chữ, tứ thái tử cũng là ba chữ, nếu ngài thấy ba chữ đầu dễ nghe hơn thì tại hạ sẽ theo ý gọi ngài là Tư Mã Nhuệ. Dù sao Bạch Mẫn cũng không ngại, dù là ba chữ đầu hay ba chữ sau thì cũng chỉ là một tiếng xưng hô, đối với ta không hề có quan hệ với quan hệ lễ tiết. Được rồi Tư Mã Nhuệ, ngài thấy lời đề nghị ngày hôm qua của ta như thế nào?”

“Về Mộ Dung Tuyết sao?” Tư Mã Duệ lười gắp một miếng thức ăn bỏ vô miệng, mắt hướng dần cò trắng vừa bay ngang ngoài cửa sổ. “Nói cho ta nghe lý do tại sao người nhất định phải mang nàng đi, hay là Bạch huynh đệ cũng là anh hùng không qua được ái mỹ nhân? Ta nghe nói người ái mộ Mộ Dung Tuyết không phải là ít, nhưng người có thể đem nàng ra khỏi Mộ Dung vương phủ thì chưa nghe đến, Bạch huynh đệ có phải cũng tưởng là có thể thắng được mỹ nhân đưa về nhà?” (chỗ này ta không hiểu khúc sau cho lắm nên cứ thế mà phóng -.- | Juu: phóng bừa mà vẫn đúng kìa :)))

Bạch Mẫn không nhịn được liền cười, “Mộ Dung Tuyết quả thật là quốc sắc thiên hương, là một nữ tử xinh đẹp xưa nay hiếm có, nhưng đối với Bạch Mẫn mà nói nàng cũng chỉ có vậy mà thôi. Tư Mã Nhuệ ngài yên tâm đi, tại hạ hoàn toàn không có ý định gì với nữ nhân mà ngài yêu. Tại hạ bắt quả chỉ là người trong Mộ Dung vương phủ – kỳ thật ngài chưa từng thấy qua tại hạ chỉ vì trong mắt ngài chỉ có một mình Mộ Dung Tuyết. Một Mộ Dung vương phủ to lớn như vậy nhưng trong mắt ngài chỉ có duy nhất một mình Mộ Dung Tuyết, nên tại hạ muốn mang nàng đi, chỉ có vậy thôi.”

“Mộ Dung Thanh Lương có bao nhiêu thủ hạ, nhưng thú vị như vậy chỉ có Bạch Mẫn người, thế nhưng ta lại không biết, quả thật là đáng tiếc. Xem ra ta phải nói với Tể tướng để người theo làm tùy tùng của ta.” Tư Mã Duệ cười nói, “Được, người nói hôm nay đến thương thảo, vậy người có lý do gì chứng minh Mộ Dung Tuyết đang ở trong tay ta, nếu nói được thì không tính, nhưng không được thì ta sẽ giáng cho người tội phạm thượng!”

“Tại hạ chỉ đoán một chút.” Không chút để tâm đến lời của Tư Mã Nhuệ, Bạch Mẫn uống một ngụm trà, rồi nói, “Tại hạ đã nói qua tại hạ chỉ là một người trong Mộ Dung vương phủ, ngài đối với tại hạ không có ấn tượng gì cũng đúng, nhưng đối với mọi chuyện tốt xấu giữa ngài và Mộ Dung Tuyết tại hạ đều có nghe nói.”

Nói đến đây Bạch Mẫn mỉm cười, trong ánh mắt mang theo vài phần trêu chọc, y nhìn Tư Mã Nhuệ cười hi hi, nói tiếp, “Vào ngày đại thọ mừng năm tuổi của Mộ Dung Thanh Lương, ngài cùng phu thê đại thái tử, đồng thời cũng là đại ca của ngài Tư Mã Triết và đại thái tử phi Mộ Dung Thiên đi đến chúc thọ Mộ Dung Thanh Lương. Hôm đó ngài cảm thấy rất nhàm chán, nhưng nếu không phải trường hợp này thì cũng đừng mong mời được ngài. Lúc đang buồn chán nhất thì ngài nhìn thấy Mộ Dung Tuyết tại yến tiệc, vốn đã nổi danh là quốc sắc thiên hương của vương triều Đại Hưng, không chỉ vậy lại còn tinh thông cầm kỳ thi họa, quả là nữ tử tài sắc vẹn toàn hiếm thấy. Trùng hợp lúc này hoàng hậu lại đang thúc giục ngài thành thân, vì trong bốn vị thái tử ngài là người duy nhất chưa thành thân, cũng chưa có thê thiếp nào. Với cơ duyên này, ngài liền quyết định nếu phải thành thân thì chỉ có Mộ Dung Tuyết tài mạo vô song mới xứng với ngài. Nhưng đáng tiếc mặc dù ngài là tứ thái tử đương triều nhưng Mộ Dung Thanh Lương lại không để mắt đến. Y yêu quý Mộ Dung Tuyết nên để Mộ Dung Phong thay Mộ Dung Tuyết xuất giá, lại còn phu thê đại thái tử đứng giữa quay vắn nên sau cùng Hoàng thượng tứ hôn ngài cho Mộ Dung tam tiểu thư Mộ Dung Phong. Ngài đối với Mộ Dung Phong không có hảo cảm, vậy như thế nào lại dễ dàng nuốt trôi cơn giận này? Dựa theo tính tình của ngài, đến Mộ Dung vương phủ cướp Mộ Dung Tuyết rồi làm nàng yêu ngài cũng không

kỳ quái chút nào.”

12. Chương 12

“Ha ha –” Tư Mã Nhuệ một ngụm uống cạn chén rượu, nhắm nháp một chút thức ăn, những khi Bạch Mẫn nói chuyện, y vẫn luôn uống rượu, nên sắc mặt lúc này đã hơi ửng hồng, ánh mắt vừa sắc bén vừa tàn khốc. “Bạch huynh đệ thật thông minh, ta quả thật là người đến Mộ Dung vương phủ cướp đi Mộ Dung Tuyết, nàng hiện đang ở tại Nguyệt Kiều Các, ta cũng cố ý để Mộ Dung Tuyết thay thế Mộ Dung Phong. Ta có thể phụ người trong thiên hạ, nhưng cũng không để người trong thiên hạ phụ ta. Hừ, lão già Mộ Dung Thanh Lương dám đùa bỡn ta nên ta mới dùng đến cách này. Ta cũng không nhất thiết phải thành thân với Mộ Dung Tuyết, nhưng chuyện đã đến hôm nay thì ta cũng không thể bỏ qua.”

Bạch Mẫn nghe y nói xong, lắc đầu, “Cái mà ngài đối với Mộ Dung Tuyết không phải là yêu, cái đó chẳng qua là vì nuốt không trôi chuyện bị người khác đùa bỡn, và cũng là vì ngài không cam lòng. Nhưng những chuyện này với đầu có liên quan gì đến Mộ Dung Phong? Một khi đã như vậy thì lúc trước ngài nên kiên quyết nhất định không lấy, Mộ Dung Phong vì chuyện đó đã quỳ dưới mưa cầu xin phụ mẫu thu hồi mệnh lệnh, còn ngài lúc đó ở đâu? Ngài quả thật đã hại người rất nặng.”

Tư Mã Nhuệ cười lạnh một tiếng, “Người cũng biết chuyện Mộ Dung Phong không chịu gả cho ta? Nếu vậy chắc người cũng biết người trong lòng Mộ Dung Tuyết là ai?”

“Tư Mã Triết.” Bạch Mẫn thản nhiên đáp.

Nghe xong Tư Mã Nhuệ sững sờ, rồi bỗng đột nhiên cười một tràng dài, uống cạn chén rượu, trong mắt mơ hồ chứa đựng bi ai. Y nhìn Bạch Mẫn, nhưng sự bi ai trong mắt vẫn không lay động, “Người còn biết cái gì?”

Bạch Mẫn trong lòng thở dài, nhìn đáy mắt nhẫn nại của Tư Mã Nhuệ làm cho y có chút không đành lòng, do dự một chút, Bạch Mẫn chậm rãi nói, “Mộ Dung Phong thừa nhỏ sống ở bên ngoài Mộ Dung vương phủ cùng bà ngoại, khi trở lại cũng đã mười bốn tuổi, những việc có liên quan đến ngài mà nàng nghe nói đến đều không phải chuyện tốt gì, lại còn có sẵn một tỷ phú đức trí toàn diện, tốt đẹp về mọi mặt, nếu là ngài, ngài có chịu không? (E: Juu ơi cứu ta T__T | Juu: hơ, đoạn này nàng chém hơi ác) Còn Mộ Dung Tuyết là nữ nhi được Mộ Dung Thanh Lương thương yêu nhất, lại có quan hệ tốt với đại tỷ Mộ Dung Thiên nên nàng hiển nhiên có thể thường xuyên ra vào phủ của đại thái tử. Đối mặt với quân vương tương lai của vương triều Đại Hưng, một người được mọi người ngưỡng mộ, thêm nữa đó cũng là nam nhân được phụ thân coi trọng, nên tâm của nàng hướng về y cũng là điều bình thường. Nàng không có ý với ngài, trong mắt nàng ngài chỉ là vị tứ thái tử bất hảo không ai chịu nổi, một người chuyện xấu loan truyền khắp nơi, thử hỏi nàng trong tâm nàng làm sao có ngài? E rằng đổi lại là ngài, ngài cũng sẽ bỏ Tư Mã Nhuệ mà lấy Tư Mã Triết thôi, giận cái gì mà giận?” (E: ta càng ngày càng phức tạp độ bựa của ta nàng à =)) | Juu: ta đang định lười post thẳng lên luôn ấy, may mà giờ ra đọc lại k thì kiểu ry' cũng bị ném đá chết ~.~)

Tư Mã Nhuệ không nói gì, chỉ cúi đầu uống rượu giải sầu, một ly rồi lại một ly. Trong lòng y tuy rất căm tức, nhưng lại không thể phản bác.

Bạch Mẫn ngừng nói, nhìn Tư Mã Nhuệ, trong lòng nghĩ không biết mình nói năng có phù quá không. Dừng một chút, y lại tiếp tục nói, “Ngài xử trí Mộ Dung Phong thế nào, đó là chuyện của ngài. Ngài đối với nàng không có tình cảm, hà tất gì làm khổ bản thân rồi liên lụy đến người khác, hừ cũng tốt, hay để lại để nàng tiếp tục làm người thay thế cũng tốt, tại hạ nghĩ Mộ Dung Phong cũng sẽ không để ý. Hiện tại tại hạ chỉ muốn mang Mộ Dung Tuyết đi, nếu ngài muốn lấy nàng làm thê tử thì ngài hãy đến Mộ Dung vương phủ nói chuyện với Mộ Dung Thanh Lương, nhưng hiện tại nàng cần phải về nhà. Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, có lẽ Mộ Dung Thanh Lương không thể không đem nàng gả cho ngài, nhưng với quyền thế của y ở trong triều, khó tránh khỏi chuyện thị phi, chỉ sợ lúc đó cho dù Thái hậu và Hoàng hậu yêu thương ngài thế nào cũng là vô ích, tất cả cuối cùng chỉ là một việc nhảm chán.”

Tư Mã Nhuệ nhìn Bạch Mẫn, “Được, ta có thể để Mộ Dung Tuyết về nhà, nhưng ta muốn nói trước, cho dù tâm của nàng đã hướng về Tư Mã Triết thì ta vẫn có thể làm cho nàng hồi tâm chuyển ý, cam tâm tình nguyện gả cho ta. Còn nha đầu Mộ Dung Phong kia, chỉ có thể nói vận số không tốt, bản thân Tư Mã Nhuệ

ta lại không phải là kẻ có tình, nên không cần kỳ vọng ta sẽ yêu nàng, lưu nàng cũng là chuyện sớm muộn. Nhưng là –”

Tư Mã Nhuệ cười quái dị, “Để Bạch huynh đệ mang nàng đi như vậy không phải sẽ rất mất mặt sao? Hay là ta và người cùng đánh cược, lấy ba ngày làm hạn định bắt đầu từ bây giờ, khi nào người có thể tìm được Mộ Dung Tuyết thì người có thể mang nàng đi. Bạch huynh đệ thấy thế nào?”

Bạch Mẫn mỉm cười, không chút nghĩ ngợi trả lời, “Được, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

Tư Mã Nhuệ nhìn Bạch Mẫn, “Bạch huynh đệ, quen biết người thật sự làm ta cảm thấy rất cao hứng. Nhưng tiếc người không phải là nữ nhi, nếu không ta tình nguyện tổn tâm tư cả đời để đeo đuổi người.”

“Ha ha.” Bạch Mẫn không nói gì, chỉ lắc lắc đầu ngồi cười.

Từ biệt tại Ấm Hương Lâu, Bạch Mẫn biến mất tựa như chưa bao giờ xuất hiện trên thế gian. Tư Mã Nhuệ phái người đi đến Mộ Dung vương phủ âm thầm hỏi thăm, nhưng không có ai quen biết hay nghe nói qua một người tên Bạch Mẫn.

Tư Mã Nhuệ chỉ có thể đoán Bạch Mẫn là sát thủ do Mộ Dung Thanh Lương bỏ ra một số tiền lớn mời đến, nếu không thì tại sao một người không ai trong Mộ Dung vương phủ biết đến lại có thể nắm rõ mọi chuyện trong Mộ Dung vương phủ? Hơn nữa từ sau hôm đó Bạch Mẫn cũng không có xuất hiện tại Túy Hoa Lâu.

Dù vậy Tư Mã Nhuệ có chút mơ hồ thất vọng, y hối hận bản thân đã đem giấu Mộ Dung Tuyết quá bí ẩn, cho nên Bạch Mẫn không thể tìm thấy. Nhưng trong tiềm thức y rất muốn tái ngộ vị tổ y công tử Bạch Mẫn này.

Tối chiều, bầu trời mùa thu đang quang đãng bỗng mưa xối xả. Hôm nay đã là ngày thứ ba, cũng là ngày đánh cược cuối cùng, Bạch Mẫn vẫn còn chưa xuất hiện. Tư Mã Nhuệ ngồi trong tiểu đình tứ lý trong đình viện, ngẩn ngơ nhìn cá bơi lội trong nước. Đúng vậy, đem Mộ Dung Tuyết giấu ở đây, người bình thường nào có thể tìm được?

Phủ tứ thái tử là nơi người bình thường có thể tự do ra vào sao?

Yên Ngọc nhẹ nhàng đi tới, nhìn thấy bộ dáng suy sút muốn hù dọa người khác của Tư Mã Nhuệ. Đã gần ba ngày kể từ khi y hồi phủ, không ai thấy qua y mỉm cười, cả ngày y chỉ giam mình trong thư phòng, không cho người khác bước vào. Thậm chí ngay cả người hầu quét dọn hàng ngày cũng được cho lui, ba bữa cơm hàng ngày đều đặt ngoài cửa, cả ngày y chỉ ở trong thư phòng, bất cứ ai cũng cảm thấy bầu không khí nặng nề.

Tứ thái tử phi Mộ Dung Phong xuất môn cũng được sáu bảy ngày, vì có ý chỉ của Thái hậu nên Yên Ngọc cũng không quá lo lắng cho nàng. Xem ra Thái hậu thật sự thích tứ thái tử phi, thậm chí có thể nói là yêu thương nàng. Nhưng chỉ đáng tiếc là tứ thái tử không thích nàng. Kỳ thật so với Mộ Dung Tuyết, Yên Ngọc thấy tứ thái tử phi Mộ Dung Phong không hề thua kém, nhất là khí chất dịu dàng bình thản, cử chỉ lạnh nhạt, lịch sự tao nhã của nàng, đây không phải là điều mà người bình thường có thể có. Nàng cảm thấy Mộ Dung Phong là người thích hợp sống ở nơi hậu cung đầy phân tranh này. (E: ta bựa =.)

“Tứ thái tử, đại thái tử phi đến. Hình như là có việc muốn gặp ngài.” Yên Ngọc đến gần Tư Mã Nhuệ, nhẹ nhàng nói.

Tư Mã Nhuệ mệt mỏi nhìn chằm chằm Yên Ngọc, “Ta biết rồi. Nói là ta không thoải mái trong người, không muốn tiếp khách. Mà muội muội của nàng đâu?”

“Mấy ngày trước tứ thái tử phi đi thấp hương cho bà ngoại, đến hôm nay chưa về.” Yên Ngọc nhẹ nhàng nói, trong lòng thầm nghĩ đến bây giờ tứ thái tử mới nhớ đến Mộ Dung Phong.

“Chuyện này không hề nhỏ, là ai cho phép nàng?” Tư Mã Nhuệ không hài lòng hỏi.

“Là Thái hậu nương nương.” Yên Ngọc vẫn như cũ nhẹ nhàng, nàng vốn là tỷ nữ bên cạnh Thái hậu, nên tự nhiên hiểu được tính tình của Tư Mã Nhuệ, tốt nhất lúc này không nên trêu chọc y.

Tư Mã Nhuệ chau mày, không ngờ đã có chuyện ngoài xảy ra ngoài dự tính của y, Thái hậu cho phép Mộ Dung rời phủ tứ thái tử? Làm sao Tổ mẫu biết được Mộ Dung Phong muốn xuất môn? Chẳng lẽ đã có

chuyện xảy ra trong thời gian y không có trong phủ? “Hừ, kể nào nhiều chuyện đem chuyện của nàng nói cho Tổ mẫu biết?”

Yên Ngọc lắc đầu, “Ngày thứ hai khi Tứ thái tử phi đi dâng trà thỉnh an cho Thái hậu và Hoàng hậu nương nương, Thái hậu nương nương tỏ ra yêu mến thái tử phi, đến mức hai ngày sau buổi sáng ngài đều kêu Đức công công đến thỉnh Tứ thái tử phi đến tẩm cung của ngài. Ngoài ra Thái hậu còn hạ ý chỉ,” đến đây Yên Ngọc hơi dừng lại một chút, thăm dò sắc mặt của Tư Mã Nhuệ, do dự một chút rồi nói tiếp, “Ý chỉ nằm trong tay của Tứ thái tử phi, ý chỉ của Thái hậu có nói rõ, Tứ thái tử ngài không thể bắt buộc Tứ thái tử phi làm theo ý ngài. Nô tỳ không dám nhiều lời, nhưng Yên Ngọc nhìn thấy thái tử phi của ngài là người duy nhất trong thiên hạ ở trong hậu cung có thể làm cho Thái hậu nương nương yêu thích, nhưng cũng sợ rằng sau này Tứ thái tử phi cũng là một người cô đơn.”

Tư Mã Nhuệ biết thân phận của Yên Ngọc, mặc dù là nô tỳ trong phủ tứ thái tử, nhưng nàng là người do Tổ mẫu sai tới, nói chuyện nhất định biết cân nhắc. Nghe Yên Ngọc khen ngợi Mộ Dung Phong khiến càng khiến tăng thêm sự nghi hoặc trong lòng Tư Mã Nhuệ, nha đầu Mộ Dung Phong thế nào được Tổ mẫu yêu thích? Thêm nữa lại có thể để Yên Ngọc khen ngợi? Quả thật là ngoài ý muốn của y.

13. Chương 13

“Chúng ta đi gặp tỷ tỷ của Thái tử phi nhà các người thôi” – Tư Mã Nhuệ đột nhiên chuyển chủ đề, đứng dậy, đi luôn về phía tiền sảnh. Trong lòng thầm nghĩ, lần này Mộ Dung Thiên tới, nhất định là có liên quan tới Mộ Dung Tuyết, Mộ Dung Tuyết đã mất tích sáu, bảy ngày rồi, Mộ Dung Thanh Lương đại khái cũng biết việc này có liên quan tới Tư Mã Nhuệ hẳn, nên lại hy vọng cho Đại thái tử phi con gái hắn đứng giữa hòa giải.

“Đại tẩu, chào.” – Tư Mã Nhuệ lười biếng lên tiếng, ngồi xuống ghế.

Mộ Dung Thiên thấy nhưng mà không trách được, với gã Tứ thái tử bất hảo này, nàng vẫn luôn cố gắng kính nhi viễn chí.

Cũng chẳng biết Mộ Dung Phong làm cái trò quỷ gì, ba hôm trước phái người đưa nàng một phong thư, dặn nàng hôm nay đích thân đến phủ Tứ thái tử giao cho Tư Mã Nhuệ, còn bảo người ta nói rõ, nếu nàng bỏ thư đi, đừng trông mong gì Mộ Dung Tuyết sẽ bình yên vô sự, nếu nàng nghe lời thì Mộ Dung Tuyết sẽ không sao.

Mộ Dung Thiên tuy rằng cực kỳ tò mò với bức thư, nhưng cũng không dám mở ra xem, về mặt người đưa tin khiến nàng không dám hoài nghi những lời nhảm của Mộ Dung Phong, nàng cũng thấy hoài nghi, tin đưa tới vừa đúng lúc Tư Mã Nhuệ về phủ, sao Mộ Dung Phong biết được Tư Mã Nhuệ ở đâu? Đồng thời, nàng cũng thực hoài nghi, chỉ bằng một phong thư mà có thể giải quyết triệt để chuyện của Mộ Dung Tuyết sao?

Nàng làm theo phân phó của Mộ Dung Phong, đem bức thư đặt lên bàn giao cho Tư Mã Nhuệ.

Tư Mã Nhuệ đầu tiên là sửng sốt, không biết ý của Mộ Dung Thiên là gì, nhận lấy thư, không chút đề phòng liền mở ra ngay, con mắt lập tức mở to hết cỡ, bên trong phong thư chính là một tờ giấy lụa chuyên dụng của Ẩm Hương Lâu, bình thường khách khi uống rượu tình cờ có việc hay lấy để ghi lại. Một hàng chữ rất đẹp: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Hết hạn ba ngày, trả Tuyết về phủ.”

“Bây giờ hắn có còn ở Mộ Dung vương phủ không?” – Tư Mã Nhuệ trong lòng vui mừng một trận, hóa ra Bạch Mẫn vẫn còn ở Mộ Dung vương phủ – “Vì sao hắn không tự mình đến gặp ta, lại nhờ tẩu chuyển thư tới?”

Mộ Dung Thiên hơi nhíu mày một chút – “Ta nghe Yên Ngọc nói, nhiều ngày nay nàng đã đi dâng hương cho bà ngoại, cũng không ở Mộ Dung vương phủ, có lẽ vẫn đang ở trên đường, cho nên không thể tự mình tới đưa tin được.” – Trong lòng tức giận, phi tử của người thì người phải hỏi chính mình mới phải, hỏi ta làm gì chứ.

“Ta không nói Mộ Dung Phong” – Tư Mã Nhuệ mất hết cả kiên nhẫn – “Ta nói Bạch Mẫn kia”

“Bạch Mẫn? Bạch Mẫn nào? Ta không biết!” – Mộ Dung Thiên vẻ mặt hoang mang.

Tư Mã Nhuệ nhìn Mộ Dung Thiên chăm chăm, những hình ảnh hiện về trong tâm trí lộn xộn và phức tạp, trong lòng hỗn độn thứ cảm xúc hy vọng cùng mong lung: “Phong thư này là như thế nào?”

“Thư này là Tam muội cho người mang tới nhờ ta chuyển” – Mộ Dung thấy phản ứng của Tư Mã Nhuệ không như bình thường, tuy biết hẳn là kẻ lúc nào cũng vui vẻ ra mặt, nhưng phản ứng hôm nay của hẳn có vẻ hơi bất bình thường, không phải chỉ là một phong thư thôi sao? Sao lại nhắc tới Bạch Mẫn? Bạch Mẫn là người nơi nào? Cảm thấy hoài nghi, không hiểu Mộ Dung Phong đã viết gì trong thư? Sao Tư Mã Nhuệ lại phản ứng sốt sắng như thế? Rốt cuộc có liên quan tới chuyện cứu Mộ Dung Tuyết hay không?

Tư Mã Nhuệ sững sờ: “Mộ Dung Phong?! Thư này là nàng nhờ người chuyển cho tẩu sao? Người đưa thư là ai? Có nói gì nữa không?”

Chần chờ một lát, Mộ Dung Thiên nói – “Thư này là ba ngày trước Tam muội sai Xuân Liễu đưa tới cho ta, dặn ta hôm nay tận tay đưa cho đệ, không nói gì khác, chỉ là Xuân Liễu rất nghiêm túc nhắc đi nhắc lại rằng, Tam muội của ta nhắc nhở tuyệt đối không được mở thư ra, nếu không sẽ tự lãnh hậu quả, không hơn. Trong thư nói gì vậy?” – Mộ Dung Thiên thầm nghĩ: phải làm sao để nhắc tới chuyện Mộ Dung Tuyết đây?

Mộ Dung Phong? Bạch Mẫn? Bạch Mẫn? Mộ Dung Phong?

Đầu óc Tư Mã Nhuệ ong ong hết cả, vẫn chẳng thể nào hiểu được. Có lẽ Bạch Mẫn là bằng hữu của Mộ Dung Phong, nghe trong lời nói của hẳn có ý bênh vực Mộ Dung Phong, chắc hẳn là quan hệ bằng hữu rồi, không ngờ Mộ Dung Phong chất phác là thế lại có người bạn thú vị thế này, chẳng lẽ người Bạch Mẫn thích chính là Mộ Dung Phong? (Juu: có cả loại suy luận này nữa sao =.=). Nhưng mà...đường như có chỗ nào không ổn, hẳn nói hẳn là người của Mộ Dung vương phủ mà, làm sao Mộ Dung Thiên lại không biết?

“Được rồi, phiền tẩu chuyển lời tới Tam muội của tẩu, việc trong thư ta sẽ làm theo, nếu được, nhờ nàng nhắn với vị bằng hữu Bạch Mẫn của nàng, ta mời hẳn làm khách.”

Mộ Dung Thiên nghe mà chẳng hiểu ra sao, bằng hữu gì của Mộ Dung Phong chứ, Bạch Mẫn gì chứ? Trong thư rốt cuộc nói gì vậy? Có liên quan tới tiểu muội sao? Mẫn thân vì nhớ tiểu muội đã sinh bệnh nằm liệt giường, tam nha đầu lại mang theo tùy tùng đi tới nhà bà ngoại, bảo là muốn dâng hương cho bà, cũng không lấy làm lạ, dù sao thưở nhỏ nàng cũng được bà ngoại chăm lo, thương nhớ bà ngoại cũng phải thôi, nhưng mà, tiểu muội thì biết làm sao đây?

Mộ Dung Phong từng đồng ý với nàng thử một lần, ngoài nha đầu ấy ra, đúng là cũng không tìm nổi ai khác có thể nhúng tay vào việc này, Tư Mã Nhuệ là Tứ thái tử đương triều, hiện tại đúng là hẳn bất cóc Mộ Dung Tuyết, nhưng lại không có chứng cứ rõ ràng, chỉ bằng phỏng đoán, nếu hẳn thà chết không thừa nhận, ai làm gì được hẳn. Chuyện này mà truyền ra ngoài, sợ là thanh danh cả đời của tiểu muội sẽ bị hủy trong tay người này.

“Tẩu nhìn ta làm gì. Ta nói rồi, ta sẽ đáp ứng yêu cầu trong thư, còn có thắc mắc gì, tẩu cứ chờ Tam muội của tẩu về rồi hỏi là được. Đại tẩu, ta mệt rồi, nếu không còn việc gì nữa, xin mời tẩu về cho” (Juu: vợ chồng nhà này hợp nhau cái khoản đuổi khách phủ =)) – Tư Mã Nhuệ không thêm để ý cảm nhận của Mộ Dung Thiên, cứ như hoàn toàn không thấy lo âu hiện lên trong mắt Mộ Dung Thiên, bèn ôn hòa hạ lệnh đuổi khách như thế.

Tiến Mộ Dung Thiên về, Tư Mã Nhuệ lập tức thực hiện giao ước, trả Mộ Dung Tuyết về Mộ Dung vương phủ, hẳn vốn có kinh nghiệm cướp người đi mà Mộ Dung Thanh Lương không biết được, tự nhiên cũng còn có cách thần không biết quỷ không hay đem người trở về.

Mộ Dung Tuyết vốn dĩ đã tưởng chết trước sự giam cầm của Tư Mã Nhuệ, quyết không chịu để cho ý định trong lòng Tư Mã Nhuệ được thành toàn, thế mà đột nhiên Tư Mã Nhuệ đem nàng trả về Mộ Dung vương phủ, nàng nhất thời thật sự không thể tin được.

Thật ra, sáu, bảy ngày ở cùng nhau, Tư Mã Nhuệ không hề dùng vũ lực đối với nàng, lại còn vô cùng nhân nhượng và che chở, vẫn luôn dùng lời nói ôn hòa nhỏ nhẹ, cố gắng làm nàng vui, dù ở Nguyệt Kiều Các hay thư phòng trong phủ Tứ thái tử, hẳn dường như đều không có làm khó nàng, nàng cảm thấy Tư Mã Nhuệ so với lời đồn của thiên hạ có khác biệt rất lớn. (Juu: chả thế, ca ý là người tốt nhất ý :x)

“Tiểu Tuyết” – Tư Mã Nhuệ vẫn gọi nàng như thế.

Chỉ có cha mẹ với các ca ca, tỷ tỷ có thể gọi nàng như vậy thôi, dù nàng có phản đối thế nào, hấn cũng chẳng gọi khác đi, Mộ Dung Tuyết thật sự không biết làm thế nào với hấn nữa, đành chỉ nghe mà không thưa, mà hấn cũng lớn mật quá đi, đem nàng trở về Mộ Dung vương phủ, đứng trong khuê phòng của nàng, thế mà còn có thể thản nhiên bắt chuyện với nàng, chẳng vội vàng rời đi.

“Chuyện gì?” – Mộ Dung Tuyết làm vẻ lãnh đạm nói, nha hoàn Thụy Hỷ của mình vẫn đang bị nhốt ở Nguyệt Kiều Các, không biết giờ này ra sao – “Nha hoàn Thụy Hỷ của ta đâu?”

“Cái con nha đầu ấy cũng thật cứng đầu lắm, chắc vẫn đang bị nhốt ở Nguyệt Kiều Các, lát nữa nàng đến mà đón về” – Tư Mã Nhuệ trả lời không chút để ý, lát sau lại hỏi – “Quan hệ của nàng cùng Tam tỷ như thế nào?”

“Tam tỷ của ta?” – Mộ Dung Tuyết sững sốt một chút, trầm nghĩ, sao đột nhiên lại hỏi đến Mộ Dung Phong? – “Tốt lắm, chúng ta là tỷ muội, cho nên người phải đối xử thật tốt...”

“Vậy nàng có biết một nam tử tên là Bạch Mẫn không?” – Tư Mã Nhuệ vội vàng ngắt lời nàng, vừa nghe nàng định mở miệng thuyết giáo hấn đã thấy phiền rồi, tuổi nhỏ mà sao giống đại tỷ của nàng đến thế, hơi tỷ lại ra vẻ quảng đại, chói lóa!

Nếu như Bạch Mẫn không nói dối, hấn chính là người của Mộ Dung vương phủ, một người xuất sắc như vậy, Mộ Dung Phong quen, mà hấn cũng biết chuyện Mộ Dung Tuyết, tuy rằng Mộ Dung Thiên không biết, có lẽ vì Mộ Dung Thiên đã sớm được gả về hoàng cung nên không biết, chắc hấn Mộ Dung Tuyết cũng biết rồi.

“Bạch Mẫn? Ta chưa nghe nói tới, cũng chưa thấy qua” – Mộ Dung Tuyết lạnh lùng trả lời, Tư Mã Nhuệ vô sỉ như vậy sao phải làm vẻ mặt ôn hòa với hấn, bây giờ chỉ cần nàng hô to một tiếng là hấn bị bắt tại trận, nhưng mà... như vậy thì danh tiết cả đời của mình cũng bị hủy luôn, như vậy dù có là phụ thân tai to mặt lớn thế nào cũng chẳng cứu được nàng. (Juu: em này ngu khó tả =||)

Đúng vậy, có ai nghĩ được, đường đường Tứ thái tử đương triều lại đi bắt cóc cô em vợ của mình đâu, lại còn ngay sau ngày hấn thành thân với tỷ tỷ của nàng nữa.

14. Chương 14

Tư Mã Nhuệ vô cùng hoang mang, Bạch Mẫn này là người như thế nào vậy?! Xem ra cũng đành phải chờ Mộ Dung Phong trở về rồi hỏi nàng thôi.

Như có một cơn gió nhẹ thổi qua, Mộ Dung Tuyết ngẩng đầu đã chẳng thấy một ai trước mặt, nàng biết từ giờ nàng đã được an toàn rồi, trở về nhà của mình, cũng không còn đôi mắt xấu xa nào vây quanh nàng nữa, nghĩ như thế, nhưng trong miệng lại mơ hồ buông một tiếng thở dài, giật mình, vậy tốt rồi, còn gì phải lo nữa?

Suốt cả đêm, trong mộng toàn là tiếng nói nụ cười của Bạch Mẫn, Tư Mã Nhuệ trầm nhủ, thật là tà môn, sao mình lại vương vấn một nam tử trẻ tuổi quen biết sơ sơ như thế? Hấn không phải đoạn tị mà. (Juu: cả nhà quá biết từ này rồi nhĩ *cười gian*)

Tuy nhiên, Mộ Dung Phong vẫn chưa trở về, thật khiến cho Tư Mã Nhuệ càng thêm lo lắng.

Hấn tìm Yên Ngọc hỏi: “Nàng ấy nói khi nào thì trở về?” – Thanh âm rất là sốt sắng, dọa Yên Ngọc nửa ngày không phản ứng được, mắt mở to sững sờ bất động.

“Ta hỏi người khi đi Mộ Dung Phong có nói khi nào thì sẽ về không? Người ngớ ngẩn rồi à?” – Tư Mã Nhuệ mất kiên nhẫn hỏi lại lần nữa.

Yên Ngọc nhìn Tư Mã Nhuệ, trong lòng vô cùng tò mò, sao đột nhiên lại nhớ tới thái tử phi, nhưng ngoài miệng lại cung kính trả lời: “Khi thái tử phi đi đã được Thái hậu nương nương đích thân phê chuẩn, Thái hậu nương nương cũng không hạn chế thời gian trở về của thái tử phi, nô tỳ cũng không rõ thái tử phi bao giờ sẽ trở về.”

Tư Mã Nhuệ phẩy tay, ý bảo Yên Ngọc rời đi, chỉ cần trực tiếp đi hỏi Tổ mẫu là được rồi.

Thái hậu đang cùng Tiểu Đức Tử nói chuyện Mộ Dung Phong đã đi mấy ngày nay, sao vẫn chưa thấy trở về? Thấy Tư Mã Nhuệ tới, tinh thần mới lên được một chút, mỉm cười cưng chiều nhìn tôn nhi: “Nhuệ nhi à, hôm nay sao lại rảnh rỗi tới thăm Tổ mẫu thế này?”

“Mọi người đang nói chuyện gì vậy” – Tư Mã Nhuệ thoải mái ngồi xuống bên cạnh Thái hậu, uống ngụm nước trà trong chén của Thái hậu, cười hì hì hỏi.

“Thái hậu nương nương đang cùng nô tài nói chuyện về Thái tử phi của ngài đấy” – Tiểu Đức Tử sát ngôn quan sắc nói, trên mặt mang nụ cười cung kính nhìn Tư Mã Nhuệ.

Hắn biết Thái hậu nương nương rất thích gọi Mộ Dung Phong là Thái tử phi. Chính hắn cũng biết Tư thái tử phi này là người rất tốt, rất thân thiện, ôn hòa với người ngoài, cũng thương xót kẻ dưới, không giống những tần phi khác, hoặc ngạo mạn, hoặc xấu xa, hoặc vô lý, hơn nữa dung mạo cũng rất xinh đẹp, thật không hiểu vì sao Tư thái tử lại không thích nàng.

Tư Mã Nhuệ chớp mắt một cái: “Tổ mẫu, người có phải nhầm chán vô cùng rồi không, sao lại đi nói chuyện về nha đầu kia chứ. Đúng rồi, nha đầu kia dự định bao giờ thì về vậy?”

Thái hậu mỉm cười nói: “Không cho phép nói xấu Phong nhi trước mặt ta. Phong nhi này rất vừa mắt ta, ta rất thích, bộ dạng xinh đẹp, nói chuyện khôi hài, hoàn toàn không giống những hoàng cung tần phi ở đây, ta thấy nàng so với hai tỷ tỷ đều hơn, mà so với muội muội của nàng cũng chẳng kém. Ta đang nhớ nàng đây, lúc đi đã dặn dò nhắc nhở nàng phải mau mau trở về, nhưng Phong nhi đi chẳng hạn ngày trở lại, có lẽ nhà bà ngoại vui hơn ở đây rồi, mới về đó đã chẳng muốn trở lại, e là ta mà không hạ ý chỉ chắc Phong nhi cũng chẳng thêm về đây.”

Tư Mã Nhuệ nửa ngày không nói năng, mãi một lúc lâu mới cười nói: “Tổ Mẫu, nha đầu Mộ Dung Phong kia cho người ăn mê dược bất thành, thế mà người còn dung túng cho nàng, hai người mới chỉ ở chung nhiều lắm hai ba ngày mà thôi, haha, ta rất muốn người mau mau gọi nàng về cho ta xem nàng có ba đầu sáu tay gì không, ngay cả cháu trai cháu gái ruột của người cũng không thấy người tăng bốc nhiều thế.”

Thái hậu vui vẻ cười, vỗ vỗ tay Tư Mã Nhuệ, nửa thật nửa giả nói: “Con gặp rồi sẽ biết, nàng thật sự rất xinh đẹp, thế mà con lại không biết quý trọng, nhưng ta đã đem Thánh hoàng sở chú kim bài ban cho nàng rồi, nếu con muốn khi dễ nàng, coi chừng Tổ mẫu không tha cho đâu.”

Tư Mã Nhuệ nửa ngày không nói nên lời, nhìn Thái hậu, Thánh hoàng sở chú kim bài! Kim bài do khai triều thánh hoàng tự tay đúc thế mà Tổ mẫu cũng ban cho cái tiểu nha đầu Mộ Dung Phong kia, không hiểu tiểu nha đầu ấy đã dùng biện pháp gì mà thay đổi hoàn toàn ấn tượng của Tổ mẫu về Mộ Dung Phong vốn không tốt cho lắm?

Người hắn không thích, Tổ mẫu nhất định cũng không thích, chuyện này trước nay không thay đổi, nhưng sao đột nhiên bà lại nói thích một người hắn tuyệt đối không có khả năng thích? Nhưng mà...Mộ Dung Phong này chắc phải hiểu biết lắm, có thể khiến người luôn luôn không thích nàng chuyển sang thích nàng, Xem ra Bạch Mẫn kia vì Mộ Dung Phong mà hành sự nhất định có nguyên nhân, chẳng lẽ, Mộ Dung Phong thực sự có thể làm người ta thích sao?

“Tổ mẫu, người mau mau gọi nàng về cho ta, ta thật muốn xem nàng rốt cuộc là thần thánh phương nào.” – Tư Mã Nhuệ nhếch miệng, môi hé một kia cười lạnh, nếu Mộ Dung Phong mà dám đùa bỡn cái gì, nàng nhất định phải chết, chẳng lẽ vương triều Đại Hưng có thể để mặc cho Mộ Dung Thanh Lương tự do tự tại sao?

Càng tò mò về Bạch Mẫn, Tư Mã Nhuệ càng chán ghét Mộ Dung Phong, nhất là Mộ Dung Phong đi thăm người thân gì mà suốt mười ngày chưa về, mà từ lần trước gặp Bạch Mẫn tới nay cũng đã bảy ngày trôi qua, tâm trạng Tư Mã Nhuệ thật sự rất xấu. Phân phó tùy tùng ở lại canh chừng phủ Tư thái tử, chờ Mộ Dung Phong trở về thì lập tức báo lại cho hắn, còn hắn tất nhiên là đi chơi giải sầu.

Lần này mục đích giải sầu chính là trêu chọc Mộ Dung Tuyết. (Juu: BT =.=)

Bởi vì một ngày nay, Mộ Dung Thiên cố ý mở yến tiệc thết đãi người nhà tại phủ Thái tử, Tư Mã Triết cũng cố ý mời cả phụ hoàng và mẫu hậu.

Ba người trên đường đi gặp đúng Tư Mã Nhuệ đang nhàm chán muốn chết, Hoàng thượng nhân tiện nảy ra ý định muốn cùng đứa con nghịch ngợm này đi trước. Hoàng hậu muốn can ngăn, nhưng lại sợ làm Hoàng thượng mất hứng, cũng đành bỏ đi, trong lòng thầm nghĩ, ở đây bao nhiêu người thế này, lại còn có Hoàng thượng hiện diện, Nhuệ nhi chắc cũng sẽ không quá thất lễ! Nghĩ là nghĩ như thế, nhưng vẫn không tránh khỏi lo lắng bất an.

Mộ Dung Tuyết xúng xính trang phục đi ra, nghỉ ngơi ở nhà mấy ngày, sức khỏe đã tạm bình phục, trâm vàng cài trên mái tóc đen, y phục đẹp xinh ôm lấy thân thể mềm mại, đệ nhất mỹ nữ của vương triều Đại Hưng quả không phải hư danh, mắt hạnh ẩn chứa làn nước mùa xuân, đầu mày nhẹ nhàng, môi đỏ mọng mềm, giọng nói làm say lòng người, làm sao không khiến người ta phân tâm cho được.

Nhìn thấy Tư Mã Nhuệ, tim Mộ Dung Tuyết lập tức đập gấp gấp, mi mắt hạ xuống, bản thân còn nghe thấy tiếng tim của mình đập như trống đánh bên tai, đôi mắt hoa đào của Tư Mã Nhuệ cứ liếc qua liếc lại, nụ cười như muốn bắt hồn phách người ta đi.

Mộ Dung Thiên đứng gần nhìn thấy, vô thức liếc về phía phụ thân, Mộ Dung Thanh Lương đang hưởng Hoàng thượng Hoàng hậu thi lễ, đôi mắt như muốn tóe lửa, cổ găng kiềm chế.

“Tiểu Tuyết” – Tư Mã Nhuệ lảng thân một cái đã thấy đứng ngay bên cạnh Mộ Dung Tuyết, tươi cười sáng lạn vô cùng – “Có nhớ ta không nào?”

Mộ Dung Tuyết theo bản năng lui lại phía sau vài bước, dáng điệu co rúm bất an, liếc nhìn cầu cứu người thân.

“Khụ...” – Mộ Dung Thanh Lương nhẹ nhàng ho khan một tiếng – “Tứ thái tử, sao hôm nay lại có thời gian đến đây?”

Tư Mã Nhuệ cười, nhìn Mộ Dung Thanh Lương – “Tể tướng đại nhân cứ nói đùa, ta ở Hoàng cung bao lâu nay rồi, đây là phủ đệ của đại ca ta, sao Tể tướng đại nhân lại hỏi ta, phải là ta hỏi Tể tướng đại nhân chứ? Sao hôm nay cao hứng mang cả nhà tới phủ Đại thái tử chơi thế này? Mà này, tam nữ nhi kia của người bao giờ mới về nhỉ?”

Mộ Dung Thanh Lương mặt đỏ bừng lên, im lặng không nói câu nào.

Tứ thái tử này, nhìn qua thật đúng là kẻ dối trá, nhưng đối đáp ứng biến thật không thể xem thường, không ngờ đã bị hấn bắt lỗi trong lời nói; lỡ lời, vô tình coi phủ Thái tử như nhà của mình mà hỏi, không khéo so ra còn bị khép vào tội danh mưu phản. Chỉ là, nghĩ cũng tức thật, xú tiểu tử này dám ngang nhiên chạy tới Mộ Dung vương phủ cướp nữ nhi bảo bối của mình đi rồi lại mang trở về, nếu không có Mộ Dung Phong lo liệu, không biết bây giờ sự tình sẽ thế nào nữa.

15. Chương 15

Chính là đến bây giờ Mộ Dung Thanh Lương cũng không rõ, tam nữ nhi Mộ Dung Phong ngu ngốc kia (E: ta ghét ông này >"< |= " juu:= " me= " too= ">"<) làm= " thể= " nào= " nói= " được= " tư= " mã= " nhuệ= " thả= " nữ= " nhi= " bảo= " bối= " của= " mình= " ra?!= " y= " biết= " mộ= " dung= " phong= " không= " được= " sủng= " ái= " hơn= " nữa= " tư= " mã= " nhuệ= " từ= " khi= " thành= " thân= " đến= " nay= " vẫn= " chưa= " ngủ= " lại= " phủ= " tứ= " thái= ">

Hơn nữa, hơn nữa, Mộ Dung Thanh Lương luôn cảm giác không thoải mái khi nhắc về Mộ Dung Phong dù không rõ nguyên nhân. Y chỉ biết từ sau khi tỉnh lại, Mộ Dung Phong dường như thay đổi thành một người khác, dù không thể nói rõ thay đổi chỗ nào, nhưng y cảm thấy chỉ cần nhìn thấy đứa con gái thứ ba của mình thì tâm luôn có cảm giác khiếp đảm nào đó.

Với lại khi Mộ Dung Tuyết có chuyện, Mộ Dung Phong đã dặn con gái lớn Mộ Dung Thiên báo cho y, nếu như Mộ Dung Tuyết không có gì trở về Mộ Dung vương phủ thì cho dù cảm tức đến đâu cũng phải nuốt vào lòng, nếu không chỉ sợ không thể làm được gì mà lại hủy đi sự trong sạch của Mộ Dung Tuyết. Tuy không

cam lòng nhưng Mộ Dung Thanh Lương cũng phải thừa nhận Mộ Dung Phong nói có lý, hơn nữa đó cũng là biện pháp duy nhất.

Mộ Dung Thiên nhìn ra phụ thân đang tức giận, nhưng cũng phải cố gắng nhẫn nhịn, nên lập tức ở bên cạnh cười nói, “Mấy ngày trước tiểu muội bị cảm nhiễm phong hàn, sau mấy ngày tĩnh dưỡng tại gia sức khỏe đã tốt trở lại. Sau khi lành bệnh tiểu muội nói với phụ mẫu nàng nhớ Đại tỷ phu cùng Đại tỷ, vừa vặn mấy ngày nay phụ mẫu không có gặp tỷ nên tất cả cùng đến đây gặp tỷ. Tỷ cũng nhân lúc vui vẻ này tổ chức một bữa tiệc nhỏ để chiêu đãi người thân, trước nhất là để quên đi những nỗi khổ vừa qua. Còn về phần Tam muội, chắc muội ấy vẫn còn đang trên đường trở về, chắc sẽ nhanh chóng về thôi.”

Tư Mã Nhuệ nghe xong bĩu môi, “Người nhà Mộ Dung thật thú vị, trước khi xuất giá vài ngày Mộ Dung Phong bị cảm nhiễm phong hàn, sau đó đến lượt tiểu muội của tỷ. Vậy không biết kế tiếp sẽ đến ai?”

Hoàng thượng nhìn Mộ Dung Tuyết, gương mặt có chút hoảng hốt. Thật đúng là một tiểu cô nương khiến nhiều người yêu mến, khó trách đứa con trai “bất hảo” của mình thần hồn điên đảo vì nàng.

“Mộ Dung ái khanh, nữ nhi của khanh thật xứng với danh hiệu đệ nhất mỹ nữ của vương triều Đại Hưng, ái khanh chỉ cần có nàng là đủ, ngay cả trăm cũng phải hâm mộ ái khanh, ha ha.” Hoàng thượng vừa nhìn Mộ Dung Tuyết, vừa cười nói ha ha.

Mộ Dung Tuyết nhìn trộm về phía Hoàng thượng, mặc dù đã gần bước vào tuổi trung niên nhưng khí thế oai hùng phần chần vẫn còn đó, đem so với Đại tỷ phu, cũng là một nam tử hán khí khái khiến nhiều người kính ngưỡng, hơn nữa đã trải qua bao sóng gió cuộc đời, nhìn người còn trưởng thành và chín chắn hơn. Cộng thêm khí chất vương giả trời sinh thật khiến người khác không khỏi kính phục. Mắt thấy Hoàng thượng đang nhìn mình, Mộ Dung Tuyết cũng không tự chủ được mà đỏ mặt.

Hoàng hậu ở một bên nhìn thấy tất cả, trong lòng hơi sững sốt, lại vừa giật mình, nhưng lại không thể mở lời.

Mộ Dung Tuyết này trời sinh dung mạo xinh đẹp, thêm vào trang phục ngày hôm nay càng tôn lên vẻ đẹp động lòng người, Hoàng thượng có mỹ nhân trong thiên hạ nào chưa nhìn qua, nhưng hôm nay nhìn thấy nàng cũng có chút động tâm, chỉ sợ đây không phải là dấu hiệu tốt. Than nhẹ một tiếng, Hoàng hậu thầm nghĩ nếu đem so sánh với Mộ Dung Phong, thì vẻ đẹp của Mộ Dung Tuyết có chút phạm tục, không như vẻ đẹp thanh lệ duyệt tâm của Mộ Dung Phong. (E: “thanh lệ duyệt tâm” theo như E hiểu là vẻ đẹp thanh cao, động lòng người. Juu_chan ới ời vô coi lại giùm E với “:>| Juu: thì đúng thế mà =.=”)

Nói đến cũng thật sự có chút kỳ quái, tuy rằng chỉ gặp có một lần nhưng trong lòng Hoàng hậu lại nhớ đến Mộ Dung Phong với khí chất bình lặng kia, khó trách Thái hậu lại thích nàng. Nhưng nhớ lại ánh mắt của Thái hậu, nói đúng hơn là bị nàng chinh phục, Mộ Dung Phong nhất là nhân trung chi phụng. (phụng hoàng trong loài người)

Trải qua một đoạn đường dài đi đi về về, Mộ Dung Phong mệt đến vô lực. Qua lần này nàng rút ra được kết luận, cổ đại tốt thì tốt, nhưng tệ nhất chính là không có phương tiện giao thông tốt.

Từ thành thị này đến thành thị khác, nếu đổi lại là Bạch Mẫn ở thời hiện đại thì tệ lắm chỉ cần đi xe lửa một ngày một đêm là đến, hay nhanh hơn nữa thì chỉ cần vài giờ. Còn hiện tại, phong cảnh dọc đường đi thật sự rất đẹp, những rừng cây cao lớn rậm rạp, những bông hoa kiêu diễm đến lóa cả mắt, cảnh buôn bán ven đường cũng rất náo nhiệt, con người cũng rất thuần phác, nhưng chỉ có xe ngựa thì thật sự rất nhàm chán.

Ra cung mười ngày, mấy ngày đầu phải đến Túy Hoa Lâu ứng phó với Tư Mã Nhuệ rồi mới chính thức lên đường. Ban đầu nàng còn cảm thấy thú vị vì được ngồi xe ngựa, bên cạnh lại có cao thủ bảo vệ, có Xuân Liễu hầu hạ, phong cảnh ven đường đẹp như họa, nhân tình thế thái ở quê cha đất tổ thật sự tốt, điều này khiến nàng rất vui, nhưng mấy ngày sau trong đầu Mộ Dung Phong chỉ có một chữ — vưng!(Juu: cái từ này như kiểu thần từ “ngán”, “chối tỷ”...vvv...tiếng mình ấy) Sau khi thấp hươu cho bà ngoại, nàng dừng việc ngủ, ở trọ, chạy đi, rồi lại chạy đi, ở trọ, ngủ làm cách ứng phó với sự mệt nhọc trên đường.

Cuối cùng xe ngựa cũng dừng trước cổng của phủ Tứ thái tử, Mộ Dung Phong ở bên trong xe vén rèm đi xuống. Đi vào phủ, nhìn thấy mọi thứ, trong lòng nàng cảm thấy có vài phần thân thiết.

“Xuân Liễu, sai người đi đóng cổng lại, không được cho phép bất luận kẻ nào cũng không được tiết lộ tin tức ta đã trở về. Chờ ta tắm rửa nghỉ ngơi xong sẽ tính.” Mộ Dung Phong biết nhất định phải đi gặp Thái hậu, nhưng mà một người vừa mới trải qua chặng đường dài mệt mỏi như nàng tốt nhất nên nghỉ ngơi một chút đã rồi nói chuyện sau.

Yên Ngọc đang bận rộn, nhìn thấy Mộ Dung Phong trở về, trong lòng nàng thật sự vui mừng.

Nhiều ngày qua Tứ thái tử giống như bị trúng tà, tuy rằng người không có trong phủ, nhưng mỗi lần ở lại phủ thì nhiều hơn so với trước đây. Thêm nữa mỗi lần có cơ hội liền hỏi nàng, “Nha đầu Mộ Dung Phong kia có trở về chưa?” Cũng không biết tại sao y lại như vậy, trong giọng nói mang theo sự hung tợn, không giống như là nhớ đến Mộ Dung Phong, nhưng ý chờ đợi trong đó thì không thể che giấu được.

Điều đó thật khiến cho Yên Ngọc thật sự không hiểu rõ, nhưng nàng không dám hỏi, hơn nữa Thái hậu cũng thường phái Tiểu Đức Tử đến phủ Tứ thái tử hỏi thăm Mộ Dung Phong đã trở về chưa, sự quan tâm đó thật sự là thật lòng. Làm cho Yên Ngọc nàng cũng cảm thấy vui vẻ thay cho Mộ Dung Phong.

“Tứ thái phi, ngài đã trở về. Nếu ngài chưa về sợ là Tứ thái tử sẽ giết nô tỳ mất.” Yên Ngọc cười nói, “Mỗi ngày ngài đều hỏi khi nào Tứ thái tử phi trở về, nô tỳ nghe mà hai tai muốn lủng bưng.”

Mộ Dung Phong cười nói, “Sợ là y nghiêng răng nghiêng lợi nhắc đến ta mới đúng. Yên Ngọc, nếu muốn ta vui vẻ thì đổi đề tài khác đi.”

Yên Ngọc cười, Mộ Dung Phong quả thật là người thú vị trong thiên hạ không ai sánh bằng, khó trách Thái hậu nương nương lại thích nàng.

“Xe ngựa đó thật đúng là không thể ngồi được.” Mộ Dung Phong bước vào thùng nước ấm, hơi nước bốc lên cùng giọng nói của nàng tạo nên cảm giác mờ mờ ảo ảo, “A, – vẫn là ở đây tốt nhất, quê cha đất tổ của mình kém xa, ha ha, đương nhiên nơi này cũng có điểm không bằng quê cha đất tổ. Xe ngựa kia thật khiến ta phát điên, thật sự thống khổ a. Phong cảnh mỹ miều, nhưng phương tiện thật là lạc hậu.”

Thoải mái ngồi trong thùng nước ấm, hưởng thụ cảm giác đầm bớp thoải mái do Xuân Liễu mang đến, nàng lơ đãng hỏi, “Yên Ngọc, mấy ngày qua trong phủ có chuyện gì thú vị không? Có người nào đến không?”

“Dạ có, mấy ngày trước Đại thái tử phi có đến, ngài cùng Tứ thái tử hàn huyên vài câu. Chuyện thú vị thì không có, nhưng mấy ngày nay thời gian Tứ thái tử ở trong phủ so với trước kia thì nhiều hơn một ít, nhưng cảm xúc thì không có gì đặc biệt tốt. Đôi khi ngài ngồi ngẩn ngơ một mình ngoài hoa viên, nhưng lại không ngừng hỏi khi nào chủ tử về. Còn có Tiểu Đức Tử bên chỗ Thái hậu nương nương, cơ hồ là mỗi ngày đến đây một chuyến hỏi khi nào chủ tử trở về, nói là Thái hậu nương nương nhớ người.” Yên Ngọc cười nói.

Mộ Dung Phong mỉm cười, xem tình hình có vẻ Mộ Dung Tuyết không có chuyện gì, Tư Mã Nhuệ này đúng là không phải một kẻ xấu xa tội ác tày trời, nhưng chỉ sợ y sẽ để bụng, muốn làm rõ chuyện Bạch Mẫn nên chờ nàng trở về để hỏi, nếu không còn lâu y mới quan tâm Mộ Dung Phong nàng sống chết thế nào. Nhìn Yên Ngọc, nàng cười nói, “Yên Ngọc, ta nghĩ ta muốn đi thỉnh an Tổ mẫu, ngươi có muốn đi cùng ta không? Xuân Liễu, ngươi cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi một lát đi.”

Yên Ngọc vui vẻ nói, “Chủ tử, nô tỳ đương nhiên đi theo người.”

Vương Bảo đi tìm xung quanh đã lâu nhưng đều không thấy Tứ thái tử Tư Mã Nhuệ. Những nơi Tứ thái tử bình thường lui đến y đều có đến, nhưng không nơi nào thấy bóng dáng của Tứ thái tử.

Ủ rũ trở về, trên đường y đụng phải một thái giám trong phủ Đại thái tử, trong lúc vô ý nói chuyện, Vương Bảo mới biết chủ tử của mình đang ở trong phủ Đại thái tử. Y vội vàng chạy đến, thấy Tư Mã Nhuệ, không cần Vương Bảo mở miệng y lập tức từ trong phủ Đại thái tử đi ra, hỏi ngay một câu, “Nha đầu Mộ Dung Phong kia đã trở lại?”

“Đúng vậy thưa chủ tử, thái tử phi vừa mới trở về. – Cũng không phải là vừa mới trở lại, nô tỳ tìm ngài đã một hai canh giờ, vậy là thái tử phi cũng nghỉ ngơi được khoảng một hai canh giờ, đi đường mệt nhọc, người nhất định là rất mệt mỏi.” Vương Bảo là thị vệ có mang vũ khí bên người của Tư Mã Nhuệ, tuy là thái giám, nhưng y có chức quan.

Tư Mã Nhuệ cũng không nói nhiều, thậm chí cũng không thềm cáo từ, mang theo Vương Bảo rời khỏi phủ Đại thái tử. Y quả thật sắp điên mất rồi!

16. Chương 16

Nha đầu Mộ Dung Phong này không phải đáng ghét bình thường đâu, mà là cực kỳ đáng ghét. Đáng ghét tới mức hẳn muốn lập tức lôi nàng đến trước mặt, hung hăng đập cho nàng một trận mới hả dạ.

Hắn mang theo Vương Bảo vội vàng rời phủ Đại thái tử trở về phủ của mình, cả sân chỉ thấy toàn người hầu đang lặng lẽ làm việc, vừa gặp ngay Xuân Liễu đang sửa soạn vật phẩm, nhưng không có thấy Mộ Dung Phong, Xuân Liễu nói nàng vừa mới cùng Yên Ngọc đi thỉnh an Thái hậu nương nương rồi.

Tư Mã Nhuệ lại chạy tới cung Tường Phúc, được lắm, lại không thấy người, cung nữ trong cung nói Thái hậu nương nương và Tứ thái tử phi đã cùng đi dạo hoa viên rồi, hoa viên nào chứ, biết là trong cung nhưng chẳng rõ là hoa viên nào, chẳng lẽ phải đi hỏi từng người từng người một, đến từng nơi từng nơi tìm?

Tư Mã Nhuệ thật sự đã phát hỏa rồi, lại không có nước đầu mà đập. (Juu: *nín cười* nín cười*)

Mà Mộ Dung Phong thì đang cùng Thái hậu ở hoa viên thưởng cúc, vừa thấy Mộ Dung Phong đến, Thái hậu thực sự cực kỳ vui vẻ, nắm lấy tay Mộ Dung Phong, tươi cười tràn đầy khuôn mặt. Mộ Dung Phong thì lễ rồi đem mấy thứ đồ chơi nhỏ mua ở dọc đường dâng lên Thái hậu, toàn đồ thủ công vụng về thô ráp, nhưng Thái hậu chưa bao giờ thấy qua nên rất thích.

Các đại thần trong triều thường tiến cung những vật phẩm xinh đẹp, tinh mỹ, trân quý, hiếm có không kể hết, nhưng có ai là thật lòng? Thái hậu thừa biết, đưa này đưa kia, chẳng qua cũng chỉ là muốn niềm vui của Thái hậu, gián tiếp làm Hoàng thượng vui vẻ, có thể được khen thưởng. Nhưng Mộ Dung Phong không như thế, nàng chính là thấy chúng đáng yêu thú vị nên mới mua về cho Thái hậu vui, cho nên Thái hậu mới thực sự thích, những thứ có thể mua bằng tiền, nếu muốn, Hoàng thượng có thể mua cả một xe ngựa về, nhưng tấm lòng chắc chẳng bằng một phần của Mộ Dung Phong.

Hoa viên cúc nở rộ, hương thơm ngào ngạt, Tiểu Đức Tử đi theo phía sau hầu hạ, hai cung nữ theo hầu Thái hậu cũng vui vẻ, vui vẻ đi theo chậm rãi thong dong trong vườn.

“Phong nhi, chúng ta đến đình lý phía trước ngồi nghỉ ngơi uống trà đi, con ấy, vừa mới từ bên ngoài trở về, cơ thể nhất định rất mệt mỏi” – Thái hậu thân thiết nói.

“Cám ơn Tổ mẫu” – Mộ Dung Phong nhu thuận cười, đối với nàng mà nói, Thái hậu cũng chỉ là một bà lão mà thôi, ở thời đại kia của Bạch Mãn, nàng cũng có bà nội, bà ngoài, nàng không sợ Thái hậu, có gì đáng sợ đâu, mặc danh kỳ diệu xuất hiện tại triều đại này, sinh mệnh đối với nàng mà nói, cũng chỉ là một giấc mộng thời gian mà thôi, nói không chừng một khắc nào đó tỉnh lại đã thấy mình ở một triều đại khác, một thế giới khác.

Bên ngoài có một thái giám chạy tới nói nhỏ với Tiểu Đức Tử vài câu, Tiểu Đức Tử bước lên vài bước, thưa với Thái Hậu và Mộ Dung Phong: “Thái hậu nương nương, Tứ thái tử phi. Người của phủ Đại thái tử vừa tới nói người nhà Tứ thái tử phi đều đang ở trong phủ Đại thái tử, thỉnh Thái hậu nương nương cùng Tứ thái tử phi có muốn tới gặp qua một cái không?”

“Thật không?” – Thái hậu tủm tỉm cười nhìn Mộ Dung Phong – “Phong nhi, có muốn qua gặp một cái không?”

Mộ Dung Phong cười, nhìn Tiểu Đức Trư nói: “Đức công công, phiền người chuyển lời với công công vừa tới một tiếng, Mộ Dung gia dù có hưng thịnh cũng không thể vô lễ như thế, một đám người tuổi còn nhỏ, sao dám bảo Thái hậu phải tới thăm, thật quá thất lễ. Phiền hẳn chuyển lời tới người nhà Phong nhi một tiếng, có thời gian ta sẽ qua thăm.”

Tiểu Đức Tử thầm nói trong lòng, Mộ Dung Phong quả nhiên có tri thức, hiểu lễ nghĩa, lời này nói ra, làm cho người ta nghe cũng thoải mái, chẳng trách Thái hậu sủng ái nàng như thế, nói thật, có khi Đại thái tử phi cùng chẳng để ý được như nàng. Xoay người đi đến chỗ thái giám kia nói vài câu, thái giám nọ vội vàng xoay người rời đi.

“Phong nhi” – Thái hậu trong lòng vui vẻ, Mộ Dung Phong này thật không chê vào đâu được, lúc nào cũng thần nhiên, nhưng tình lý cũng chẳng kém mấy may, cũng không nhất thiết vì mình là Thái hậu, thống lĩnh hậu cung, mà chỉ là vì thứ bậc tuổi tác mà thế, càng làm cho Thái hậu thoải mái, vui vẻ.

Nửa canh giờ sau, Thái hậu đang ngồi uống trà cùng Mộ Dung Phong trong hoa viên tiểu đình, không xa có một đám người đi tới, chính là đoàn người Mộ Dung Thiên.

Lời nói của thái giám vừa chuyển tới tai Mộ Dung Thiên, dọa nàng căng thẳng muốn chết, thật là mất quy củ, nguyên là muốn cho thái giám thỉnh Thái hậu tới đây uống rượu, nhân tiện Hoàng thượng và Hoàng hậu đang ở đây, nhưng quên mất Thái hậu là người tôn quý nhất hậu cung, sao có thể dời bước đến phủ Đại thái tử gặp bọn họ. Vì thế, làm chút nghỉ ngơi sau, Mộ Dung Thiên khách khí mời mọi người đi dạo hoa viên ngắm hoa, coi như tìm nhàn một lối thoát, vội tới thỉnh tội với Thái hậu.

Thái hậu nhìn bọn họ tới gần, nói với Mộ Dung Phong: “Tỷ tỷ của con thật là thông minh, xem kìa, lời của con vừa chuyển đi, đây không phải đã tới thỉnh tội rồi sao? Chỉ là quấy nhiễu chúng ta yên ổn, thật chẳng vui gì cả, không bằng chúng ta hai người ngồi đây lắng lắng chuyện trò.”

Mộ Dung Phong mỉm cười, liếc mắt một cái nhìn thấy Mộ Dung Tuyết, nhưng hơi sững sốt, làm sao mà Hoàng thượng lại đi cạnh Mộ Dung Tuyết?

Tuy Mộ Dung Phong chưa từng đích thân gặp qua Hoàng thượng, nhưng trong phủ Tứ thái tử có bức họa Hoàng thượng, chắc chắn không nhận nhầm. Chỉ là nhìn mặt Hoàng thượng có chút áy náy, khiến trong lòng Mộ Dung Phong có một dự cảm không lành. Mộ Dung Thiên mời khách nhất định có cái lý của nàng, nhưng chỉ e thông minh không phải lối, trái lại còn rước thêm phiền toái cho Mộ Dung Tuyết.

Đang nghĩ ngợi thì từ xa truyền đến tiếng người la hét: “Mộ Dung Phong, xú nha đầu, người mau ra đây cho ta!” (Juu: há há =]])

Mọi người đều sững sốt, Thái hậu liếc mắt một cái nhận ra ngay là bảo bối tôn tử Tư Mã Nhuệ của mình, đang đứng cách đó không xa hướng về phía nhóm người này hét to, quay đầu nhìn Mộ Dung Phong, lại thấy trên mặt Mộ Dung Phong có chút ý cười lộ ra cùng mấy phần bướng bỉnh, cảm thấy đối phó với tôn nhi bất hảo này, sợ là chính mình cũng không nhất định có được biện pháp như Mộ Dung Phong, nếu không tôn nhi đã chẳng ngày ngày đến cung Tường Phúc làm phiền bà, không ngừng đòi bà gọi Mộ Dung Phong lập tức trở về.”

“Tổ mẫu, người có tin không, chàng nhất định còn không biết ai là Phong nhi?” – Mộ Dung Phong bướng bỉnh nói, nhìn Thái hậu, hì hì cười, rõ ràng không phải. Như vậy cũng tốt, dù cuộc sống trong cung không mấy thú vị, nhưng có một “ông chồng” dở hơi như vậy, nhất định sẽ không quá nhàm chán.

Thái hậu mỉm cười, trong lòng ấm áp, bất hảo như thế, mọi người chỉ e tránh không được tôn nhi, lại có được một thê tử tuệ tâm thanh tú thế này, đột nhiên bà cảm thấy đây là một chuyện vô cùng thú vị, nhìn mọi người xung quanh bằng ánh mắt ôn hòa, cuộc sống có chuyện thú vị thế này, còn sống quả không uổng phí.

Nói thật, Tư Mã Nhuệ cũng không biết trong đám người này, ai mới là Mộ Dung Phong.

Hắn đã gặp qua Mộ Dung Phong, nhưng chỉ nhớ hình dung mơ hồ, cụ thể Mộ Dung Phong bộ dáng ra sao, hẳn thật sự không nói nên lời, trên đường nghe thái giám phủ Đại thái tử nói, đoàn người Đại thái tử phi từ phủ Đại thái tử đi tới hoa viên ngắm hoa, nhân tiện thỉnh an Thái hậu nương nương, vốn muốn mời Thái hậu nương đến phủ Đại thái tử chơi, nhưng Tứ thái tử phi lại nói không hợp đạo lý, bèn đổi lại là Đại thái tử phi tới thỉnh an.

Tư Mã Nhuệ nghe thái giám nói vậy, trong lòng thầm khen một tiếng, nha đầu Mộ Dung Phong này quả thật rất hiểu sự. Vội vàng chạy tới, gặp ngay một đám tiểu thư trang điểm xinh đẹp, nhất thời hắn không biết Mộ Dung Phong trốn ở chỗ nào, cho nên tức giận hô to.

Tiếng hô này làm cho Hoàng thượng và Hoàng hậu giật mình, Hoàng hậu còn có chút xấu hổ, trước mặt Mộ Dung Thanh Lương mà Tư Mã Nhuệ cũng thật không biết chừng biết mực, chỉ e người trong thiên hạ còn chưa biết nó không trông mong gì Mộ Dung Phong, biết nói thế nào đây, cha của Mộ Dung Phong cũng đang ở đây nữa.

Hoàng thượng quay đầu nhìn thoáng qua con, lại cười với Mộ Dung Tuyết, nói – “Chẳng trách cha người không gả người cho Nhuệ nhi, đổi lại là ta cũng không thể.” – Ngẫm nghĩ một chút, có vẻ không ổn, không từ bỏ được Mộ Dung Tuyết, sao bỏ được Mộ Dung Phong? Còn nữa, Mộ Dung Phong thế nào mà không bằng được Mộ Dung Tuyết, khiến Mộ Dung Thanh Lương ra quyết định giữ một bỏ một như thế?

17. Chương 17

Bên kia Mộ Dung Phong đang quỳ xuống thi lễ với Hoàng thượng và Hoàng hậu, thái độ ôn hòa cung kính – “Mộ Dung Phong thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng hậu” – Giọng nói dịu dàng tự nhiên, nghe như một làn gió ôn hòa thoảng qua, thể hiện sự thoải mái, vừa không có vẻ hèn mọn lại không có vẻ cuồng vọng, tất cả hành động đều tự nhiên thoải mái.

Hoàng thượng giật mình, nghe giọng nói này, nhất định phải là một tiểu cô nương thanh tú: “Người ngẩng đầu lên.”

Hoàng hậu sửng sốt, trầm nghĩ, Hoàng thượng thế này là làm sao đây, sao lại hỏi như vậy, tinh thần còn có vẻ hoảng hốt, chẳng lẽ mị lực của Mộ Dung Tuyết còn chưa chín mùi mà Hoàng thượng đã không thể cưỡng lại.

Nhìn về phía Mộ Dung Phong, trong lòng có chút lo lắng, nàng thích tiểu cô nương dịu dàng bình thản này, so với Mộ Dung Tuyết, Mộ Dung Phong càng khiến nàng yêu thương, gả cho đứa con không nên thân của mình vẫn không có gì đáng phàn nàn, dù trước đây nàng có cự hôn, nhưng cũng không khiến cho Hoàng hậu ghét giận, đổi lại chính mình sợ cũng không thể đáp ứng.

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, không vội vàng hấp tấp, trong lòng tự nhủ: Hoàng thượng này thật quá thất lễ đi. Nhưng khuôn mặt vẫn bình thản như nước, trầm ổn im lặng, lẳng lặng nhìn Hoàng thượng trước mặt.

Người đàn ông trước mặt ước chừng trên dưới năm mươi tuổi, thái dương mới có chút tóc bạc, trên mặt không có nhiều nếp nhăn, chỉ có chút tang thương giấu ở đáy mắt, ánh mắt thoát nhìn lạnh lùng, không dễ cho người ta cảm giác thân thiện, nhưng lại mang theo vẻ sâu sắc đánh giá người trước mặt, một cỗ khí vương giả chuyển động quanh thân mình, khiến người ta sinh lòng kính trọng.

Mấy ngày nay, Mộ Dung Phong đã lật xem lại lịch sử của vương triều Đại Hưng, vị Hoàng đế này là triều đại thứ tư, tại vị đã được hai mươi lăm năm. Mộ Dung Phong nghĩ: Có thể cai trị được vương triều Đại Hưng thành được bộ dáng thế này, cũng có thể coi là minh quân, tạm thời bỏ qua sự vô lý của hắn đi.

Mà Hoàng thượng lúc này cũng đang âm thầm đánh giá Mộ Dung Phong, đứng trước mặt hắn mà không có ý e ngại gì, không giống như Mộ Dung Tuyết, khi thấy mình trên mặt mang niềm kính sợ, đáy mắt ẩn giấu thẹn thùng, Mộ Dung Phong hoàn toàn không như thế, tự nhiên thoải mái đứng nhìn lại Hoàng thượng. Ánh mắt mát lạnh, biểu tình ôn hòa, đáy mắt cũng ẩn giấu ý thăm dò tìm hiểu, nhưng cũng không đến mức làm cho Hoàng thượng cảm thấy quá đường đột, mi thanh mục tú, thanh lệ thẳng tắp, dung nhan cũng không hề thua kém Mộ Dung Tuyết, có phần tự nhiên hơn nhờ phục sức giản dị thanh tân, lại còn gian mày bờ môi rất là ưu nhã, lịch sự tao nhã dịu dàng, nhìn thật thân quen. Mặc một bộ váy màu tím nhạt, màu sắc nhẹ nhàng như hoa sen trong hồ, đầu cành đỉnh hương, hành động cũng đoan trang dịu dàng, tóc đen xõa trên vai, buộc túm lại bằng một dải lụa mềm, chỉ có một con chuỗi chuỗi ngọc khe khẽ rung rinh mỗi khi nói cười cử động. Không có Mộ Dung Tuyết tinh xảo hoa lệ, đã có Mộ Dung Phong trầm tĩnh tự nhiên. Hai người thật sự là mỗi người một vẻ, không nên quá so xét chi li, đúng là bách hợp cùng với mẫu đơn, người trước thánh khiết người sau ung dung. (Juu: cái đoạn này làm ta sợ quá ~.~)

“Người là phi tử của Nhuệ nhi?” – Hoàng thượng ngữ khí hiền hòa hơn rất nhiều, nhìn một nữ tử xinh đẹp như vậy, hắn thật không thể làm mặt lạnh được, Mộ Dung Phong này thật không giống với Mộ Dung Tuyết, nhưng không hiểu sao lúc ấy Mộ Dung Thanh Lương lại quyết định giữ hay bỏ, đổi lại là hắn chắc là chẳng bỏ được ai. (Juu: ông zà zê >”<>

Mộ Dung Phong mỉm cười, không hề e sợ, gật đầu.

Đang định mở miệng nói thì Tư Mã Nhuệ chạy về phía này, hần chắc vẫn đang kiếm tìm hình bóng Mộ Dung Phong trong ấn tượng, cả người mang theo khí tức nguy hiểm, đi lướt qua Mộ Dung Tuyết lúc này mí mắt không nâng lên được một chút, sợ tới mức run rẩy nắm tay tam tỷ của mình không rời.

Bên kia Ngô Mông nói nhỏ với thê tử của mình Mộ Dung Du: “Sao ta thấy tam muội so với trước kia không giống nhau, ý ta là cử chỉ sao có vẻ tự tin hơn, chứ không nói tới dáng vẻ bề ngoài...mặc dù ta cũng thấy bộ dáng tam muội đẹp hơn trước kia, chẳng lẽ lại như đại tỷ nói, khỏi bệnh rồi tính tình cũng đổi khác sao?”

Mộ Dung Du mỉm cười: “Thiếp cũng còn thấy khó hiểu nữa là. Trước kia làm sao to gan được như này, thấy Hoàng thượng còn không sợ tới mức sắc mặt thay đổi sao, có lẽ đại tỷ nói là sự thật, ban đầu nghe đại tỷ nói tiểu muội là nhờ tam muội cứu ra, thiếp còn không tin, nhưng xem thế này, không chừng là thật, thiếp rất muốn hỏi nàng đã làm thế nào mà thuyết phục được Tứ thái tử buông binh ấy. Thiếp còn tưởng không ai khuất phục được hần chứ. Nhưng bây giờ không biết nàng sẽ đối phó ra sao với Tư Mã Nhuệ đây, thiếp thấy hần phát điên lên rồi, có chuyện gì mà tức giận ghê gớm vậy nhỉ?!”

“Mộ Dung Phong!” – Tư Mã Nhuệ bước từng bước tới trước mặt Mộ Dung Phong, tóm lấy cánh tay nàng, hần đang không biết tìm Mộ Dung Phong ở đâu thì Vương Bảo liếc mắt một cái, nói người mặc áo tím kia chính là Mộ Dung Phong, hần nhìn tới một cái xem Mộ Dung Phong mặt lớn đến đâu – “Người vừa trở về không biết điều ở lại trong phủ còn chạy ra vườn làm loạn cái gì? Một chút quy củ cũng không hiểu! Có phải muốn chết hay không?”

Mộ Dung Phong ngẩng đầu, mỉm cười nửa thật nửa giả nói: “Tứ thái tử, ngài nhẹ nhàng một chút có được không, hay người tính trực tiếp xử phạt thể xác đây? Tốt xấu gì cũng phải cho ta một cơ hội giải thích chứ.”

“Nhuệ nhi, chớ có vô lễ” – Thái Hậu bực mình nói – “Cái gì mà chạy ra vườn làm loạn, Phong nhi trở về liền đến thăm ta, ta cùng nàng đi hoa viên ngắm hoa, người ở đâu tự dưng hăm hăm chạy đến, có mau buông Phong nhi ra không?”

Tư Mã Nhuệ sững sờ ngây ra, nhìn khuôn mặt tươi sáng trước mắt, nói từng chữ, từng chữ một: “Bạch! Mẫn! Sao lại là người? Người rốt cuộc là nam hay nữ vậy?” (Juu: ngố =))

Mộ Dung Phong điềm điềm tĩnh tĩnh cười: “Tứ thái tử, ngài lại đùa rồi, cái gì Bạch Mẫn chứ? Phong nhi tất nhiên là nữ rồi, Tổ mẫu nhỉ.”

Tư Mã Nhuệ thân hình cứng đờ, bao nhiêu hình ảnh thay nhau hiện lên trước mặt hần không thể chấp nổi. Nhìn chằm chằm Mộ Dung Phong, làm sao có thể?! Làm sao có thể như vậy?! Bạch Mẫn và Mộ Dung Phong cuối cùng là có chuyện gì xảy ra? Nhất thời, hần cảm thấy trong đầu lộn xộn thành một đám, hơn nữa, Mộ Dung Phong này hoàn toàn khác với Mộ Dung Phong trong ấn tượng của hần, cứ như gỗ mục đột nhiên nở hoa vậy, cảm xúc trong lòng thật hỗn loạn, dường như có điểm thất vọng, có điểm mờ mịt. Hần tuyệt đối sẽ không thích Mộ Dung Phong, nữ nhân nhàm chán như thế, cái đồ mỹ nhân đầu gỗ, không có gì thú vị cả (Juu: cái con nhỏ Mộ Dung Tuyết mới là đầu gỗ ấy >”), nhưng=“” mà=“” nữ=“” nhân=“” trước=“” mặt=“” này=“” rốt=“” cuộc=“” là=“” ai=“” đây?=“” bạch=“” mẫn=“” hay=“” là=“” mộ=“” dung=“” phong?=“” trong=“” khoảng=“” thời=“” gian=“” ngắn,=“” điều=“” duy=“” nhất=“” tư=“” mã=“” nhuệ=“” có=“” thể=“” làm=“” là=“” cầm=“” tay=“” mộ=“” dung=“” phong=“” đứng=“” ngây=“” một=“” chỗ,=“” hần=“” cảm=“” thấy=“” mình=“” thật=“” giống=“” thẳng=“”>

“Nhuệ nhi, buông Phong nhi ra!” – Thái hậu đi tới kéo Tư Mã Nhuệ một cái, có phần khó hiểu trước phản ứng của tôn nhi, dường như nhìn thấy chuyện gì khủng khiếp lắm nên mới có vẻ ngơ ngác thế, nhưng Mộ Dung Phong chỉ thản nhiên cười, cũng không phản ứng gì – “Phong nhi rõ ràng là nữ, con làm sao vậy, ban ngày ban mặt lại nói mơ à!”

Tư Mã Nhuệ nhìn Mộ Dung Phong chằm chằm, vẫn còn mơ hồ, buông lỏng tay ra, Mộ Dung Phong khẽ cười cười, hướng Thái hậu thi lễ rồi nhẹ nhàng nói – “Tạ ơn Tổ mẫu” – Ánh mắt nhẹ nhàng thoáng thấy Tư Mã Nhuệ chột cười, nụ cười mang theo mấy phần tà ác, không có bất kỳ ai nhận ra, mọi người đều chỉ chú ý đến Mộ Dung Phong cũng không để ý đến Tư Mã Nhuệ đã bình tĩnh trở lại, thoát nhìn chỉ thấy hần có vẻ ngây ngốc.

“Người rốt cuộc là Mộ Dung Phong hay là Bạch Mẫn?” – Tư Mã Nhuệ nhìn chăm chăm Mộ Dung Phong, đầu óc tỉnh táo hơn nhiều, hoàn toàn không nhìn ánh mắt của những người khác, cũng không để ý tới Tổ mẫu ngăn cản, bây giờ hẳn phải làm cho rõ ràng, Bạch Mẫn và Mộ Dung Phong rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

“Ta đương nhiên là Mộ Dung Phong rồi” – Mộ Dung Phong điềm tĩnh nói, ánh mắt trong trẻo mà cười thầm trong bụng – “Bạch Mẫn là ai vậy? Tứ thái tử, ngài sao vậy? Có phải nhận nhầm người rồi không?”

“Ta không phải người mù, làm sao nhận nhầm người được” – Tư Mã Nhuệ tức giận, thở ra một hơi, nhìn Mộ Dung Phong oán hận nói – “Đi, Mộ Dung Phong, cùng ta về tính sổ tiếp” – Nói xong bèn xoay người bước đi, bước được hai bước lại quay đầu nhìn Mộ Dung Phong, lớn tiếng nói – “Mộ Dung Phong! Theo ta trở về!”

18. Chương 18

Mộ Dung Phong trong lòng thầm cười lạnh một tiếng, đi, chúng ta về rồi nói sau, đánh lừa người chút cho vui. Trên mặt vẫn mỉm cười ôn hòa như cũ, tựa hồ không có gì xảy ra, hướng Thái hậu, Hoàng thượng, Hoàng hậu và những người khác thi lễ nhanh rồi đi theo Tư Mã Nhuệ.

Khi đi lướt qua cạnh Mộ Dung Thiên, nàng bỗng lảng lảng nhỏ giọng ngoài Mộ Dung Thiên ra không ai có thể nghe được thần nhiên nói: “Mộ Dung Thiên, nếu việc không thành, e là người phải gọi Mộ Dung Tuyết một tiếng nương nương rồi.”

“Mộ Dung Phong nhanh lên!” – Tư Mã Nhuệ đã đi đến lối ra của hoa viên, chẳng thềm ngoái lại lạnh lùng quát.

Mộ Dung Phong bước nhanh tới bên cạnh Tư Mã Nhuệ, quay lưng về phía mọi người, đưa mắt nhìn Tư Mã Nhuệ, nói bằng giọng cũng lạnh băng như thế: “Tứ thái tử, tinh thần người tốt thật đấy, nói to như thế để làm gì, muốn dọa chết người à, tim ta cũng bị người dọa đến vỡ ra mất rồi.”

“Mộ Dung Phong!” – Tư Mã Nhuệ quả thật bị nữ nhân này làm cho tức chết thôi, dù nàng có thật là Bạch Mẫn cũng vậy, người nhìn bên ngoài hiền lành thế, nhưng thực tế rất là ngang bướng – “Người ngậm miệng lại cho ta!”

Mộ Dung Phong bĩu môi một cái – “Được rồi, Tư Mã Nhuệ, là người nói đấy nhớ, ta cầm miệng liền đây.” – nói xong đôi môi mím lại, không hề hé răng, bước về phía trước, không thềm quan tâm để ý gì đến Tư Mã Nhuệ.

Tư Mã Nhuệ sững lại, xú nha đầu này thật đúng là “đáng ghét”!

“Yên Ngọc, mau mau đuổi theo chủ tử của người, nếu Tư Mã Nhuệ làm điều gì quá đáng, người mau báo cho ta biết” – Thái hậu lập tức phân phó Yên Ngọc đuổi theo, trong lòng vô cùng lo lắng cho Mộ Dung Phong, cũng may, Tư Mã Nhuệ này tuy rằng ngỗ nghịch, nhưng cũng chưa bao giờ động thủ đánh nữ nhân, có lẽ sẽ không động thủ với Mộ Dung Phong, nhưng cũng vẫn phải đề phòng, vẫn phải cho Yên Ngọc theo dõi sự tình.

“Dạ, Thái hậu nương nương, nô tỳ xin đi ngay. Nhất định sẽ không để cho chủ tử có việc gì” – Yên ngọc vội vàng vàng đuổi theo đoàn người phía trước, Vương Bảo cũng lặng lẽ theo sau, thiết nghĩ, lần này chắc sẽ náo nhiệt lắm đây, chỉ mong không xảy ra chuyện gì đáng tiếc!

Trở về phủ Tứ thái tử, vừa qua cửa, Mộ Dung Phong đã khoái trá ngồi xuống ghế đá, ngắm nhìn hoa cỏ cây cối trong viện, thể hiện bộ dáng vui vẻ tiêu dao, hoàn toàn không quan tâm biểu tình tức giận của Tư Mã Nhuệ, thậm chí còn coi như hoàn toàn không thấy trước mặt có người đứng.

“Mộ Dung Phong! Ai cho người ngồi, đứng lên mau!” – Tư Mã Nhuệ tức giận lắm đây, xú nha đầu này coi hẳn như người vô hình, tự nhiên ngồi xuống thoải mái ngắm nhìn xung quanh, cứ như không biết là hẳn đang tức giận vậy, nàng nghĩ nàng là ai cơ chứ? Nghĩ mình là tứ thái tử phi muốn làm gì thì làm sao? Kể cả thể hẳn cũng xử lý được.

Mộ Dung Phong mí mắt không động dấy chút gì, cứ ngấm nhìn chậu hoa cúc với những đóa hoa nhỏ nhắn xinh đẹp, coi như không nghe thấy gì hết, trên mặt còn mang theo nụ cười thích thú.

“Mộ Dung Phong! Người điếc rồi sao? Ta nói, người đứng lên!” – Tư Mã Nhuệ tức giận cực độ, thiếu chút nữa là túm lấy Mộ Dung Phong mà lôi dậy, đồng thời khoát tay, hướng về phía đám nô tỳ xung quanh lớn tiếng quát: “Các người rút hết đi cho ta!”

Đám nô tỳ lập tức tản ra rất xa, Yên Ngọc, Vương Bảo và Xuân Liễu mặc dù rất lo lắng cho Mộ Dung Phong nhưng cũng không dám ở lại, đành yên lặng trốn vào một góc, vánh tai nghe ngóng động tĩnh bên trong, nếu thực sự không ổn, có lẽ phải đi kiếm viện binh.

Mộ Dung Phong nghe mọi người tản đi hết, đứng dậy khỏi ghế đá, tiếp tục ngắm hoa của nàng, vẫn không thêm để ý tới Tư Mã Nhuệ.

“Mộ Dung Phong, người giải thích cho ta một chút, rốt cuộc chuyện Bạch Mẫn là thế nào?” – Tư Mã Nhuệ ngồi xuống ghế đá, nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Phong – “Nếu nói láo, cẩn thận ta lập tức hưu người, trả người về Mộ Dung vương phủ!”

Mộ Dung Phong vẫn như cũ không nói lời nào.

“Mộ Dung Phong...!” – Tư Mã Nhuệ thật sự, tức giận đến cực độ, đứng dậy, đứng trước mặt Mộ Dung Phong quát lớn – “Lập tức nói cho ta rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

“Người hùng hổ cái gì?” – Mộ Dung Phong sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói – “Tư Mã Nhuệ, người định biến mình thành loại tiểu nhân lật lọng sao? Là người bảo ta cầm miệng trước, ta ngậm miệng rồi, người lại hỏi ta cái gì mà Bạch Mẫn, ta đâu biết Bạch Mẫn gì chứ, cố tình bắt lỗi phải không? Đừng có lấy hưu ra mà làm ta sợ, ta còn mong người hưu ta quá đi chứ, người có tin tự ta cũng có thể hưu người! Tổ mẫu cho ta cái kim bài đối với hoàng tử hoàng tôn các người như thượng phương bảo kiếm đối với dân chúng bình thường, đều có đại quyền sinh sát như nhau, giết người thì không chắc, nhưng trị tội người thì cũng có mấy phần khả năng đấy.”

Tư Mã Nhuệ sững sốt.

“Bạch Mẫn là ai? Do đâu mà biết?” – Lần này đổi lại là Mộ Dung Phong hỏi, biểu tình thật không thể khiến cho người ta hoài nghi.

Tư Mã Nhuệ thật vô cùng sững sốt, Mộ Dung Phong này rốt cuộc là thật hay giả đây? – “Bạch Mẫn là một vị công tử” – Hắn dừng một chút rồi trả lời theo bản năng – “Gặp ở Túy Hương Lâu, hắn gặp ta để tìm Mộ Dung Tuyết”

“Vậy người nên đi tìm Mộ Dung Tuyết” – Mộ Dung Phong không quan tâm lại quay đầu đi, tiếp tục ngắm bồn hoa cúc, kỳ thực là vì trên môi muốn che giấu nụ cười sắp bật ra đến nơi, quay lưng về hướng Tư Mã Nhuệ mà nói – “Người không đồng ý sao? Bạch Mẫn là một vị công tử mà, người không đến mức hoài nghi Mộ Dung Phong ta là nam nhân chứ? Mộ Dung Thanh Lương gan lớn bằng trời cũng không thể nào đưa một nam nhân đến. Túy Yên Lâu là nơi nào? Nghe tên đã biết là phường son phấn, nơi như thế con gái nhà gia giáo như ta có thể đến sao?”

Tư Mã Nhuệ rõ ràng cảm thấy lời Mộ Dung Phong nói là cố ý, nhưng không chỉ ra được chỗ nào không đúng.

“Còn nữa” – Mộ Dung Phong bỗng nhiên nói tiếp – “Hắn gặp người để tìm Mộ Dung Tuyết làm gì, nếu muốn gặp Mộ Dung Tuyết thì phải đến Mộ Dung vương phủ chứ, sao phải tới tìm người?”

Tư Mã Nhuệ sững người, tức giận đặt mông ngồi xuống, không thêm để ý đến Mộ Dung Phong.

“Chẳng lẽ...” – Khuôn mặt Mộ Dung Phong bỗng nhiên xuất hiện gần sát trước mặt Tư Mã Nhuệ, rồi lại lùi ra xa – “Hắn và ta trông rất giống nhau sao? Ta cũng muốn gặp đây nha. Nếu người tìm được người, nhất định phải dẫn ta đến làm quen với vị Bạch Mẫn công tử này đây nhé. Phải để cho vị Bạch công tử này dạy dỗ, nếu không gặp được, thật là đáng tiếc.”

Phản ứng duy nhất của Tư Mã Nhuệ chỉ có thể là cười khổ: “Mộ Dung Phong, người nói thật hay đùa vậy?”

“Tất nhiên là thật rồi” – Mộ Dung Phong giương mắt nhìn, có vẻ thành thật trả lời, đáy mắt còn có giấu ý cười, đồ ngọc, chính nàng bày ra trò này đây, nhưng nàng sẽ nhất quyết không thừa nhận với hắn, xem hắn làm thế nào bây giờ, ta cứ không thừa nhận ta là Bạch Mẫn đây, xem ngươi làm gì được ta nào. Muốn chơi, chúng ta phải chơi cho thật thống khoái!

“Xuân Liễu!” – Mộ Dung Phong hô một tiếng, Xuân Liễu lớn tiếng đáp lại rồi lập tức đi tới, Mộ Dung Phong nhìn nàng mỉm cười nói – “Đi bảo nhà bếp làm chút điểm tâm, ta đói bụng quá, vừa về đi gặp Tổ mẫu luôn, đã kịp ăn uống gì đâu” – Lại quay đầu nhìn Tư Mã Nhuệ – “Tứ thái tử, ngươi có muốn ăn cơm không? Hay lại đi nơi khác ăn, nghe nói ngươi cũng không có thói quen ở lâu trong phủ, nếu có việc cần làm, ta cũng không giữ đâu.” – Nói xong, cười nhẹ, không nhanh không chậm rời đi, để lại Tư Mã Nhuệ một mình bực bội hờn dỗi.

Tư Mã Nhuệ trong lòng tức giận lắm lắm, mà lại không bộc phát ra được, cũng cảm thấy Bạch Mẫn có vẻ kỳ quái, nhưng biểu tình của Mộ Dung Phong lại không giống như đang nói dối, thật sự là kỳ quái, nếu như là lừa dối, thật sự có thể sao? Suy đi nghĩ lại, hai người họ quả thật dung mạo vô cùng giống nhau, cứ như huynh muội sinh đôi vậy. Nhưng mà Mộ Dung Phong thật là gan lớn thế sao? Nàng không phải là người cực kỳ yếu đuối chất phác sao?

Vậy Bạch Mẫn có phải là một nhân vật có thực không?!

19. Chương 19

Mộ Dung phu nhân cảm thấy thật đau lòng.

Bốn nữ nhi đều do chính mình đứt ruột sinh ra, Mộ Dung Phong tuy không được nổi bật như các chị em, nhưng cũng là con của bà và Mộ Dung Thanh Lương. Dù nàng không phải do chính bà nuôi lớn, nhưng mười mấy năm nay nàng cũng lớn lên trong sự yêu thương, chăm sóc, che chở của mẫu thân của bà. Nhưng hình như Mộ Dung Thanh Lương vẫn không thích đứa con gái thứ ba không có tiền đồ này, nên mới nảy ra ý định để Mộ Dung Phong xuất giá thay cho tiểu muội Mộ Dung Tuyết.

Hôm nay trong hoa viên thấy Tư Mã Nhuệ lớn tiếng với Mộ Dung Phong, nhìn thấy đứa con gái này lại không hề tỏ vẻ phẫn nộ, ủy khuất gì, chỉ thể hiện sự nhẫn nại, điều này càng làm cho bà đau lòng hơn.

Nghĩ đến điều này, Mộ Dung phu nhân càng cảm thấy giận phu quân của mình. Đường đường là Tể tướng đương triều, nhưng ngay cả nữ nhi của mình cũng không bảo vệ được, biết rõ Tư Mã Nhuệ là dạng người nào nên liền không ngần ngại hy sinh hạnh phúc cả đời của đứa con gái khác để bảo toàn hạnh phúc cho đứa con gái mà mình yêu quý nhất. Thật sự là không có đạo lý!

Nhìn thấy tiểu nữ nhi Mộ Dung Tuyết được phu quân cùng mọi người yêu thương, che chở, rồi lại thấy cuộc sống hạnh phúc của Mộ Dung Thiên, Mộ Dung Du sau khi được gả đi, Mộ Dung phu nhân càng thấy tam nữ nhi Mộ Dung Phong thật đáng thương.

Mộ Dung Thanh Lương đương nhiên không biết phu nhân của mình đang nghĩ gì, tiến đến gần, nhẹ giọng nói, “Phu nhân, nàng có cảm thấy tam nha đầu so với trước kia hoàn toàn không giống nhau không? Không chỉ khiến Thái hậu vui vẻ, ta nghe Thiên Nhi nói hình như Thái hậu rất yêu thương tam nha đầu, người thường lệnh cho Đức công công gọi tam nha đầu đến Tường Phúc cung trò chuyện. Hơn nữa Thiên Nhi còn nói người làm cho Tư Mã Nhuệ thả Tuyết Nhi ra cũng chính là tam nha đầu. Chẳng lẽ căn bệnh kia thật sự khiến tam nha đầu thay đổi sao?”

“Cái gì tam nha đầu chứ,” Mộ Dung phu nhân nhíu mày, không vui nói, “Lão gia, tam nha đầu cũng có tên có họ, người sao lại hồ chút gọi nàng ‘tam nha đầu’ này, ‘tam nha đầu’ kia không khác chi một nha hoàn bình thường chứ. Hơn nữa tốt xấu gì thì hiện giờ nàng cũng là Tứ thái tử phi, nếu lỡ bị Thái hậu nghe được, sợ là khiến người tức giận.”

Mộ Dung Thanh Lương sững sốt, khó hiểu hỏi, “Phu nhân, nàng tại sao lại tức giận?”

“Không có việc gì.” Mộ Dung phu nhân thở dài, có lẽ đây chính là vận mệnh của Mộ Dung Phong, bà thật sự cũng không thể giúp này chuyện gì. Nếu bệnh khiến tâm tính của nàng thay đổi, nhưng nhờ vậy có thể khiến Thái hậu vui vẻ, xem ra Hoàng hậu cũng đối với nàng rất tốt, không chỉ vậy nàng còn có thể làm cho

Tư Mã Nhuệ cứ tiểu muội ra, thì cứ nói chính là phúc khí của nàng đi. “Thiếp chỉ đột nhiên cảm thấy tội cho Phong Nhi.”

Nghe vậy Mộ Dung Thanh Lương dừng lại, đem những gì muốn nói nuốt trở vào trong, quay đầu lại nhìn đại nữ nhi Mộ Dung Thiên của mình đang đứng ngăn người. Nhìn theo ánh mắt ngơ ngác của nữ nhi, Mộ Dung Thanh Lương nhìn thấy Hoàng thượng gương mặt mỉm cười đang bắt chuyện với tiểu nữ nhi Mộ Dung Tuyết của mình. Hoàng thượng biểu tình hòa nhã, ánh mắt ái muội, còn tiểu nữ nhi gương mặt thẹn thùng, cúi đầu không nói gì, chỉ là ngẫu nhiên hơi hơi gật đầu. Trong lòng Mộ Dung Thanh Lương đột nhiên cảm thấy lo lắng, một cảm giác xấu làm cho y cảm thấy lạnh người tuy lúc này mặt trời mùa thu vẫn chiếu những tia nắng ấm áp lên người y.

Mộ Dung Thanh Lương lạnh, trong lòng Mộ Dung Thiên càng lạnh hơn.

Vừa rồi khi rời đi, câu nói nhẹ nhàng của Mộ Dung Phong chẳng khác gáo nước lạnh tạt lên người nàng, làm dập tắt mọi hy vọng trong lòng. Lần này mở gia yến, Mộ Dung Thiên hy vọng sẽ xin cho Mộ Dung Tuyết một thân phận tương đối đặc thù, nguyên lai nàng muốn phu quân của mình cầu Hoàng thượng ban cho Mộ Dung Tuyết danh phận nghĩa muội của Đại thái tử, như vậy dù muốn gì thì Tư Mã Nhuệ cũng không thể làm được nếu không muốn mang tội loạn luân. Tuy chỉ là nghĩa muội, nhưng danh xưng cũng là huynh muội, nếu làm gì sai thì luân lý của vương triều Đại Hưng cũng không cho phép.

Khi đưa ra lời thỉnh cầu này với phu quân, nàng cũng không có nói ra nguyên nhân thật sự, nàng chỉ nói là vì Tư Mã Nhuệ vẫn một lòng thích Mộ Dung Tuyết, tuy đã thành thân với Mộ Dung Phong, nhưng vẫn không chết tâm, vì suy nghĩ cho hạnh phúc của Mộ Dung Phong, và cuộc sống sau này của Mộ Dung Tuyết, nếu phu quân nhận Mộ Dung Tuyết làm nghĩa muội thì hy vọng có thể kiềm chế được Tư Mã Nhuệ.

Tư Mã Triết cũng không phản đối, tuy rằng y đáp ứng, nhưng không sáng khoái cho lắm, nhưng cuối cùng y cũng vẫn đáp ứng rồi. Nhưng tính tới tính lui, không sao tính được Tư Mã Triết còn chưa cầu Hoàng thượng, thì Hoàng thượng đã dùng ánh mắt của một nam nhân nhìn Mộ Dung Tuyết, hơn nữa nhìn hai người nói chuyện với nhau khiến nàng có cảm giác không minh bạch!

Nếu, nếu Hoàng thượng thật sự thích Mộ Dung Tuyết, nạp Mộ Dung Tuyết làm phi như lời Mộ Dung Phong nói, thì chẳng phải sau này khi đối diện với muội muội của mình, Mộ Dung Thiên nàng sẽ phải cung kính quỳ xuống, gọi nàng hai tiếng “Nương nương” sao!

Nghĩ đến đây Mộ Dung Thiên cảm thấy tê liệt cả da đầu.

Tam cung lục viện của Hoàng thượng có vô số cung tần mỹ nữ, lại còn đương kim Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, dung mạo xinh đẹp, đoan trang hiền thực. Hơn nữa Hoàng thượng cũng đã gần năm mươi, còn tiểu muội chỉ mới có mười lăm, dựa vào khoảng cách tuổi tác, tiểu muội gọi người một tiếng “Gia gia” cũng không có quá, làm thế nào mà cả hai lại có khả năng được?! Nhưng nhìn ánh mắt của Hoàng thượng đối với tiểu muội cùng lời nói đầy ôn nhu kia, lo lắng của Mộ Dung Phong cũng không phải là vô cớ, nếu vậy thì phải làm thế nào mới tốt?!

Một cơn gió thu thổi qua, không biết vì sao sau khi Mộ Dung Phong đi rồi thì không khí hoa viên đột nhiên trở nên cổ quái, Thái hậu cảm thấy buồn, nói với Tiểu Đức Tử nàng muốn về cung, mọi người liền cung kính tiễn bước Thái hậu nương nương, mọi người lúc này trong lòng suy nghĩ không biết lúc này mình lên tiếng có phải là tốt hay không.

Mộ Dung Thiên đưa mắt nhìn Tư Mã Triết, hy vọng phu quân của nàng nhanh chóng hưởng Hoàng thượng đưa ra đề nghị.

“Phụ hoàng.” Tư Mã Triết nhìn thấy ánh mắt nhìn thê tử, do dự một chút rồi mới chậm rãi mở miệng, trong đầu y còn nhớ đến chuyện vừa rồi của phu thê Tư Mã Nhuệ – Mộ Dung Phong, mãi cho đến khi nhìn thấy ánh mắt lo âu của thê tử mới làm cho y nhớ đến chuyện nhận Mộ Dung Tuyết làm nghĩa muội, nên mới lên tiếng.

“Chuyện gì?” Hoàng thượng vui vẻ hỏi.

“Nhi thần thấy phụ hoàng đang trò chuyện với tiểu muội của phi tử của nhi thần,” Tư Mã Triết mỉm cười, bình tĩnh nói, “Một khi đã như vậy, tiểu muội của phi tử của nhi thần cùng muội muội của nhi thần tuổi tác

cũng xấp xỉ, nhi thần mong được –” (E: bản gốc dịch là “Triết Nhi” nhưng ta thấy dễ là “nhi thần” nghe hay hơn :”> Ngoài ra từ “trò chuyện” là của ta, còn từ gốc là “thường thức”, nhưng mà “thường thức” có cả chục cái nghĩa, nên nghĩ đi nghĩ lại “trò chuyện” nghe nhẹ hơn.)

“Ha ha,” Hoàng thượng đột nhiên cười, cắt ngang lời nói của Tư Mã Triết, “Nếu nói đến trò chuyện, trẫm muốn trò chuyện với phi tử của Nhuệ Nhi hơn, Nhuệ Nhi thật có phúc khi có được một phi tử bằng tuyệt thông minh, tú ngoại tuệ trung như vậy. Nếu đem ra so sánh, trẫm chỉ sợ là phi tử của Triết Nhi, thê tử của Ngô Mông đại tướng quên so với nàng còn kém xa. Mộ Dung ái khanh, khanh thật đúng là có phúc, ngay cả trẫm cũng phải hâm mộ khanh. Ha ha –”

Tư Mã Triết sửng sốt, không rõ Hoàng thượng vì lý do gì đột nhiên lại đổi đề tài, nhìn sang thấy gương mặt hoảng sợ của thê tử mình, rồi lại nhìn thấy Hoàng thượng cùng gương mặt trầm mặc của nhạc phụ, y đột nhiên hiểu được cái gì, trong lòng ngẩn ra một hồi. Sau đó lại quay sang nhìn Mộ Dung Tuyết, dưới ánh mắt mặt trời trang phục hôm nay của nàng thật khiến người khác kinh hãi.

“Tạ Hoàng thượng khích lệ.” Mộ Dung Thanh Lương miễn cưỡng duy trì gương mặt tươi cười. “Thần sao dám nhận vinh hạnh này, chỉ là vài nữ nhân bình thường làm sao xứng để Hoàng thượng để mắt đến. Thần tiến cung đã lâu, cũng đã đến lúc hồi phủ, với lại Tuyết Nhi vừa mới khỏi bệnh, thỉnh Hoàng thượng chấp thuận thần mang Tuyết Nhi về phủ nghỉ ngơi sớm.”

“Đúng rồi, ái khanh nói là thời gian trước Tuyết Nhi bị cảm nhiễm phong hàn, trẫm đã quên mất,” Hoàng thượng nhìn Mộ Dung Tuyết, không hề nghi ngờ nói, “Nếu vậy không cần trở về Mộ Dung phủ, cứ ở lại trong cung nghỉ ngơi, tạm thời Tuyết Nhi cứ ở ‘Noãn Ngọc Các’, nơi đó cách phủ Đại thái tử không xa, phi tử của Triết Nhi cũng có thể thường xuyên đến thăm. Nếu luận về y thuật, ngự y trong cung vẫn là tốt nhất, trẫm lập tức truyền Trương thái y đến chẩn bệnh cho Tuyết Nhi. Tuyết Nhi cứ hảo hảo tịnh dưỡng mấy ngày.”

Nghe xong gương mặt của Mộ Dung Thanh Lương lúc này cứng đờ, tương cười không nổi, “Thần tạ Hoàng thượng quan tâm.”

Mộ Dung Thiên cúi đầu im lặng, có muốn cũng không lên tiếng được.

Mộ Dung phu nhân lúc này mới có phản ứng, trong lòng cảm thấy không đúng, nhưng không cách nào phản đối. Những lời vừa rồi là kim khẩu của hoàng đế một nước, muốn sửa còn khó hơn lên trời, chẳng lẽ Hoàng thượng muốn lập Tuyết Nhi làm phi tử sao?! Chẳng lẽ đây là số mệnh của Tuyết Nhi?!

Mộ Dung Thiên thật sự muốn đập đầu chết đi cho xong, ngàn tính vạn tính, mọi thứ đều tính đến, nhưng không tính tới Hoàng thượng sẽ để ý đến Mộ Dung Tuyết, cứ thầm tính né tránh “bất hảo” Tứ thái tử, nhưng nàng lại quên Tứ thái tử còn có một phụ thân “bất hảo” hơn, mà vị phụ thân này lại là đương kim Hoàng thượng.

20. Chương 20

Noãn Ngọc Các là nơi ở của các hậu cung phi tần được Hoàng thượng sủng ái, từ trước đến nay cũng chỉ có Hoàng hậu, Lưu phi cùng Ngô phi từng ở đó. Xét địa vị, thân phận thì Ngô phi vốn là cô cô của Ngô Mông. Tính đến nay thì hơn phân nửa phi tần có thể xem như đều thuộc cùng trang lứa với Hoàng thượng, bản thân Hoàng thượng cũng không phải là kẻ hoang dâm vô độ, không thường tổ chức tuyển phi, phi tử trẻ tuổi nhất cũng đã hai mươi mốt. Điều thứ hai, Mộ Dung Tuyết năm nay mới mười lăm, theo luật pháp của vương triều Đại Hưng thì chưa đủ tuổi để gả đi. Nhưng trước hình ảnh nữ tử xinh đẹp như hoa đã khắc sâu vào tâm của mình thì Hoàng thượng làm sao chỉ lẳng lặng nhìn và chờ đợi! Bây giờ cho phép Tuyết Nhi đến ở trong Noãn Ngọc Các, chỉ sợ là Hoàng thượng đã thật rất muốn để Tuyết Nhi ở lại bên mình rồi. Mộ Dung Thiên nàng nên làm gì bây giờ?

Nhìn Mộ Dung Phong, những giọt lệ của Mộ Dung Thiên rơi xuống nhiều như một dòng sông. Khi người nhà Mộ Dung vừa rời khỏi, nàng liền lấy có thăm Tam muội để chạy đến phủ Tứ thái tử, rồi khi thấy Mộ Dung Phong, nàng không ngần ngại hình tượng Đại thái tử phi, tiến lên ôm chầm lấy nàng, òa khóc như một tiểu oa nhi.

Mộ Dung Phong đang chuẩn bị ăn cơm, đầu tiên nàng thoát sững sốt khi thấy tình trạng của Mộ Dung Thiên, rồi sau đó lệnh cho những người khác rời đi. Lại nói đến “bất hảo” Tứ thái tử, ban đầu y đang ở trong viện với tâm trạng vô cùng tức giận, rồi đột nhiên Đại tẩu chạy tới trong bộ dạng hiện giờ làm y có chút giật mình, hoảng sợ. Bình thường Đại tẩu là dạng người đoan trang, cẩn trọng, bất động thanh sắc, nhưng bây giờ khóc như vậy thật làm cho y ngượng ngùng không biết nói gì, chỉ biết điều tránh đi.

“Gia, hay là chúng ta đi đến chỗ Nguyệt Kiều cô nương? Nếu gia có chút đói bụng, hay là chúng ta đi Ẩm Hương Lâu trước?” Vương Bảo nhỏ giọng hỏi.

Tình hình của Đại thái tử phi có vẻ không đúng, y cũng không biết nguyên nhân là gì, kinh nghiệm sống trong cung bao năm nói cho y biết để có thể tồn tại ở nơi khắc nghiệt này thì biết càng ít càng tốt. Dù sao bình thường thì Tứ thái tử nếu không đi đến chỗ Nguyệt Kiều cô nương, thì cũng sẽ đến chỗ cô nương khác qua đêm, không có qua đêm trong phủ. Mấy ngày qua thấy Tứ thái tử thường đến chỗ của Nguyệt Kiều cô nương cùng Ẩm Hương Lâu nên Vương Bảo mới đưa ra đề nghị này.

Tư Mã Nhuệ lắc đầu, y hiện tại đối với Mộ Dung Phong vô cùng tò mò, thử hỏi làm sao còn có tâm tình để ý tới Nguyệt Kiều, bất luận thế nào y cũng phải biết được giữa Bạch Mẫn và Mộ Dung Phong có ẩn tình gì. Tại sao Mộ Dung Phong hiện tại so với ấn tượng của y đối với Mộ Dung Phong hoàn toàn bất đồng?

“Chúng ta đi đến thư phòng, bây giờ Đại tẩu lại đây, thêm vào tình hình này nữa, ta nghĩ là Tứ thái tử phi của các người cũng không có thời gian ăn cơm, không bằng đợi đến lát nữa cùng ăn. À đúng rồi, người đi đến Ẩm Hương Lâu đem đầu bếp gọi đến đây, nói với y đến phủ Tứ thái tử làm mấy món sở trường.” Tư Mã Nhuệ đột nhiên cười, là lạ nói, “Bỗng nhiên ta cảm thấy vui vẻ, muốn mời Tứ thái tử phi của các người ăn cơm. Đi thôi.”

Wang Bao trong lòng sững sốt, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, chỉ xoay người đi làm nhiệm vụ.

Tư Mã Nhuệ trong lòng nghi hoặc, thắc mắc không biết xảy ra lại có thể khiến Đại tẩu xưa nay luôn bất động thanh sắc lại thành thế nào? Tuy rằng lúc ấy Đại ca lấy nàng cũng có nguyên nhân, nhưng mà từ đó đến giờ hai người luôn đối với nhau tương kính như tân, chẳng lẽ lần này họ cãi nhau? Có vẻ không đúng, nếu là cãi nhau thì không lý nào lại chạy đến chỗ Tam muội – người mà nàng trước đây không thích, vả lại Mộ Dung Thiên không hề thích phủ Tứ thái tử, nếu chạy đến đây rõ ràng là làm cho Mộ Dung Phong chê cười nàng sao?

“Tam muội, ta phải làm sao mới tốt?!” Mộ Dung Thiên nói, nhưng trên mặt lại toát ra vẻ đau thương không gì bằng. “Hoàng thượng không chỉ cho tiểu muội lưu lại hoàng cung, mà còn uội ấy trú ngụ trong Noãn Ngọc Các, một nơi không phải dành ột tiểu cô nương như muội ấy. Xưa nay Noãn Ngọc Các vốn là nơi Hoàng thượng cùng các ái phi tránh hàn, năm ngoái lúc thời tiết giá rét, chỉ Hoàng hậu cùng ái phi của Hoàng thượng mới trụ ở đây, vậy bây giờ phải làm sao mới tốt đây.”

Mộ Dung Phong nhíu mày, Hoàng thượng so với người trong thiên hạ cũng là người bình thường, nhưng y cũng không phải là người tốt. Tuổi tác đã gần năm mươi, mà còn nảy sinh chủ ý với một tiểu cô nương chỉ mới mười lăm tuổi, không y lại trắng tráo như vậy. Biết rõ bản thân dù sao cũng là vua một nước, luật pháp quốc gia không phải muốn sửa là sửa, nữ tử trước mười sáu không thể gả đi, ý biết rõ, nên quyết định đem người giữ bên mình để tránh bị người khác đoạt đi, bản thân cũng có thể ngày đêm gần gũi dễ dàng hơn, chủ ý không tồi, đúng là một kẻ đa mặt dày. (E: cái này là “hồ phụ sinh hồ tử” =)) | Juu: đi truyền...đi truyền...)

“Tìm người thích hợp, xin Hoàng thượng tứ hôn.” Mộ Dung Phong chậm rãi nói, “Nếu Mộ Dung Tuyết bị giữ lại, nhưng nếu trước nàng đã có hôn sự, thì Hoàng thượng dù muốn cũng không thể làm gì. Thời điểm hiện tại tỷ cần phải ứng phó việc này, không phải là để thương tâm rơi lệ.”

Mộ Dung Thiên trong khoảnh khắc ngạc nhiên, quay sang nhìn Tam muội của mình, nhân tình sáng lên.

“Nhưng, điều kiện tiên quyết của việc này là tâm của Mộ Dung Tuyết sẽ không bị ma xui quỷ khiến!” Mộ Dung Phong bỗng nhẹ nhàng nói một câu, nhìn có vẻ thản nhiên, nhưng trong đó có chút gì không đành lòng.

Mộ Dung Thiên lần này không chỉ sững sốt, mà còn có khó hiểu.

Nhưng Mộ Dung Phong cũng không mở miệng, chỉ lẳng lặng nhìn chén trà nóng đang bốc khói trên bàn.

Tiến Mộ Dung Thiên, trở về phòng Mộ Dung Phong có chút ngẩn người. Ngồi trước bàn, gương mặt ngơ ngác, kỳ thật trong đầu nàng lúc đầu không có gì chỉ ngoài một khoảng trống.

Đột nhiên một gương mặt đột ngột xuất hiện trước mặt nàng, hơn nữa vì khoảng cách quá gần nên khiến cho gương mặt càng bị phóng đại, đôi nhãn tình thu hồn đoạt phách (E: nàng ơi cứu ta (´_´)| Juu: ta ứ cứu, để vậy đc r) đang nhìn nàng chăm chăm khiến Mộ Dung Phong sợ đến mức nhìn không được kêu lên một tiếng. Đến khi nhìn rõ người đó là Tư Mã Nhuệ, nàng tức giận, nhẹ nhàng trách cứ, “Tư Mã Nhuệ, ngài làm cái gì vậy?! Ngài có biết là người có thể hù chết người không, ngài mà còn làm như vậy nữa, trái tim yếu ớt của ta làm sao chống đỡ nổi. Về sau mỗi lần xuất hiện ngài có thể phát ra một chút động tĩnh để ta còn có thể chuẩn bị tư tưởng nữa!”

“Hi hi,” Tư Mã Nhuệ không để tâm những gì Mộ Dung Phong vừa nói, ngồi đối diện, nhìn Mộ Dung Phong chăm chăm, tựa như không để ý những gì vừa nghe, “Ai, tỷ tỷ bảo bối của người xảy ra chuyện gì vậy? Làm sao lại khóc lóc chạy đến phủ của ta chứ? Như vậy không tốt chút nào, người khác nhìn thấy không biết lại cho rằng ta ngược đãi Tam muội của nàng, còn không thì lại nghĩ ta lại làm chuyện gì đại nghịch bất đạo.”

(E: không biết khi nào Nhuệ ca mới đổi từ ta – người sang ta – nàng với Phong tỷ đây, haiz | Juu: khi mờ mặt ca ấy dày hơn và tuyên bố yêu tỷ ấy, chứ trong bản cv thì chỗ nào cũng là ta – người =.=)

Mộ Dung Phong liếc mắt nhìn, mùi hương của cơm bay đến, xông vào mũi nàng. Hương vị có vẻ quen thuộc, trong lòng tươi cười, nàng khẳng định đây là thức ăn do đầu bếp của Ẩm Hương Lâu làm, xem ra Tư Mã Nhuệ vẫn chưa từ bỏ ý định đối với Bạch Mẫn. Vậy cũng tốt, nếu đã vậy thì ta tiếp tục cùng người đầu bếp với người, dù người biết rõ ta là Bạch Mẫn nhưng ta không thừa nhận thì người cũng không có cách! Cuộc nói chuyện vừa rồi với Mộ Dung Thiên khiến nàng không còn khẩu vị muốn ăn cơm, nhưng nghĩ thấy mùi vị mê người này, trong lòng lại một lần nữa nổi lên cảm giác thèm ăn.

“Không phải tỷ tỷ bảo bối của ta, mà là phụ thân bảo bối của ngài có chuyện.” Trong lời nói của Mộ Dung Phong mang theo sự mỉa mai, nhìn Yên Ngọc cùng Xuân Liễu đang bày thức ăn trên bàn, nàng cố ý lên tiếng trêu chọc, “Không thể nào, Tứ thái tử lại tốt đến mức mời ta ăn đại tiệc. Đây quả là do một vị đầu bếp tài năng làm nha, thoát nhìn đã thấy hội tụ được cả sắc – hương – vị, thì ra phủ Tứ thái tử cũng là ma cũ bắt nạt ma mới, Tứ thái tử không có ở đây, thức ăn của ta cũng không có gì đặc sắc. Bây giờ có mặt ngài thì có đại tiệc ăn, ai, trong cung quả thật là hắc ám!”

“Được rồi Mộ Dung Phong, để ta xem người có thể giả vờ đến bao lâu.” Tư Mã Nhuệ cũng không hề nổi giận.

Mộ Dung Phong trước mặt hoàn toàn không giống với người trong ấn tượng của y, tuy rằng y không nhớ rõ dung mạo của nàng (E: bó tay Nhuệ ca), nhưng trước đây khi đối diện Mộ Dung Phong không để lại cho y bất cứ ấn tượng sâu đậm nào, tuy nhiên nếu cố gắng nhớ lại một chút thì Mộ Dung Phong toát ra sự chất phác, ấn tượng có chút gì đó sâu thẳm, nhưng người ngồi đối diện với y lại không giống vậy, nhưng hiện tại Mộ Dung Phong lại đem đến cho y cảm giác khá thú vị. Cuộc đời khó có dịp gặp phải người thú vị như vậy, cứ chậm rãi tìm hiểu, chậm rãi tìm ra chân tướng, cảm giác đó hẳn khiến cho bản thân sẽ cảm thấy hưng phấn. (o.o)

“Người đã là người của Tứ thái tử ta (E: hồi nào vậy kà ;))), hơn nữa cũng là thái tử phi của Tư Mã Nhuệ ta nên không cần khách khí, cứ thoải mái đi. Ai, vừa rồi người nói cái gì, phụ hoàng của ta làm sao lại đắc tội với người, mà người cũng dám nói là phụ hoàng của ta có chuyện, không sợ rước họa từ miệng sao.” Tư Mã Nhuệ nửa thật nửa giả nói.

21. Chương 21

Mộ Dung Phong nhướn mày, có phần tức giận nói: “Đúng vậy, người nói không sai, hẳn quả thật đã đắc tội ta, vì hẳn quá tốt bụng ấy, hết như người, đã để ý tới Mộ Dung Tuyết, hơn nữa chỉ có hơn chứ không kém. Tốt lắm, để cho Mộ Dung Tuyết ở lại nơi mà chỉ có hoàng hậu cùng ái phi của hẳn được ở là Noãn Ngọc Các, lấy danh nghĩa là: Mộ Dung Tuyết vừa mới bị cảm phong hàn, thầy thuốc bên ngoài không bằng

ngự y trong hoàng cung y thuật inh, kỳ thật, chẳng qua là để gần mình cho tiện bề để mắt cẩn thận, tránh bị người ta rước đi mất, hai người các người không hổ là phụ tử, thật khiến cho ta mở rộng tầm mắt.”

“Thật sao?” – Tư Mã Nhuệ thoát đầu sưng sốt, liền đó cười lạnh một tiếng, giọng nói đều đều không mang tí cảm tình nào – “Hắn là Hoàng đế, hắn có quyền này, hắn thích ai thì sẽ làm mọi cách để có được người đó, năm đó hắn theo đuổi mẫu hậu ta cũng như thế, huống chi Mộ Dung Tuyết là một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, Đại Hưng vương triều đệ nhất mỹ nữ, ai thấy cũng thích, hắn là nam nhân bình thường, đương nhiên cũng không ngoại lệ, đây cũng là chuyện tốt mà, không cần lo Tư Mã Nhuệ ta có ý với nàng, gả cho đương triều vua một nước không phải càng lý tưởng sao?”

Mộ Dung Phong khẽ hừ nhẹ một tiếng – “Cái đạo lý gì thế! Hoàng thượng không tự ngẫm lại bản thân đi, bên người đã có bao nhiêu nữ tử xinh đẹp xuất chúng rồi, năm mươi tuổi còn muốn nạp một tiểu cô nương mười lăm tuổi làm phi, thật sự là cố ý tạo đề tài cho bàn dân thiên hạ, nếu nạp Mộ Dung Tuyết thật, e là Đại Hưng vương triều sẽ có một khoảng thời gian dài không thiếu đề tài cho người ta chuyện phiếm trà dư tửu hậu rồi.”

“Là muội muội người cố tình câu dẫn phụ hoàng ta trước ấy” – Tư Mã Nhuệ tà tà cười – “Trang phục bắt mắt như thế, lại còn biểu hiện thẹn thùng động lòng người, nếu phụ hoàng ta không để ý tới nàng thì cũng thật uổng cho biểu hiện của nàng hôm nay. Người cũng rất xinh đẹp, nhưng phụ hoàng ta lại không để ý tới người. Ai, nói thật, Mộ Dung Phong, ta cảm thấy người so ra cũng chẳng kém Mộ Dung Tuyết, vì sao mà nhà các người chỉ có muội muội này nổi danh nhất mà chẳng ai chú ý đến người nhỉ?” (Juu: Phong tỷ biết thế quái nào đc., ca phải hỏi lại mình chứ, sao lúc đầu k để ý Phong tỷ ấy =.)

Mộ Dung Phong cười, Tư Mã Nhuệ này đối đề tài đúng là nhanh thật, đối với chuyện Hoàng thượng có ý nạp Mộ Dung Tuyết làm phi, dường như hắn cũng chẳng quan tâm nhiều cho lắm – “Người khen ta hay là hại ta thế, ta tốt xấu cũng là phi tử của Tư Mã Nhuệ người, nếu phụ thân người mà có ý với phi tử của con để mình như người nói, thì e đã là một hôn quân rồi, tru di cả đám rồi. Cho dù Tư Mã Nhuệ người đối với ta chẳng có nửa điểm thương tiếc, chỉ e có giết ta đi cũng chẳng giúp phụ thân người hết ô danh.”

“Mộ Dung Thiên vì chuyện ấy mà khóc sao?” – Tư Mã Nhuệ trong lòng ngăn ra, thái độ xử lý sự tình của Mộ Dung Phong này thật khiến cho hắn quan tâm – “Nếu phụ hoàng ta đối với Mộ Dung Tuyết có ý như người nói, cả Đại Hưng vương triều không ai có thể ngăn cản hắn được. Hắn là người không đạt mục đích thì không từ bỏ.”

Mộ Dung Phong hơi hơi ngậy ra một chút, thở dài một cái, lẳng lặng nói – “Thực ra ta cũng không lo Hoàng thượng, mà lo nhiều về Mộ Dung Tuyết kia, chúng ta lo nàng có lẽ sẽ trái với tưởng tượng, sẽ dễ dàng đón nhận Hoàng thượng. Dù sao, hoàng thượng tuy rằng đã gần năm mươi, nhưng phong thái vẫn oai hùng chẳng kém trước kia, hơn nữa trải qua nhiều năm chinh chiến ma luyện (Juu: được tôi luyện ở chính trường ấy =.), thực sự là một người đàn ông thành thực trưởng thành, có tiền có quyền có lòng mà lại ôn nhu, biết thương hương tiếc ngọc, đối với Mộ Dung Tuyết ngây ngô mà nói, thật đúng là một cảm dỗ lớn lao, e rằng nàng không cảm nhận được điều không ổn, trái lại còn cho rằng Hoàng thượng là người đáng để phó thác trọn đời. Ít ra còn tốt hơn gả ột gã thái tử “bất hảo không chịu được” như người.”

Tư Mã Nhuệ lăm lăm nhìn Mộ Dung Phong – “Người thật sự là Mộ Dung Phong sao? Người thực sự là Mộ Dung vương phủ tam tiểu thư không hề nổi bật sao? Ta thật là nghi ngờ đó.”

Mộ Dung Phong ngáp một cái, uể oải nói – “Ta mệt rồi, mấy ngày nay tàu xe mệt nhọc, ta muốn ngủ một giấc thật đã. Tư Mã Nhuệ, cho phép thái tử phi của ngài đi nghỉ trước nhé, về phần Tứ thái tử ngài, đây là nhà của ngài, ngài cứ thoải mái đi nhé.” (Juu: chả biết ai là chủ nhà nữa nhở :))

Tư Mã Nhuệ nhìn Mộ Dung Phong, trên mặt hiện lên một tia cười xấu xa – “Người cũng biết người là phi tử của ta cơ đấy, có phải cũng nên giúp chồng tắm rửa thay quần áo không nhỉ?”

“Hừ” – Mộ Dung Phong đứng lên, cười với Tư Mã Nhuệ, cười đến sáng lạn vô cùng, cười đến xinh đẹp động lòng người, mà cũng cười đến vô tâm vô phế, cười đến mức Tư Mã Nhuệ trong lòng có điểm sợ hãi – “Cho người hay, người nghĩ kim bài Thái hậu ban cho chỉ để dọa người thôi sao, hơn nữa ta còn có ý chỉ của Thái hậu trong tay, Tư Mã Nhuệ, trừ phi người thực sự yêu thương ta, nếu không hết thấy không bàn nữa, Thái hậu cũng đồng ý rồi. Xin lỗi không phụng bồi, ngài tự mình tắm rửa thay quần áo đi, dù sao phủ tứ thái tử này cũng chẳng thiếu phòng, ngài cứ chọn bữa một cái đi.”

Tư Mã Nhuệ cười lạnh lạnh một tiếng, chợt lắc mình một cái, người đã đứng trước mặt Mộ Dung Phong, đôi mắt hoa đào một màu xuân thủy – “Tốt, Tư Mã Nhuệ ta còn chưa bao giờ yêu thương bất kỳ ai. Để xem người có đủ mị lực khiến ta yêu thương người hay không.”

Khoảng cách gần như thế, khi Tư Mã Nhuệ nói, hơi thở nhẹ nhàng trào qua khuôn mặt Mộ Dung Phong, mang theo mấy phần hương rượu thơm ngát, tuy rằng trong lòng Mộ Dung Phong không có tình cảm gì với Tư Mã Nhuệ, nhưng hai má không tự chủ được vẫn đỏ bừng, nhẹ nhàng lắc mình chạy đi, trong gió truyền lại một câu nói trêu chọc, mang theo tiếng cười ẩn hiện.

“Tư Mã Nhuệ, người vẫn chưa hỏi ta có yêu người hay không đấy. Trò chơi này vẫn là không nên chơi, nếu không cả hai ta đều là kẻ thua.” (Juu: đọc câu này tự dừng nhớ đến “Anh có thích nước Mỹ không” ~ buồn buồn ~)

Tư Mã Nhuệ đứng một chỗ, trên mặt bất tri bất giác hiện lên nụ cười, Mộ Dung Phong này thật đúng là thú vị, có lẽ Bạch Mẫn thực sự chính là nàng, có lẽ là nữ phần nam trang, mà cho dù Bạch Mẫn có phải là do nàng cải trang hay không, ít nhất, Mộ Dung Phong này cũng là nữ nhân đáng để hấn bỏ chút tâm tư. (Juu: có mà bỏ tất tậ tâm tư ấy =)))

Về phần Mộ Dung Tuyết, phụ hoàng vốn không phải người chung tình, cô đơn, mẫu hậu cũng đã sớm quen rồi, hai người từng quán quýt si mê, nay tương kính như tân, có một số việc, thật sự là không thể so đo. Mộ Dung Tuyết là một nữ tử trẻ trung xinh đẹp như vậy, đối với phụ hoàng mà nói, là một cảm dỗ không thể chống cự được, chuyện này cũng không ngoài dự đoán. Chỉ là đột nhiên nghĩ tới mẫu hậu, Tư Mã Nhuệ trong lòng đau xót, mi mắt hạ xuống, che dấu u sầu hiện trên khuôn mặt.

Đêm thu chậm rãi trôi, trời thu mát mẻ như nước, lần đầu tiên Tư Mã Nhuệ cảm thấy phủ thái tử của mình đáng để hấn lưu lại. Hấn nhìn về phía phòng Mộ Dung Phong đang nghỉ ngơi, nơi vốn là hỉ phòng hôm trước của hấn và nàng, mà luyện tiệc đêm đầu tiên ấy, hấn dường như chưa bước vào phòng nửa bước, Mộ Dung Phong không khóc không nháo, im lặng tồn tại, nay, nhìn ánh nến trong phòng mơ hồ lay động, trong lòng hấn bỗng dâng lên một niềm ấm áp kỳ lạ, đôi môi thoáng hiện nụ cười, lại có vài phần hạnh phúc mãn nguyện trong lòng.

“Gia, đêm đã khuya, tạm nghỉ đi” – Vương Bảo lặng lẽ đứng đằng sau Tư Mã Nhuệ, nhỏ giọng nói.

Hôm nay, ngoài dự đoán của mọi người, Tư Mã Nhuệ và Mộ Dung Phong không hề cãi nhau hay đùa giỡn, trái lại cùng nhau ăn cơm, nói chuyện dường như còn rất vui vẻ, càng lạ hơn nữa, đêm nay, Tư Mã Nhuệ không rời phủ thái tử mà đi ra ngoài qua đêm, bao lâu này, Tứ thái tử đâu có qua đêm tại phủ, mọi người đều thấy vô cùng kỳ quái, nhưng trong lòng rất yên tâm, Mộ Dung Phong là một thái tử phi rất tuyệt vời, nhân tâm trạch hậu, thể tuất hạ nhân, không bị Tư Mã Nhuệ trách phạt, mọi người thật rất vui mừng.

Tư Mã Nhuệ nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, gật gật đầu – “Vương Bảo, người xem ánh trăng ngoài kia có phải rất đẹp không. Hóa ra ở nơi này cũng có thể nhìn thấy ánh trăng xinh đẹp đến thế.” (Juu: iêu nhìn gì chả thấy đẹp :)))

Vương Bảo nửa hiểu nửa không cũng gật đầu, không rõ Tứ thái tử đang nói cái gì, nhưng có thể khẳng định một điều, hôm nay tâm tình của hấn rất tốt.

“Nàng nghỉ rồi sao?”

“Thái tử phi sớm đã nghỉ ngơi, chắc là mệt mỏi lắm, nghe Yên Ngọc cô nương nói, sau khi rửa mặt chải đầu xong là lên giường ngủ luôn, thái tử phi dù sao cũng là thiên kim của vương phủ, ngồi xe đường dài như thế làm sao chịu được. Xuân Liễu cô nương còn nói, trên đường đi tâm tình thái tử phi tốt lắm, còn mua bao nhiêu đồ ăn ngon về làm quà cho đám nô tài chúng ta, ta cũng được hai món, đều là những thứ không có trong cung, nhìn thật sự là mới mẻ.” – Vương Bảo cười hì hì nói – “Chúng nô tài đều cảm tạ ân đức của thái tử phi. Chúng nô tài may mắn có được chủ tử là thái tử phi thể tuất hạ nhân, cũng không quả trách chúng nô tài, được hầu hạ thái tử phi, thật là phúc khi tu được từ kiếp trước của chúng nô tài.”

Cười cười, Tư Mã Nhuệ nằm xuống giường, Vương Bảo thổi tắt nến, ánh trăng như nước tràn vào trong phòng, thỏa mãn thở dài một tiếng, Tư Mã Nhuệ cũng yên lặng chìm vào giấc ngủ, trên môi vẫn mơ hồ phảng phất ý cười.

22. Chương 22

Buổi sáng, Mộ Dung Phong tỉnh dậy, ánh mặt trời sáng lạn tràn vào trong phòng, lại là một ngày cuối thu đẹp trời nữa, không khí ở cổ đại thật sự rất tốt, không có một chút ô nhiễm nào, hít vào thở ra còn có chút hương vị ngọt ngào, còn có cây cối tươi mát, hoa cỏ ngọt lành, thật là tốt cho sức khỏe.

Tiểu Đức Tử đã sớm đến phủ Tứ thái tử, trưng ra khuôn mặt tươi cười như hoa, truyền ý chỉ của Thái hậu, tất nhiên là Thái hậu nương nương nhớ Tứ thái tử phi, đã chuẩn bị đồ ăn sáng ở cung Tường Phúc, kêu Tứ thái tử phi qua. Nhìn thấy đứng không xa phía sau Mộ Dung Phong là Tư Mã Nhuệ, thật sự sốc, sớm tinh mơ như vậy mà có thể thấy Tư Mã Nhuệ ở phủ Tứ thái tử, cứ như mặt trời mọc đằng Tây vậy.

Đêm hôm qua Yên Ngọc đã tới cung Tường Phúc gặp Thái hậu nương nương, nói Tứ thái tử và Tứ thái tử phi không hề cãi nhau như mọi người dự đoán, trái lại còn ở chung rất hòa thuận, còn cùng nhau ăn cơm. Thái hậu nương nương cũng không tin nổi, cứ nghĩ Yên Ngọc nói vậy để mình yên lòng, nên mới sáng sớm đã bảo Tiểu Đức Tử tới kêu Mộ Dung Phong sang cung của mình.

Đang định nói thì một loạt tiếng xe ngựa từ bên ngoài vọng lại lúc gần lúc xa, ai mà to gan thế, cũng dám làm càn trong cung, mới sáng ra đã cho xe ngựa chạy ầm ầm như thế.

Tư Mã Nhuệ nhướng mày, nhất định là Lão Nhị đã về rồi.

Mộ Dung Phong đi theo Tiểu Đức Tử tới cung Tường Phúc, Tư Mã Nhuệ tất nhiên là cũng không chịu nhàn rỗi bên đi theo, Tiểu Đức Tử không dám nói nửa lời phản đối.

Hai người đi tới cung Tường Phúc, thấy Thái hậu đang cùng một người trẻ tuổi nói chuyện, người trẻ tuổi vóc dáng rất cao, làn da ngăm đen, khuôn mặt vi phương, mày rậm mắt to, toát ra khí phách dữ dằn, ngạo khí khiến người ta e dè.

Thái hậu sắc mặt hiền hòa, đang cùng người kia nói chuyện, liếc mắt một cái thấy Mộ Dung Phong và Tư Mã Nhuệ, ngăn người, cả hai cùng tới, thật là ngoài dự liệu, lẽ nào lời Yên Ngọc nói tới qua đúng là sự thật chứ không phải muốn làm yên lòng mình?

“Hai đứa lại đây nào, mau mau ngồi xuống” – Thái hậu vui vẻ chào đón, bất luận thật hay giả, thấy hai người họ cùng đi với nhau, hơn nữa tâm tình có vẻ rất thoải mái, thật là chuyện khiến bà vô cùng vui vẻ. – “Nào, Phong nhi, lại đây chào nhị ca của ngươi, Cường nhi, đây là phi tử mới nạp của đệ đệ ngươi, tam nữ nhi của Mộ Dung Thanh Lương – Mộ Dung Phong.”

Tư Mã Cường quay đầu lại, thấy Mộ Dung Phong đứng đó với nụ cười trong sáng, phục trang đơn giản mà lại tươi mát thanh lịch tao nhã, không giống trong cung người ta vẫn hay chưng diện son phấn, nụ cười hé ra trên khuôn mặt cũng trong sáng thuần khiết, biểu tình ấm áp lại lộ ra vài phần thần nhiên hồ hững bên trong, tựa như ý thu ngoài cửa sổ, nhìn cực kỳ thoải mái.

Tứ thái tử xưa nay bất hảo không ai chịu nổi thế mà lại cười được một nữ tử xuất sắc như thế, nghe nói Mộ Dung vương phủ có một vị tiểu thư lấy mỹ mạo mà nổi tiếng thiên hạ, chẳng lẽ chính là nàng sao? Nhưng nghe người ta nói thì hình như tên nàng là Mộ Dung Tuyết chứ đâu phải là Mộ Dung Phong? Xem ra Mộ Dung vương phủ ai ai cũng là mỹ nữ.

“Nhị ca hảo.” – Mộ Dung Phong nghĩ thầm trong lòng, trong hoàng cung này nàng chỉ biết có mỗi Tư Mã Triết và Tư Mã Nhuệ, Tư Mã Cường này là thần thánh phương nào vậy?

Tư Mã Cường gật gật đầu, ánh mắt dừng lại trên người Mộ Dung Phong một hồi lâu rồi khách khí chào đệ đệ Tư Mã Nhuệ của mình một tiếng – “Tứ đệ tức, xin chào. Tứ đệ, lâu lắm không gặp, hóa ra đã cưới vợ rồi sao, nhị ca đành phải chúc mừng ngươi muộn chút rồi.”

Tư Mã Nhuệ lười biếng liếc nhìn Tư Mã Cường, nhanh tay nắm lấy cổ tay Mộ Dung Phong kéo xuống ngồi bên cạnh Thái hậu, ôn hòa nói : “Đa tạ.”

Đồ ngọc cũng có thể nhận ra, quan hệ giữa hai người họ không tốt cho lắm, nói thẳng ra, căn bản vô cùng xấu.

Thái hậu lại làm như không thấy, cười nói: “Cường nhi, con đi thăm nương của con trước đi, để Tổ mẫu còn dùng điểm tâm.”

“Cường nhi đi vấn an mẫu thân trước, khi khác sẽ lại đến trò chuyện cùng Tổ mẫu.” – Khỏe môi Tư Mã Cường có vẻ lạnh lùng cương nghị, khi nói chuyện toát ra vẻ tàn khốc – “Nếu không, chỉ sợ Cường nhi còn ở lại đây, có người lại ăn không ngon. Hôm khác Cường nhi tới thăm Tổ mẫu thì hơn.”

Mộ Dung Phong cảm thấy bàn tay Tư Mã Nhuệ mạnh mẽ nắm chặt, một cảm giác lạnh lẽo truyền khắp toàn thân nàng, dù trong nhà ấm áp, nhưng Mộ Dung Phong vẫn cảm thấy ớn lạnh.

Ngẩng đầu lên thấy Tư Mã Cường vẫn đang nhìn mình, tuy hắn vẫn đang nói với Thái hậu, mà ánh mắt cứ dừng lại trên người mình, trong ánh mắt có loại ý tứ như kiểu trên chiến trường phát hiện con mồi (Juu: khiếp ~.~), hay đột nhiên phát hiện mục tiêu, tuy thế cũng chẳng khiến Mộ Dung Phong cảm thấy phiền, ánh mắt còn có vẻ coi trọng, không hề có ý tự phụ. Sâu trong đáy mắt tựa hồ còn như có ý cười mơ hồ, thoạt nhìn vô cùng thân thiết.

“Phong nha đầu, người mê trai đẹp nha!” – Tư Mã Nhuệ nói nhỏ, tay càng nắm chặt – “Xem ánh mắt người cũng là tốt đẹp đi, kính nhờ người chừa cho vị hôn phu của người một chút thể diện có được hay không? Hôn phu của người là ta đây rất ghét tên tiểu tử này, người có thể kiếm người khác mà si mê có được hay không?” (Juu: kiếm người khác thì anh để yên sao ;)) – Rồi lại lớn giọng lên, nhìn Tư Mã Cường, cười như không cười nói – “Nhi ca này, đây là phi tử của ta đệ đệ người mà, không phải kẻ địch hay con mồi của người trên chiến trường đâu, người cứ dùng ánh mắt gay gắt ấy nhìn chăm chăm vào phi tử của ta làm gì thế, nha đầu kia nhất gan, không cần dọa, cũng đừng để ta sợ là không biết tốt xấu đâu.”

Tư Mã Cường thoáng sửng sốt, tựa hồ cũng nhận ra bản thân có chút thất thố, nhưng cũng không buồn giải thích, cũng không để ý tới lời trêu chọc của Tư Mã Nhuệ, gật đầu với mọi người rồi xoay người rời đi.

Tư Mã Nhuệ quay đầu, mặt tiến gần đến mặt Mộ Dung Phong không quá một tấc – “Mộ Dung Phong, người nhớ thật kỹ cho ta, người có thể không yêu ta, ta cũng không ngại, nhưng người là phi tử của Tư Mã Nhuệ ta, chỉ có thể yêu một mình ta thôi, dù không yêu cũng chỉ được ở bên ta, đừng có mơ mộng hão huyền, hy vọng ở cái hoàng cung này có được điểm ngộ khác, ta không nói tới Tư Mã Triết đâu đấy.”

Nói xong, nhìn chăm chăm vào mắt Mộ Dung Phong, một đôi mắt hoa đào như thế không hiểu sao có vẻ lo lắng, đau xót và lãnh khốc.

“Các người đang làm cái gì thế? Trong mắt còn có lão thái bà ta không?” – Thái hậu cười trêu ghẹo.

Khuôn mặt Tư Mã Nhuệ dần ra, quay đầu cười hì hì – “Con ấy à, đang cùng phi tử của con bồi dưỡng tình cảm mà, để xem có thể yêu thương nha đầu này hay không đây. Có phải không nào, Mộ Dung Phong?”

Mộ Dung Phong mỉm cười, dưới chân lại hung hăng dẫm mạnh lên chân của Tư Mã Nhuệ, nhìn Thái hậu, mở miệng hiền hòa nói – “Đúng ạ, tôn nhi của người nói, chàng muốn thử một lần xem có thể đón nhận Phong nhi hay không. Có ý chỉ của Tổ mẫu ở đây, chàng nói chàng cũng không dám làm vậy, tránh làm Tổ mẫu tức giận, nhất định chẳng hay ho gì.”

Tư Mã Nhuệ không hề đề phòng, bị ăn đủ một đập, Mộ Dung Phong cũng nhiệt tình ghê, bao nhiêu cảm tức trong đầu cũng dồn hết vào một cú này, Tư Mã Nhuệ không nhịn được kêu lên “Ồi da!” ...một tiếng rồi quay đầu nhìn Mộ Dung Phong, vừa muốn phát hỏa đã thấy khuôn mặt Mộ Dung Phong tràn đầy nụ cười đắc ý sau khi thực hiện trò trả đũa vừa rồi, ánh mắt trong veo như trẻ thơ, đúng là không đành lòng, nhìn đến ngây người, miệng khê buông một tiếng thở dài, nhỏ giọng thì thầm – “Mộ Dung Phong, có thể cho ta một chút công bằng có được không?”

Mộ Dung Phong giật mình, nhất thời không biết nói thế nào cho phải.

“Được rồi” – Thái hậu tươi cười nhìn hai người, miệng nói giả ý oán trách – “Hai người các người không ăn cơm thì đi chỗ khác liếc mắt đưa tình đi, đừng ở đây làm chướng mắt ta, coi ta là không khí chắc?”

Lời này vừa nói ra, cả Tư Mã Nhuệ và Mộ Dung Phong đều đỏ mặt cúi đầu.

Tư Mã Nhuệ lén lén liếc trộm Mộ Dung Phong, thấy nàng hé ra mặt cười cùng hai gò má sớm đã đỏ bừng, càng thêm vẻ quyến rũ như hoa, khí chất thảng lạn, trong lòng ấm áp, không hiểu sao cảm thấy hạnh phúc

lăng lăng.

23. Chương 23

Mộ Dung Thiên tối qua ngủ không ngon giấc, sáng sớm thức dậy liền lập tức chạy đến Noãn Ngọc Các.

Mộ Dung Tuyết dường như không có bất an như nàng tưởng, ngược lại tinh thần có vẻ tốt lắm, khi thấy Đại tỷ đến, nàng tiến ra cười đón, “Đại tỷ, sáng sớm tỷ đã đến xem Tuyết Nhi. Sao vậy? Nhìn Đại tỷ có vẻ không được tốt lắm, tối qua tỷ nghỉ ngơi không đủ sao? Noãn Ngọc Các này thật sự rất tốt, trong khi bên ngoài trời thu mát mẻ thì trong này lại có cảm giác ấm áp như mùa xuân. Hay là đêm nay tỷ tỷ ở lại đây với Tuyết Nhi?”

Những lời của Mộ Dung Tuyết, người nghe không chỉ thấy nàng vô tâm mà còn cảm nhận một chút tự hào xen lẫn ngây thơ trong đó.

Mộ Dung Thiên khẽ thở dài, trong lòng thầm mắng nha đầu ngốc, nàng nghĩ Noãn Ngọc Các là nơi ai cũng có đến ở lại sao? “Tiểu muội, muội nghĩ rằng Noãn Ngọc Các là nơi tỷ tỷ có thể ở lại sao? Đây vốn là nơi Hoàng thượng, Hoàng hậu cùng các phi tần được sủng ái đến tránh hàn, tỷ tỷ của muội còn chưa có được tư cách này. Ngay đến Đại tỷ phu của muội, dù bản thân là Đại thái tử cũng chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn. Muội ở đây vô lo vô nghĩ, cũng không hiểu được mọi người ở nhà lo lắng uội thế nào.”

“Tuyết Nhi biết,” gương mặt Mộ Dung Tuyết chợt ửng hồng, nàng ngượng ngùng cúi đầu, nhẹ giọng nói. “Tối hôm qua Hoàng thượng đến, người còn mang theo Trương thái y đến chẩn mạch, cấp được cho Tuyết Nhi. Trương thái y nói với Hoàng thượng, ‘Có lẽ mấy ngày trước Mộ Dung cô nương bị sợ hãi quá độ, cộng thêm cảm nhiễm phong hàn, nay thần sẽ kê cho Mộ Dung cô nương một thang thuốc, sau mấy ngày sẽ không có gì.’ Hoàng thượng còn chính mình nói với Tuyết Nhi tuy rằng Noãn Ngọc Các là nơi dành cho Hoàng hậu và các phi tần được sủng ái của người, nhưng Tuyết Nhi là trường hợp đặc biệt, thêm nữa phụ thân của Tuyết Nhi luôn trung thành, tận tâm tận lực vì vương triều Đại Hưng, nên người nói là Noãn Ngọc Các có rất nhiều phòng, khi trời giá rét Tuyết Nhi có thể ở lại đây. Nghe Hoàng thượng nói vậy Tuyết Nhi thật không biết từ chối thế nào.”

Mộ Dung Thiên chau mày, Mộ Dung Tuyết sẽ không ngây thơ đến mức này, không phải tiểu muội của nàng không hiểu rõ ý đồ của Hoàng thượng khi để nàng ở lại Noãn Ngọc Các sao? “Tiểu muội –”

“Tỷ tỷ đừng lo cho Tuyết Nhi, ở đây cũng không có gì không tốt, ít ra có thể tránh được cái tên Tư Mã Nhuệ đáng giận kia, được Hoàng thượng chiếu cố, sau mấy ngày Tuyết Nhi sẽ tự nhiên thỉnh Hoàng thượng cho Tuyết Nhi hồi phủ. Hoàng thượng đang nhiệt tình như vậy, Tuyết Nhi chỉ sợ bây giờ nếu xin về thì người sẽ không đồng ý.” Mộ Dung Tuyết nhìn Đại tỷ, khẽ nói. Sự ôn nhu của Hoàng thượng không làm nàng cảm thấy sợ hãi, người là Hoàng thượng, là cứu ngũ chí tôn, là người trên vạn người nhưng lại che chở cho nàng, thực khiến nàng cảm động.

Mộ Dung Thiên thở dài, trong mắt lộ lên sự bi ai, chẳng lẽ là Tam muội nói trúng rồi sao, Mộ Dung Tuyết không cảm thấy ở cùng một chỗ Hoàng thượng cũng không có gì không tốt?! (E: nếu cảm thấy thì sau này đâu có sóng gió ~.~) Chỉ mong phụ mẫu có thể nhanh chóng tìm được người thích hợp để phối hôn cho tiểu muội, cũng chỉ có cách này mới có thể làm cho Hoàng thượng và Tư Mã Nhuệ không còn hy vọng gì.

“Hoàng thượng giá lâm!” Bên ngoài tiếng nói của Cao công công truyền đến, kéo dài một hồi.

Mộ Dung Thiên trong lòng giật mình, Hoàng thượng vừa mới bãi triều liền chạy đến đây. Nàng cùng Mộ Dung Tuyết vội vàng quỳ xuống, nghe thấy tiếng bước chân của Hoàng thượng từng bước tiến đến gần.

“Tuyết Nhi, mau bình thân. Tuyết Nhi thân thể yếu đuối, không cần phải hành lễ.” Trong giọng nói chứa đựng đầy ôn nhu, tự mình tiến đến nâng Mộ Dung Tuyết đứng lên, rồi lại nhìn đến Mộ Dung Thiên, trong giọng nói có thêm vài phần uy nghiêm, “Đại thái tử phi cũng bình thân đi.”

Gương mặt Mộ Dung Tuyết đỏ ửng, thẹn thùng lên tiếng, thanh âm chứa đựng sự ôn nhu không sao kể xiết, “Tạ Hoàng thượng quan tâm, Tuyết Nhi vừa mới khỏi bệnh, khiến cho Hoàng thượng lo lắng, Tuyết Nhi thật hổ thẹn.”

Hoàng thượng nhìn Mộ Dung Tuyết, trên mặt ngập tràn ý cười, trong mắt cũng chỉ có sự tồn tại của vương triều Đại Hưng đệ nhất mỹ nữ, không hề để tâm đến Mộ Dung Thiên đang đứng bên cạnh Mộ Dung Tuyết. Đối với Mộ Dung Tuyết, trong mắt y vừa có sự thông cảm nhưng cũng có dục vọng không che giấu, và vài phần cố gắng kiềm chế.

Điều này không thể đổ lỗi cho y, một nữ tử xinh đẹp như tiên nữ giáng trần thẹn thùng, dịu ngoan đứng đó, nhìn ánh mắt, gương mặt của nàng đối với đều tràn ngập sự sùng kính, y làm sao lại không thể động tâm? Lâu nay bên cạnh y chỉ có Hoàng hậu cùng các phi tần, nay xuất hiện thêm một gương mặt xinh đẹp động lòng người như vậy, rồi còn thân thể thướt tha, tràn ngập sự mới mẻ của nàng, là nam nhân, y làm sao lại không nảy ra dục vọng chiếm đoạt được!(E: may là Nhuệ ca không giống ông --)

Nếu không phải vì Mộ Dung Tuyết chưa đủ mười sáu, theo luật lệ của vương triều Đại Hưng chưa đủ tuổi thành thân thì sợ là y đã sớm sung hạnh nàng rồi. Lúc đó nếu Mộ Dung Thanh Lương không kiên trì cầu xin, nếu Nhuệ Nhi thực sự đến thỉnh cầu y ban hôn Mộ Dung Tuyết ỉn, sợ là y sẽ không hái được đóa hoa tươi này.

Nghĩ đến đây, trước mặt y bỗng hiện ra một gương mặt khác, gương mặt của Mộ Dung Phong. Nghĩ cũng kỳ quái, Mộ Dung Phong khiến y có tâm khiếp ý, không dám có suy nghĩ khác thường nào đối với nàng. Đừng nói hiện tại nàng là Tứ thái tử phi, cho dù chưa gả cho ai, Hoàng thượng cũng hiểu được nếu có ý nghĩ nào với nàng, dù chỉ một chút thì cũng sẽ gặp rắc rối.

Mộ Dung Phong cũng thật đúng là một nữ tử tuyệt sắc, cẩn thận so sánh, nàng còn hơn Mộ Dung Tuyết vài phần, nàng không phải người có dung nhan khuynh quốc khuynh thành, mà là khí chất từ bên trong phát ra, một loại khí chất mà Mộ Dung Tuyết chưa từng có, nghĩ đến đây, thầm khen đứa con thứ tư bất hảo kia thật có phúc. “Tuyết Nhi, khi đến đây, trầm đi ngang qua Thúy Long Uyển, thấy nơi đó hoa cúc đang nở rộ. Nếu bây giờ Tuyết Nhi thấy trong người thoải mái, trầm cùng Tuyết Nhi đi ngắm hoa cúc, Tuyết Nhi thấy sao?” Hoàng thượng vẽ mặt ôn hòa nhìn Mộ Dung Tuyết, nâng nàng đứng lên(E: bộ đóng phim slow motion hay sao mà này giờ chưa đứng lên vậy trời 0.o?!), Hoàng thượng vốn không có buông tay, vẫn nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Mộ Dung Tuyết, gương mặt tràn đầy sự thương tiếc cùng yêu thương. “Hôm nay bên ngoài gió cũng không lạnh lắm, đi ra ngoài tản bộ, giúp thân thể khôi phục hoàn toàn hữu ích đối với Tuyết Nhi.”

Mộ Dung Tuyết xấu hổ cúi đầu, trong lòng trống ngực đập liên hồi, đôi tay to lớn kia vẫn gắt gao nắm chặt lấy tay nàng, từ trước đến giờ, ngoại trừ phụ thân, vẫn chưa có ai đứng gần sát nàng như vậy. Mà người đang nắm tay nàng là vua của vương triều Đại hưng, trong lòng nàng cảm giác điều này thật kỳ diệu, cả người lâng lâng như đang bay trên mây, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt mang đầy ý thương xót của tỷ tỷ, nàng cùng Hoàng thượng chậm rãi rời khỏi Noãn Ngọc Các, chỉ để lại Mộ Dung Thiên đứng ngơ ngác trong đó, trong lòng cảm thấy hiu quạnh.

Thiên tân vạn khổ, tìm đủ mọi cách tránh được Tứ thái tử “bất hảo”, hy sinh hạnh phúc của Tam muội vì đại cuộc, không ngờ lại gặp phải cảnh này. Có lẽ mọi chuyện đều như Tam muội đã nói, sau mấy ngày nữa có lẽ mỗi khi gặp muội muội mà mình yêu thương nhất, bản thân nàng phải cúi người hành lễ. Nở nụ cười khổ, vương triều Đại Hưng thực đúng là nhượng lại cho nữ nhi của Mộ Dung gia, phụ thân thật đáng thương, dù tính thể nào cuối cùng cũng phải đưa nữ nhi yêu thương nhất của mình vào cung.

Một khi đã như vậy thì lúc đó hy sinh hạnh phúc của tam muội làm gì? Nếu lúc đó cứ gả Mộ Dung Tuyết cho Tư Mã Nhuệ thì sẽ không như bây giờ, thật đúng là tránh hồ lại gặp phải sói!

Nhớ lại tay của Mộ Dung Tuyết vẫn nắm tay Hoàng thượng, tâm Mộ Dung Thiên đau như bị dao cắt.

Tư Mã Cường đi đến Thúy Long Uyển, nhìn thấy Hoàng thượng đang cùng một nữ tử đang ở độ tuổi thanh xuân ở cùng một chỗ, tay nắm tay, ngọt ngào nhìn hoa cúc nở rộ, lại nghĩ đến mẫu thân phải chịu cảnh tịch mịch, trong lòng nổi lên một ngọn lửa.

Khi đến vấn an mẫu thân, Tư Mã Cường nghe mẫu thân nói Hoàng thượng đem thiên hạ đệ nhất mỹ nữ Mộ Dung Tuyết của Mộ Dung Gia “giấu” vào Noãn Ngọc Các, nhưng vì Mộ Dung Tuyết chưa đủ mười sáu, không thể ra khỏi khuê phòng, nên trong khoảng thời gian ngắn Hoàng thượng vẫn chưa chiếm được thứ mình muốn.

Đối với việc này, Hoàng hậu cùng Ngô phi chỉ có yên lặng chịu đựng, dù sao Hoàng thượng cũng là vua một nước, y nhất định phải như vậy, ai có khả năng vặn hỏi y được? Nhưng mà Mộ Dung Tuyết vốn là tiểu muội của Đại thái tử phi và Tứ thái tử phi, cũng là em vợ của Ngô Mông, cháu của Ngô phi – sủng phi của Hoàng thượng, chưa kể Hoàng hậu và Ngô phi có quan hệ bà con với nhau, nếu Hoàng thượng thật sự nạp Mộ Dung Tuyết làm phi, sợ khó tránh việc thiên hạ chê cười. Nhưng mà bây giờ Hoàng thượng không nghe lời ai nói, y thậm chí cũng không để ý đến thế lực của Mộ Dung Thanh Lương trong triều cũng như những nguy hiểm có thể đến.

Mộ Dung Thanh Lương có bốn nữ nhi, nay mỗi người mỗi nơi, ai ai cũng giành hết những thứ tốt đẹp rồi. (E: câu này ta bỏ tay, có gì nàng chinh lại giữm ta =.= | Juu: theo ta hiểu là như thế này=.=)

24. Chương 24

Tư Mã Cường cười lạnh một tiếng, cao giọng nói, “Nhi thần Tư Mã Cường tham kiến phụ hoàng!”

Những lời y vừa nói khiến Hoàng thượng cùng Mộ Dung Tuyết có chút kinh ngạc, ngay cả Cao công công đang hầu một bên cũng cảm thấy kinh sợ. Ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt mang đầy tức giận của Tư Mã Cường, Cao công công cúi đầu xuống, sợ hãi không dám lên tiếng.

Trong bốn vị thái tử, Nhị thái tử Tư Mã Cường là người nóng tính nhất, xưa nay vẫn trấn thủ biên quan. Y cùng với Đại thái tử Tư Mã Triết, một văn một võ bổ sung lẫn nhau trở thành cánh tay đắc lực, phụ tá đáng tin cậy của Hoàng thượng. Mẫu thân của Tư Mã Cường là Lưu phi, một trong những vị sủng phi của Hoàng thượng. Cả Lưu phi và Ngô phi đều xuất thân từ tướng gia, nên Tư Mã Cường nhận được chân truyền từ ông ngoại, bản thân không chỉ võ nghệ cao cường, còn là cao thủ trong việc dụng binh bố cục nên Hoàng thượng đem biên quan giao cho y và tướng quân Ngô Mông trấn giữ. Bản thân y và Ngô Mông cũng là sinh tử chi giao.

Nhưng vì chuyện trước đây, nên mối quan hệ giữa y cùng với hai vị thái tử do Hoàng hậu sinh ra, cũng là Đại thái tử Tư Mã Triết và Tứ thái tử Tư Mã Nhuệ không được gọi là tốt.

“Là con à Cường Nhi, con về khi nào vậy?” Nhìn thấy con, Hoàng thượng trong lòng thập phần cao hứng, nhờ có đứa con này trấn thủ biên quan giúp y giảm đi không ít phiền toái. Nhân dịp Tư Mã Cường lập chiến công lớn nên y cho phép Tư Mã Cường có thể tự do đi tới đi lui giữa kinh thành và biên quan, nói theo cách khác thì Tư Mã Cường có thể tùy ý đi đến lúc nào cũng được, bản thân y là Hoàng thượng cũng không thể hạn chết.

Tư Mã Cường lạnh lùng nhìn thoáng qua Mộ Dung Tuyết, dưới ánh dương mùa thu, phục sức cùng sự phong lưu uyển chuyển toát ra từ người, thật đúng là một mỹ nữ xưa nay hiếm có.

Mộ Dung Thanh Lương có bốn nữ nhi, coi như y đã gặp qua hết. Đại tiểu thư Mộ Dung Thiên được gả cho Đại thái tử Mộ Dung Triết, Nhị tiểu thư Mộ Dung Du là thê tử của Ngô Mông, tướng quân dưới trướng của y, còn Tam tiểu thư Mộ Dung Phong vừa gặp hôm nay đã gả cho Tứ thái tử Tư Mã Nhuệ, đó cũng là người để lại cho y ấn tượng sâu đậm nhất. Còn nữ nhân hiện đang cùng Hoàng thượng đứng trước mặt y chính là Tứ tiểu thư Mộ Dung Tuyết. Nha đầu này cũng là người mà phụ thân của y đang có ý định nạp làm phi.

Cả bốn, mỗi một người đều là nhân trung chi phụng, hoa chi quan, Mộ Dung Thanh Lương quả thật sinh không lầm.

“Nhi thần hôm nay vừa trở về.” Tư Mã Cường trầm giọng nói, “Tiền Lương quan đại thắng, Ô Mông quốc giao thư hàng, đồng thời cũng đem công chúa Nhã Lệ của Ô Mông quốc đến vương triều Đại Hưng dâng cho phụ hoàng.”

“Tốt,” Hoàng thượng có chút lơ đãng, một bên nghe con báo cáo tình hình chiến đấu, một bên ánh mắt ôn nhu không rời khỏi Mộ Dung Tuyết. “Cường Nhi lại lập công lớn, công chúa Nhã Lệ cứ ban cho con.”

Tư Mã Cường kiềm chế lửa giận, trong giọng nói chứa đầy sự lạnh lùng, “Việc này vốn là bổn phận của nhi thần. Nếu phụ hoàng muốn ban thưởng, nhi thần cầu Hoàng thượng ban cho nhi thần một người.”

“Người nào?” Hoàng thượng ngừng đầu lên nhìn Tư Mã Cường.

“Mộ Dung Tuyết!” Tư Mã Cường căn bản không xem nữ nhân đứng cách mình không xa là Mộ Dung Tuyết, mang theo biểu tình lạnh lùng, từng lời lạnh lùng như sắt, “Nhi thần nghe thiên hạ đồn rằng tể tướng có bốn nữ nhi, trong đó tứ nữ nhi chưa xuất giá Mộ Dung Tuyết là một nữ tử xinh đẹp vô song, hoàn toàn xứng với danh hiệu đệ nhất mỹ nữ của vương triều Đại Hưng ta. Phụ hoàng cũng biết là trừ Hồng Ngọc, nhi thần vẫn không có nạp thiếp. Nhưng bao năm qua Hồng Ngọc vẫn không thể vì nhi thần khai chi tán diệp, nên nhi thần muốn thỉnh phụ hoàng làm chủ, đem Mộ Dung Tuyết ban cho nhi thần, cùng nhi thần đi ra biên quan, vậy nhi thần cảm thấy an tâm. Mong phụ hoàng ân chuẩn để nhi thần có thể tiếp tục vì phụ hoàng trấn giữ biên quan mà không phải lo lắng gì.”

Mộ Dung Tuyết nhìn thân hình cao lớn, mạnh mẽ của Tư Mã Cường dưới ánh mặt trời, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Hoàng thượng nhất thời cứng đờ, không biết nói gì mới tốt, trong lời nói của Tư Mã Cường có cương có nhu, nhưng nghe kỹ sẽ thấy trong đó có vài phần uy hiếp. Nếu không đồng ý thì tình hình biên quan có lẽ sẽ không ổn, điều đó nhất định sẽ khiến Hoàng thượng, phải tiêu hao tài lực để bảo vệ biên quan, nhưng nếu đồng ý thì y chắc chắn sẽ ngàn vạn lần luyến tiếc Mộ Dung Tuyết.(E: ~.~)

Trầm ngâm hồi lâu, Hoàng thượng lên tiếng, “Con lui xuống trước đi, để cho phụ hoàng nghĩ lại. Mộ Dung Tuyết vốn là ái nữ của tể tướng, chỉ sợ là tể tướng không nỡ gả nữ nhi đến tận biên quan. Để phụ hoàng thay con tuyển một vị nữ tử dung mạo tuyệt mỹ.”

“Nhi thần không cần ai khác, cầu phụ hoàng cân nhắc, vì nhi thần làm chủ. Về phần tể tướng, nhi thần sẽ đích thân đến phủ cầu hôn, thỉnh tể tướng đồng ý. Mấy ngày nữa nhi thần sẽ phải trở lại biên quan, đến lúc đó hy vọng có thể mang theo Mộ Dung Tuyết đi cùng. Nhi thần còn có việc, không quấy rầy phụ hoàng cùng vị mỹ nhân này thưởng thức. Nhi thần xin cáo từ trước.” Nói xong Tư Mã Cường khom người hành lễ, rời khỏi đó, và không quay đầu lại.

Hoàng thượng nhìn gương mặt có chút bất an của Mộ Dung Tuyết phản chiếu dưới ánh mặt trời, trong lòng thầm nghĩ, “Nha đầu này đúng là xinh đẹp khiến người khác động tâm. Đầu tiên là đứa con thứ tư của mình muốn lấy nàng làm vợ, bây giờ là đứa con thứ hai lại muốn mang nàng đi, mà bản thân cũng muốn lập nàng làm phi.”

Phải làm thế nào cho phải đây?

“Hoàng thượng, xin người vì Tuyết Nhi làm chủ.” Mộ Dung Tuyết nhẹ nhàng quỳ trên mặt đất, hai mắt đầm lệ nhìn Hoàng thượng. “Tuyết Nhi tuyệt không có tình cảm với Nhị thái tử, cũng không nghĩ đã trêu chọc gì Tứ thái tử. Tuyết Nhi chỉ mong có cuộc sống yên ổn hàng ngày, mong Hoàng thượng vì Tuyết Nhi làm chủ.”

Hoàng thượng cúi đầu nhìn mỹ nhân đang quỳ trên mặt đất, đôi mắt to xinh đẹp tràn ngập nước mắt, hàng mi dài hơi hơi rung động, đôi môi anh đào nhỏ bé hơi hé mở để lộ hàm răng trắng tinh đang cắn chặt vào nhau. Nhìn bộ dáng bất lực kia tựa như một cơn gió ấm áp thổi ngang qua tâm của y, thật sự khiến y thập phần khó chịu. Giờ phút này y chỉ muốn lập tức mang nàng đến một nơi không người cùng nhau triền miên, nhưng trong lòng vẫn còn do dự, tay nâng Mộ Dung Tuyết đứng lên, kéo người nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng an ủi, “Tuyết Nhi đừng sợ, có trẫm ở đây sẽ không ai dám bắt ngươi. Huống hồ Nhuệ Nhi cũng đã thành thân với Mộ Dung Phong, còn về phần Cường Nhi, trẫm sẽ không để Tuyết Nhi bỏn ba nơi biên quan xa xôi, làm vậy chẳng khác nào hủy hoại mỹ nhân. Ha ha, đừng sợ, đừng sợ, trẫm cùng Tuyết Nhi tiếp tục thưởng thức.”

Mộ Dung Tuyết dựa vào ngực Hoàng thượng, gương mặt đỏ ửng, chân tay mềm nhũn, bản thân muốn tự đứng vững đứng là thật khó khăn, hơn nữa Hoàng thượng ôm nàng rất chặt tựa như muốn đem đến cho nàng một thế giới không gì sánh bằng.

“Hoàng thượng.” Mộ Dung Tuyết thì thào, thanh âm nhỏ đến nỗi ngay cả bản thân nàng cũng không nghe rõ. “Tuyết Nhi tạ Hoàng thượng.”

Hoàng thượng nửa ôm nửa đỡ Mộ Dung Tuyết chậm rãi đi đến bụi hoa, Mộ Dung Tuyết căn bản không biết bản thân đang làm gì, chỉ cảm thấy cả người mơ mơ hồ hồ.

Cao công công yên lặng đi theo sau hai người, thở cũng không dám thở mạnh, nhưng trong đầu cảm thấy khó chịu vô cùng. Hoàng thượng đang rất cao hứng nên y đi theo cũng không được mà ở lại cũng không xong, vốn là nô tài, nhiệm vụ của y là hầu hạ Hoàng thượng. Mất thấy Hoàng thượng cùng Mộ Dung Tuyết ngày càng ái muội, y nguyện mất mình đã có vấn đề rồi, Mộ Dung Tuyết cũng đúng là kẻ chuyên gây chuyện. Chuyện của Tứ thái tử vẫn chưa giải quyết, bây giờ lại trêu vào Nhị thái tử, rồi còn Hoàng thượng bây giờ. Ai! — cuống cuống nhất vẫn chính là nô tài lâu ngày như y, còn những thái giám, nô tỳ khác vẫn đi theo ở khoảng cách rất xa. (E: xin lỗi nàng ta lại bựa __. __)

“Hoàng thượng,” Cao công công nhẹ giọng lên tiếng, “Hình bộ Ngự đại nhân có chuyện quan trọng cần tâu.”

Hoàng thượng quay đầu lại nhìn Cao công công, còn thấy được Hình bộ Ngự đại nhân đang đứng xa xa hướng về bên này. “Sai người đưa Mộ Dung cô nương trở lại Noãn Ngọc Các. Tuyết Nhi, trầm còn phải xử lý chính sự, Tuyết Nhi về Noãn Ngọc Các nghỉ ngơi trước đi. Trầm xử lý chính sự xong sẽ đi tìm Tuyết Nhi.”

Mộ Dung Tuyết ngoan ngoãn gật đầu, rồi theo vài nô tỳ rời khỏi.

Hoàng thượng khôi phục lại sự trầm tĩnh lạnh lùng, đến đình lý ngồi xuống, ý bảo Cao công công triệu Ngự đại nhân đến đây nói chuyện.

25. Chương 25

Một trận gió thu lạnh lẽo lại âm thầm buông xuống, toàn bộ hoàng cung đắm chìm trong sự tĩnh lặng. Trời mưa không nhanh không vội vã, cứ tỉnh mẫn mà triền miên, cả buổi sáng vẫn là trời mây trong vắt, tự dừng sau giờ ngó lại trở trời, gió nổi lên, mây vẫn, mưa xuống, không khí thoáng thoảng thứ mùi bùn đất ẩm ướt.

Mộ Dung Phong nửa nằm nửa ngồi trên nhuyễn tháp (cái giường hẹp mà dài =.=) bên cửa sổ với một mảnh chăn mỏng manh, trên tay cầm cuốn sách lắng lặng xem, Xuân Liễu cũng lắng lặng đứng bên cạnh.

Khi ăn sáng chỗ Thái hậu, Tư Mã Nhuệ đã bị Tư Mã Triết phái người tới gọi đi rồi, đến giờ còn chưa trở về. Ở lại cung Tường Phúc, Mộ Dung Phong hàn huyên cùng Thái hậu một lúc thì Thái hậu hơi mệt nên nàng một mình trở về phủ Tứ thái tử.

Nửa cánh cửa sổ còn chưa đóng, gió lạnh mang theo mưa bụi nhẹ lùa vào, thoáng cảm thấy chút cô đơn. Mộ Dung Phong bỗng ngẩn người một chút, cũng là một ngày mưa thu bay thế này, nàng, Bạch Mẫn, nằm trên giường yên ổn ngủ, tỉnh lại một cái đã thấy mình là Mộ Dung Phong, nằm ở trên một cái giường gỗ xa lạ, trở thành tân nương của người ta. Không biết ở thời đại khác kia mọi người nhà mình bây giờ thế nào? Có phải nàng vẫn đang trong giấc ngủ chưa tỉnh mộng, người nhà nàng vẫn đang ngon giấc, cha mẹ vẫn đang vui đùa cùng cháu ngoại đáng yêu bên bán cầu? Còn có quá nhiều điều không biết, Mộ Dung Phong bắt giấc nước mắt rơi xuống hai bên khóe mắt, lặng lẽ nhìn mưa thu bên ngoài rơi đến ngày người.

“Tiểu thư, người làm sao vậy? Có gì không thoải mái sao? Có phải cửa sổ mở lớn quá không? Hay để nô tỳ đưa người vào trong. Bây giờ đã là cuối thu, thời tiết ngày càng lạnh, tiểu thư, người vẫn nên ngồi trên giường nghỉ ngơi thì hơn.” – Xuân Liễu hỏi nhỏ, tuy bây giờ Mộ Dung Phong đã là Tứ thái tử phi, nhưng Xuân Liễu vẫn theo thói quen gọi nàng là tiểu thư, cũng không thay đổi cách xưng hô.

Mộ Dung Phong lắc lắc đầu, một hồi chậm rãi nói: “Không sao, Xuân Liễu, người lui xuống nghỉ ngơi đi, ta muốn ngồi yên tĩnh một mình.”

Xuân Liễu không dám hỏi vì sao, lặng lẽ lui xuống, tiểu thư không vui, từ khi kết hôn đến giờ cũng đã nửa tháng rồi, thế mà Tứ thái tử chỉ ở lại phủ có mỗi một đêm qua, mà vẫn là ở trong thư phòng, Tứ thái tử muốn cưới Tứ tiểu thư của Mộ Dung vương phủ mà, e rằng tiểu thư đáng thương của mình phải chịu ủy khuất rồi.

Nghe người trong cung đồn rằng Hoàng thượng đang để ý Tứ tiểu thư, còn cho Tứ tiểu thư ở trong Noãn Ngọc Các, nghe Yên Ngọc tỷ tỷ nói, chỗ đó là nơi tránh rét của Hoàng thượng, hoàng hậu và hai vị sủng phi mỗi khi thời tiết chuyển lạnh, những người khác căn bản không có quyền ở lại.

Tứ tiểu thư bây giờ chính là tiêu điểm của mọi người rồi, hình như cho đến nay vẫn chưa có biến động gì.

Mộ Dung Phong mặc kệ Xuân Liễu trong lòng đag lo lắng những gì, nàng chỉ mong mình vẫn như trước ngồi lặng yên một mình trong phòng.

Có lẽ ngồi lâu rồi, sách đọc hoài cũng mỏi, Mộ Dung Phong ngồi tựa đầu vào nhuyển tháp mà ngủ. Cổ tay thả xuống lưng chừng, tay áo lụa bị gió vô tình thốc lên, cái chăn mỏng manh che nửa người, phấp phồng theo nhịp thở đều đều. Hai mắt nhắm nghiền, đôi môi đỏ mọng mím nhẹ, trên trán mấy sợi tóc tơ tà tà rủ xuống, gương mặt mơ hồ mang nét u buồn cùng mỗi mệt.

Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng đi vào phòng, gian phòng này từ khi hấn cùng Mộ Dung Phong thành thân đến giờ mới bước vào lần thứ hai, lần đầu tiên là đêm tân hôn say khướt bước vào, còn nói với Mộ Dung Phong rằng hấn tuyệt đối sẽ không chấp nhận nàng. Nghĩ tới tình cảnh lúc ấy, Tư Mã Nhuệ nhin không được nhẹ nhàng mỉm cười.

Nhìn thấy Mộ Dung Phong nằm trên nhuyển tháp, hấn nhẹ nhàng bước nhanh tới, cũng không quấy rầy nàng, đi đến cái bàn trước cửa sổ ngồi xuống, lại thấy tờ giấy trên mặt bàn, trên giấy đề hai câu thơ: “Tự cổ phùng thu bi tịch liêu / Ngã ngôn thu nhật thắng xuân triêu.”(*), nét chữ tuấn tú, nhìn vô cùng quen mắt. Tư Mã Nhuệ sững sốt một chút, nếu nhớ không lầm, những chữ đó cùng những chữ trong thư ngày trước Mộ Dung Thiên giao cho hấn, hoàn toàn cùng xuất phát từ tay một người.

Nói cách khác, Tư Mã Nhuệ cảm thấy mí mắt giật giật, trong lòng nhất thời hiểu ra, Bạch Mẫn và Mộ Dung Phong quả nhiên chính là cùng một người, Bạch Mẫn mà hấn gặp ở Túy Hoa Lâu và Ẩm Hương Các, kỳ thực chính là Mộ Dung Phong nữ phần nam trang, thế mà mình lại bị nàng lừa.

Tư Mã Nhuệ bỗng dưng vui vẻ nở nụ cười, bản thân quả thật quá may mắn, nữ nhân xinh đẹp lúc nào chẳng gặp được, nhưng nữ nhân thú vị thì đúng là không dễ, Mộ Dung Thanh Lương thế mà lại đổi cho hấn một nữ tử xuất sắc thế này. Mộ Dung Tuyết kia khiến bao người tranh đoạt, nào là phụ hoàng, nào là Lão nhị, từ giờ trở đi, sẽ không liên quan gì tới Tư Mã Nhuệ hấn nữa.

Mộ Dung Phong hít một hơi thật sâu, rồi chậm rãi ngồi dậy. Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy gương mặt cười đến sáng lạn của Tư Mã Nhuệ, Mộ Dung Phong hoảng sợ, tức giận nhú mày – “Tư Mã Nhuệ, ngài thật sự đừng làm vậy lần nữa được không? Ngài tính hù chết ta à?”

“Làm gì có,” Tư Mã Nhuệ cười hì hì ngồi trên nhuyển tháp bên cạnh, ánh mắt không rời Mộ Dung Phong. Ánh mắt đó khiến Mộ Dung Phong nghĩ là trên mặt nàng đang nở hoa, hay cái gì đó đại loại như vậy.

“Tư Mã Nhuệ, trên mặt ta nở hoa à? Ngài cứ nhìn chăm chăm như vậy làm ta cảm thấy sợ hãi đó, ngài có thể làm gì đó để ta không thấy sợ nữa được không? Chẳng hạn như ánh mắt hiện giờ của ngài.”

“Mộ Dung Phong, ta bây giờ thật sự yêu nàng.” Tư Mã Nhuệ cười tủm tỉm nói. (E: nói rồi, nói rồi (‘) (‘) *tung hoa*)

Mộ Dung Phong cảm giác dững khí ngày thường của nàng bay đi đâu hết, miễn cưỡng nở nụ cười, theo bản năng lùi lại một chút, “Tư Mã Nhuệ, bộ dạng này của ngài đúng là dọa người mà. Nhìn ngài như quỷ hút máu đang nuốt nước miếng chuẩn bị hút máu của ta vậy.” (E: bộ dáng si ngốc bị hiểu lầm thành vampire =)), tội nghiệp Nhuệ ca =)))

“Quỷ hút máu? Là cái gì? Ta không có hứng thú đối với máu, chỉ có hứng thú với nàng thôi.” Tư Mã Nhuệ kề sát vào người Mộ Dung Phong, vừa nói vừa cười hì hì.

“Ngài tiến thêm một bước nữa, ta sẽ la ‘Phi lễ!’” Mộ Dung Phong lại tiếp tục lùi về sau, lưng đã gần đụng đến tay vịn của nhuyển tháp.

“Phi lễ? — Mộ Dung Phong, nàng là phi tử của ta, là phi tử mà Tư Mã Nhuệ ta đã cưới hỏi đàng hoàng.” Kỳ thật trong lòng Tư Mã Nhuệ cũng không có ý định ép buộc nàng, nhưng dáng vẻ khấn trương của Mộ Dung Phong khiến y nhin không được muốn hù dọa nàng một chút. “Ta thân cận nàng chính là phúc khí của nàng, nàng phải cảm ơn vì được ta thân cận mới đúng nha. Chẳng lẽ ở Mộ Dung vương phủ không ai dạy cho nàng điều này?”

“Cảm ơn cái đầu ngài a, ngài không tin ta sẽ la, có phải không? Vậy ta sẽ la cho người nghe, –” Mộ Dung Phong nửa đùa nửa thật, miệng cười, la lên, “Phi –”

Âm thanh thanh thúy vừa la lên một nửa, Tư Mã Nhuệ liền lập tức lấy tay che miệng nàng lại, cười nói, “Ta sợ nàng, nàng không cần cảm ơn ta, ta cảm ơn nàng có được không?” Miệng cười nói, từ từ rút tay lại, lòng bàn tay nhẹ nhàng nương theo nửa trên gương mặt của Mộ Dung Phong, rồi như vô tình, nhẹ nhàng xẹt qua đôi môi mềm mại của Mộ Dung Phong, hoàn toàn không để lại chút dấu vết.

Gương mặt Mộ Dung Phong đột nhiên đỏ bừng, thầm nghĩ Tư Mã Nhuệ không hổ là cao thủ tình trường, am hiểu mọi chiêu thức tán tỉnh, chỉ một động tác nhỏ đó cũng khiến cho người ta tâm loạn. Nàng cố ý cười trêu chọc Tư Mã Nhuệ, “Tư Mã Nhuệ, ngài là người tình trường từng trải, nhưng lại không thắng được tâm của Mộ Dung Tuyết, thật đúng là phát huy thất thường a.”

“Hừ –” Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng nở nụ cười, “Nói thật, Mộ Dung Tuyết đúng là xinh đẹp, dù sao nàng ta cũng vương triều Đại Hưng đệ nhất mỹ nữ, nhìn đúng là đẹp, nhưng vẻ đẹp đó quá mức dịu dàng, tình xảo, giống như một con búp bê bằng sứ. Đối mặt với Mộ Dung Tuyết, mọi ý chí chiến đấu, tán tỉnh, và thậm chí việc muốn ở cùng nhau trong ta đều biến mất. Chưa kể nàng ta cũng không phải là một người thú vị.”

“Ha ha,” Mộ Dung Phong nhin không được cười lớn, “Yêu cầu của ngài quả thật không thấp. Không biết phải là người như thế nào mới có thể khiến cao thủ tình trường như ngài sôi sục ý chí chiến đấu?”

“Nàng!” Tư Mã Nhuệ nhìn Mộ Dung Phong chằm chằm, cố tình truyền tải sự si mê của mình thông qua ánh mắt.

“Xuân Liễu! –” Mộ Dung Phong cuống quýt hô to, “Tứ thái tử khát nước, mau đem chút trà lại đây.”

Tư Mã Nhuệ cười lớn, ngồi trên nhuyễn tháp, nhìn một Mộ Dung Phong đang kích động trước mặt y. Đến đây Mộ Dung Phong mới biết bản thân bị lừa, bực mình trừng nhìn mắt Tư Mã Nhuệ, không để ý đến tiếng cười sảng khoái của y.

Xuân Liễu bên ngoài nghe thấy tiếng của tiểu thư, vội vàng bưng nước tiến vào. Vào phòng lại thấy Tư Mã Nhuệ đang ngồi trên nhuyễn tháp cười sảng khoái, còn tiểu thư của mình thì lại mang vẻ mặt ảo não ngồi ở nhuyễn tháp bên kia.

Nàng ngạc nhiên tự hỏi không biết khi nào Tứ thái tử trở về mà sao chính bản thân nàng không phát hiện ra.

26. Chương 26: Chương 26

“Xuân Liễu, người đi ra ngoài trước đi, ta muốn nói với thái tử phi của người mấy câu, không được ta cho phép, bất kỳ ai cũng không được vào.” – Tư Mã Nhuệ ngừng cười, nghiêm mặt nói.

Xuân Liễu có chút chần chừ, nhìn qua Mộ Dung Phong, thấy Mộ Dung Phong gật đầu nàng mới im lặng đi ra khỏi phòng.

“Có biết Tư Mã Triết bảo ta qua đó làm gì không?” – Tư Mã Nhuệ nâng chén trà lên uống một ngụm, hẳn thật sự có chút khát – “Cái cô muội muội xinh đẹp bảo bối của nàng kia thật đúng là mị lực vô cùng. Hóa ra không chỉ có mình ta để ý tới nàng ấy, ngoài phụ hoàng ra, còn có cả gã ca ca tính tình táo bạo của ta nữa. Tư Mã Cường sáng nay đã tới Mộ Dung vương phủ, trình trọng lạ kỳ nói chuyện cầu hôn với phụ thân Mộ Dung Thanh Lương của nàng, nói muốn cưới Mộ Dung Tuyết về cùng hắn ra ngoài cùng hắn ra ngoài biên ải sinh con đẻ cái! Haha, nàng biết cha nàng, mẹ nó, biểu hiện ra sao không? Đại ca nói, bọn họ nhìn qua trông như trúng tà còn là may, cả buổi không nói được chữ nào, cứ toàn ngơ ngác, ngay cả Tư Mã Cường đi lúc nào còn chẳng biết. Mẫu thân nàng tất nhiên là lại chạy tới tìm đại tỷ của nàng thương lượng đối sách, hay thật, nếu không phải có nàng rồi, chuyện Mộ Dung Tuyết này ta cũng muốn nhảy vào góp vui.” (Juu: ca hay thật đấy =.=)”

Mộ Dung Phong nhíu mày một cái, Tư Mã Cường đến nhà mình cầu hôn, chính là nam tử vóc dáng cao to da ngăm ngăm gặp ở cung Tường Phúc sáng nay sao?! Hắn cũng thích Mộ Dung Tuyết sao? Cảm giác có vẻ không có khả năng, hắn cơ bản còn chưa gặp qua Mộ Dung Tuyết, nhìn tình hình hắn thì chắc hẳn phải

là một nam tử có chủ kiến, suy nghĩ chín chắn, sao tự đứng lại vô lý đến mức đi cầu hôn một Mộ Dung Tuyết chưa từng gặp mặt?

“Nàng không tin sao?” – Tư Mã Nhuệ thấy Mộ Dung Phong nửa ngày không có phản ứng gì, cười hì hì hỏi.

“Không phải không tin, mà cảm thấy kỳ quái” – Mộ Dung Phong khẽ cau mày – “Xem nhị thái tử ngôn hành cử chỉ, chắc hẳn phải là người trưởng thành chín chắn, sao lại có thể làm việc kỳ quái đến thế? Nếu nói hẳn vẫn luôn trấn thủ ở biên quan, ngày ngày tiếp xúc với chiến sự, nhất định rất trầm tĩnh, thậm chí lãnh khốc, làm sao có khả năng...dù là nhất kiến chung tình cũng phải giống như người chứ, ít nhất cũng phải đến Mộ Dung vương phủ gặp qua Mộ Dung Tuyết mới có thể nhất kiến chung tình được chứ? Bây giờ Mộ Dung Tuyết đang ở Noãn Ngọc Các, ngoài Hoàng thượng ra không nam nhân nào có thể bước vào. Hẳn tất nhiên không thể nào gặp được. Thế tại sao lại muốn cưới Mộ Dung Tuyết đây?” – Nói đến đây, nhìn nhìn Tư Mã Nhuệ, tức giận nói – “Nếu chuyện này xảy ra với người, ta hoàn toàn có thể tin được, với Tư Mã Cường thì không thể có độ tin cậy cao như thế đâu.”(Juu: cái “độ tin cậy” này thật khó đỡ ~~)

“Ai, nha đầu này, nàng bắt nạt người ta có biết không?” – Tư Mã Nhuệ không hài lòng nói – “Nàng sáng nay cũng là lần đầu tiên gặp Tư Mã Cường, vì sao có thể khẳng định ngay như thế rằng hẳn không phải loại người vì mỹ mạo của Mộ Dung Tuyết mà muốn kết hôn với nàng ta, trái lại còn cảm thấy dường như trong đó có ẩn tình. Có vẻ hiểu rõ hẳn ta ghê.”

Mộ Dung Phong trừng mắt nhìn Tư Mã Nhuệ một cái, thầm nghĩ: “Nói chuyện với người thật đúng là đàn gảy tai trâu”

“Mộ Dung Phong, tối nay ta ngủ thế nào đây?” – Tư Mã Nhuệ khuôn mặt tươi cười hết cỡ hỏi.

Mộ Dung Phong cười như không cười liếc nhìn Tư Mã Nhuệ : “Trừ bỏ gian phòng này, người muốn gì cũng được.”

Tư Mã Nhuệ thở dài, làm như miễn cưỡng nói: “Nếu ta không được ngủ, thế có được đứng trong phòng này không?”

Mộ Dung Phong lắc đầu quả quyết, mặt không chút thay đổi trả lời: “Người mà đứng ở đây, ta nhất định sẽ gặp ác mộng, không được.”

Đang nói, Xuân Liễu từ bên ngoài đi vào, cúi đầu, nhỏ nhẹ nói: “Tiểu thư, đại thái tử phi vừa phái người tới đây, mời người qua chỗ nàng một chuyến, nàng có việc cần bàn bạc với người.”

Mộ Dung Phong ngạc nhiên một chút, chuyện này nhất định có liên quan tới Mộ Dung Tuyết.

Phủ Đại thái tử, chỉ có Mộ Dung Thiên và Mộ Dung Du, Tư Mã Triết đã đi xử lý chính sự cùng Hoàng thượng, nghe nói kinh thành xảy ra chuyện lớn, liên quan tới rất nhiều quan viên, cho nên cũng không có trong phủ, khi Mộ Dung Phong tới, cũng vừa lúc Mộ Dung Tuyết cùng Thụy Hỷ đi đến.

Mộ Dung Tuyết mặc một bộ váy màu vàng nhạt, cài trâm trên đầu, tựa như nụ hoa mới nở đón xuân thật khiến người ta yêu thích.

Mộ Dung Phong nhìn, chợt cảm thấy chẳng hay ho gì, kỳ thật, nữ nhân sống ở thời đại này, có thể được Hoàng thượng sủng hạnh đối với các nàng mà nói là một mộng tưởng cùng vinh quang. Bản thân mình sao không dùng quan điểm đối lập hay khác đi mà nhìn nhận. Mộ Dung Tuyết bất quá là thích một nam nhân hơn mình ba mươi lăm tuổi (Juu: thế còn “bất quá” =.=), nhưng nam nhân này quả thật có điểm vô cùng xuất sắc, là vua của Đại Hưng vương triều, có quyền thế, hơn nữa lại dịu dàng đa tình, nàng thích hẳn dường như cũng là chuyện bình thường.

Khuôn mặt Mộ Dung Thiên đượm u sầu, nhìn tiểu muội của mình, kiềm chế vài phần tức giận nói: “Tiểu Tuyết, mẫu thân bị bệnh, người không định xin phép Hoàng thượng cho về nhà thăm mẫu thân chứ? Người cũng thừa biết người chẳng có bệnh gì. Tuy rằng mấy hôm trước cũng có chút chuyện, nhưng người đã sớm hồi phục rồi, huống hồ Tư Mã Nhuệ cũng chẳng làm gì người. Người rốt cuộc muốn lấy lý do gì mà ở lại hoàng cung?”

“Đại tỷ” – Mộ Dung Tuyết có vẻ sợ hãi, không biết giải thích ra sao, đành thì thào nói – “Muội, muội nghĩ mẫu thân bệnh cũng không đáng lo lắm đâu(Juu: con cái bất hiếu, mê ông già kia đến mù mị rồi >.<). huống=“”

hồ,=“” hoàng=“” thượng=“” cung=“” chiều=“” tuyết=“” nhi=“” lăm=“” lăm,=“” làm=“” sao=“” tuyết=“” nhi=“” có=“” thể=“” đưa=“” ra=“” lời=“” từ=“”>

“Người...!” – Mộ Dung Thiên thiếu chút nữa tức điên. Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, cả hoàng cung tin đồn đã muốn bay đầy trời, đều nói Mộ Dung Tuyết lấy sắc dụ quân, vẫn cứ nghĩ rằng chỉ là tin vịt, mà không ngờ rằng tiểu muội của mình lại không biết xấu hổ như thế. – “Tiểu Tuyết, người, người thật muốn làm ta tức chết thôi! Noãn Ngọc Các kia là nơi một tiểu cô nương chưa chồng như ngươi có thể ở lại sao? Người có thật là muốn hầu hạ Hoàng thượng không đấy!”

Mộ Dung Tuyết cúi đầu, không dám hé răng.

Mộ Dung Du thấy thế vội vàng hòa giải – “Tiểu Tuyết, người thật sự là càng lớn càng không hiểu chuyện. Chẳng lẽ người không biết mục đích Hoàng thượng giữ người lại Noãn Ngọc Các sao? Hôm nay, Nhị thái tử đã đích thân tới Mộ Dung vương phủ hướng cha mẹ cầu hôn, muốn dẫn người ra biên cương. Phụ thân tất nhiên sẽ không để cho người đi, nhưng như vậy không có nghĩa là sẽ gả người cho Hoàng thượng. Người trăm ngàn lần không được hồ đồ đâu đấy!”

“Muội nghĩ hai vị tỷ tỷ nhất định đã hiểu lầm rồi” – Mộ Dung Tuyết cũng không ngại nhị tỷ lăm, Mộ Dung Du là người hiền hòa nhất trong bốn chị em, một câu nặng lời cũng chưa nói ra bao giờ – “Hoàng thượng chỉ đối xử với Tuyết nhi như cháu gái bình thường thôi. (Juu: ừ “cháu”, không hiểu con bé này có não không nữa =.=), hơn nữa hôm nay khi Nhị thái tử nói muốn cưới Tuyết nhi với Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng đồng ý với Tuyết nhi sẽ không cho Nhị thái tử mang Tuyết nhi ra biên quan. Hoàng thượng đối xử với Tuyết nhi thật là tốt lắm, vừa mới bãi triều xong đã tới ngay Noãn Ngọc Các thăm hỏi Tuyết nhi, Đại tỷ, tỷ cũng thấy đấy, Thúy Long Uyển hoa cúc nở thật sự rất đẹp, Hoàng thượng còn đặc biệt đưa Tuyết nhi đi ngắm hoa nữa...”

“Bộp...!” – Một âm thanh giòn yếu vang lên, Mộ Dung Thiên tát một cái lên mặt Mộ Dung Tuyết, giận dữ, vô cùng giận dữ trách cứ – “Tiểu Tuyết, người thật sự không biết xấu hổ! Mặt mũi Mộ Dung gia đều bị người làm mất hết rồi!”

“Tỷ tỷ” – Mộ Dung Tuyết lập tức ngây dại, ánh mắt ngán ngán nước nhìn Mộ Dung Thiên, không hiểu vì sao đại tỷ lại đánh nàng, từ nhỏ đến lớn, trong nhà không ai nổi động đến một đầu ngón tay nàng, thế mà hôm nay lại đánh nàng – “Tỷ tỷ, Tuyết nhi có làm gì đến mặt mũi của Mộ Dung gia đâu?! Tuyết nhi bất quá là vì Hoàng thượng thích Tuyết nhi, cho nên mới ở lại Noãn Ngọc Các, Tuyết nhi nói rồi, Hoàng thượng đối xử với Tuyết nhi như với cháu gái mà thôi, cũng không làm gì thái quá, sao tỷ tỷ lại tức giận?”

“Cũng không làm gì thái quá?!” – Mộ Dung Thiên khề hừ nhẹ một tiếng, khinh thường nói – “Người mới ở trong cung mấy ngày, làm sao biết được thị phi ở đây? Chuyện rõ như ban ngày đây này, một tiểu cô nương chưa chồng lại đi rúc vào lòng Hoàng thượng, cũng gọi là đối đãi như với cháu gái sao? Một vị Hoàng đế, mỗi ngày trăm công nghìn việc, thế mà bãi triều một cái là lại tới tìm người, không để ý gì đến phi tử của hần, cũng gọi là đối đãi như với cháu gái sao? Người, người thử giải thích cho ta nghe xem nào!”

Mộ Dung Tuyết ngây người sững sờ đứng một chỗ: “Đại tỷ, người theo dõi Hoàng thượng và ta!”

27. Chương 27

“Hừ!” – Mộ Dung Thiên hừ một tiếng khinh thường – “Người cho rằng hoàng cung này là Mộ Dung vương phủ sao, người cho rằng cả hoàng cung chỉ có mỗi người và Hoàng thượng thôi sao? Ở trong hoàng cung, có biết bao ánh mắt đang quan sát, người làm cái gì, nói cái gì, thậm chí nghĩ cái gì cũng đã có người yên lặng chăm chú để ý và quan tâm. Nếu người cứ nghĩ như thế, ở lại hoàng cung này, chẳng đến một tháng người sẽ không hay không biết chôn vùi sinh mệnh của bản thân. Theo dõi ư? Người quá coi thường tỷ tỷ, quá coi thường hoàng cung này rồi, không cần ta theo dõi, người gây ra chuyện gì trước sau cũng sẽ được “gió” thổi đến tai ta!”

Mộ Dung Tuyết một câu cũng không nói nên lời.

“Nói cho ta biết, người rốt cuộc có trở về nhà hay không?” – Mộ Dung Thiên ép hỏi.

Mộ Dung Tuyết sắc mặt do dự, hơn nửa ngày mới nói nhỏ gần như không nghe thấy được: “Nếu bây giờ Tuyết nhi trở về, Hoàng thượng nhất định sẽ buồn lắm.”

“A!A!” – Mộ Dung Thiên trước mắt tối sầm, cười lạnh hai tiếng, ngã ngối trên ghế dựa, chỉ cảm thấy trong ngực rất khó chịu, mắt ngân đầy nước mắt kìm không được – “Ta thật sự rất hối hận, lúc ấy đáp ứng phụ thân giúp người quay về, lúc ấy thực sự chỉ bằng đáp ứng Tứ thái tử đem người gả quách cho hắn đi (Juu: không được > < nhuệ=“ ca=“ là=“ của=“ ta,=“ nhằm,=“ của=“ phong=“ tỷ=“ > <),=“ không=“ chỉ=“ lỗ=“ dở=“ hạnh=“ phúc=“ cả=“ đời=“ của=“ tam=“ muội,=“ còn=“ rơi=“ vào=“ cảnh=“ mộ=“ dung=“ gia=“ mang=“ tiếng=“ xấu=“ lấy=“ sắc=“ dụ=“ >

Mộ Dung Du cũng ngơ ngác, Mộ Dung Tuyết này có phải bị ma quỷ bắt mất hồn rồi không (Juu: ma quỷ gì, có mà ông HT già ấy :-<), sao=“ còn=“ không=“ biết=“ hanh=“ vi=“ của=“ mình=“ bây=“ giờ=“ đã=“ thái=“ quá=“ rồi,=“ đến=“ lúc=“ này=“ rồi=“ còn=“ không=“ lo=“ ình=“ thì=“ thôi,=“ lại=“ còn=“ lo=“ hoàng=“ thượng=“ khổ=“ sở?=“ thể=“ này=“ thì=“ tình=“ cảm=“ bác=“ cháu=“ cái=“ nổi=“ gì,=“ có=“ mà=“ tình=“ yêu=“ nam=“ nữ=“ >

“Tiểu muội, người sẽ không thật sự thích hoàng thượng chứ?” – Mộ Dung Du ngơ ngác hỏi.

Mộ Dung Tuyết cúi đầu không nói, chính nàng cũng không biết cảm xúc của mình bây giờ thế nào nữa, không biết bản thân có thực sự thích hoàng thượng hay không, chỉ biết lúc này mình không nên rời bỏ hoàng thượng mà trở về Mộ Dung vương phủ.

Mộ Dung Phong vẫn không nói gì, ngồi một chỗ nghe ba nàng kia nói chuyện.

Nói thật, Mộ Dung Phong cũng không cảm thấy bất ngờ trước lựa chọn của Mộ Dung Tuyết, đặt ở thời đại của Bạch Mẫn, đây cứ coi như người giàu có đi, mà trong trường hợp này, đối với một tiểu cô nương mới yêu lần đầu mà nói, Hoàng thượng quả thật là một sự cám dỗ lớn lao không thể chống cự được.

Mặc dù hoàng thượng tuổi đã ngoại ngũ tuần, nhưng vẫn anh tuấn bất phàm như xưa, hơn nữa lại có khí chất trưởng thành, đối với người vẫn luôn được phụ thân thương yêu như Mộ Dung Tuyết, nảy sinh tình cảm như với cha cũng chuyện bình thường. (Juu: bắt đầu có thể là như thế, nhưng cuối cùng thì chẳng cha con bác cháu gì sất =.=, ta chán, ta chán, ta chán, bao giờ mới qua đoạn dở hơi này đây > <). tuy=“ nói=“ rằng=“ nàng=“ đang=“ trong=“ thân=“ thể=“ của=“ mộ=“ dung=“ phong,=“ nhưng=“ vẫn=“ là=“ linh=“ hồn=“ của=“ bạch=“ mẫn=“ như=“ trước,=“ mộ=“ dung=“ tuyết=“ đối=“ với=“ nàng=“ mà=“ nói,=“ cũng=“ chỉ=“ là=“ muội=“ muội=“ xứng=“ hô=“ mà=“ thôi,=“ cũng=“ chẳng=“ có=“ quan=“ hệ=“ máu=“ mủ=“ gì,=“ nên=“ nàng=“ cũng=“ chẳng=“ đau=“ >

Trong một khoảng thời gian ngắn, mọi người không ai nói gì nữa, thật sự cũng không biết phải nói thế nào.

“Tam muội, đại tỷ rất xin lỗi người.” – Mộ Dung Thiên cười khổ, nhìn biểu tình không nói một lời của Mộ Dung Phong, thở dài, nói – “Đáng lẽ ra người có thể được gả ột tướng công lương tình tương duyệt (Juu: ờ ờ =.=) hai bên cùng yêu nhau ấy =.=), có cuộc sống hạnh phúc yên bình, nhưng mà... ôi, bây giờ ta hối hận cũng đã muộn rồi.”

“Đại tỷ, cuộc đời không thể mọi chuyện đều như ý được, tỷ không cần áy náy.” – Mộ Dung Phong thản nhiên cười, rất bình tĩnh nói – “Đã như vậy rồi, để xem số phận Phong nhi thế nào. Huống chi Tư Mã Nhuệ tuy mang tiếng phản nghịch, con người cũng rất là khoan hậu, tâm địa không xấu, nếu không cũng đã không trả tiểu muội toàn thân trở về. Đại tỷ cũng không cần áy náy vô ích, ta không sao đâu.”

Mộ Dung Thiên lòng rối như tơ vò, khoát tay áo, mặt không đổi sắc nhìn Mộ Dung Tuyết nói: “Tiểu Tuyết, tùy người thôi, người đã nghĩ muốn ở lại Noãn Ngọc Các, làm tỷ tỷ chỉ có thể chấp nhận, hôm nay gọi người một tiếng ‘Tiểu Tuyết’, là một lần coi người là tiểu muội, từ nay về sau, Mộ Dung Thiên sẽ phải cung kính gọi ngài một tiếng ‘Nương nương’, chỉ mong người có thể được hạnh phúc trong hoàng cung này. Bỏ quá cho Mộ Dung Thiên không tiến được xa, mời người trở lại Noãn Ngọc Các đi. Dù vẫn là một tiểu cô nương chưa chồng, chưa tới tuổi thành hôn, e rằng hoàng thượng chẳng chờ nổi một năm nữa đâu, người tự mình giải quyết cho tốt đi.”

“Đại tỷ!...” – Mộ Dung Tuyết lệ tuôn không ngừng.

“Tiểu Tuyết” – Mộ Dung Du còn muốn khuyên bảo.

“Nhị muội, tùy nàng đi thôi.” – Mộ Dung Thiên mệt mỏi ngồi dựa lưng vào ghế, nhẹ nhàng nói – “Mặc kệ nàng thôi. Từ nay nàng đã không còn là tiểu muội của chúng ta nữa rồi, sớm muộn gì, chúng ta đều sẽ phải gọi nàng là ‘Nương nương’, chúng ta nên chúc mừng trước một tiếng thôi.”

Mộ Dung Tuyết ngậy người đứng một chỗ, ngừng lại một chút, rồi thực sự quay đầu bước ra khỏi cửa, Mộ Dung Thiên rút cuộc cũng không kiềm chế được bản thân, nước mắt như mưa, ào ạt tuôn rơi.

“Đại tỷ” – Mộ Dung Du đỡ lấy Mộ Dung Thiên, lòng cũng rối như tơ vò, sao lại thành ra như vậy, cũng chỉ là một bữa tiệc gia đình, chẳng qua có gặp gỡ hoàng thượng, sao tiểu muội có thể quyết tâm như thế?

Mộ Dung Phong thầm nghĩ trong lòng: Chỉ e từ hôm nay trở đi, Mộ Dung Tuyết sẽ bị cuốn hoàn toàn vào vòng xoáy không từ chủ được. Hoàng thượng có ý muốn nạp nàng làm phi, Nhị thái tử cũng muốn cưới nàng làm phi. Nếu thực biến thành phụ tử đối đầu, đây là tội danh thiên cổ có tể thế nào cũng không sạch được. Giống như mỹ nhân Dương Quý Phi, khiến bao văn nhân cảm khái thương tiếc, chẳng qua cũng chỉ là hồng nhan họa thủy, mị hoặc đế vương mà thôi.

“Mộ Dung Tuyết, tự mình trân trọng.” – Mộ Dung Phong nhẹ nhàng nói, tựa như gió thu bên ngoài, từng từ lọt qua tai vào lòng, thương tiếc, bất lực, lạnh nhạt...

Chỉ một câu này, Mộ Dung Tuyết đi đến cửa thân ảnh đột nhiên nhẹ rung rung một chút, nước mắt tràn mi, cơ hồ muốn quay trở lại, nhào vào trong lòng các tỷ khóc rống một hồi, nhưng, nghĩ đến hoàng thượng dịu dàng và nuông chiều, cố gắng nhẫn tâm, dứt khoát rời đi.

Trong chốc lát, cả phòng lạnh thấu xương, yên lặng hãi hùng!

Mộ Dung Thiên khó chịu vô cùng, rất muốn gào khóc một hồi, ngồi trên ghế, kinh ngạc ngẩn ngơ.

Mộ Dung Phong trong lòng có chút không ổn, tiến lên vào bước đỡ lấy bà vai Mộ Dung Thiên, nhẹ nhàng khuyên giải an ủi – “Đại tỷ, việc đã đến nước này, tỷ cũng đừng quá phiền lòng. Mộ Dung Tuyết đã lựa chọn như thế, cũng tùy ý nàng thôi, chỉ là, mặc dù nàng tuổi còn nhỏ, không đủ mười sáu, chỉ e hoàng thượng chẳng chờ nổi một năm, nếu như sung hạnh, hoàng cung này nguy hiểm vô cùng, còn cần tỷ phải chiếu cố.”

Mộ Dung Du cũng tiếp lời – “Tam muội nói rất đúng, đại tỷ, tỷ cũng phải nhanh nhạy phản ứng.”

“Ôi...” – Mộ Dung Thiên thở dài một tiếng – “Chỉ e đến lúc đó ai cũng không thể giúp nàng, không nói đâu xa, chỉ nói nay nếu thật sự bị hoàng thượng sung hạnh, mẫu thân của Nhị thái tử là Lưu phi nhất định sẽ không dễ yên cho nàng, Lưu phi thủ đoạn, tiểu Tuyết nha đầu kia có thể tượng tượng ra.”

Xuân Liễu từ ngoài tiến vào nói nhỏ – “Tiểu thư, Tứ thái tử phái Vương Bảo tới thỉnh người về phủ dùng bữa.”

“Biết rồi, ta về ngay đây” – Mộ Dung Phong lớn tiếng.

“Người về trước đi” – Mộ Dung Thiên khoát tay áo – “Chớ để Tứ thái tử chờ lâu nóng nảy lại sinh sự.”

Nhìn thân ảnh Mộ Dung Phong rời đi, Mộ Dung Du nhìn về phía Mộ Dung Thiên, hỏi nhỏ – “Đại tỷ, tỷ có cảm thấy hay không, tam muội tất cả đều thay đổi, người cũng đẹp, nhìn qua cả người đều toát ra sinh khí đáng kể. Hôm qua Ngô Mông nhìn thấy tam muội liền nói với ta, nếu không phải trước kia từng gặp tam muội, hẳn thật không tin người xuất sắc nhất Mộ Dung vương phủ là Mộ Dung Tuyết.”

Mộ Dung Thiên gật gật đầu – “Từ sau khi nàng bị bệnh tỉnh lại, con người liền thay đổi, tính cách kiên cường, xử sự viên mãn, tướng mạo càng thêm hấp dẫn người ta. Kỳ thật, Mộ Dung vương phủ đâu có nữ nhân nào xấu, ai chẳng xinh đẹp động lòng người (Juu: chị đang cố vẽ mình vào đây mà ;)), chỉ là trước kia Tam muội trầm tính quá, mọi người không để ý tới, mà nay, có lẽ mới thực sự là nàng. Kỳ thật nếu so ra, Tam muội không hề thua kém tiểu muội. Không nói đâu xa, bây giờ nàng đã gả cho Tứ thái tử, Tứ thái tử có thể thỉnh nàng về dùng bữa, sẽ không phải là chuyện tiểu muội có thể làm được, nếu đổi lại là muội ấy, không chừng còn đang âm thầm rơi lệ.”

Mộ Dung Du gật gật đầu – “Đại tỷ nói không sai.”

“Người cũng về đi, đừng để Ngô Mông chờ sốt ruột, ta biết tình cảm vợ chồng hai người rất tốt, không thể chia lìa, ta cũng không giữ người nữa, mau mau trở về đi, ta cũng mệt rồi, muốn sớm nghỉ ngơi một chút” – Mộ Dung Thiên mỗi một nói – “Tỷ phu người e rằng lát nữa mới về.”

Mộ Dung Du thở dài, cũng xoay người rời đi, Mộ Dung Tuyết lựa chọn như thế là ngoài dự đoán của mọi người, không biết đại tỷ phải ăn nói sao với cha mẹ đây?

28. Chương 28

Trở lại phủ Tứ thái tử, Mộ Dung Phong nhìn thấy một cảnh ngoài ý muốn, Tư Mã Nhuệ đang ngồi trước bàn chờ nàng về ăn cơm. “Tư Mã Nhuệ, ngài thật sự muốn qua đêm trong phủ sao? Ta còn nghĩ ngài sẽ đi Túy Hương Lâu hay đến nơi nào khác chứ?”

Tư Mã Nhuệ cười khở, “Mộ Dung Phong, trong mắt nàng ta thật sự tệ vậy sao? Chẳng phải ta đã phải Vương Bảo đến phủ Đại thái tử mời nàng về, tại sao nàng còn không tin là hôm nay ta muốn ở lại phủ?”

Mộ Dung Phong cười nhẹ, không nói gì.

“Kỳ thật nghe nàng nhắc đến Túy Hương Lâu làm ta nhớ đến một chuyện. Không chỉ có ta, mà Nguyệt Kiều cũng luôn nhớ đến lần trước, nàng ta vẫn luôn nhắc không biết đến khi nào mới có thể gặp lại nàng.” Tư Mã Nhuệ cười hì hì nói.

Mộ Dung không nói gì, nụ cười vẫn ở trên môi, chậm rãi ăn cơm.

Một đêm mưa thu không ngừng.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Đức Tử đến phủ Tứ thái tử, thỉnh Tứ thái phi đến Tường Phúc Cung dùng tảo thiện (E: ta dùng “tảo thiện” vì cảm giác phù hợp với ngữ cảnh hơn là “ăn sáng” :>). Mộ Dung Phong được mời, tự nhiên Tư Mã Nhuệ cũng sẽ đi theo.

Thái hậu thấy Tư Mã Nhuệ đến Tường Phúc Cung cùng Mộ Dung Phong, tâm tình trở nên rất tốt. Tuy Yên Ngọc đã bắt lại hai ngày nay Tứ thái tử đều ngủ lại phủ, tuy Tứ thái tử và Tứ thái phi không ở chung phòng, nhưng nhìn thấy cả hai hòa thuận ở cùng nhau, Thái hậu đã cảm thấy thập phần cao hứng.

“Phong Nhi đến đây, nhanh ngồi xuống đi. Hôm nay ta đặc biệt bảo ngự trù làm món cháo mới, hương vị không tệ, Phong Nhi mau đến nếm thử.” Thái hậu trêu mếu nhìn Mộ Dung Phong, cô nương này quả thật càng nhìn càng làm cho nàng thấy thích.

Hôm nay Mộ Dung Phong mặc bộ y phục màu xanh nhạt, ngọc trâm cài nhẹ trên tóc, phần tóc còn lại để xõa trên vai. Mỗi cử động của nàng khiến y phục làm bằng loại tơ lụa thượng đẳng khẽ động, giống như nụ hoa mai vừa hé nở, không xa hoa mà điềm tĩnh. Tư Mã Nhuệ hôm nay cũng mặc y phục thoát nhìn mộc mạc, nhưng có thấy được sự phong lưu phóng khoáng ẩn chứa, khiến người khác nhìn mà động tâm. Nhìn thế nào cả hai cũng đều giống một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, trong lòng Thái hậu thấy thật vừa lòng, tươi cười đón tiếp, “Nhuệ Nhi, Phong Nhi đi đâu con theo đó, tổ mẫu có muốn giấu Phong Nhi cũng sợ là không được, vậy con còn lo lắng gì nữa?”

Tư Mã Nhuệ sắc mặt không đổi, tâm cũng không lay động, đưa ra khuôn mặt tươi cười nói, “Đúng vậy, con thật sự sợ tổ mẫu sẽ đem Phong nha đầu này giấu đi. Mới sáng sớm đã phải Tiểu Đức Tử đến thỉnh phi tử của con đến Tường Phúc Cung, hại con dù lười cũng không dám ngủ tiếp, phải chạy theo đến đây. Đến đây rồi tổ mẫu chỉ nhớ có Phong nha đầu thôi, quên luôn tôn nhi cũng đang đói bụng này.”

Thái hậu cười sảng khoái, đang chuẩn bị mở lời thì nghe Tiểu Đức Tử hô Hoàng thượng đến.

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.” Hoàng thượng đưa mắt nhìn Mộ Dung Phong cùng Tư Mã Nhuệ, nhìn thấy cả hai ở Tường Phúc Cung quả thật là điều ngoài ý muốn của y. Y biết Thái hậu là người thích sự thanh tĩnh, trong lòng không hiểu tại sao mới sáng sớm hai người này lại ở đây. Nếu chỉ có Mộ Dung Phong thì y hiểu vì Hoàng hậu đã từng nói qua là Thái hậu rất thích Tứ thái phi Mộ Dung Phong, thường cho gọi nàng đến Tường Phúc Cung trò chuyện, chơi đùa, nhưng lại có thêm Tư Mã Nhuệ thì đúng là kỳ quái. Dù là cùng sống trong hoàng cung, nhưng y khó khăn lắm mới có cơ hội nhìn thấy đứa con này.

không vì Cường Nhi khai chi tán diệp, đây là điều tiếc nuối nhất. Lần này trở về, khi nói chuyện với thần thiếp, Cường Nhi có đề cập đến Tứ tiểu thư Mộ Dung Tuyết của Mộ Dung vương phủ, thiên hạ đồn rằng nàng không những nhân phẩm xuất chúng mà còn tài mạo song toàn, Cường Nhi mong có thể lấy nàng làm phi, cùng Cường Nhi đi ra biên quan. Thần thiếp nghĩ Cường Nhi vất vả trấn thủ biên quan, chưa bao giờ yêu cầu gì, yêu cầu lần này người làm mẫu thân như thần thiếp nên hết sức vì Cường Nhi an bài. Nghĩ tới nghĩ lui thần thiếp cảm thấy thỉnh mẫu hậu toại nguyện vẫn là tốt nhất. Cường Nhi thật sự là đứa nhỏ tốt, Mộ Dung Tuyết cũng là người có tri thức, hiểu lễ nghĩa, cả hai rất xứng với nhau.”

Thái hậu trong lòng không được thoải mái, trừng mắt nhìn Hoàng thượng, lại nghĩ đến Mộ Dung Tuyết cũng từng làm cho Tư Mã Nhuệ thần hồn điên đảo, liền quay đầu liếc Tư Mã Nhuệ một cái.

“Đừng, tổ mẫu, chuyện của Mộ Dung Tuyết, Nhuệ Nhi vô can.” Tư Mã Nhuệ lập tức xua tay, cười nói. “Hiện tại có Mộ Dung Phong, tôn nhi đã thấy đủ rồi. Lần hôn thủy này không liên quan đến tôn nhi.”

Thái hậu cười khổ, Mộ Dung Phong có thể làm cho Tư Mã Nhuệ một lòng buông tay với Mộ Dung Tuyết, nhưng đáng tiếc khắp thiên hạ chỉ có một Mộ Dung Phong. Bây giờ lại có đến hai người vì Mộ Dung Tuyết mà đến cầu nàng ân chuẩn, một người là con, một người là cháu, đúng là ông trời khéo đùa.

“Hoàng nhi, ý của con thế nào?” Thái hậu không trả lời, ngược lại quay sang hỏi Hoàng thượng.

Hoàng thượng nhíu mày, “Thần nhi đã đem công chúa mà Ô Mông quốc dâng lên ban thưởng cho Cường Nhi. Mộ Dung Tuyết vốn là ái nữ của tể tướng, làm sao có thể chịu được cảnh mưa gió nơi biên quan.”

29. Chương 29

“Hoàng thượng, Cường Nhi dù sao cũng là con của chúng ta, không chỉ phải chịu cảnh mưa gió nơi biên quan, mà còn phải lo chiến sự, nếu chúng ta có thể để Cường Nhi sống nơi biên quan, thì một người thăm mình đại nghĩa(E: “thâm minh đại nghĩa” có ý nói là hiểu biết đúng sai rõ ràng | Juu: dịch trơn ra là “hiểu rõ nghĩa lớn”, cũng tựa tựa thế) như tể tướng đại nhân sẽ không kháng chỉ nếu Hoàng thượng hạ chỉ. Huống hồ tuy nói là cùng Cường Nhi đi ra biên quan, nhưng Cường Nhi sao có thể để mặc cho phi tử của mình chịu cảnh mưa gió nơi biên quan chứ? Chỉ sợ là có người không nữa.” Lưu phi lại mỉm cười nói tiếp, “Hong Ngọc dù sao cũng là ái nữ của Ngụy đại nhân, chẳng phải lúc đó Ngụy đại nhân cũng đã để nữ nhi của mình theo Cường Nhi ra biên quan sao?”

Hoàng thượng cả người cứng lại.

Thái hậu mỉm cười nói, “Lưu phi nói rất đúng. Hoàng thượng, ta nghĩ truyền tể tướng đại nhân đến Tường Phúc Cung, ta sẽ chu toàn việc này. Cường Nhi vốn là Nhị thái tử của vương triều Đại Hưng, trấn thủ biên quan vì an nguy quốc gia, tâm nguyện này của Lưu phi ta chuẩn. Tiểu Đức Tử, đi thỉnh tể tướng đại nhân đến đây, nói là Thái hậu có chuyện muốn cùng y thương lượng.”

“Tuyết Nhi vẫn còn ở tuổi thượng ấu, mẫu hậu muốn ta bắt buộc tể tướng đại nhân?” Hoàng thượng tức giận nói.

“Cũng không cần phải lập tức thành thân. Đầu tiên chúng ta hạ thư mời, sau mang đi biên quan, có Hồng Ngọc bên cạnh chỉ dẫn, đến khi nàng đủ tuổi rồi động phòng cũng được.” Lưu phi cười ngọt ngào, “Huống hồ mẫu hậu đã đáp ứng, Hoàng thượng cần gì lo lắng thay cho tể tướng đại nhân. Mong người hãy vì Cường Nhi suy nghĩ.”

“Trẫm nói không được là không được!” Hoàng thượng tức giận lớn tiếng, ngay cả xưng hô cũng thay đổi.

Mộ Dung Phong khẽ nhíu mày, rồi mỉm cười. Xem ra tối qua Hoàng thượng nhất định đã ngủ lại Noãn Ngọc Các, cũng khó trách, đối với một người đã gần năm mươi tuổi như Hoàng thượng thì Mộ Dung Tuyết đúng là một sự mới mẻ mê người, chỉ có kẻ ngốc mới có thể tha, với lại Mộ Dung Tuyết đối với Hoàng thượng cũng không phải không có hảo cảm. Một người nguyện đánh, một người nguyện yêu, khó nói ai đúng ai sai.

“Nàng cười cái gì?” Tư Mã Nhuệ nhẹ giọng hỏi.

Mộ Dung Phong cười nhẹ, nhẹ giọng, chậm rãi nói, “Cười việc buồn cười.”

“Nàng còn có tâm tình chế giễu à,” Tư Mã Nhuệ trêu chọc, trong lòng chẳng những không cảm thấy tức giận, mà ngược lại, thấy thật thú vị, cùng Mộ Dung Phong ở phía sau giường cung bật kiếm. Y khẳng định tối hôm qua Hoàng thượng đã sủng hạnh Mộ Dung Tuyết, ngày hôm nay Lưu phi lại đến xin ban hôn cho con mình và Mộ Dung Tuyết, trong lòng Thái hậu tự nhiên sẽ ước Mộ Dung Tuyết tránh xa hoàng cung, sự tình bây giờ quả nhiên là thú vị. Tư Mã Nhuệ cũng không nghĩ ngoài bản thân, cũng còn có người bàng quan chế giễu sự tình. Mộ Dung Phong đúng là một nữ tử kỳ quái.

“Chuyện này liên quan đến chung thân đại sự của tiểu muội của nàng.”

“Ta không phải Mộ Dung Tuyết, cần gì phải lo lắng cho chung thân đại sự của nàng. Đây chính là chuyện của nàng, không có liên quan đến ta.” Mộ Dung Phong không thay đổi sắc mặt nói, “Ngài vẫn nên lo lắng một chút xem phụ thân bảo bối của ngài phải xử lý chuyện trước mắt thế nào đi.”

“Ta cũng không phải là phụ thân của ta, cần gì quan tâm đến chuyện mà y quan tâm, đó là chuyện của y, đối với Tư Mã Nhuệ ta không có liên quan.” Tư Mã Nhuệ cũng không thay đổi sắc mặt, trong đáy mắt ẩn giấu đầy ý cười. Y cố tính bắt chước bộ dáng của Mộ Dung Phong, “Chúng ta ngồi đây, im lặng xem mọi chuyện thế nào.” (E: ta bó tay vợ chồng nhà này rồi =))

Mộ Dung Phong nhin không được, nở nụ cười tươi rói, Tư Mã Nhuệ liếc mắt nhìn nàng một cái, nhưng lại ngậy ra, một hồi nhin không được mới nghiêm túc nói, “Mộ Dung Phong, đúng là làm cho ta không thể không thích nàng được mà.”

Mộ Dung Phong ngạc nhiên, giả vờ như không nghe thấy, cũng không có nói tiếp.

“Hoàng thượng, ngài cần gì tức giận.” Lưu phi tựa như chịu nhiều ủy khuất, đôi mắt ngân ngân nước, ngón từ trở nên cung kính, ngữ khí cũng trở nên nhu nhược, bất lực, còn nghe được loáng thoáng chút ghen ngào trong thanh âm của nàng. “Thần thiếp chỉ vì muốn Cường Nhi vui vẻ, Cường Nhi quanh năm suốt tháng đều trấn thủ biên quan, hiếm khi trở về. Lần này cũng vì Tiền Lương quan đại thắng nên mới có thể hồi cung gặp thần thiếp, bất quá thần thiếp chỉ muốn ngài ban cho Cường Nhi một nữ tử, Hoàng thượng cần gì phải giận dữ như thế.

Mộ Dung cô nương tuy là thiên kim của tể tướng, nhưng Cường Nhi là con của Hoàng thượng. Được Cường Nhi nguyện ý lấy nàng là phúc khí của nàng, thần thiếp tưởng rằng chuyện này đối với Cường Nhi và Mộ Dung cô nương đều là chuyện tốt, làm sao lại nghĩ có thể khiến cho Hoàng thượng tức giận. Thần thiếp biết Hoàng thượng thích Mộ Dung cô nương, xem Mộ Dung cô nương như tôn nữ (E: “tôn nữ” là cháu gái) của mình nên mới bỏ qua mọi lời nhàn ngôn đưa Mộ Dung cô nương đến Noãn Ngọc Các dưỡng thân thể. Cho nên thần thiếp mới nghĩ nếu xin tác hợp cho Mộ Dung cô nương với Cường Nhi thì Hoàng thượng sẽ vui mừng. Hoàng thượng, thần thiếp rốt cuộc làm sai ở chỗ nào để khiến Hoàng thượng tức giận?” (E: chỉ có một ý mà cứ lặp đi lặp lại làm ta chóng mặt quá @.@)

Hoàng thượng bắt ngờ sững sờ.

Mộ Dung Phong trong lòng cười thầm, âm thầm khen ngợi Lưu phi đúng là một nữ nhân thông minh.

Có lẽ Lưu phi đã sớm biết chuyện đêm qua của Hoàng thượng và Mộ Dung Tuyết, ở hoàng cung vốn không có gì là bí mật, nếu tối qua Hoàng thượng thật sự sủng hạnh Mộ Dung Tuyết thì tự nhiên sẽ ngủ lại Noãn Ngọc Các, sau một đêm thì chắc chắn Lưu phi đã biết. Hôm nay Lưu phi đến Tường Phúc Cung ngoài mặt vì con mình cầu hôn, nhưng thật ra là cố ý làm cho Hoàng thượng mất mặt trước Thái hậu để giải mối hận trong lòng nàng thôi. Nàng biết chắc Hoàng thượng sẽ không chịu ban hôn cho Mộ Dung Tuyết với con của mình, nên cố ý đến trước mặt Thái hậu thỉnh cầu, mục đích cũng là bức Hoàng thượng tự thừa nhận bản thân đã sủng hạnh Mộ Dung Tuyết vì dù sao xét vai vế, thân phận thì Mộ Dung Tuyết chính là muội muội của con dâu mình.

Thái hậu lạnh lùng nhìn Hoàng thượng, “Hoàng thượng, ta thấy chuyện này căn bản không có gì là sai. Mộ Dung Tuyết là đệ nhất mỹ nữ của vương triều Đại Hưng, ngài cảm thấy chướng mắt không gả nàng cho ‘bất hảo’ Nhuệ Nhi, ta có thể hiểu. Nhưng Cường Nhi có thể xem là trụ cột vững chắc của triều đại này, là nhân trung hào kiệt, cả hai đúng thật là trai tài gái sắc. Huống hồ, hai trong ba người tỷ tỷ của Mộ Dung Tuyết đã gả cho ca ca với đệ đệ của Cường Nhi, còn một người thì gả cho đại tướng quân dưới trướng của Cường Nhi. Chẳng phải tác thành Cường Nhi và Mộ Dung Tuyết là chuyện tốt sao?”

Gương mặt Hoàng thượng lộ ra vẻ khó khăn, do dự nửa ngày mới cắn răng, gằn từng tiếng, “Mẫu hậu, xin thứ cho hoàng nhi không thể tuân mệnh. Tuyết Nhi đã là người của hoàng nhi.”

Một tiếng ‘Ba’ vang lên, cái chén trong tay Thái hậu rơi xuống đất, bể nát, còn Lưu phi kinh hô một tiếng rồi ngất đi. Nô tỳ vội vàng tiến lên thu nhặt mảnh vỡ của cái chén, cũng vội vàng nâng Lưu phi lại ghế ngồi.

Thái hậu lấy tay chỉ vào Hoàng thượng, tức giận nói, “Nghiệt tử, ngươi, ngươi thật muốn ta tức chết sao! Tiểu Đức Tử, ngươi lập tức dẫn người đến Noãn Ngọc Các, đem nha đầu Mộ Dung Tuyết kia đuổi ra khỏi cung. Ngươi, ngươi, ngươi đi làm nhanh lên cho ta!”

“Mẫu hậu, Tuyết Nhi đã là người của hoàng nhi, người có thể tức giận với hoàng nhi, nhưng tuyệt đối không thể động đến một sợi tóc của Tuyết Nhi. Tuyết Nhi bất quá chỉ là một tiểu cô nương chưa tròn mười sáu, những chuyện nam nữ này làm sao nàng có thể biết, tất cả là tại hoàng nhi thấy nàng khả ái, nhất thời rối loạn không kìm lòng được nên mới sủng hạnh nàng. Thỉnh mẫu hậu ân chuẩn hoàng nhi lập nàng làm phi.” Hoàng thượng vội vàng nói tiếp, “Mộ Dung Thanh Lương dù sao cũng là tể tướng đương triều, nếu như chuyện này truyền ra ngoài thì không chỉ Mộ Dung Tuyết không thể tiếp tục làm người, mà ngay cả tể tướng đại nhân cũng sẽ hận hoàng nhi cả đời. Nếu vậy chỉ sợ sẽ làm cho triều cương rối loạn.”

“Ngươi cũng biết việc này không thể xảy ra, vậy tại sao lại làm cho nó xảy ra! Chỉ vì một câu ‘nhất thời rối loạn không kìm lòng được’ liền đem việc này trở nên nhẹ nhàng. Ngươi có nghĩ đến thân là vua một nước, làm ra chuyện này ngươi phải đối mặt với thiên hạ dân chúng thế nào? Ngươi chẳng lẽ không biết Mộ Dung Tuyết là muội muội của con dâu của ngươi sao, ngươi nghĩ ngươi sủng hạnh ai hả?!” Thái hậu tức giận đến run người, “Ngươi muốn ta đối mặt với tể tướng đại nhân, đối mặt với thiên hạ dân chúng như thế nào?” (E: khúc này ta chém >”<>

“Mẫu hậu!” Gương mặt Hoàng thượng thay đổi sắc diện, cúi đầu, trong lòng lại dâng lên hình ảnh ngày hôm qua. Nụ cười của Mộ Dung Tuyết trên gương mặt tràn đầy nước mắt tựa như hoa lê trong mưa, lúc đó y không hề nghĩ đến thân phận của Mộ Dung Tuyết, trong đầu tất cả đều là sự mới mẻ, dung mạo, và thân thể của Mộ Dung Tuyết, từ lần đầu gặp nàng, trong đầu y chỉ có duy nhất một ý niệm là nhất định phải có được nữ hài tử này. Thân thể của y không thể chống lại sự dụ hoặc, đã lâu rồi không có nữ nhân này có thể đem lại cho y cảm giác này. Khi còn trẻ y cũng từng có qua cảm giác này, khi đó Hoàng hậu cũng trẻ tuổi, xinh đẹp như Mộ Dung Tuyết bây giờ, sau này có thêm Lưu phi, Ngô phi, cũng đều trẻ tuổi, rồi y lên ngôi, có con, bận rộn xử lý chính sự, loại cảm giác này đã lâu y không có cho đến khi gặp Mộ Dung Tuyết. Vẻ đẹp của nàng, tuổi trẻ của nàng, nàng sùng bái y, nàng như con chú chim nhỏ nép vào người y... Tất cả đều làm cho nhiệt huyết của y sôi trào. (E: ông hoàng thượng này làm cho ta sợ quá -”-)

30. Chương 30

Thái hậu thở dài, lắc đầu – “Nếu trong mắt ngươi còn người mẹ này, hãy đem Mộ Dung Tuyết trả về Mộ Dung vương phủ đi.”

“Mẫu hậu, Tuyết Nhi đã là người của hoàng nhi, làm sao có thể trở về Mộ Dung vương phủ được nữa, nàng chưa làm sai chuyện gì, hoàng nhi dĩ nhiên không thể bỏ rơi nàng.” – Hoàng thượng không chịu nhượng bộ.

“Ngươi!...” – Thái hậu giận đến không nói nên lời.

“Tổ mẫu.” – Mộ Dung Phong ý bảo thị nữ trong phòng lui ra ngoài, mặc dù toàn là người thân tín, nhưng chuyện như thế này vẫn không nên để người ta chê cười thì hơn, những người này tuy ngoài miệng không dám nói, nhưng không ngăn được trong lòng họ không nói, khi rảnh không truyền đi – “Đừng tức giận mà, chuyện nhỏ nhặt đâu đáng để Tổ mẫu phải tức giận.”

Thái hậu nhìn Mộ Dung Phong, không hiểu nàng nghĩ gì.

“Tổ mẫu” – Mộ Dung Phong nhỏ giọng nhẹ nhàng nói, trên mặt biểu tình bình thản trầm tĩnh, thanh âm nhẹ nhàng, ngữ khí thản nhiên – “Phụ hoàng bây giờ đương cao hứng, Tổ mẫu cứ ngăn trở ngại như thế chỉ khiến ngài trong lòng ngoài miệng đều không vui, chỉ một Mộ Dung Tuyết mà khiến Tổ mẫu và phụ hoàng tức giận với nhau, Tiểu Tuyết thật là bất hiếu. Nay việc đã đến nước này, chi bằng cứ để cho phụ hoàng tự

mình xử lý mọi việc, để ngài đi thừa nhận với cha mẹ Phong nhi, để ngài đi an ủi Lưu nương nương và Nhị thái tử, còn người nên ngồi ngoài cuộc, thanh tĩnh hạnh phúc.”

“Đúng đó” – Tư Mã Nhuệ ở bên tiếp lời – “Tổ mẫu, người có tức giận đến thế nào cũng chẳng thay đổi được sự đã rồi. Phụ hoàng vẫn chăm cho chính sự, chẳng qua Mộ Dung Tuyết kia quả là một tiểu cô nương xinh đẹp như hoa, phụ hoàng nhất thời cũng khó kháng cự, nay đã sung hạnh rồi, coi như cũng là người của Tư Mã gia chúng ta, bây giờ mà đuổi về, e là chỉ có một con đường chết thôi. Tổ mẫu, người mặc kệ đi thôi.”

Thái hậu thở ra một hơi thật dài, vỗ về tay của Mộ Dung Phong, nói – “Ôi, Tổ mẫu thật sự không có mặt mũi nào đối diện với cha mẹ con.” – Rồi liếc mắt nhìn Hoàng thượng và Lưu phi, một mỗi nói – “Ta mệt rồi, các người lui đi. Chuyện Mộ Dung Tuyết người tự mình xử lý đi, còn chuyện ân chuẩn ở cùng phủ, vì nương ta thật sự không thể đáp ứng, người thích phong gì thì phong, chỉ cần đừng để nàng xuất hiện trước mặt ta là được. Còn nữa ta cũng không thừa nhận thân phận nàng là phi của người.”

“Tạ ơn mẫu hậu” – Hoàng thượng hớn hở cười trả lời, liếc mắt một cái nhìn Mộ Dung Phong, nhưng thấy bộ dáng Mộ Dung Phong lại lạnh nhạt, cũng chẳng liếc mắt đến mình một cái, đôi mắt lảng lảng nhìn nơi khác, dường như người vừa mới nói chuyện không phải là nàng, cứ như thể nàng không có mặt ở đây vậy.

“Có điều” – Thái hậu chưa chát nói – “Tuy nha đầu kia làm ta tức giận, nhưng việc này không có liên quan tới Phong nhi, e rằng người phong nha đầu kia làm phi, Phong nhi sẽ phải quỳ nghênh đón, ta không thích như thế. Bây giờ trong tay Phong nhi có thánh tổ kim bài, ần tổ huấn ta ban cho, Phong nhi thấy người không phải hành lễ, chỉ bái sơ sơ là đủ. Cho nên nó gặp nha đầu kia cũng không cần phải hành lễ, người có bằng lòng không?”

Hoàng thượng sững sốt, làm sao mẫu hậu có thể mang thánh tổ kim bài ban thưởng cho Mộ Dung Phong, nàng sao lại có mị lực lớn đến thế, có thể làm ầu hậu ân sủng nàng đến thế?

Liếc mắt nhìn qua, Mộ Dung Phong một thân nguyệt sắc quần áo, tươi mát thoát tục, nhã lệ như tiên, nhìn đã thấy thân, nghĩ đã thấy vui. So sánh với Mộ Dung Tuyết, Mộ Dung Tuyết còn có chỗ không bằng (Juu: thói đời, thứ ngoài tầm tay lúc nào chả hơn thứ nắm được rồi =.=). Mộ Dung Tuyết đẹp như đồ sứ tinh mỹ, cần cẩn thận che chở, bỉ mĩ bảo vệ; mà Mộ Dung Phong lại tựa như núi rừng trong gió tươi mát, hoa đẹp, suối chảy, làm cho tâm hồn người ta rung động. Mộ Dung Tuyết có thể khiến người ta vì nàng mà bỏ cả sinh mệnh, Mộ Dung Phong lại khiến người ta vì nàng mà quý trọng sinh mệnh, một người làm người ta bi quan, một người làm người ta hạnh phúc.

“Phụ hoàng, người nhìn gì mà ngây ra thế?” – Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng đứng bên cạnh Hoàng thượng, nhỏ giọng trêu chọc – “Phong nhi là con dâu của người đó, có phát hiện nàng xuất sắc hơn cả Mộ Dung Tuyết, người cũng nên chỉ dừng lại ở đó thôi. Nếu người cứ dùng loại ánh mắt này nhìn Phong nhi, đừng trách Nhuệ nhi không nói trước. Đã sung hạnh Mộ Dung Tuyết rồi thì lo mà bảo vệ nàng ta cho tốt đi.” (Juu: yêu Nhuệ ca :x)

Hoàng thượng trừng mắt nhìn Tư Mã Nhuệ một cái, không thốt nên lời.

Tư Mã Nhuệ mỉm cười, lại lảng mình đến bên cạnh Mộ Dung Phong, vui vẻ hớn hở nhìn Mộ Dung Phong, trong lòng rất thỏa mãn.

“Tư Mã Nhuệ, người cười cái gì đấy?” – Mộ Dung Phong nhướn mày – “Người cười trông rất xấu xa, chán chán không phải chuyện tốt.”

“Mộ Dung Phong, ta quyết định sẽ yêu nàng thật thật nhiều” – Tư Mã Nhuệ cười tà tà, nhưng ánh mắt lại rất nghiêm túc, như thể thề bồi. (Juu: aaaaa đáng yêu quá :x)

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng nhúu mày, không thèm để ý tới hắn.

Tư Mã Cường nhìn mẫu thân nằm trên giường, vẻ mặt cô đơn và buồn bã.

“Cường nhi, không cần phải như vậy, vì nương biết, con cũng không thích con bé Mộ Dung Tuyết kia, chỉ lo phụ hoàng sung hạnh nó mà bỏ bê quốc sự, lạnh nhạt với vi nương.” – Lưu phi gượng cười – “Dù cho Hoàng thượng có nạp con bé kia làm phi thì vi nương vẫn có biện pháp đối phó.”

“Nương” – Tư Mã Cường mặt vẫn gượng gạo, nhỏ giọng nói – “Trong lòng con luôn khó chịu, Mộ Dung Tuyết kia rốt cuộc có gì tốt, con thấy nàng so với các tỷ tỷ nàng còn kém xa, chẳng qua có cái vẻ bề ngoài gỡ lại. Con đã gặp Mộ Dung Phong ở chỗ Tổ mẫu, so ra với Mộ Dung Tuyết còn hơn gấp trăm lần, chỉ tiếc là đã gả cho Lão Tứ.”

Lưu phi mắt sáng lên, nói – “Nghe con nói vì nương cũng thấy vậy, hôm nay ở cung Tường Phúc cũng gặp qua nàng, nếu luận tướng mạo, nàng với Mộ Dung Tuyết cũng sà sà như nhau, nhưng nếu luận khí chất cùng nội hàm, Mộ Dung Phong hơn lấy vài lần. Gặp chuyện bình tĩnh, tâm tình bình thản, đậm bạc thông dong. Hôm nay thấy nàng dường như với chuyện của Mộ Dung Tuyết phản ứng cực kỳ bình thản, Mộ Dung Tuyết vinh nhục thế nào với nàng hoàn toàn vô nghĩa, nhưng vẫn dụng tâm bảo vệ. Vì nương cũng chăm nàng ba phần, chỉ đáng tiếc đã gả cho Lão Tứ, bằng không, cưới về cũng tốt.”

Tư Mã Cường lâm vào trầm tư, không nói gì.

“Hong Ngọc thì tốt rồi, hiền lương thực đức, cùng con ở biên quan chịu khổ, đáng tiếc vẫn chưa có con, vì nương trong lòng vẫn luôn có vài phần bất an.” – Lưu phi nói nhỏ – “Trong hoàng cung vẫn chưa có tôn tử tôn nữ nào, thật không ổn.”

“Để nương phải lo lắng, con thật là bất hiếu” – Tư Mã Cường áy náy nói – “Năm đó vì chuyện của Hong Ngọc đã khiến nương đắc tội với hoàng hậu, giờ cũng không thể làm cho nương vừa lòng.”

Lưu phi cười nhẹ – “Hoàng hậu cũng không phải người hay để bụng, sớm đã không so đo với nương. Vả lại Tư Mã Triết cũng đã cưới Mộ Dung Thiên làm phi, chắc đã quên Hong Ngọc rồi, toàn là chuyện xưa khi còn trẻ, nay hắn là đại thái tử, ngày ngày theo phụ hoàng con xử lý chính sự, làm sao có thời gian mà nhớ những chuyện cũ bao nhiêu năm trước. Chỉ có Lão Tứ, trời sinh phản nghịch, e là vẫn hận con đoạt người yêu của huynh trưởng hắn, con đừng có chọc vào hắn là được, Lão Tứ này, cả hoàng cung chẳng ai làm gì được hắn. Hôm nay thấy hắn xuất hiện bên cạnh Mộ Dung Phong ở cung Tường Phúc, vì nương vẫn còn thấy kỳ quái.”

Tư Mã Cường mỉm cười, trước mắt lại hiện lên khuôn mặt Mộ Dung Phong bình tĩnh ôn hòa – “Hai người họ là vợ chồng, xuất hiện cùng nhau là hết sức bình thường, huống chi họ cũng đang tân hôn.”

“Con toàn ở ngoài biên quan, làm sao biết được căn nguyên bên trong” – Lưu phi mỉm cười, nhìn con trai, chậm rãi nói – “Người mà Lão Tứ vốn muốn cưới về là Mộ Dung Tuyết kia, chứ không phải Mộ Dung Phong, cái lão Mộ Dung Thanh Lương thì cực kỳ sủng ái Mộ Dung Tuyết, tất nhiên là không nỡ gả Mộ Dung Tuyết cho Lão Tứ bất hảo, cho nên để Mộ Dung Phong thay thế Mộ Dung Tuyết.” – Nói đến đây, Lưu phi ngừng một chút, lạnh lùng cười – “Nhưng không ngờ, tránh được Lão Tứ nhưng không tránh được Hoàng thượng, một đóa hoa tươi tỉnh khiết như nước ấy mà lại không minh bạch dâng lên cho Hoàng thượng.”

31. Chương 31

“Thế mà con không nhận ra Mộ Dung Phong có gì không hài lòng với cuộc hôn nhân này” – Tư Mã Cường do dự hỏi.

“Nha đầu kia cũng kỳ quái thế đấy, nghe nói, vì tránh gả cho Tư Mã Nhuệ, nàng từng hướng cha mẹ nàng thỉnh cầu, thậm chí không tiếc tính mạng mà phản kháng, nghe nói cũng vì thế mà hôn mê suốt ba ngày đêm, nhưng vẫn không thể thay đổi an bài của cha mẹ, ôi, cũng thật là đáng thương, nha đầu kia thừa nhỏ sống cùng bà ngoại ở nơi khác, không được gần gũi cha mẹ, cho nên nàng mới không được cha mẹ yêu thương bằng Mộ Dung Tuyết.” – Lưu phi hơi nhíu hai hàng lông mày – “Kỳ thật nương cũng rất khó hiểu, Mộ Dung Phong nửa điểm cũng không kém nhan sắc hơn Mộ Dung Tuyết kia, vì sao Mộ Dung vương phủ chỉ nghe tiếng mỗi Mộ Dung Tuyết xinh đẹp như tiên, mà chẳng nhắc tới Mộ Dung Phong cũng xinh đẹp động lòng người?... kỳ quái hơn, sau khi nàng được gả về phủ Tứ thái tử, lại biểu hiện bình tĩnh lạnh nhạt, như thể chấp nhận số phận, cũng không thấy khóc lóc thảm thương. Mà nàng còn rất được Thái hậu và Hoàng hậu yêu thương, nhất là Thái hậu, hiếm ai được người sủng ái như thế. Hôm nay khi thấy nàng và Tư Mã Nhuệ xuất hiện cùng nhau, ta còn không tin ở mắt mình, con không biết chứ Lão Tứ này, dường như chẳng bao giờ qua đêm ở phủ, toàn ra ngoài chơi bởi phong lưu, thậm chí còn công khai qua lại với một thanh lâu nữ tử. Ở trong cung mà gặp được hắn, thực sự là rất hiếm hoi.”

Tư Mã Cường cười nhẹ – “Ánh mắt con chẳng sai bao giờ, hôm ấy gặp nàng, đã thấy ngay nàng thông minh thanh tú, không phải một nữ tử tầm thường, chỉ tiếc đã thuộc về một kẻ không có tiền đồ như Lão Tứ, thật là đáng tiếc.”(Juu: ít ra tiền đồ của Nhuệ ca vẫn hơn anh này =]])

Lưu phi có chút mệt mỏi bèn nói với con trai – “Vi nương mệt rồi, con đi nơi khác chơi nhé, đã lâu không về cung, con đi thăm muội muội con một lần xem.”

Tư Mã Cường cung kính lui ra ngoài.

Đi qua một con đường rải sỏi quanh co, thấy một nữ tử đang đứng ở khóm hoa trước mắt, nguyệt sắc quần áo, gió thổi vấy nhẹ nhẹ bay bay, mái tóc dài đen mượt cài một cây trâm ngọc lạnh lạnh, khuôn mặt hiền hòa mang theo ý cười hồn nhiên, thản nhiên, như thực như hư.

Trước mặt nàng là một cụm hoa cúc nở rộ, dường như có một con bướm màu hồng nhạt đang bay rập rờn trên những cánh hoa, hưởng thụ tự do, dường như mệt rồi, bèn đậu lại trên một đóa hoa cúc vàng óng ánh nghỉ ngơi, nàng bèn nhẹ nhàng đến gần, muốn bắt được nó, về mặt còn có chút e dè, sợ con bướm đột ngột bay lên sẽ bị giập mình, cho nên rất do dự, lại không nhận được ý muốn trong lòng, bộ dáng trông thật đáng yêu.

Đột nhiên, gió lùa cánh hoa rung, con bướm giương cánh bay đi, nữ tử làm như bị dọa một chút, miệng khẽ kêu lên một tiếng, hồn dỗi nói nhỏ – “Con bướm hư, làm ta giập cả mình, ta không bắt người đâu mà.”

Tư Mã Cường lắc mình một cái, đã đứng ở trước mặt Mộ Dung Phong, vừa mới bị con bướm làm hoảng hồn lại đến Tư Mã Cường xuất hiện đột ngột, Mộ Dung Phong rất bất ngờ – “A!” – Nàng thở nhẹ một tiếng.

“Đừng sợ, là ta.” – Tư Mã Cường cười nói, vươn tay, con bướm kia đã nằm gọn trong bàn tay to có chút thô ráp của hắn.

Mộ Dung Phong bây giờ mới nhận ra người tới, cười nhẹ, hơi bất đắc dĩ nói – “Hóa ra là huynh, thật trùng hợp. Lưu phi nương nương đã khá hơn chưa?”

“Cám ơn cô nương quan tâm” – Tư Mã Cường không hiểu sao nhìn thấy Mộ Dung Phong thì cảm thấy rất thoải mái, trong lời nói toát ra vài phần nhiệt tình không giấu diếm – “Thân thể mẫu thân ta vốn không tốt, cứ kích động là sẽ chóng mặt và không thoải mái, nghỉ ngơi vài canh giờ sẽ không có việc gì.”

“Vậy là tốt rồi” – Mộ Dung Phong nhìn con bướm trong tay Tư Mã Cường, không hiểu vì sao nó không nhân cơ hội này mà bay đi, cũng không để ý ánh mắt Tư Mã Cường đột nhiên sáng rực.

Cho đến khi con bướm giương cánh bay đi rồi, Mộ Dung Phong mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, ngẩng đầu lên, ánh mắt trong vắt nhìn Tư Mã Cường – “Kỳ thật Lưu nương nương thật sự yêu thương huynh nhiều lắm nên mới đau lòng đến vậy, có người mẹ như thế, thật là may mắn.”

“Đúng vậy.” – Tư Mã Cường khẽ thở dài một cái, về mặt bỗng trở nên menh mang u buồn – “Cũng tại ta tùy tiện quá, khiến ấu thân khó xử còn tự chuốc lấy cái nhục này.”

Mộ Dung Phong nhìn con bướm xinh đẹp bay tới bay lui giữa những đóa hoa, lòng thầm nghĩ: Cổ đại này đến con bướm cũng sạch sẽ và xinh đẹp đến thế, trước kia chỉ biết đến nông thôn có không khí vô cùng tốt, thật sự là sai lầm rồi, vẫn là cổ đại này không khí chưa hề ô nhiễm tốt hơn, hít thở cũng đã thấy thích rồi. Nghe ngữ khí của Tư Mã Cường đột nhiên trở nên bi ai, chớp chớp mắt, đột nhiên mỉm cười nói – “Thật sự kỳ quái, muội còn nghĩ huynh thật sự không thích Mộ Dung Tuyết cơ, chẳng lẽ muội lầm rồi.”

Tư Mã Cường sững sốt, nhìn Mộ Dung Phong tươi cười sáng lạn tinh thuần, có chút xấu hổ khó hiểu, chẳng lẽ cô nương này đã nhìn thấu tất cả?! Biết mình không phải thật sự thích Mộ Dung Tuyết mới muốn cưới Mộ Dung Tuyết, mà mẫu thân cũng không phải vì mình muốn cưới Mộ Dung Tuyết mà đi gặp Hoàng thượng?! Hắn có chút bất an nhưng cố gắng che giấu – “Vì sao cô nương nói vậy?”

Mộ Dung Phong mỉm cười – “Muội đoán, bằng cảm giác thôi. Nhị thái tử vẫn luôn trấn thủ biên quan không thường xuyên về cung, vậy là chưa từng gặp Mộ Dung Tuyết, Nhị thái tử làm sao có thể không biết mặt Mộ Dung Tuyết mà thích được nàng? Kỳ thật, Nhị thái tử không thể cưới Mộ Dung Tuyết, cũng không phải chuyện xấu.”

“Chỉ giáo cho? Chẳng lẽ ta không xứng với nàng?” – Tư Mã Cường cười cười hỏi.

“Tiểu Tuyết là nữ tử xinh đẹp, nhưng tựa như đồ sứ tinh xảo, nếu như huynh thật sự mang nàng đi biên quan, chỉ e không có thời gian chỉ huy chiến sự, nàng là một nữ tử xinh đẹp cần người ta dồn hết tâm lực, tài lực, tinh lực ra mà bảo vệ, thử hỏi, nơi biên quan thường xuyên xảy ra chiến sự, một người chỉ huy lấy đâu ra thời gian dành cho nữ tử như thế này” – Mộ Dung Phong tinh nghịch cười, nửa thật nửa giả trả lời.

Tư Mã Cường sững sốt, nhin không được cười lên một tiếng – “Thế thì tại sao ta phải cưới nàng?”

Mộ Dung Phong vẫn đang cười, vẫn nửa thật nửa giả nói – “Muội không phải là huynh, làm sao biết được suy tính của huynh, hỏi câu khó như vậy, thật là không công bằng.”

“Haha..” – Tư Mã Cường sang sảng cười, quanh năm ở ngoài biên quan tạo cho hắn tính cách nhiệt tình lúc này không hề che dấu mà thể hiện ra hết cả, trong tiếng cười lộ ra như khí khái nam tử hán khi uống được rượu ngon – “Trả lời thú vị lắm, không sai, ta quả thật không phải vì thích Mộ Dung Tuyết mới xin phụ hoàng cho cưới nàng, ta chỉ nghe nói phụ hoàng đem một nữ tử chưa chồng để ở Noãn Ngọc Các, hơn nữa nữ tử này vang danh thiên hạ là Đại Hưng vương triều đệ nhất mỹ nữ, lo lắng phụ hoàng trầm mê sắc đẹp mà bỏ bê thiên hạ dân chúng, nên mới muốn đem nữ tử này đi.”

Mộ Dung Phong cười nhẹ – “Nay nàng đã là nữ tử được Hoàng thượng sủng hạnh, dù có lo lắng cũng chỉ biết vậy thôi. Muội không phải vì mình là tỷ tỷ của Tiểu Tuyết mới nói như thế, Tiểu Tuyết thực sự là một nữ tử cực kỳ đơn thuần, nàng thích Hoàng thượng cũng không có gì quá đáng, thử nghĩ mà xem, tiểu Tuyết là nữ tử mới yêu lần đầu, mà Hoàng thượng lại là một người thành thực ổn trọng, tràn ngập mị lực của nam tử trưởng thành, hai người gặp nhau, có lẽ là ý trời, thích nhau cũng là chuyện bình thường, có gì phải lo lắng. Huynh nghĩ Tiểu Tuyết có cần khôn năng lực sao? Hoàng thượng cũng là nam tử đã từng trải qua biết bao nữ nhân rồi, làm sao có thể chỉ vì một nữ tử xinh đẹp mà chôn vùi giang sơn của mình. Có mấy người yêu mỹ nhân không yêu giang sơn?”

Tư Mã Cường lại sững sốt, nữ tử này sao có thể thản nhiên như thế?

32. Chương 32

“Nhị thái tử!...” – Một thái giám chậm chậm chạy lại – “Nhị thái tử, ngài mau trở về đi, Nhã lệ công chúa, Nhã Lệ công chúa chạy đi tìm Hoàng thượng rồi, nàng nói nàng đã hiến cho Hoàng thượng, là người của Hoàng thượng, sao có thể tùy tiện theo Nhị thái tử ngài! Nàng, nàng còn muốn chạy tới chỗ Hoàng hậu kia...Chúng ta ngăn đón cũng không được, ngài mau trở về đi...!”

Mộ Dung Phong bên cạnh, trong lòng ngạc nhiên, Nhã Lệ công chúa này thú vị ghê.

Chưa tới Chính Dương cung của Hoàng hậu, xa xa đã nghe thấy tiếng ồn ào bên trong vọng lại.

Tư Mã Cường trong lòng rất ngạc nhiên, tuy nhiên vẫn thẳng bước đi tới, sớm biết Nhã Lệ công chúa này trời sinh tính bất nháo, nhưng không ngờ lại to gan tới mức này, dám một thân một mình xông vào Chính Dương cung, đó là nơi của người đứng đầu hậu cung, ngoại trừ người ở cung Tường Phúc, người ấy nắm quyền lực tối cao.

Mộ Dung Phong đứng một bên, thân trọng đánh giá Nhã Lệ công chúa một thân trang phục dị tộc, bộ dáng cùng lắm là mười lăm, mười sáu, mày rậm mắt to, rất là anh khí (Juu: khí chất tài giỏi ấy =.=), ánh mắt không chịu khuất phục, tóc vàng, khăn trùm đầu hoa hoét phức tạp, rủ xuống trước trán, giữa hai lông mày có điểm hồng, lỗ tai đeo rất nhiều vòng vèo trang sức.

Nếu đặt ở thời đại của Bạch Mẫn, đây là một hỗn huyết mỹ nữ (Juu: mỹ nữ có dòng máu pha tạp, quái, thể chất khác nào bảo con nhà người ta là tạp chủng nhỡ :-?) tương đối xinh đẹp, như kiểu cô gái di gan. Đáng người nhỏ nhắn nhưng những đường cong rõ rệt, khuôn mặt không hề che dấu vẻ phong tình, có thể dùng một câu ở thời đại của Bạch Mẫn mà hình dung: “Nhiệt tình nóng bỏng”.

Lúc này, Nhã Lệ công chúa đang nhìn gắt gao nhìn chăm chăm vào Hoàng thượng và Hoàng hậu đang ngồi trên cao trước mặt mình, bên trong đôi mắt to tràn ngập lửa giận, nói liên tiếp không kịp lựa lời, nghe ý tứ thì dường như là chất vấn Hoàng thượng sao lại hứa gả nàng cho Nhị thái tử, thế mà chẳng đem Hoàng thượng và Hoàng hậu để trong mắt.

“Hoàng thượng, sao người lại coi thường lễ vật của Ô Mông quốc chúng ta như thế! Sao người lại đem ta chuyển ban cho Nhị thái tử, ta không thích hần, hần là đồ đầu gỗ vớ vẩn, đi theo hần thì hần cũng tuyệt đối chẳng yêu thương, trong lòng trong mắt chỉ có mỗi mình Hồng Ngọc phu nhân xinh đẹp hiền thực của hần thôi, ta không muốn theo hần đâu.” – Lời nói của Nhã Lệ bốc đồng thẳng thắn – “Huống hồ ta là một con người, không phải đồ vật, sao có thể tùy tiện giao cho người khác. Mà lại còn là con của người, theo đạo lý mà nói, ta còn là trưởng bối của hần, lại tự dưng biến thành phi tử của hần, người đừng có mà khinh thường Ô Mông quốc chúng ta.”

Mộ Dung Phong thiếu chút nữa cười ra thành tiếng, Nhã Lệ công chúa này tuy dung mạo không xinh đẹp bằng Mộ Dung Tuyết, nhưng tính cách nóng bỏng này e là Mộ Dung Tuyết không bì kịp, hoàng cung này bên trong cũng thật là ngoa hồ tàng long, về sau có nhiều náo nhiệt rồi đây, không cần lo tháng ngày nhàm chán nữa! (Juu: rồi thì cả tỷ cũng dính vào “náo nhiệt” luôn, cứ đứng đó mà cười)

Một trận hơi lạnh thấu xương đột nhiên truyền đến, Mộ Dung Phong nhẹ nhàng run run một chút, cổ hàn ý kia theo Tư Mã Nhuệ xuất hiện trước mặt nàng, đôi mắt hoa đào của Tư Mã Nhuệ giờ phút này hoàn toàn không có vẻ hiền hòa, chỉ có hàn ý lạnh lùng, hằm hằm hung hãn tiến tới trước mặt Tư Mã Cường và Mộ Dung Phong đang vừa bước vào Chính Dương cung, loại hàn ý này Mộ Dung Phong cảm thấy có vài phần quen thuộc, khi nàng được gả vào phủ Tứ thái tử, lần đầu tiên gặp Tư Mã Nhuệ, khi hần đỡ lấy tay nàng cũng lạnh như thế này. (Juu: khác mà ;]] lần này là lạnh vì ăn dấm ;]])

“Sao nàng lại tới cùng người này?” – Tư Mã Nhuệ hỏi thập phần cứng nhắc, cao giọng nói khiến người ta lạnh buốt cả tim, vẻ mặt tối tăm đáng sợ. Đưa tay ra kéo Mộ Dung Phong tới trước mặt mình, còn dùng một chút lực, khiến Mộ Dung Phong bất ngờ không kịp đề phòng, đụng đầu vào người Tư Mã Nhuệ, cổ tay cảm nhận được rõ ràng phần nộ trong lòng Tư Mã Nhuệ, hàn ý xộc thẳng vào tim.

Mộ Dung Phong cố gắng giữ thăng bằng, Tư Mã Cường theo bản năng đưa tay ra đỡ, ngón tay còn chưa chạm tới vạt áo của Mộ Dung Phong, Tư Mã Nhuệ đã lại nhẹ nhàng kéo lại, Mộ Dung Phong đã vững vàng đứng dấn vào thân mình Tư Mã Nhuệ, nghe được tiếng tim đập đầy phần nộ của Tư Mã Nhuệ. Mộ Dung Phong thật không hiểu Tư Mã Nhuệ gặp chuyện gì mà tức giận đến vậy. (Juu: Phong tỷ chuyện gì cũng thông minh mà chuyện của mình thì ngố =.=)

Khi nàng bắt bướm rồi tình cờ gặp Tư Mã Cường là lúc vừa tách Tư Mã Nhuệ ra.

Vì Tư Mã Nhuệ có việc gấp cần xử lý. Vừa rời khỏi cung Tường Phúc, Tư Mã Nhuệ đã bị Hoàng hậu phái người gọi tới Chính Dương cung, trước khi đi, Tư Mã Nhuệ còn bảo: “E là chuyện liên quan tới Mộ Dung Tuyết, thôi nàng cứ một mình đi dạo giải sầu rồi về phủ đi nhé, đừng tới chỗ mẫu hậu cho xấu hổ.”. Khi đó ngũ khí vẫn thân thiết hiền hòa, sao trong thời gian ngắn ngủi vậy mà đã biến thành bộ dáng như thế?!

Mộ Dung Phong trong lòng bức tức, cổ tay bị Tư Mã Nhuệ nắm chặt đã cảm thấy hơi hơi đau, nàng nhìn chăm chăm Tư Mã Nhuệ, trong mắt tràn ngập uất ức và phần nộ, đang định mở miệng nói thì nhận ra Tư Mã Nhuệ và Tư Mã Cường có gì đó không ổn.

“Ta đến gặp Nhã Lệ công chúa, nghe thủ hạ của ta nói Nhã Lệ công chúa chạy đến đây tìm phụ hoàng, cho nên ta cũng tới.” – Ngũ khí của Tư Mã Cường cũng không thể coi là hòa hảo, hơn nữa còn ẩn ẩn ý khinh thường, trong mắt cũng ẩn ẩn lửa giận – “Sao phải vì thế mà làm khó Mộ Dung cô nương?”

Tư Mã Nhuệ chau mày, hừ nhẹ một tiếng – “Ta cũng phải tạ Nhị ca đã chiếu cố Phong nhi. Phong nhi là phi tử của Tư Mã Nhuệ ta, tự ta biết chiếu cố cho tốt, chỉ là thấy nàng cùng đi với Nhị ca, khó tránh khỏi lo lắng chuyện cũ tái diễn, ta sợ là ta không có lòng dạ bao dung như Đại ca.”

“Người tức giận ta, không cần phải trút giận lên Mộ Dung cô nương, chúng ta cũng chỉ là trùng hợp gặp nhau trên đường, Mộ Dung cô nương nghe chuyện Nhã Lệ công chúa thì lo lắng nên mới đi theo ta.” – Tư Mã Cường nhìn chăm chăm vào Tư Mã Nhuệ trầm giọng nói – “Chỉ sợ người khiến Mộ Dung cô nương tổn thương không phải ta mà chính là người, người còn cứ nắm cổ tay Mộ Dung cô nương không buông, e là Mộ Dung cô nương muốn kêu đau cũng không nổi.”

Tư Mã Nhuệ trong lòng sững sốt, lập tức buông tay Mộ Dung Phong ra, Mộ Dung Phong không rõ giữa hai huynh đệ họ rốt cuộc có hạn cù gì, nửa hờn nửa giận nói: “Tư Mã Nhuệ, người ban ngày ban mặt giết người à!”

Khi Tư Mã Nhuệ nhìn về phía Mộ Dung Phong, trong mắt chỉ còn có áy náy và thương tiếc. (Juu: yêu Nhuệ ca quá :-x) Thấy Mộ Dung Phong cười giỡn hần, trong lòng tự nhiên ngoài áy náy còn có vui sướng, bất luận Mộ Dung Phong đối với hần là vui hay giận, ít ra bây giờ nàng cũng không làm khó hần.

Trong ánh mắt Tư Mã Cường có chút xót xa mà bản thân cũng không rõ, bèn nhìn đi chỗ khác, cất tiếng không lớn nhưng uy nghiêm tự tại: “Nhã Lệ công chúa, đừng quậy phá nữa!” – Rồi đi lên phía trước, giữ lấy Nhã Lệ công chúa đang dậm chân, đối mặt Hoàng thượng và Hoàng hậu thân nhiên nói – “Con sơ suất, làm phiền phụ hoàng và hoàng hậu nương nường, thật sự không phải cố ý.”

“Bỏ đi.” – Về mặt Hoàng hậu có chút mỗi mệ, vừa rồi Hoàng thượng đến, nói muốn lập Mộ Dung Tuyết làm phi, hai đứa con đều có mặt đầy đủ ở đây, bà vẫn còn chưa hoàn hồn sau chuyện vừa rồi – “Đem nàng dẫn đi đi, Nhã Lệ, nếu Hoàng thượng đã muốn ban người cho Nhị thái tử, người chỉ có thể hầu hạ Nhị thái tử, cái lộn thế này còn ra thể thống gì.”

“Ta không có nói chuyện với người.” – Nhã Lệ công chúa ở Ô Mông quốc ngang ngược đã quen, thế nên hoàn toàn không thêm để ý lời nói của Hoàng hậu, trái lại cứ nhìn Hoàng thượng, không chịu buông tha hỏi – “Hoàng thượng, người rốt cuộc xử lý Nhã Lệ như thế nào? Chính miệng cha ta đã nói với Nhị thái tử của người, đem ta dâng cho Hoàng thượng để chấp nhận ý muốn cầu hòa của Ô Mông quốc, thế mà người không chịu ghi nhận sự chân thành của cha ta, ta mà vô lý đi theo Nhị thái tử, e rằng ngoài biên quan lại xảy ra chiến loạn. Người nghĩ kỹ đi.”

Hoàng thượng sắc mặt nghiêng ngả, chậm rãi nói: “Trẫm đây miệng vàng lời ngọc, lời đã nói ra rồi không thể sửa đổi được, trẫm chỉ có thể để như vậy thôi. Phụ thân người đã dâng tặng người cho ta rồi, trẫm có quyền đem người ban cho bất kỳ ai, nay ban người cho Nhị thái tử của trẫm, người còn phải cảm ơn chứ phàn nàn chi nhiều vậy!” (Juu: ông già bắt đầu cùn đấy (:))

33. Chương 33

Khuôn mặt Nhã Lệ sững sốt, miệng thì than thở, “Ta không thích Nhị thái tử, hần lúc nào cũng nghiêm mặt, cau cau có có, suốt quãng đường đến kinh thành nói chuyện cũng không được mười câu khiến ta sắp buồn chết rồi. Nếu cứ nhất quyết đem ta cho hần, chi bằng tìm gian phòng nào đó nhốt ta còn tốt hơn!”

Than thở, nhưng đôi mắt to của Nhã Lệ không ngừng đảo quanh phòng, rồi đột nhiên ánh mắt của nàng dừng lại trên người Tư Mã Nhuệ. Giống như phát hiện ra một lục địa mới, Nhã Lệ lập tức chạy đến trước mặt Tư Mã Nhuệ, nắm chặt tay y, vui mừng nói, “Ta thích người con này, bộ dạng của hần rất khác, có thể câu hồn của ta. Hoàng thượng, hay là người đem ta ban cho người con này đi.”

Phản ứng đầu tiên của Mộ Dung Phong là ngạc nhiên, nhưng sau đó nàng không nhịn được nở một nụ cười, tiếng cười của nàng nghe thật mềm mại, như tiếng suối chảy róc rách. Nàng nhìn qua Tư Mã Nhuệ, y vẫn đứng yên, không nói gì.

Tư Mã Nhuệ không phòng bị gì nên khi bị Nhã Lệ nắm tay, chưa kịp phản ứng thì Nhã Lệ đã vui mừng tựa vào ngực y. Dù kinh nghiệm tình trường dày dặn nhưng trước tình huống này “bất hảo” Tư thái tử cũng không khỏi đỏ mặt. (E: cái này sao gọi là “kinh nghiệm tình trường dày dặn” được =))

Trên môi Tư Mã Cường cũng nở nụ cười, hồi sau y lên tiếng, “Như thế cũng tốt!”

Hoàng hậu tuy rằng đang buồn bực, nhưng vẫn bị hành động của Nhã Lệ công chúa làm hoảng sợ, rồi nhịn không được nở nụ cười nhẹ. Trong lòng nghĩ Nhã Lệ công chúa này nói không cần Nhị thái tử uy vũ thiện chiến nhưng lại muốn đứa con không nên thân của nàng, chẳng lẽ bây giờ mỹ nam cũng bị chiếm tiện nghi sao?

“Nhã Lệ công chúa, thứ lỗi ta không làm theo trò đùa của công chúa.” Phục hồi lại tinh thần, Tư Mã Nhuệ chậm rãi nói. Y cũng rút lại tay từ trong tay của Nhã Lệ công chúa, nhẹ nhàng đẩy Nhã Lệ công chúa ra khỏi người.

“Ta đã thành thân, đối với ta một người là đủ, ta cũng không tưởng tượng được cảnh ba người cùng ngồi ăn cơm, công chúa tốt hơn nên đi tìm người khác. Hơn nữa, Tư Mã Nhuệ ta không có hứng thú đối với nữ nhân của huynh đệ!”

“Ta mặc kệ, dù sao ta cũng không muốn đầu gối Nhị thái tử làm chồng.” Nhã Lệ vẫn không buông tha, ánh mắt nhìn chăm chăm nữ nhân xinh đẹp động lòng người bên cạnh Tư Mã Nhuệ. Thân người chậm rãi tiến lên, trên mặt nở một nụ cười ngọt ngào, lên tiếng hỏi, trong giọng nói ẩn chứa sự lạnh lùng tàn nhẫn, “Người là ai?”

Tư Mã Nhuệ nhanh chóng dùng thân mình chắn phía trước Mộ Dung Phong, cười hì hì nói, “Nàng là thế tử của Tư Mã Nhuệ ta, công chúa thấy thế nào?”

Tư Mã Cường dùng tay kéo Nhã Lệ công chúa sang một bên, gương mặt vẫn trầm tĩnh như nước, giọng nói tuy nhẹ nhưng thập phần nghiêm khắc, “Nhã Lệ công chúa, nếu người dám sinh sự trong cung, đả thương Mộ Dung cô nương, ta lập tức dùng một chưởng chấm dứt sinh mệnh của người. Ta có thể khiến cho Ô Mông quốc quy hàng thì dù các người có gan quay lại khiêu chiến, ta cũng có thể đánh bại Ô Mông quốc!”

Nhã Lệ công chúa cong môi lên cãi bướng, “Ta không thích nàng đứng bên cạnh người ta thích!”

Tình cảnh trước mặt khiến Mộ Dung Phong sửng sốt, nàng không hiểu Nhã Lệ công chúa định làm gì, nhưng có thể khiến cho Tư Mã Nhuệ cùng Tư Mã Cường khấn trương như vậy thì không phải chuyện đùa. Bỗng nhiên nàng cảm thấy lo lắng thay cho Mộ Dung Tuyết, những người này, sợ là Mộ Dung Tuyết dù chỉ một người cũng không ứng phó được, xem ra nam nhân tốt cũng như kim cương, chỉ có thể kính nhi viễn chi a. (E: “kính nhi viễn chi” nghĩa là tôn kính mà không thể gần).

Hoàng thượng nhíu mày: “Nhã Lệ, người tuy còn nhỏ nhưng lòng dạ lại ác độc như vậy, trong cung không thể lưu giữ người. Cường Nhi, tùy con muốn xử trí thế nào cũng được.”

Tư Mã Cường cúi đầu, “Nhi thần đã biết.”

Lôi kéo Nhã Lệ công chúa ra khỏi Chính Dương Cung, vừa ra đến cửa cung, Tư Mã Cường lạnh lùng nhìn Nhã Lệ công chúa, đưa tay lên, hung hăng tát vào mặt nàng, “Người cố tình muốn chết phải không! Ai cho phép người mang được vào cung, đã vậy còn muốn dùng đối phó với Mộ Dung Phong. Chỉ cần dựa điều này thì vương triều Đại Hưng ta đã có thể san bằng Ô Mông quốc các người rồi. Đây là lần đầu nên ta tạm tha cho người, nếu còn có lần sau thì ta sẽ lập tức phế đi hai tay của người. Người đâu, mang Nhã Lệ công chúa hồi phủ, phái người canh giữ cẩn thận!”

Nhã Lệ công chúa sững sờ, suốt chặng đường, Tư Mã Cường dù đối với nàng không có hảo cảm nhưng cũng chưa lần nào quát mắng, thậm chí đánh nàng như lần này, vì sao lại có thể vì Tứ thái tử phi kia mà tức giận đến vậy?! Nàng chẳng qua chỉ muốn dùng loại được vô hại khiến Mộ Dung Phong hôn mê mấy ngày, chỉ cần một ly nước là có thể bỏ đi được tính thôi. (E: Ách! Hôn mê mấy ngày mà nói là vô hại a 0.o)

Nàng thích đôi mắt đẹp câu hồn đoạt phách của Tứ thái tử, nhưng đôi mắt đó chỉ dừng lại trên người của tổ y nữ tử bên cạnh y. Bộ dáng tươi cười của tổ y nữ tử này như có mị lực khiến người khác quên đi mọi ưu phiền.

Từ nhỏ đến giờ, ở Ô Mông quốc có cái gì mà Nhã Lệ nàng lại không chiếm được? Có ai lại dám cùng nàng đối đầu? Có ai có thể thoát được mị lực của nàng?

Nhưng hôm nay, người nàng thích lại không để nàng vào mắt!

Trong Chính Dương Cung, Mộ Dung Phong cảm thấy vô cùng kỳ quái, bất quá Nhã Lệ chỉ đến gần nàng một chút nhưng tại sao cả Tư Mã Nhuệ và Tư Mã Cường đều tỏ ra khấn trương như vậy?! Khả năng của Nhã Lệ khiến nàng thật sự nhìn không ra vị công chúa Ô Mông quốc này nguy hiểm thế nào.

“Tư Mã Nhuệ, có gì không đúng sao? Tại sao khi Nhã Lệ công chúa vừa đến gần ta, ngài và Nhị thái tử lại khấn trương như vậy?”

Tư Mã Nhuệ nhìn Mộ Dung Phong mỉm cười, nhưng trong mắt che giấu rất nhiều chuyện.

Tư Mã Nhuệ cũng không muốn cho Mộ Dung Phong biết Nhã Lệ có thể đem đến nguy hiểm. Ở Ô Mông quốc được liệu thừa thãi nên ở đó dùng được là chuyện rất bình thường, nên Nhã Lệ công chúa trên người mang theo độc dược cũng là bình thường, nhưng chỉ không ngờ nàng định dùng nó ở Chính Dương Cung, mà lại nhắm vào Mộ Dung Phong. Tư Mã Nhuệ trong lòng không ngừng trầm mắng một tiếng đáng giận!

“Không có gì, chỉ là Nhã Lệ công chúa vốn đến từ man hoàng quốc gia, ta lo lắng nàng ta sẽ làm ra cái gì mà nàng không biết được nên — Không cần suy nghĩ nhiều, chỉ nhớ nếu không có gì thì không cần để ý đến Nhã Lệ công chúa, nếu gặp lại nàng ta khi không có ta bên cạnh thì nàng hãy cách xa nàng ta sẽ tốt hơn.” Tư Mã Nhuệ ôn hòa nói.

Nhớ đến hình ảnh khẩn trương vừa nãy của Tư Mã Cường, trong lòng Tư Mã Nhuệ càng thêm căng thẳng, không nhịn được liền nhíu mày. Y không phải đứa ngốc, cũng không có bị mù, tất cả hình ảnh Tư Mã Cường khẩn trương, lo lắng cho sự an toàn của Mộ Dung Phong, y đều nhìn thấy, lại thêm chuyện cả hai cùng đi đến Chính Dương Cung càng làm cho y cảm thấy khó chịu.

Mộ Dung Phong không muốn nghĩ nhiều, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Hoàng thượng vẻ mặt nghiêm túc, nhìn con cái đang đứng phía dưới, rồi nhìn sang Hoàng hậu đang ngồi bên cạnh, “Chuyện trầm vừa nói các người nghĩ thế nào? Trầm đã hứa với Tuyết Nhi, sẽ cho nàng danh phận. Hôm nay trầm sẽ hạ chỉ phong Tuyết Nhi làm phi, các người không cần nghĩ cách làm khó dễ nữa!”

Hoàng hậu cười khỏ, chậm rãi nói, “Ngài là Hoàng thượng, ngài đã muốn quyết định thì cần gì nghĩ đến ý kiến của chúng thần thiếp. Chỉ là thần thiếp sợ người Hoàng thượng cần phải lo lắng không phải chúng thần thiếp, mà là văn võ bá quan trong triều cũng thần dân thiên hạ. Họ mới là những người mà Hoàng thượng cần giải thích.”

“Đây là chuyện riêng của trầm, cần gì phải giải thích cho thiên hạ?!” Hoàng thượng bực mình nói, “Trầm chỉ nạp thêm một ái phi, làm sao lại phiền toái như thế.”

Hoàng hậu không nói gì, cúi đầu, làm như không nghe thấy.

Hoàng thượng nhìn về phía Tư Mã Triết, gương mặt của y vẫn không chút thay đổi, nhìn không ra là tán thành hay phản đối.

Lại nhìn sang Tư Mã Nhuệ, Tư Mã Nhuệ vẫn vẻ mặt tươi cười, nửa đùa nửa thật nói, “Phụ hoàng, chuyện ngài đã quyết, trừ bỏ nghe theo thì chúng nhi thần còn biết làm gì khác. Phải không, Phong Nhi?”

Mộ Dung Phong trừng mắt nhìn Tư Mã Nhuệ, y rõ ràng là cố ý.

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hoàng thượng đang nhìn mình, do dự một hồi Mộ Dung Phong mới lên tiếng nói, “Phong Nhi là con dâu của phụ hoàng, bình thường không nên nói nhiều. Nhưng Phong Nhi có một chuyện, không biết xử trí thế nào..”

Hoàng thượng hứng thú nhìn Mộ Dung Phong, “Nói ra trầm nghe thử.”

Mộ Dung Phong mỉm cười, bộ dáng bình thản, không nhanh không chậm lên tiếng, “Tiểu Tuyết là muội muội của Phong Nhi, Phong Nhi là phi tử của Tứ thái tử – con của phụ hoàng, theo lý thì tỷ muội Phong Nhi chính là văn bối của phụ hoàng. Phụ thân của Phong nhi cùng phụ hoàng vốn là thông gia, Đại tỷ của Phong Nhi là phi tử của Đại thái tử, Nhị tỷ là cháu dâu của Ngô phi, luận theo đạo lý tất cả đều là văn bối của phụ hoàng cùng mẫu hậu và các vị nương nương, Tiểu Tuyết cũng giống Phong Nhi gọi phụ hoàng và các vị nương nương là văn bối.

Nhưng bây giờ phụ hoàng quyết định nạp Tiểu Tuyết làm phi, đây coi như là mệnh số của nàng, tạm thời bất luận đúng sai thị phi. Nay Tiểu Tuyết gả cho phụ hoàng, phụ mẫu của Phong Nhi bỗng nhiên trở thành nhạc phụ nhạc mẫu của phụ hoàng, Tiểu Tuyết cũng giống như mẫu hậu và các vị nương nương, cùng hầu hạ Hoàng thượng. Vậy nếu mọi người cùng xuất hiện, phải xưng hô thế nào mới đúng?”

34. Chương 34

Những gì Mộ Dung Phong nói khiến Hoàng thượng sửng sốt.

Chuyện đó không phải là đại sự, tựa như không quan hệ đến đại cuộc, nhưng từng câu từng chữ trong đó đều có đạo, hơn nữa lại nhẹ nhàng băng quơ như một vấn đề khó khiến Hoàng thượng phải suy nghĩ cách giải quyết.

Những gì Mộ Dung Phong nói đều đúng, Tuyết Nhi vốn là văn bối, nếu nạp Tuyết Nhi làm phi tự nhiên bản thân sẽ trở nên ngang hàng với các con của mình. Đang làm cha chồng lại biến thành muội phu, đúng là khiến người khác chê cười!

Trong Chính Dương Cung vang lên tiếng cười ha ha của Tư Mã Nhuệ, “Phụ hoàng, ngài đúng là tự chọn mình một vấn đề khó a.”

Hoàng thượng trừng mắt nhìn Tư Mã Nhuệ, “Ăn nói hàm hồ!” (E: câu này ta không hiểu rõ trong bản cv nói gì nên chỉ biết dựa theo mạch truyện. Có gì nàng chỉnh lại giùm ta nha :D | Juu: thực tế thì cái câu này ý nó kiểu như là “bớt bớt nhắng đi” nàng ạ =.=”, nhưng ta thấy để như nàng hay hơn nên kệ vậy nhé :-p)

“Không cần phải nổi giận với nhi thần,” thanh âm lười biếng của Tư Mã Nhuệ vang lên. “Ngài là vua của vương triều Đại Hưng, sủng hạnh một nữ tử cũng là chuyện bình thường, việc này cùng với nhi thần không có quan hệ nên thỉnh phụ hoàng không cần biết hỏi ý kiến của nhi thần. Phụ hoàng muốn vui vẻ thế nào thì tùy ngài.”

Hoàng thượng nhìn Mộ Dung Phong hỏi, “Theo ý của Phong Nhi thì nên làm sao?”

Mộ Dung Phong mỉm cười, lắc đầu, “Phong Nhi cũng không biết làm thế nào. Những gì Phong Nhi vừa nói chỉ vì cảm thấy lời của mẫu hậu chứa đựng đạo lý, người mà phụ hoàng cần phải giải thích không phải chúng thần mà bá quan văn võ, là dân chúng trong thiên hạ. Phong Nhi cho rằng nếu phụ hoàng hạ ý chỉ, chỉ sợ tuy mọi người chấp nhận, nhưng những tin đồn đãi sẽ âm ỉ không dứt.”

Hoàng thượng nhíu mày, “Chuyện trăm đã quyết thì sẽ không bao giờ sửa đổi!”

Mộ Dung Phong trong lòng vẫn tươi cười, nhưng tự nói trong lòng, ‘Vậy người vất vả giải thích với mọi người làm gì, bất quá làm vậy chỉ xác định bản thân người chột dạ mà thôi. Cũng may là người còn nhớ đến Mộ Dung Tuyết, không có bội tình bạc nghĩa, còn muốn cho Mộ Dung Tuyết danh phận dù chuyện gì xảy ra.’

“Hoàng hậu, phiền nàng suy nghĩ chuyện ban chiếu chỉ này. Dù sao thì đây cũng là chuyện của hậu cung.” Hoàng thượng quay đầu nhìn về phía Hoàng hậu. Hoàng hậu đến bây giờ vẫn không nói gì.

“Phụ hoàng không cần khiến mẫu hậu khó xử.” Tư Mã Triết trầm giọng lên tiếng, “Hai tỷ tỷ của Mộ Dung Tuyết là phi tử của con và Tứ đệ, nếu người yêu cầu mẫu hậu nhận muội muội của con dâu làm phi tử của phu quân mình, khó tránh mọi người cho rằng người ép buộc mẫu hậu. Nhi thần không có ý làm khó dễ, nhưng phụ hoàng là vua một nước, có quyền quyết định chuyện của chính mình, nếu người đã làm thì nên tự mình gánh lấy kết quả, không thể yêu cầu mẫu hậu cùng người bị người khác chê cười. Cũng như nhi thần, dù trong lòng không thuận theo lựa chọn của phụ hoàng nhưng biết không thể làm gì nên chỉ biết thuận theo, mẫu hậu cũng vì tình thế đã rồi nên không thể làm gì khách. Nếu phụ hoàng muốn phong Mộ Dung, — Mộ Dung cô nương làm phi, xin phụ hoàng tự mình hạ chiếu chỉ.”

Lời của Tư Mã Triết làm Mộ Dung Phong có chút ngoài ý muốn. Đưa mắt liếc nhìn Tư Mã Triết, không nghĩ một người xưa nay luôn trầm ổn cũng có thể nói ra những lời nghiêm khắc như thế, quả thật là ngoài dự đoán của nàng!

“Trẫm tự mình phong sắc phong!” Hoàng thượng tức giận la to, “Trẫm còn sợ các ngươi cùng dân chúng không phục nên mới hỏi ý kiến các ngươi. Trẫm thích Tuyết Nhi, sủng hạnh nàng, cho nàng danh phận, các ngươi vui cũng được mà không vui cũng được, muốn la mắng thế nào thì tự trong lòng làm đi. Nhưng thấy Tuyết Nhi thì vẫn phải hành lễ, gọi nàng ‘Nương nương’ theo đúng bối phận, quy củ này dù muốn hay không cũng phải tuân thủ.”

Còn Hoàng hậu, trẫm và nàng cũng đã là phụ thê nhiều năm, nàng tất hiểu được tính tình của trẫm, đừng nghĩ vì chúng ta là kết phát phu thê mà nàng không cho trẫm nạp phi!” (E: “kết phát phu thê” ý nói Hoàng hậu là vợ đầu tiên.)

Trong lòng Hoàng hậu nhẹ nhàng hít một hơi, trong mắt muốn nói, nhưng lại không nói được, vẫn tiếp tục cúi đầu trầm mặc.

“Thế nào, còn muốn yếu hiệp trẫm!” (E: “yếu hiệp” có nghĩa là lợi dụng vào điểm yếu để bắt đối phương làm theo ý mình) Thanh âm của Hoàng thượng ngày càng tăng, “Cao công công, lập tức hạ chỉ, trẫm phong

cho Mộ Dung Tuyết làm Tuyết phi, ban Noãn Ngọc Các cho Tuyết phi. Còn nữa, tối nay trẫm sẽ đến ngủ lại Noãn Ngọc Các, ta muốn xem các người có thể làm gì!”

Mộ Dung Phong bỗng nhiên nhớ đến câu nói nổi tiếng “hồng nhan họa thủy”. Kỳ thật chuyện này có liên quan gì đến Mộ Dung Tuyết đâu, chẳng qua là Mộ Dung Tuyết thích Hoàng thượng, Hoàng thượng sung hạnh nàng, nhất thời mê luyến sự mới mẻ mà nàng mang đến, không biết phải làm sao mới tốt, so với hành động thường ngày có chút bất đồng. Tóm lại, tất cả tội danh đều đổ lên đầu nữ tử bị Hoàng thượng sung hạnh.

Sợ là cuộc sống trong cung của Mộ Dung Tuyết sẽ không có ngày bình yên!

Hoàng hậu nhẹ nhàng cười lạnh một tiếng, dừng nói chỉ đến lời thề thốt, chẳng qua lúc ấy mọi chuyện đều phù hợp với hoàn cảnh, năm đó Hoàng thượng cũng từng che chở nàng, dành cho nàng muôn vàn ân ái nhu tình, cho tới hôm nay tất cả những điều đó đều rơi vào một tiếng cười đáng tiếc. “Chúc mừng Hoàng thượng. Kể làm vợ như thần thiếp nguyện Hoàng thượng cùng Tuyết phi nương nường trăm năm hảo hợp, ân ái nhất sinh.”

Tư Mã Nhuệ hạ ánh nhìn, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót, không hiểu mẫu thân nghĩ gì, qua bao năm tháng vẫn luôn tha thứ cho dù phụ hoàng hết lần này đến lần khác phản bội người? Ngoài Lưu phi, Ngô phi, trong hoàng cung này đã có rất nhiều vô danh nữ tử xinh đẹp, một đêm hoan tình, ân ái ngắn ngủi, không hiểu mẫu thân làm thế nào mới có thể duy trì được vẻ ngoài bình tĩnh này?!

Y nhẹ nhàng hít một hơi, rồi đột nhiên nhìn về phía Mộ Dung Phong, lẳng lặng nói, “Phong Nhi, nếu như kiếp này Tư Mã Nhuệ ta có thể cùng nàng lương tình tương duyệt, ta quyết sẽ không nghĩ đến người khác.”

Mộ Dung Phong không nói, trong lòng cảm động vài phần. Nàng lại mỉm cười, trêu chọc nói, “Nhưng cổ nhân có nói, ‘Cha nào con nấy’. Năm xưa phụ mẫu ngài cũng từng hoa tiền nguyệt hạ, tình chàng ý thiếp, hận không thể đời đời kiếp kiếp ở cùng một chỗ, làm sao nghĩ đến hôm nay phụ thân này lại ôm ấp thiên hạ đệ nhất mỹ nữ. Khó trách người ta hay nói chỉ thấy tân nhân cười cũng không nghe thấy cựu nhân khóc! Ngài làm sao có thể cam đoan cả đời trong lòng chỉ một mình Mộ Dung Phong ta? Mộ Dung Phong thật sự không thể an tâm.”

Tư Mã Nhuệ đột nhiên nắm lấy tay Mộ Dung Phong, lòng bàn tay không hề lạnh, chỉ có hơi ẩm bao lấy đôi tay của Mộ Dung Phong, thanh âm nhẹ nhàng, nhưng từng lời trong đó đều ẩn chứa chân thành, “Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân! Tư Mã Nhuệ trước kia dù trong bất kỳ trò chơi giang hồ nào cũng không cảm thấy không ổn, mọi người quanh ta, người tình ta nguyện, không xem trọng được mắt, thậm chí còn xem đó như là nhu cầu. Nhưng hôm nay khi ta thấy nàng và Tư Mã Cường ở cùng một chỗ, trong lòng cảm thấy đau đớn, sợ rằng chuyện năm đó của Đại ca sẽ tái diễn đối với ta. Lần đầu tiên trong đời ta nếm được cảm giác vừa lo lắng, lại vừa đau đớn, cho nên ta quyết sẽ không để nàng trở thành giống như mẫu hậu. Ta...” – Tư Mã Nhuệ đột nhiên gia tăng tốc độ, kích động nói – “...Chỉ cầu trong lòng của Phong Nhi nàng chỉ có một mình ta. Ta không dám nghĩ nếu một ngày nàng cũng rời bỏ ta như Hồng Ngọc năm đó rời bỏ Đại ca, ta thật không tưởng tượng được bản thân ta sẽ trở nên thế nào!”

Mộ Dung Phong sững sờ, quên cả việc rút tay lại. Tư Mã Nhuệ đối với nàng vốn là một người xa lạ, tuy rằng gả cho y nhưng nàng vẫn hy vọng một ngày nào đó có thể rời đi, đối với một nam nhân có cá tính như y, nàng thật sự không có ý định thay đổi. Thân thể là Mộ Dung Phong, nhưng linh hồn là Bạch Mẫn, bản thân nàng biết rõ Bạch Mẫn là một người nhạy cảm, bình tĩnh, yêu thích sự tĩnh lặng.

“Tư Mã Nhuệ,” Mộ Dung Phong nhẹ nhàng nói, nhưng trong lòng có chút gian nan, “Lúc bắt đầu không phải chúng ta đã nói ngài vô tình ta vô tình sao? Người mà ngài muốn lấy là Mộ Dung Tuyết, nhưng tình hình đã rồi ngài không thể không lấy ta. Mộ Dung Phong hiện tại đối với Mộ Dung Phong trong ấn tượng của ngài có chút bất đồng, nên ngài cảm thấy tò mò, chứ không có gì hơn. Ngài là nam nhân thích vui thú trong thiên hạ, ngài không có khả năng suốt đời chỉ có một mình Mộ Dung Phong ta, nên không cần phải dùng loại lời thề thốt này để ta cảm thấy thất thố.”

Những gì Mộ Dung Phong nói khiến Tư Mã Nhuệ sững sờ, trong mắt chỉ có sự đau đớn, tự hỏi nữ tử này là người như thế nào? Như thế nào lại không nhìn thấy tình cảm của y đối với nàng, không nhìn thấy y đang trả giá sao?! Chẳng lẽ nàng không biết đây là lần đầu tiên trong đời y dụng tâm đối với một nữ tử sao? Có phải vì trước đây y quá phong lưu nên bây giờ Mộ Dung Phong mới không chịu tin y?

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng rút tay ta, im lặng đứng một hồi. “Tư Mã Nhuệ, ta không đảm đương nổi tình yêu của ngài, ngài thật sự yêu ta sao? Ta đang nói yêu chứ không phải thích. Cả hai chúng ta bắt quá chỉ là hai người trong một cuộc hôn nhân bất đắc dĩ mà thôi, ta vẫn như trước hy vọng chúng ta nước sông không phạm nước giếng, bởi vì Mộ Dung Phong không yêu ngài. Chuyện trước đây của ngài chỉ làm Mộ Dung Phong cảm thấy thú vị chứ không có đau lòng. Mong ngài tha thứ cho những gì Phong Nhi nói, vì ta không mong ngài sẽ lãng phí tình cảm của bản thân trên người ta.”

Tư Mã Nhuệ cười khổ, y bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình thật nhàm chán.(E: tội Nhuệ ca quá __)

35. Chương 35

Mộ Dung Phong cũng chẳng để ý mấy tới thái độ Tư Mã Nhuệ đang thay đổi, đối với nàng, thật sự không chấp nhận được chuyện vì bị mình từ chối mà Tư Mã Nhuệ đau khổ ra sao, Tư Mã Nhuệ là người ham vui thú trong giang hồ, có loại nữ nhân nào chưa gặp qua, có loại nữ nhân nào chưa nếm trải, nàng chỉ là một nữ tử bình thường, cũng không phải cam tâm tình nguyện gả vào cửa nhà hắc, sao có thể thật sự để ý được? Chỉ là nhất thời cảm thấy mới mẻ mà thôi. Cũng như Hoàng thượng đối với Mộ Dung Tuyết, cũng chỉ là tham luyện cái dung nhan tuổi trẻ, thân thể tươi mới mà thôi, nếu có người khác trẻ trung mới mẻ hơn, sẽ bị thay thế rất mau.

Huống hồ, đối với Mộ Dung Phong cũng được, Bạch Mẫn cũng thế, Tư Mã Nhuệ lãng tử như vậy, cũng không phải người thích hợp với các nàng, thân thể và linh hồn đều bài xích nam tử như hắc, bản thân còn vô tình không tuân theo nội tâm của mình, đau khổ lúc này còn hơn về sau đau khổ dài lâu, Tư Mã Nhuệ mà thực sự yêu nàng thì khá là phiền toái, kỳ thật nàng chỉ mong Tư Mã Nhuệ mau mau nạp một người thiếp, ngày ngày quần quýt để cho nàng được thanh tĩnh bên tai, quang đăng tâm mắt. (Juu: chịu luôn =.=)

Trong lòng Tư Mã Nhuệ cũng cực kỳ khó chịu, thật không biết làm sao cho khuây khỏa, lần đầu tiên trong đời muốn thực lòng đối tốt với một nữ nhân, người ta lại không cảm động. Loại mất mát này thật sự rất khó chịu, chưa bao giờ bị người ta lãng quên thêm để ý như thế, hắc cảm thấy trong lòng nặng như đá tảng. Bỗng dưng có vẻ trầm mặc, lẳng lặng đứng, yên ắng đến ngán ngơ.

Hoàng thượng trong lòng mâu thuẫn, lời tuy nói ra rồi, thấy Hoàng hậu rung rung chúc phúc cùng đôi mắt u buồn chết lặng, có chút không đành lòng, năm ấy khi Hoàng hậu còn trẻ, cũng là một nữ tử xinh đẹp mềm mại như hoa, mà nay, tuy tuổi đã lớn, nhưng phong vận vẫn còn, thành thực quyến rũ, muốn bước tới an ủi, nhưng lại muốn tới Noãn Ngọc Các thăm Mộ Dung Tuyết hơn, dung nhan vô cùng xinh đẹp kia, thân thể trẻ trung tươi mới, những ý nghĩ ấy nảy và hổ thẹn tan biến hết cả, chỉ muốn ôm ấp mỹ nhân. (Juu: hãm >”< ghét=“”>”< lão=“” zà=“” zê=“”>”< >

“Cao công công, bãi giá Noãn Ngọc Các.” – Hoàng thượng bước xuống không muốn ở chỗ này thêm nữa, không nhìn nổi dục vọng trong lòng, không chịu nổi áp lực nơi đây, dù trong lòng có chút áy náy, vẫn mong sao mau chóng rời đi.

Hoàng hậu trong lòng chua xót, kìm nén lại, vẫn cố gắng duy trì nụ cười, đoan trang khom mình thi lễ.

Tư Mã Triết liếc nhìn mẫu hậu một cái, lại ngẩng đầu, phụ hoàng đã đi tới cửa, bóng dáng lãnh khốc mà vô tình, trong lòng tràn đầy oán giận, Mộ Dung Tuyết thật là đáng hận! Thật sự rất hối hận, lúc ấy sắp xếp, vừa hại Mộ Dung Phong vô tội, vừa làm tổn thương mẫu hậu của mình.

“Phụ hoàng.” – Mộ Dung Phong đột nhiên mở miệng, thanh âm không lớn, nhưng rõ ràng bình tĩnh – “Phong nhi cầu phụ hoàng hứa với Phong nhi một chuyện...Mộ Dung Tuyết nay đã là Tuyết phi. Có lẽ phụ hoàng chỉ nhất thời tham luyện Mộ Dung Tuyết trẻ trung tươi mới, cũng có thể là duyên phận trời định, nay dù bất luận là nguyên nhân gì đi nữa, chỉ xin phụ hoàng đừng để Mộ Dung Tuyết gánh lấy tội danh “hồng nhan họa thủy”, người nhà Phong nhi sẽ cảm kích vô cùng.”

Hoàng thượng sững sờ, không dám nhìn nàng, nữ tử này lãnh đạm thông minh, cơ trí khoáng đạt, trước mặt nàng, không thể che giấu.

Rời khỏi Chính Dương cung, Mộ Dung Phong mới chợt nhận ra biểu hiện Tư Mã Nhuệ có gì đó không ổn, chẳng lẽ vẫn canh cánh trong lòng chuyện Mộ Dung Tuyết bị phụ hoàng nạp làm Tuyết phi ư? (Juu: tỷ vô tâm quá đáng =.=) Hay là tận đáy lòng hắn vẫn còn nhớ tới Mộ Dung Tuyết?

“Tư Mã Nhuệ, cái biểu hiện này của ngài, đừng nói với ta là bị thất tình đấy.” – Mộ Dung Phong mỉm cười trêu chọc, trong lòng chẳng có ý gì khác, chẳng biết trong đầu Tư Mã Nhuệ lúc này như ấm nước đang sôi – “Sớm biết như vậy, chi bằng chẳng ‘cứu’ Mộ Dung Tuyết từ tay ngài về Mộ Dung vương phủ, với mị lực của ngài có khi giờ nàng đã nằm trong bàn tay ngài rồi.”

Tư Mã Nhuệ thở dài, phải nói cái gì mới được đây? Người ta căn bản không thêm để ý đến mình, nói rằng nàng không thích mình, còn nhờ mình đừng có trêu chọc nàng, sớm biết như vậy...nếu sớm biết như vậy, hắn đã chẳng gây chuyện với Mộ Dung Tuyết, giờ thì tốt rồi, sự tình thành ra thế này, hối hận cũng đã muộn. Nếu sớm biết như vậy, từ đầu hắn đã cưới Mộ Dung Phong, bây giờ không khéo đã rất mặn nồng, tiêu dao ngày tháng, Mộ Dung Tuyết kia cũng sẽ chẳng xuất hiện trước mắt phụ hoàng, cũng sẽ không trở thành Tuyết phi của phụ hoàng!

“Không phải chứ?” – Mộ Dung Phong hỏi có phần hoài nghi – “Ta xem ngài như đặc biệt để ý đến chuyện Mộ Dung Tuyết bị nạp thành Tuyết phi rồi, sao lại buồn bực ưu sầu thế này?”

Tư Mã Nhuệ cười khổ một chút – “Mộ Dung Phong, ta trông đáng thương đến thế sao? Vừa mới bắt đầu thích một người, đã bị từ chối, hai chữ ‘thất tình’ còn chưa với tới, ta cũng chỉ mong được thất tình một chút, ít ra như vậy còn có một khoảng yêu. (Juu: yêu quá Nhuệ ca ơi >”<>

Mộ Dung Phong trong lòng hơi có một chút cảm giác kỳ quái, bản thân cũng không hiểu rõ, mà cảm giác ấy rất phức tạp, không hẳn là vui sướng, cũng không hẳn là bi ai, dường như chỉ có hai người họ trong đó.

“Bất quá, nàng cũng có thể yên tâm, Tư Mã Nhuệ ta không phải loại người tử triền lạn đả, miễn là nàng nói nàng không thích ta, ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì dùng dằng vô ích, nhất định sẽ im lặng an tĩnh để nàng không chán ghét.” – Ngữ khí Tư Mã Nhuệ có một loại bi ai khó tả, tựa hồ như thực sự chấp nhận, kỳ thực hắn không phải người dễ dàng nhận thua, chỉ là đối mặt với Mộ Dung Phong, hắn cũng không biết bắt đầu thế nào cho phải. Nàng nói nàng không thích hắn, thẳng thừng như thế, bản thân còn có thể như thế nào?

Mộ Dung Phong nhìn Tư Mã Nhuệ, đáy mắt hắn làm cho nàng có chút không đành lòng, nhưng là, nếu nàng chấp nhận nam nhân khó nắm bắt này, nàng thực không muốn mạo hiểm, tình yêu cứ mong manh như thế, một khi yêu, sợ là khó mà giữ được bình tĩnh.

Hai người lẳng lặng không nói năng gì, cứ đứng như vậy.

Tư Mã Nhuệ quả thật là một người thủ tín, thủ tín đến nỗi khiến Mộ Dung Phong bất ngờ.

Hai người trở lại phủ Tứ thái tử, hầu như không nói gì dùng bữa trưa, không biết phải nói thế nào về chuyện của hai người, cứ máy móc ăn, Mộ Dung Phong cảm thấy rất khó chịu, nhưng Tư Mã Nhuệ lại không mở miệng, làm cho Mộ Dung Phong không biết mở lời ra sao, đối mặt với nam nhân mình vừa cự tuyệt, có nói gì cũng có vẻ giả dối, thôi quên đi vậy.

Nếu an ủi, đó mới thực là coi thường Tư Mã Nhuệ, dù sao cũng vừa có chút hảo cảm, vừa nói xong đã lại khuyên giải an ủi, ngấm lại, bản thân cũng thấy vô vị.

Mà tới bữa chiều, Tư Mã Nhuệ không có xuất hiện.

Đối mặt với một bàn tràn đầy đồ ăn phong phú, Mộ Dung Phong trái lại một bụng ngon miệng cũng không có, hai ngày nay mỗi lúc ăn cơm, Tư Mã Nhuệ cứ “nói hươu nói vượn” phía đối diện làm nàng vui, tuy rằng lúc ấy cảm thấy đáng ghét, nhưng hôm nay trước mặt không có ai, lại thấy lạnh lẽo đến khó chịu. Hắn đi đâu rồi?

Túy Hoa lâu? Ấm hương lâu?

“Tiểu thư, người sao vậy? Đồ ăn không hợp khẩu vị ư? Hay là...” – Xuân Liễu thấy Mộ Dung Phong nửa ngày cầm chiếc đũa trong tay không động đậy, cảm thấy thật kỳ quái – “Đây là thức ăn Tứ thái tử trước khi đi đã phân phó một đại sư phụ ở Ấm hương lâu làm, toàn là những món tốt cho người.”

Mộ Dung Phong giả vờ như vô tình hỏi – “Tứ thái tử đâu rồi?”

“Nô tỳ không biết, buổi trưa khi người đang nghỉ ngơi, Hoàng hậu nương nương phái người mời Tứ thái tử qua đó, trước bữa tối, Vương Bảo trở về, nói là Tứ thái tử đang dở việc không về được, bảo người ăn trước đi, không cần chờ hần.”

Mộ Dung Phong mỉm cười, ra là bản thân đa nghi, Tư Mã Nhuệ đâu phải người bụng dạ hẹp hòi chứ, sẽ chẳng vì bị mình cự tuyệt mà không lộ diện, hoàng hậu cho người tới gọi hần đi rồi, không biết là chuyện gì, ngay cả cơm chiều cũng không về phủ ăn?

“Thôi dọn đi, đã có việc, kiểu gì cũng sẽ trở về, hay là đợi lát nữa đi, dù sao ta cũng không đói” – Mộ Dung Phong thần nhiên nói.

Xuân Liễu do dự một chút, không nói gì, mang các thứ dọn đi.

36. Chương 36

Một lát sau, Yên Ngọc đi tới, thấy Mộ Dung Phong đang xem sách, vẻ mặt thần nhiên – “Tứ thái tử phi, Xuân Liễu nói người muốn đợi Tứ thái tử về dùng bữa tối, Yên Ngọc nghĩ người vẫn nên dùng trước đi, Vân Tuệ quận chúa đến đây, e rằng Tứ thái tử còn bận lâu mới về được.”

Mộ Dung Phong hơi hơi nhú mồm một chút – “Vân Tuệ quận chúa?”

“Dạ đúng.” – Yên Ngọc cười nói – “Vân Tuệ quận chúa là cháu bên ngoại của Hoàng hậu nương nương, là chị em ruột với Nhị thái tử phi, sống ở bên ngoài, một năm ước chừng có một đôi lần vào cung vấn an Hoàng hậu nương nương.”

Mộ Dung Phong gật đầu – “Người lui xuống đi, ta đói bụng sẽ tự biết ăn. Hôm nay xem quyển sách này thật thú vị, thích quá đi mất, muốn thêm thời gian để đọc.”

Yên Ngọc lui ra ngoài. Mộ Dung Phong buông cuốn sách trên tay, ngoài cửa sổ đêm thu trong trẻo nhưng lạnh lùng mà tịch mịch, hoa lá lặng yên không nói năng, trắng như nước, trời đen như mực.

Đột nhiên có chút nhung nhớt tới Tư Mã Nhuệ, hần bây giờ thế nào?...nghĩ vậy một cái, sách cũng không đọc nổi nữa, người tự nhiên có chút trống rỗng.

Tư Mã Nhuệ tận khuya mới từ Chính Dương cung trở về, Vân Tuệ biểu muội mang tới mấy hũ rượu ngon, hai huynh đệ Tư Mã Nhuệ, Tư Mã Triết cộng thêm Vân Tuệ biểu muội, cùng Hoàng hậu nương nương, cùng nhau uống cạn mấy hũ rượu ấy.

Cũng say một chút, trở về phủ đệ, ánh nến đều đã tắt, sự im lặng khiến người ta mơ hồ.

Xuân Liễu chưa ngủ, còn đang sửa sang này nọ, thấy Tứ thái tử trở về bèn thi lễ – “Tứ thái tử, ngài đã trở về, ngài có muốn dùng bữa không?”

Tư Mã Nhuệ lắc đầu – “Mộ Dung Phong đâu?”

“Vừa mới ngủ rồi, vốn định chờ ngài về dùng bữa.” – Xuân Liễu thành thật nói.

Tư Mã Nhuệ nhướn mày – “Vương Bảo không về nói cho các người sao, không phải đã nói không cần chờ ta trở về sao? Nàng đã ăn gì chưa?”

Xuân Liễu lắc đầu, thấp giọng nói – “Không có, nói rằng không đói. Ban đầu nói chờ ngài về cùng ăn, sau lại đọc sách, dường như mệt mỏi nên tựa vào nhụyen tháp mà ngủ. Lúc sau tỉnh lại, muộn quá rồi, tiểu thư nói không ăn nữa, rồi rửa mặt chải đầu đi ngủ.”

Tư Mã Nhuệ ngây ngốc sững sờ một chỗ, nửa ngày không nói nên lời.

Đi tới phòng nghỉ của Mộ Dung Phong, ánh trăng như nước tràn ngập phòng, sáng như ban ngày, Mộ Dung Phong nằm trên giường trải chăn phù phù dung(Juu: ~ chịu luôn, chắc chắn thêu hình hoa phù dung =.=), im lặng ngủ, mái tóc dài đen mượt rải rác trên gối, đầu hơi nghiêng, như đứa trẻ con đáng yêu động lòng người, có điều hai hàng lông mày cứ nhíu lại, dường như có chuyện gì không vui.

Tư Mã Nhuệ nhin không được vuốt nhẹ một chút hai hàng lông mày của Mộ Dung Phong, như thể muốn xua đi u buồn trên lông mày nàng.

“Có cần đánh thức tiểu thư không ạ?” – Xuân Liễu hỏi rất nhỏ.

Tư Mã Nhuệ lắc đầu – “Thôi bỏ đi, để nàng ngủ cho ngon. Hầu hạ chu đáo.”

Ngồi trước giường một hồi, nhìn bộ dáng ngủ yên của Mộ Dung Phong, có chút ngây ngô si ngốc, nàng thể mà lại chờ hấn về ăn cơm, chẳng lẽ nàng không như lời nàng nói, không muốn yêu hấn? Từ trong phòng nhẹ nhàng đi ra, cả người có chút hoảng hốt.

Bình minh, nắng sớm, sương mù. Noãn Ngọc Các, cảnh xuân tràn ngập.

Mộ Dung Tuyết tóc dài hơi rối, trên trán lấm chấm mồ hôi, tựa mình vào lòng Hoàng thượng, vẻ mặt hạnh phúc thẹn thùng, vẫn đang thở gấp, sắc mặt ửng hồng.

Hoàng thượng tự tay bứt một trái nho đặt vào miệng nàng.

Thụy Hỉ vội vàng xông vào, thấy cảnh tượng đó, mặt đỏ bừng, cúi đầu không dám ngẩng lên, sốt ruột mà sợ hãi nói – “Tuyết phi nương nương, phu nhân, phu nhân bà, bà treo cổ tự sát rồi!”

Mộ Dung Tuyết mở to hai mắt, đông cứng sững sờ, run run hỏi – “Người, người nói cái gì?”

“Có người trong phủ tới tìm Đại thái tử phi, tình cờ nô tỳ gặp phải, thấy hấn có vẻ rất kích động, nô tỳ nhiều chuyện hỏi một câu, mới biết tối qua lão gia bị bệnh, phu nhân vẫn hầu hạ, ai ngờ sáng nay khi người trong phủ thức dậy, đã phát hiện phu nhân treo cổ tự tử ở thu phòng của lão gia rồi” – Thụy Hỉ thanh âm run rẩy, nói không liên mạch – “Người trong phủ tới gọi Đại thái tử phi và Tam thái tử phi qua đó, có lẽ giờ này đã về hết rồi.”

“Hoàng thượng, thiếp muốn về thăm mẫu thân, mẫu thân nhất định đã bị thiếp làm cho tức giận.” – Mộ Dung Tuyết bối rối rúc vào lòng Hoàng thượng, muốn khóc cũng không được, trong đầu hoảng loạn không thể nào bình tĩnh, mẫu thân hiểu rõ nàng nhất, vốn biết theo Hoàng thượng, mẫu thân nhất định sẽ đau lòng, nhưng không ngờ rằng mẫu thân thế mà lại dùng cách treo cổ tự sát để trừng phạt nàng!

“Đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt, có trấn ở đây, không vấn đề gì.” – Hoàng thượng cau mày, an ủi Mộ Dung Tuyết trong lòng, nhưng trong bụng lại thầm mắng Mộ Dung phu nhân, dám lấy cái chết ra dọa, không phải nữ nhi được sung hạnh sao, đây vốn là thiên đại ân trạch, thế mà nàng ta còn không biết ơn, mới sáng sớm đã phá đám. – “Thụy Hỉ, bây giờ phu nhân nhà người thế nào rồi?” (Juu: muốn bầm vằm lão già này quá >>>)

“Nô tỳ không biết.” – Thụy Hỉ sợ hãi trả lời – “Nhưng xem bộ dạng kích động của người trong phủ, nô tỳ đoán tình hình phu nhân e là không được tốt lắm.”

“Hoàng thượng, Tuyết nhi nhất định phải trở về xem sao.” – Mộ Dung Tuyết khóc nói.

“Trẫm sẽ sắp xếp cho nàng đi.” – Hoàng thượng vỗ vỗ vai Mộ Dung Tuyết, lại nói với Thụy Hỉ – “Lập tức thay quần áo giúp Tuyết phi, kêu Cao công công vào hầu hạ ta.”

Thụy Hỉ vẫn không dám ngẩng đầu lên, vội vàng tiến lên giúp Mộ Dung Tuyết mặc quần áo, bàn tay khăn trương run run, sau đó lui ra ngoài kêu Cao công công vào hầu Hoàng thượng rửa mặt chải đầu.

Mộ Dung Tuyết kia vẫn nước mắt đầm đìa, Hoàng thượng có vẻ trong lòng rất thương xót, cứ luôn miệng an ủi. Chỉ hận không thay nàng chịu khổ sở được.

Phủ Tứ thái tử, Mộ Dung Phong vừa mới thức dậy, đang rửa mặt chải đầu thì thía giám ở phủ Mộ Dung Thiên đến báo cho nàng biết tin Mộ Dung phu nhân tự sát.

Nghe tin này, Mộ Dung Phong cả người giật mình chết lặng, tuy rằng nói người treo cổ tự sát là mẫu thân của thân thể này, không có quan hệ gì với Bạch Mẫn nàng, nhưng vừa nghe tin này, Bạch Mẫn vẫn thấy lòng đau như cắt, dù sao hiện tại nàng cũng không chỉ là Bạch Mẫn, mà còn là Mộ Dung Phong, Mộ Dung phu nhân chính là người thân duy nhất của thân thể Mộ Dung Phong này. (Juu: ý tỷ ấy là chỉ có bà này còn có tí tình máu mủ vs tỷ ấy, nhưng người khác thì cũng như nước lã thôi, k tính =.=)

Nước mắt tuôn ra như suối, không dừng lại được, người cứ ngơ ngác, im lặng làm cho Xuân Liễu và Yên Ngọc hoảng hốt, tựa như thủy tinh, có thể vỡ tan ngay được.

“Tiểu thư...” – Xuân Liễu run giọng thốt lên – “Người đừng dọa nô tì, người muốn khóc thì cứ khóc đi, đừng nín nhịn mà hại đến thân mình. Phu nhân cát nhân thiên tương, sẽ không có việc gì đâu.”

Mộ Dung Phong vẫn không hé răng, chỉ ngơ ngác đứng, từng giọt nước mắt nối tiếp nhau rơi xuống chậu nước trước mặt, tạo thành những gợn sóng, thân thể run nhè nhẹ.

Nàng không chỉ là Bạch Mẫn, mà cũng là Mộ Dung Phong, giờ đây, các nàng vốn là cùng một người. Mộ Dung phu nhân qua đời bao nhiêu đau đớn từ tim tràn ra.

“Chuẩn bị xe ngựa, ta muốn lập tức trở về. Tư Mã Nhuệ đâu?” – Giọng nói của Mộ Dung Phong nghe trống rỗng – “Bảo hắn cùng ta trở về, nếu đúng như lời người nói, mẫu thân không sao, nếu thấy chúng ta hai người cùng về đó, trong lòng sẽ được an ủi một chút.”

Xuân Liễu dừng một chút, có phần khó xử nói – “Tối hôm qua sau khi Tư thái tử trở về, chỉ ở lại một lát rồi lại đi, chúng nô tỳ cũng không biết hắn đi đâu.”

“Vương Bảo đâu?” – Mộ Dung Phong bất động, hỏi đơn giản, trong lòng nhói đau, đau không thể diễn tả bằng lời. lạnh lẽo, khiến nàng cảm thấy xương cốt nứt rạn ra.

Yên Ngọc lập tức chạy ra ngoài tìm Vương Bảo, trên đường nàng nhin không được hỏi một câu, nghe được đáp án, chỉ cảm thấy tim run rẩy, lát nữa, trời ơi, không biết Tư thái tử phi sẽ bị tổn thương đến mức nào đây.

Vương Bảo thấy Mộ Dung Phong, cả người im lặng đứng bên cửa sổ, ánh mặt trời buổi sớm lạnh lùng chiếu rọi trên người nàng, ánh mặt trời mà lại có vẻ tái nhợt cùng lạnh lẽo, lộ ra một nỗi cô đơn không thể nói nên lời, nghe thấy tiếng bước chân Vương Bảo vào, giọng nàng mỗi một hờ hững – “Tư thái tử có phải lại đến Nguyệt Kiều Các rồi không?”

Trong lời nói ấy lộ ra sự bi ai khiến Vương Bảo nhất thời run rẩy, cố gắng kiềm chế bản thân, làm giọng mình thốt ra vững vàng – “Tối hôm qua, Nguyệt Kiều cô nương bị bệnh, sai người đến báo tin cho thái tử gia, thái tử gia mang theo ngự y trong cung tới đó, bận rộn tới hơn nửa đêm, nói không chừng bây giờ ngài đang trên đường trở về. Có cần để nô tì đi tới nghênh đón?”

37. Chương 37

Mộ Dung Phong nhắm mắt lại, “Không cần, đi chuẩn bị xe ngựa. Xuân Liễu, giúp ta thay quần áo rồi theo ta hỏi Mộ Dung vương phủ. Còn Yên Ngọc, người đi nói với Thái Hậu nương nương một tiếng là hôm nay Phong Nhi không thể đến trò chuyện cùng người, nói với người khi chuyện nhà đã xử lý xong Phong Nhi sẽ đến quấy rầy người.”

Xe ngựa chạy nhanh trên đường, chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa cùng tiếng bánh xe đang quay. Mộ Dung Phong khẽ thở dài, màn xe tung bay trong cơn gió sớm. Nhìn từ xa đã thấy ba chữ “Túy Xuân Lâu”, Mộ Dung Phong chuyển ánh mắt sang hướng khác, tựa về phía sau, lẳng lặng nhắm mắt lại, không nói gì.

“Tiểu thư không cần tức giận.” Xuân Liễu nhẹ nhàng lên tiếng, “Kỳ thật tối hôm sau khi trở về, việc đầu tiên Tư thái tử làm là đi nhìn tiểu thư, thấy tiểu thư đã ngủ nên không đánh thức tiểu thư. Còn về — Nguyệt Kiều cô nương, Xuân Liễu cũng có nghe Yên Ngọc tỷ tỷ nhắc đến, tối hôm có thể cô nương ấy bị bệnh rất nghiêm trọng nên mới cho người đến làm phiền Tư thái tử. Nói không chừng có lẽ Tư thái tử đã hỏi phủ, một hồi nữa sẽ đến Mộ Dung vương phủ.”

Mộ Dung Phong thản nhiên nói, “Ta mệt mỏi, muốn nghỉ một lát. Khi nào đến vương phủ gọi ta dậy.”

Xuân Liễu cũng không nói gì, nơi lòng ngực chỉ cảm thấy nhói đau. Chuyện của phu nhân chưa xong, lại thêm hành vi của Tư thái tử, nhất định khiến tiểu thư rất đau lòng.

Vừa đến cổng Mộ Dung vương phủ đã nghe thấy một trận ồn ào. Mộ Dung Phong từ trên xe bước xuống, đưa mắt nhìn đã thấy Mộ Dung Tuyết. Hôm nay Mộ Dung Tuyết mặc một bộ y phục màu trắng, không

ngờ chỉ qua hai đêm hoan tình ngắn ngủi đã khiến thiếu nữ hồn nhiên ngày nào trở thành một thiếu phụ quyến rũ phong vận.

“Tam tỷ.” Mộ Dung Tuyết nhìn thấy Mộ Dung Phong như thấy cứu tinh, lập tức chạy đến, đôi mắt đầy lệ. “Tam tỷ, tỷ mau giúp muội, phụ thân sai người chặn không uội bước vào Mộ Dung vương phủ nửa bước. Muội muốn vào xem mẫu thân nhưng bọn họ không uội vào.”

Những hộ vệ ngoài cửa nhìn thấy Mộ Dung Phong lập tức nói, “Tam tiểu thư, xin tiểu thư nhanh chóng vào trong. Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư đang chờ tiểu thư trong đó.”

Mộ Dung Phong chỉ có thể nói với Mộ Dung Tuyết, “Ta vào trong xem mẫu thân trước, muội tạm thời lánh mặt một hồi. Phụ thân hiện tại đang sinh khí, để tránh cho người lại càng sinh khí, muội vẫn tránh đi là tốt hơn.”

Vừa nói xong liền lập tức đi vào trong, Mộ Dung Tuyết cũng nhanh chóng chạy theo nhưng bị những hộ vệ bên ngoài lập tức chặn lại. “Xin lỗi Tứ tiểu thư, nhưng đây là lệnh của lão gia. Nếu chúng nô tài để tiểu thư vào, chắc chắn lão gia sẽ đánh gãy chân chúng nô tài.”

Mộ Dung Tuyết lao vào người Thụy Hỉ, không ngừng khóc lớn.

Thụy Hỉ cũng bất lực không giúp được Mộ Dung Tuyết, có ai nghĩ mỹ nhân sáng nay vẫn còn thẹn thùng, ê ấp nằm trong lòng Hoàng thượng bây giờ lại khóc đến gần sưng cả mắt như vậy chứ. Hoàng thượng tuy là người trên vạn người nhưng cũng chỉ là một lão gia đã lớn tuổi, đã vậy lại đã có chính thất. Khắp thiên hạ không thiếu gì người, nhưng tiểu thư gả cho ai không gả, lại gả cho Hoàng thượng, vậy làm sao mà phụ nhân không đau lòng cho được. Vì che chở, không để tiểu thư gả cho Tứ thái tử “bất hảo”, hy sinh hạnh phúc của Tam tiểu thư, đem nàng thay tiểu thư đem gả cho Tứ thái tử, nhưng không ngờ cuối cùng tiểu thư lại trở thành phi tử của Hoàng thượng. Nếu biết trước mọi chuyện như vậy thì chi bằng như lời Đại tiểu thư đã nói, không bằng lúc đó đem tiểu thư gả cho Tứ thái tử, để bản thân khỏi hao tâm tổn sức để rồi cuối cùng mọi chuyện lại như vậy.

Tiến vào sảnh chính, Mộ Dung Phong cảm thấy không tốt, mọi người ai cũng mang sắc mặt nghiêm trọng. Vừa lúc này Tào thái y trong cung do Mộ Dung Thiên đưa đến từ bên trong đi ra, sắc mặt cũng trầm trọng, lắc lắc đầu nói, “Đại thái tử phi, xin thứ cho vi thần y thuật không tinh thông, lệnh đường đã hỏi thiên vô vọng, thỉnh Đại thái tử phi chuẩn bị hậu sự.” (E: “hỏi thiên vô vọng” nghĩa là không còn cứu chữa được)

Mộ Dung Thiên trước mắt trở nên tối sầm, té xỉu trên mặt đất.

Mọi người luống cuống đem nàng ngồi trên ghế, Tào thái y vội vàng tiến đến thi cứu, hơn nửa ngày Mộ Dung Thiên mới từ từ tỉnh dậy. Nhìn Tào thái y, trên miệng hiện lên một nụ cười khổ, Mộ Dung Thiên hỏi, trong giọng nói có chút suy yếu, “Tào thái y, mẫu thân của ta có gì căn dặn?”

Tào thái y gật đầu, “Lệnh đường chỉ nói là muốn gặp Tam tiểu thư.”

Mộ Dung Phong lập tức lên tiếng, “Ta đi vào trong.”

Tào thái y thở dài, “Các vị có thể đi vào, nhưng bây giờ Mộ Dung phu nhân đang trong tình trạng hồi quang phản chiếu, chống đỡ không được bao lâu. Các vị đi vào đừng nói gì cả, chỉ nghe phu nhân nói là được. Trong lòng phu nhân vẫn còn sinh khí, để cho phu nhân nói những gì muốn nói để an tâm ra đi.”

Mộ Dung Phong gật đầu, đi vào phòng mẫu thân. Phụ thân của nàng, đương kim tế tướng Mộ Dung Thanh Lương, đã ngồi sẵn trong đó.

Thoạt nhìn Mộ Dung Thanh Lương, trông y giống như già thêm mười tuổi chỉ trong một đêm. Mái tóc hai màu xám trắng lẫn lộn, nhưng có thể thấy là trắng nhiều hơn xám, trên mặt có thêm nhiều nếp nhăn, chòm râu rối tung, tiêu tụy đến nỗi không nhận ra được. Ánh mắt của y chỉ chuyên chú nhìn phu nhân của mình đang nằm trên giường với sắc mặt tái nhợt.

Mộ Dung phu nhân cơ thể suy yếu nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch không chút máu, trên cổ xuất hiện một đường màu xanh khiến người nhìn thấy ghê sợ, trong mắt nhìn thấy không có chút giận. (E: chỗ này ta chém ~.~)

Nhìn thấy Mộ Dung Phong, lệ trong mắt Mộ Dung phu nhân không ngừng tuôn trào, chảy xuống hai má, Mộ Dung phu nhân hô một tiếng, “Phong Nhi.”

“Mẫu thân.” Mộ Dung Phong quỳ trước giường, nắm lấy đôi tay đang hướng về nàng của Mộ Dung phu nhân. Đôi tay của Mộ Dung phu nhân lạnh như băng, không ngừng run rẩy.

“Phong Nhi,” Mộ Dung phu nhân thở hổn hển, khó nhọc nói, “Nương xin lỗi con, người nương thật sự không yên lòng nhất là Phong Nhi. Nha đầu Tuyết Nhi tự làm vậy, tự gánh chịu hậu quả là đáng, nhưng đáng thương chính là Phong Nhi con. Nương đã hại cả đời con, Phong Nhi, nương thật ân hận!”

Nước mắt của Mộ Dung Phong không ngừng rơi, nắm lấy tay Mộ Dung phu nhân, nàng nghẹn ngào không nói nên lời.

“Tứ thái tử có đến đây không?” Mộ Dung phu nhân cố gắng nở một nụ cười, vỗ nhẹ mái tóc của nữ nhi, run giọng hỏi.

Mộ Dung Phong không nói gì, không ngừng rơi lệ.

Mộ Dung phu nhân trong lòng đau đớn, đáng thương cho tấm lòng của bậc làm cha làm mẹ. Mộ Dung Phong, Mộ Dung Tuyết đều là máu thịt của nàng, có ai lại không đau, có lẽ vì tiểu nữ nhi được cưng chiều nhiều hơn một chút, dù sao Mộ Dung Tuyết cũng là một tiểu cô nương ai gặp cũng yêu, là một tiểu cô nương vẫn đang được phụ mẫu bảo bọc.

Bây giờ bà thật sự hối hận, nếu có thể chọn lại, bà nhất định sẽ không lựa chọn để tránh kết cục ngày hôm nay, bất chấp thế nào cũng không gả, với địa vị của Mộ Dung vương phủ, Hoàng thượng cũng phải nhìn ba phần, nếu nhất định không gả cho ai, có lẽ hôm nay sẽ không gặp phải tình trạng này. Tuyết Nhi thì làm hoàng phi không minh bạch, còn Phong Nhi lại gả cho thái tử không nên thân, như vậy làm sao bà có thể nhắm mắt?!

“Phong Nhi, nương, thật sự rất hối hận!” Hy vọng cuối cùng của Mộ Dung phu nhân hoàn toàn biến mất, tất cả là do bà ảo tưởng, mong rằng có lẽ Tứ thái tử sẽ đến. Đại nữ nhi Mộ Dung Thiên có nói với bà Phong Nhi ở trong cung rất được Thái hậu thương yêu, Tư Mã Nhuệ cũng bắt đầu ngủ lại phủ, nguyên lai tất cả đều là dối gạt, chỉ là mong nàng có thể yên tâm.

“Nương, nương –” Mộ Dung Phong không nói nên lời, chỉ có thể liên tục hô một tiếng này. Những người trong phòng, ai cũng rơi lệ không ngừng.

Nước mắt từ khóe mắt Mộ Dung phu nhân từng giọt, từng giọt chảy xuống, ánh mắt chậm rãi khép lại, đến phút cuối vẫn không gặp tiểu nữ nhi vừa thương vừa hận của mình. Đứa con này làm vậy như vậy, muốn phu quân bà sau này làm sao đối mặt với đồng liêu trong triều, thôi thì cứ để cho nó ân hận suốt đời.

“Thanh Lương, kẻ làm vợ xin đi trước.” Vừa dứt lời hô hấp cũng không còn.

“Mẫu thân!” – Đôi tay trong tay Mộ Dung Phong rơi xuống, tìm nàng gần như ngừng đập, trên mặt chỉ còn nước mắt, một tiếng gọi lớn, tê tâm liệt phế, “Phong Nhi không trách người, thật sự không trách người! Mẫu thân, mẫu thân đi rồi, Phong Nhi biết làm sao?”

Những người trong phòng đồng loạt quỳ xuống, tiếng khóc vang lên hòa thành một.

Mộ Dung Thanh Lương nhắm mắt lại, giọt nước mắt mặn chát từ khóe mắt chảy xuống miệng, kết phát thê, bên cạnh y bao nhiêu năm qua, vì y sinh nhi dục nữ, nhưng cuối cùng lại ra đi như vậy, y làm sao có thể vượt qua! Cấn chặt môi đến bật máu, tiếng khóc bị nén lại ở cổ họng, móng tay cắm chặt vào da thịt đến nỗi sắp chảy máu, nhưng y không hề cảm thấy đau đớn.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, Mộ Dung Thanh Lương không ngừng nhắc nhở bản thân, nhất định phải để cho vị quân vương cao cao tại thượng kia trả lại món nợ đoạt nữ hại thê này!

38. Chương 38

“Tứ tiểu thư quỳ gối bên ngoài, cầu lão gia cho tiểu thư vào gặp phu nhân.” Một hộ vệ ngoài cửa quỳ xuống, thanh âm nhẹ nhàng. Tứ tiểu thư ngày nào của Mộ Dung vương phủ bây giờ đã là hoàng phi của vương

triều Đại Hưng, nay lại quỳ gối trước cửa, những hộ vệ nhỏ nhoi như họ làm sao có thể nhận nổi quỳ này nên chỉ còn cách cử một người đến gặp lão gia, cầu y xử trí.

Thanh âm lạnh như băng của Mộ Dung Thanh Lương vang lên, “Nói Mộ Dung Thanh Lương ta không dám nhận Tuyết phi nương nương làm nữ nhi của mình, thỉnh Tuyết phi trở về Noãn Ngọc Các đi! Còn nữa, nói là từ nay về sau Mộ Dung Thanh Lương ta và Tuyết phi nương nương không còn tình nghĩa phụ tử. Đi nói đi! Nhanh!” Mộ Dung Thanh Lương vừa dứt lời liền phun ra một ngụm máu tươi, rồi ngất xỉu bên cạnh thi thể của Mộ Dung phu nhân.

Cảnh tượng đó khiến mọi người kinh hô, chạy đến vây lấy Mộ Dung Thanh Lương, tay chân luống cuống đỡ y. Cảnh đó càng khiến lòng Mộ Dung Thiên thêm hận, hận không thể tự tay lập tức kết thúc sinh mạng của Mộ Dung Tuyết, hận bản thân đã quá coi trọng tiểu muội này, nếu không sẽ không có cục diện ngày hôm nay, vừa hại Tam muội, hại mẫu thân, hại toàn bộ Mộ Dung vương phủ.

Nghe tiếng khóc từ trong phủ truyền ra, trước mắt Mộ Dung Tuyết chỉ còn một màu đen, ngã xuống hôn mê bất tỉnh. Thụy Hỉ vội gọi người đến hỗ trợ, mắt nhìn đại môn của Mộ Dung vương phủ, trong lòng tràn đầy chua xót.

Mộ Dung Thanh Lương tỉnh lại, nhìn con cái trước giường, mắt ai cũng đầm lệ, gương mặt cũng đầy bi thống.

“Khóc cái gì.” Mộ Dung Thanh Lương cố gắng cao giọng, uy nghiêm không hề giảm. “Đừng để mẫu thân của mấy đứa ra đi cũng không được thanh thản. Thiên Nhi, Phong Nhi, hai đứa về cung trước đi, chuyện hậu sự ở đây cứ để cho huynh đệ của hai đứa lo. Còn Du Nhi cũng về đi, mấy ngày nữa Ngô Mông sẽ hồi biên quan, về tranh thủ thời gian bên cạnh Ngô Mông đi.”

“Phụ thân.” Mộ Dung Thiên hai mắt đầm lệ nhìn Mộ Dung Thanh Lương, nghẹn ngào không nói nên lời. “Con muốn ở lại với mẫu thân.”

“Không cần.” Mộ Dung Thanh Lương thở dài. “Trở về đi. Tiểu muội của con tạo ra bao nhiêu điều gièm pha này khiến mẫu thân của con không thể ra đi một cách minh bạch, vì phụ không nghĩ tổ chức tang sự, chỉ mong mẫu thân của các con có thể ra đi trong im lặng. Nếu có người tới thì từ chối tiếp khách, cũng không phát tang ngôn, chỉ cầu mẫu thân của các con có thể bình lặng một đường xuống cửu tuyền. Tất cả đều trở về đi.”

Mộ Dung Phong nhìn thấy trong mắt Mộ Dung Thanh Lương chỉ có phần nộ cùng cừu hận, trong đầu hoảng sợ, sợ rằng cuối cùng y sẽ đòi lại công đạo, cộng với quyền thế của y, triều đình sắp tới khó tránh một trận bão táp.

Cũng khó trách Mộ Dung Thanh Lương, vừa mất ái nữ, bây giờ lại mất đi kết phát thê tử, làm sao có thể dễ dàng nuốt trôi cơn hận này.

Mộ Dung Thiên cùng Mộ Dung Phong bước ra khỏi đại môn của Mộ Dung vương phủ, nhìn thấy mọi người đang vây quanh Mộ Dung Tuyết, bọn thái giám trong cung tràn đầy rối ren.

“Tự làm tự chịu!” Mộ Dung Thiên không thèm nhìn, lạnh lùng bước qua.

Mộ Dung Phong hít nhẹ một hơi, kỳ thật Mộ Dung Tuyết không đáng bị trách nặng như thế, nếu có trách thì trách Mộ Dung Tuyết đã yêu người không nên yêu, một người mà không ai chấp nhận được. Chuyện đến nước này, trải qua những đau khổ này, chỉ hy vọng Hoàng thượng sẽ không cô phụ nàng.

Trở lại phủ Tứ thái tử, Mộ Dung Phong cảm thấy vô cùng mệt mỏi, tuy rằng Mộ Dung phu nhân và nàng không có quan hệ huyết thống, nhưng bà chính là mẫu thân của thân thể này, nên trong lòng nàng vẫn cảm thấy đau. Có lẽ thân thể và linh hồn khi ở cùng một chỗ thì sẽ có mối quan hệ dây dưa này.

Cũng như có rất nhiều tài năng mà Bạch Mẫn không biết, nhưng Mộ Dung Phong biết nên Bạch Mẫn vì thế cũng sẽ biết. Rồi cũng có một số thái độ không phải Mộ Dung Phong có thể biểu hiện, nhưng Bạch Mẫn có thể, nên Mộ Dung Phong cũng sẽ tự nhiên mà biểu hiện ra.

“Tiểu thư nghỉ ngơi đi.” Xuân Liễu giúp Mộ Dung Phong ngồi xuống, gương mặt tái nhợt của tiểu thư làm nàng khó chịu trong lòng. Chịu tang mẫu thân, trưng phu lại ở thanh lâu cùng nữ tử khác, tiểu thư nhà

nàng làm sao tiếp nhận được?

Yên Ngọc đi đến, nhìn thấy bộ dáng của Mộ Dung Phong, trong lòng lo lắng nên lặng lẽ tìm Vương Bảo, dặn y lập tức đi Túy Hoa Lâu thỉnh Tứ thái tử trở về. Cho dù không có tình nghĩa, nhưng nhạc mẫu qua đời, Tư Mã Nhuệ cũng nên xuất hiện mới đúng, như vậy mới làm cho người khác không chê cười Mộ Dung Phong không ai quan tâm.

Mộ Dung Phong nằm trên giường, mơ mơ màng màng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, tâm tình có chút ủ rũ, chỉ muốn nhanh chóng chớp mắt nghỉ ngơi, trong mơ hồ nghe thấy có tiếng người nói chuyện.

“Yên Ngọc cô nương, không phải ta không tận tâm, mà là Tứ thái tử căn bản không để ý đến ta.” Là thanh âm của Vương Bảo, nghe như y đang sốt ruột giải thích cái gì đó. “Ta đến Túy Hoa Lâu, theo phân phó của cô nương thỉnh Tứ thái tử trở về, nhưng Tứ thái tử một lòng để ý đến Nguyệt Kiều cô nương, căn bản không để ý đến ta. Người chỉ lệnh cho ta lập tức hồi phủ để tránh trong phủ xảy ra chuyện, ngay cả thời gian mở miệng ta cũng không có, chỉ có thể chạy về.”

Thanh âm của Yên Ngọc có vẻ rất tức giận, “Chỉ có chuyện như vậy cũng làm không xong, uổng công thường ngày chủ tử đối xử tốt với người, người có nói cho thái tử biết trong nhà thái tử phi xảy ra chuyện không? Thái tử phi bây giờ ở đây chỉ có một mình, không nói chuyện với ai, cũng không thể khóc với kẻ làm nô tài chúng ta, tuy đau khổ nhưng chỉ biết một mình chịu đựng, nếu thái tử trở về thì cũng có thể an ủi người, giúp người đưa ra chủ ý. Người thật sự không ra gì, Tứ thái tử không cho nói người cũng không nói, nếu thái tử phi xảy ra chuyện gì, người tự mình gánh lấy hậu quả đi.”

Xem tình hình trước mắt, chỉ sợ ngay cả thân thể của thái tử phi cũng không ổn. Đáng giận là thái y trong phủ đã theo thái tử đi Túy Hoa Lâu, làm sao lại đem một thanh lâu nữ tử coi như trân bảo trân quý, thái tử phi của chúng ta có điểm gì thua?! Thật thật đúng là bực mà!”

Lệ từ khóe mắt của Mộ Dung Phong từ từ chảy ra, ở đây người hầu đối với nàng còn tốt hơn Tư Mã Nhuệ đối với nàng, thử hỏi làm sao nàng có thể đem trái tim của mình trao ột người lãnh khốc như vậy. Tự đầu lên gối, đây là lần đầu tiên kể từ khi đến cổ đại nàng khóc thầm, lần đầu tiên nàng thương tâm rơi lệ.

Như những lời Yên Ngọc nói, nàng hiện tại hy vọng có người bên cạnh, nghe nàng trò chuyện để nỗi khổ trong lòng có thể giảm bớt một chút, nhưng mà thật sự bây giờ nàng chỉ có thể tâm sự với người hầu thôi sao? Nàng không thể, tuy nàng không phải là Mộ Dung Phong, nhưng mọi người đều cho rằng nàng là Mộ Dung Phong, làm sao lại dám có hành động xúc phạm đến người của Mộ Dung vương phủ? Nghĩ đến chuyện Mộ Dung phu nhân treo cổ tự sát, Mộ Dung Phong cảm thấy không đành lòng.

Buổi tối Mộ Dung Phong ngủ đến bất tỉnh, tối hôm qua vốn không ăn gì, sáng nay lại vội vàng quay về Mộ Dung vương phủ, cả buổi sáng ở đó vì chuyện của Mộ Dung phu nhân, ngay cả một giọt nước nàng cũng chưa uống, đến khi trở về phủ Tứ thái tử cũng không ăn uống gì.

Tối hôm đó Yên Ngọc đến phòng bếp chuẩn bị một ít cháo, đưa đến chuẩn bị cho Mộ Dung Phong ăn một chút mới phát hiện hô hấp của nàng có chút không ổn, gương mặt lại ửng hồng, trán đầy mồ hôi, sờ lên trán phát hiện trán Mộ Dung Phong rất nóng, thanh âm lập tức thay đổi, sốt ruột gọi to, “Xuân Liễu! Mau vào đây! Trán thái tử phi rất nóng!”

Xuân Liễu vội vàng chạy vào, sờ trán Mộ Dung Phong, quả nhiên rất nóng, nhưng nhìn Mộ Dung Phong có vẻ đang lạnh, cả người gắt gao ôm lấy chăn, có chút run rung, tay chân nàng cũng rất nóng, người như đang tỏa nhiệt.

“Yên Ngọc tỷ tỷ, bây giờ phải làm thế nào?” Xuân Liễu sợ hãi hỏi. Lần trước khi tiểu thư hôn mê hết ba ngày ba đêm đã làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, “Lục thái y trong phủ đã đi Túy Hoa Lâu, đã trễ như vậy phải thế nào mới tốt?”

Yên Ngọc nhíu mày, “Đã trễ như vậy, chỉ sợ là bên Đại thái tử phi tình hình cũng không tốt, Mộ Dung phu nhân qua đời, khó tránh Đại thái tử phi cũng thương tâm, nay — Xuân Liễu, muội ở lại trông chừng chủ tử, ta đi đến chỗ Thái hậu nương nương thỉnh thái y đến đây.”

Tường Phúc Cung lúc này cũng không còn nhiều ánh nến, Thái hậu cũng đã muốn nghỉ ngơi. Yên Ngọc cũng đành nhờ tỷ muội quen biết ở đây, năn nỉ nhờ thông báo. Một phần là nhờ quen biết, một phần mọi

người cũng hiểu Thái hậu nương nương rất yêu thương Tứ thái tử phi, huống hồ tiểu muội của Tứ thái tử phi bây giờ đã là ái phi của Hoàng thượng, và cũng không ai muốn đắc tội với người của phủ Tứ thái tử nên việc Yên Ngọc xin cầu kiến cũng diễn ra nhanh chóng, thuận lợi.

Thái hậu đã lớn tuổi, sớm đã muốn đi nghỉ ngơi, nhưng khi nghe nói Yên Ngọc xin cầu kiến, lại khóc lóc rất thương tâm liền ra lệnh cho nàng trực tiếp đi vào tẩm phòng.

39. Chương 39

Yên Ngọc quỳ trên mặt đất, khóc nói – “Yên Ngọc bất kính, muộn như thế còn đánh thức Thái hậu nương nương, thỉnh Thái hậu nương thứ tội, chỉ là thái tử phi nhà nô tỳ đột nhiên sốt cao, mà Thái y trong phủ đã theo Tứ thái tử đến Túy Hoa Lâu rồi, cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi, chỉ cầu Thái hậu nương nương cho Thái y của cung Tường Phúc qua thăm bệnh giúp. Cầu Thái hậu nương ân chuẩn, càng sớm càng tốt.”

Thái hậu vừa nghe liền thốt lên giận dữ – “Nghiệt tử này, thật đáng giận. Mau đi gọi Thái y của ta tới phủ tứ thái tử, chuẩn bị kiệu, ta muốn qua thăm một cái, Phong nhi đáng thương, trong nhà còn đang có chuyện đau buồn, vậy mà nghiệt tử Nhuệ nhi này còn đi Túy Hoa Lâu, thật...thật tức chết đi được!”

Nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Mộ Dung Phong, Thái hậu rất đau lòng, còn la hét bắt người lập tức phá hủy Túy Hoa Lâu, Tiểu Đức Tử sợ tới mức cứ liên tục khuyên can – “Thái hậu nương nương, tạm tha cho họ đi, nay thái tử phi đã ra nông nỗi này, người vẫn là quan trọng hơn cả.”

Thái y tất bận hơn nửa đêm, tới tận sáng sớm, Mộ Dung Phong cuối cùng mới tỉnh lại, người bớt nóng hơn, nhưng thần sắc thoát nhìn vẫn tái nhợt như trước.

Mộ Dung Phong nhìn thấy Thái hậu, gượng cười nói – “Tổ mẫu, sao người lại tới đây?”

“Phong nhi à, tổ mẫu thật sự rất xin lỗi con, nghiệt tử Nhuệ nhi này thật đáng giận, chờ tới sáng, ta lập tức sẽ cho người đi san bằng Túy Hoa Lâu thành bình địa, đòi lại công bằng cho con.” – Thái hậu cũng một đêm không ngủ, vẫn thức, xem Thái y bận rộn – “Phong nhi à, con phải nghỉ ngơi cho tốt vào, đừng ngại gì, trong hoàng cung này không thiếu cái gì, nghỉ dưỡng thật tốt mấy hôm này, đợi khỏi bệnh rồi, Thái hậu nhất định bắt nghiệt tử Nhuệ nhi kia tạ tội với con.”

“Tổ mẫu, đừng làm như vậy có được không, chuyện bực mình này, nếu lộ ra ngoài, e là Phong nhi chẳng còn mặt mũi nào nữa.” – Mộ Dung Phong yếu ớt gượng gượng cười, nụ cười trong vắt mà khiến người ta đau lòng, yếu ớt, thần nhiên, ẩn chứa chút không đành lòng và bi ai. – “Đừng trách cứ người khác, Nguyệt Kiều cô nương kia tuy là thanh lâu nữ tử, nhưng cũng chỉ bất đắc dĩ, bằng không, con gái nhà người ta đang yên đang lành ai muốn dẫn thân vào nơi hồ lửa ấy? Huống hồ nàng cũng chỉ bán nghệ không bán thân, vì vẻ ngoài xinh đẹp, lại ca múa giỏi, Tứ thái tử thích nàng cũng không có gì không phải. Tổ mẫu, người mặc kệ chàng đi.”

Thái hậu thở dài thật sâu, không biết nói gì mới phải.

“Tổ mẫu, thôi người nghỉ ngơi đi, Phong nhi không việc gì nữa rồi, nghỉ ngơi mấy ngày là ổn thôi.” – Mộ Dung Phong thực ra trong lòng rất buồn, nhưng không hề biểu lộ ra ngoài, trách làm sao được? Chẳng lẽ bắt ép Tư Mã Nhuệ về sao? Về rồi thì biết làm sao đây?

“Hay là ta cho người kêu Nhuệ nhi về?” – Thái hậu thử hỏi.

“Dạ thôi.” – Mộ Dung Phong nhẹ nhàng lắc đầu – “Cứ kệ chàng đi thôi. Phong nhi giờ cảm thấy không thoải mái, cũng chỉ muốn ở một mình yên ổn nghỉ ngơi, bây giờ, chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày là ổn thôi, cũng không cần bắt ép Tứ thái tử trở về, có lẽ, Nguyệt Kiều cô nương cũng bệnh thực sự nặng, nhất thời không thể rời đi, dù có gọi chàng về, trong lòng còn vương bận, chỉ càng thêm phiền não.”

Thái hậu không nói gì, nha đầu này, sao cứ buồn bã như thế, cứ buồn bã khiến trong lòng Thái hậu cũng buồn theo, kỳ thật, thân là nữ nhân, gả cho nam nhân cả đời, cũng có những lúc bất đắc dĩ, làm sao có nhiều chuyện thần tiên quyến lữ như thế được.

Tất cả chẳng phải tại đứa con thân làm Hoàng thượng của mình nhất thời giở chứng, nạp Mộ Dung Tuyết làm phi, khiến cho Mộ Dung phu nhân trong lòng đau khổ, trong đầu mới nảy ra ý định tự sát sao?

Khi Tư Mã Nhuệ trở về đã là buổi sáng ba hôm sau.

Bước vào phủ đệ của mình liền cảm thấy có gì không ổn, rất yên ắng, yên ắng khiến lòng người hốt hoảng, gọi một tiếng – “Vương Bảo!”

“Gia!” – Vương Bảo lập tức từ bên trong chạy ra, vừa thấy Tư Mã Nhuệ, vui sướng vô cùng nói – “Gia, thế là ngài đã trở về, thật khiến nô tài sốt ruột muốn chết, ngài mà không về sớm, e là nô tài bị trách phạt đến chết mất.”

Tư Mã Nhuệ nhú mày một cái, cười cười – “Vương Bảo, ai dám trách ngươi?”

“Gia, trước mắt ngài đừng chuyện phiếm với nô tài nữa, mau đi thăm thái tử phi một chút đi.” – Vương Bảo ngừng cười, nói nhỏ – “Đã bệnh mấy ngày nay, vẫn chưa thuyên giảm.”

Tư Mã Nhuệ nửa ngày không phản ứng gì, cứ nhìn Vương Bảo.

“Gia, ngài mau vào đi.” – Vương Bảo nhỏ nhẹ thúc giục.

Tư Mã Nhuệ nhìn Vương Bảo nửa ngày, xác nhận hẳn không có nói giỡn, mới vội vàng chạy tới phòng của Mộ Dung Phong (Juu: máu lên não chậm quá =.), vừa mới bước vào đã ngửi thấy mùi thuốc Đông y rất nồng, rồi lại thấy Mộ Dung Phong nằm trên giường, vừa mới thấy vậy, Tư Mã Nhuệ cảm thấy tim mình như bị dao khía.

Mộ Dung Phong lẳng lẳng ngủ, sắc mặt tái nhợt dọa người, tóc lòa xòa trên gối, nằm như thể một cơn gió thổi qua là biến mất.

“Yên Ngọc!” - Giọng Tư Mã Nhuệ tựa như thốt ra từ trong tim, mang nặng phần nộ và đau lòng – “Chuyện gì đã xảy ra thế này?”

Yên Ngọc bị giọng nói của hắn dọa cho giật mình, run run nói – “Thái tử phi bị bệnh.”

“Ta biết, ta hỏi ngươi, chuyện gì đã xảy ra?” – Tư Mã Nhuệ tức tối hỏi.

“Hôm ngài đi...chính là buổi sáng hôm đi Túy Hoa Lâu...mẫu thân của thái tử phi, chính là Mộ Dung phu nhân treo cổ tự sát ở nhà, thái tử phi trở về chỉ kịp gặp mặt lần cuối, khi trở về chưa cơm nước gì hết, chiều tối đã sốt cao, Thái y trong phủ theo ngài ra ngoài, nô tỳ phải đi tìm Thái hậu nương nương mời một vị Thái y tới đây, Thái y bận rộn hơn nửa đêm mới có thể làm cho thái tử phi tỉnh lại. Nhưng mấy hôm nay, tình hình chủ nhân không có gì tiến triển, thường thường chỉ nửa tỉnh nửa mê, Thái y nói là do trong lòng buồn bực gây nên, nhưng, chúng nô tài lại không biết phải làm sao cho thái tử phi vui vẻ, chỉ biết đều đặn sắc thuốc hàng ngày.” – Yên Ngọc trong lòng tức giận, thầm nghĩ: Ngài nói chuyện xảy ra thế nào sao, bây giờ tức giận, sớm biết thì đi làm gì?

“Sao hôm ấy không báo ngay cho ta?” – Tư Mã Nhuệ ngồi bên giường, đưa tay ra mà không dám chạm vào, làn da Mộ Dung Phong tái nhợt đến nỗi cảm giác như chỉ cần chạm vào là vỡ tan.

“Vương Bảo đã tới tìm ngài, nhưng ngài không hề để ý đến hắn.” – Yên Ngọc cúi đầu nói.

Tư Mã Nhuệ sững người, nửa ngày không nói năng, Vương Bảo quả thật có đến tìm hắn, nhưng lúc ấy hắn mãi lo chuyện của Nguyệt Kiều, cho nên không hề để ý, cứ nghĩ Vương Bảo chỉ qua hầu hạ hắn. – “Mấy ngày nay xử lý thế nào?”

“Thái y bên chỗ Thái hậu nương nương vẫn qua đây xem bệnh, uống thuốc. Thái y nói, chỉ có thể từ từ điều trị. Đại thái tử phi đã tới vài lần, Tuyết phi cũng đã tới, Thái hậu nương nương và Hoàng hậu nương nương mỗi ngày đều ghé qua thăm.” – Yên Ngọc nhủ thầm: Chỉ có mỗi mình ngài chẳng thấy mặt đâu.

Tư Mã Nhuệ không thốt nên lời, tự biết đuối lý.

Trên giường Mộ Dung Phong hơi hơi giật mình, Tư Mã Nhuệ cúi đầu, nhỏ nhẹ hỏi – “Phong nhi, ổn không?”

Mộ Dung Phong mở mắt ra thấy Tư Mã Nhuệ, lập tức cắn răng oán hận nói – “Không ổn. Hơn nữa thấy ngươi các không ổn.” – Nói xong, sững sốt một chút, trong lòng cảm thấy hơi khó hiểu, vốn là không để ý tới người này, sao còn nói chuyện với hắn?!

Tư Mã Nhuệ trong lòng giật thót, nhưng lại có chút mơ hồ vui sướng, mỉm cười nhìn Mộ Dung Phong – “Thực xin lỗi, Phong nhi, ta không ngờ mấy ngày qua xảy ra nhiều biến cố như vậy. Chỉ là...” – Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng dừng một chút rồi nói tiếp – “Nguyệt Kiều, hôm ấy khi múa ngã bị thương ở chân, ta không ngờ...”

Mộ Dung Phong nhắm mắt, thản nhiên nói – “Ta mệt. Người đừng có làm phiền ta.”

“Được.” - Tư Mã Nhuệ kỳ thực rất vui vẻ, chỉ cần Mộ Dung Phong còn nói chuyện với hắn là được, dù có ghét hắn giận hắn thế nào, chỉ cần còn để ý tới hắn là được – “Ta muốn ngồi lại đây không nói gì có được không?”

Mộ Dung không hé răng nửa lời, coi như trước mắt không có ai.

Tư Mã Nhuệ lẳng lặng ngồi, không dám mở miệng nữa, nhiều ngày nay, người tuy ở Nguyệt Kiều Các, nhưng lòng thì trống trải, toàn mơ hồ tưởng tượng như thế, cứ nghĩ bước một bước vào phủ Tứ thái tử, nhìn thấy Mộ Dung Phong, lòng liền tràn đầy hạnh phúc, nay thực sự thấy được Mộ Dung Phong, đột nhiên, cảm thấy mọi thứ đều chân thực và bình an đến thế.

40. Chương 40

Yên Ngọc từ bên ngoài vào, nói nhỏ với Tư Mã Nhuệ đang ngồi bên giường – “Tứ thái tử, Ô Mông Quốc Nhã Lệ công chúa tới đây, nàng nói có việc muốn tìm ngài.”

Tư Mã Nhuệ cũng không ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói – “Ta không có thời gian để ý tới nha đầu ấy, mời nàng lập tức rời phủ đi.”

“Nếu ta có thể chữa khỏi bệnh của ái phi ngài thì sao?” – Giọng Nhã Lệ công chúa từ ngoài cửa truyền vào.

Tư Mã Nhuệ ngẩng đầu lên, thấy Nhã Lệ đã đứng ở cửa, đang cười hì hì nhìn hắn.

Bộ dạng Nhã Lệ thoạt nhìn có chút chật vật, quần áo không chỉnh tề, trên mặt còn có chút tro bụi. Trông cái bộ dạng này của nàng, xem ra nàng cũng không dễ dàng mới thoát ra trước mũi Tư Mã Cường.

“Người phải đào thành khoét vách mới ra được à? Sao lại thành ra thế kia?” – Tư Mã Nhuệ không chán chữ hỏi – “Chạy đến chỗ ta đây làm gì?”

Công chúa Nhã Lệ nhú mày, cũng không để ý, hỏi – “Người không biết ca ca người khó chơi thế nào đâu, quần ta cực kỳ chật chẽ, cứ như sợ ta giống chó điên ra ngoài cắn người ấy! Nếu không phải bởi vì hôm nay hắn ra ngoài thành đón phiu nhân bảo bối Hồng Ngọc của hắn, ta cũng chẳng có cơ hội chạy tới đây. Thật là đáng ghét, ca ca của người là cái loại cứng mềm đều không chịu, chiều gì ta cũng dùng rồi, hù dọa hắn không được, dỗ dành hắn không được, thật chẳng vui gì cả. Thế mà phụ thân bảo bối của người còn đem ta hứa gả cho hắn, trời, không bằng một đao chém chết ta đi.” (Juu: ta thích chị này :>)

Tư Mã Nhuệ cười, trong lòng nghĩ ngợi: Hồng Ngọc đã trở về, không biết đại ca có biết hay không, đã nhiều năm như thế, đã quên được những chuyện thi phi xưa?

“Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện được không, phòng này toàn mùi thuốc gì gì đó? Thái y cũng to gan thật đấy, loại thuốc gì cũng dám dùng, người khỏe uống cũng chết được.” – Nhã Lệ bĩu môi một cái – “Nếu là ta, chỉ cần chút thuốc vật là có thể cam đoan, Mộ Dung Phong ấy à...cam đoan nàng không những không chết mà còn cực kỳ khỏe mạnh. Nhưng mà, ta còn có điều kiện...”

Tư Mã Nhuệ cùng nàng rời khỏi phòng của Mộ Dung Phong, thứ nhất vì biết Nhã Lệ là người khó đối phó, thứ hai cũng là sợ tiếng nói chuyện sẽ đánh thức Mộ Dung Phong.

Hai người đứng ở trong viện, gió thu lạnh lẽo thổi qua, cảm thấy một chút mát mẻ. Tư Mã Nhuệ cũng không hoài nghi lời nói của Nhã Lệ, cơ bản Ô Mông Quốc vốn là một quốc gia thừa thãi dược liệu, nếu nàng nói mấy thuốc vật của nàng có thể chữa khỏi bệnh cho Mộ Dung Phong, tất nhiên là thật, nàng ắt hẳn nắm chắc.

“Được rồi, nói cho ta nghe điều kiện của người, xem có đáng giá cho Tư Mã Nhuệ ta thử một lần không.” – Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng cười, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, lơ đãng như thể say rượu.

Nhã Lệ công chúa cười hì hì bước tới, vóc dáng của nàng không cao, khi nói chuyện cùng Tư Mã Nhuệ vẫn phải ngược ngược đầu lên, tới gần một cái, cơ hồ như dán vào người Tư Mã Nhuệ, Tư Mã Nhuệ cũng chẳng động đậy gì, cứ kệ như vậy, công chúa Nhã Lệ này hành động hoàn toàn chẳng giống với nữ tử của vương triều Đại Hưng, nếu tránh ra, chỉ e nàng lại càng không buông tha. (Juu: anh cũng thông minh đấy ;))

Nhã Lệ mắt như tơ, giọng nói tựa như tiếng côn trùng, dụ hoặc cùng quẩn rũ nói không nên lời – “Người cùng với ta một đêm, ta cứu nàng một mạng.”(Juu: tổng tình sao =.=)”

Tư Mã Nhuệ cười – “Giao dịch kiểu này chỉ có người thiệt thôi.”

“Với ta mà nói là lời mà.” – Nhã Lệ cũng cười – “Nữ tử Ô Mông Quốc chúng ta không có giả tạo như nữ tử Đại Hưng vương triều của các người, thích chính là thích, không thích chính là không thích. Ta không thích cái đồ đầu gỗ Tư Mã Cường kia, ta thích ánh mắt người, nhìn thấu cả trái tim ta, phụ vương ta vốn muốn gả ta cho Hoàng thượng của vương triều Đại Hưng các người, đổi lấy bình an cho Ô Mông Quốc chúng ta, không gây chiến tranh nữa, nhưng nay Hoàng thượng các người không thích ta, chỉ thích nữ nhân mê người kia, gọi là Mộ Dung Tuyết thì phải. Tư Mã Cường cũng sẽ không thích ta, trong mắt hắn chỉ có Hồng Ngọc kia thôi, với ta ngoài việc lên giường với Hoàng thượng, ta còn muốn ở bên người.” (Juu: chị này ăn nói phô quá =.=)”

“Haha” – Tư Mã Nhuệ cười, cười đến nỗi khiến người ta rón cả lông tóc, thoát nhìn lại mê hoặc chết người không đền mạng – “Nếu người muốn lên giường với Hoàng thượng, vẫn nên đừng có trêu chọc ta, hơn nữa ta đối với nữ nhân của Tư Mã Cường một chút hứng thú cũng không có. Người muốn cứu thì cứu, không muốn cứu thì thôi, tự ta sẽ có cách, Ô Mông Quốc không phải chỉ có mình Nhã Lệ người là người biết dùng thuốc.”

“Người vì sao không thích ta?” – Nhã Lệ không hiểu – “Nếu luận tướng mạo, ta mặc dù không bằng Mộ Dung Phong, nhưng nếu luận mị lực, ta e là chưa chắc. Mộ Dung Phong kia đối với người trước sau vẫn thản nhiên, thể hiện người ta chẳng cần người, mà ta đưa tới tận cửa, sao mắt người chẳng hé ra một chút, huống hồ chuyện này người cũng chẳng thiệt thòi gì, tại sao không làm?”

Nói xong, thân mình lại đưa lên phía trước, ôm ái dựa vào người Tư Mã Nhuệ.

Tư Mã Nhuệ vẫn bất động như cũ, thản nhiên nói – “Được rồi, Nhã Lệ công chúa, nhưng mà ta không có tâm tình chơi cùng người trò này, cuồng ngôn loạn ngữ, hiểu biết về nữ nhân của người e chẳng bằng ta đã nếm trải đủ loại người, cái loại kỹ xảo này của người đối với ta cũng vô dụng thôi.”

Nhã Lệ chu miệng, rời khỏi người Tư Mã Nhuệ, nói – “Ta cho người thời gian một ngày để suy nghĩ lại, nếu đồng ý, hãy báo cho ta biết. Mộ Dung Phong bây giờ thân thể thực sự rất không ổn, nếu cứ để vậy, chỉ sợ...thôi quên đi, người cứ tự mình suy nghĩ kỹ đi, kéo người sau này lại bảo ta ép buộc người. Về phần ta. Ta xem người bây giờ cũng chẳng có lòng dạ nào mà để ý đến ta, ta sẽ ra ngoài dạo chơi, xem xem có nơi nào thú vị không, hay xem có thể nào quyến rũ một chút Hoàng thượng đại nhân của Đại Hưng vương triều các người không, Mộ Dung Tuyết kia, ta không thêm để trong mắt.”

Tư Mã Nhuệ cười.

“Đừng có cười.” – Nhã Lệ ngửa đầu, rất tự tin nói – “Ta nói được là làm được, bây giờ Hoàng thượng vương triều Đại Hưng các người đang cao hứng, chờ cảm giác mới mẻ trôi qua rồi, Nhã Lệ công chúa ta còn có cơ hội thay vào đó, tin hay không, trong vòng một tháng, nếu ta chưa rời khỏi hoàng cung, ra vào Noãn Ngọc Các sẽ là Nhã Lệ công chúa ta chứ không phải Mộ Dung Tuyết kia.”

“Nếu như sự mới mẻ của người cũng trôi qua thì sao?” – Tư Mã Nhuệ lười biếng nói – “Nhã Lệ, người nói quá đơn giản, Mộ Dung Tuyết kia đúng là quá non nớt, nhưng nàng so với người xinh đẹp hơn, trẻ trung hơn, chân thành hơn, ngay cả khi người quyến rũ được Hoàng thượng, cũng chẳng lâu hơn nàng được đâu. Trong cung này cũng không chỉ có mỗi mình nàng là nữ nhân được sủng hạnh, còn có mẫu hậu ta, Lưu phi, Ngô phi, có thể được Hoàng thượng sủng ái đến giờ, đều không phải người tầm thường, người nếu thật chỉ nghĩ dựa vào mị lực của mình mà có thể ngồi vững trong hậu cung này, e là mơ mộng hão huyền. Huống chi, người là công chúa của Ô Mông Quốc, thân phận của người nhất định không thể khiến Hoàng thượng sủng ái mà đưa người vào ở trong Noãn Ngọc Các.”

Nhã Lệ sững sốt, không nói gì.

“Tứ thái tử.” – Vương Bảo đi tới – “Nhị thái tử phi tới đây.”

Tư Mã Nhuệ sững sốt một chút, Hồng Ngọc tới nơi này làm gì? – “Mời nàng vào.” – Nói xong, nhìn về phía Nhã Lệ – “Nếu ta là nơi, bây giờ ta sẽ về chỗ của Nhị thái tử, người so với ta hẳn biết Nhị thái tử là người thế nào, chỉ e người chọc giận hắn, chắc chẳng nhận được gì hay ho đâu, chỉ e lại càng kiểm soát nghiêm hơn, muốn đi quyền rũ Hoàng thượng cũng không có cơ hội.”

Nhã Lệ thở phì phì xoay người bước đi – “Ta cũng không tìm người không cầu ta, rốt cuộc là mặt mũi người quan trọng hay sinh mạng thái tử phi quan trọng, người tự mình xem xét đi.”

41. Chương 41

Tư Mã Nhuệ đứng một góc, gương mặt không chút thay đổi. Nghe thấy có tiếng người đi đến, y cũng không quay đầu lại, chỉ lẳng lặng nói. “Người đã trở lại.”

Một nữ tử xinh đẹp đoan trang, ước chừng khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi đứng trong đình lý. Nữ tử mặc một bộ y phục màu vàng, sắc mặt vẫn bình thản, nhưng cũng đầy ôn nhu, “Tứ đệ, đệ vẫn khỏe chứ?”

Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng xoay người lại, mỉm cười, “Đã lâu không gặp, Nhị tẩu. Làm thế nào mà tỷ lại có thời gian hồi cung vậy?”

Hồng Ngọc ôn nhu cười, “Là Nhị ca của đệ bảo ta tới, nói là phi tử của Tứ đệ bị bệnh, thái y trong cung không có cách nên phụ quân bảo ta mang thuốc của Ô Mông Quốc đến cho đệ, hy vọng có thể giúp cho bệnh tình của Mộ Dung cô nương thuyên giảm.”

Tư Mã Nhuệ sắc mặt hơi thay đổi, “Nhị ca đúng là cẩn thận.”

Gương mặt Hồng Ngọc có chút xấu hổ, nhưng chỉ thoáng qua rồi nhanh chóng trở lại bình thường. Có một số việc được cố tình nhắc đến, dù với ý định nào đó hay không, thì hôm nay cũng không thể nói việc đó là đúng hay sai.

Tư Mã Nhuệ cầm được đưa cho Yên Ngọc, còn Hồng Ngọc chỉ lẳng lặng nhìn Mộ Dung Phong đang nằm trên giường. Có thể bản thân quá miễn cảm, nhưng năm đó khi Tư Mã Cường thích nàng, lúc đó nàng cùng Tư Mã Triết đang trong lúc lưỡng tình tương duyệt, thậm chí Hoàng thượng cũng đã chuẩn việc mấy tháng sau gả nàng vào phủ Đại thái tử. Nhưng vào lúc đó, nàng gặp được Tư Mã Cường vừa mới từ biên quan trở về. Sau một hồi sóng to gió lớn, nàng gả cho Tư Mã Cường rồi cùng y đi ra biên quan, rất ít khi trở lại kinh thành. Tuy nhiên hai ngày trước Tư Mã Cường lệnh cho thủ hạ phi ngựa báo về biên quan, dặn nàng lập tức đưa được đến. Y có thể vì Tứ thái tử phi làm vậy, làm sao nàng lại không nghi ngờ.

Không phải bản thân năm đó là ví dụ rõ ràng nhất sao?

“Đang nhìn cái gì?” Tư Mã Nhuệ thản nhiên hỏi, “Có phải cảm thấy kỳ quái vì không biết nàng đã làm gì đến nỗi Tư Mã Cường phải phái người đưa được đến đây?”

Hồng Ngọc khẽ thở dài. “Tứ đệ, ta biết đệ vẫn oán hận ta năm đó làm cho Đại ca của đệ đau khổ, nhưng thật sự có những chuyện không thể nói rõ. Hôm nay nhìn thấy nàng, ta như thấy được hình ảnh của mình năm đó. Ta thật sự không hy vọng nàng sẽ dẫm vào vết xe đổ của ta.”

Hồng Ngọc không nói, những chuyện xưa nói ra chỉ làm tổn hại hòa khí, cần chi phải nhắc đến. Cuộc sống vững vàng ở biên quan nhiều năm qua đã khiến nàng thấy đủ, nhưng không hiểu sao nàng có cảm giác cuộc sống này sẽ dần đi xuống khi biết đến sự xuất hiện đột ngột của Mộ Dung Phong. Không biết vì sao nhưng hôm nay khi tận mắt nhìn thấy Mộ Dung Phong nằm suy yếu trên giường, cảm giác đó của nàng lại chuyển sang sợ hãi.

Nàng biết cho dù thật sự thích Mộ Dung Phong thì Tư Mã Cường cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài, y sẽ chôn sâu tình cảm đó tận đáy lòng. Nhưng khi nghĩ đến trong lòng của y có hình bóng người khác, nàng

vẫn cảm thấy bị ai. Năm đó trước khi xuất giá, mẫu thân có nói với nàng, “Hong Ngọc, hôm nay con phản bội Triết Nhi, mẫu thân chỉ sợ một ngày nào đó con sẽ bị tâm ma luôn sợ hãi mất đi Cường Nhi khổng chế mà sống cuộc sống thống khổ không gì bằng.”

Chẳng lẽ thật như vậy sao?

Nhiều năm sống chung, đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy Tư Mã Cường quan tâm đến nữ nhân khác. Y chưa bao giờ quan tâm đến ai khác ngoài nàng, thậm chí vì nàng, y cũng chưa từng nghĩ đến chuyện nạp thiếp. Nghe các tùy tùng nói, mặc dù suốt dọc đường từ biên quan về kinh thành, Nhã Lệ công chúa luôn tìm cách câu dẫn y nhưng Tư Mã Cường đều không động tâm.

Dược của Hong Ngọc đưa đến quả thật kỳ diệu, uống xong hai chén dược, cả người Mộ Dung Phong đều toát mồ hôi, ngay cả chân đệm đều ướt đầm. Đến sáng sớm hôm sau cũng không còn sốt, cả tinh thần lẫn sắc mặt cũng tốt lên rất nhiều. Mộ Dung Phong cũng có thể ăn một chút cơm và cháo.

Thái hậu khi đến thăm rất cao hứng. Bà nhìn Mộ Dung Phong rồi nhẹ nhõm thở, “Cuối cùng cũng có khởi sắc, làm tổ mẫu lo lắng muốn chết. Con đã uống dược gì? Nếu sớm biết có loại dược có hiệu quả tốt như vậy thì mấy ngày trước chúng ta cũng mau chóng dùng, không để con mệt mỏi lâu như vậy, mà chúng ta cũng sợ chết khiếp.”

Yên Ngọc đứng một bên trả lời, “Là dược do Nhị thái tử đem từ Ô Mông Quốc về. Ngày hôm qua thái tử phi uống hai chén, đến sáng nay mới có chút khởi sắc, cũng có thể ăn một chút. Thái y vừa rồi vừa đến xem, cũng khen là hảo dược. Nhưng thái y cũng nói do thái tử phi bị bệnh đã nhiều ngày, thân thể không tốt nên phải hảo hảo tĩnh dưỡng mới có thể mau chóng khỏi bệnh.”

Thái hậu hơi sững sốt, quay đầu nhìn Tư Mã Nhuệ, lơ đãng hỏi, “Hong Ngọc đã trở lại, là chính Hong Ngọc tự đưa dược đến sao? Ta không có nghe Cường Nhi nhắc đến, nha đầu kia cũng thật là, nếu đã trở lại thì cũng nên đi gặp ta. Quan hệ của Hong Ngọc và Vân Tuệ rất tốt, biết Hong Ngọc trở lại, Vân Tuệ nhất định rất vui mừng. Vân Tuệ vào cung chơi cũng nhiều ngày, nhưng huynh đệ mấy đứa cũng không có thời gian gặp nó, bản thân Vân Tuệ chắc cũng cảm thấy khó chịu.”

Tư Mã Nhuệ cười cười nói, “Đúng vậy, là Nhị tẩu tự mình đưa dược đến. Chắc là tò mò muốn xem phi tử của Nhuệ Nhi bản lĩnh thế nào để có thể khiến cho Nhị thái tử phái người bảo Nhị tẩu đưa dược đến đây.”

“Nhuệ Nhi!” Thái hậu có chút bất an la một tiếng. “Đó đã là chuyện xưa, không cần nói đến nữa. Bây giờ ai cũng đã cười gả đầy đủ rồi, con lo làm tốt bổn phận của mình đi.”

Tư Mã Nhuệ chỉ cười, cũng không nói thêm gì.

“Phong Nhi, con nghỉ ngơi cho khỏe đi, tổ mẫu trở về đây.” Thái hậu từ ái nhìn Mộ Dung Phong. Chuyện của Tư Mã Nhuệ, Mộ Dung Phong không có gì bất mãn trong lời nói, nhưng chính biểu tình thần nhiên kia làm cho Thái hậu càng thêm yêu thích, nhưng cũng thương tiếc cho nàng. Thái hậu biết rõ tôn tử của mình “bất hảo” thế nào, gả cũng chỉ cho có gả, đây là mệnh. Nhưng Mộ Dung Phong luôn bình tĩnh lạnh nhạt, không tranh, cũng không nóng nảy.

Tiến Thái hậu xong, Tư Mã Nhuệ trở lại phòng của Mộ Dung Phong. Vừa bước vào y phát hiện Mộ Dung Phong đang ngồi trên giường, trên người khoác chiếc áo choàng màu xanh ngọc trong suốt như giọt nước, mắt nàng nhìn vào cuốn sách trong tay.

“Nàng mới khỏe đã ngồi dậy rồi, nàng không nghe thái y nói sao, nàng phải hảo hảo tĩnh dưỡng mấy ngày thì mới hoàn toàn khôi phục.” Tư Mã Nhuệ miệng vừa ép buộc, vừa năn nỉ, tay thì đỡ Mộ Dung Phong đang ngồi trên giường nằm xuống, kéo chăn đắp lại cho nàng. “Hôm nay bên ngoài gió lớn, có lẽ thời tiết thay đổi, nàng cũng không thể nhiễm phong hàn trở lại, muốn làm gì thì cứ để Yên Ngọc làm thay nàng, còn nếu muốn đọc sách thì để ta đọc cho nàng nghe.”

“Nguyệt Kiều cô nương mấy ngày nay sao rồi?” Mộ Dung Phong nằm xuống, lơ đãng hỏi, “Hôm đó nghe ngài nói thì đó như là tai nạn ngoài ý muốn khi đang khiêu vũ. Chân của cô nương ấy đã tốt hơn chưa?”

Tư Mã Nhuệ thở dài, “Bị gãy xương chân, sợ là phải nghỉ ngơi mấy ngày thì mới có thể khiêu vũ lại được. Ta đã cho Lục thái y đến chẩn trị cho Kiều Nguyệt, ngoại trừ việc nằm yên một chỗ thì cũng không còn phương pháp gì.”

“Ngài đi xem cô nương ấy đó.” Mộ Dung Phong thần nhiên nói, “Phiền ngài chiếu cố, ta không có cách gì cảm tạ, chỉ còn để ngài một ngày đi xem Nguyệt Kiều, xem xem thương thể của cô nương ấy khôi phục thể nào. Nguyệt Kiều cô nương là người thích khiêu vũ, bị thương ở chỗ đối với cô nương ấy còn khổ sở hơn là lấy mạng. Cô nương ấy theo ngài nhiều năm như vậy, giờ phút này sợ là Nguyệt Kiều đang trông ngóng ngài có thể ở bên cạnh, dù chỉ một chút cũng tốt.”

42. Chương 42

Tư Mã Nhuệ không nói gì, đôi mắt y nhìn ra ngoài cửa sổ, bên tai như mơ hồ nghe thấy tiếng gió bên ngoài, thu ý mỗi ngày ngày càng thâm, thời tiết càng ngày càng lạnh.

“Ta không phải là kẻ đa tình, chưa bao giờ nhớ bất kỳ ai. Tình nghĩa giữa Nguyệt Kiều và ta cũng không phải nhất thời, còn nguyên nhân mấy ngày trước ta ở bên cạnh nàng là vì ta biết nàng ấy luôn quý trọng đôi chân hơn cả sinh mệnh. Nếu bây giờ đi đến đó, hai người bọn ta cũng chỉ ngơ ngác nhìn nhau mà không nói gì. Đi cũng chỉ làm cho Nguyệt Kiều đau lòng hơn, thôi thì không đi vẫn là tốt nhất.”

Mộ Dung Phong cảm thấy rất kỳ quái. “Ngài tuy còn trẻ tuổi, nhưng nếu dựa vào luật pháp của vương triều Đại Hưng mà nói thì ngài cũng đã lớn, vậy thì làm sao lại không có trải qua tình yêu? Nếu không có tình yêu thì làm sao ngài lại có thể ở cùng Nguyệt Kiều cô nương nhiều năm như vậy?”

Tư Mã Nhuệ cười, “Ta là người vô tình, cũng không phải kẻ sống vì tình (E: nói trước bước không qua đó Nhuệ ca ;)), Nguyệt Kiều là nữ nhân duy nhất mà ta nhận thức, cũng là người duy nhất là nàng đã gặp. Tình yêu? Đối với người trong hoàng cung này mà nói thì đó thật sự là thứ rất hiếm lạ, không phải cầu là có thể được.

Hôm nay nàng cũng nghe ta và tổ mẫu nhắc đến Hồng Ngọc, phi tử của Tư Mã Cường rồi phải không. Nhiều năm trước, Hồng Ngọc và Đại ca của ta Tư Mã Triết cũng có thể nói là tình đầu ý cùng, nhưng lại sau một cái gọi là anh hùng cứu mỹ nhân liền bỏ rơi Đại ca của ta, đồng ý gả cho người khác, để như hôm nay nàng thấy, Hồng Ngọc trở thành ái phi của Tư Mã Cường. Bây giờ nhìn thấy Đại tỷ của nàng với Tư Mã Triết luôn tương kính như tân, ra vẻ ân ái, nhưng thật ra trong đó chỉ là sự lạnh giá, thậm chí còn không bằng bằng hữu với nhau. Đối với ta điều đó quả thật không thú vị.”

Mộ Dung Phong im lặng không nói gì, Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng thay nàng kéo chăn lại cho nàng, nhẹ giọng nói, “Được rồi, chúng ta không nói về vấn đề này nữa. Hay là ta chọn một cuốn sách hay đọc cho nàng nghe?”

Mộ Dung Phong không nói nhiều, nàng vừa mới khỏe một chút sau một thời gian bị bệnh, thể lực vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, có thể nói chuyện nhưng nói lâu sẽ thở dốc, nàng chỉ nhẹ nhàng gật đầu, nhắm mắt lại, để mặc cho Tư Mã Nhuệ làm chủ.

Phủ Nhị thái tử ngày thường luôn vắng lặng, chỉ có vài thái giám với nô tỳ đảm nhiệm chuyện quét dọn, Tư Mã Cường cũng không thường xuyên hồi kinh. Nhưng cho dù sau khi y hồi kinh, phủ Nhị thái tử cho dù sạch sẽ nhưng nhìn vẫn như lúc không có chủ.

Trong phủ nhiều cây nhưng ít hoa, điều này càng làm cho phủ Nhị thái tử càng thêm âm lãnh.

Thời tiết dần chuyển lạnh, Noãn Ngọc Các đã ban cho Mộ Dung Tuyết, bây giờ cho dù chịu lạnh không được thì Lưu phi cũng chỉ có thể ở trong phòng, cố gắng tìm cách sưởi ấm, điều này làm cho Tư Mã Cường cảm thấy tức giận trong lòng. Ngồi đọc sách nhưng một chữ cũng không thể đi vào đầu.

Không biết bây giờ “công vật” của Ô Mông Quốc Nhã Lệ công chúa đang ở đâu. Lo rằng vị công chúa di tộc này sẽ ra ngoài làm loạn nên y đã nhốt nàng, nhưng y lại lo đi đón Hồng Ngọc nên mới xảy ra khinh suất này, làm cho Nhã Lệ công chúa bỏ trốn. Nhưng dù sao Tư Mã Cường cũng đã lường trước chuyện này, dù trốn ở đâu thì Nhã Lệ công chúa vẫn còn đang ở trong cung, thủ hạ của y sẽ nhanh chóng tìm được. Với lại cho dù trước đây ở Ô Mông Quốc được nuông chiều thể nào thì Nhã Lệ cũng sẽ không quên lợi ích của Ô Mông Quốc, không quên mục đích ở vương triều Đại Hưng của bản thân.

Hồng Ngọc nhẹ nhàng bước đến, ngày hôm qua đến phủ Tứ thái tử tặng được, sáng nay đi đến Tường Phúc Cung thỉnh an Thái hậu. Thái hậu có cảm ơn nàng, nhờ vậy nàng biết bệnh tình của Mộ Dung Phong đã tốt lên rất nhiều, ước chừng nghỉ ngơi khoảng một hai ngày là có thể khỏi hẳn.

Trong lòng Hồng Ngọc thầm thấy kỳ quái, không biết Mộ Dung Phong làm thế nào lại có thể được Thái hậu sủng ái. Nàng nhớ mang máng Mộ Dung gia có bốn tỷ muội nhưng nàng không có ấn tượng lắm với Mộ Dung Phong, chỉ nhớ đến Mộ Dung Tuyết. So với ba vị tỷ tỷ thì Mộ Dung Tuyết lại nổi trội hơn, nên khi nghe Hoàng thượng lập Mộ Dung Tuyết làm Tuyết phi nàng cũng thấy bình thường, ngược lại việc Mộ Dung Phong được sủng ái lại làm cho nàng thấy khó hiểu. “Phu quân.” Hồng Ngọc ngồi xuống bên cạnh Tư Mã Cường, nhìn gương mặt đang suy nghĩ sâu xa của trượng phu, nàng nhỏ nhẹ hỏi, “Có chuyện gì lại khiến chàng ưu phiền vậy?”

“Nàng đã gặp tổ mẫu rồi sao,” Tư Mã Cường hồi phục tinh thần, nhìn thê tử, mỉm cười hỏi.

“Phải.” Hồng Ngọc mỉm cười nói, “Thiếp còn nghe tổ mẫu nhắc đến phi tử của Tứ đệ, xem ra tổ mẫu rất thương người cháu dâu này. À, tổ mẫu có nói cho thiếp biết là Mộ Dung cô nương đã khỏe lại rất nhiều, thiếp nghĩ chỉ cần nghỉ ngơi thêm một hai ngày nữa sẽ không sao.”

Tư Mã Cường gật gù đầu, “Được liệu của Ô Mông Quốc so với của vương triều Đại Hưng chúng ta thì tốt hơn rất nhiều, về sau chúng ta có thể yêu cầu Ô Mông Quốc hàng năm tiến cống được liệu cho hoàng cung. Điều duy nhất làm ta thất vọng là Hoàng thượng không chịu tiếp nhận Nhã Lệ công chúa, nếu có Nhã Lệ công chúa trong cung thì về sau Ô Mông Quốc sẽ càng yên ổn hơn.”

“Vậy chàng tính xử trí Nhã Lệ công chúa thế nào?” Hồng Ngọc thấy trượng phu không đề cập đến Mộ Dung Phong, cũng thông minh không nhắc đến. Nếu Tư Mã Cường thật sự thích Mộ Dung Phong thì tốt nhất là không thường xuyên đề cập đến người này, nếu không chỉ càng làm cho y nhớ nàng nhiều hơn.

Hồng Ngọc mỉm cười, nói đùa với Tư Mã Cường. “Nếu phụ hoàng đã ban cho chàng, thì chi bằng chàng hãy thu nhận đi. Hồng Ngọc gả cho phu quân nhiều năm nhưng vẫn không có con, Nhã Lệ công chúa kia có lẽ có thể sinh cho chàng nhất nam bán nữ.”

“Loại nữ tử đó dù tặng không ta cũng không muốn. Nếu muốn nạp thiếp thì cũng phải nạp loại nữ tử nhân tính thực tuệ như ái thê, vậy thì tỷ muội các nàng cũng sẽ hòa thuận.” Tư Mã Cường mỉm cười, “Huống hồ Nhã Lệ công chúa kia cũng không phải bình thường tình nguyện như nữ tử khác. Hoàng thượng càng không cần nàng thì nàng càng không bỏ qua. — À, ta đột nhiên nhớ tới chỗ mà Nhã Lệ công chúa có khả năng đến! Nàng có hứng thú với Tư Mã Nhuệ, nếu ta đoán không sai thì nơi đầu tiên nàng đến sau khi rời khỏi phủ Nhị thái tử chính là phủ Tứ thái tử, còn nếu lúc này nàng không có ở phủ Tứ thái tử thì chỉ có thể ở chỗ của Mộ Dung Tuyết, — nói cách khác, lúc này nàng nhất định đang trốn trong Noãn Ngọc Các.”

Một nụ cười hiện ra ở khóe môi của Tư Mã Cường, trong lòng y cảm thấy cao hứng, nếu y đoán không sai thì cứ mặc cho nàng hồ nháo. Cho dù nàng có chọc giận Hoàng thượng, nhưng với thân phận công chúa Ô Mông Quốc thì Hoàng thượng cũng có khả năng nể mặt nàng ba phần để tránh chiến sự lại xảy ra, nói không chừng lần này có thể làm cho Hoàng thượng khiển trách Mộ Dung Tuyết một chút.

Hồng Ngọc nhìn trượng phu đột nhiên tươi cười, cảm thấy có chút khó hiểu, “Phu quân, có chuyện làm chàng cao hứng vậy?”

“Ta suy nghĩ — mà không có gì, nàng đã gặp mẫu thân chưa?” Tư Mã Cường chuyển đề tài, “Thời tiết ngày càng lạnh, mẫu thân lại không chịu lạnh được, mà bây giờ Noãn Ngọc Các đã ban cho Mộ Dung Tuyết, không biết mẫu thân phải làm thế nào để vượt qua hàn đêm?”

Hồng Ngọc u buồn nói, “Hôm qua thiếp đã đi gặp, khí sắc của mẫu thân vẫn hoàn hảo, chần dệm cũng đã đổi. Nhưng thiếp nghĩ nếu không vì mẫu thân là ái phi của Hoàng thượng thì chúng ta có thể đưa người đi biên quan cùng chúng ta, chỗ đó tuy xa hoàng cung nhưng vào đông có hỏa lò, cũng ấm áp như mùa xuân.”

Tư Mã Cường gật gù đầu, trong lòng thầm nghĩ, ‘Mẫu thân không phải là người yếu đuối, nếu không sẽ không có khả năng vẫn trụ vững trong hoàng cung nay. Người nhất định không chịu tha cho Mộ Dung Tuyết, lấy mưu kế của mẫu thân, Mộ Dung Tuyết kia tuyệt không phải đối thủ của người!’

Hậu sự của Mộ Dung phu nhận được xử lý vô cùng đơn giản, thậm chí cũng không kinh động đến bất kỳ ai.

Mộ Dung Thanh Lương xin không vào triều mấy ngày, đóng đại môn của Mộ Dung vương phủ, treo bài tử từ chối tiếp khách, không gặp bất kỳ ai, thậm chí cả nữ nhi của mình cũng không có kinh động. Mộ Dung Thanh Lương mang theo lão nô, lặng lẽ tự tay mai táng cho thê tử, y thật sự không đành lòng để thê tử phải đối mặt với những lời nghị luận của thế nhân, chỉ hy vọng thê tử của mình có thể im lặng rồi đi.

Quỳ gối trước mả, Mộ Dung Thanh Lương không ngừng rơi lệ, khóc không thành tiếng. Ai nói nam nhi không rơi lệ, chỉ là chưa đến lúc thật sự thương tâm sẽ không rơi, còn bây giờ với Mộ Dung Thanh Lương thì đã là quá thương tâm rồi. Hy sinh hạnh phúc của nữ nhi khác để bảo vệ cho tiểu nữ nhi mà mình yêu thương nhất, không ngờ tiểu nữ nhi lại trở thành Tuyết phi của Hoàng thượng, còn thê tử của mình vì then cho Mộ Dung gia nên treo cổ tự sát.

Tự sát, là chính mình chấm dứt sinh mệnh của mình, cần rất nhiều dũng khí.

Mộ Dung Tuyết! Mộ Dung Tuyết! Sớm biết như vậy thì lúc đó sẽ không đưa Mộ Dung Phong ra làm vật thế thân cho nàng. Nếu Mộ Dung Tuyết thật sự gả cho Tư Mã Nhuệ thì với vẻ đẹp và trí tuệ của nàng, hoàn toàn có thể dễ dàng lưu được tâm của Tư Mã Nhuệ. (Juu: hoang đường, MDT mà có “trí tuệ” sao ~.~) Lúc đó cho dù có hấp dẫn Hoàng thượng đi chăng nữa thì Tư Mã Nhuệ nhất định sẽ không đồng ý. Nhưng -, nhân sinh chỉ biết hối hận sau khi mọi chuyện đã xảy ra!

43. Chương 43

Nhìn mô đất mới đắp, nhìn không xa hoa thậm chí ngôi mộ còn có vẻ sơ sài, nghĩ tới khuôn mặt đoan trang tao nhã của thê tử nằm trong quan tài dưới lớp đất kia, Mộ Dung Thanh Lương lòng như dao cắt, miệng nói lầm bầm – “Thê à, không phải vì phu hờn giận, mà vội vàng chôn nàng như vậy, chỉ là, chỉ là vì phu không đành lòng để cho nàng đi rồi mà cũng không được yên, phải đối mặt với miệng lưỡi nhân gian. Vì phu không có kinh động người thân, chính là vì sợ nàng nghe phải tiếng con gái khóc lóc mà khổ sở trong lòng. Nha đầu Tuyết nhi kia, tự mình làm bậy không thể cứu vãn được, đã lâu không thêm quan tâm đến, phu quân của nha đầu Thiên nhi là người phúc hậu, đối đãi với Thiên nhi không tệ, Du nhi với Ngô Mông vẫn mặn nồng, không cần lo lắng, chỉ đáng thương mỗi Phong nhi, hay Tuyết nhi gả cho Tư Mã Nhuệ bất hảo kia, vì phu biết nàng không yên tâm nhất là con bé, vì phu hứa với nàng, sẽ quan tâm chăm sóc con bé thật tốt, không để cho con bé chịu nửa điểm ủy khuất. Có lẽ là chúng ta cũng đã đánh giá thấp Phong nhi, nghe Thiên nhi nói, con bé được Thái hậu và Hoàng hậu rất mực yêu thương, xem nó thông minh linh hoạt như thế, chắc sau này cũng không phải lo. Vì phu bây giờ chưa thể ra đi theo nàng, nàng nhớ phải tìm nhà tử tế mà đầu thai, nếu như kiếp sau có duyên, ta nhất định lại cưới nàng làm vợ, nhất là không bao giờ làm quan viên trong triều như thế này nữa, chỉ cần vài mẫu đất cày, mỗi ngày nhìn mặt trời mọc rồi lặn, như dân chúng bình thường, có lẽ còn hạnh phúc hơn. Người chết việc còn, nàng đi rồi, còn lại vì phu một mình khổ sở, vì phu không đi theo nàng, không phải vì vì phu không thương tiếc nàng, chúng ta là vợ chồng kết tóc, làm sao có thể bỏ mặc nàng một mình cô độc ở nơi ấy, chỉ là, vì phu nuốt không trôi mối hận đoạt nữ hại thê này (Juu: cướp con hại vợ =.=), vì phu nhất định phải trả thù, nha đầu Mộ Dung Tuyết không tự đứng mà yêu, chỉ tại lão Hoàng đế kia rất đáng hận, ta sẽ phù tá Triết nhi lên ngôi hoàng đế, làm cho Phong nhi không bị coi thường, nếu như Thiên nhi là hoàng hậu của Đại Hưng vương triều, Tư Mã Nhuệ cũng không thể tùy tiện gây khó dễ cho Phong nhi...” (Juu: đoạn này nẫu thật, nhưng cũng cảm động chân tình của ông già =.=)

Lão nô đứng bên cạnh, thấy Mộ Dung Thanh Lương lầm bầm nói, lòng cũng khó chịu, nước mắt đầm đìa, nghĩ phu nhân bình sinh là người hiền lành, quản lý Mộ Dung vương phủ, người người kính ngưỡng, chỉ tiếc tử tiểu thư vậy mà gây ra chuyện phiền lòng như thế, khiến cho phu nhân treo cổ tự sát, ôi, đáng thương lão gia thế là đã góa bụa, làm sao chịu được? Tuy rằng cũng có thiếp khác, nhưng lão gia với phu nhân tình cảm rất mặn nồng, e là chẳng ai có thể thay thế vị trí của phu nhân trong lòng lão gia.

Mới khóc vậy mà đã mấy canh giờ trôi qua, Mộ Dung Thanh Lương đã khóc đến nỗi mắt chẳng còn lệ để chảy ra nữa, cổ họng cũng nghẹn lại, tóc rối bời, quần áo bám đầy đất, rốt cuộc mới chịu ra về.

Đêm qua cả đêm gió chẳng ngừng, sớm nay tỉnh giấc, trời lại xanh trong vắt, trần ngập không khí thanh tân, khiến cho người ta tâm tình khoan khoái.

Thuốc mà Hồng Ngọc mang đến hiệu quả rất là tốt, hôm qua trải qua một đêm nghỉ ngơi, buổi sáng khi tỉnh dậy, Mộ Dung Phong đã cảm thấy thần thanh khí sảng, khá hơn rất nhiều.

Tư Mã Nhuệ thấy vậy cao hứng, bèn mang nàng tới Long Thúy Uyển đi dạo, lúc này đang là cuối thu, Long Thúy Uyển có rất nhiều loại hoa cúc, giờ vừa lúc đang nở rộ, cả biển hoa tỏa ánh vàng rực rỡ. Đã nhiều ngày như vậy cứ phải ở trong phòng, không uống thuốc cũng là ngủ, người khỏe cũng sẽ buồn chán phát ốm, Mộ Dung Phong đã sớm mong được ra ngoài một chút, đề nghị này của Tư Mã Nhuệ làm cho nàng rất vui vẻ, cao hứng theo hần đi ra.

Từ rất xa đã thấy Hoàng thượng và Mộ Dung Tuyết đứng ở trong Uyển. Mộ Dung Tuyết mặc quần lụa màu đỏ sẫm, quần một chiếc áo choàng cùng màu, cộng thêm áo trong ôm lấy da thịt mềm mại, mặt đẹp như tranh. Tóc đen vấn cao, trâm phượng rủ xuống, rung rinh theo mỗi cử động, phong tình vạn chủng không sao tả xiết, quyến rũ động lòng người. Trong ánh mắt nhìn Hoàng thượng tất cả là hạnh phúc cùng sùng bái, tựa như y là chú chim non, là đóa mẫu đơn đương khoe sắc. (Juu: tởm nhờ ~~)

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng cười, trong lòng thầm nghĩ, không ngờ Mộ Dung Tuyết yêu vào lại càng trở nên động lòng người như vậy, tình yêu ấy, chẳng thể nói được là đúng hay sai, nàng cũng thật dũng cảm, vì yêu mà chấp nhận lưng gánh tiếng nhơ. Kỳ thực xét tính cách Mộ Dung Tuyết, khó tránh khỏi được cha mẹ yêu thương mà thành tính bốc đồng, có lẽ nàng chưa từng nghĩ lại hay suy xét vấn đề, chỉ thích là thích mà thôi, ngấm lại, thật không phải điều người bình thường có thể làm được.

“Nếu không được tự nhiên, hay là chúng ta tránh đi vậy.” – Tư Mã Nhuệ nhìn thấy phụ thân cùng với Mộ Dung Tuyết, nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Phong, thử hỏi, dù sao Mộ Dung Tuyết và Mộ Dung Phong cũng vốn là chị em ruột, mà nay, một người là Tuyết phi của Hoàng thượng, một người là con dâu của Hoàng thượng, gặp nhau tất sẽ ái ngại, chi bằng tránh đi cho khỏi cảm thấy mất tự nhiên.

Mộ Dung Phong nhìn Tư Mã Nhuệ, cười nhẹ, nói – “Sao phải thế? Nơi này là Long Thúy Uyển, cũng không phải Noãn Ngọc Các, sao nàng tới được mà ta lại không, người có lỗi cũng chẳng phải ta, sao ta phải ngại nàng, nàng còn phải ngại ta mới đúng.” (Juu: tỷ nói chỉ có đúng)

:m/)

Tư Mã Nhuệ cười, hần chính là thích kiểu tính cách trong sáng này của Mộ Dung Phong, như thể cổ ngọc thượng hảo, trong trẻo rõ ràng không xác định, thanh lịch và tao nhã khó tả, hòa lẫn với thanh lệ thoát tục, khiến người ta nhìn thấy mà khó thốt nên lời.

“Chỉ là...” – Mộ Dung Phong đột nhiên bướng bỉnh cười, nụ cười này, tựa như ánh mặt trời, Tư Mã Nhuệ cảm thấy từ ánh mắt đến tận đáy lòng đều sáng lạn không có lấy một chỗ ảm đạm – “Ta phải xưng hô thế nào với Hoàng thượng đây? Ngấm lại thật sự là khó xử.”

“Khó xử thế nào?” – Tư Mã Nhuệ có chút khó hiểu – “Nàng không phải vẫn gọi y là phụ hoàng sao? Chúng ta cứ xưng hô giống nhau là được.”

“Thật sao?” – Mộ Dung Phong cười cười – “Theo đạo lý là như thế này, ta là tứ nhi tức của Hoàng thượng (Juu: “nhi tức” là “con dâu” =.=), vốn phải gọi y là phụ hoàng, nhưng mà, Mộ Dung Tuyết, cũng chính là Tuyết phi của Hoàng thượng là tiểu muội của ta, vị hôn phu của tiểu muội thì phải gọi ta là Tam tỷ, ha ha, người cũng là Tam tỷ phu của Tiểu Tuyết. Người nói xem Hoàng thượng gặp ta phải xưng hô với ta thế nào? Ta gặp Hoàng thượng phải hành lễ thế nào? Tổ mẫu cho phép ta không cần hành lễ với Mộ Dung Tuyết, nhưng còn có Hoàng thượng đứng một bên, ta phải làm sao đây?”

Tư Mã Nhuệ sững sốt, liền đó bật cười, thật vậy, chuyện xưng hô này thật đau đầu, không thể bắt Hoàng thượng gọi con dâu của mình là tỷ tỷ nhỉ? Nhưng, trên thực tế, nàng chính là tỷ tỷ sủng phi của Hoàng thượng. – “Vậy nàng tính làm thế nào?”

Mộ Dung Phong nhìn Tư Mã Nhuệ, nụ cười hồn nhiên, thế mà bất hảo này lại có được, thật sự rất kỳ quái, nụ cười dịu dàng, nhân nhật, vốn nên thuộc về người lòng dạ phóng khoáng, nhưng mà hần là loại chẳng tốt đẹp gì, sao lại có thể có nụ cười tinh thuần như thế – “Tư Mã Nhuệ, người cũng như nụ cười trong trẻo này, thật khiến ta bất ngờ.”

Tư Mã Nhuệ khẽ nhú mày, mỉm cười – “Nàng nói như vậy, là khen hay chê ta đây?” (Juu: yêu quá là yêu :”>)

Hai người đang định bước lên trước, Tư Mã Nhuệ đột nhiên nhẹ nhàng túm lấy, kéo Mộ Dung Phong tới nấp sau bồn hoa cúc, bồn hoa cúc này nằm trên mặt của lan can, hoa nở rộ, vừa vặn che khuất thân hình hai người họ, mơ hồ nghe thấy được tiếng trái tim Tư Mã Nhuệ đập vững vàng, cảm giác được hơi thở ấm áp phả lên trên tóc.

Mộ Dung Phong sửng sốt, đang định mở miệng nói thì Tư Mã Nhuệ nói nhỏ – “Là Lưu phi, bà ta tìm đến tận đây, nhất định không có chuyện tốt.”

44. Chương 44

Lưu phi đều bước đi tới, mang dáng vẻ như một người chị lớn, hướng Hoàng thượng thi lễ, mỉm cười với Mộ Dung Tuyết, mở miệng nói – “Hoàng thượng tâm tình hẳn tốt lắm, thiếp thân chặt vật mãi mới tìm tới được đây, Hoàng thượng cũng quá bất công rồi, vừa có muội muội thiên thần này đã muốn quên tỷ tỷ người cũ rồi.” – Nói xong bèn tiến lại thân thiết nắm lấy tay Mộ Dung Tuyết, giọng nói có chút bí ai – “Muội muội, nghe nói mấy hôm trước ở nhà có chuyện, làm uội muội đau lòng thân thể có phần không khỏe, mấy ngày nay thế nào rồi?”

Mộ Dung Tuyết ngượng ngùng cười, dù sao cũng có chút không quen, trước mặt người vốn là trưởng bối của nàng, nay bị người ta gọi là muội muội, nghe vậy vẫn luôn khiến nàng ngại ngần không thoải mái, hơn nữa Lưu phi trông có vẻ không đáng sợ như đại tỷ nói, nàng chỉ khẽ mỉm cười, nói – “Cảm ơn, đã khá hơn nhiều.”

Lưu phi trong lòng lạnh lùng cười, rõ ràng vẫn chỉ là đứa trẻ ranh, nói tới nói lui chẳng thoát nổi cái tính trẻ con miệng còn hôi sữa, đúng là bị Mộ Dung Thanh Lương làm hư mất rồi, đến thế mà cũng không biết xấu hổ, gả cho cha chồng của chính các tỷ tỷ mình. Nhưng trên mặt, Lưu phi vẫn mỉm cười dịu dàng như cũ, kéo lấy tay Mộ Dung Tuyết, cứ như thật sự là tỷ muội tốt của nhau, ngay cả Mộ Dung Phong đang nấp sau bồn hoa cũng cảm thấy hoài nghi, Lưu phi này, rốt cuộc là người như thế nào? Vì sao Tư Mã Nhuệ nói với nàng người này đến sẽ chẳng có chuyện gì hay ho?

“Ôi, thế sự vô thường, muội muội cũng không cần bận tâm đâu, tỷ tỷ chỉ tới đây thăm muội một cái, thấy muội khí sắc không tệ, trong lòng thật sự yên tâm.” – Lưu phi nhìn nhìn Hoàng thượng, nửa hờn giận nửa nũng nịu nói – “Hoàng thượng, ngài cũng quá bất cẩn rồi, ngài có biết hay không, Nhã Lệ công chúa của Ô Mông Quốc biến đâu mất rồi, ngài cứ yên tâm để muội muội một mình ở trong Noãn Ngọc Các, vạn nhất cái cô công chúa kia làm chuyện gì khác người, chỉ sợ lại tổn thương đến muội muội.”

“Thật sao?” – Hoàng thượng sửng sốt – “Chẳng nghe Cường nhi nói gì cả.”

“Đó là Cường nhi sợ Hoàng thượng lo lắng.” – Lưu phi nhìn nhìn lại Mộ Dung Tuyết, nói với Hoàng thượng – “Cường nhi nói, công chúa Nhã Lệ kia từ nhỏ đã bị quốc vương Ô Mông Quốc nuông chiều sinh hư, tập tục cũng chẳng như Đại Hưng vương triều chúng ta, chỉ lo sẽ làm tổn hại tới Tuyết phi, cho nên mới có y bảo thần thiếp mang theo một thị vệ võ công cao cường tới đây để bảo vệ Tuyết phi nương nương. Thị vệ này vốn là tay chân thân tín của Cường nhi, năm ngoái Cường nhi phái tới để bảo vệ an nguy cho thần thiếp, nay, nghĩ tới Nhã Lệ công chúa kia tùy hứng hành sự, đối với Hoàng hậu tỷ tỷ, Ngô muội muội, cùng thần thiếp là uy hiếp không lớn, dù sao chúng thần thiếp cũng đều hơn tuổi, hơn nữa bên người đều có thị vệ võ nghệ cao cường, chỉ có Tuyết phi muội muội tuổi còn nhỏ, lại xinh đẹp như thần tiên, chỉ sợ Nhã Lệ công chúa làm điều gì bất lợi với Tuyết phi muội muội, có vị thị vệ này bên cạnh, thần thiếp cũng yên tâm.” – Nói xong, không lớn tiếng mà uy nghi nói với một nam tử trẻ tuổi cường tráng đứng phía sau – “Triệu Cương, tới ra mắt Hoàng thượng và Tuyết phi nương nương.”

Triệu Cương tuổi không quá lớn, cao lớn uy mãnh, mạnh mẽ tựa ánh mặt trời, làn da ngăm đen, mày rậm mắt to, anh khi bức người, nhìn Hoàng thượng cùng Tuyết phi, quỳ xuống thi lễ – “Thị vệ Triệu Cương ra mắt Hoàng thượng cùng Tuyết phi nương nương.”

Hoàng thượng nhìn – “Thì ra là Triệu thị vệ, người nhất định là thị vệ đặc lực nhất bên cạnh Lưu phi rồi, Lưu phi, nàng làm sao có thể nhường thị vệ tốt nhất này để trông coi Tuyết nhi được?”

Lưu phi hé miệng, có chút ủy khuất nói – “Thiếp thân chỉ biết Hoàng thượng cứ ngỡ thiếp thân vô căn cứ, chẳng lẽ không đem thị vệ tốt nhất tặng cho Tuyết phi muội muội mà lấy người kém nhất ra sao, thiếp thân làm sao ác độc được như thế?”

Hoàng thượng cười – “Nàng thật khéo miệng quá, chẳng nói lại được với nàng, được rồi, cứ cho là trầm hiểu lầm nàng, Triệu thị vệ, nếu Lưu phi để người lại đây, người cứ ở đây đi, nhớ phải bảo vệ Tuyết nhi cẩn thận, nếu Tuyết nhi có chút sơ sẩy gì, trầm nhất định không tha cho người!”

Lưu phi ở bên chu miệng một chút, không chịu buông tha – “Nếu Hoàng thượng ngài lo lắng, thiếp thân đành bảo Triệu Cương trở về, miễn cho người ta ngỡ vực vô căn cứ, lại không yên tâm!”

Hoàng thượng vỗ vỗ khuôn mặt Lưu phi, nói – “Được rồi, tối nay trầm phải tới Hòa Dương cung của người, cảm ơn người chiếu cố Tuyết nhi của trầm như thế.” (Juu: hăm =.=” bắt đầu chán em Tuyết rồi đây)

Lưu phi kiêu mỹ cười, nũng nịu nói – “Hoàng thượng, ngài thật xấu.”

Bên kia trong mắt Mộ Dung Tuyết hiện lên một tia ghen tuông, đúng vậy, nhiều ngày nay, Hoàng thượng chưa từng rời khỏi Noãn Ngọc Các, nhưng đêm nay Hoàng thượng lại muốn tới Hòa Dương cung của Lưu phi, ngày mai có thể nào lại đi Chính Dương cung của Hoàng hậu hay Bình Dương cung của Ngô phi? Chỉ là, Lưu phi có ý tốt nghĩ cho nàng, làm sao nàng có thể ghen trước mặt Hoàng thượng được đây? (Juu: “ý tốt” mới sợ chứ, em này là ngu hay ngây thơ nhỏ)

Tư Mã Nhuệ hơi hơi cười lạnh một chút – “Lưu phi này, làm sao tốt bụng đến vậy! Chỉ sợ Mộ Dung Tuyết từ giờ về sau khó mà an ổn.”

Mộ Dung Phong nói nhỏ – “Ta cũng thấy được có gì đó kỳ quái, Lưu phi thực sẽ chẳng thích Mộ Dung Tuyết, sao có thể bỏ được thị vệ tốt nhất bên mình đem lại đây tặng cho Mộ Dung Tuyết được? Lại còn là thị vệ trẻ tuổi anh tuấn như thế, bà ta chẳng lẽ không sợ, Mộ Dung Tuyết sau này sẽ sinh chuyện sao?”

“E là dụng ý của Lưu phi đấy.” – Tư Mã Nhuệ lạnh lùng nói – “Lưu phi này, rất giỏi dùng tâm kế, chỉ với Mộ Dung Tuyết đơn độc vô tri, tuyệt đối chỉ có kết cục mắc mưu chịu thiệt thôi.”

Mộ Dung Phong nhìn Tư Mã Nhuệ – “Người có thành kiến sâu đậm với bà ta ghê.”

Tư Mã Nhuệ thở dài – “Nàng mới vào cung chưa đầy một tháng, mới biết trong cung hiểm ác. Đại Hưng vương triều tuy là ca múa mừng cảnh thái bình, nhưng trong hoàng cung khó tránh khỏi thị phi khúc mắc, Lưu phi này, nếu sau này nàng tiếp xúc nhiều, sẽ thấy bà ta lắm mưu nhiều kế ra sao. Nàng biết Hồng Ngọc kia là người phương nào không? Chính là Nhị thái tử phi bây giờ ấy.”

Mộ Dung Phong lắc lắc đầu, trầm nghĩ: ta làm sao biết được, ngay cả chuyện của Mộ Dung Phong cũng là do Xuân Liễu nói, làm sao biết được chuyện trong cung này.

“Nàng nếu không biết, cũng là bình thường thôi, nhớ trước đây nghe nàng nói qua, thuở nhỏ nàng sống cùng bà ngoại, chừng mười bốn tuổi mới trở về Mộ Dung vương phủ, nếu không có Hồng Ngọc, đã chẳng có Tư Mã Cường ngày nay.” – Tư Mã Nhuệ khẽ thở dài, nhìn Mộ Dung Phong, lẳng lặng nói – “Nàng cũng nghe tổ mẫu nói, Hồng Ngọc cùng Vân Tuệ biểu tỷ quan hệ rất tốt, thực ra, các nàng là tỷ muội cùng cha khác mẹ, mẫu thân của Vân Tuệ biểu tỷ là muội muội của mẫu hậu (Juu: thế thì phải gọi là biểu muội chứ nhỏ, ta chịu, nguyên tác bảo thế x_x), mà mẫu thân của Hồng Ngọc là một vị tiểu thiếp của đương, tính cách ôn hòa, quan hệ với di cũng không tệ, di đối xử với Hồng Ngọc cũng như con mình sinh ra, trước kia, hai nữ hài tử thường vào cung chơi, mà Hồng Ngọc cùng đại ca quan hệ rất tốt, hai người thường cùng nhau chơi đùa. Sau này Vân Tuệ biểu tỷ cùng Hồng Ngọc đều được phong là quận chúa, thời điểm ấy, Lưu phi mẫu thân của Tư Mã Cường cũng không được sủng ái, cũng chỉ là một Mỹ nhân thôi, Tư Mã Cường cũng không được phong là thái tử...trong cung này không phải chỉ có mỗi bốn thái tử chúng ta, thực ra vẫn còn những huynh đệ khác, chỉ là đạt được tư cách thái tử chỉ có bốn người chúng ta (Juu: ta nghi ngờ cái “tư cách thái tử” của Nhuệ ca =.=”, chắc nhờ mẫu thân là Hoàng hậu =.=”)...hắn còn phải đi theo một vị sư phó học nghệ, không thường xuyên tới, tất nhiên cũng chẳng thân quen với Hồng Ngọc, thậm chí còn chẳng hề gặp mặt. Nhưng mà, ngay khi Hồng Ngọc sắp xuất giá, một lần ra ngoài chơi gặp mấy tên vô lại, thời khắc quan trọng, “may mắn” gặp được Tư Mã Cường, thế là thành anh hùng cứu mỹ nhân, có lẽ ở chung với đại ca quá ôn hòa, không có đam mê, so với sự kiện này rồi trở nên kích thích, thường xuyên qua lại, hai người còn sống như vợ chồng, việc này dĩ nhiên không nên công khai, nể mặt mẫu hậu, phụ hoàng chỉ

công nhận quan hệ của Tư Mã Cường với Hồng Ngọc, cũng tứ phong cho Tư Mã Cường thân phận Nhị thái tử, vì tránh cho đại ca khỏi đau lòng, liền đẩy Tư Mã Cường đi trấn thủ biên quan. Tư Mã Cường là đệ tử tâm đắc của tổ phụ Ngô Mông, tất nhiên cũng không phải là hư danh, ở biên quan đánh đâu thắng đó, cũng bởi vậy, mẫu bằng tử quý, Lưu phi liền dần dần khiến cho Hoàng thượng chú ý, cũng đứng hàng Tam cung được ở Hòa Dương cung, cho đến tận bây giờ.”

45. Chương 45

“Hồng Ngọc gả cho Tư Mã Cường cũng không lâu lắm, nói vậy Lưu phi nương nương cũng chỉ được sủng ái thời gian không lâu.” Mộ Dung Phong nhẹ giọng hỏi.

“Cũng có mười năm.” Tư Mã Nhuệ thản nhiên nói, “Huynh đệ bọn ta bốn người, Tư Mã Triết lớn tuổi nhất nên làm Đại ca, khi cùng Hồng Ngọc mến nhau y vẫn còn là một thiếu niên ngây ngô. Tư Mã Cường cùng tuổi với Đại ca, nhưng nhỏ hơn một tháng. Lúc đó Lưu phi vẫn còn là một nữ tử hai mươi, dung mạo quyến rũ, tuy là mỹ nhân nhưng có Tư Mã Cường là do một lần Hoàng thượng ngẫu nhiên qua đêm. Nếu không có tâm kế thì làm sao một bước bước đến địa vị như hôm nay.”

Mộ Dung Phong suy nghĩ một hồi, rồi nói, “Ta thật nhìn không ra Tư Mã Cường lại là người lăng mạn, trong suy nghĩ của ta những gì Nhã Lệ công chúa miêu tả y thật không sai, là một kẻ đầu gối, nhưng thật không ngờ y cũng có lúc như thế khi còn trẻ. (E: ạch, Tư Mã Cường cũng đầu lớn hơn Nhuệ ca là bao đâu ~.~) Nghĩ đến cũng thấy thú vị, nhưng cũng không thể đổ hết cho Tư Mã Cường và Lưu phi, ai bảo lúc đó Đại ca của ngài không có mặt.”

“Nếu không phải lúc đó Tư Mã Cường làm quá mức ngoan độc thì ta sẽ không cấu giận cho đến tận bây giờ.” Có thể nghe được chút khinh thường trong giọng nói của Tư Mã Nhuệ, “Lúc trở về Hồng Ngọc có nói về tình hình khi đó. Nàng ta đang đi thì có mấy tên côn đồ đi đến tìm cách dây dưa, trong lời nói có tình gây xích mích, đúng lúc Hồng Ngọc sợ hãi thì có người xông lên cứu, làm nàng ta cảm kích không thôi. Đến đây cũng không có gì nói, nhưng vấn đề là mấy tên côn đồ đó đều bị đánh chết, Tư Mã Cường cho dù thật là anh hùng thì cũng chỉ cần trừng phạt bọn chúng một chút, vậy mới có thể gọi là hoàn mỹ ‘anh hùng cứu mỹ nhân’, đâu đến mức phải đánh chết tất cả, không chừa một tên nào?”

Mộ Dung Phong không nói gì, trong lòng suy nghĩ một chút về những gì Tư Mã Nhuệ vừa nói, trong đầu nhớ lại những cảnh tượng anh hùng cứu mỹ nhân trong thời cổ đại đã từng xem. Mỹ nhân bị người xấu vây lấy, sau đó đột nhiên xuất hiện một người võ nghệ cao cường, thuần thực, đánh đám người xấu một trận nghiêng ngã, rồi mỹ nhân nhìn ánh mắt sùng kính nhìn anh hùng, hận không thể lập tức lấy thân báo đáp. Hơn phân nửa kết quả sau đó đều là mỹ nhân gả cho anh hùng, nên nếu Tư Mã Cường cứu Hồng Ngọc, bất luận ở tình huống nào thì việc Hồng Ngọc cảm kích, dẫn đến tâm sinh ra sự kính yêu cũng là tự nhiên. “Đừng nói là ngài nghi ngờ chuyện ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ giữa hai người họ là có người cố tình sắp đặt?”

Tư Mã Nhuệ gật đầu, “Ta vẫn luôn hoài nghi như vậy nên luôn thấy khinh thường Tư Mã Cường. Nếu hẳn thật sự thích Hồng Ngọc thì hãy cùng Đại ca cạnh tranh, Hồng Ngọc có quyền tự do chọn một trong hai người bọn họ, nhưng hẳn lại dùng thủ đoạn ti bỉ như vậy thật khó khiến người khác có thể chấp nhận.”

“Tư Mã Cường cũng cạnh tranh, chẳng qua là dùng thủ đoạn không hợp để đạt được thứ mình muốn thôi. Với lại cũng một phần lỗi là do Đại ca của ngài quá chủ quan, cứ nghĩ mối tình thanh mai trúc mã của y và Hồng Ngọc sẽ không thể thay đổi nên mới xảy ra sơ sót.”

“Nhưng Tư Mã Triết lấy Mộ Dung Thiên cũng không có tổn thất gì a, Mộ Dung Thiên so với Hồng Ngọc cũng không kém, ai, không có được Hồng Ngọc cũng là điều tốt. Cũng may Đại ca của ngài cũng không đến nỗi bạc đãi thế tử, nếu không Mộ Dung Thiên, hay cũng là Đại tỷ cũng không thể nhìn thấy ánh mặt trời chiếu rọi đến hôm nay.” Mộ Dung Phong nói đùa.

“Trong hoàng cung này tình yêu là thứ yếu ớt nhất, hai người họ có thể tương kính như tân đến hôm nay cũng là chuyện không dễ dàng.” Tư Mã Nhuệ thở dài, “Trong chuyện này Mộ Dung Thiên là người vô tội nhất. Trong lòng Đại ca không thể bỏ được Hồng Ngọc, nhưng vì không để tiền đồ bị hủy và cũng để duy trì cục diện, đành phải thành thân với người mình không thương. Tóm lại khổ nhất chính là Đại tỷ của nàng.”

Mộ Dung Phong ngẩn ngơ, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì mới tốt.

Tư Mã Nhuệ cười, nói, “Bọn họ đi rồi, chúng ta đi dạo đi.”

Trong mắt Mộ Dung Phong hiện lên một tia hoang mang, nàng nhìn Tư Mã Nhuệ, chậm rãi bước theo y, “Ngài thật sự nhìn một người như vậy sao? Mỗi người đều sống vì tiền đồ, vì kế hoạch của mình. Tư Mã Triết lấy Mộ Dung Thiên không phải đơn thuần vì giải mối sầu bị Hồng Ngọc vứt bỏ khiến y trở thành một kẻ suốt ngày ảo não. Dù sao Mộ Dung Thanh Lương cũng là Tể tướng đương triều, trong tay nắm giữ chính sự. Nhưng còn muội muội của Mộ Dung Thiên tại sao lại gả cho Ngô Mông? Không sai, Tư Mã Cường đúng là thái tử trấn giữ biên quan, nhưng binh sĩ lại thật sự nghe theo lời của Ngô Mông đại tướng quân hơn. Lấy Đại tiểu thư của Mộ Dung vương phủ Mộ Dung Thiên tuyệt đối không hề kém so với việc lấy Hồng Ngọc, Hồng Ngọc dù sao cũng không phải là con của chính thất nên đối với người kế vị tương lai của vương triều Đại Hưng như Tư Mã Triết thì cũng không mang lại lợi ích gì nhiều.

Tư Mã Cường lấy Hồng Ngọc cũng vì để đạt được thân phận thái tử, và cũng vì địa vị của mẫu thân trong cung. Lưu phi cho dù có kiêu mị động lòng người ra sao, nhưng nếu không có một đứa con thì làm sao có thể tồn tại đến ngày nay? Chẳng phải người xưa cũng có câu ‘mẫu bằng tử quý’ sao? Về phần Tam thái tử thì ta không biết, chỉ nghe nói là do Ngô phi sinh, học vấn uyên bác, là người khiêm tốn. Còn Tứ thái tử cô đơn ngài thanh danh bừa bãi, hơn nữa lại gây chuyện sinh sự, thật sự là kỳ quái. Ngài đừng nói tất cả đều do ngài cố ý? Người muốn học điều tốt thật khó khăn, nhưng học cái xấu thì thật dễ dàng. Tuy không phải là điều tốt nhưng dù sao để học cũng vất vả không ít, ít nhất đó là những gì ta cảm nhận. Hối thật ngài có cảm thấy mệt không?”

“Ha ha.” Tư Mã Nhuệ cười sảng khoái, nhìn Mộ Dung Phong, một hồi lâu mới ngừng lại. Y vui vẻ nói, “Có mệt hay không ta không rõ lắm, vấn đề là ngài đừng nói ta đối với ngài cũng là chuyện không tốt a?”

“Ngài quả là khiêm tốn.” Mộ Dung Phong trừng mắt liếc y một cái, “Ta nói chuyện đứng đắn, ngài làm sao lại cười như thế chứ. Nếu vậy mà còn không tính là chuyện không tốt, vậy theo ý ngài thế nào mới là không tốt?”

Tư Mã Nhuệ mỉm cười hỏi, “Vậy theo ngài nói, rốt cuộc ta không tốt ở điểm nào?”

Mộ Dung Phong suy nghĩ nửa ngày, trước mắt nàng là những bông hoa cúc đang nở rộ, hương thơm bay nồng nặc trong không khí, làm nàng hơi choáng váng, “Ngài không làm việc đảng hoàng! Phong lưu thành tánh! Bất cần đời! Khinh người quá đáng! Ân, còn có – còn có cái gì, ngài còn muốn thêm cái gì, chỉ nhiều đó cũng đủ ghê người rồi.”

Tư Mã Nhuệ tươi cười, không nề hà nói, “Ta là thái tử, nhưng không nhất định phải làm hoàng đế, với lại ta không có hứng thú với ngôi vị hoàng đế, quá mệt mỏi, cho nên ta chỉ làm thái tử, không cần để ý đến quốc sự trong thiên hạ, ưu quốc ưu dân, nghĩ đến đây ta không biết nên làm việc đảng hoàng gì. Ta cũng không phải là Tư Mã Triết, nhật lí vạn ky, cần chính liên dân.

Ta thích chơi bởi giang hồ, cũng quen biết không ít nữ nhi, cũng có quan hệ thân thể, nhưng tất cả đều là người tình ta nguyện, nên chỉ có thể xem là ta phong lưu thành tính. Ta cũng không phải là hái hoa đạo tặc, cũng không ép buộc ai, nên không thể tính là tội không thể tha thứ, thích chính là thích, ta cũng không thích cất giấu người ta thích, làm vậy sẽ bị quy tội không nhận thân thích.

Về phần bất cần đời, ha ha, ta cũng không phải muốn làm nhân tài quốc gia, chỉ muốn tùy ý, tất cả dựa theo tính tình của ta, không phiền người khác sinh sống, điều này hẳn là không thể cung thuyết đi. Cuối cùng theo lời ngài nói là ta khinh người quá đáng, ta tuy là thái tử, nhưng ngài cũng thấy là ta không khi dễ ai, đối đãi với hạ nhân cũng hiền lành, như thế không phải là ta quá công bằng sao? Còn phần sau khi nào ngài nhớ hãy nói cho biết để ta tiếp tục giải thích.”

Mộ Dung Phong nhìn Tư Mã Nhuệ, “Ngài làm sao mà có thể ngụy biện nhiều như vậy?”

“Không phải ta ngụy biện mà căn bản là ngài không muốn công chính đối xử ta, kỳ thật ta cảm thấy bản thân là người sạch sẽ nhất trong hoàng cung này.” Tư Mã Nhuệ sắc mặt không đổi, tâm không khiêu nói.

Mộ Dung Phong nhin không được nở nụ cười, “Ta không biết ngài có phải là người sạch sẽ nhất trong cung này hay không, nhưng bất quá ta tin tưởng trong cung này ngài là người có da mặt dày nhất.”

Tư Mã Nhuệ nửa thật nửa đùa cười nói, “Ta là người không biết xấu hổ như vậy sao?”

Mộ Dung Phong nhin không được, cười thiếu chút nữa ho khan, “Tư Mã Nhuệ, ta có thể hiểu được một điều, trong cung này ngài tuyệt đối là người thú vị nhất!”

Tư Mã Nhuệ ôn nhu nhìn Mộ Dung Phong, trong lòng trần trọc một câu nói: ‘Mộ Dung Phong, nàng không biết nàng đối với ta quan trọng thế nào, vì nàng có thể sống hạnh phúc, vô luận làm gì ta cũng sẽ làm.’ Nhưng lời đó chưa bao giờ nói, vì y biết Mộ Dung Phong không thương y, chính nàng đã từng nói qua với y. Chỉ cần có thể duy trì cục diện tốt đẹp trước mắt, y cũng đã thấy đủ rồi.

46. Chương 46

Trời quả thật lạnh, nhưng bên trong Noãn Ngọc Các vẫn ấm áp như tiết trời mùa xuân, chỉ là có chút im lặng, cảnh đêm ngoài cửa sổ càng khiến bầu không khí trở nên lạnh lẽo. Cảnh vật càng khiến lòng Mộ Dung Tuyết cũng ngày càng nặng trĩu, đến nỗi nàng chỉ muốn khóc.

Nàng có chút hoang mang, không biết vì cái gì, nhưng tại sao ngày từ đầu trong đầu nàng không hề nghĩ đến điều này. Nàng thích Hoàng Thượng, thích sự chín chắn, ôn nhu và từng trải của Hoàng Thượng, thích đến nỗi nàng cũng không rõ bản thân đang làm gì, nàng chỉ biết ngày đó nhìn thấy Hoàng Thượng cười với nàng, nghe thấy giọng nói ôn nhu của người khi trò chuyện cùng nàng, nàng chỉ cảm thấy hạnh phúc ngọt ngào.

Trong lòng nàng, Hoàng Thượng là duy nhất, nhưng nàng không phải là người duy nhất trong lòng Hoàng Thượng.

Lúc này có lẽ Hoàng Thượng đang cùng Lưu phi mây mưa tìm hoan, nghĩ đến đây trong lòng Mộ Dung Tuyết đau như bị dao cắt.

“Nương nương, người nên đi nghỉ.” Thụy Hỉ nhẹ nhàng lên tiếng, nhìn thấy bộ dạng hiện giờ của tiểu thư, Thụy Hỉ cảm thấy cảm thấy có chút bất lực. Hoàng Thượng chỉ mới một buổi tối không đến Noãn Ngọc Các, tiểu thư liền trở nên thương tâm như vậy, nếu sau này Hoàng Thượng sủng hạnh nữ nhân khác, không biết tiểu thư có thể đón nhận chuyện đó một cách dễ dàng giống Hoàng Hậu, Ngô phi, Lưu phi không?

“Ta ngủ không được.” Mộ Dung Tuyết nói, nhìn bộ dạng của nàng lúc này có chút đáng thương.

“Người nha! Thật sự không thú vị chút nào, chỉ vì chuyện này mà khóc, thật không đáng.” Bên ngoài đột nhiên vang lên một giọng nói, khiến cho Mộ Dung Tuyết cùng Thụy Hỉ hách nhất đại khiêu, Triệu Cương ở bên ngoài một chút động tĩnh cũng không có.

Trong phòng đột nhiên xuất hiện một nữ tử kỳ lạ, nữ tử này lại đang mặc trang phục của Mộ Dung Tuyết, thoạt nhìn có vẻ không hợp lắm, nhưng cũng không tệ, đặc biệt là đôi mắt linh hoạt của nàng, thật phần thu hút sự chú ý của người khác.

“Không muốn hấn qua đêm ở chỗ nữ nhân khác thì chỉ cần kêu hấn trở về, dù sao hấn vẫn còn yêu thích sự mới mẻ của người, một tiếng kêu hấn trở về hoàn toàn đơn giản.”

“Người, người, người –” Thanh âm của Mộ Dung Tuyết run run, nói không ra lời.

“Người cái gì, ta là Nhã Lệ công chúa, là lễ vật của Ô Mông quốc hiến tặng cho Hoàng Thượng.” Nhã Lệ không quan tâm đến Mộ Dung Tuyết, nhàn nhã ngồi xuống ghế, cầm chén trà lên uống hết một hơi, rồi tươi cười nói, “Ta trốn đến từ chỗ của Tư Mã Cường, chạy và trốn ở đây, vì Hoàng Thượng hay đến đây, nên nếu ta trốn ở đây thì khả năng câu dẫn hấn cũng sẽ cao hơn.”

Mộ Dung Tuyết mở to mắt, trong lòng thầm hỏi nữ nhân này vừa nói cái gì.

“Người nhìn ta kỳ quái như vậy làm gì?” Nhã Lệ nói. “Kỳ thật người đúng là không sánh được với Mộ Dung Phong. Người xinh đẹp thì xinh đẹp đó, nhưng luận về khẩu vị, người quả thật kém xa so với tỷ tỷ của người. Ta cũng không biết ánh mắt hoàng đế bị gì, hấn chưa từng thấy qua dị tộc mỹ nữ như ta cho nên khi mỹ nhân như ta xuất hiện, hấn không biết thưởng thức là điều dễ hiểu, nhưng ta không hiểu là tại sao hấn lại bỏ qua một nữ tử đáng yêu như Mộ Dung Phong để chọn người. À phải, ta quên, người vẫn chưa

gả cho ai, còn Mộ Dung Phong thì đã là phi tử của Tư Mã Nhuệ, nên dù có muốn thì chỉ có thể nhìn thôi.” (E: khúc cuối ta phóng __.)

Mộ Dung Tuyết và Thủy Hỉ đứng ngây ngốc sững sờ tại chỗ, không hiểu chuyện này là chuyện gì. Triệu Cường ngoài cửa tại sao lại không có chút động tĩnh gì chứ, không phải hẳn là người võ nghệ cao cường, là thị vệ đặc lực nhất bên người Lưu phi sao? Chẳng lẽ hẳn không biết có người đột nhập vào phòng sao?

“Không cần hướng ánh mắt cầu cứu về phía cửa. Thị vệ ngoài kia võ nghệ không tồi, nhưng không biết cách dùng được, nên ta chỉ cần dùng một chút mê dược cũng đủ làm hẳn mê man bất tỉnh.” Nhã Lệ cười hì hì nói, “Mà chủ tớ hai người khẩn trương làm gì, ta không giết các người mà. À phải, người có muốn Hoàng Thượng quay lại Noãn Ngọc Các không?”

Mộ Dung Tuyết không biết nói gì, chỉ đứng ngây ngốc nhìn Nhã Lệ.

“Người gọi là Thủy Hỉ phải không.” Nhã Lệ nhìn Thủy Hỉ cũng đang đứng ngây ngốc bên cạnh Mộ Dung Tuyết, lên tiếng nói, “Người đó, bây giờ người phải đi đến Hòa Dương Cung, nói với Hoàng Thượng, Tuyết phi đang bị một nữ tử dị tộc bắt cóc, hẳn sẽ lập tức trở về thôi. Đi mau đi –”

Nhìn Thủy Hỉ khó khăn đi ra ngoài rồi Nhã Lệ mới quay lại nhìn Mộ Dung Tuyết, tò mò hỏi, “Hoàng Thượng có gì tốt đến nỗi làm người mê muội như vậy? Đến nỗi mẫu thân của người tự sát cũng không làm người hối hận, không phải chỉ vì hẳn bộ dạng không tệ, mà lại còn ôn nhu chăm sóc người, thêm nữa địa vị lại là Hoàng Thượng có quyền có thể nên người không hối hận sao? Người thật sự yêu hẳn sao?”

“Người, người không phải cũng có ý nghĩ câu dẫn Hoàng Thượng sao?” Mộ Dung Tuyết thấp giọng lên tiếng, nàng từng nghe nói đến nữ nhân này. Lúc ngắm hoa cúc tại Long Thụ Uyển nàng từng nghe Tư Mã Cường đề cập đến nữ nhân này, không phải lúc đó Hoàng Thượng đã đem nàng ta ban cho Tư Mã Cường rồi sao, bây giờ tại sao lại đột nhiên xuất hiện tại Noãn Ngọc Các?

Nhã Lệ bĩu môi, “Thật sự thì ta không thích hẳn, ta yêu tên thái tử gọi là Tư Mã Nhuệ kia hơn, hẳn bộ dạng xinh đẹp, khí chất cũng tốt, càng nhìn càng khiến tâm của ta xao xuyến, ta không thích Tư Mã Cường, ngoài mặt là một kẻ bộ dạng công chính, nhưng con người thật sự của hắn thì thật tối tăm, nhìn thấy hẳn là ta ăn không no rồi.

Vấn đề là Tư Mã Nhuệ đã có Mộ Dung Phong rồi, bản thân ta tự hỏi ta không thể tranh với tỷ tỷ của người. Cho nên cuối cùng cũng chỉ có thể lợi dụng vào Hoàng Thượng, nếu không phải vì nghĩ cho lợi ích của Ô Mông quốc thì ta cũng mặc kệ Hoàng Thượng của các người, hẳn rất già, thậm chí còn muốn lớn hơn phụ vương của ta.”

Mộ Dung Tuyết nhất thời chỉ biết ngây ngốc đứng đó nhìn Nhã Lệ, nàng ta rất có tài ăn nói, chuyện có lý cũng có thể nói thành không làm Mộ Dung Tuyết chỉ có thể im miệng không nói gì.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước đi vội vàng, Hoàng Thượng mang theo vài thị vệ vội vã xông vào. Vừa tiến vào đã nhìn thấy Mộ Dung Tuyết đang bị một nữ tử bắt làm con tin, mà nữ tử kia đúng là Nhã Lệ công chúa trốn ra từ phủ của Tư Mã Cường. Nhã Lệ cũng thật to gan lớn mật, y phục trên người của Mộ Dung Tuyết sớm đã bị nàng ta cởi ra, bây giờ Mộ Dung Tuyết chỉ có một chiếc áo ngắn bó sát người, để lộ ra vòng eo mảnh khảnh, trên eo đeo một cái đai lưng cổ quái, còn bên dưới nàng chỉ mặc một cái quần bằng lụa mỏng manh, chân không mang hài, lộ ra đôi chân thanh tú đáng yêu, móng tay sơn đỏ, chỉ một cử động nhỏ cũng vang lên những âm thanh dễ nghe.

“Hoàng Thượng, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Nhã Lệ cười hì hì nói.

“Thả Tuyết Nhi của trẫm ra.” Hoàng Thượng lo lắng nói.

“Ra lệnh cho những người này tất cả đều ra ngoài, sau đó mới cùng ta nói điều kiện.” Nhã Lệ không nghe những gì Hoàng Thượng nói.

Hoàng Thượng lập tức ra lệnh cho tất cả mọi người lui ra ngoài, tức giận nhìn Nhã Lệ công chúa nói, “Người không cần chọc giận trẫm, bằng không đừng trách trẫm không khách khí.”

Nhã Lệ nhẹ nhàng cười, rồi nói, “Lại đây, ta có vài điều muốn nói với người. Người phải ngoan ngoãn nghe theo, nếu người chọc giận ta, ta sẽ lập tức biến Tuyết phi của người thành một kẻ xấu xí. Chỉ cần chủ thủ

“Giang sơn đại hữu nhân tài xích, Các linh phong tao số bách niên.” (tạm dịch: “giang sơn rộng lớn lắm nhân tài, đi trước thời đại hàng trăm năm” =.” k biết có đúng k nữa..) – Mộ Dung Phong nhẹ nhàng than thở một câu, sau đó lắc lắc đầu, Nhã Lệ công chúa này thật hợp để sống ở thời đại kia của Bạch Mẫn, tuyệt đối có thể đạt cấp bậc ‘Bạch cốt tinh’, thêm chút tri thức nữa là thành tiêu chuẩn.

Tư Mã Nhuệ nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Phong, nhỏ giọng nói đùa – “Nhã Lệ công chúa này, hay còn gọi là Lệ phi nương nương, chắc chắn sẽ có tranh đấu cùng phi tần trong cung.”

Nhã Lệ công chúa, bây giờ là Lệ phi nương nương, liếc nhìn Tư Mã Nhuệ trước tiên, cười nói – “Tứ thái tử, ta cũng không quá mạnh miệng nhỉ, mới vài ngày thế này mà ta đã có thể vào ở Noãn Ngọc Các rồi, có điều, nể mặt mũi phi tử Mộ Dung Phong của ngươi, ta sẽ không đuổi Mộ Dung Tuyết ra ngoài, mọi người công bằng một chút, nàng một nửa, ta một nửa, thế là được rồi.”

Tư Mã Nhuệ quả thực là dở khóc dở cười, Nhã Lệ này, thực sự quá đáng, lá gan cũng quá lớn, thích làm loạn thì cứ làm loạn đi, hoàng cung này thật ra rất nhàm chán, có người khuấy động lên một chút cũng tốt.

Mộ Dung Phong bên cạnh mỉm cười, Nhã Lệ công chúa này cùng Tư Mã Nhuệ đúng là độc nhất với nhau, nếu Tư Mã Nhuệ thích, nói ra thì hai người họ qura thực là một đôi oan gia thú vị. Đáng tiếc, thiếp có ý mà chàng lại vô tình, bây giờ thì hay rồi, trở thành trưởng bối của hắn rồi.

Quay đầu nhìn về phía Tư Mã Cường, vẻ tươi cười của Nhã Lệ công chúa trở nên có phần dữ tợn – “Nhị thái tử, ngươi không thi lễ với ta sao, ta bây giờ là nương nương phi tử của phụ hoàng ngươi, theo lý mà nói, vợ chồng các ngươi thấy ta là phải hành lễ.” – Nói xong, nàng chậm rãi từ ghế đứng lên, đi tới bên Tư Mã Cường, ghé sát vào tai hắn, lạnh lùng nhỏ giọng thì thầm – “Tư Mã Cường, ta là loại nữ tử lòng dạ hẹp hòi, ngươi gây thương tổn tới người dân Ô Mông quốc chúng ta, còn giam cầm ca ca ta, ta làm sau nuốt trôi được cái hận này, ân oán của chúng ta cứ từ từ mà tính đi.” – Nói xong ngẩng đầu lên, vẫn là khuôn mặt quỳnh rũ tươi cười như cũ nhìn mọi người.

Tư Mã Cường cắn răng thi lễ, cùng hắn là mấy người thái tử với thái tử phi nữa, ngoại trừ Tư Mã Nhuệ và Mộ Dung Phong, tất cả đều xoay người thi lễ, đây cũng không hẳn là đại lễ, nhưng có thể làm cho thái tử cùng thái tử phi hành lễ như thế, mặt mũi Lệ phi cũng đủ lớn lắm rồi. Luật pháp Đại Hưng vương triều quy định, chỉ có phi tử sinh con, mà đứa trẻ này sau được sắc phong thái tử, thì mới có quyền nhận quỹ lay của các thái tử.

“Hoàng cung này thế mà càng ngày càng náo nhiệt.” – Tư Mã Nhuệ hừ nhẹ một tiếng – “Nhưng mà thực sự chẳng thú vị, ngươi giận ta ghét, chỉ thêm phiền thôi.”

Mộ Dung Phong sững sốt, chẳng lẽ đây là lý do Tư Mã Nhuệ không muốn qua đêm trong cung? Là vì cảm thấy hoàng cung này nhiều người ti bỉ xấu xa và lảm chuyện? Chẳng bằng ngoài cung kia giản đơn mà sạch sẽ?

Đang nghĩ ngợi, Lệ phi chậm rãi tiêu sái đi tới trước mặt Mộ Dung Phong, Mộ Dung Phong chưa kịp phản ứng gì, Tư Mã Nhuệ đã sớm đứng trước mặt nàng, lấy thân mình chắn lấy nàng, cười hì hì nói – “Lệ phi, người đừng có trêu chọc người của Tư Mã Nhuệ ta, nếu như ngươi thương tổn nàng một chút, ta lập tức có thể tiễn ngươi một đoạn. Người tuy là Lệ phi của Hoàng thượng, nhưng Phong nhi trong tay có thánh tổ kim bài, nàng có thể cùng ngồi ăn một bàn với người, không cần hành lễ, còn ta, xin thứ lỗi, ta vốn là kẻ chẳng cần biết cấp bậc lễ nghĩa.” (Juu: em yêu Nhuệ ca :x)

Lệ phi hừ một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn Mộ Dung Phong một cái.

Mộ Dung Phong mỉm cười, biểu tình bình tĩnh tựa như ý thu ngoài cửa sổ, lạnh lẽ mà lạnh lùng.

Mộ Dung Thiên nhẹ nhàng thi lễ, giọng nói trầm tĩnh không mang một chút cảm tình nào bên trong, chỉ là lễ phép cùng miễn cưỡng – “Mộ Dung Thiên tham kiến Tuyết phi nương nương.”

Về mặt Mộ Dung Tuyết khóc đến thảm, chuyện tối hôm qua nàng chẳng hay biết gì cả, chỉ biết mình nằm ngủ trên giường, Thụy Hỉ bị ai nhìn nàng, nói cho nàng hay, tối hôm qua Nhã Lệ công chúa đã trở thành Lệ phi nương nương của Hoàng thượng, Noãn Ngọc Các này chia làm đôi, Đông là Tuyết Uyển, Mộ Dung Tuyết nàng ở; Tây là Lệ Uyển, Lệ phi nương nương ở. Tối hôm qua, Hoàng thượng đã ở trên cái giường kia

của nàng, Hoàng thượng cùng với Nhã Lệ công chúa, suốt một đêm, bọn họ triền miên hoan ái, mà nàng cứ ngủ say li bì.

Mộ Dung Tuyết quả thật khóc không ra nước mắt, nghe Thụy Hỉ nói, các tỷ tỷ đang phải ở Lệ Uyển tham kiến tân phong Lệ phi nương nương, liền dẫn Thụy Hỉ đi chờ đón đường Mộ Dung Thiên và Mộ Dung Phong, mời hai nàng ấy lại đây, giúp nàng bày mưu tính kế.

Mộ Dung Thiên cùng Mộ Dung Phong theo Thụy Hỉ vào Tuyết Uyển, Mộ Dung Thiên cũng chẳng muốn tới đây, nhưng mà, Mộ Dung Tuyết nay đã là Tuyết phi nương nương, theo quy củ, nàng không thể từ chối lệnh triệu kiến của Tuyết phi nương nương.

Mộ Dung Phong lẳng lặng không nói gì, trong lòng có vài phần đồng tình, Hoàng đế làm sao có khả năng yêu duy nhất một nữ nhân đâu, nếu lựa chọn ở bên Hoàng thượng, chẳng khác nào chấp nhận chung chồng với những người đàn bà khác của hắn, giống như thời đại của Bạch Mẫn, làm tình nhân, chỉ có thể chờ đợi người đàn ông rời khỏi lão bà của hắn mà đến bên mình trong chốc lát, rồi phần lớn thời gian là một mình trong phòng, cô đơn bất lực chờ đợi.

Nàng cũng không phải tham kiến Mộ Dung Tuyết, nên đứng không nhúc nhích, cũng không thèm mở miệng.

48. Chương 48

“Tỷ tỷ, Tiểu Tuyết phải làm thế nào mới được?” – Mộ Dung Tuyết run giọng hỏi, ánh mắt bất lực nhìn hai vị tỷ tỷ mặt vẫn bình thản.

Mộ Dung Thiên nhẹ nhàng cười lạnh một chút – “Không cách nào, còn phiền Tuyết phi nương nương cứ thoải mái được rồi. Đây là hoàng cung, ngài hầu hạ đương kim hoàng thượng, bên cạnh hoàng thượng mỹ nữ vô số, ngài hơn mỗi là có tỷ muội làm bạn mà thôi. Còn nữa...phiền Tuyết phi nương nương từ sau đường kêu Mộ Dung Thiên là tỷ tỷ, ngài giờ là Tuyết phi của hoàng thượng, mà hoàng thượng là cha chồng của Mộ Dung Thiên, đừng làm rối loạn thân phận mà khiến người ta chê cười. Nếu Tuyết phi không còn gì để nói nữa, Mộ Dung Thiên xin cáo từ.”

“Tỷ tỷ!...” – Mộ Dung Tuyết ai oán hét lên.

Mộ Dung Thiên cũng không quay đầu lại, trong lòng tuy cũng rất đau đớn, nhưng nghĩ đến mẫu thân vì Mộ Dung Tuyết mà treo cổ tự sát, nghĩ đến tam muội vì Mộ Dung Tuyết mà không thể không gả cho Tư Mã Nhuệ, còn phụ thân sầu đến bạc đầu sau một đêm, đau đớn trong lòng liền biến thành hận, đây là nàng tự chuốc lấy, lúc ấy khuyên nàng bao nhiêu, nàng cũng không nghe, bây giờ gặp phải cơ sự này, nghĩ đến tỷ tỷ, còn có thể làm gì? Hoàng thượng chính là Hoàng thượng, hắn không có khả năng chuyên tình ột mình Mộ Dung Tuyết, có mới nói cũ, rất thường tình.

“Tam tỷ.” – Mộ Dung Tuyết chuyển hướng tới Mộ Dung Phong vẫn đứng không nói năng, rơi lệ không ngừng.

Mộ Dung Phong thở dài, nhẹ giọng nói – “Tuyết phi, việc đã đến nước này, cũng chẳng có cách nào, cũng chỉ biết nhìn xem số phận người thế nào. Trước mắt người cũng chỉ có thể cố chịu cô đơn, chờ cho Hoàng thượng lại muốn tới chỗ người. Người cùng Lệ phi tuổi xấp xỉ, tính cách lại hoàn toàn khác nhau, như thể mẫu đơn với mận cô, mỗi người một vẻ, Hoàng thượng không thể nào chỉ sủng một người, tâm trạng người thế này, e là Hoàng hậu, Ngô phi, Lưu phi cũng từng trải qua rồi, cũng chỉ biết vậy thôi.”

Mộ Dung Tuyết choáng váng đứng, chẳng lẽ những lời Hoàng thượng nói với nàng đều là dối trá?!(Juu: chả thể thì là gì =.=) Không phải đã nói sẽ giữ lấy nàng đời đời kiếp kiếp sao? Chỉ qua mấy ngày, đã thành như vậy...

“Nếu đã chọn lấy con đường này, thì phải chấp nhận.” – Mộ Dung Thiên cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói theo – “Nơi này là hoàng cung, không phải Mộ Dung vương phủ, người phải cẩn thận từng ly, chỉ sợ lỡ mà sơ sẩy, cho dù có chết cũng chẳng biết vì sao mà chết.”

“Tuyết phi, hoàng cung này tập trung sắc hương của thiên hạ, ở trong Hoàng cung ai nấy không xinh đẹp động lòng người thì cũng thông minh tuyệt đỉnh, không chỉ có mình Mộ Dung Tuyết người xinh đẹp tuyệt vời hay trẻ trung nhất.” – Mộ Dung Phong nói có phần bắt đắc dĩ.

“Tam muội, chúng ta đi thôi.” – Mộ Dung Thiên hờ hững nói – “Mộ Dung Tuyết, chẳng ai có thể giúp được người, muốn sinh tồn, người khác ác, người càng phải độc hơn, người phải học lại cách làm người lần nữa.”

Mộ Dung Tuyết không nghe ra gì cả, chỉ biết đứng ngây ra nhìn bóng dáng các tỷ tỷ rời đi, nhưng trong lòng nàng cũng mơ hồ hiểu được một chút, hoàng cung này không phải nhà của mình, nàng muốn sống, không thể dựa vào ai khác, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

“Thụy Hỉ, đừng khóc.” – Mộ Dung Tuyết yếu ớt nói – “Lệ phi có thể quyền rũ Hoàng thượng, tại sao ta không thể, ta không biết ta kém gì so với Lệ phi kia. Hoàng thượng từng nói về sau trong lòng ngài chỉ có ta, không có ai khác, ta nhất định sẽ làm cho trong lòng hắn chỉ có mình ta, không có bất kỳ ai khác.”

Thụy Hỉ nhìn Mộ Dung Tuyết, trong lòng có cảm giác ớn lạnh. Mộ Dung Tuyết vốn là cô bé vô cùng đơn thuần, từng đơn thuần như thế thích Đại thái tử, nói về sau lập gia đình phải lấy người như Đại thái tử ấy, giờ đây, thế mà cũng sẽ tranh giành tình cảm? Khó trách hôm nay khi mời đại tiểu thư và tam tiểu thư tới, đại tiểu thư còn cười lạnh một cái, nói ‘Nàng nghĩ đây là Mộ Dung vương phủ sao, đây là hoàng cung!’ Hoàng cung đúng là một nơi đáng sợ như thế!

Bãi triều, Hoàng thượng đi tới Noãn Ngọc Các, đứng ở cửa, do dự nửa ngày, không biết nên tới chỗ Tuyết phi thì hơn? Hay là tới chỗ Lệ phi thì hơn? Lệ phi, thật là một cô nương nóng bỏng, cái gì cũng dám làm, khiến Hoàng thượng cả đêm thần hồn điên đảo (Juu: hạ lưu =.), nhưng mà Tuyết nhi lại thật sự xinh đẹp động lòng người, thế mà lại còn thuận theo hắn, người nào mới tốt đây? (Juu: quá sức hạ lưu =.)

“Hoàng thượng, suy nghĩ đầu đầu vậy?” – Mộ Dung Tuyết sớm đã thấy Hoàng thượng, thấy hắn đứng ngẩn ở ngoài, trong lòng thật sự chua xót, hắn nhất định còn đang cân nhắc xem qua bên này hay Lệ phi bên kia, tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt lại gượng gượng mỉm cười – “Ngài không nhớ Tuyết nhi sao? Tuyết nhi thì luôn nhớ tới ngài, sao ngài có thể đối xử với Tuyết nhi như vậy cơ chứ?”

Hoàng thượng nhìn Mộ Dung Tuyết, mặc mộ bộ váy màu vàng nhạt, tựa như đóa hoa mới nở đón xuân, yếu đuối, cảm xúc trong đáy mắt ẩn chứa chút nước mắt, nhìn Hoàng thượng, mảnh mai, bất lực như thế. Hoàng thượng thấy trong lòng nhói lên vài phần thương tiếc, toan nhắc chân đi về phía Mộ Dung Tuyết.

“Hoàng thượng!” – Giọng Lệ phi đột nhiên vang lên, nha đầu kia, lá gán cũng thật là lớn, ban ngày ban mặt mà cũng chỉ mặc mỗi một cái quần lụa (Juu: 0_o). Bó chặt thân hình, đường cong cuốn hút khiến người ta mơ màng – “Hoàng thượng thật là bất công quá đi, ở bên Tuyết phi tỷ tỷ bao lâu như vậy (Juu: em Tuyết được lên làm chị này =)), thế mà thấy Tuyết phi tỷ tỷ vẫn ngây người bất động, Nhã Lệ không chịu đâu, nàng là phi tử của ngài, ta cũng là phi tử của ngài, ngài phải xem xét lại đi. Hôm qua Hoàng thượng cũng thật quá nhiệt tình, hôm nay ta cố ý chuẩn bị tiết mục mới, thật sự là uống phí tâm tư của ta!” – Cái miệng nhỏ nhắn khẳng khẳng không chịu buông tha.

Hoàng thượng có chút khó xử, đứng một chỗ, suy nghĩ nửa ngày mới nói – “Tuyết nhi, xem ra khí sắc nàng không được tốt, mau trở về phòng nghỉ ngơi đi, đợi trẩm tới thăm sau.”

Mộ Dung Tuyết thiếu chút nữa hộc máu, cố gắng nặn ra một nụ cười, nói từng chữ – “Đa tạ Hoàng thượng quan tâm, Tuyết nhi sẽ không quấy rầy Hoàng thượng cùng Lệ phi!” – Nói xong quay người rời đi, đem nước mắt cứng cổ nuốt vào trong lòng, đây là Hoàng thượng, đây là Hoàng thượng hàng đêm hoan tình, đây là Hoàng thượng đã khiến nàng không hối hận đã làm ấu thân treo cổ tự sát, đây là Hoàng thượng đã khiến nàng tin có thể dựa vào cả đời. (Juu: buồn đấy, nhưng mà gieo nhân nào thì gặt quả ấy =.)

Nàng thậm chí đã định quyền rũ Hoàng thượng, nhưng mà Hoàng thượng căn bản chẳng để tâm, Lệ phi kia vừa xuất hiện, Hoàng thượng lập tức đã ba hồn lạc mất hai!

Mộ Dung Phong rời khỏi Noãn Ngọc Các, Tư Mã Nhuệ đã chờ sẵn ở ngoài, thấy Mộ Dung Phong đi ra, cười nói – “Lại đây, ta dẫn nàng đi gặp một người. Là hoàng thúc, đệ đệ duy nhất của phụ hoàng, cũng là người nổi tiếng nho nhã ở Đại Hưng vương triều chúng ta, hôm nay tiến cung vấn an phụ hoàng, thúc ấy thật là người vui tính hay chữ, nàng gặp chắc chắn sẽ thích.” (Juu: Nhuệ ca ngổ =.) đây là hành vi gì chứ =.)

“Ta không có hứng thú với người người thích.” – Mộ Dung Phong chẳng thèm để tâm nói.

“Nàng phải gặp mới biết được.” – Tư Mã Nhuệ cười nói – “Dù sao nhàn rồi cũng nhàn chán, chi bằng gặp thử xem, huống hồ thúc ấy từ xa tới, biết đâu lại có chuyện thú vị để nghe.”

Mộ Dung Phong thật sự không có hứng thú với đề nghị của Tư Mã Nhuệ, hoàng cung cũng như mấy thứ này, lúc đầu mới mẻ, lúc sau chẳng có ý vị gì, nàng thà nằm trên giường xem sách, hơn nữa Tư Mã Nhuệ luôn bám theo nàng, nàng đi tới đâu hẳn theo tới đó, thật là đáng ghét, nhưng mà, thật chẳng thể nào lay chuyển được Tư Mã Nhuệ, đành thuận theo hắn.

Nhưng mà, thời điểm nàng nhìn thấy Tư Mã Minh Lăng (Juu: tên hay quá :”>), lại cảm thấy đề nghị của Tư Mã Nhuệ thật đúng đắn, Tư Mã Minh Lăng, cũng mới ba mươi bảy, cũng khá lớn tuổi, khí chất tiêu sái mà tao nhã, một người vô cùng sạch sẽ gọn gàng. Nhất là đôi mắt, khi nhìn người ta luôn luôn ôn hòa mà chăm chú, khiến cho người ta không tự chủ được mà muốn gần gũi hẳn.

Mộ Dung Phong cảm thấy tim mình phấp phồng, nếu đặt ở thời đại của Bạch Mẫn, nàng nhất định sẽ thích con người này, ôn hòa, thành thực, ổn trọng như thế, làm cho người ta cảm thấy an toàn, vững tâm.

Nhưng mà, nàng bây giờ là cháu dâu của Tư Mã Minh Lăng, thời điểm hắn gặp nàng, ánh mắt là của bậc trưởng bối, ấm áp nhưng không gần gũi.

49. Chương 49

Về mặt tình cảm, Bạch Mẫn vốn là người cả thẹn, cũng không giỏi thể hiện, nàng cũng từng gặp qua mấy người không đến nỗi nào, nhưng mà, nàng lựa chọn im lặng nên toàn lỡ mất cơ hội kết giao. Nay Mộ Dung Phong, cũng là một nữ tử không hướng ngoại, thậm chí còn có phần thụ động. Có lẽ vì thế mà hai người các nàng mới dung hợp được với nhau, cho nên lúc này nàng lại càng lạnh nhạt hơn.

Nàng thích Tư Mã Minh Lăng này (Juu: Nhuệ ca thấy hồi hận chưa T_T), nhưng chỉ là trong lòng có phần nào hoan hỉ, giống như giữa biển người mệnh mông gặp được người quen, cảm thấy rất vui sướng, nàng không chờ đợi cái gì, càng không hy vọng gì, có thể gặp được giữa biển người mệnh mông, đã may mắn lắm rồi, nếu còn đòi hỏi gì hơn, chỉ e sẽ phải thất vọng.

“Nghe Nhuệ nhi nói, con là Mộ Dung Phong.” – Tư Mã Minh Lăng mỉm cười, hiền hòa hỏi – “Đặc biệt mà nói, đây là lần đầu chúng ta gặp mặt, nhưng ta cảm thấy như trước kia đã gặp con rồi, thân thiết hơn bình thường.”

Mộ Dung Phong bỗng có chút thẹn thùng, mặt đỏ ửng lên, cúi đầu, trong lòng thầm mắng bản thân thất thố, tim lại còn lạc nhịp một chút, làm như thể nhất kiến chung tình không bằng – “Hoàng thúc hảo. Phong nhi diện kiến Hoàng thúc.”

“Ta có nói sai đâu, Hoàng thúc của ta đây, là vị hôn phu lý tưởng của hầu hết nữ nhân Đại Hưng vương triều này đấy, haha.” – Tư Mã Nhuệ cười vô tư (Juu: Nhuệ ca ngố >”<), chỉ=“” cần=“” mộ=“” dung=“” phong=“” vui=“” vẻ,=“” thể=“” nào=“” cũng=“” được,=“” xem=“” ra,=“” mộ=“” dung=“” phong=“” cũng=“” không=“” chán=“” ghét=“” người=“” này.=“” (juu:=“” ngố=“”>”< yêu=“” còn=“” chẳng=“” hết=“”>”<>

“Đúng là một nữ tử tú ngoại tuệ trung(Juu: vừa thông minh vừa xinh đẹp =.=), Nhuệ nhi, con thật có phúc.” – Tư Mã Minh Lăng mỉm cười, tựa hồ không để ý tới nữ tử trước mặt nữa, quay sang mở lời trò chuyện với Tư Mã Nhuệ – “Nghe nói phụ vương của con đạo này thu nạp được không ít mỹ nữ, mấy đứa mà là nữ nhân chắc đều chịu thiệt thòi mất, mà này, sao không thấy phụ vương con đâu cả?”

“Chắc là ở chỗ Lệ phi hoặc Tuyết phi.” – Tư Mã Nhuệ mỉm cười, thản nhiên nói – “Hoàng thúc chẳng phải cũng mới thu nạp một mỹ nữ thẩm thẩm sao? Sao không thấy đi cùng?”

“Nàng mới mang bầu, không tiện nên ở nhà luôn rồi.” – Ánh mắt Tư Mã Minh Lăng làm như vô tình xẹt qua người Mộ Dung Phong, dừng lại một chút, người bình thường không thể nhận ra, trong lòng âm thầm tán thưởng, thật là một nữ tử xinh đẹp, khí chất tao nhã, thanh lệ thoát tục, khó trách kẻ luôn chơi bời lêu lổng không đoái hoài gì đến chuyện tình cảm như Tư Mã Nhuệ lại để ý tới như thế, trong thư nhắc tới toàn khen ngợi.

Mộ Dung Phong đã nhận ra ánh mắt chợt lóe lên kia, trong lòng đột nhiên cảm thấy trào dâng âm áp, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên như trước, hận chẳng được gặp từ trước khi gả đi(Juu: hừ hừ, chết Nhuệ ca chưa :-w), bất luận có yêu hay không, nàng đã là thiếp tử trên danh nghĩa của Tư Mã Nhuệ rồi, làm sao có thể thử yêu người khác được, dù là Bạch Mẫn hay là Mộ Dung Phong, đều là người sống trong khuôn phép, cho dù không yêu, cũng không thể cứ thế mà đi thích người khác.

“Phong nhi.” – Giọng nói của Tư Mã Minh Lăng ôn hòa, dùng khẩu khí trưởng bối, cảm giác có vài phần xa cách, nhưng trong đó cố giấu niềm hân hoan – “Trong thư Nhuệ nhi luôn nhắc tới con, nói con khiến hân yêu thương biết bao(Juu: Nhuệ ca ngổ >” < dễ=“” thương=“” quá),=“” hôm=“” nay=“” gặp,=“” thấy=“” con=“” quả=“” đúng=“” là=“” nữ=“” tử=“” đáng=“” để=“” nhuệ=“” nhi=“” thương=“” yêu,=“” hoàng=“” thúc=“” chúc=“” mừng=“” hai=“” con.=“” hỷ=“” vọng=“” hai=“” con=“” có=“” thể=“” bạc=“” đầu=“” giai=“”>

“Cám ơn hoàng thúc.” – Mộ Dung Phong đã khôi phục thái độ bình thường, chỉ thấy thản nhiên, chẳng thấy bốn bề dậy sóng.

“Có lẽ con còn chút thành kiến với Nhuệ nhi.” – Tư Mã Minh Lăng vẫn ôn hòa như trước, chẳng hề vội vàng nóng nảy nói – “Thực ra Nhuệ nhi là đứa rất khá, mặc dù còn có khuyết điểm, cũng đáng để con thành tâm đón nhận.”

“Hoàng thúc thật là bất công, rốt cuộc Tư Mã Nhuệ đã năn nỉ hoàng thúc thế nào mà hoàng thúc có thể thản nhiên khen ngợi hân đến thế.” – Mộ Dung Phong mỉm cười trêu chọc – “Phong nhi thật chẳng tìm ra ưu điểm gì ở hân cả, nhưng mà, khuyết điểm thì có thể chỉ được.”

Nụ cười này, khiến lòng Tư Mã Minh Lăng bình tĩnh, nữ nhân này, đúng là khiến người ta rung động.

“Ta nào dám năn nỉ hoàng thúc đâu, thúc ấy là người chẳng nghe ai bao giờ, cả phụ hoàng ta cũng phải công nhận, hoàng thúc rất cố chấp.” – Tư Mã Nhuệ vui vẻ nói, vẫn đứng bên cạnh Mộ Dung Phong nhưng hân chẳng để ý tới ánh mắt tán thưởng của hoàng thúc cả sự ngượng ngùng trong mắt Mộ Dung Phong. (Juu: lần thứ n >” < nhuệ=“” ca=“”>

“Nhuệ nhi, nó dường như rất thích con.” – Tư Mã Minh Lăng mỉm cười, giọng nói giấu đi vài phần ý tứ, nhìn Mộ Dung Phong, lẳng lặng nói – “Trông nó từ nhỏ tới lớn, thật là một đứa nhỏ không tồi, con đừng nhìn nó theo ánh mắt của người ngoài, cho nó là thứ gỗ mục chẳng dùng được, nhưng mà, nó thực sự là người thật lòng đấy.”

Mộ Dung Phong không phải không hiểu, trong lòng mình cũng có niềm vui giữa chốn xa lạ gặp người quen, nhưng người ta là hoàng thúc, lại còn có thể thiệp cả rồi, mà mình lại là phi tử của Tư Mã Nhuệ, cũng là người có vị hôn phu, nếu có thì cũng chỉ là phần nào thưởng thức lẫn nhau.

Tư Mã Nhuệ cười haha, vòng tay ôm lấy vai Mộ Dung Phong, vui vẻ nói – “Nếu nói trước kia Tư Mã Nhuệ chơi bởi lêu lổng, ta tuyệt đối không phủ nhận, nhưng từ khi gặp được Phong nhi, ta thủ thân như ngọc, có phải không nhỉ, Phong nhi.”

Mộ Dung Phong cười – “Lạ nhỉ, ta nhớ rõ đêm đầu tiên Phong nhi tiến cung, có người còn ở trước mặt Phong nhi bốn cột với nha hoàn của Phong nhi, lại còn, ta cũng nhớ rõ nơi ta cùng người nào đó lần đầu gặp mặt là ở...”

“Được rồi, được rồi, Phong nhi, nàng tha cho ta đi.” – Tư Mã Nhuệ mặt ửng hồng(Juu: dễ thương quá *^.^*), vội vàng xin tha, điều Mộ Dung Phong nói là sự thực, lúc ban đầu quả thực hân đã như vậy, nhưng mà, căn bản lúc ấy hân không có nghĩ Mộ Dung Phong lại là một nữ tử thanh lịch đáng yêu như vậy, có lẽ khi ấy nàng luôn im lặng, cho nên mọi người xem nhẹ, chỉ chú ý tới Mộ Dung Tuyết xinh đẹp.

Tư Mã Minh Lăng mỉm cười, nụ cười có ý bao dung, cũng có một chút mát mẻ, thản nhiên, ngay cả chính hân cũng chưa từng phát hiện, hân lại thích nữ tử trước mắt này, nhưng mà, hân cảm thấy mình thích càng bởi vì đây là phi tử của Nhuệ nhi, mà Nhuệ nhi, vốn là thế chất (Juu: cháu ý =.=”) mà hân yêu quý nhất, nhìn nó, tựa như nhìn thấy mình khi còn trẻ(Juu: 37 vẫn còn xuân chán mà anh =.=”), lòng bông phồng tung hết sức.

Hoàng Thượng từ ngoài đi vào, cất tiếng sang sảng, nghe ra có phần rất cao hứng – “Hoàng đệ, ở đây cả

à? Nghe nói gần đây đường công danh của ngươi rộng mở lắm, thật khiến vi huynh ngưỡng mộ.” (Juu: thôi x_x ông là hoàng đế, có ai công danh sánh bằng ông #.#)

“Haha, vẫn thế thôi, vừa nghe Nhuệ nhi nói, phụ hoàng hần hình như còn mới nạp phi tử kia, lúc nào hoàng huynh cũng đắm chìm trong nhuyễn ngọc ôn hương.” – Tư Mã Minh Lăng trêu chọc lại, từ nhỏ, hần với vị hoàng huynh này đã rất thân thiết.

Hoàng thượng cười – “Cũng thực là hai người rất tuyệt, chi bằng thế này, Nhuệ nhi, con kêu Ngự Thiện Phòng chuẩn bị một bàn ăn ngon, ta muốn cho hoàng thúc của con tẩy trần, con cùng với Phong nhi cùng đi luôn, kêu cả Cao công công mang Lệ phi và Tuyết phi đến chia vui, cũng để cho hoàng thúc của con làm quen.”

Tư Mã Nhuệ gật gật đầu.

“Mở yến tiệc ở Quan Nguyệt Lâu đi, tạm thời không cần mời mẫu hậu của con tới, hoàng thúc của con đây, cũng chỉ kính sợ mỗi mẫu hậu con, nếu mẫu hậu của con tới đây, e là hoàng thúc lại phải cẩn thận dấu giếm bản chất ‘háo sắc’ của hần.” – Hoàng thượng cười haha, trêu chọc. (Juu: còn biết đi nói người ta háo sắc nữa, không tự biết soi gương xem lại mình)

“Hoàng huynh cứ đùa.” – Tư Mã Minh Lăng mỉm cười – “Từ sáng sớm đã đi tham kiến đại tẩu rồi, Minh Lăng cũng không phải là e sợ đại tẩu, mà chính là kính trọng, đại tẩu là một người ổn trọng hiền thực, người khiến Minh Lăng thập phần kính trọng. Chỉ e là hoàng huynh, phải ôm trái ảp, có mặt đại tẩu lại không được thoải mái.” (Juu: điểm 10 cho chất lượng

:m/)

Hoàng thượng cười haha, gặp Tư Mã Minh Lăng, hần thật sự rất vui vẻ.

50. Chương 50

Quan Nguyệt Lâu, đêm mới buông, ý thu lành lạnh, trăng sáng treo trên cao, yến hội vừa lúc giữa thu, đây cũng là nguyên nhân Tư Mã Minh Lăng trở về, hàng năm y đều trở về vào dịp này để vấn an mẫu thân của mình, cũng là Thái hậu ở cung Tường Phúc.

Mộ Dung Tuyết và Nhã Lệ công chúa một trước một sau cũng đã tới.

Mộ Dung Tuyết mặc một bộ quần lụa giản đơn màu hồng nhạt, nhìn rất đáng yêu, mà Nhã Lệ mặc một thân váy đỏ thắm bó chặt, hoàn toàn không có ý che dấu thân thể nồng nhiệt tình yêu của mình, thậm chí trước mắt mọi người, nàng cũng không keo kiệt mà khoe ra. Nhìn thấy nàng như thế, Hoàng thượng có chút không vừa lòng, dù sao cũng có hoàng đệ ở bên, nàng lại không để ý hành động cử chỉ như thế, là trái với môn phong của hoàng gia.

“Lệ phi, đi thay quần áo lại đi, đừng khiến hoàng đệ chê cười.” – Hoàng thượng không hài lòng nói, Mộ Dung Tuyết vẫn ngoan ngoãn hơn, đúng là một nữ tử xuất chúng, hơn hần một nữ tử phiên bang, biết cấp bậc lễ nghĩa, liếc mắt nhìn Tư Mã Minh Lăng, Tư Mã Minh Lăng mỉm cười không nói gì.

Lệ phi không chịu, cái miệng nhỏ nhắn mím mím lại, uốn éo nói – “Người ta muốn lát nữa khiêu vũ cho hoàng đệ xem? Thay quần áo rồi thì nhảy múa thế nào được nữa.”

Hoàng thượng chau mày – “Hai chữ hoàng đệ mà ngươi có thể gọi sao, hần là đệ đệ của trẫm, ngươi chỉ có thể gọi hần là Thụy Thân Vương. Nếu để khiêu vũ mà ăn mặc bất nhã như thế, thì đành để tạm vậy, sau khi khiêu vũ xong thì đi đổi lại ngay, thật là không đứng đắn!”

Lệ phi cười, đặt mông ngồi xuống cạnh Hoàng thượng, cười nói – “Được rồi, Thụy Thân Vương thì Thụy Thân Vương, ngài thích thế nào cũng được.”

“Thụy Thân Vương, xin chào!” – Mộ Dung Tuyết cung kính thi lễ, do dự một chút rồi lặng lẽ ngồi xuống chỗ đối diện Hoàng thượng, đó là chỗ duy nhất còn lại.

Tư Mã Minh Lăng gật đầu, mỉm cười – “Nàng chính là đệ nhất mỹ nữ danh chấn thiên hạ Mộ Dung Tuyết sao? Quả nhiên xinh đẹp như hoa, hoàng huynh thật có phúc khí, chỉ là hơi bị lớn mật, dám ở sau lưng hoàng tẩu nạp phi xinh đẹp trẻ trung, haha, mẫu thân không trách mắng huynh sao?”

“Không trách làm sao được.” – Hoàng thượng trừng mắt nhìn Nhã Lệ – “Ngồi yên đi, ngộ nguy cái gì, trước mặt hoàng đệ, mặt mũi trầm để đâu!....Mẫu hậu đến giờ vẫn không thèm để ý đến ta này.”

Mộ Dung Phong lẳng lẳng nhìn Mộ Dung Tuyết, mới một thời gian ngắn ngủi, u sầu trên mặt thể nào mà chưa tiêu tan, khi ở Tuyết Uyển Noãn Ngọc Các, cũng chỉ thấy nàng buồn bã, đâu đến nỗi tinh thần sa sút như thế này, chẳng lẽ sau khi nàng và Mộ Dung Thiên đi rồi, đã xảy ra chuyện gì đó?

Trong hương rượu, Lệ phi nhân đó mà nhảy múa, mà Mộ Dung Tuyết vẫn trầm mặc, thực ra, Mộ Dung Phong biết Mộ Dung Tuyết tinh thông cầm kỳ thi họa, chỉ là không giỏi hoạt náo, dù sang nàng cơ bản không cần hoạt náo vẫn nổi bật giữa đám đông, làm sao chịu được cự đối xử lạnh nhạt như thế, trong lòng cảm xúc lẫn lộn, hóa ra mới chỉ thấy qua sự cô đơn buồn tủi nơi vườn ngự uyển, nay nhìn thấy ví dụ rõ ràng này, thật sự đáng sợ.

Hoàng thượng nhìn Mộ Dung Tuyết có vẻ không chịu được lạnh, mày chau lại, có phần không vui, trong lòng trào lên một niềm thương tiếc, nhất là dưới ánh trăng ngắm nhìn mỹ nhân lại càng thêm đẹp thêm xinh, bèn nói – “Tuyết nhi, trầm trọng nàng dường như không chịu được lạnh, lại đây ngồi bên cạnh trầm.”

Lệ phi đang nhảy múa nhìn thấy, lập tức khó chịu, nhìn Mộ Dung Tuyết đi qua nhẹ nhàng ngồi xuống chỗ nàng vừa ngồi, tuy rằng vẫn tiếp tục múa, nhưng trong mắt đã có tia ác ý, nhất là khi thấy Hoàng thượng ôm lấy Tuyết phi giúp nàng sưởi ấm, lại càng căm tức hơn.

Tư Mã Minh Lăng ở bên nhìn thấy, nhẹ lắc đầu, cô gái này quá hoang dã, nếu không dạy dỗ, sợ là sớm muộn cũng nguy hiểm tính mạng, lại còn Mộ Dung Tuyết này nữa, dù gả cho bố chồng của các chị mình, cũng biết điều mà không gây chuyện, coi như không quá đáng.

Lệ phi nhảy múa, uyển chuyển, tới gần Mộ Dung Tuyết, nàng cứ ở trước đài mà múa qua múa lại, chẳng ai nghĩ nàng sẽ làm gì tiếp đó, ngay lúc mọi người không để ý, Mộ Dung Tuyết bỗng lớn tiếng kêu lên, quay lại nhìn, thấy trên mặt Mộ Dung Tuyết có vết máu mỏng manh, Nhã Lệ xoa thắt lưng cười, miệng nói – “Tiểu hồ ly tinh, dám quyến rũ hoàng thượng trước mặt ta, người quá coi thường Lệ phi nương nương ta rồi.”

Thụy Hỉ bên cạnh giật mình một cái, vội vàng tiến lên xem, Hoàng thượng mới đầu hoảng hốt, rồi tức giận nói – “Lệ phi, ngươi muốn làm gì?”

“Không có gì, chẳng qua khi múa không cẩn thận để móng tay sướt qua một chút, có gì lạ đâu.” – Lệ phi cười cười, thân dán vào người hoàng thượng, đôi tay không thành thật chuyển động, ánh mắt không ngừng đong đưa.

Hoàng thượng muốn phát hỏa, nhưng lại phát không được, đành cười ngượng ngùng, nói với Tư Mã Minh Lăng – “Nha đầu kia, trời sinh tính đã như thế, thật chẳng có cách nào.”

Tư Mã Minh Lăng mỉm cười, vẫn không nói gì như trước.

Lệ phi lấy thân mình đẩy Mộ Dung Tuyết ra, miệng nói – “Tránh ra, tiểu hồ ly tinh, Lệ phi nương nương ta khiêu vũ mệt mỏi, cần nghỉ ngơi một chút. Hoàng thượng, ngài không khen ngợi Lệ phi sao, thiếp khiêu vũ vất vả cho ngài xem như thế cơ mà. Nay, còn chưa tránh ra sao!”

Mộ Dung Tuyết né tránh không kịp, một chén rượu trên bàn đổ vào người, thân mình gần như ngã nhào trên mặt đất, trên mặt toàn là vẻ khổ sở và chịu đựng, nàng cũng không biết phải làm sao mới được.

Lệ phi đắc ý đặt móng ngồi xuống, đẩy Mộ Dung Tuyết, lớn tiếng – “Xú nha đầu, tránh ra mau, mau...ai da...! Người, người muốn làm gì!”

Mộ Dung Phong nâng tay tát một cái lên mặt Lệ phi, âm thanh thanh thúy vang lên, mọi người trong sân đầu ngậy ngẩn cả người. Mộ Dung Phong vẫn luôn cho người ta cảm giác hiền hòa dễ gần, sao lại có thể ra tay đánh người? Tuy nhiên, Lệ phi này cũng quá tùy tiện.

Mộ Dung Phong bực bội trong lòng, thực ra nàng lớn bằng này, cũng chưa bao giờ đánh ai, khi là Bạch Mẫn cũng thế mà khi tới vương triều Đại Hưng này cũng thế, nhưng mà, Lệ phi cũng khinh người quá đáng, cho

dù Mộ Dung Tuyết không phải em ruột của Bạch Mẫn, cũng là em ruột của Mộ Dung Phong, làm sao có thể để người ta tùy tiện sỉ nhục được, đều là phi tử của Hoàng thượng, sao chỉ có Mộ Dung Tuyết bị bắt nạt, thật tức vô cùng.

“Người bảo ta làm gì đây. Ta đang dạy dỗ người không biết cấp bậc lễ nghĩa.”

“Người, người to gan lắm.” – Lệ phi không ngờ Mộ Dung Phong vốn hiền hòa bình thản lại tức giận, còn tát nàng một cái, liền không chịu bỏ qua quay ra bảo Hoàng thượng – “Hoàng thượng, ngài phải thay Lệ phi làm chủ, Mộ Dung Phong này dám ra tay đánh thiếp, một thái tử phi nhỏ mà dám đánh Lệ phi của Hoàng thượng, phải dạy dỗ cho tử tế!”

“Mộ Dung Phong để cho người gọi sao?” – Sắc mặt Tư Mã Nhuệ tối sầm lại.

Mộ Dung Phong bên cạnh lạnh lùng cười – “Lệ phi nương nương, ta đánh người, không liên quan tới chuyện người là Lệ phi của hoàng thượng, dù hoàng thượng có sủng ái người đến mấy, cũng không thể để người làm càn như thế. Ta đánh người, cũng không phải bởi ta là tứ thái tử phi mà có thể làm càn, mà bởi vì ta là tỷ tỷ của Mộ Dung Tuyết, người bắt nạt muội muội ta, ta là tỷ tỷ làm sao có thể để yên cho người như thế. Người mắng nàng là hồ ly tinh, chẳng lẽ người cho hoàng thượng không xứng là minh quân? Một cái Ô Mông Quốc nhỏ bé, đã phải thần phục vương triều Đại Hưng, vì dân chúng nước mình đáng lẽ ra người nên biết an phận, thế mà còn làm càn như vậy, ta hỏi lại người phải làm sao bây giờ?”

Nhã Lệ sững sốt, mà Mộ Dung Phong không hề kích động, câu chữ vẫn rõ ràng, ý tứ vẫn mạch lạc, nhấn mạnh từng tiếng, có tình có lý, dứt lời mà cả sân vẫn không ai nói gì.

51. Chương 51

“Nhã Lệ công chúa, Mộ Dung Phong ta một lần nữa cảnh cáo người, cả hai người đều là ái phi của Hoàng Thượng, nên đối xử với nhau thân thiết như tỷ muội, không cần phải khiến cho Hoàng Thượng và Hoàng Hậu phải bận tâm. Nếu chuyện này xảy ra một lần nữa, nếu là Tiểu Tuyết không biết cấp bậc lễ nghĩa thì những người làm tỷ tỷ bọn ta sẽ giáo huấn nàng, không đến phiên người làm. Nhưng nếu kẻ không biết nông sâu là người thì bất luận đó là ta, hay là Mộ Dung Thiên, Mộ Dung Du, hay hai vị ca ca của Mộ Dung Tuyết, bất luận là ai trong số bọn ta biết được cũng sẽ không bỏ qua cho người. Về Hoàng Thượng, người phải lo trăm công ngàn việc, làm sao có thể thường xuyên quan tâm đến các người, nếu người không phục có thể đi tìm Hoàng Hậu tiếp tục tranh luận việc này.”

Mộ Dung Phong bình tĩnh nói, từ đầu đến cuối nàng vẫn bình tĩnh như không có gì, nhưng những lời nàng nói đều toát ra sự mạnh mẽ, cứng rắn, nên cho dù lá gan có lớn đến đâu, Nhã Lệ lúc này cũng chưa nói được tiếng nào.

Thật ra trong lòng Mộ Dung Phong không có chút tức giận nào với chuyện vừa xảy ra, nhưng dù sao thì Mộ Dung Tuyết cũng là muội muội của thân xác này, nhưng linh hồn nàng là linh hồn của Bạch Mẫn nên bản thân nàng có quyền lựa chọn có nên tức giận hay không. Kết quả ngày hôm nay là do Mộ Dung Tuyết tự chọn, nên bản thân Mộ Dung Tuyết phải tự gánh lấy trách nhiệm. Còn Nhã Lệ cũng chỉ lợi ích của bản thân và của quốc gia, chỉ có thể nói Mộ Dung Tuyết quá yếu đuối, cũng không thể trách sự ngông cuồng của Nhã Lệ công chúa. Tuy nhiên nàng bây giờ đang là tỷ tỷ của Mộ Dung Tuyết, làm sao có thể nhìn muội muội bị người ta khi dễ mà không để ý được chứ? Cho nên nàng để ý, nhưng là để ý trong sự bình tĩnh.

Tư Mã Minh Lăng lẳng lặng nhìn Mộ Dung Phong, trong lòng có chút tò mò, nhưng cũng có chút quái lạ. Nhìn Mộ Dung Phong, y cảm giác dường như có chút gì đó bất đồng, nhưng y không thể nói được bất đồng chỗ nào, y chỉ có chút ấn tượng mơ hồ về nàng vì trước đây khi nàng còn nhỏ y từng gặp nàng tại nhà bà ngoại của nàng. Khi đó Mộ Dung Phong còn nhỏ, là một đứa bé ngoan ngoãn, nhưng nàng không thích nói chuyện nhiều như những đứa trẻ khác, chỉ thích sự yên lặng, khi đó y có cảm tình với một vị biểu tỷ của nàng, nhưng vị biểu tỷ đó đã sớm được hứa cho người khác nên cuối cùng chuyện cũng không đi đến đâu. Đến hôm nay gặp lại, y cảm thấy thật đúng với câu nói đại thập bát biến (“nữ đại thập bát biến” có hai ý,

ý thứ nhất nói đến sự thay đổi nhanh chóng của một cô gái trong giai đoạn trưởng thành; ý thứ hai ngụ ý nói là không thể nói trước một cô gái sẽ thay đổi như thế nào khi trưởng thành), bất luận là dung mạo, khí chất, hay nội hàm, tất cả đều tỏa sáng trước người đối diện.

Tư Mã Nhuệ mỉm cười, nhẹ giọng nói, “Phong Nhi, đây là lần đầu ta thấy nàng phát hỏa như vậy, đúng là lợi hại nha.”

Mộ Dung Phong mỉm cười, thì thầm nói với ý, “Vậy thì tốt nhất ngài không nên chọc giận ta.”

“Ta cũng không phải gốc, chọc nàng để gặp phiền toái.” Tư Mã Nhuệ cười hì hì. “Ta tìm cách lấy lòng nàng còn không kịp, làm sao lại gốc đến nỗi chọc nàng tức giận chứ.”

52. Chương 52

Phía bên kia, Lệ phi cũng ngoan ngoãn ngồi xuống, Mộ Dung Tuyết cúi đầu, trong lòng vô cùng cảm kích tỷ tỷ. Tam tỷ của nàng bây giờ so với trước đây thật bất đồng, ngay cả nàng cũng có chút hoài nghi, không biết có phải trí nhớ của nàng có vấn đề hay không, nếu không tại sao Tam tỷ bây giờ lại có thể khiến người khác kính phục như vậy! Có lẽ bản thân nàng thật sự cần phải học cách trưởng thành, nàng luôn khiến cho các tỷ tỷ phải quan tâm, lo lắng, nhưng bây giờ ngay cả Tam tỷ trước kia trầm mặc như thế cũng có thể trở nên tự nhiên, thoải mái như bây giờ, phải chăng nàng cũng phải trở nên kiên cường một chút?

Nghĩ đến mẫu thân, nước mắt của Mộ Dung Tuyết đột nhiên chảy không ngừng, nàng chỉ biết cúi đầu, im lặng không dám mở miệng, đột nhiên nàng lại nhớ đến mẫu thân, mẫu thân luôn thương yêu nàng ...

Bên kia Nhã Lệ công chúa đột nhiên oa một tiếng rồi khóc rống lên, tiếng khóc đột ngột của nàng khiến mọi người cảm thấy kinh ngạc. Kinh ngạc vì không nghĩ Lệ phi ngang ngược vừa nãy lại đột nhiên khóc, đến cả Mộ Dung Tuyết cũng hoảng sợ, vội vàng ngẩng đầu lên. Gương mặt Nhã Lệ nước mắt mũi tèm lem, nàng vừa khóc vừa nói, “Tại sao người lại không phải là tỷ tỷ của ta!”

Lời nàng nói làm Mộ Dung Phong hơi sửng sốt, trong lòng cảm thấy có chút thương cảm, đúng vậy, dù sao nàng cũng chỉ là một nữ hài tử mới mười mấy tuổi, nhưng lại một thân một mình đi đến vương triều Đại Hưng, vì quốc gia, nàng phải hy sinh bản thân, đến đây trở thành phi tử của Hoàng Thượng bất chấp khoảng cách tuổi tác, nên chuyện nhớ cố hương, nhớ người thân của nàng là chuyện không thể nào tránh khỏi, đã vậy bây giờ lại thấy Mộ Dung Phong nàng đứng ra bảo hộ uội muội của mình, đương nhiên sẽ khó tránh khỏi cảm thấy thương tâm. Trong lòng nàng cảm thấy có chút xin lỗi, nhưng lại không biết nói thế nào, nên chỉ còn biết mỉm cười.

Hoàng Thượng trong lòng có chút kinh sợ, y đã quên mất điều này, y chỉ lo sủng hạnh Mộ Dung Tuyết mà quên mất lực lượng người nhà hùng hậu phía sau. Đúng vậy, nếu Mộ Dung Tuyết có chuyện gì thì chắc chắn người nhà Mộ Dung sẽ không dễ dàng bỏ qua. Không nói đến những người, chỉ riêng một mình Mộ Dung Phong đã khó đối phó rồi, lại còn một đứa Tứ thái tử bất hảo nữa, lại càng không thể quên thánh tổ kim bài trong tay nàng, không ai có thể đụng đến nàng. Y đưa mắt nhìn Mộ Dung Tuyết, rồi lại nhìn sang Mộ Dung Phong, trong lòng âm thầm cười khổ.

Tư Mã Minh Lăng ngồi một bên mỉm cười, có một số việc chỉ cần xem ở trong mắt mà không cần nói ra, Mộ Dung Phong này tuyệt đối là một người xuất sắc, chỉ sợ tìm khắp hoàng cung này cũng không tìm được ai thông ai, đáng yêu bằng nàng, khó trách tại sao Tư Mã Nhuệ lại say mê nàng như vậy. Tiểu tử này đúng là có phúc.

“Hoàng thúc, thúc cười gì vậy?” Tư Mã Nhuệ tò mò hỏi.

Tư Mã Minh Lăng mỉm cười, nhìn Tư Mã Nhuệ, trêu chọc nói, “Ta cười con, vận khí của một tên tiểu tử như con quả không tệ, có thể lấy được một nữ nhân đáng yêu như vậy.”

“Đúng vậy,” Tư Mã Nhuệ cũng mỉm cười, “Nhưng mà bất quá con lại đắc tội với nàng, lúc mới rước nàng qua cửa, vì khi đó người còn muốn lấy là Mộ Dung Tuyết, thêm vào đó trong ấn tượng của con Mộ Dung

Phong là một nữ tử bình đạm vô kì (ý nói Mộ Dung Phong là người nhàm chán, không có gì nổi bật) nên ngôn từ hành động đều có chút mạo phạm nàng, ha ha, hiện tại con đang cố gắng sửa chữa sai lầm ngày trước.”

“Mộ Dung Tuyết?” Tư Mã Minh Lăng hơi nhíu mày, “Ánh mắt của con cũng không tệ, có điều là phụ hoàng của con lại nhanh chân hơn, nhưng thúc thấy Mộ Dung Phong so với Mộ Dung Tuyết không hề thua kém, nếu luận tướng mạo thì không phân được cao thấp, nhưng luận những điểm khác thì chỉ có hơn chứ không có kém.”

“Cho nên con muốn cảm ơn phụ hoàng.” Tư Mã Nhuệ vui vẻ nói, “May mắn người mà phụ hoàng nhìn trúng là Mộ Dung Tuyết chứ không phải Mộ Dung Phong, nếu không con làm sao có được phúc khí này.”

Tư Mã Minh Lăng nhìn thoáng quá Mộ Dung Phong, lúc này đang cầm chén trà lên uống một ngụm, rồi ngẩng đầu nhìn trăng rằm, tác phong vô cùng ưu nhã trầm tĩnh. Nhưng trong lòng y lại chứa đựng một cảm giác buồn bã.

Yến tiệc kết thúc, Tư Mã Nhuệ đưa Mộ Dung Phong trở về, không dùng kiệu, cả hai chậm rãi tiêu sái sánh bước. Buổi tối trong hoàng cung thật im ắng, ngoại trừ những binh lính tuần tra ban đêm cùng những thái giám, cung nữ ngẫu nhiên chạy đi làm việc, thì hầu như không thấy người, trên đường đi có thể nghe thấy tiếng bước chân trên mặt đường làm bằng đá, âm thanh này nghe vừa thiết thực, lại vừa có gì đó yên ổn.

Tư Mã Nhuệ đột nhiên vui vẻ nói, “Phong Nhi, có thể sánh bước cùng nàng cũng là một điều hạnh phúc đối với ta, hy vọng hai ta có thể vĩnh viễn như vậy.”

Mộ Dung Phong mỉm cười, trong lòng hiện lên khuôn mặt của một người, nhưng chỉ là chợt lướt qua, trong lòng nàng hơi gợn sóng, nhưng cơn sóng đó cũng nhanh chóng biến mất.

Đêm đã khuya, trong yến tiệc Mộ Dung Phong có uống chút rượu nên đầu có chút choáng váng, nàng ngủ một giấc đến nửa đêm tỉnh lại, nàng nằm ngáy ngốc trên giường một hồi rồi quyết định rời giường.

Nàng và Tư Mã Nhuệ vẫn phân phòng ở, Tư Mã Nhuệ vẫn một mình ngủ trong thư phòng.

Tư Mã Nhuệ hứa với nàng, nếu nàng không muốn, y tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng nàng, y tin tưởng đến một ngày nào đó, nàng sẽ thuộc về y, dù bây giờ nàng là phi tử của y, nhưng y muốn cả thể xác và tâm của nàng, chứ không phải chỉ có thể xác.

Bên ngoài cửa sổ bóng đêm bao trùm tất cả, mọi thứ thật tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng kêu thanh thúy của côn trùng, Mộ Dung Phong mặc trang phục vào, khoác thêm một chiếc áo choàng dày màu trắng, bước ra khỏi phòng, Xuân Liễu đã ngủ, cộng thêm động tác của nàng rất nhẹ nên cũng không làm Xuân Liễu tỉnh giấc. Sau giấc ngủ vừa rồi nàng không ngủ tiếp được, nên muốn đi dạo trong sân một lát, thêm nữa trong lòng có tâm sự, nên dù có cố nàng cũng ngủ không được.

Phảng phất có tiếng sáo truyền đến, nghe rất du dương, êm tai, ngoài nàng, còn có ai tỉnh giấc giữa đêm, lại còn có nhả húng thối sáo?!

Nàng lần theo âm thanh tiếng sáo bước đi, trong hoàng cung có thể nói là an toàn, tuy hiện giờ là buổi tối, nhưng những chuyện ám sát hoàng đế chỉ có các nhà văn mới nghĩ ra, bọn họ thật sự nghĩ các thị vệ trong cung đều ăn không ngủ rồi sao, Mộ Dung Phong thấy những nhà văn nên đến cổ đại xong rồi tự quyết định, thị vệ trong cung ai cũng là nhất đẳng cao thủ, tất cả đều được tuyển chọn cẩn thận trong số các tinh anh trong khắp cả nước, cho nên sẽ không có việc gì.

Tiếng sáo mơ hồ dẫn dắt Mộ Dung Phong đến một đình viên, đình viên này tuy nhỏ nhưng được xây dựng tương đối khéo léo, đẹp đẽ, tiếng sáo phát ra từ đình lý giữa đình viên, nơi đó một bóng người đang đứng lặng lẽ thổi sáo, bóng dáng người đó có chút cô đơn, tịch mịch.

Mộ Dung Phong lặng lẽ đứng yên, nàng không nghĩ sẽ quấy rầy người đang thổi sáo kia, bóng dáng người đó nàng nhìn cũng thấy không quen, nhưng người đó lại mang đến cho nàng một cảm giác quen thuộc, tiếng sáo của người đó mang theo một loại cảm giác cô đơn và tiếc nuối mà nàng không giải thích được. Giai điệu của tiếng sáo trầm buồn, nhưng đôi khi lại trở nên cao vút trong suốt. (E: nói thật là ta sợ nhất những phần tả cảnh như vậy)

“Đã trễ vậy rồi sao còn không ngủ?” Tiếng sáo đột nhiên dừng lại, người đó chậm rãi quay lại nhìn Mộ Dung Phong, giống như chuyện nàng xuất hiện ở đây đối với người đó không phải là chuyện ngoài ý muốn. “Đêm khuya trời lạnh, mau vào đình lý này ngồi tránh gió.”

“Hoàng thúc.” Mộ Dung Phong hơi cúi người thi lễ.

Tư Mã Minh Lăng cười nhẹ, “Nơi này không có người, không cần phải câu nệ lễ tiết. Con có thể gọi tên của ta.” Y ngồi trong đình, trên chiếc bàn đá trong đình có một bầu rượu, một chun rượu, y cầm chun rượu lên, một hơi uống cạn, tuy chỉ là một động tác bình thường, nhưng khi Tư Mã Minh Lăng thực hiện, động tác đó lại trở nên rất thanh tao, trầm ổn.

Mộ Dung Phong mỉm cười, nàng cũng không khách sáo đi vào đình lý ngồi xuống. Nơi này quả nhiên có thể tránh được gió, hơn nữa trong im lặng lại có thể ngửi được hương hoa thơm ngát, nhưng nàng lại không nhìn bông hoa nào. “Hoàng thúc, đây là hoa gì mà Phong Nhi có thể ngửi thấy mùi thơm của hoa, nhưng lại không nhìn thấy hoa?” Nàng tò mò nhìn xung quanh một cái, rồi hỏi y.

Tư Mã Minh Lăng mỉm cười, “Là hoa quế. Đây là nơi ở trước đây của ta, hoa quế là do ta trồng, lúc trước chỉ có một ít, nhưng bây giờ đã đầy khắp nơi đây rồi. Mỗi lần hồi cung ta đều trụ ở đây, nơi đây đem lại cho ta cảm giác vừa ấm áp, vừa thân thiết.”

Mộ Dung Phong gật gật đầu, “Khó trách lại có thể ngửi thấy hương hoa thơm ngát dịu ngọt, thậm chí tận tâm can người khác. Nếu lấy một ít phơi khô dưới ánh mặt trời rồi để vào trong gối, ban đêm nhất định có thể ngửi được hương hoa khi ngủ.”

Tư Mã Minh Lăng vẫn ôn hòa mỉm cười, “Nhuệ Nhi đâu rồi?”

Mộ Dung Phong nghịch ngợm cười, nói, “Có lẽ đang cùng Chu công ước hội trong thư phòng, còn Phong Nhi tự lên ra ngoài này. Có lẽ do yến tiệc tối qua có uống chút rượu, nên khi về liền ngủ một giấc đến nửa đêm đột nhiên tỉnh lại, Phong Nhi thấy không thể ngủ lại được nên định ra ngoài đình viên đi dạo một chút, lại nghe thấy tiếng sáo, cảm thấy tò mò không biết là ai cũng không ngủ được nên theo tiếng sáo đi đến đây, đi vào bên trong phủ của hoàng thúc, đến quấy nhiễu tình thú của người.”

Tư Mã Minh Lăng hơi nhú mày, “Thư phòng?”

“Đúng vậy.” Mộ Dung Phong mỉm cười, “Y và Phong Nhi đều không phải cam tâm tình nguyện lấy nhau, nên y hứa với Phong Nhi nếu Phong Nhi không đồng ý, y vẫn sẽ ngủ ở thư phòng. Y tự nhận bản thân là quân tử, nên đến giờ vẫn giữ lời hứa.”

Tư Mã Minh Lăng nhẹ nhàng cười cười, “Ta nghĩ là chỉ có con mới có thể trị được Nhuệ Nhi, từ trước tới giờ trong hoàng cung này Nhuệ Nhi luôn khiến người khác đau đầu, bởi vì không ai biết được tiếp theo nó sẽ làm gì, những việc nó làm luôn nằm ngoài dự đoán của người khác.

Hơn nữa ta còn nghĩ rằng Nhuệ Nhi suốt đời này sẽ không thành thân, bởi vì đứa cháu này của ta không thích nữ nhân. Nguyên nhân cũng do chuyện của Triết Nhi và Hồng Ngọc đã gây cho Nhuệ Nhi đả kích quá lớn. Ta nghĩ có lẽ con cũng không biết chuyện của Triết Nhi và Hồng Ngọc.”

“Phong Nhi từng nghe Tư Mã Nhuệ nói qua, hình như thời điểm lúc Hồng Ngọc và Tư Mã Triết sắp thành thân, Hồng Ngọc lại chọn Tư Mã Cường, chính vì vậy nên y mới cảm thấy không thể tin tưởng nữ nhân.” Mộ Dung Phong ngửi thấy mùi hoa quế thoang thoảng trong không khí, nàng lặng lẽ nói.

Tư Mã Minh Lăng gật đầu, “Con đã gặp qua Hồng Ngọc?”

“Đã từng gặp qua ở Lệ Uyển. Là một nữ tử đoan trang, dung nhan cũng xinh đẹp, nhưng nhìn cũng giống một người rất có tâm tư, luôn lo lắng, có nhiều tâm sự, suy nghĩ trong lòng.”

Tư Mã Minh Lăng nhìn đình viên trong đêm, trầm tư một hồi mới lên tiếng, ngữ khí của y vẫn nhẹ nhàng, chậm rãi như trước, “Kỳ thật bên trong chuyện đó có rất nhiều ẩn tình, nói ra khiến nhiều người cảm thấy có chút thương tâm. Bây giờ Hồng Ngọc đã lấy Tư Mã Cường, ta nghĩ con cũng biết chuyện cả hai đến giờ vẫn chưa có nhất nam bán nữ.”

Mộ Dung Phong gật đầu, “Chuyện này Tư Mã Nhuệ cũng có nói với Phong Nhi, nhưng nhìn qua phu thê họ vẫn rất ân ái ái ái, lúc nào cũng không rời nhau, chỉ tiếc là cho đến giờ vẫn chưa có con, mà Tư Mã

Cường cũng không lấy thêm thiếp, thậm chí Hoàng Thượng từng ban thưởng Nhã Lệ công chúa cho y nhưng y cũng không chịu nhận.”

Tư Mã Minh lảng thờ dài, “Thật ra trước khi thành thân với Tư Mã Cường, Hồng Ngọc và Triết Nhi đã có da thịt chi thân (E: “da thịt chi thân” ý nói cả hai đã có xoo | Juu: haizz, em Hồng Ngọc này cũng thật đoan chính ghê gớm =.=), cả hai vốn là thanh mai trúc mã, ở bên nhau từ lúc còn là những hài tử vô tư cho đến khi trưởng thành, nên động tình cũng là chuyện khó tránh, hơn nữa lúc đó Hồng Ngọc đã có mang một tháng. Nhưng sau khi quen biết Tư Mã Cường, sau lần anh hùng cứu mỹ nhân, cả hai bắt đầu nảy sinh luyến ái. Hồng Ngọc vì người mình yêu, và cũng vì bản thân nên đã lặng lẽ xóa bỏ cốt nhục của Tư Mã Triết.(Juu: đoạn này giáo dục các bạn trẻ k nên ăn chơi trúng thưởng lại còn đi dọn dẹp giải quyết, kéo như em Hồng Ngọc lúc này vô sinh :)) Vào bữa gia yến vào ngày mười lăm tháng tám, có lẽ đã uống quá chén, Hồng Ngọc và Tư Mã Cường nảy sinh quan hệ vợ chồng trong hoa viên, bị mẫu hậu cùng Tư Mã Triết lúc đó đang ở cùng mẫu hậu bắt gặp. Vì không muốn chuyện xấu trong nhà truyền ra ngoài nên mẫu hậu làm chủ, tức tức đem Hồng Ngọc gả cho Tư Mã Cường.

Lúc đó Tư Mã Triết tinh thần sa sút một thời gian dài, ngày ngày bầu bạn với rượu, chỉ biết lưu luyến nơi yên hoa. Quan hệ giữa Nhuệ Nhi và Tư Mã Triết vốn rất tốt, cả hai lại là đồng mẫu huynh đệ, cùng nhau lớn lên nên tình cảm của cả hai sâu đậm cũng là chuyện bình thường. Nhìn thấy Đại ca của mình trong lòng đau khổ nên Nhuệ Nhi ngày ngày luôn ở bên cạnh Tư Mã Triết, hơn nữa còn y vào chuyện bản thân thanh danh không tốt từ nhỏ nên thay Tư Mã Triết gánh nhiều chuyện thị phi, bao gồm cả chuyện Nguyệt Kiều và Nguyệt Kiều Các.”

“Nguyệt Kiều?” Mộ Dung Phong sững sốt.

“Đúng vậy. Con cũng biết Nguyệt Kiều?” Tư Mã Minh Lãng có chút ngoài ý muốn.

Mộ Dung Phong gật đầu, “Phong Nhi từng thấy nàng khiêu vũ. Nàng khiêu vũ rất đẹp, dung mạo cũng xuất sắc, đáng tiếc là lại rơi vào chốn phong trần, thật sự đáng tiếc.”

“Có lẽ con không để ý điều này, hình dáng của Nguyệt Kiều và Hồng Ngọc có chút giống nhau.” Tư Mã Minh Lãng nhìn Mộ Dung Phong, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, không hiểu làm sao nàng lại từng thấy Nguyệt Kiều khiêu vũ.

Mộ Dung Phong hơi nhíu mày, nàng quả thật không chú ý tới điều này, lại nhíu mày thêm chút nữa, Nguyệt Kiều và Hồng Ngọc có điểm giống nhau sao?

“Ta nghĩ con không có chú ý điểm này, và cũng không có nhìn kỹ hai người họ.” Tư Mã Minh Lãng mỉm cười, “Thật ra Nguyệt Kiều Các là do Tư Mã Triết xây, chứ không phải Nhuệ Nhi xây. Nguyệt Kiều vốn là một tiểu nha đầu trong Túy Hoa Lâu tên là Tiểu Huệ, bình thường làm mọi chuyện trong Túy Hoa Lâu, nàng rất thích khiêu vũ. Một lần vô tình gặp Tư Mã Triết, vì nàng và Hồng Ngọc có nét giống nhau nên Tư Mã Triết liền thỉnh lão sư về dạy nàng khiêu vũ, lấy nghệ danh là Nguyệt Kiều, vì nàng xây Nguyệt Kiều Các.

Nhưng Tư Mã Triết là Đại thái tử, là một trong bốn thái tử cho ngôi vị hoàng đế tương lai, làm sao có thể lưu lại chốn yên hoa, cộng thêm mẫu thân của Tư Mã Cường là một người khôn khéo hiểm thấy trong cung, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này. Con trai của Lưu phi là Nhị thái tử, nếu Đại thái tử gặp rắc rối thì tất nhiên ngôi vị hoàng đế sẽ về tay con của nàng, nên Lưu phi cố tình nói ra chuyện của Tư Mã Triết trước mặt Hoàng Thượng. Tin này đến tai của mẫu hậu và Nhuệ Nhi, Nhuệ Nhi liền lập tức đứng ra thừa nhận mọi chuyện, nói chuyện Nguyệt Kiều Các không liên quan gì đến Tư Mã Triết. Mẫu hậu cũng đem Mộ Dung Thiên gả cho Tư Mã Triết, chấm dứt mọi chuyện thị phi. Chính bởi những chuyện này mà mọi người đều thấy Nhuệ Nhi thật trơ trẽn.

Bây giờ Nhuệ Nhi lui tới Nguyệt Kiều Các, không phải vì quan hệ của nó và Nguyệt Kiều giống như những gì người khác nghĩ mà vì Nhuệ Nhi nhận được lời nhờ vả chiếu cố Nguyệt Kiều của Tư Mã Triết.”

Mộ Dung Phong thất thần trong chốc lát, nàng thật sự không nghĩ đến chuyện này lại có nhiều nguyên nhân như vậy. Bây giờ biết được chân tướng, thật khó trách lúc đó y đem Mộ Dung Tuyết kim ốc tàng kiều trong Nguyệt Kiều Các mà không hề lo lắng Mộ Dung Tuyết sẽ gặp chuyện gì, khó trách hôm đó y mang theo Thái y trong phủ ở lại Nguyệt Kiều Các suốt đêm trấn trị cho Nguyệt Kiều. Thì ra, tất cả những gì làm chỉ là thay Tư Mã Triết che giấu sự thật.

53. Chương 53

“Ta biết ban đầu khi lấy con, Nhuệ Nhi rất khó chịu.” Tư Mã Minh Lăng mỉm cười, ngữ khí cũng trở nên nhẹ nhàng, thoải mái một chút, “Ban đầu người Nhuệ Nhi muốn lấy vốn là Mộ Dung Tuyết, nhưng Mộ Dung Thiên lại nhờ Tư Mã Triết đứng giữa giúp đỡ, đem Mộ Dung Tuyết thay bằng Phong Nhi con. Tư Mã Triết đồng ý giúp đỡ, nhưng nguyên nhân vì sao thì đến giờ ta cũng không rõ. Ta chỉ biết do có Tư Mã Triết nhúng tay vào, nên Hoàng Thượng hạ chiếu ban hôn, đem con gả cho Nhuệ Nhi, chuyện đó quả thật khiến cho Nhuệ Nhi vô cùng buồn bực, nhưng một thời gian sau khi viết thư cho ta, thái độ của đứa cháu này đột nhiên thay đổi, trong thư toàn khen Phong Nhi là một người tốt thể nào, thật khiến cho ta đại khai nhãn giới, vì Nhuệ Nhi rất hiếm khi khen ngợi một nữ tử.”

“Phong Nhi thật sự không nhìn ra Tư Mã Nhuệ và Nguyệt Kiều không phải là một uyên ương,” Mộ Dung Phong suy nghĩ một chút, rồi nói, “Hai người họ nhìn rất giống một đôi uyên ương.”

“Đó là vì trong lòng con vốn đã có ấn tượng ban đầu, nên mới cảm thấy như vậy.” Tư Mã Minh Lăng nhẹ nhàng nói, “Nếu không có Tư thái tử đứng ra kim ốc tàng kiều, chỉ sợ Nguyệt Kiều không thể chỉ bán nghề không bán thân, thanh lâu vốn là nơi hổ khẩu lang huyết (E: “hổ khẩu lang huyết” ý nói là nơi nguy hiểm), cho dù không muốn nhưng chuyện muốn giữ tấm thân trong sạch là điều không thể. Hơn nữa Nguyệt Kiều là nữ nhân của Tư Mã Triết, làm sao có thể để nàng bị người khác nhúng chàm. Cung đình vốn không thể dung nạp nàng, nếu sự thật nàng là nữ nhân của Tư Mã Triết bị lộ, chỉ sợ ngay cả tính mạng của nàng cũng không thể giữ được. Nhuệ Nhi vốn mềm lòng, không đành lòng nhìn một nữ tử vô tội gặp chuyện bất hạnh.” (E: gặp phải Tư Mã Triết là bất hạnh lớn nhất của Nguyệt Kiều rồi >_<)

Mộ Dung Phong im lặng không nói gì, đêm nay nàng biết quá nhiều chuyện khiến nàng ngạc nhiên, nàng thật sự nghĩ không ra Tư Mã Nhuệ lại là một quân tử như vậy. Có thể là do nàng có định kiến với y, nhưng nhìn thế nào Tư Mã Nhuệ cũng giống một lãng tử hơn một quân tử.

“Để ta khỏi một khúc cho con nghe.” Tư Mã Minh Lăng mỉm cười, cầm sáo trong tay, âm thanh du dương bắt đầu vang lên, tựa như cơn gió mát lạnh của trời thu, nghe thật âm tai, thật khiến người khác cảm thấy thoải mái.

Mộ Dung Phong cũng không nói gì, chỉ im lặng ngồi nghe.

Mùi hương của hoa quế thật khiến cho tâm tình người khác trở nên bình lặng, đây quả là một nơi tốt.

Trong lòng Tư Mã Minh Lăng hơi gợn sóng, nhưng y biết chỉ cần như vậy là tốt nhất! Thích một người, có khi không cần nói ra, chỉ cần có thể cùng nhau nói chuyện, cùng nhau tâm sự, chỉ cần như câu quân tử chi giao đàm như thủy (E: “quân tử chi giao đàm như thủy” ý nói là mối quan hệ bằng hữu đơn giản và thuần khiết như nước) là tốt rồi.

Sáng sớm hôm sau khi cơn mưa thu đang rơi tí tách, phủ lên bầu không khí một chút lạnh lẽo thì Tư Mã Nhuệ đã thức giấc. Sau khi rửa mặt chải đầu xong, y liền chạy đến bên ngoài phòng của Mộ Dung Phong, vừa lúc Xuân Liễu từ bên trong đi ra, nhìn thấy y liền lập tức hành lễ, nhẹ nhàng nói, “Hồi Tư thái tử, xin ngài chờ một lát, tiểu thư vẫn còn ngủ, hôm nay tiểu thư có lẽ mệt mỏi hơn thường ngày nên bây giờ vẫn còn đang ngủ.”

“Được, để cho nàng ngủ thêm một chút, có lẽ tối qua uống rượu nên nàng có chút không quen, đáng lẽ tối qua ta không nên để nàng uống.” Tư Mã Nhuệ nghĩ một hồi, rồi nói, “Ta cũng không có chuyện gì, các người nói chuyện nhỏ một chút, đừng quấy rầy nàng.”

Yên Ngọc lúc này từ bên ngoài đi vào, cầm theo một giỏ hoa tinh xảo, đẹp dễ, từ đằng xa đã ngửi thấy hương hoa thơm ngát, nhìn thấy Tư Mã Nhuệ, nàng mỉm cười và nói, “Thụy thân vương thật có lòng, mới sáng sớm đã sai người mang tới một giỏ hoa quế, nói là tặng cho chủ tử, nói là hoa quế trong phủ cũ của Thụy thân vương đã nở, hương hoa so với trước kia cũng thơm hơn một chút nên cố tình hái những bông hoa này tặng chủ tử, hy vọng Tư thái tử phi cũng sẽ thích.”

Tư Mã Nhuệ cười lớn, “Không ngờ lần này hoàng thúc lại tặng hoa cho ta, trước kia hoàng thúc chưa bao giờ cho ai đựng vào hoa trong phủ, ngay cả khi Tổ mẫu ngửi thấy hương hoa, muốn hái một nhánh thúc ấy cũng không chịu, bây giờ không ngờ lại đem một giỏ hoa lớn đến đây, xem ra Tứ thái tử phi của các người đúng là tốt số. Đem hoa đặt trong phòng của nàng đi, đến khi chủ tử của các người tỉnh dậy nhìn thấy nó chắc sẽ rất vui.”

Yên Ngọc gật đầu, rồi đem giỏ hoa vào phòng.

Tư Mã Nhuệ ở bên ngoài, nhẹ giọng dặn lần nữa, “Các người nhỏ tiếng một chút, đừng làm nàng thức giấc.”

Xuân Liễu thầm cười trộm, tuy hiện giờ Tứ thái tử và tiểu thư vẫn ngủ riêng, nhưng ai cũng thấy Tứ thái tử thật sự đối với tiểu thư rất tốt, chỉ mong mọi chuyện cứ tiếp tục diễn ra như vậy, đến một ngày nào đó Tứ thái tử và tiểu thư sẽ có kết quả tốt, vậy cũng có thể khiến cho phu nhân tại nơi cử tuyển được yên lòng.

Đến khi mặt trời gần lên đến đỉnh đầu Mộ Dung Phong mới tỉnh dậy. Tối hôm qua khi nàng trở lại phủ cũng đã rất khuya, sau khi nghe Tư Mã Minh Lăng hàn huyên nhiều chuyện có liên quan đến Tư Mã Nhuệ, so sánh giữa Tư Mã Nhuệ trong câu chuyện và Tư Mã Nhuệ mà nàng biết, quả thật hai người này có điểm bất đồng, thật khiến cho nàng trong nhất thời khó mà thích ứng được. Vừa mở mắt, một mùi hương quen thuộc đã xộc vào mũi, nhìn thấy giỏ hoa trên bàn, trái tim nàng cảm thấy có chút ảm áp, nàng không nghĩ Tư Mã Minh Lăng lại có lòng như vậy, những gì nàng nói đêm qua chỉ là một phút ngẫu hứng, không ngờ khi tỉnh dậy lại thấy hoa quế trong phòng.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong Mộ Dung Phong đi ra khỏi phòng, nàng nhìn thấy Tư Mã Nhuệ đang ngồi đọc sách trong đình lý ngoài đình viên. Nghe thấy tiếng bước chân của nàng, y ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn nàng nói, “Nàng đã dậy rồi, có thấy đói bụng không? Ta đã sai người chuẩn bị sẵn thức ăn để nàng có thể ăn ngay khi tỉnh dậy.”

Mộ Dung Phong mỉm cười nhìn y, “Ta chưa thấy đói, chỉ là thấy ngài ngoan ngoãn ngồi đây đọc sách, ta thấy có chút không quen. Không biết hôm nay tại sao Tứ thái tử lại có nhã hứng ngồi đây đọc sách?”

Tư Mã Nhuệ cầm quyển sách trong tay lên, “Chỉ là một quyển kỳ thư, hôm nay rảnh rồi nên ta lấy xem.”

Vừa lúc đó Yên Ngọc đi vào, nhẹ giọng nói, “Chủ tử, Đại thái tử phi đến, hiện đang chờ người ngoài phòng khách, người có muốn gặp Đại thái tử phi không?”

“Mời Đại thái tử phi vào đây.” Mộ Dung Phong nở nụ cười nhìn Tư Mã Nhuệ, nàng nói, “Ngài có lẽ nên tránh đi một chút, Mộ Dung Thiên đến đây có lẽ là cùng ta nói về một chút chuyện của Mộ Dung gia.”

Tư Mã Nhuệ đứng lên, nhưng cũng không quên dặn dò, “Đừng nói chuyện lâu quá, đã gần giữa trưa rồi, nàng lại ngủ suốt từ tối qua đến giờ chưa ăn gì, mau chóng nói chuyện rồi chúng ta cùng ăn cơm.”

Mộ Dung Phong gật đầu.

Một lát sau bên ngoài truyền đến tiếng bước chân ai đó đang đến gần, rồi dừng lại sau lưng nàng, thanh âm của người đó có chút mệt mỏi, “Tam muội.”

Khí sắc của Mộ Dung Thiên nhìn không tốt lắm, sắc mặt lại tái nhợt giống như người có bệnh.

“Đại tỷ, sao tỷ lại trở nên như vậy?” Nhìn thấy Mộ Dung Thiên, trong lòng Mộ Dung Phong vừa sửng sốt lại có vừa bất an, vừa nhìn nàng đã biết khí sắc của Mộ Dung Thiên tệ như vậy không phải là do thân thể không khỏe, mà là do tâm bệnh, và tuyệt vọng gây ra. Có lẽ vì bây giờ nàng đã biết được không ít chuyện của Tư Mã Triết nên dễ lo lắng, suy nghĩ không biết Mộ Dung Thiên đã biết được chuyện gì.

Mộ Dung Thiên cố gắng cười một chút, rồi nói, “Tỷ nghe nói tối qua muội đánh Lệ phi?”

“Đúng vậy.” Mộ Dung Phong gật đầu, nếu Mộ Dung Thiên không muốn nói thì nàng cũng không muốn hỏi, “Có lẽ là tỷ nghe Thụy Hỉ nói lại. Tuy nói những chuyện Mộ Dung Tuyết làm là bất hiếu, nhưng bản thân là tỷ tỷ, sao có thể đành lòng nhìn muội muội của mình bị người khác coi thường nên muội mới ra tay đánh Lệ phi. Nhưng Lệ phi dù sao cũng chỉ là một nữ hài tử mới lớn phải sống xa gia đình, nếu ngấm lại thì cũng thấy là nàng đáng thương hơn đáng trách.”

“Trong hoàng cung này vốn không có gì gọi là đáng thương, hoặc có gì đáng để được người khác thương hại.” Mộ Dung Thiên nói trong đau xót, “Có đôi khi tất cả mọi thứ nơi đây cũng giống như quy luật của những dã thú rừng rậm, mạnh được yếu thua, đó là quy luật muôn đời. Nếu chúng ta yếu, chúng ta sẽ bị khinh thường, hay thậm chí là biến mất không ai biết. Mộ Dung Tuyết nếu muốn sinh tồn trong cung thì phải học được cách sử dụng tâm kế để có được Hoàng thượng. Tại nơi ăn thịt người không xương này, Hoàng thượng là người duy nhất nàng ta có thể dựa vào, nếu không được Hoàng thượng sủng hạnh, tỷ e là nàng ta sẽ phải chôn thây nơi đây, hay nếu may mắn hơn thì cũng sẽ bị đưa vào lãnh cung, sống ở đó cho đến ngày trút hơi thở cuối cùng.”

Những lời cảm khái của Mộ Dung Thiên khiến Mộ Dung Phong cảm thấy bi ai, nữ nhân trong cung, cho dù thân phận thế nào, cũng có được mấy ai có thể giữ nguyên vẻ đẹp chân thật ban đầu. Trong hoàng cung xa hoa lộng lẫy, bên ngoài của ai cũng như hoa như ngọc, nhưng bên trong thật ra là những u nhọt thối rữa.

Cả đình viên rơi vào tĩnh lặng, nàng và Mộ Dung Thiên cũng lặng lẽ đứng đó.

54. Chương 54

“Phụ thân thu nhận Xuân Đào rồi.” – Mộ Dung Thiên bất chợt lãnh đạm mở miệng, trong lời nói không hề có cảm tình nên có – “Hôm nay lão nô trong phủ đến đây, đưa tới một phong thư của phụ thân, nói rằng phụ thân đã thu nhận Xuân Đào.”

Mộ Dung Phong cũng sửng sốt, Mộ Dung phu nhân vừa mới mất, theo đạo lý mà nói, Mộ Dung Thanh Lương vẫn chìm trong đau khổ, sao lúc này lại còn thu nhận Xuân Đào?! Xuân Đào kia đầy đặn, kiều mỹ mà giản đơn? Có thể nào? Vì cái gì cơ chứ?

“Phụ thân nói trong thư, sau đám tang của vợ, tâm tình đau khổ, thờ ơ với cuộc đời, may có Xuân Đào ngày ngày bầu bạn, nhẹ nhàng khuyên giải an ủi, săn sóc chiếu cố, cho nên thu nhận làm thiếp.” – Mộ Dung Thiên cười khổ một chút, nhìn Mộ Dung Phong – “Tam muội, muội nói ta hay, trên đời này còn chuyện nào quá đáng hơn? Mẫu thân vừa mới qua đời. Thê tử kết tóc xương cốt còn chưa lạnh, phụ thân đã nạp thiếp mới, mà còn là một nha hoàn hèn mọn trong phủ. Sao có thể khiến ấu thân dưới cữu tuyền an nghỉ đây?”

Mộ Dung Phong trong lòng cũng nghĩ không ra, vì sao, Mộ Dung Thanh Lương phải quyết định như vậy.

“Nha đầu Xuân Đào kia, ta nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng!” – Mộ Dung Thiên cắn chặt hai môi – “Cũng đám nhân lúc này dụ dỗ chủ tử của mình, ngay vừa lúc phu nhân của chủ tử mình vừa mới tạ thế liền mò lên giường của chủ tử, lại còn làm thiếp. Thật là nhục nhã gia phong, phụ thân ngần ấy tuổi rồi, làm ra chuyện như thế, thật khiến người ta thất vọng đau khổ. Trong nhà cũng không phải không có thiếp, có mà, sao còn cố tình nhân lúc này mà làm? Sao lại có đạo lý như vậy chứ!” (Juu: từ lúc em Tuyết làm lolita thì nhà Mộ Dung này đã chẳng còn mặt mũi gì rồi, so đo làm gì nữa :))

Mộ Dung Phong đột nhiên nhớ tới một câu: “Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ” (Juu: “- đang lúc không may còn gặp chuyện thêm dầu vào lửa, như kiểu “họa vô đơn chí”, bonus tiếng Tây “when it rains, it pours” :))

Mộ Dung Thiên đột nhiên rơi lệ, nước mắt cứ thế thi nhau, từng giọt từng giọt rơi xuống không chịu ngừng, nhìn Mộ Dung Phong, biểu tình của nàng cứ thế bất lực.

“Tam muội, ta cảm thấy mệt mỏi quá. Tiểu muội như thế, phụ thân như thế, hoàng cung này không phải là nơi một người có thể ở lại được, những người liên quan tới hoàng cung này đều không có được kết cục tốt. Tỷ tỷ ngày đó thực không nên nghe lời phụ thân uội gả vào hoàng cung, chỉ mình ta, đã đủ rồi, thế mà cả nhà đều không thoát khỏi liên lụy.”

Mộ Dung Phong mỉm cười, an ủi Mộ Dung Thiên – “Tỷ tỷ, nghĩ thoáng chút đi, mỗi người đều có số phận riêng, chúng ta cứ lo cho cuộc đời riêng của mình đi. Về phần phụ thân, người tuy là phụ thân của chúng ta, nhưng người cũng là một người độc lập, người muốn thế nào, chúng ta không cách nào ngăn được, giờ chỉ mong Xuân Đào kia đối xử tốt với phụ thân là được, coi như là có người thay ta ở bên chăm sóc phụ thân đi. Chuyện Mộ Dung Tuyết, đã như vậy rồi, cứ mặc nàng đi thôi, hoàng cung như thế, sợ là nàng không ngóc đầu lên được, nghĩ đến Hoàng thượng cũng còn phải để ý đến thể diện của Mộ Dung gia, chắc sẽ không

đổi xử quá đáng với Mộ Dung Tuyết. Lệ phi là nữ tử cá tính mạnh mẽ, nhiệt tình như lửa, đến từ dị quốc, phong tục tập quán không giống với chúng ta, có lẽ nàng chỉ sống đúng với bản tính của mình, nói vậy cũng sẽ không đối đầu với Tiểu Tuyết. Tỷ tỷ cứ yên tâm, dù sao còn có ta ở đây, sẽ cùng giúp.”

Mộ Dung Thiên thở dài, tâm tình có vẻ vẫn không được tốt lắm như cũ.

Xuân Liễu từ đâu vội vàng chạy lại, nói nhỏ với Mộ Dung Phong – “Tiểu thư, Tứ thái tử đột nhiên có việc gấp ra ngoài, nói ngài có chuyện phải xử lý, bảo người nhớ ăn cơm.” (Juu: yêu quá :-x)

Mộ Dung Phong sững sốt một chút, theo bản năng hỏi – “Cũng không nói rõ đi đâu sao?”

Xuân Liễu lắc đầu – “Tứ thái tử đi vô cùng vội vã, nhưng Yên Ngọc tỷ tỷ lại nhận ra người đến tìm ngài ấy là người của Túy Hoa Lâu, Yên Ngọc tỷ tỷ đoán, có lẽ Nguyệt Kiều kia lại xảy ra chuyện gì rồi, cho nên Tứ thái tử mở vội vội vàng vàng ra đi.”

Biểu tình của Mộ Dung Phong bình thản vô cùng, không hề bức bối như Xuân Liễu tưởng tượng, chỉ gật đầu, ngẫm nghĩ rồi nói – “Chúng ta đi ăn cơm thôi. Tỷ tỷ, có muốn ở lại dùng cơm không?”

“Bỏ đi, lòng ta có chuyện, ăn không vô.” – Mộ Dung Thiên lắc đầu, nhìn Mộ Dung Phong, có chút khó hiểu nói – “Muội thật là người lạc quan, tình huống như thế, còn có thể nuốt trôi cơm, nếu là ta, đã sớm bị Tư Mã Nhuệ làm cho tức chết rồi.”

Mộ Dung Phong cười nói – “Tỷ tỷ cứ đùa, ta sao phải tức giận? Chỉ gả cho hắn, nhưng không có lòng với hắn, không có lòng, sao tức giận được, huống hồ hắn đi Túy Hoa Lâu thăm Nguyệt Kiều bị thương, không phải đi tìm hoa hồng liễu (Juu: ờ...ờ...đi tìm t/y bên ngoài :]] nói trong sáng là thế, cái này ai cũng biết nhở :]], ta sao phải giận hắn?”

Mộ Dung Thiên cũng nhin không được cười cười, Tam muội này, tính cách thật sự là không giống với trước kia, nhưng mà trước kia thì như thế nào nhỉ? (Juu: chị em cái kiểu gì thế (I_I)) Không nhớ rõ, có lẽ cũng như thế này. Chỉ là từ chỗ bà ngoại về Mộ Dung vương phủ, trong thời gian ngắn chưa thể hòa hợp, nên có chút cô đơn và im ắng, thế nên bị mọi người xem nhẹ, nay đến hoàng cung, mới khôi phục lại !

“Thế có khác gì nhau, Túy Hoa Lâu là nơi nào, muội chẳng lẽ không biết sao? Đến chỗ trắng hoa, thăm Nguyệt Kiều với tìm hoa hồng liễu thì có gì khác nhau?” – Mộ Dung Thiên cười nhìn Tam muội của mình, lẳng lặng nói – “Nếu không phải Tứ thái tử này tính cách từ nhỏ đã ngược khó chơi, thanh lâu nữ tử Nguyệt Kiều kia đã sớm bị xử lý rồi, thế mà không nghĩ ngợi nhiều, mắt nhắm mắt mở cho qua, muội cũng thật là bao dung!”

Mộ Dung Phong mỉm cười không nói, những gì tối qua Tư Mã Minh Lăng giải thích vẫn còn rõ ràng bên tai, Mộ Dung Thiên mới là đáng thương nhất, thân là đại tiểu thư của Mộ Dung vương phủ, là hoàng hậu nương nương tương lai của Đại Hưng vương triều, không thể không gánh trên vai cái vẻ đoan trang, hiền thực, nhẵn nhụi, cẩn thận.

“Tỷ phu bận bịu gì vậy?” – Mộ Dung Phong đổi đề tài, nhẹ giọng hỏi.

Mộ Dung Thiên cười nhẹ, khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, nói nhỏ – “Chẳng qua là đi theo phụ hoàng giải quyết mấy việc chính sự vụn vặt thôi, tỷ phu của muội cũng thật là người phúc hậu, mặc dù là đại thái tử của Đại Hưng vương triều, không như tứ thái tử này toàn tật xấu.”

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng cười cười, nói – “Tỷ tỷ vận khí tốt, bao năm qua, tỷ phu luôn là người Mộ Dung Phong và Mộ Dung Tuyết kính yêu nhất, mong tỷ tỷ và tỷ phu cả đời âu yếm bên nhau.”

Mộ Dung Thiên nhẹ nhàng cười, nhưng nụ cười có chút gượng gạo, như cố che dấu điều gì.

Tình hình của Nguyệt Kiều xấu hơn so với Tư Mã Nhuệ tưởng tượng không ít, vết thương ở chân nàng chuyển biến xấu rất nhanh, miệng vết thương đã mưng mủ.

Thái y nói – “E là không phải do khiêu vũ không cẩn thận, xem tình hình thế này, sợ là bị người ta hạ độc, bình thường mà nói, nếu chỉ ngã bị thương, nằm trên giường nghỉ ngơi nửa năm cũng sẽ không sao, nhưng ngược lại càng nghỉ ngơi tình hình càng tệ, có lẽ ban đầu không thấy rõ được, nhưng càng để lâu, độc tính càng phát tác, thành ra thế. Nhưng xem loại độc này, chắc không phải là của Đại Hưng vương triều chúng ta, cho nên lão thần đoán không ra là thuốc gì.”

Tư Mã Nhuệ nhíu mày, suy nghĩ một hồi rồi nói – “Chắc không phải vậy đâu, lúc ban đầu chắc chỉ là đơn thuần ngã bị thương, e là về sau mới xảy ra vấn đề. Lúc ấy ta đã xem qua tình trạng thương thế của nàng, chỉ là có chút hiện tượng gãy xương đùi thôi, không có dấu hiệu trúng độc gì, nhưng bây giờ xem, chắc là độc được đã theo miệng vết thương chầm chậm ngấm vào xương cốt, sau đó mưng mủ...ai là người đầu tiên sắc thuốc cho Nguyệt Kiều, đưa nàng tới gặp ta.”

Một tiểu nha hoàn được dẫn tới, xem bộ dáng nàng không chỉ thanh tú, mà còn thật thà.

55. Chương 55

Nguyệt Kiều tuy là đau đến nổi ngũ quan trên mặt đều vặn vẹo, nhưng vẫn cố chịu đau nói – “Nàng được thiếp nhặt trên đường về, lúc ấy nàng cùng cha lưu lạc tới đây, cha nàng bị cảm phong hàn, chữa trị muộn, chết bên đường, thiếp thấy nàng đáng thương nên dắt về, cho đi theo nữa năm nay, là một cô bé thành thật đáng tin cậy.”

Tư Mã Nhuệ gật đầu – “Tiểu Ngũ, ta biết rồi.” – Nói xong, nhìn Tiểu Ngũ, lẳng lặng hỏi – “Thời gian này có ai ghé qua không?”

Tiểu Ngũ sợ hãi đứng, nghĩ ngợi hơn nửa ngày, lắc đầu – “Không có ai ghé qua, nơi này cũng không ai có thể vào được.”

“Thuốc là ai đi mua?” – Tư Mã Nhuệ ngẫm nghĩ hỏi – “Khi đi mua thuốc có gặp ai không? Ví dụ như, chủ động bắt chuyện với người, hay cố ý va vào người, nhưng người không quen biết, thậm chí còn cảm thấy người ta có phần xa lạ?”

Tiểu Ngũ ngẫm nghĩ, hơn nửa ngày mới nói – “Ngài vừa nói như vậy, Tiểu Ngũ nghĩ ngay tới, mấy hôm trước khi đi mua thuốc, nô tỳ quả thực đã đụng vào một người, lúc ấy đến hiệu thuốc bắc lấy thuốc, có một người phụ nữ chủ động tới bắt chuyện với nô tỳ, lúc ấy nổi gió, có một trận mưa nhỏ, nàng còn xin đi chung ô với nô tỳ, còn hỏi nô tỳ sao thời tiết như thế còn đi mua thuốc. Nô tỳ có ấn tượng với nàng ta, hơn nữa ấn tượng rất sâu, khi về còn kể lại với tiểu thư, bởi bộ dạng người ấy cùng tiểu thư có mấy phần tương tự, nhất là lông mày và đôi mắt, giống nhau như đúc.” (Juu: nhận ra mặt hàng rồi nhé, muốn ném gạch quá =.=)

Tư Mã Nhuệ mặt không chút thay đổi, đứng yên nửa ngày, nói – “Được rồi, ta biết phải làm thế nào, giờ ta đi lấy giải được giúp tiểu thư nhà người, Nguyệt Kiều, người tạm thời chịu đựng một chút.”

Trong>Noãn Ngọc Các, Lệ Uyển thật yên ắng, không một tiếng động, Nhã Lệ công chúa nằm trên giường chớp mắt, nha hoàn hầu hạ nhẹ nhàng tiến vào, nói nhỏ – “Lệ phi nương nương, Tứ thái tử có việc muốn tìm người, mời người ra ngoài nói chuyện.”

Nhã Lệ sững sốt một chút, Mộ Dung Phong sớm đã không việc gì, sao giờ còn đến tìm nàng?

Trong đình viện, Tư Mã Nhuệ lẳng lặng đứng, nghe thấy tiếng Nhã Lệ đi ra, cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói – “Lệ phi, thích thật đấy, giờ này còn ngủ trưa. Tư Mã Nhuệ có việc cần người đi giúp một cái, không biết có thời gian hay không?”

Nhã Lệ khó hiểu – “Mộ Dung Phong không phải sớm đã ổn lắm rồi sao, nghe nói là Hồng Ngọc đưa tới giải được, sao giờ đột nhiên cần ta giúp?”

“Lần này, là cần Lệ phi giúp Tư Mã Nhuệ đi cứu một vị bằng hữu khác.” – Tư Mã Nhuệ quay đầu thoáng nhìn Nhã Lệ – “Vị bằng hữu này thân phận có chút đặc biệt, cảm phiền Lệ phi chịu thiệt thòi một chút, đến Túy Hoa Lâu một chuyến.”

“Túy Hoa Lâu? Có phải chốn ăn chơi lớn nhất ở đây không? Đến thì đến được, chỉ là phải chờ ta một chút thay nam trang, tránh cho người ta chú ý.” – Nhã Lệ vừa nghe, hai mắt sáng lên – “Khi còn ở Ô Mông

quốc, ta thường cải trang làm con trai, lên cùng đại ca tới chỗ đó vui chơi, haha, rất thú vị, ta còn học được không ít thứ hay ho. Nhưng mà, ta ra khỏi cung thế nào đây?”

Tư Mã Nhuệ ngăn khéo miệng khỏi cười, lạnh lùng nói – “Ra cung như thế nào không cần người quan tâm, ta sẽ lo liệu, chỉ cần người cứu bằng hữu của ta là được, phiền người nhanh nhanh một chút, thương thế của nàng vô cùng nghiêm trọng, e rằng tới muộn, sẽ khiến tình trạng tồi tệ hơn.”

Nhã Lệ cười ha hả – “Đơn giản, chờ ta một chút thôi.”

Tới Nguyệt Kiều Các, Nguyệt Kiều sớm đã đau ngất đi, thái y đứng một bên, thúc thủ vô sách, Tư Mã Nhuệ phẩy tay nói – “Người lui xuống đi, nếu có việc gì, sẽ báo sau.” – Nhìn phía Nhã Lệ hỏi – “Người biết nàng trúng độc gì không?”

“Biết.” – Nhã Lệ gật đầu, có chút khó hiểu nói – “Đại Hưng vương triều này sao lại có độc dược của Ô Mông quốc chúng ta? Hai nước chúng ta không qua lại, cũng không thông thương, sao lại có được loại dược này? Nàng là người ở đâu, sao lại trúng độc này?”

“Nàng là một vũ nữ ở đây, tên là Nguyệt Kiều, về phần nàng làm sao mà trúng độc, ta cũng không biết.” – Tư Mã Nhuệ thần nhiên nói – “Có chữa được không?”

Nhã Lệ gật đầu, vẻ mặt có chút tiếc nuối nói – “Chữa thì chữa được, nhưng mà, e là nàng về sau khó mà khiêu vũ được nữa. Loại độc này nguyên là độc mà Ô Mông quốc(Juu: nguyên bản là Đại Hưng vương triều, nhưng ta thấy không hợp lý nên đổi lại) dùng để trừng trị phạm nhân, chỉ cần rạch một vết nhỏ trên đùi, hoặc có chỗ nào bị thương dù rất nhỏ, đều có thể thẩm thấu tận xương, sau đó phần da xung quanh sẽ sưng mủ, cực kỳ đau đớn, cuối cùng từng mảng từng mảng da rụng ra, lộ ra xương cốt, cho dù khép lại, cũng sẽ lưu lại vết sẹo khó coi, hơn nữa làn da còn bị khô héo(Juu: em gái kia quá tởm ~~, khổ thân NK). Tình trạng trước mắt của nàng cũng không làm khó ta được, nhưng mà...e là thời gian qua quá khổ sở, chỉ sợ về sau sẽ còn lại ám ảnh sâu sắc, nhất là đi lại quá lâu, lại càng không thể khiêu vũ.”

Tư Mã Nhuệ chau mày – “Chẳng lẽ chỉ có thể như thế?”

“Cũng không hẳn, chủ yếu là nàng có thể chịu đựng được hay không, thực ra đau đớn mới chỉ là giai đoạn đầu, về sau kỳ thực sẽ không đau, nhưng vì vừa mới bắt đầu đã đau đớn kinh khủng, khiến đầu óc có ấn tượng sâu đậm, cho nên vừa động đã đau, không thể tránh khỏi.” – Nhã Lệ lẳng lặng nói – “Ô Ô Mông quốc, trừ phi phạm vào trọng tội, chứ bình thường cũng không động tới loại dược này, hơn nữa thứ này chỉ có trong hoàng cung của Ô Mông quốc, ai có thể có được loại dược này, ta bây giờ sẽ pha chế thuốc giải, e là nàng phải chịu đựng thêm mấy canh giờ, có mấy loại thuốc phải về Ô Mông quốc lấy, nơi này không mua được.”

“Đau đớn như thế, tiểu thư làm sao chịu đựng được?” – Tiểu Ngũ khẩn trương bắt an hỏi.

Nhã Lệ ngẫm nghĩ – “Ta cho các người một ít thuốc giảm đau trước, sau đó sẽ đi làm thuốc giải. Thật sự buồn chết ta đi, là loại người nào có thể dùng tới loại dược này? Đại Hưng vương triều trước mắt sợ cũng chỉ có mình ta là người Ô Mông quốc, hơn nữa cũng chỉ có ta mới có được loại dược này, vì sao?....Thật là tà môn, Ô Mông quốc tuy cũng có lén buôn bán với Đại Hưng vương triều, nhưng vẫn không hề có trao đổi dược liệu! Hiện tại ngoài ta ra, cũng chỉ có Tư Mã Cường và Hồng Ngọc bọn họ có thể có được, vấn đề là bọn họ không quen biết gì vũ nữ này, người thấp kém như thế, lại là nữ tử thanh lâu, ai có thể có thâm cừu đại hận với nàng đây?”

Tư Mã Nhuệ mặt không chút thay đổi nói – “Ta nghĩ cả rồi.”

Nhã Lệ lắc đầu – “Ôi, thật là đáng thương, nếu nàng rất yêu khiêu vũ, về sau không thể nhảy, phải đổi mặt thế nào đây. Hơn nữa nếu nàng không thể khiêu vũ, ở chốn trăng hoa này, phải làm sao để nuôi sống bản thân? Ôi, được rồi, Tư Mã Nhuệ, người quen biết nàng thế nào? Mộ Dung Phong mà biết, nhất định sẽ không để yên cho người. Haha, thú vị, người nhất định không thể nào có được Mộ Dung Phong, tuy hôm qua nàng cho ta một cái tát, nhưng ta không hề hận nàng, ngược lại còn hâm mộ Mộ Dung Tuyết có một tỷ tỷ xuất sắc như thế, có tỷ tỷ như vậy, nếu muốn ở trong hoàng cung, thực rất dễ dàng.”

Tư Mã Nhuệ nhin không được cười cười, cũng không nói gì.

“Ta về viết đơn thuốc, người phải người phi ngựa tới...khụ, ta thật là ngốc, nếu phải người về Ô Mông quốc, ta việc gì phải pha chế thuốc giải, chỉ cần cho người đi gặp phụ vương hoặc ca ca ta, có thể lấy ngay được thuốc giải có sẵn, thời gian hạn hẹp thế này, pha chế thuốc giải cũng rất khó(Juu: NL nhiều lúc rất là dễ thương nhĩ ^^~). Tiểu nha đầu, lại đây, ta viết cho người một đơn thuốc, người mau mau tới hiệu thuốc mua về sắc cho tiểu thư nhà người uống, có thể giảm bớt đau đớn.” – Nhã Lệ viết một đơn thuốc đưa cho Tiểu Ngũ.

Tư Mã Nhuệ trong lòng có chút cảm kích, Nhã Lệ này cũng không đến nỗi tội tệ lắm lắm, chẳng trách Mộ Dung Phong nói nàng đáng thương, một cô gái rời xa quê hương, đến nơi này sống bầu bạn với một ông già xa lạ, hơn nữa ông già này còn có không ít thâm hiểm, cũng thật đáng thương.

56. Chương 56

Trở về phủ, Mộ Dung Phong đang ở trong đình trồng hoa, là một chậu hoa quế, còn có những nụ hoa tinh tế đã nở, nhìn hần trở về, cười nói – “Là hoàng thúc cho người đưa tới đó, nói rằng bởi hoa quế nhú ra cành mới, nên cố ý chiết ra đưa tới, ta chọn cái bông này để trồng, người xem có được không?”

“Hoàng thúc thật là bất công, bao lần ta xin mà người chẳng cho, lần này thật là hào phóng, đầu tiên là đưa hoa, giờ đưa tới cả chậu, tổ mẫu mà biết, nhất định ‘đau lòng’ lắm, người cũng đòi hỏi mấy lần, nhưng mà hoàng thúc cũng không chịu cho, ngay cả một đóa hoa cũng không chịu ngắt.” – Tư Mã Nhuệ cười trêu chọc – “Hoàng thúc thích nàng như vậy thật hiếm thấy, người vốn ít qua lại với bọn tiểu bối. Toàn nói thể hệ tiểu bối kiêu ngạo hơn thể hệ trước, không hề thú vị.”

Mộ Dung Phong mỉm cười – “E là với ‘thanh danh’ bên ngoài của Tứ thái tử ngài đây, người ta cũng sợ đi. Nguyệt Kiều cô nương sao rồi?”

“Nàng không tức giận sao?” – Tư Mã Nhuệ sững sốt, Mộ Dung Phong chủ động nhắc tới Nguyệt Kiều, hơn nữa khẩu khí rất là bình thản, khiến hần cảm thấy thật bất ngờ, thốt lên hỏi.

Mộ Dung Phong cười – “Tức giận? Ta sao phải tức giận? Khó hiểu!”

Tư Mã Nhuệ có chút ngượng ngùng – “Khó hiểu thật, ta vừa mong nàng tức giận, lại sợ nàng tức giận. Trước là vì cảm thấy nếu như nàng tức giận, chứng tỏ trong lòng nàng còn để ý đến ta; sợ nàng tức giận, là nhờ nàng tức giận, không để ý đến ta, ta biết làm sao mà chuộc lỗi đây.”(Juu: ca dễ thương quá đi mất *^o^*)

Mộ Dung Phong nhin không được cười nói – “Tư Mã Nhuệ, người không chỉ có da mặt dày, cả công phu mồm mép này cũng không tệ. Nguyệt Kiều cô nương bị thương chân, nếu nằm trên giường nghỉ ngơi, chắc bây giờ đang trong giai đoạn hồi phục, chỉ mong nàng sau này có thể tiếp tục khiêu vũ, tài khiêu vũ của nàng ấy thật không tồi.”

Tư Mã Nhuệ thở dài, bất đắc dĩ nói – “Ta cũng lo lắng chuyện này, bệnh tình của nàng ấy tái phát, thái y phải người đến báo cho ta biết, nàng bị trúng một loại độc dược đặc biệt của Ô Mông quốc, chỉ e sau này không thể khiêu vũ.”

“Độc dược của Ô Mông quốc? Chẳng lẽ có liên quan tới Hồng Ngọc?” – Mộ Dung Phong thốt lên.

Tư Mã Nhuệ sững sốt – “Sao nàng biết được?”

Mộ Dung Phong trong lòng âm thầm tự trách mình lỗ lòi, lập tức mỉm cười nói – “Đoán thôi. Độc dược của Ô Mông quốc này, người còn nói là đặc biệt, đương nhiên không phải người bình thường có thể có được, Nhã Lệ bây giờ là Lệ phi nương nương, nàng không cần phải có hiểm khích gì với một thanh lâu nữ tử, nhưng ngoài nàng ra, có thể có được loại độc dược đặc biệt này của Ô Mông quốc, cũng chỉ có hai vợ chồng Tư Mã Cường và Hồng Ngọc, chữa khỏi bệnh cho ta không phải là nhờ thuốc Hồng Ngọc mang về từ Ô Mông quốc sao. Nhưng mà, nàng làm sao lại kết oán với Nguyệt Kiều cô nương? Nguyệt Kiều cô nương kia đường

như cũng không phải người không kín kẽ, sau lại có danh hào của Tứ thái tử người, vì sao?.....có lẽ không liên quan đến nàng, mà là những người khác.”

Tư Mã Nhuệ cũng không nghĩ ngợi nhiều, Mộ Dung Phong thông minh hẳn đã sớm biết, coi như nàng thật sự đoán, miệng nói – “Trong hoàng cung này vốn là nơi thị phi, coi như Nguyệt Kiều không may mắn, nếu thật sự là Hồng Ngọc, ta sẽ không tha cho nàng, Nguyệt Kiều chỉ im lặng làm một vũ nữ, nàng nhiều chuyện quá rồi.”

Mộ Dung Phong lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, thực ra nàng cũng thực sự đoán thôi, nhưng mà nếu không phải trước đó nghe Tư Mã Minh Lăng nói Nguyệt Kiều vốn là người của Tư Mã Triết, nàng cũng sẽ không nghĩ đến là Hồng Ngọc, nhưng mà, xem Hồng Ngọc kia, bộ dạng hiền lương thực đức, sao lại ngoan độc như thế, không biết rốt cuộc Nguyệt Kiều trúng độc gì, mà lại báo hại nàng về sau không thể khiêu vũ? Nhưng mà, Hồng Ngọc sao biết được Nguyệt Kiều là người của Tư Mã Triết? Hơn nữa bây giờ nàng đã là phi của Tư Mã Cường, hai người tình cảm cũng tốt, vì sao còn muốn khơi lại quan hệ với Tư Mã Triết? Thật là khó hiểu.

Nhìn lại, hoàng cung này ai chẳng đang đeo trên mình mặt nạ?

Có lẽ căn bản không liên quan tới Hồng Ngọc.

“Làm sao chữa trị được cho nàng ấy?” – Mộ Dung Phong lo lắng hỏi, rồi đột nhiên cười nói – “Chi bằng người đi nhờ Lệ phi nương nương giúp đỡ, với thân phận công chúa Ô Mông quốc của nàng ấy, loại độc nào có thể làm khó được nàng?”

“Ta đúng là đã đi nhờ nàng ta giúp, mới biết được Nguyệt Kiều bị trúng độc được của Ô Mông quốc, hơn nữa cũng biết, loại độc này không phải người bình thường có thể có được, cho nên, ta hoài nghi Hồng Ngọc, dù sao Nguyệt Kiều cùng với...” – Tư Mã Nhuệ dừng lời, chuyển sang chuyện khác – “Nàng dùng cơm trưa chưa?”

Mộ Dung Phong cũng không hỏi lại, gật đầu – “Ta đã dùng rồi, cũng nghỉ ngơi một lát rồi, người e là còn chưa ăn cơm, đi ăn một chút đi. Ta ở đây trồng hoa xong rồi, tưới một chút nước nữa là được, tổ mẫu vừa cho Tiểu Đức Tử đến kêu chúng ta qua cung Tường Phúc, ta đã đồng ý rồi.”

“Được.” – Tư Mã Nhuệ đồng ý – “Cẩn thận kéo tay bị thương, hay là bảo bọn nô tỳ làm, nàng đứng một bên xem là được rồi.”

“Như thế mới thực không thú vị.” – Mộ Dung Phong mỉm cười, cúi đầu, bồi thêm đất cho hoa quế – “Hoa này tự mình trồng, mới cảm thấy thú vị.”

Thái hậu nương nương đang nói chuyện phiếm cùng Tư Mã Minh Lăng, ngày mai chính là mười lăm tháng tám, mỗi năm cũng chỉ được gặp đứa con này một lần, lần nào trò chuyện mãi cũng không đủ, nghe Tiểu Đức Tử nói – “Thái hậu nương nương, tứ thái tử và tứ thái tử phi đến rồi.”

Mộ Dung Phong mặc một bộ váy trong xanh, tóc vấn đơn giản, gài một cây trâm ngọc cùng màu. Từ sau hôm kết hôn cả ngày đội mũ phượng, nàng trở nên dị ứng với những trang sức vật phẩm trên đầu, hoàn toàn không thích, hận không thể như ở thời đại của Bạch Mẫn, túm buộc tùy tiện, là ổn, cùng lắm thì thêm cái kẹp tóc, đơn giản và dễ dàng, cũng rất thoải mái, nhưng mà, nơi này dù sao cũng là cổ đại, nàng nếu thực sự buộc tóc đuôi ngựa, không khéo mọi người lại nghĩ nàng có bệnh về đầu óc, nam nhân ở đây đều tóc dài, đỉnh đầu buộc một cái ngọc tướng, nàng cũng không thể làm như thế được, cũng đành chịu thôi, bỏ đi cặp này trâm nọ, chỉ cần thế này là được rồi.

“Phong nhi có vẻ không thích trang sức vật phẩm lắm, lần nào cũng sạch sẽ khoan khoái nhẹ nhàng như thế, nhìn thật thoải mái.” – Thái hậu tươi cười nói.

Mộ Dung Phong mỉm cười – “Tổ mẫu quá khen, thực ra là Phong nhi lười, từ hôm đó đeo mũ phượng, khiến cái trán Phong nhi bầm tím, Phong nhi vẫn còn sợ, chỉ hận trên đầu không thể ngoài tóc ra không để lại thứ gì.”

Thái hậu cười rất thoải mái – “Tổ mẫu cũng từng nghĩ tới chuyện đó, nhưng mà tổ mẫu cũng không có lòng được như Phong nhi, khi đó, dù có không muốn thế nào, cũng phải gài một đầu dây trâm, đội một đầu dây vàng dây ngọc đi lại, như Phong nhi thế này vẫn hơn, vừa xinh đẹp vừa thoải mái.”

Mọi người đều cười.

Tư Mã Minh Lăng mỉm cười hỏi – “Có thích hoa quế không? Mỗi sáng sáng khi vẫn còn sương sớm, nghe hương rất tuyệt, vừa thơm mát lại hơi ngòn ngọt.”

“Cám ơn hoàng thúc.” – Mộ Dung Phong nhẹ nhàng thi lễ – “Chỉ đưa đến một gốc cây thôi cũng đã tốt lắm rồi, lại còn có chút hoa, con vừa trồng ổn lắm rồi.”

Tư Mã Nhuệ bên cạnh cười rạng rỡ – “Tổ mẫu, con muốn mách tội hoàng thúc nhé. Tổ mẫu, người không phải không biết, hoàng thúc trân trọng cái nơi đó biết bao, nhất là từ khi thúc ấy đánh thêm hai cây hoa quế, lại càng yêu như trân bảo, ngay cả tổ mẫu nghĩ thấy mùi hương, muốn hái một chút, thúc ấy cũng không cho, thế mà sáng sớm nay lại mang đến chỗ Nhuệ nhi một lẵng hoa, sau đó lại tặng thêm một chậu hoa quế, haha, người phải dạy dỗ thúc ấy cho ra nhẽ mới được.”

“Thật sao?” – Thái hậu nhìn con mình, mỉm cười hỏi – “Nếu thật, ta còn phải phạt gấp đôi.”

Tư Mã Minh Lăng mỉm cười – “Nhuệ nhi này há miệng càng ngày càng không tử tế, được ta tặng quà cho còn trách cứ, thật là đáng thương.”

“Lần này về, có định ở thêm mấy ngày nữa không?” – Thái hậu hỏi.

“Con định ở thêm mấy hôm nữa rồi đi.” – Tư Mã Minh Lăng thản nhiên nói, ánh mắt nhẹ nhàng mà lướt rất nhanh qua Mộ Dung Phong, Mộ Dung Phong thản nhiên mỉm cười đáp lại, không có dấu vết gì. Trong lòng Tư Mã Minh Lăng vừa âm áp lại vừa buồn bã mất mát, nữ tử như thế, chỉ đành hận không gặp nhau khi còn chưa gả đi.

57. Chương 57

Khi trở lại phủ tứ thái tử thì đã là buổi tối, Tư Mã Nhuệ lại tính đi thăm Nguyệt Kiều, mà Mộ Dung Phong cảm thấy mệt mỏi, sớm lên giường nghỉ ngơi.

Xuân Liễu cảm thấy rất khó hiểu, tiểu thư dường như căn bản không thèm để ý tứ thái tử đi đâu, hơn nữa còn rất an tâm, tứ thái tử kia cũng khó hiểu luôn, giờ đi ra ngoài mà chẳng ngại ngần gì Mộ Dung Phong, khi hai người trở về cũng nói nói cười cười, xem tâm tình cũng không tệ, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Xuân Liễu thực sự không hiểu được.

Mộ Dung Phong nằm trên giường, tùy tiện giở cuốn sách, thấy Xuân Liễu đứng bên cạnh, ngẫm nghĩ rồi nói – “Xuân Liễu, ta ở đây không việc gì, em đi tìm Thụy Hỉ tâm sự đi, tiện đường giúp ta nhìn xem tứ tiểu thư.”

Xuân Liễu rất vui vẻ, đồng ý lui ra, nàng đúng là đã lâu không gặp Thụy Hỉ, từ khi Thụy Hỉ cùng tứ tiểu thư vào ở Noãn Ngọc Các, đã không gặp rồi.

Bình thường khi Mộ Dung Phong ra ngoài, luôn luôn có Tư Mã Nhuệ đi cùng, không cần mang theo nha hoàn, cho nên phân nửa thời gian nàng đều ở trong phủ, nói chuyện phiếm với Yên Ngọc, làm việc nhà, Yên Ngọc cũng là người không tệ, thường vẫn luôn quan tâm nàng, nàng ở chỗ tứ thái tử này cũng thật vui vẻ, không biết Thụy Hỉ bên kia thế nào.

Noãn Ngọc Các, rất yên lặng, tối nay Hoàng thượng ở bên chỗ Hoàng hậu, bởi Tư Mã Minh Lăng trở về, buổi tối ở chỗ Thái hậu, Tư Mã Nhuệ và Mộ Dung Phong đi rồi, Hoàng thượng cố ý hẹn Tư Mã Minh Lăng sang Chính Dương cung chơi, cho nên không ghé qua.

Thực ra Hoàng thượng cũng rất khó xử, hai phi tử này, mỗi người một vẻ, lấy ai bỏ ai đều thực không ổn, có lòng đến một cái uyển, cái bên Đông hay cái bên Tây, đi bên nào, cũng khiến bên kia không vui, chỉ bằng, Hoàng hậu đây, cũng lâu rồi chưa tới, dù sao cũng phải ghé qua thăm một cái. (Juu: không chỉ hao sắc, bạc tình mà còn hèn nữa...=.=)

Chỉ thẹn trong lòng, ở sau lưng Hoàng hậu mời Tư Mã Minh Lăng tới Quan Nguyệt Lâu, đã chẳng nói làm gì, nhưng còn chuyện Lệ phi và Tuyết phi tranh giành tình nhân, nhất định Hoàng hậu đã biết rồi, chuyện Lệ phi bị Mộ Dung Phong tát một cái, Hoàng hậu chắc cũng biết, cho nên mời Tư Mã Minh Lăng qua, giúp đỡ lời trước mặt Hoàng hậu, tránh cho người ta thâm oán.

Hoàng hậu cũng không có phản ứng gì, nhìn không ra suy nghĩ trong lòng, thực ra chuyện Lệ phi bị tát, sớm đã truyền tới tai nàng, trong lòng nàng cũng cảm thấy Lệ phi đáng bị đánh, cho nên cố tình không nhắc tới, Phong nhi là con dâu mình, coi như là xả giận thay mình, dạy dỗ nữ tử phiên bang kia một chút cũng tốt.

Khi tán gẫu cũng Thái hậu nhắc tới chuyện này, Thái hậu rất vui, nói thẳng rằng tính cách Phong nhi này rất hợp lòng người, Thái hậu đã như thế, Hoàng hậu lại lười hỏi đến, dù là chuyện ‘tiểu bối’ dạy dỗ ‘trưởng bối’, cũng coi như chẳng xảy ra.

Xuân Liễu đi vào trong uyển, thấy trước cửa có một vị thị vệ uy vũ cường tráng, nhìn thấy nàng đi tới, lớn tiếng quát hỏi – “Ai đó, sao giờ này còn chạy tới Tuyết Uyển?”

Thụy Hỉ bên trong nghe tiếng đi ra, nhận ra là Xuân Liễu, vui vẻ nói – “Xuân Liễu, sao cậu lại tới đây? Triệu thị vệ, đây là nô tỳ Xuân Liễu của tứ thái tử phi, tứ thái tử phi là tỷ tỷ của Tuyết phi nương nương, Xuân Liễu nhất định là được tứ thái tử phi phái tới thăm hỏi Tuyết phi nương nương.”

Triệu Cương nghe Thụy Hỉ nói vậy mới gạt đầu yên tâm. Xem bộ dáng thanh tú bình tĩnh kia của Xuân Liễu, cũng không có vẻ gì là người xấu, nghe nói tứ thái tử phi rất được yêu mến, thậm chí còn hơn cả Tuyết phi nương nương này, sao phải nhiều chuyện, rước lấy phiền phức về mình.

Vì thế không nói gì thêm, lại trầm mặc tựa như một pho tượng điêu khắc, chuyện Nhã Lệ công chúa lần trước, không chỉ bị Hoàng thượng giận dữ, phạt hấn năm mươi trượng, còn bị Lưu phi nương nương quở trách thêm, trách hấn vô tích sự, một Mộ Dung Tuyết thôi đã chẳng nói, lại thêm một Nhã Lệ công chúa, nghĩ đến người nhà của mình, Triệu Cương phải tập trung toàn bộ tinh thần, chỉ sợ lại xảy ra chuyện gì.

Tình hình Mộ Dung Tuyết không được ổn lắm, chỉ một mình nghiêng tựa trên giường ngẩn người, Hoàng thượng không tới, nàng thực không có chuyện gì giác có thể làm ngoài chờ đợi. (Juu: ẻm Tuyết thành oán phụ r =.=”, đại chưa =.=”)

Xuân Liễu khom người làm lễ, lựa giọng hỏi – “Tuyết phi nương nương tốt lành, Xuân Liễu bái kiến Tuyết phi nương nương, tiểu thư nhờ nô tỳ gửi lời hỏi thăm Tuyết phi nương nương.”

“Bỏ đi, thái tử phi nhà ngươi vẫn ổn chứ?” – Mộ Dung Tuyết nhàm chán hỏi, giọng nói cũng miễn cưỡng.

“Tiểu thư tốt lắm, cảm ơn Tuyết phi nương nương quan tâm.” – Xuân Liễu nhìn bộ dáng của Mộ Dung Tuyết, cảm thấy có chút kỳ lạ, sao có cảm giác như không phải Mộ Dung Tuyết trước kia, Mộ Dung Tuyết trước kia có bao giờ có vẻ cô đơn bất lực ấy?

Mộ Dung Tuyết gạt đầu, không buồn nói gì thêm, cũng không để ý đến Xuân Liễu nữa, chỉ ngây ngẩn một mình.

Xuân Liễu theo Thụy Hỉ lặng ra đi ra, cách xa khỏi Mộ Dung Tuyết, Xuân Liễu khó hiểu hỏi – “Thụy Hỉ, chủ tử nhà cậu làm sao vậy, tâm tình sao mà uể oải thế? Trước kia khi ở Mộ Dung vương phủ có bao giờ như vậy đâu?”

Thụy Hỉ thở dài, nói nhỏ – “Từ lúc người trở thành Tuyết phi nương nương này, người đã chẳng giống với trước kia rồi, tâm trạng thay đổi nhiều lắm, nhất là từ khi có Lệ phi nương nương, người lại càng khác xưa, suốt ngày ngồi thở ngán than dài, không thì là ngẩn người, chỉ mỗi khi Hoàng thượng tới, nàng mới có thể tươi cười được, mình bây giờ luôn phải cẩn thận với người, chỉ sợ lại chọc giận người, người bây giờ cũng dễ nổi nóng lắm, mới hôm qua còn phát hỏa lên ngay cả mình nhìn cũng hoảng sợ. Chủ tử nhà cậu đâu? Nghe nói tứ thái tử phi rất được Thái hậu và Hoàng hậu sủng ái, chỉ tiếc là gả cho tứ thái tử có chút kỳ quặc, thật đáng tiếc.”

“Tiểu thư ổn mà.” – Xuân Liễu cười cười nói – “Tính tình vui vẻ hơn so với trước kia rất nhiều, tuy nói con người tứ thái tử có chút kỳ quặc, nhưng đối xử với tiểu thư rất tốt, tiểu thư cũng không để ý tứ thái tử nhân cách thế nào, khiến cho người dưới chúng mình đều cảm thấy bội phục.”

Thụy Hỉ gật đầu – “Vậy là tốt rồi. Kể ra tam tiểu thư cũng là mệnh khổ, nếu không phải để bảo vệ tứ tiểu thư, sao bắt nàng xuất giá, hơn nữa còn là gả cho vị thái tử hư hỏng nhất hoàng cung.”

Xuân Liễu nhẹ nhàng lắc đầu, nói nhỏ – “Tứ thái tử phi của chúng ta tốt lắm, có Thái hậu nương nương yêu thương, Hoàng hậu nương nương quan tâm, cùng với đại thái tử phi cũng thường xuyên để ý, chắc chắn không việc gì, tứ thái tử bây giờ cũng tốt hơn nhiều so với trước kia, thường xuyên ở lại trong phủ ăn uống nghỉ ngơi. Còn như tứ tiểu thư, làm Tuyết phi, gần như hại phu nhân quyết định tự sát, thế nhưng lại rầu rĩ không vui, càng khiến người ta lo lắng. Cậu mới cần phải cố gắng để ý.”

Thụy Hỉ gật đầu, thở dài nói – “Bây giờ sao sánh bằng trước kia, tuy Hoàng thượng vẫn tới thường xuyên, nhưng có Lệ phi, không thể so bằng khi mới bắt đầu, Hoàng thượng ngày ngày không rời đi. Cũng chỉ là dăm ba bữa ghé qua, liền sinh ý chán ghét, ngấm lại, còn khiến cho nô tỳ bọn mình cũng thấy giận. Nói đến chán ghét, chỉ có vài thái giám là để ý sắc mặt Tuyết phi, trước mặt Lệ phi thì hết lòng nói tốt, mà với Tuyết phi nương nương thì lại miễn cưỡng.”

“Thị vệ đứng ngoài cửa là ai sao lạ thế? Không phải có mấy người nô tài theo tới từ trong phủ sao?” – Xuân Liễu tò mò hỏi – “Nhớ là khi mới đến hoàng cung, cũng có mấy thị vệ mà.”

“Sớm đã bị Lưu phi nương nương đuổi về rồi, nói là vô công không đủ. Thị vệ ngoài cửa vốn là tâm phúc bên cạnh Lưu phi, ngày ngày canh giữ ở đó, khiến chủ tử làm gì cũng không thoải mái, giống như lúc nào cũng soi chăm chăm vào ấy. Tứ tiểu thư cũng chỉ đành chịu đựng, không biết làm sao.” – Thụy Hỉ bắt đầu nói – “Sao bằng được tam tiểu thư, được sống yên tâm thoải mái như thế. Có đôi khi đại thái tử phi cũng cho người qua hỏi thăm ta về tình hình của tuyết phi nương nương, nghe nói giờ có chuyện gì đại thái tử phi thường tìm tam tiểu thư bàn luận, quan hệ tốt hơn nhiều lần so với trước kia.”

Xuân Liễu nhẹ nhàng gật đầu.

58. Chương 58

Gió mùa thu thổi suốt một đêm, sáng sớm khi thức giấc, hơi ẩm mai một đi rất nhiều, hôm nay là mười lăm tháng tám, mưa lại bắt đầu rơi, nghĩ đến buổi tối không có ánh trăng để mà ngắm, không khỏi khiến người ta buồn buồn.

Thái hậu sớm đã cho Tiểu Đức Tử kêu Mộ Dung Phong qua, khắp nơi tiến cung rất nhiều loại bánh trung thu điểm tâm rất tinh xảo, nhìn đã ngon mắt, Thái hậu có lòng kêu nàng tới nếm thử.

Tư Mã Triết tình cờ cũng đang ở đó, cùng Hoàng thượng tới thăm Thái hậu.

Mộ Dung Phong lẳng lặng nhìn hẩn một cái, trong lòng đã có vài phần cảm khái, nghĩ tới Nguyệt Kiều còn đang thống khổ, tỷ tỷ Mộ Dung Thiên của mình, đột nhiên cảm thấy bất mãn thay cho các nàng, e là trong lòng Tư Mã Triết này vẫn chưa buông được Hồng Ngọc, dù sao không phải vì bản thân chán ghét mà buông tay, mà bởi không thể không buông tay, cũng thật đáng buồn là, bọn họ nếu mà gặp mặt, từ từ từ biến thành em dâu, e là còn buồn bực hơn cả Mộ Dung Thiên với Mộ Dung Tuyết từ chị em biến thành mẹ chồng nàng dâu.

Nhưng mà nhìn bộ dáng hẩn bây giờ, thật chẳng thể nào nghĩ được rằng trước kia hẩn từng phóng túng vô cùng.

“Phong nhi à, Nhuệ nhi đâu?” – Thái hậu hiền lành hỏi, bởi con bà cưới Mộ Dung Tuyết, lại phong Nhã Lệ công chúa làm Lệ phi, nên trong lòng rất không vui, căn bản không thèm để ý đến Hoàng thượng, coi như trước mặt chẳng có ai, mắt cũng không thèm liếc một cái.

Hoàng thượng cũng chỉ biết đứng một bên cười trừ, không dám tức giận, ngày đó vì chuyện của Mộ Dung Tuyết, mẫu thân cũng đã buồn bực đến mức không thèm để ý đến y, giờ lại thêm chuyện Nhã Lệ được phong làm Lệ phi, dù sao Nhã Lệ cũng đã được ban cho nhị thái tử, thế mà cũng thành phi của Hoàng thượng,

mẫu thân không tức giận mới lạ, dù cho Tư Mã Minh Lăng nói đỡ thế nào, mẫu thân cũng chẳng cho y lấy nửa điểm hòa nhã. Nghĩ lại ngày đó, bản thân cũng thật đáng giận, chỉ đành dè dặt cười trừ.

Mộ Dung Phong cười cười, làm như lơ đãng nói – “Chàng ấy, đi thăm một vị bằng hữu rồi, vị này đạo trước không may bị thương chân, tối qua còn chưa về, chắc tình trạng của vị bằng hữu đó không ổn lắm.”

“Bằng hữu cái kiểu gì, mà khiến nó cả đêm không về, lớn rồi mà vẫn chẳng nên thân.” – Thái hậu giả ý trách móc, nhưng biểu hiện trên mặt thì thật hiền hòa.

“Là một vị bằng hữu hẳn vẫn luôn quan tâm.” – Mộ Dung Phong căn bản không nhìn Tư Mã Triết, nhưng lại cảm thấy Tư Mã Triết hơi run rẩy một chút.

Thái hậu cũng nghiêng đầu thoáng nhìn qua, tò mò hỏi – “Triết nhi, sao sắc mặt con đột nhiên xấu vậy, có phải có gì không thoải mái không? Đừng có suốt ngày đi theo phụ hoàng con xử lý chính sự, cũng phải chú ý thân thể của mình, thời gian này Mộ Dung vương phủ xảy ra không ít chuyện, con phải chú ý chăm sóc Thiên nhi.”

“Tôn nhi biết.” – Tư Mã Triết vội vàng trả lời, theo bản năng nhìn thoáng qua Mộ Dung Phong, thấy sắc mặt Mộ Dung Phong bình tĩnh, không có ý lẩn tránh gì, chắc mình quá lo lắng rồi, chuyện mình với Nguyệt Kiều, chắc không ai khác biết, Tư Mã Nhuệ hẳn sẽ không nói với Mộ Dung Phong, huống hồ quan hệ hai người cũng không tốt đến mức không có chuyện gì là không nói, năm đó để bảo vệ danh dự cho hắn, Tư Mã Nhuệ đã không vạch trần hắn trước mặt tổ mẫu, bây giờ hắn cũng sẽ không.

Nhưng mà, nghe nàng nói, dường như Nguyệt Kiều xảy ra chuyện gì, còn rất là nghiêm trọng.

Tư Mã Cường cùng Hồng Ngọc từ ngoài vào, cũng tới thăm Thái hậu, Hồng Ngọc mặc một bộ váy màu vàng nhạt, phú quý đoan trang, cùng Tư Mã Cường, thật là một đôi trai tài gái sắc.

Tư Mã Triết cúi đầu, vờ như không thấy, chỉ lẳng lặng đứng.

Hồng Ngọc nhẹ nhàng ngoan ngoãn nói chuyện với Thái hậu – “Tổ mẫu, người khỏe không?”

Thái hậu mỉm cười, nhìn Hồng Ngọc, thanh bằng tĩnh khí nói – “Hồng Ngọc lại đây. Phong nhi, có biết ai không, đây là Nhị thái tử phi, vẫn ở biên quan cùng Cường nhi, rất ít khi trở về, e là mấy đứa còn chưa gặp mặt. Ồ, đúng rồi, ta cxng phải nhắc, đạo trước con bị bệnh, còn nhờ thuốc Hồng Ngọc có lòng mang về từ Ô Mông quốc, con phải tới cảm ơn đi.”

Mộ Dung Phong cười, thi lễ – “Cám ơn nhị tẩu đã có lòng đưa thuốc, đáng lẽ ra phải tới tận nơi cảm ơn, chỉ tiếc vẫn chưa có lúc nào rảnh, hôm nay nhân lời tổ mẫu, phải nói cảm ơn một tiếng.”

Hồng Ngọc vội vàng đáp lễ, cười nói – “Muội muội khách khí rồi, cũng không phải chuyện to tát gì, Ô Mông quốc này vốn thừa thãi dược liệu, ta cũng chỉ mượn hoa hiến Phật thôi.”

Tư Mã Cường mỉm cười nhìn Mộ Dung Phong – “Xem tình hình, quả thật tốt rồi.”

Mộ Dung Phong cười cười, gật đầu – “Đã không còn đáng ngại, nhưng giờ phải cẩn thận rồi, không dám quá sức lại trúng gió gặp mưa nữa, bằng không, ốm thì đã đành, chính là Tứ thái tử cũng sẽ không uội ra khỏi cửa, buồn chết mất.”

Tất cả cùng cười, ai cũng có thể nhìn ra được, đôi vợ chồng son này quan hệ ngày một tốt hơn, dù bây giờ không có Tư Mã Nhuệ bên cạnh, nhưng Mộ Dung Phong nhắc đến hắn vẫn có ý vừa coi trọng vừa hờn giận, khiến Thái hậu trong lòng ngọt ngào mừng rỡ. Nhuệ nhi, là tôn tử bà thương yêu nhất, mọi người đều bảo nó hư hỏng không chịu nổi, chỉ có bà luôn thủy chung tin rằng nó không phải tầm thường.

Sắc mặt Tư Mã Cường nhẹ nhàng biến đổi, Hồng Ngọc trong lòng buồn buồn, hóa ra, không phải sẽ không thay lòng, chẳng qua là chưa gặp được người thích hợp, hắn, có từng vì mình mà buồn bã mất mát thế không? (Juu: ta thấy em này đi hạ độc Phong tỷ còn hợp lý hơn =.=” bị dở hay sao mà lại đi hạ NK =.=”, ghét đứa nào chân đạp 2 thuyền >”<”

“Ai nói xấu sau lưng ta vậy?” – Giọng nói lười biếng của Tư Mã Nhuệ từ ngoài truyền vào(Juu: *tung bông*, Nhuệ ca lại lên đài), sau đó người cũng tự động đi tới, trên khuôn mặt hiện ra, dù có vài phần mệt mỏi,

nhưng vẫn rất trong trẻo, mặt cười rạng rỡ, dường như rất vui vẻ – “Chẳng trách từ sáng sớm ta cứ hắt xì hoài, ra là nàng nói xấu sau lưng ta.”

Mộ Dung Phong mỉm cười, nghe thấy giọng hân hoan vui vẻ, như thể có hân ở đây, không cần làm gì cũng có thể vui vẻ, tươi cười nói tiếp – “Người lại nói oan cho ta rồi, ta chưa hề nói xấu người. Mọi người có ai nghe ta nói xấu hân không? Tổ mẫu, ngài nghe thấy sao? Hay là phụ hoàng nghe được...?”

Thái hậu tất nhiên là lắc đầu, Hoàng thượng cũng lắc đầu cười.

Tư Mã Nhuệ bày ra cái vẻ mặt “bị bắt nạt”, bi thương nói – “Tư Mã Nhuệ ta tiếng tăm lừng lẫy thế mà bị hỷ trong tay Mộ Dung Phong thật đáng thương. Mọi người thật không công bằng.” – Nói xong, đi đến bên Mộ Dung Phong, thì thầm nói – “Phong nhi, đêm qua có nhớ ta không?”

Mộ Dung Phong mặt ửng hồng lên, tròng mắt lườm hăm một cái, miệng nói giả ý trách móc – “Người thật sự cố ý phải không? Ban ngày đã khiến ta không thể sống yên thân, tối còn muốn ta không được ngủ ngon sao? Cần thận không ta bảo tổ mẫu phạt người!”

Tư Mã Nhuệ vẫn thẫn thờ như trước, hơi thở nóng ẩm thổi thổi bên tai, ngứa ngáy – “Nhưng mà ta nghĩ về nàng suốt cả đêm, chỉ tiếc không thể trở về, chết mất thôi.” (Juu: đáng yêu quá đi mất >”<)

Tim Mộ Dung Phong khẽ rung lên, cố gắng giữ bình tĩnh, hỏi – “Nguyệt Kiều sao rồi?”

“Đỡ nhiều rồi, uống thuốc Lệ phi cho, đỡ đau đi rất nhiều, chỉ còn phải chịu đựng mấy ngày chờ thuốc giải từ Ô Mông quốc đưa về.” – Tư Mã Nhuệ nhẹ giọng trả lời.

Hai người như ở chốn không người, nói chuyện cười đùa.

59. Chương 59

Thái hậu rất vui, cố tình vờ như không nhận ra, kệ cho hai người ngọt ngọt ngào ngào trò chuyện. Nhìn Hồng Ngọc, hỏi – “Cha mẹ con khỏe không? Đã gặp Vân Tuệ quận chúa chưa?”

“Họ đều khỏe cả, cảm ơn tổ mẫu nhớ tới” – Hồng Ngọc ngoan ngoãn trả lời, nhưng ánh mắt không dám nhìn vào mặt tổ mẫu, cúi thấp đầu xuống – “Con gặp Vân Tuệ muội muội rồi, nhưng mấy ngày nay nàng đi thăm bè bạn quanh đây, không ở trong cung, chỉ gặp qua một chút, mong là gia yến hôm nay sẽ được gặp nàng, muội muội mấy năm nay lại càng xuất sắc hơn.”

Thái hậu khe khẽ thở dài – “Chỉ tiếc cho nha đầu kia mệnh khổ, đã hứa gả rồi, còn chưa bước chân vào nhà, phu quân vừa mới rời bến đi làm ăn đã xảy ra chuyện, cũng may nha đầu kia tốt tính, không bận lòng, nhìn vào vẫn thấy thoải mái vui vẻ, khiến người ta thương thay.”

Tư Mã Nhuệ đứng bên cạnh không đồng ý nói – “Nếu tổ mẫu thật sự thương tỷ ấy, nên giúp tỷ ấy gả vào nhà khác thôi, Vân Tuệ biểu tỷ tuổi còn trẻ, không thể cứ như vậy mà héo mòn dần, nếu gặp ai thích hợp thì hãy cho phép, nói không chừng như vậy mới là thương tỷ ấy.”

Thái hậu cười – “Cái đó còn phải để con nhắc sao, tổ mẫu vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, nhưng mà nhất thời vội vàng chưa chọn được ai ưng ý, trước mắt cứ để sang một bên.”

Mọi người tự giác ngồi xuống, Tư Mã Nhuệ lướt qua bên người Hồng Ngọc, thanh âm như gió nhẹ nhàng thổi vào tai Hồng Ngọc, biểu tình lại thản nhiên, như thể căn bản không nói cái gì, trong ánh mắt có lửa giận – “Hồng Ngọc, nếu cô nương kia có chuyện gì không hay xảy ra, Tư Mã Nhuệ ta nhất định không tha cho người.”

Hồng Ngọc hơi hơi run rẩy một chút, cúi đầu, lẳng lặng nói – “Tứ đệ, đệ nói gì vậy, nhị tẩu thực sự không hiểu.”

Tư Mã Nhuệ khẽ hừ nhẹ một tiếng – “Hiểu hay không là việc của người, người biết tính ta rồi đấy, nếu như không việc gì, thì bỏ đi, nếu có chuyện, có tin ta bóc trần bản chất của người ra không?”

Hồng Ngọc cúi đầu không nói, trong lòng không phải không có cảm giác sợ hãi, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài.

Tiếng bọn họ nói chuyện vô cùng nhỏ, hầu như không ai để ý tới, nhưng Mộ Dung Phong nghe được, Tư Mã Nhuệ này còn căm ghét những chuyện xấu xa hơn so với nàng tưởng tượng, có lẽ bề ngoài chỉ gạt người ta, ban đầu cảm thấy hắn làm gì cũng không đến nơi đến chốn, còn những việc xấu xa, phong lưu, phóng đãng, trên thực tế hắn so với những kẻ bên cạnh hắn còn chính nhân quân tử hơn.

Ví như lúc hắn giam lỏng Mộ Dung Tuyết lâu như vậy, thế mà cũng không có chiếm của nàng một chút tiện nghi nào, cho dù lời nói có ý khiêu khích, cũng đều có thể tha thứ được. Tuy nói Nguyệt Kiều này với hắn quan hệ không sâu sắc, nhưng hắn vẫn ra mặt vì nàng.

Nguyệt Kiều quen với Tư Mã Triết là chuyện đáng buồn, nhưng quen được với Tư Mã Nhuệ là điều may mắn. Nếu thay bằng Tư Mã Triết thì có khi nào sẽ bảo vệ nàng không?

Mộ Dung Phong cảm thấy Tư Mã Triết nhất định sẽ không, Nguyệt Kiều chỉ là một người thể thân mà thôi.

Nghe Tư Mã Triết nhẹ giọng nói với Tư Mã Nhuệ – “Tứ đệ, đừng làm Hồng Ngọc khó xử, mọi chuyện đều đã qua rồi.”

Tư Mã Triết cũng không biết lúc ấy bọn họ nói chuyện gì, nhưng nhìn ra được, Tư Mã Nhuệ vẫn có thành kiến với Hồng Ngọc như trước, biểu tình luôn lạnh lùng thản nhiên, vừa rồi thấy hai người họ đứng sát bên nhau, trong nháy mắt hắn cảm thấy một sự lo lắng mơ hồ.

“Ta thì làm gì được? Đại ca quá lo lắng rồi, từ khi nào mà huynh lại quan tâm ,ọi người xung quanh thế?” – Tư Mã Nhuệ lười biếng nói, trong mắt hiện lên ánh buồn, giọng nói thản nhiên cố nén oán trách – “Người đáng thương không phải là Hồng Ngọc, e là người vô tội kia, nếu yêu, thì phải tuân thủ lời đã hứa, nếu không thương, nên để cho người ta ra đi. Huynh có coi Hồng Ngọc đó là báu vật, thì cũng vẫn là của Tư Mã Cường, không phải của Tư Mã Triết huynh, đại ca, huynh thật khiến ta thất vọng đáng buồn!” – Cuối cùng giọng nói đã lộ ra ý tức giận.

Tư Mã Triết hơi ngạc nhiên một chút, mỗi khi nhắc tới Hồng Ngọc, luôn khiến cho Tư Mã Nhuệ nổi giận, biết đệ đệ buồn vì mình, cũng biết ý tứ mà đệ đệ nói tới, nhưng mà, thanh mai trúc mã, tình cảm hơn mười năm, làm sao có thể buông một cái được ngay, ngay cả khi nàng phản bội mình, ngay cả khi đều đã dựng vợ gả chồng, mà vẫn không buông xuống được, vẫn thấy đau đớn.

“Tứ đệ, đại ca biết đệ chỉ muốn tốt cho đại ca, nhưng...” – Tư Mã Triết khẽ thở dài một tiếng, có chút hoảng hốt nói – “Đại ca cũng biết là phải buông, nhưng mà, không làm được, nghĩ đến đã đau lòng. Nguyệt Kiều nàng sao rồi?”

Tư Mã Nhuệ khe khẽ thở dài, nhẹ giọng nói – “Rất không ổn, chân bị thương, lại còn bị người ta hạ độc, e là không thể khiêu vũ được nữa, hơn nữa bây giờ còn vô cùng đau đớn, may có Lệ phi tới giúp, cho thuốc giảm đau, nhưng thuốc giải từ Ô Mông quốc đưa lại còn phải chờ một chút thời gian nữa, đã phái người ra roi thúc ngựa đi rồi, khoảng hai hôm nữa thì về.”

“Ô Mông quốc? Nàng chỉ là một nữ tử thanh lâu, sao lại có thù oán với người của Ô Mông quốc?” – Tư Mã Triết khó hiểu – “Đại Hạng vương triều chúng ta vẫn không hề có trao đổi buôn bán được liệu với Ô Mông quốc, sao có thể trúng độc của Ô Mông quốc được? Lệ phi giải độc sao? Nàng ta vì sao mà chịu giúp?”

Tư Mã Nhuệ khẽ hừ một tiếng – “Huynh hỏi đệ thì đệ biết hỏi ai? Không phải đệ hạ độc, đệ làm sao biết được. Huynh nên tự mình suy nghĩ lại đi. Về phần Lệ phi vì sao chịu giúp, đó là chuyện riêng của đệ với nàng ta, huynh lo cho Nguyệt Kiều ấy, không phải không liên quan tới việc nàng ta thương cảm cho Nguyệt Kiều, nếu có cơ hội, tốt nhất vẫn nên đi thăm nàng ấy đi.”

“Người ném thử xem, món điểm tâm này hương vị thật không tồi.” – Mộ Dung Phong không biết xông tới từ lúc nào, trên tay cầm một cái khay nhỏ, bên trên đặt mấy món điểm tâm, khuôn mặt mang theo nụ cười thoải mái đáng yêu – “Điểm tâm ở chỗ tổ mẫu này ăn ngon hơn ở phủ một chút. Huynh đệ các người trò chuyện gì vậy, làm gì mà nghiêm túc thế, ai ai cũng nhìn hai người này.”

Tư Mã Nhuệ lấy một ít điểm tâm, nếm một chút, hương vị quả đúng là không tồi – “Ở chỗ tổ mẫu đây đều là điểm tâm các nơi tiến cung, tất nhiên hương vị ngon hơn, đồ trong phủ đều là tổ mẫu phái người mang tới cho, chưa chắc đã hợp khẩu vị của nàng, nếu thích, để thôi, cứ qua chỗ tổ mẫu nhiều nhiều là được.” –

Nói đoạn, không để ý đến Tư Mã Triết nữa, đại ca nhiều lúc đối trá khiến hấn thất vọng vô cùng, không lẽ chỉ có đối trá mới có thể làm quân vương?”

Mộ Dung Phong nhú nhú mày, đột nhiên nhớ tới mấy món ăn ở thời đại của Bạch Mẫn, chợt nghĩ, nếu có cơ hội, tự mình phải thử làm xem sao, khi còn là Bạch Mẫn, vẫn thường xuyên tự làm đồ ăn ỉn.

“Nghĩ cái gì vậy? Sao trông buồn buồn thế?” – Tư Mã Nhuệ trêu chọc.

Mộ Dung Phong mỉm cười – “Nghĩ tới mấy món ăn ngon ấy mà.”

“Biểu tình lằng mạn như thế, mà trong đầu lại có những suy nghĩ như thế, thật là ‘đáng thất vọng.’” – Tư Mã Nhuệ cười nói – “Ta còn tưởng nàng nghĩ đến ta cơ.”

“Nghĩ đến người?” – Mộ Dung Phong cố ý khinh thường cười – “Đáng giá biểu tình ấy của ta sao? Ta chắc phải nghĩ mong cho người gặp xui xẻo ấy.”

Tư Mã Nhuệ làm cái bộ dạng đáng thương, kè sát vào Mộ Dung Phong, nhẹ giọng nói – “Vây thôi đừng nghĩ, ta ở bên nàng không rời đi, đêm nay nhé.” (Juu: ám muội...hừ hừ...vẫn chưa đến lúc đâu.)

Mộ Dung Phong cầm một miếng điểm tâm nhỏ, nhét vào miệng Tư Mã Nhuệ, tươi cười nói – “Ta vẫn thấy người im lặng đáng yêu hơn, ta mời người chút điểm tâm, phiền người đừng nói câu nào.” (Juu: cái hành động này rất là...rất là...)

Thái hậu bên cạnh cười nói – “Vợ chồng son hai đứa, có thể không làm mấy chuyện buồn nôn vậy được không, nhìn xem tổ mẫu mặt đỏ hết cả rồi.” – Nghe giọng vui vẻ, thoải mái, hóm hỉnh.

Tư Mã Nhuệ ra vẻ tức giận nói – “Tổ mẫu, người lớn tuổi như vậy rồi, đừng có khắt khe như vậy có được không? Con với Phong chỉ nói chuyện thôi, người đã xét nét thế rồi, chúng con đi đây, tối lại tối, lúc ấy không biết có tiết mục hay ho nào xem được, món nào ngon ăn được.”

Nói đoạn liền lôi Mộ Dung Phong rời đi.

Lần đầu tay đan vào với nhau, không biết là vô tình hay cố ý, nhưng hết thấy thực tự nhiên, làm phi tử của Tư Mã Nhuệ, Mộ Dung Phong biết, sớm muộn gì nàng cũng phải đối mặt với chuyện này, bất luận có yêu hay không, nàng rốt cuộc vẫn là người của Tư Mã Nhuệ, cho nên, chỉ bằng vui vẻ chấp nhận.

60. Chương 60

Ra khỏi cung Tường Phúc, nhận thấy trời bắt đầu mưa, lại còn có gió, độ ẩm giảm hẳn, vừa đi vừa cảm thấy hơi lạnh xuyên thấu qua quần áo, có phần khó chịu. Tư Mã Nhuệ cầm một chiếc ô, cùng Mộ Dung Phong bước đi trong mưa gió.

Mưa thu cảm lạnh, lạnh lẽo, cực kỳ yên tĩnh, lại mang một hương vị tao nhã, khiến lòng người rung động.

“E là tối nay không có trăng mà ngắm.” – Mộ Dung Phong nhẹ nhàng nói.

“Thực ra cũng chẳng hay ho.” – Tư Mã Nhuệ thản nhiên nói – “Người trong cung này thường không ra mặt, giờ đến Tết Trung Thu, cái chính là muốn làm cho tổ mẫu vui vẻ một chút, sự mới mẻ này có thể khiến nàng lóa mắt, nhưng cũng là cơ hội để các tần phi tranh giành tình nhân, có tần phi cả năm chỉ có một hai ngày tết này mới được gặp mặt Hoàng thượng, cho nên phải dùng mọi cách để làm Hoàng thượng vui, làm Hoàng thượng để ý. Ta cuối cùng luôn là chuẩn ra giữa chừng.”

Mộ Dung Phong không nói gì, mặt có chút hoảng hốt, đột nhiên nhớ tới rằm tháng tám khi còn là Bạch Mẫn, ngày ấy rằm tháng tám còn quây quần cùng cha mẹ, mẹ làm cả một bàn ăn ngon, lúc ăn cơm, cha mẹ cứ lải nhải hoài, thúc giục nàng mau tìm một người thích hợp mà cưới đi, nhìn thấy cái bộ dạng lúc này của nàng, họ sẽ thế nào nhỉ?

Nhớ về họ, cũng chỉ vô ích thôi, chỉ là nhớ mà thôi, e là bây giờ Bạch Mẫn còn đang say ngủ, đây chỉ là một giấc mộng của Bạch Mẫn, Mộ Dung Phong cũng chỉ là một nhân vật trong giấc mộng của Bạch Mẫn mà thôi, tất cả rồi sẽ tan biến.

Dùng cơm trưa xong, Tư Mã Nhuệ bị Tư Mã Triết phái người tới gọi đi rồi.

Mộ Dung Phong cảm thấy có chút mệt mỏi, thời tiết thế này, rất thích hợp để ngủ, dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, chỉ bằng đi ngủ, miễn cho buổi tối hết sức chống chịu. Ôm lấy chăn bông, cảm thấy rất thoải mái, nghĩ nhiều làm gì, kệ nó đi, đã như vậy rồi, nàng có thể làm gì chứ, thôi thì tận hưởng hiện tại.

Bây giờ cũng không phải tệ, là thái tử phi, ra vào có người hầu hạ, cơm áo không phải lo, lão công cũng rất anh tuấn, lại còn là thái tử, haha, ngẫm lại, cũng đành phải tự an ủi mình như thế, nhưng mà cứ nghĩ tới, lại không tìm được nước mắt, nỗi nhớ dù có bị đè nén lại, hơi lơ là một chút sẽ trào dâng. Nàng nhớ kiếp ấy của nàng, người thân bè bạn của Bạch Mẫn, mà chỉ có thể nhớ, không thể gặp, khoảng cách này không phải chỉ là một thành phố, một đất nước, mà là cả một triều đại, khoảng cách một ngàn năm.

Khi Tư Mã Nhuệ trở về, Mộ Dung Phong đã ngủ rất say, hần cũng không đánh thức nàng dậy, hôm qua đã thức cả một đêm, khó mà không buồn ngủ, đành dựa vào nhuyển tháp nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hương hoa quá ẩn hiện, như có như không, như thực như ảo. Chỉ nghe tiếng mưa gió ngoài cửa sổ, nhẹ nhẹ lọt vào tai. Trong lòng đã có cảm giác thỏa mãn, được như thế này, đã quá may mắn rồi, giữa biển người mờ mịt, có thể gặp được Mộ Dung Phong, hần thật không mong gì hơn! (Juu: anh chả có tham vọng gì cả, mới gặp đã thỏa mãn =.=)

Đã muộn lắm rồi mà mưa vẫn chưa ngớt, rầm thảng tám năm nay chắc chắn là không có trăng để ngắm, hơn nữa còn rất lạnh.

Mộ Dung Phong cố ý chọn chiếc áo choàng dày màu vàng nhạt, dù cho ngày thường thích giản đơn thế nào, tới ngày lễ tết, cũng phải chú ý một chút. Bên trong cũng là quần áo cùng màu, trên tóc đen cài xéo một cây trâm phượng, gài thêm mấy bông hoa quế, có hương thơm tự nhiên không lộ liễu, lịch sự tao nhã và tươi mát, tự mình thấy cũng được.

“Thấy sao?” – Quay đầu hỏi Tư Mã Nhuệ vừa từ ngoài vào.

Khi nàng tỉnh lại, Tư Mã Nhuệ đã sớm tỉnh lại rồi, khi Xuân Liễu hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu thay quần áo, hần cũng đi thay quần áo, thực ra Tư Mã Nhuệ là một nam tử rất là anh tuấn (Juu: chuyện, soái ca nhà ta mờ), lúc này, mặc một chiếc áo khoác nhạt màu, thắt lưng đeo mảnh ngọc bội màu đen, đơn giản mà cao quý, dù danh tiếng có bừa bãi thế nào, vẫn không thể không nói rằng Tư Mã Nhuệ rất là nổi bật.

“Đẹp lắm.” – Tư Mã Nhuệ khen ngợi, nghe ra được là thật lòng thật dạ.

Mộ Dung Phong mỉm cười, tinh nghịch nói – “Người cũng đẹp lắm.”

Trời mưa to, nên phải ngồi kiệu, tới cung Tường Phúc thì dừng lại, mơ hồ nghe thấy tiếng người ồn ào bên trong, cung Tường Phúc bình thường yên ắng lúc này cũng thật là náo nhiệt.

Thái hậu ngồi ở chính giữa, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, Lưu phi, Ngô phi, cũng ngồi bên cạnh, các tần phi ngồi bên Hoàng thượng do Cao công công sắp xếp, đều theo thứ tự mà ngồi, Tuyết phi và Lệ phi cũng ngồi cách Hoàng thượng không xa, còn có một số tần phi không được may mắn như thế, hầu hết đều bị an bài cho ngồi ở vị trí rất xa xôi hẻo lánh.

Bốn vị thái tử cũng mang theo gia quyến lần lượt ngồi xuống theo thứ tự, nếu các thái tử có thiếp, hôm nay cũng không được xuất hiện, chỉ có thái tử phi mới được tham dự.

Tư Mã Nhuệ dẫn theo Mộ Dung Phong ngồi xuống chỗ của họ, trên mặt bàn phía trước bày chút trái cây và điểm tâm, trên ghế có đệm mềm, ngồi cũng thoải mái.

Mộ Dung Phong nhận ra Mộ Dung Tuyết, hôm nay nàng đặc biệt thu hút ánh mắt người khác, mặc một chiếc quần lụa đỏ thắm, dù trời rất là lạnh, vẫn để hở hai vai, màu đỏ thắm bó lấy da thịt trắng như tuyết, yếu ớt nõn nà, tóc đen lớp lớp vấn lên, gài thêm một đóa phù dung xinh đẹp, nhẹ nhàng mà đáng yêu, nhìn nàng, Mộ Dung Phong đã nghĩ tới Dương Quý Phi (Juu: chị gái này quá nổi tiếng rồi nhớ =.=), 1 trong tứ đại mỹ nhân TQ). Hôm nay Mộ Dung Tuyết như vậy nhất định là có mục đích, mà khả năng duy nhất chính là...thu hút sự chú ý của Hoàng thượng.

Biểu hiện của Mộ Dung Tuyết có vẻ rất tự tin, đêm đó trước khi Xuân Liễu tới Tuyết Uyển, Mộ Dung Thiên đã sai nô tỳ mang tới cho Mộ Dung Tuyết một phong thư, trong thư chỉ có một dòng, viết rõ ràng rành mạch – “Dĩ sắc thị quân” (Juu: lấy sắc đẹp để la liếm vua ấy mà), là chữ của đại tỷ, nàng nhận ra.

Dĩ sắc thị quân, suy nghĩ cả một đêm mới hiểu ra được.

Ban đầu, Hoàng thượng thích nàng, chỉ bởi vẻ ngoài xinh đẹp và thân thể tươi trẻ của nàng, nếu muốn bám trụ lại ở trong hoàng cung, không bị Hoàng thượng lạnh nhạt, cũng chỉ có thể làm vậy. Đây là con đường duy nhất có thể đi!

Vậy nên tối nay nàng cố ý trang điểm như vậy, còn sẵn sàng thể hiện bản thân.

Mộ Dung Thiên chỉ liếc mắt nhìn Mộ Dung Tuyết một cái, cũng không nhìn lâu, khi viết thư đã khó nghĩ biết bao nhiêu rồi, nàng chẳng bao giờ dám nghĩ đến, khuyên bảo muội muội mình lấy sắc đẹp quyến rũ Hoàng thượng nữa, nhưng điều khó chịu nhất chính là nỗi lòng của mình, mà chuyện của phụ thân đã kích động nàng.

Mộ Dung Tuyết, đúng như lời Mộ Dung Phong nói, dù sao cũng là muội muội ruột thịt của mình, xảy ra chuyện làm sao không giúp cho được? Mộ Dung Phong đã giúp nàng đối phó Lệ phi rồi, vậy mình cũng phải giúp nàng đối phó Lưu phi, Lệ phi cũng chỉ là vai phụ thôi, lợi hại là Lưu phi kia, thấy phái Triệu Cương qua, Mộ Dung Thiên tin chắc bên trong có tính toán.

Triệu Cương không phải chỉ đơn giản là vì bảo vệ cho Mộ Dung Tuyết mà bị Lưu phi phái qua, sự hiện diện của hắn nhất định có động cơ mờ ám.

Nhất là nàng còn nghe tin người nhà của Triệu Cương đột nhiên biến mất.

Mộ Dung Thiên trong lòng hiểu rõ, mục đích Lưu phi an bài Triệu Cương nhất định là để ngăn chặn mọi cơ hội. Hoàng cung này u ám như vậy đây, khiến cho trái tim người ta trở nên băng giá, cho nên, Mộ Dung Tuyết phải bám lấy Hoàng thượng thì mới có thể sống sót an toàn trong cung.

Mọi người đều yên vị, lại cảm thấy một bầu không khí cổ hủ nặng nề, ai cũng ngồi nghiêm chỉnh, trên mặt mang theo nụ cười hòa nhã, biểu hiện với người bên cạnh đều vui sướng chân thành, nhưng lại khiến người ta cảm thấy không thoải mái thế nào đó.

“Thực ra tẻ nhạt, còn rất nhàm chán, cũng không biết vì sao tổ mẫu cứ thích hàng năm tổ chức tết Trung Thu thế này, chỉ bằng một nhà dăm ba người ngồi quây quần, haha tâm sự, còn ý nghĩa hơn.” – Tư Mã Nhuệ lười biếng nói, biểu tình có chút chán nản – “Giờ thì hay rồi, ai ai cũng tốt đẹp ngồi bên nhau, ai cũng phải dò đoán suy nghĩ của người khác, ăn không ngon, ngồi không yên, lại còn phải rình mọi biện pháp để làm Hoàng thượng vui, chờ một lát đến lúc các tần phi hiển nghệ, chúng ta sẽ lăng lạng chuồn ra, về phủ mình, được không?”

“Ít nhất lúc này còn chưa được!” – Mộ Dung Phong không chịu thương lượng nói – “Người cảm thấy nhàm chán, nhưng ta lại thấy thú vị, ta còn muốn xem một chút hôm nay Mộ Dung Tuyết sẽ tranh thủ tình cảm như thế nào với Lệ phi, Lưu phi. Hồi phủ cùng lắm cũng chỉ ngồi, đọc sách, trò chuyện, làm sao náo nhiệt được như nơi đây.”

Tư Mã Nhuệ nhún vai một cái, cười cười nói – “Quên mất đây là rằm tháng tám đầu tiên của nàng ở trong cung, có lẽ còn có thể cảm thấy thú vị, ta đành liêu mình bồi quân tử, cùng nàng ngồi xem vậy.”

61. Chương 61

Uống rượu một hồi, Hoàng thượng cười nói – “Bây giờ dù không thể ngắm trăng, nhưng mọi người tề tựu một chỗ cũng thật đáng mừng, trăm biết các người đều có tiết mục góp vui, bắt đầu đi.”

Lưu phi ngồi bên cạnh nâng chén rượu, nũng nịu ỏn ẻn nói – “Hoàng thượng đã hào hứng như vậy, thiếp thân cũng muốn làm Hoàng thượng vui, nên sẽ dâng lên Hoàng thượng một khúc nhạc.”

“Hoàng thượng.” – Mộ Dung Tuyết đột nhiên đứng dậy, thi lễ một cái này, Hoàng thượng nhìn thấy biểu tình xấu hổ đỏ mặt của nàng, hai vai lõa lồ, đường cong duyên dáng, tư thế nửa kín nửa hở, càng khiến người ta mơ màng, giọng nói hơi hơi lộ ra vẻ ngượng ngùng, tuy tóc buông một nửa, nhưng vẫn mơ hồ thấy được ngũ quan, tinh xảo hoàn mỹ. – “Tuyết nhi muốn dâng khúc cho Hoàng thượng trước...Lưu phi tỷ tỷ, muội muội sao có thể để cho tỷ bắt đầu được, muội nên làm trước, để tỷ tỷ xem vui vẻ, mới tròn bổn phận của muội muội.”

Hoàng thượng cười cười, dáng vẻ lúc này của Mộ Dung Tuyết so với dáng vẻ khi y mới gặp nàng khác nhau rất xa, tới mức làm cho cả người y nóng lên, trong lòng có vài phần áy náy, mấy ngày nay đã lơ là nàng, chắc cũng sẽ bị oán giận. (Juu: ta tự hỏi nếu em Tuyết không hở hang thì lão này có “áy náy” không nữa)

Nghĩ vậy, không nhìn tới hận ý trong mắt Lưu phi, dùng giọng nhỏ nhẹ dịu dàng nói – “Tuyết nhi à, trẫm từ lâu đã nghe nàng thông thạo cầm kỳ thi họa, vậy phiên nàng vất vả một chút, góp vui ầu hậu cùng các vị đang ngồi đây đi.”

“Hoàng thượng...” – Lưu phi không chịu, thân mình dựa vào người Hoàng thượng.

“Có cái chuyện cón con, việc gì phải tranh giành trước sau.” – Hoàng thượng hơi phật lòng nói – “Người xem người, còn ra thể thống gì, Hoàng hậu và Ngô phi còn chưa mở miệng, người sao còn nhiều chuyện!”

Trong mắt Mộ Dung Tuyết đọng đầy tình cảm, dịu dàng cười với Hoàng thượng, bên tai nghe Lệ phi ngồi cùng bàn nhẹ giọng cười trêu chọc – “Tuyết phi, mấy hôm không gặp, tiến bộ không ít, thật không hổ là tiểu thư của Mộ Dung vương phủ, thật khiến Lệ phi ta mở rộng tầm mắt. Chẳng qua, thế này mới thú vị!”

Mộ Dung Tuyết hơi nghiêng đầu, liếc nhìn Lệ phi – “Thú vị sao, ta còn không biết đấy, ta cảm thấy không thể không làm vậy.”

Giọng nói ẩn chứa sự chua xót, đúng vậy, Hoàng thượng vốn đương sủng hạnh nàng, thế mà giờ phải hao tâm tổn sức để lấy lòng Hoàng thượng, thậm chí còn phải hy sinh sắc đẹp, đường đường tiểu thư của Mộ Dung vương phủ, thế mà cũng phải phong tình như vậy, nghĩ đến đây, khóe mắt ửng hồng, cố nín nhịn lại.

Lệ phi không nói gì thêm, Mộ Dung Tuyết là người kiêu ngạo thế nào, ở Mộ Dung vương phủ vốn được người ta hâm mộ thế nào, để rồi, giờ đi đến cái nước phải dùng chính dung mạo của mình để dụ dỗ Hoàng thượng, chắc chắn là chuyện rất đau xót.

Mộ Dung Tuyết ngồi trước đàn, bàn tay mềm nhẹ phẩy, tiếng đàn vang lên, du dương êm tai.

Mộ Dung Phong gật đầu, Mộ Dung Tuyết này đúng là tinh thông cầm kỳ thi họa, Mộ Dung Thanh Lương nhất định đã tốn nhiều thời gian và công sức dạy dỗ nàng, nghĩ tới đây một cái, chợt bật cười, khi ở thời đại của Bạch Mẫn nàng thực ra chẳng hiểu cầm kỳ, đến nơi này ăn không của Mộ Dung Phong, tự đứng lại có thể đánh đàn làm thơ, haha, thật là hay ho. (Juu: ai chả thích thế =.=)

Chỉ là tại cái triều đại này, ở lâu, cũng cảm thấy có chút bị đồng hóa, từ ăn nói đến cử chỉ, không tự chủ được mà thu lại nhiều lắm.

Có đôi khi không tránh khỏi cảm thấy buồn.

Trong tiếng đàn du dương êm tai, ánh mắt Hoàng thượng càng dịu dàng, một nữ tử xinh đẹp, một lòng si tình, đối với hần, tất nhiên là một sức hấp dẫn không thể chống đỡ được, hơn nữa mấy ngày nay chưa từng sủng hạnh, trong lòng cũng có ý áy náy, vô thức đứng dậy khỏi chỗ của mình, đi tới bên cạnh Mộ Dung Tuyết, xem nàng đánh đàn.

Từ trên nhìn xuống, mơ hồ thấy được da thịt mềm mại trước ngực nàng như ẩn như hiện, đường cong duyên dáng cũng phập phồng theo nhịp thở, sự hấp dẫn ấy vô tình khiến cho Hoàng thượng nhẹ nuốt một ngụm nước miếng, chỉ hận giờ phút này không thể kiểm chỗ không người, thỏa sức vui vẻ. (Juu: bản chất dê già háms gái mà >”<)

Lưu phi ngồi ở trên, trong lòng căm tức, hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng thượng và Tuyết phi, sắc mặt Hoàng hậu và Ngô phi đều bình tĩnh, trải qua bao nhiêu cái rầm tháng tám, gặp bao nhiêu trường hợp như thế, các nàng đã sớm lười tranh giành, so đo.

Thực ra trong lòng Ngô phi cũng hiểu rõ, những kỹ xảo đó, thời trẻ mình cũng đã dùng qua, cũng từng dùng dung mạo để lấy lòng Hoàng thượng, ý vào tuổi trẻ, ý vào xinh đẹp, tự cho rằng thiên hạ chỉ có mỗi mình mình, Hoàng thượng cũng sẽ chỉ sủng hạnh mỗi mình mình, thậm chí còn muốn thay thế vị trí Hoàng hậu, mà đến nay, tất cả đều phai nhạt, Hoàng thượng làm sao chỉ có thể sủng hạnh một người?

Một khúc kết thúc, Hoàng thượng nâng Mộ Dung Tuyết dậy, dùng lời dịu dàng nhẹ nhàng nói – “Trẫm đã không để ý đến nàng, không trách trẫm chứ?”

“Tuyệt nhi nào dám trách cứ Hoàng thượng, chỉ là Tuyệt nhi nhớ Hoàng thượng, sợ Hoàng thượng không thích Tuyệt nhi và đau lòng, có phải Tuyệt nhi không tốt không, nên Hoàng thượng không thích Tuyệt nhi nữa?” – Mộ Dung Tuyết nước mắt trào ra, dáng vẻ mềm mại, thân mình cố ý vô tình nghiêng dựa vào người Hoàng thượng. (Juu: đi theo ông già này, em Tuyết có khi kỹ thuật còn cao hơn Nguyệt Kiều ấy =.=)”

Hoàng thượng yêu thương ôm lấy nàng, mỉm cười nói – “Đâu có, chỉ là mấy ngày qua trẫm có hơi nhiều công chuyện, cho nên không ghé Tuyệt Uyển thường xuyên được, trẫm mà có thời gian nhất định sẽ tới thăm. Lại đây, ngồi bên cạnh trẫm, bồi trẫm chén rượu.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.” – Mộ Dung Tuyết nghe lời mỉm cười, cười đến nỗi Hoàng thượng trong lòng ngứa ngáy.

Thái hậu cũng không để ý, chỉ trò chuyện cùng Tư Mã Minh Lăng.

Mộ Dung Phong cảm thấy thú vị, thực ra ở thời đại của Bạch Mẫn, cũng từng xem những tình cảnh này trên phim ảnh, nhưng giờ diễn rành rành trước mặt, cũng có chỗ buồn cười đáng tiếc.

Mộ Dung Tuyết cũng không có vẻ đã hiểu kỹ được cái đạo lý “Dĩ sắc dụ quân” này, dù sao cũng chỉ là tiểu cô nương vừa mới ra khỏi khuê phòng không lâu, làm sao hiểu được đạo lý này? Huống chi là khiến ột tiểu cô nương vừa mới hiểu chuyện mây mưa bày ra bộ dáng phong tình vạn chủng để quyến rũ chính phu quân của mình, chỉ có thể có một lý do, có người bày mưu tính kế cho nàng, nếu đoán không nhầm, người đó ắt hẳn là Mộ Dung Thiên.

Nhưng Mộ Dung Tuyết nghe theo, chứng tỏ nàng đủ kiên cường, đủ thông minh, cứ như vậy, e là sau này trong cung sẽ dấy lên một trận bão tố.

Có chút lo lắng.

Mộ Dung Tuyết cũng đủ xinh đẹp, cũng đủ thông minh, tại thực tế hoàng cung này, nàng phải buộc chính mình thành thực như thế này, khó nói có hay không một ngày, nàng sẽ hoàn toàn thay đổi.

Tiếp theo, đám tần phi cũng chẳng muốn cố gắng gì thêm, đối mặt với Tuyết phi xinh đẹp động lòng người như thế, mọi người cũng chỉ biết rằng, hoàng cung này chính là phủ phàng như vậy, mọi người đành yên lặng ăn uống, khung cảnh có lúc trở nên thật lạnh lùng.

Mộ Dung Phong chợt thở dài, thản nhiên nói – “Tư Mã Nhuệ, nghĩ tới nghĩ lui, ta thấy không yêu người vẫn tốt hơn. Nếu yêu, nhất định sẽ không còn là mình, chỉ sợ là đến lúc đó ta cũng sẽ như Mộ Dung Tuyết dùng hết tâm kế để lấy lòng người, thậm chí cũng không ngại biến mình thành cái bộ dáng chính mình cũng không chịu nổi, đến lúc đó chỉ có thể hối tiếc lúc này.”

Tư Mã Nhuệ sững sờ – “Đời người đâu có dài đến mức phải nghĩ nhiều như vậy, có thể gặp nhau đã không dễ dàng, có thể ở bên nhau, lại càng khó khăn hơn nữa, phụ hoàng là vua một nước, bình thường mọi người đều nhún nhường trước ngài, sau một thời gian dài, ngài liền tự nuông chiều bản thân, nếu lấy hành vi của ngài mà xem ta, nàng thực quá xem thường ta rồi. Ta thích nàng, trong lòng chỉ có một mình nàng, lấy đâu ra ai khác, nàng tranh giành cùng ai chứ? Cũng chỉ có một mình nàng mà thôi!” (Juu: ta yêu cái câu này của Nhuệ ca chết đi được ấy ạ :”>)

62. Chương 62

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng cười cười, thực ra cũng thấy hơi hoảng hốt, từ sau khi nghe Tư Mã Minh Lăng nói chuyện của Tư Mã Nhuệ, nàng luôn cảm thấy áy náy với Tư Mã Nhuệ, bởi đã hiểu lầm hắn. Hắn đối tốt với nàng, nàng không phải không biết, chỉ là bây giờ biết, đã mềm lòng, không bằng so với trước kia lạnh nhạt với hắn, trong lòng luôn bất ngờ gợn sóng, thần kinh có phần giống như những cô gái đang yêu.

Tư Mã Minh Lăng từ phía trên đi xuống, ngồi trước bàn bọn họ, ôn hòa cười – “Hai đứa đang nói chuyện gì vậy? Tập trung như thế, ngay cả tổ mẫu gọi hai đứa cũng không hề hay biết.”

Mộ Dung Phong mỉm cười – “Chào Hoàng thúc.”

Nơi này không phải nơi ở trước kia của Tư Mã Minh Lăng, còn có rất nhiều người ngoài, cho nên nàng tuân thủ lễ phép tối thiểu, nhẹ nhàng tránh ánh mắt thân thiết và ám áp của Tư Mã Minh Lăng, đối mặt hẳn, luôn mơ hồ tìm đập, luôn khe khẽ mừng vui, nàng sợ Tư Mã Minh Lăng nhìn ra được, như vậy, sẽ rất khó xử.

“Không có việc gì, chỉ là mẫu hậu cảm thấy mệt mỏi, lại không có ánh trăng để ngắm, chỉ nhìn đám tàn phi này, chẳng có nghĩa lý gì, cho nên muốn về nghỉ ngơi.” – Ánh mắt Tư Mã Minh Lăng thần nhiên xẹt qua người Mộ Dung Phong, nhìn Tư Mã Nhuệ, trong lòng lại mơ hồ đau, nàng né tránh ánh mắt hẳn, chẳng lẽ nàng đã nhìn ra trong ánh mắt hẳn đã vượt qua sự quan tâm của trưởng bối? – “Chi bằng chúng ta cũng rời đi thôi, tới nơi khác nghe gió ngắm mưa?”

“Được, được.” – Tư Mã Nhuệ hưởng ứng liền, hào hứng phấn chấn nói – “Con đã muốn rời đi từ lâu, nhưng Phong nhi thấy thú vị, muốn xem một lúc. Giờ vừa hay, cứ để phụ hoàng lo liệu những người kia, chúng ta đi thôi. Dù sao bọn đại ca cũng đã ở đây, có chuyện gì bọn họ sẽ xử lý. Phong nhi, chi bằng chúng ta tới Quan Nguyệt Lâu, chỗ ấy khuất gió mà lại ngắm được mưa. Nàng thấy sao? Hoàng thúc, người thì sao?”

Tư Mã Minh Lăng và Mộ Dung Phong cùng gật đầu ngay.

Ba người lặng lẽ rời khỏi cung Tường Phúc, Thái hậu về phòng nghỉ ngơi, nơi này cũng chẳng duy trì được lâu, rồi cũng tàn.

Hoàng thượng bây giờ trong lòng toàn là Mộ Dung Tuyết, căn bản không nhận ra bọn họ rời đi, cho dù thấy được, y cũng sẽ không ngăn trở, tính cách của Tư Mã Nhuệ hẳn không phải không biết, có năm nào mà mấy ngày lễ tết này hẳn chịu ở lại cho đến hết đâu? Có thể tới tham gia đã là không dễ dàng.

Tư Mã Minh Lăng lại càng không hợp lễ thường, nếu chịu theo quy củ, không biết chừng giờ người ngồi ở ngôi vị hoàng đế này là Tư Mã Minh Lăng chứ không phải mình.

Về phần Mộ Dung Phong, Hoàng thượng có cảm giác rõ ràng, nếu không muốn khó xử, tốt nhất đừng làm gì không phải với Mộ Dung Phong. Nàng được Thái hậu vô cùng thương yêu, lại có khai triều thánh hoàng kim bài, lại còn băng tuyết thông minh và không dung chi tục phần, trêu chọc vào chỉ tự tìm mất mặt.

Ba người cứ âm thầm rời đi như vậy.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy, mỉm cười, trong lòng còn rất nhiều áy náy với tam muội, nhớ ngày ấy, bản thân ở giữa xoay sở, làm cho Mộ Dung Phong thay thế Mộ Dung Tuyết, nay xem nàng sống cũng dễ chịu, hơn nữa Tư Mã Nhuệ cũng không phải không quan tâm đến nàng, ít nhất còn nghe nói là, Tư Mã Nhuệ đã rất ít tới Nguyệt Kiều Các, thời gian ở lại Tứ thái tử phủ càng lúc càng lâu. Điều này làm Mộ Dung Thiên trong lòng có bao nhiêu an ủi, chỉ mong nàng có thể bình an hạnh phúc cả đời.

Quan Nguyệt Lâu, yên ắng và tĩnh mịch, ba người ngồi trước bàn, trên bày bày rượu và thức ăn, gió thổi hiu hiu, mưa rơi tí tách, rời xa cung Tường Phúc náo nhiệt, tâm tình cũng vui vẻ hơn rất nhiều.

Tư Mã Nhuệ chợt nhớ ra điều gì, cười nói – “Phong nhi, khi nàng giả trang Bạch Mẫn, từng thổi sáo, Nguyệt Kiều vẫn in sâu trong trí nhớ tiếng sáo của nàng, vẫn rất yêu thích. Hoàng thúc đây vẫn luôn rất tự tin, tiếng sáo của người cũng thật là du dương, không như tiếng đàn của Tuyết phi hôm nay, tiếng đàn của Tuyết phi hôm nay có quá nhiều cảm xúc bên trong, ngược lại cảm thấy dư thừa, hôm nay chi bằng nàng thổi một khúc sáo, để hoàng thúc nghe một chút, xem người về sau có còn dám tự tin tràn đầy nhận mình là thiên hạ đệ nhất, không thêm để ai trong mắt.”

Mộ Dung Phong mỉm cười, thực ra khúc sáo của nàng chưa chắc đã hay hơn Tư Mã Minh Lăng, nhưng chắc chắn sẽ khiến họ mê mẩn. Nàng có tài nghệ của Mộ Dung Phong, lại có âm nhạc ở thời đại của Bạch Mẫn, là loại âm nhạc mà bọn họ chưa từng nghe qua, bọn họ nhất định sẽ mê muội. Tư Mã Nhuệ đã có đề nghị này, nhân lúc mưa gió này, nàng cũng rất muốn thổi một khúc mà nàng thích.

Nàng nhớ Vương Phi đã từng biểu diễn “Nguyện người dài lâu”, nàng thích giọng ca của Vương Phi, thực ra Bạch Mẫn thích rất nhiều thứ, mà lúc này nàng lại càng muốn cất lên giọng ca lạnh lạnh thanh thanh của Vương Phi, như bầu không khí xung quanh lúc này, Bạch Mẫn nàng rất thích.

Tiếng sáo cất lên, du dương mát lạnh, cùng tiếng mưa lạnh tí tách rót vào tâm hồn, nhất thời yên ắng, chỉ có tiếng sáo trong mưa như thực như mơ, không nắm bắt được.

Biểu tình của Tư Mã Minh Lăng có chút kỳ quái, nữ tử này cho hắn cảm giác mãnh liệt và rung động như thế, nàng có thể cảm động tới chỗ sâu nhất trong lòng hắn, người tuy vẫn thản nhiên, nhưng như biển cả, không biết bên trong ẩn chứa những gì. Đột nhiên cảm thấy hâm mộ Tư Mã Nhuệ, mình tìm kiếm nửa đời người, cũng không gặp được một nữ tử có ý nghĩa như thế, có một số người có thể gặp được mà không thể có được, may mắn nhất chính là, nên gặp ở thời điểm đúng.

Mà hắn cũng không may mắn, khi gặp được rồi chỉ hận là đã chẳng được gặp khi còn chưa gả đi.

Khúc nhạc kết thúc, Tư Mã Minh Lăng cùng Tư Mã Nhuệ đều im phăng phắc.

“Phong nhi, ta thật sự rất ngưỡng mộ nàng!” – Hơn nửa ngày, Tư Mã Nhuệ mới cười nói, trong mắt là ý cưng chiều sâu đậm.

Tư Mã Minh Lăng cũng chỉ mỉm cười – “Quả thực hay!”

Trong thời gian ngắn không ai nói gì thêm, chỉ nghe tiếng mưa gió tịch mịch.

“Lại đây, chúng ta uống rượu!” – Tư Mã Minh Lăng sang sảng cười – “Nếu không thực sự rất lãng phí cảnh sắc này. Phong nhi, có muốn uống chút không?”

Mộ Dung Phong cười – “Sao không.”

Ba người cùng trò chuyện, cùng cười vui, rượu tự nhiên là uống rất thoải mái, suốt một đêm mưa gió này, cũng không biết bao giờ mới ngớt, cũng không biết kết thúc lúc nào, càng không biết làm sao mà về được chỗ ở.

Nhưng mà khi tỉnh lại, hoảng hốt, phát hiện mình cùng với Tư Mã Nhuệ đang ôm nhau mà ngủ(Juu: óe o_o), lập tức hoàn toàn tỉnh ngủ, vội vàng kiểm điểm lại bản thân, chỉ nghe tiếng tim mình đập dồn như trống .

Dù cho thân thể này là của Mộ Dung Phong, nhưng cảm nhận là của Bạch Mẫn, nàng thì nàng không biết tất cả đã xảy ra như thế nào, nàng đâu có yêu Tư Mã Nhuệ, có lẽ mới chỉ có chút thích thích, giờ chỉ không ghét hắn mà thôi, sao có thể cứ vậy mà cho phép gần gũi!

Nhưng, thân là vợ của Tư Mã Nhuệ, chuyện này dù sao cũng không tránh được, say rượu như thế, có lẽ sẽ đỡ khó xử hơn. Từ thời đại ngàn năm trước không hiểu sao đến Đại Hưng vương triều này, chẳng lẽ để gả cho Tư Mã Nhuệ, để làm vợ hắn?! (Juu: bingo! Tỷ đoán đúng rầu!)

Hắn rốt cuộc có gì tốt đẹp? (Juu: vô số, nhiều như sao trên trời, như cát ngoài biển...blah blah blah)

Đáng giá nàng từ ngàn năm sau xa xôi trở về đây sao? (Juu: quá xứng đáng, nghìn lần xứng đáng... ~)

Tư Mã Nhuệ ngủ an ổn, rất ngọt ngào, trong mắt vẫn là vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc, động tác của Mộ Dung Phong cũng không đánh thức hắn.

Ngoài cửa sổ mưa gió vẫn chưa dừng, Mộ Dung Phong lặng lẽ xuống giường, khóa mình trong áo choàng, ngồi trước cửa sổ, lặng lẽ ngắm người.

Nàng không nhớ nổi một chút nào chuyện đã xảy ra hôm qua, chỉ nhớ rõ mọi người ngồi cùng nhau uống rượu, vui vẻ, nghe Tư Mã Minh Lăng kể về những điều thú vị mà y biết, rượu kia cũng không nhạt, còn có chút hương vị ngọt ngào, như rượu nho trước kia nàng từng uống, rất ngon. Sau đó, dường như uống thêm, rồi sau đó dường như Tư Mã Minh Lăng bảo “Dừng thôi!”, mọi người liền ra về, rồi sau đó...chuyện gì cũng không nhớ rõ.

Tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bài “Nguyện người dài lâu” (lời thơ “Thủy điệu ca đầu” của Tô Thức) này cũng là chị Vương Phi cover của Đặng Lệ Quân(chị này ta thích nhất là bài “Ánh trăng hiểu lòng tôi” :”>), bài này có cực nhiều vợ zân nhưng nổi bật nhất là bản của chị Vương Phi. Năm 2010 chị Dương Mịch có làm cái phim “Cung – Tỏa

Tâm Ngọc” (phim này nghe nói hay, xuyên không về Thanh triều nhé :D) và cũng cover bài này làm OST, lấy tên là “Minh Nguyệt”. Ta cũng cất công tìm mấy vợ zần về cho nhà mình nghe đây.

Đặng Lệ Quân’s

Vương Phi’s

Dương Mịch’s

Ca từ: Tô Thúc

Dịch: dishe @ yangmi.yuifans (Juu: thông cảm, bạn không có giỏi vậy, bạn tra gg thấy có người dịch r nên bạn ăn mỳ ăn liền =.=”)

Nguyên bản tiếng Hoa:

Dịch nghĩa:

Minh Nguyệt bao giờ có

Nâng cốc hỏi trời xanh

Không biết thiên cung

Xưa nay ra sao

Ta muốn theo gió trở lại

Lại sợ quỳnh lâu điện ngọc

Chỗ cao không tránh lạnh

Múa lên thanh ảnh

Nào giống ở nhân gian
Chuyển lầu đổ
Hạ cửa lựa
Soi không ngủ
Không ưng thì ghét
Bao giờ thì lại bắt đầu
Người có thằng trâm
Trăng có âm tình tròn khuyết
Việc tình khó tròn vẹn
Chỉ mong người dài lâu
Ngàn dặm cộng thiên duyên

63. Chương 63

Bạch Mãn của thời đại kia, là một cô gái chưa chồng. Mà Mộ Dung Phong của Đại Hưng vương triều, cũng là một cô gái cưới rồi nhưng chưa có viên phòng. Dựa vào bằng ấy kinh nghiệm, nàng thật sự không biết, tối hôm qua đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Vì sao lại cùng ngủ trên giường với Tư Mã Nhuệ? Vì sao chỉ mặc mỗi áo lót mà ôm nhau ngủ?.....

“Dậy rồi.” – Là giọng của Tư Mã Nhuệ, dịu dàng và thân thiết.

Mộ Dung Phong không dám quay đầu lại, chỉ gật gật đầu.

“Đêm qua uống hơi nhiều, nàng có lẽ nên nằm nghỉ thêm chút nữa đi.” – Tư Mã Nhuệ dường như cũng có chút ngượng ngùng, nói xong câu đó, ngừng lại, không biết nói gì thêm.

Lúc này, Xuân Liễu từ bên ngoài đi vào, bưng theo thau nước để rửa mặt chải đầu – “Tiểu thư, người dậy rồi. Tứ thái tử, đại thái tử đang chờ ngài ở phòng khách, nói là tìm ngài có việc, bảo ngài qua đó một chút.”

Tư Mã Nhuệ gật đầu – “Ta đi xem sao, nàng rửa mặt chải đầu đi, ta sẽ mau chóng trở lại cùng nàng dùng điểm tâm.”

Mộ Dung Phong nhìn Tư Mã Nhuệ rời đi, cảm thấy hết thảy đều không chân thật.

“Tiểu thư, người có chút nào không thoải mái không? Tối hôm qua khi trở về, người phun thật ghê gớm, thực sự khiến nô tỳ phát hoảng.” – Xuân Liễu cười nói – “Tiểu thư, người chưa bao giờ uống rượu, sao lần này uống nhiều như vậy, về rồi vẫn cứ hát hò, tứ thái tử phải khổ sở lắm mới đưa người lên giường được, nô tỳ lần đầu tiên thấy tiểu thư thất thố như vậy đấy, ngay cả khi tắm rửa người cũng hát, mà trước kia người nào có hát hò gì đâu.”

Mộ Dung Phong sửng sốt, tối qua thực sự thất thố như vậy sao? – “Ta đã hát gì vậy?”

“Người cứ hát mãi ‘Minh Nguyệt bao giờ có, nâng cốc hỏi trời xanh, không biết thiên cung.....’ nô tỳ không nhớ rõ, người cứ hát mãi, tứ thái tử vẫn luôn ở bên người, ban đầu thì cười nghe người hát, về sau lại còn hát cùng với người, rất lâu sau mới khuyên được nàng lên giường.” – Xuân Liễu mỉm cười nói – “Yên Ngọc tỷ tỷ nói, lần đầu tiên thấy tứ thái tử cẩn thận và kiên nhẫn như thế, căn bản không cho chúng nô tỳ nhúng tay vào.”

Mộ Dung Phong đỏ mặt, vậy chẳng phải rất đáng xấu hổ sao? – “Tối qua ta có phải rất thất thố không?”

Xuân Liễu toan trả lời, Yên Ngọc từ ngoài đi vào, cười nói – “Xuân Liễu lừa người thôi, thực ra người không thất thố chút nào,...tối qua, khuya lắm người mới cùng tứ thái tử ở bên ngoài về, lúc mới đầu có bị nôn một chút, khi chúng em giúp người rửa mặt chải đầu, tứ thái tử vẫn tự trách mình đã để người uống rượu, rất

hối hận, sau khi rửa mặt chải đầu xong, tứ thái tử bảo chúng em rời đi, tự mình chăm sóc cho người, sau đó lại chợt nghe người cứ mãi ca hát, chúng nô tỳ lần đầu tiên được nghe tiếng ca mượt mà êm tai như thế. Chỉ là không biết vì sao, sau đó người lại bắt đầu buồn rầu khóc, tứ thái tử vẫn ở bên người, rồi hát lại bài hát người vừa hát, đem ca khúc ấy trở thành khúc hát ru, đưa người vào giấc ngủ.” (Juu: yêu không tả được ý)

Mộ Dung Phong mặt càng đỏ hơn, trời ạ, hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Xuân Liễu nói xen vào – “Tiểu thư, nô tỳ chỉ đùa chút thôi, nô tỳ cũng mừng thay cho tiểu thư, con người vị tứ thái tử này tuy có chút....., nhưng đối xử với tiểu thư rất tốt, tối hôm qua khi tiểu thư trở về, cả người không ướt chút nào, mà tứ thái tử toàn thân ướt sũng, chắc đã dành toàn bộ ô để che cho người. Khi người nôn, tứ thái tử vẫn ở bên cạnh vỗ lưng cho người, không để ý gì cả, người khó chịu, nô tỳ thấy, tứ thái tử so với người còn khó chịu hơn, cứ thắm trách mình suốt.”

Mộ Dung Phong có chút mơ hồ, chẳng lẽ hôm qua không như mình tưởng tượng? (Juu: thế chị muốn thế nào?)

Rửa mặt chải đầu xong, Xuân Liễu cùng Yên Ngọc rời đi, Mộ Dung Phong đứng trước cửa sổ, ngơ ngẩn một hồi, cầm lấy bút, viết xuống bài thơ “Thủy điệu ca đầu” của Tô Thức mà nàng đã hát suốt đêm qua:

Bản gốc

Phiên âm

Thủy điệu ca đầu – Trung thu

Mình nguyệt kỷ thời hữu ?

Bả tửu vẫn thanh thiên.
 Bất tri thiên thượng cung khuyết,
 Kim tịch thị hà niên.
 Ngã dục thừa phong quy khứ,
 Hựu khùng quỳnh lâu ngọc vũ,
 Cao xứ bất thắng hàn.
 Khởi vũ lộng thanh ảnh,
 Hà tự tại nhân gian.
 Chuyển chu các,
 Đề ý hộ,
 Chiếu vô miên.
 Bất ưng hữu hận,
 Hà sự trường hướng biệt thời viên.
 Nhân hữu bi, hoan, ly, hợp,
 Nguyệt hữu âm, tình, viên, khuyết,
 Thử sự cổ nan toàn.
 Đán nguyện nhân trường cửu,
 Thiên lý cộng thiên quỳên
 Dịch thơ:
 Thủy điệu ca đầu – Trung thu (Người dịch: Nguyễn Chí Viễn)
 Trăng sáng bao giờ có?
 Nắng chén hỏi trời cao
 Chẳng hay trên đây cung khuyết
 Đêm đó nhằm năm nao?
 Rắp định cười mây lên đến
 Chỉ sợ lầu quỳnh điện ngọc
 Cao ngất lạnh lòng sao?
 Đứng múa vờ thanh ảnh
 Trần thế khác chi đâu.
 Xoay gác đỏ
 Luồn song lụa
 Rọi tìm nhau
 Chẳng nên cừu hận
 Sao lại nhằm tỏ lúc xa nhau
 Người có buồn, vui, ly, hợp
 Trăng có tỏ, mờ, tròn, khuyết

Tự cổ vện toàn đầu

Chỉ nguyện người trường cửu

Ngàn dặm dưới trăng thâu.

(Nguồn: thivien.net)

Dừng bút, lòng buồn bực. Lặng lẽ đứng, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tư Mã Nhuệ lẳng lặng đứng ngoài cửa, nhìn bóng dáng Mộ Dung Phong hơi có chút xuất thần, nhớ tới nữ tử ấy hôm qua xinh đẹp đáng yêu biết bao.

Tối qua nàng uống nhiều, khi về đến phủ tứ thái tử, khó chịu nôn ra, nói với hắn – “Tư Mã Nhuệ, ta rất là khó chịu!” – Lại còn nói – “Rượu ngọt như vậy sao lại khiến người ta say thế?” – Sau đó thì ca hát, hát một khúc vô cùng êm tai, hát đi hát lại, như không biết chán, mà hắn nghe cũng không hề thấy chán, nghe nàng hát, nhìn ánh mắt nàng đong đầy nước mắt, ngấm đôi môi ẩn hiện nụ cười của nàng, ngấm nàng xoay tròn như những hạt mưa bay trong gió ngoài cửa sổ kia. Sau đó, hắn cũng hát khúc ca kia, hết lần này đến lần khác hát cho nàng nghe, ôm nàng, lại hát, như thể một khúc hát ru, mãi cho tới khi nàng dựa vào hắn mà ngủ. Một khắc ấy, đúng thực là nàng đã y vào hắn như vậy.

Hắn cảm thấy trong lòng nàng mang nỗi khổ riêng, nhưng không hề nói ra, hắn rất đau lòng, chỉ mong nàng có thể thoải mái mà sống, muốn hắn làm gì cũng được, vì nàng, hắn có thể bỏ đi tất cả, bao gồm cả chính mình.

Bên tai lại vang lên tiếng ca của Mộ Dung Phong đêm qua, một khúc ca êm tai như vậy, khi nàng dùng chất giọng thanh thanh lạnh lạnh hát lên, mưa thu ngoài cửa sổ dường như cũng không nổi rơi xuống.

“Trời lạnh, đừng để gió lừa.” – Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng đi tới, khoác lên người Mộ Dung Phong một tấm áo choàng, cúi đầu xem thứ Mộ Dung Phong viết để trên bàn – “Khúc ca đêm qua nàng hát đầy mà, thật sự rất hay, từ đâu mà có vậy?”

Mộ Dung Phong hơi hơi giật mình, quay đầu nhìn Tư Mã Nhuệ, lẳng lặng cười nói – “Người lại làm ta giật mình, nếu thực sự dọa chết ta rồi, người định đền thế nào?...đây là của một vị cổ nhân viết, ta thấy hay, liền nhớ kỹ, tối qua nhớ lại, liền thất thố.” – Nói xong, mặt ửng hồng lên, cái vẻ thẹn thùng của nữ nhi, chẳng khi nào có thể che giấu được.

“Làm sao mà thất thố, tiếng ca thực sự rất êm tai.” – Tư Mã Nhuệ cười cười nói – “Nhưng mà không nên để nàng uống nhiều rượu như vậy, khiến nàng khó chịu, rượu kia là hoàng thúc mang về từ nước ngoài, uống vào thì ngọt, nhưng lại rất dễ say, tối qua trò chuyện vui quá, ta quên mất điều này, hại nàng khó chịu thành ra như vậy.”

“Tứ thái tử, tứ thái tử phi. Thụy thân vương tới đây.” – Yên Ngọc ở bên ngoài nhỏ giọng nói.

“Được, chúng ta qua ngay, bảo người chịu khó chờ một chút.” – Tư Mã Nhuệ lên tiếng – “Hoàng thúc e là cũng lo nàng tối qua uống nhiều rượu quá, lo lắng, cho nên lại qua thăm, thực ra, tối qua người cũng uống nhiều, thối sáo suốt đêm.”

“Sao người biết ngài ấy thối sáo suốt đêm?” – Mộ Dung Phong tò mò hỏi.

Tư Mã Nhuệ cười, nói – “Nơi ở trước kia của hoàng thúc rất gần phủ của chúng ta, chỉ cần người thối sáo, người trong phủ chúng ta nghe thấy đầu tiên, e là tiếng ca đêm qua của nàng người cũng nghe được rồi, hai người thật là thú vị. Một thối sáo cả đêm một ca hát cả đêm, người thối nàng hát, haha, hoàng thúc thực sự phục nàng lắm, nếu không cũng không thối lại khúc mà nàng đã thối.”

Mộ Dung Phong giật mình, sao mà hắn nhớ được, mình mới chỉ thối có một lần.

Tư Mã Minh Lãng trên mặt thoát nhìn có vài phần mệt mỏi, nhưng tinh thần rất tốt, vừa thấy Tư Mã Nhuệ và Mộ Dung Phong, mỉm cười cất tiếng gọi, ánh mắt lặng lẽ dừng lại ở Mộ Dung Phong, sau đó cũng nhẹ nhàng rời đi, mà khó khăn đến vậy, như thể phải hạ quyết tâm gì đó, trong lời nói lặng lẽ mang một nỗi buồn khó lòng giải tỏa được – “Ta phải đi rồi, tạm biệt các con.”

“Vì sao? Vì sao phải vội vàng như vậy?” – Tư Mã Nhuệ bắn khoăn – “Người không phải nói phải ở thêm mấy ngày nữa rồi mới đi sao?” (Juu: anh ngốc, thêm mấy ngày nữa thì lửa bén vào rơm mất thôi =.)”

“Không còn việc gì nữa, ở lại thêm làm gì.” – Tư Mã Minh Lãng vẫn mỉm cười như trước, trong nụ cười ẩn chứa nỗi buồn giằng xé – “Hơn nữa, ta cũng là kẻ chẳng thể ở lâu được một chỗ.”

64. Chương 64

Trong lòng Mộ Dung Phong có một cảm giác mơ hồ đau đớn, như thể vừa mất đi điều gì đó trân quý, thậm chí còn có vẻ như muốn rơi lệ không thôi, không muốn ngẩng đầu lên, cũng không chịu mở miệng.

Tư Mã Minh Lãng lặng lẽ dời ánh mắt ra bên ngoài, mưa gió ngày thu chính là triền miên như vậy – “Rằm tháng tám qua rồi, mẫu hậu cũng gấp rồi, cũng nên trở về thôi.” – Đột nhiên nhìn Mộ Dung Phong, mỉm cười nói – “Con là cô gái đáng yêu, giọng hát cũng rất tuyệt vời, ta sẽ luôn luôn nhớ đến, hãy sống cho thật tốt, bất cứ khi nào ở đâu, nếu cần, ta, nhất định sẽ giúp con.”

Mộ Dung Phong đột nhiên nước mắt tràn mi, cứ thế không kiềm được mà rơi xuống, cùng với những trăn trở trong lòng, cảm xúc phức tạp không muốn rời xa, tất cả cùng theo đó mà tuôn ra.

“Cám ơn hoàng thúc, Phong nhi sẽ nhớ kỹ lời hoàng thúc, nhất định sẽ sống tốt, nếu cần, nhất định Phong nhi sẽ nói với hoàng thúc.” – Trong giọng nói có sự buồn bực mong chờ không rõ ràng của bản thân, cùng với tình cảm mơ hồ trong lòng, yêu hay không yêu, có lẽ tất cả đều không phải, chỉ là một loại tin tưởng và ỷ lại từ tận đáy lòng, tin rằng con người này, sẽ vì nàng mà làm điều gì đó! (Juu: đúng thật ~)

Tư Mã Minh Lãng khẽ mỉm cười, nói với Tư Mã Nhuệ – “Trong cung ta thân thiết với con nhất, cho nên cũng chỉ nói tạm biệt với mình con, hãy đối xử với Phong nhi thật tốt, nàng là người con cần cũng không được, là tình yêu lớn nhất mà trời ban cho con.”

Trong mắt Tư Mã Nhuệ đột nhiên hiện lên một tia rõ ràng, nhưng không nói gì nhiều, chỉ mỉm cười nói với Tư Mã Minh Lãng – “Hoàng thúc, con nhất định sẽ đối xử với nàng thật tốt, nàng so với sinh mạng con còn quan trọng hơn.”

Nhìn Tư Mã Minh Lãng xoay người rời đi, Mộ Dung Phong nước mắt tuôn giàn dụa, Tư Mã Nhuệ vươn tay ôm lấy nàng – “Hoàng thúc là người xuất sắc, nhưng mà, có lúc, gặp phải người thích hợp ở thời điểm không thích hợp, đành phải rời đi, để tốt cho cả mình và người ta.”

Mộ Dung Phong không nói gì, đầu dựa vào ngực Tư Mã Nhuệ, nghe được tiếng tim đập của hắn, hắn nhìn ra được sự mâu thuẫn của Tư Mã Minh Lãng sao? Lại có thể hiểu rõ và thản nhiên chấp nhận.

Trong lòng nàng thầm nói lời tạm biệt với Tư Mã Minh Lãng, hắn vì nàng mà thối sáo suốt đêm, nàng vì hắn mà cất tiếng ca suốt đêm, mà Tư Mã Nhuệ đã kiên nhẫn ở bên nàng suốt đêm ấy. Có đôi khi, thích, đã là hạnh phúc, có thể thích nhau lại là loại hạnh phúc nữa.

“Có thể cùng tồn tại với nàng thế này, có thể yêu nàng, đối với Tư Mã Nhuệ ta mà nói, đã là chuyện hạnh phúc nhất rồi.” – Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng nói – “Ta là người hạnh phúc nhất trong hoàng cung này.”

Mộ Dung Phong ngược đôi mắt nhắm lệ lên, mỉm cười nói – “Tư Mã Nhuệ, ta nghĩ, yêu chàng cũng không phải chuyện gì khó khăn, nhưng chàng phải cam đoan sẽ vĩnh viễn đối với ta như thế này, nếu không, ta sẽ từ bỏ yêu chàng, cũng không cho phép chàng yêu ta nữa.” (Juu: ~ bàn chuyện yêu zồi ~)

Tư Mã Nhuệ mỉm cười nhìn nàng, bao nhiêu lời đều chứa đựng trong ánh mắt.

“Nếu chàng không yêu ta như thế, ta sẽ biến mất.” – Mộ Dung Phong nhẹ nhàng nói – “Sẽ biến mất khỏi thế giới của chàng, chàng không thể gặp lại ta được nữa.”

Tư Mã Nhuệ gắt gao giữ chặt lấy Mộ Dung Phong, mà lại có chút bất an, như thể nàng không phải đang nói đùa, như thể nếu có một ngày, hắn thay đổi, nàng sẽ thực sự biến mất, không thể tìm lại được!

Tư Mã Minh Lãng đi rồi, có một khoảng thời gian rất dài, Mộ Dung Phong luôn nhớ lại: Vì sao nàng lại khóc? Tư Mã Minh Lãng đi, nàng cũng không hề cảm thấy đau đến cắt lòng cắt dạ, chỉ là cảm thấy khó chịu, như thể mất đi thứ gì đó trân quý lắm, nhưng lại chẳng bận tâm là mấy! Nàng chưa từng nếm trải

tình yêu, nhưng nàng nghĩ, tình cảm này so với tình cảm như nàng thấy trên sách, trên phim ảnh dường như không giống nhau cho lắm, nhàn nhạt, nhưng không cách nào diễn tả bằng lời.

Ngày hôm Tư Mã Minh Lăng rời đi, người được Tư Mã Nhuệ phái đi Ô Mông Quốc lấy thuốc đã trở về, Lệ phi lại cải trang rồi Lệ Uyển đi tới Nguyệt Kiều Các, chữa thương cho Nguyệt Kiều.

Quá trình so với Tư Mã Nhuệ tưởng tượng còn đau đớn hơn, ban đầu, Nguyệt Kiều có thể chịu đựng được, nhưng về sau, thực sự là đau đến thống khổ, thậm chí còn cầu xin Tư Mã Nhuệ và Lệ phi ban cho nàng được chết, dù Tư Mã Nhuệ có nghe Lệ phi nói trước, rằng sẽ thống khổ như thế nào, nhưng sự tình thực sự phát sinh, làm cho hắn thực sự phẫn nộ.

“Đây chỉ mới là lần đầu tiên, về sau còn phải đau hơn gấp mấy lần, lần sau còn đau ghê gớm hơn lần trước, điều này sẽ tạo áp lực rất lớn với nàng ấy, khiến cho nàng ấy ngay cả sau khi thương thế đã lành cũng vẫn còn sợ hãi trong lòng, dù chỉ động chân một chút xíu, cũng sẽ đau đến tê liệt.” – Lệ phi buồn bã nói – “Ta e là vị cô nương này về sau không còn có thể khiêu vũ được nữa.”

Tư Mã Nhuệ không nói gì. Còn có thể nói gì được đây? Chẳng lẽ hắn phải lập tức đi tìm Hồng Ngọc tính sổ sao, nàng ta nhất định sẽ không chịu thừa nhận mình có liên quan tới việc này, hơn nữa dù Tư Mã Triết có tin chuyện này có liên quan tới Hồng Ngọc, e là vẫn sẽ thiên vị Hồng Ngọc.

Hôm ấy khi đưa Tư Mã Triết tới thăm Nguyệt Kiều, Nguyệt Kiều còn đang ngủ, Tư Mã Triết cũng chỉ có chút đau lòng, chứ chưa từng hỏi Nguyệt Kiều bị thương rốt cuộc có liên quan tới ai? E là trong lòng y cũng đã đoán ra, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi.

Hồng Ngọc lúc này, đang ở cùng với mẹ chồng, nàng cố ý đến tìm mẹ chồng, cũng là vì một chuyện, chuyện này, nàng suy nghĩ đã lâu, hôm ấy Tư Mã Nhuệ cảnh cáo nàng, khiến nàng lập tức quyết định phải xử lý chuyện này.

“Mẹ à, Hồng Ngọc muốn phiền mẹ giúp con một chuyện, là vì nhị thái tử.”

Lưu phi mấy ngày qua cảm xúc rất không tốt, tối qua hoàng thượng lại ngủ ở Tuyết Uyển, sáng nay bãi triều xong lại đi Tuyết Uyển, một khúc đàn của con bé Mộ Dung Tuyết tối qua lại khiến hoàng thượng động lòng, ý vào sự trẻ trung của mình, cũng dám công khai tranh giành tình nhân với nàng, con bé này, thật không thể coi thường. Nghe con dâu mình nói chuyện, trong lòng có chút phiền, nhưng nghe chuyện có liên quan tới Cường nhi, mới ổn định tâm tình, hỏi – “Chuyện gì?”

“Con dâu Hồng Ngọc muốn mẹ làm chủ, hướng Thái hậu cầu hôn, đem Vân Tuệ quận chúa gả cho nhị thái tử.” – Hồng Ngọc nói ra lời này, trong lòng cũng do dự chút ít, một khi đã nói, sẽ không còn đường lui – “Nhị thái tử và Hồng Ngọc tình cảm sâu đậm, nhưng đến nay vẫn chưa từng có sinh dục, con dâu thật bất hiếu. Nhị thái tử đối xử với Hồng Ngọc vô cùng tốt, cho nên Hồng Ngọc muốn nạp phi cho nhị thái tử, sinh con để cái cho nhị thái tử. Hồng Ngọc nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy Vân Tuệ quận chúa là thích hợp nhất. Thứ nhất, nàng là cháu ruột bên ngoại của hoàng hậu, thứ hai, cũng là tỷ muội ruột thịt của Hồng Ngọc, tình cảm hai người chúng con rất tốt, nhất định có thể hòa thuận ở chung, mà coi thân phận của nàng, đối với nhị thái tử sau này cũng có trợ giúp rất lớn. Thái hậu cũng rất yêu thương nàng, nếu mẹ tối đề nghị, nhất định sẽ đồng ý thôi.” – Hồng Ngọc nói một hơi hết tất cả những gì muốn nói, xong cúi đầu im lặng.

Lưu phi nghe nàng nói xong, cân nhắc một hồi, gật gật đầu – “Lời con nói cũng có vài phần đạo lý, tuy rằng Cường nhi đối xử với con tốt lắm, cũng không hề nạp thiếp, nhưng dù sao con cũng không có sinh dục, Cường nhi là nhị thái tử, không thể không có con cái. Ta vốn cũng muốn nạp thiếp cho Cường nhi, nhưng vẫn chưa chọn được người thích hợp, con vừa nói như vậy, cũng đã nhắc nhở ta. Được rồi, cũng không uống Cường nhi thương yêu con, con có lòng như vậy, mẹ cũng sẽ giúp con thỏa lòng, hôm nay, ta sẽ đi gặp Thái hậu. Nếu không có chuyện gì nữa, con lui đi, ta đang phiền lòng, muốn nghỉ ngơi.”

Hồng Ngọc khom người lui đi, ra đến bên ngoài, nghĩ đến khả năng về sau cùng với Vân Tuệ thờ chung một chồng, trong lòng chua xót khó tả, nhưng, cho dù nàng không nói tới, mẹ chồng nhất định sẽ an bài, chỉ bằng chọn lấy người mình vừa ý, cũng hòa thuận ở chung, nếu như kiếm người không quen biết về, dù đồ Tư Mã Cường, đấy mới thực khiến mình thêm khổ.

Rất xa thấy có người đang đi tới, bóng hình rất quen thuộc, chỉ cúi đầu, vừa đi vừa nghĩ ngợi, Hồng Ngọc vừa thấy, vội vàng tránh qua một bên, lúc này nàng cũng không muốn gặp người ấy, tâm tình của mẹ chồng

không tốt, tâm tình của nàng cũng vậy, để cho phu quân của mình nạp phi, tâm tình làm sao có thể tốt cho được?!

Nhưng, đúng lúc này thì đối phương ngẩng đầu lên, thấy nàng, hơi dừng một chút, đang do dự có nên chào hỏi hay không, hay là làm bộ như không nhìn thấy đây? Hay là...

65. Chương 65

“Xin chào Đại thái tử.” – Hồng Ngọc bình tâm, mở lời trước, hôm ấy gặp qua Nguyệt Kiều, liền biết rõ mình ở trong cảm nhận của Tư Mã Triết vẫn có một vị trí không thể thay thế, điều này khiến lòng nàng mơ hồ mừng thầm, tuy rằng ngày ấy phản bội Tư Mã Triết, lại không ngờ rằng Tư Mã Triết là kẻ si tình, cưới Mộ Dung Thiên xinh đẹp, mà vẫn nhớ mãi không quên mình.

Tư Mã Triết hít sâu một hơi, nhìn xung quanh, đây là một đường mòn trong hoa viên, hắn vừa mới từ phòng chính sự về, nghỉ ngơi một chút, thả mình bước đi, không ngờ lại tới đây, cũng chính là chỗ này, rất nhiều năm trước, hắn bắt gặp Hồng Ngọc và Tư Mã Cường gian díu, tuy vô cùng ghét nơi này, nhưng lại thường vô tình bước đến khi thất thần. Nơi này rất kín đáo, lại không hay có người qua lại, cho nên lúc này ngoài hai người họ ra, dường như cũng không có ai khác.

Nhìn Hồng Ngọc, nàng vẫn đáng vẻ ấy, trừ bỏ ánh mắt mang thêm chút u sầu, trên người thêm một chút thành thực, những đổi thay ấy không lớn, dù vẫn luôn luôn ở biên quan, dung nhan của nàng cũng không có nhiều thay đổi.

“Xin chào.” – Hắn chỉ nói hai từ, tránh xưng hô, giọng điệu cũng có vẻ rất tự nhiên, ngừng một chút, lại tiếp tục ôn hòa nói – “Thật là trùng hợp, hôm nay gặp nhau.”

“Chàng còn hận ta sao?” – Hồng Ngọc đau thương hỏi, trong ánh mắt có chút áy náy, lẳng lặng nhìn, nàng biết mình sai, nhưng Tư Mã Triết tuyệt đối sẽ không để bụng, nếu Tư Mã Nhuệ đoán ra được, thì Tư Mã Triết nhất định cũng sẽ. (Juu: là chuyện Nguyệt Kiều ý, ta ghét em này, thật ý =.=)

“Chuyện đã qua rồi, nhắc lại làm gì.” – Tư Mã Triết lạnh nhạt nói, thực ra trong lòng cũng có chút đau, nhưng sự đã rồi, còn làm gì được nữa, chỉ thoáng dừng một chút – “Có điều phiền cô đừng động tới Nguyệt Kiều, nàng ấy dù sao cũng chỉ là người ngoài, việc gì...”

Hồng Ngọc ngẩng ra một chút, mí mắt sụp xuống, có chút uất ức nói – “Hồng Ngọc biết, nhưng mà, Hồng Ngọc có cái lý của Hồng Ngọc, Nguyệt Kiều kia dù sao cũng chỉ là gái lầu xanh, mà Đại thái tử của Đại Hưng vương triều, sao có thể dây dưa với loại đàn bà ấy. Hồng Ngọc thầm muốn tốt cho ngài, trước kia Hồng Ngọc có lỗi với ngài, mà nay, Hồng Ngọc muốn làm gì đó cho ngài, bù đắp lỗi lầm năm ấy Hồng Ngọc trẻ dại mà phạm phải, dù hôm nay ngài mắng Hồng Ngọc là ngoan độc, Hồng Ngọc cũng không hối hận.” (Juu: nghìn lần ngoan độc > < bao=“” biện=“” đã=“” man=“”> < >

Tư Mã Triết thở dài, trong lòng vẫn là không quên được người phụ nữ này, nay gặp lại nàng, vốn trong lòng đã có chút không đành lòng, nghe nàng nói, lại có chút áy náy, đối với nàng. (Juu: dễ phỉnh thế, vô dụng =.=)

“Ở biên quan có quen không?” – Tư Mã Triết thay đổi giọng điệu, ôn hòa hỏi.

Hồng Ngọc mỉm cười với Tư Mã Triết – “Tốt lắm, chỉ không tiện nghỉ bằng ở đây, nhưng mà, ở lâu, rồi cũng quen.”

Tư Mã Triết gật đầu, nhất thời không nói gì.

Có lẽ hai người đều rất chăm chú, nên không ai nhận ra có người giấu mình trong đám cây cối phía sau, nơi này cây cối trùng trùng, vây quanh một chỗ, có người ẩn mình bên trong, vốn không thể phát hiện được, nữa là người ta còn cố ý che dấu.

Hồng Ngọc mơ hồ cảm giác có một luồng ánh mắt lạnh lẽo nhìn mình, nhin không được rùng mình, theo bản năng nhìn xung quanh, ngoài cây cối hoa cỏ, căn bản không có bóng dáng một ai, nhưng trong lòng nàng đã có bất an.

Chợt nhớ ra: rất nhiều năm trước, ở chỗ này mình cùng với Tư Mã Cường đã có phu thê chi thực(Juu: chán chả muốn dùng từ thuần Việt, thô quá mà =.=), lúc ấy hai người uống say, tình nồng ý đậm, liền rối loạn mất kiểm soát, bị Thái hậu và Tư Mã Triết bắt gặp, tình cảnh xấu hổ lúc ấy, nay nhớ tới tim vẫn còn đập nhanh, sắc mặt Thái hậu xấu tới mức nào, Tư Mã Triết khiếp sợ không thể che dấu thế nào, sao có thể lại là nơi này? Điều này khiến lòng nàng không hề yên ổn.

“Nếu không có việc gì, Hồng Ngọc cáo từ.” – Nói đoạn, Hồng Ngọc liền vội vàng rời đi, nhưng vẫn cảm thấy luồng ánh mắt lạnh lẽo kia bám theo mình.

Tư Mã Triết khẽ thở dài, cũng chậm rãi rời đi.

Một lát sau, Tư Mã Cường mới đi ra từ sau đám cây cối, biểu tình trên mặt kỳ quái lại áy náy, như có chút thất vọng, lại có chút tức giận.

Lúc này trên đường đứng phải Mộ Dung Thiên, trên mặt mang theo nụ cười điềm tĩnh, ôn hòa chào hỏi, người phụ nữ này luôn ổn định, Tư Mã Triết cười được nàng cũng coi như may mắn, là hoàng đế tương lai của Đại Hưng vương triều, chính là cần một người ổn định bình tĩnh, tâm tư kín đáo làm hoàng hậu duy trì hậu cung, nếu không, hậu cung rối loạn, e là đằng trước cũng không yên, như bây giờ vậy, nếu không có Hoàng hậu hôm nay duy trì, với tính tình của Hoàng thượng, không biết đã gây ra bao nhiêu chuyện rồi.

“Đại tẩu, dạo này thế nào?” – Tư Mã Cường ở trước mặt Mộ Dung Thiên vẫn lễ phép có chừng có mực, hơn nữa nàng còn có một người em gái đang yêu là Mộ Dung Phong, thông minh, trầm tĩnh, dịu dàng, hẳn cảm thấy tất cả những từ ngữ đẹp nhất đều có thể dùng với Mộ Dung Phong, đáng tiếc nàng đã gả cho Tư Mã Nhuệ kẻ mà hắn ghét nhất.

Mộ Dung Thiên mỉm cười, lặng lẽ nói – “Tốt, cảm ơn nhị đệ quan tâm. Ồ, Hồng Ngọc không đi cùng đệ sao, ta vừa thấy nàng đi từ chỗ Lưu nương nương ra, đi Úc Thông Uyển kia.”

Úc Thông Uyển? Tư Mã Cường đối với hoa viên này quá nhạy cảm, nàng đi nơi đó làm gì?

Tư Mã Cường đang suy nghĩ, Mộ Dung Thiên làm như vô tình nói – “À, đúng rồi, nhị đệ, ta vừa nghe thị vệ nói đại ca đệ đi ra khỏi phòng chính sự, cũng đi về phía Úc Thông Uyển, nếu đệ đi tìm Hồng Ngọc, gặp đến đại ca đệ, bảo chàng đi qua chỗ tổ mẫu, có lẽ hoàng thúc đi rồi, tổ mẫu có việc tìm đại ca đệ.” (Juu: chị Thiên này cũng không hề đơn giản mà =.=)

Tư Mã Cường miễn cưỡng gật đầu, trong lòng thật sự không thoải mái.

Không ngờ lại thực sự gặp hai người đang nói chuyện ở Úc Thông Uyển, Hồng Ngọc rụt rè, cũng nói những lời thật lòng, Tư Mã Triết dùng dằng do dự, còn cả Nguyệt Kiều mà bọn họ nhắc tới, đều làm cho hắn cảm tức, cố tình lánh trong đám cây, lảng lảng quan sát bọn họ.

Một câu mẫu thân từng nói chợt vang lên bên tai: “Cường nhi, nếu cưới nàng về, thì phải thật để ý nàng, nàng nếu có thể vì con mà phản bội Tư Mã Triết, có ngày cũng sẽ vì người khác phản bội con!

Thật sao? Hắn không phải không có hoài nghi, khi ở biên quan, nàng vẫn ngoan ngoãn an phận, khiến cho hắn mười phần yên tâm, nhưng....trở về cung, sao nàng lại vụng trộm gặp mặt Tư Mã Triết?

Hắn không hề ra mặt, nhưng ánh mắt hắn đã truyền đạt thông điệp, phần nộ mà ngoan độc, một lần kia, hắn vẫn hoài nghi Hồng Ngọc không phải mới nếm thử mây mưa, nhưng Hồng Ngọc thề thốt phủ nhận, lại còn lấy cái chết chứng minh mình trong sạch, lúc ấy bởi cảm giác say làm rối loạn, lại còn bị Thái hậu và Tư Mã Triết can thiệp, cho nên căn bản không thể nào kiểm chứng, đành phải cho qua, nhưng điều này vẫn canh cánh trong lòng hắn.

Mộ Dung Thiên không biết ngọn nguồn sự việc, cho nên nàng có thể thần nhiên đối mặt mình, nhưng mình lại không thể nào tự nhiên đối mặt với Tư Mã Triết, cho dù xuất phát từ nguyên nhân gì đi nữa, vợ của anh em không thể động vào, nhưng, hắn đã cưới người con gái Tư Mã Triết đã bàn chuyện hôn nhân, người con gái vốn phải là đại tẩu của hắn, ngay cả Thái hậu vì muốn tránh chuyện xấu trong nhà cũng phải thành toàn cho hắn và Hồng Ngọc, nhưng trong lòng hắn làm sao có thể không thẹn với Tư Mã Triết cho được? Tuy rằng chuyện này, Tư Mã Triết vẫn chưa hề thẳng thắn đối đầu với hắn.

Lúc ấy Thái hậu quyết định hôn sự của mình và Hồng Ngọc trong thời gian ngắn, sự tình bị phát hiện, rồi dẫn đến kết hôn, trong không đến ba ngày, có chút vội vàng, nhưng cũng tránh được rất nhiều chuyện, sau đó bọn họ đi biên quan, thì thoảng trở về, nhưng Hồng Ngọc cơ bản chưa từng trở về, cho nên, hết thấy có vẻ rất bình thường, cho đến tận bây giờ.

Chẳng lẽ? Hồng Ngọc cùng Tư Mã Triết vẫn là “dầu lìa ngó ý còn vương tơ lòng”?

66. Chương 66

Trở lại trong phủ, chuyện đầu tiên Hồng Ngọc làm chính là xem Tư Mã Cường có ở trong phủ hay không, làm nàng hết hồn là, Tư Mã Cường căn bản không ở trong phủ, nô tỳ nói, hắn đi ra ngoài đã một lúc, có thể là đi đến chỗ Lưu phi nương nương, lúc này hắn là đã trở về. Nàng hôm nay là tinh thần hoảng hốt, cho nên đi lảo đảo, thế còn ánh mắt kia? Hắn là chính mình đa tâm, cái địa phương kia, Tư Mã Cường hẳn là sẽ không đi đến. Nói cho cùng, nàng cùng Tư Mã Triết cũng không có sự tình gì phát sinh, cho dù đó là Tư Mã Cường, cũng có thể không sao cả. Sống cùng nhau lâu như vậy, Tư Mã Cường hẳn là biết tình cảm của nàng đối với hắn. Tư Mã Cường từ bên ngoài trở về, biểu tình trên mặt thực bình thường, cười nói cùng Hồng Ngọc: “Nàng đi đâu vậy? Ta từ chỗ mẫu thân đi ra, mẫu thân nói nàng vừa mới rời đi trước ta vài bước, ta đi theo một đường tìm đến, nhưng mà không có gặp được nàng.” Hồng Ngọc tận lực ôn hoà cười, nói: “Trong cung người quen nhiều, trên đường gặp một vị bằng hữu trước kia, không, hắn nói là một vị tí muội mới đúng, hàn huyên vài câu, nên chậm trễ thời gian.” “Ừ, là như thế này.” Tư Mã Cường không thềm để ý gật gật đầu. “Hoàng thúc đã đi rồi, tổ mẫu hai ngày nay tâm trạng không được vui, ta xem chúng ta cũng là hai ngày nữa trở về biên quan đi.” “Vâng” Hồng Ngọc gật gật đầu. Nguyệt Kiều cuối cùng không thể chịu đựng được đau đớn kia, lúc Nhã Lệ giúp nàng đổi thuốc lần thứ hai, nàng đã thực sự tuyệt vọng, đau đớn như thế, còn muốn duy trì bao lâu? Tối nữa đêm, nàng lựa chọn nuốt vàng tự sát, đợi đến lúc Tiểu Ngũ phát hiện, nàng đã sớm hương tiêu ngọc vãn, dọa Tiểu Ngũ cơ hồ sợ muốn chết, bất chấp trời đã khuya khoắt, người kia thường ngày cùng phủ tứ thái tử lui tới, chạy như điên tới phủ tứ thái tử. Mộ Dung Phong đang nằm trên nhuyễn tháp đọc sách, Tư Mã Nhuệ ở một bên, vẫn như bình thường, mặc dù trải qua đêm qua ôm nhau mà ngủ, nhưng hai người vẫn thực chất không có gì tiến triển, Tư Mã Nhuệ không có chút ý đùa giỡn, đối với chuyện đêm nay phải ngủ như thế nào, hắn căn bản là không có hỏi, cũng không định miễn cưỡng Mộ Dung Phong, có thể ở bên cạnh nàng, cũng đã là chuyện hạnh phúc. Yên Ngọc vội vàng tiến vào, nhìn Tư Mã Nhuệ cùng Mộ Dung Phong, có chút do dự. “Chuyện gì?” Mộ Dung Phong xem biểu tình của nàng có chút kì lạ, mỉm cười hỏi. “Đạ, là người của Nguyệt Kiều lâu.” Yên Ngọc kiên trì nói, sợ Mộ Dung Phong nghe xong sẽ tức giận, lúc nào có chuyện, người của Nguyệt Kiều các đều tìm đến nơi này, đây không phải là cố ý gây chuyện sao? Cho dù Mộ Dung Phong tính tình ôn hoà, cũng không thể để hết lần này đến lần khác như vậy được. “Muộn như vậy, nhất định là có việc gấp, chàng mau quay trở lại đi, không biết Nguyệt Kiều cô nương ra sao rồi?” Mộ Dung Phong nhìn Tư Mã Nhuệ. “Lúc này chạy đến đây, làm cho trong lòng ta có điểm bất an. Không bằng ta và chàng cùng đi xem.” “Muộn quá rồi, nàng vẫn là nghỉ ngơi đi, có Thái y ở đó, hắn là không có việc gì, cũng còn có Lệ phi, Lệ phi này, tuy nói tính tình tuy hững hờ, nhưng tâm địa không xấu.” Tư Mã Nhuệ mỉm cười nói. “Nếu không phải nàng, ta còn thật sự không thể có giải được của Ô Mông quốc mang đến” “Dù sao cũng ngủ không được, ta thật sự là muốn theo chàng đi nhìn xem nàng” Mộ Dung Phong cười nhẹ. “Chỉ còn một mình ta ở trong phủ, cũng không có gì để làm.” “Được rồi.” Tư Mã Nhuệ mỉm cười. Kì thật hắn cũng muốn mang theo nàng, có nàng ở bên cạnh, cảm giác sẽ không giống nhau, làm cái gì cũng không cảm thấy nhàm chán. Chỉ là thấy người đến, vẻ mặt bị thương, trong lòng Tư Mã Nhuệ đột nhiên nhảy dựng, cảm giác có điểm xấu, mặc dù Nguyệt Kiều là người của Tư Mã Triết, nhưng vẫn là hắn chiếu cố, cơ hồ đã cho rằng là người nhà của chính mình. “Nguyệt Kiều xảy ra chuyện gì? Tại sao người lại gấp đến bộ dáng này? “Tứ thái tử, ngài đi xem đi, Nguyệt Kiều cô nương.... Nguyệt Kiều cô nương....nàng nuốt vàng tự sát!” Người tới cũng không rõ Nguyệt Kiều rốt cuộc là người của ai, chỉ biết là, cho tới nay đều là tứ thái tử chiếu cố Nguyệt Kiều cô nương, mỗi lần Nguyệt Kiều cô nương gặp phải chuyện gì, đều là tứ thái tử ra mặt giải quyết. Tư Mã Nhuệ sững sờ, có đến nửa ngày cũng không nói ra một câu gì. Mộ Dung Phong cảm thấy ngực hơi nhói đau, nữ tử xinh đẹp thích khiêu vũ kia, như thế nào đã nhẫn tâm được như thế, tự tay kết thúc chính mình sinh mệnh! Tư Mã Nhuệ

đột nhiên hướng ngoài cửa đi đến, Mộ Dung Phong nhìn sắc mặt hắn không tốt, dường như đang đè nén cơn tức trong bụng, có chút lo lắng, vội vàng giữ hắn lại, “chàng muốn làm gì?” “Ta muốn đến hỏi Hồng Ngọc, Nguyệt Kiều rốt cuộc đã trêu chọc gì đến nàng?” Tư Mã Nhuệ tức giận nói. “Nàng cứ làm tốt cái nhị thái tử phi của nàng là được, cần gì nhiều chuyện!” “Nàng chắc chắn sẽ không thừa nhận, chàng cũng không có chứng cứ gì chứng minh chuyện của Nguyệt Kiều có liên quan đến nàng, lấy quan hệ của chàng và nàng ở trong hoàng cung mà nói, mọi người nhất định sẽ cho rằng chàng là cố tình gây sự, Hồng Ngọc vừa mới từ biên quan trở về, như thế nào có khả năng quen biết một nữ tử thanh lâu, chứ chưa nói đến ý định làm hại nàng?” Mộ Dung Phong nói nhanh. “Bây giờ chúng ta trước đi Nguyệt Kiều các xem tình trạng Nguyệt Kiều cô nương, sau đó tính tiếp.” Tư Mã Nhuệ đứng đó, cường chế lửa giận: “Liên tạm thời tha cho nàng một hồi, đợi xử lý xong chuyện của Nguyệt Kiều, nhất định sẽ không tha cho nàng! Cái gì mà thanh danh với không thanh danh, Tư Mã Nhuệ ta tới bây giờ không phải là một người để ý cái gọi là thanh danh, ngay cả Nguyệt Kiều là một nữ tử thanh lâu, nhưng chưa từng trêu chọc đến nàng, nàng dựa và cái gì tự chủ trương muốn chấm dứt nguyệt Kiều sinh mệnh? Năm đó nàng vì Tư Mã Cường có thể phản bội lại Tư Mã Triết, thậm chí không tiếc bỏ đi cốt nhục của Tư Mã Triết, nàng có từng nghĩ là mình đúng hay là sai? Nay thế nhưng có một nữ tử thanh lâu cùng nàng có bộ dáng vài phần giống nhau, liền gia hại cho người, nhưng lại là loại độc dược không dễ dàng sử dụng của Ô Mông quốc, quả thực là không thể tha thứ!” Mộ Dung phong biết Tư Mã Nhuệ hiện đang nổi nóng, giữ chặt hắn, ngữ khí chậm lại nói: “Chàng có nghĩ tới không, Tư Mã Triết cũng không hề để tâm, chàng có thể như thế nào? Năm đó, Tư Mã Triết cũng chính là bởi vì bộ dáng Nguyệt Kiều cùng Hồng Ngọc có vài phần tương tự liền sủng hạnh nàng, là một người vì tiền đồ của chính mình cũng không có hứa hẹn gì với nàng, nếu không có chàng, Nguyệt Kiều bây giờ còn không biết như thế nào! Chúng ta hiện tại chỉ có thể trước đi xử lý hậu sự của Nguyệt Kiều, chuyện này phải đợi về nói sau.” “Nàng như thế nào biết chuyện của Nguyệt Kiều cùng Tư Mã Triết?” Tư Mã Nhuệ sững sờ. “Chuyện này trong hoàng cung người biết chỉ có hoàng thúc và ta. Chẳng lẽ là hoàng thúc nói cho nàng?” Mộ Dung Phong gật gật đầu: “Hoàng thúc đã nói cho ta biết một Tư Mã Nhuệ hoàn toàn không giống như ta tưởng.” “Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy tha cho Hồng ngọc sao?” Tư Mã Nhuệ không cam lòng nói. Mộ Dung Phong nhú nhú mày, nửa ngày mới nói: “Ta cũng không biết phải xử lý như thế nào, nhưng ta cảm thấy việc trước mắt quan trọng nhất là trước tiên xử lý tốt hậu sự của Nguyệt Kiều, cũng không thể để cho nàng vẫn như vậy nằm ở trên giường không có người lo không có người hỏi được.” Hai người vội vàng chạy tới Nguyệt Kiều các, nhìn thấy đã mệnh về hoàng tuyền Nguyệt Kiều. Nhìn Nguyệt Kiều, Mộ Dung Phong cảm thấy trong lòng khó chịu, khi đó nhìn thấy Nguyệt Kiều vẫn còn là một sinh mệnh sống, khiêu vũ, vui vẻ ca múa, nay, lẳng lặng nằm trên giường, mặt như sinh sắc, lại không hề sinh khí, hai mắt nhắm lại, tóc đen xoã ở trên gối, không có gì tân trang, sạch sẽ nằm ở kia, vô thanh vô tức.

67. Chương 67

Tư Mã Nhuệ đứng ở chỗ này, nửa ngày không nói lời nào, trong lòng cực kì khổ sở.

Nữ tử này cũng từng cùng hắn trải qua rất nhiều, hai người tuy rằng không có quan hệ xác thịt, nhưng lại thông thả cùng nhau như là tình huynh muội, Nguyệt Kiều vẫn kì vọng có thể sẽ cùng Tư Mã Triết một chỗ, chẳng sợ việc chỉ có thể làm tiểu thiếp, nhưng Tư Mã Triết căn bản là không tái lộ mặt, từ sau khi thành thân cùng Mộ Dung Thiên, cũng không còn tới Nguyệt Kiều các, vẫn là Tư Mã Nhuệ chiếu cố.

Tư Mã Nhuệ hiểu rất rõ sự tịch mịch và bất đắc dĩ của nàng. Nàng từng nói, Tư Mã Triết thích xem nàng khiêu vũ, nàng nhất định phải múa thật tốt điệu vũ đẹp nhất để Tư Mã Triết xem.

“Nguyệt Kiều kì thật là một nữ tử đáng thương. Nàng nguyên bản vốn là một tạp dịch ở Tuý Hoa lâu, chính là bởi vì lúc ấy Tư Mã Triết tâm trạng không tốt, đến nơi này giải sầu, trong lúc đó vô tình gặp được nàng. Thấy bộ dáng của nàng cùng Hồng Ngọc có vài phần tương tự, liền mua đêm đầu tiên của nàng, bao hạ nàng, vì nàng mà xây Nguyệt Kiều các, đem nàng giấu đi. Khi đó là quãng thời gian Nguyệt Kiều vui vẻ nhất, Tư Mã Triết đem nàng trở thành thể thân của Hồng Ngọc, ngày ngày ngủ lại. Đến khi tổ mẫu phát hiện hắn thường xuyên không ở trong cung, mới biết được hắn thường rời cung tìm hoan, hắn là Đại thái tử, là hoàng đế tương lai của Đại Hưng vương triều, tổ mẫu làm sao có thể cho phép hắn phóng túng như thế, liền thay hắn chỉ định Mộ Dung Thiên, cũng lấy ngôi vị hoàng đế uy hiếp, nói nếu hắn không hối cải, sẽ đem ngôi vị hoàng đế tiếp theo truyền cho Nhị thái tử là Tư Mã Cường. Cân nhắc mãi, hắn mới quyết định buông tha Nguyệt Kiều, lựa chọn ngôi vị hoàng đế!” Tư Mã Nhuệ mệt mỏi nói, nhìn bầu trời

đêm mùa thu bên ngoài Nguyệt Kiều các, cười khỏ một chút, “Lúc ấy tổ mẫu hoài nghi, Lưu phi lại lấy cớ này gây chuyện, vì bảo toàn vị trí thái tử, hẳn thế nhưng lại thế thốt phủ nhận chính mình nhận thức Nguyệt Kiều, vì để bịt miệng Lưu phi, cũng là vì để bảo toàn tính mạng của Nguyệt Kiều, ta liền thay thế Tư Mã Triết nhận hết thảy. Kỳ thật, từ khi cùng tỷ tỷ của nàng Mộ Dung Thiên thành thân, Tư Mã Triết đã bắt đầu trở nên cần cù, mỗi ngày sáng sớm cùng phụ hoàng vào triều sớm, học xử lý quốc sự, cũng không tái rời cung mua vui, Nguyệt Kiều từ khi đó cũng bắt đầu không có gặp lại Tư Mã Triết. Thật không hiểu Hồng Ngọc là từ đâu biết chuyện Nguyệt Kiều là nữ nhân của Tư Mã Triết, cũng không biết nàng vì sao phải nảy lòng tham thương tổn Nguyệt Kiều, hơn nữa thủ đoạn còn phi thường tàn nhẫn.”

“Có lẽ Nguyệt Kiều cùng nàng dung mạo tương tự chính là nguyên nhân khiến Hồng Ngọc hoài nghi.” Mộ Dung Phong im lặng đứng bên cạnh Tư Mã Nhuệ.

“Nhưng mà, ta vẫn chưa rõ, nàng như thế nào biết đến sự tồn tại của Nguyệt Kiều, trừ phi có người nói cho nàng, nhưng mà, người biết đến chuyện tình của Nguyệt Kiều và Tư Mã Triết rất hiếm, trừ bỏ hoàng thúc, trong hoàng cung vốn không có người khác biết.” Tư Mã Nhuệ cau mày, nói.

Mộ Dung Phong cũng có chút nghi hoặc, rốt cuộc là ai biết chuyện này?

Một bên, Vương Bảo đã xử lý xong Nguyệt Kiều hậu sự, hẳn là một người cẩn thận thông minh, biết nên như thế nào xử lý chuyện mà không gây ra phiền toái.

Tư Mã Nhuệ một chút nhíu mày, nhìn Mộ Dung Phong.

Mộ Dung Phong lẳng lẳng nhìn Tư Mã Nhuệ, gần từng tiếng chậm rãi nói: “Chàng trước đã nói qua, Lưu phi vẫn hoài nghi Nguyệt Kiều là nữ nhân của Tư Mã Triết, nhưng bởi vì lúc ấy có chàng thừa nhận là chàng cùng Nguyệt Kiều lui tới, Nguyệt Kiều các cũng là chàng xây nên, lấy tính cách của chàng, mọi người tự nhiên tin tưởng, ai cũng sẽ không hoài nghi một Đại thái tử, nhất là một hoàng đế tương lai được chọn của Đại Hưng vương triều, mọi người căn bản sẽ không tin tưởng, một Hoàng thượng tương lai lại coi trọng một nữ tử thanh lâu. Nhưng Lưu phi không những hoài nghi mà còn khẳng định. Cho nên bà ta sẽ khiến cho Hồng Ngọc vừa mới trở về đi xem, sau đó liền như chàng tưởng tượng, có lẽ sau khi Hồng Ngọc nhìn thấy Nguyệt Kiều, nàng lúc ấy liền hiểu được, bao dưỡng Nguyệt Kiều nhất định là Tư Mã Triết mà không phải là Tư Mã Nhuệ chàng, Tư Mã Nhuệ chàng cùng nàng đâu có quan hệ gì, làm gì lại đi mê luyến một nữ nhân có bộ dáng cùng nàng có vài phần tương tự đâu?”

Tư Mã Nhuệ gật gật đầu: “Ta vẫn cảm thấy Hồng Ngọc là một nữ nhân giỏi về tâm kế, ngay cả chính Ngụy đại nhân cũng nói, trong mấy nữ nhi của ông ta, đặc biệt có Hồng Ngọc này là người thông minh nhất, cẩn thận, xử sự khéo đưa đẩy, coi như là một người khéo léo.”

“Cho nên nếu chàng đi tìm nàng ta, kết quả chỉ có thể là làm lộ ra chuyện xưa của Tư Mã Triết cùng Nguyệt Kiều, làm cho Lưu phi lợi dụng, nếu Hoàng thượng biết Tư Mã Triết cùng một nữ tử thanh lâu lui tới, nhất định là tức giận, khó biết được có thể hay không sẽ phế đi thân phận Thái tử của Tư Mã Triết.” Mộ Dung Phong bình tĩnh nói.

“Chẳng lẽ lại để nàng ta không phải chịu trách nhiệm gì sao?” Tư Mã Nhuệ oán hận nói.

“Đương nhiên không phải như vậy, chính là, ta không rõ ràng lắm, ta chỉ là cảm thấy, lấy việc Hồng Ngọc làm, rất thông minh, cổ nhân nói, thông minh bị thông minh lắm, có đôi khi quá thông minh, chính là ngu xuẩn. Nàng nhất định có tâm bệnh, làm cho nàng không dám đối mặt Tư Mã Cường mà không thẹn, nếu không nàng sẽ không dùng hết mọi biện pháp lấy lòng Tư Mã Cường, nghe theo chủ ý của Lưu phi như thế.” Mộ Dung Phong nghĩ nghĩ, nói.

Tư Mã Nhuệ không nói gì.

“Nhưng mà, đây cũng chỉ là suy đoán của chúng ta, còn có thể có khả năng khác, hơn nữa ta cũng có chút do dự, nếu thật là có Lưu phi tham gia vào trong đó, hoàn toàn có thể đem sự tình biến thành lớn hơn một chút, mà không cần đẩy Nguyệt Kiều vào chỗ chết, nàng hoàn toàn có thể cho Hoàng thượng biết việc này, mà ngồi thu ngư ông đắc lợi.” Mộ Dung Phong có chút do dự nói. “Trước mắt chúng ta chỉ có thể yên lặng mà xem sự biến này.”

Một bên Tiểu Ngũ, cúi đầu, khóc, thanh âm không lớn, lệ từng giọt từng giọt một rơi xuống, nhưng tai vẫn đang nghe nội dung Tư Mã Nhuệ cùng Mộ Dung Phong nói chuyện.

Nàng là nha hoàn bên người Nguyệt Kiều, nhưng lúc Tư Mã Nhuệ đến nàng không thường xuất hiện, bởi vì Nguyệt Kiều nói, Tứ thái tử là người tốt, chuyện của chính mình cùng Tứ thái tử không quan hệ, hấn đến đây, tuyệt đối không cần quấy rầy. Nhưng Tiểu Ngũ biết, người mà Nguyệt Kiều thực sự nhớ đến là Tư Mã Triết, đại ca của Tư Mã Nhuệ, Hoàng thượng tương lai của Đại Hưng vương triều.

Nhưng Hồng Ngọc là ai? Vì sao phải thương tổn Nguyệt Kiều tiểu thư? Đường như sự tình cùng Tư Mã Triết có liên quan, làm thế nào có thể tìm được Tư Mã Triết và Hồng Ngọc?

Mộ Dung Phong trong lúc vô ý quay đầu, thấy được bộ dáng của Tiểu Ngũ, ánh mắt Tiểu Ngũ làm cho nàng trong lòng có một loại cảm giác không nói nên lời, chính là cảm thấy, tiểu cô nương này, bên trong vẻ bề ngoài bình thường, tựa hồ ẩn giấu tâm tư gì.

Có lẽ là chính mình quá nhạy cảm.

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng lắc đầu, nữ tử ở thời đại này, không có ý nghĩ của chính mình giống như nữ tử ở thời đại của Bạch Mẫn, cho dù nàng có ý tưởng gì đi chăng nữa, ở trước mắt tình huống này, nàng như thế nào có thể vì chủ nhân của mình báo thù? Chủ nhân của nàng, Nguyệt Kiều, chính là một thanh lâu nữ tử, nói trắng ra chính là một thứ đồ chơi của nam nhân, ngay cả là bị Tư Mã Triết bao dưỡng, cũng là không thể gặp qua một nữ tử, mà đối thủ cũng là Đại Hưng vương triều nhị Thái tử phi, nhưng lại không ai tin tưởng.

Ngẫm lại, có lẽ chỉ có bỏ đi con đường này.

Nhìn đến Nguyệt Kiều nằm trên giường, nghĩ đến lần đầu tiên gặp nàng, nàng khi đó, quyến rũ động lòng người, nhanh nhẹn ca múa, theo âm nhạc, vẻ mặt vui vẻ. Mà nay, không còn hơi thở, cũng không còn phiền não, trong lòng cũng không có gì vướng bận.

“Chàng tính an trí Tiểu Ngũ như thế nào?” Mộ Dung Phong hỏi, đi vào triều đại này, đã trải qua cái chết của hai người, đầu tiên là Mộ Dung phu nhân, sau là Nguyệt Kiều, đều là người nàng quen biết, nói chuyện nhiều, có chút liên hệ, nói chết là chết, làm cho nàng không thể không than thở thế sự vô thường.

Tư Mã Nhuệ nhìn Tiểu Ngũ vẫn đang khóc, nghĩ nghĩ: “Tối nay quá muộn rồi, trước hết mang nàng hồi phủ, ngày mai nói sau. Nhìn xem có hay không có người thích hợp, hoặc là làm nha hoàn, hoặc là gả cho người ta làm dâu, còn hơn ở lại nơi này.

Mộ Dung Phong gật gật đầu.

68. Chương 68

Nguyệt Kiều cứ như vậy tiêu thất, một cái sinh mệnh sống trước đây, bởi vì dung mạo cùng Hồng Ngọc có vài phần tương tự, từ một tạp dịch biến thành nữ nhân của Tư Mã Triết, sau đó cũng bởi vậy mà chôn vùi sinh mệnh của chính mình.

Cứ nghĩ đến chuyện đó, trong lòng Tư Mã Nhuệ liền phát lửa giận, nhất là đối với Hồng Ngọc ngoan độc, lại sinh ra chán ghét đối với kẻ tiểu nhân này mỗi phút lại hiện ra xấu xí một mặt, trong lòng vừa thương tiếc mà cũng tức giận.

Tư Mã Nhuệ cùng Mộ Dung Phong trở lại trong phủ, tự mình an trí Tiểu Ngũ nghỉ ngơi ở một phòng, trước khi đi, nhìn Tiểu Ngũ, dặn dò vài câu rồi mới rời đi.

Chuyện Nguyệt Kiều đã chết, ngày hôm sau liền truyền khắp kinh thành Đại Hưng vương triều, khi còn sống nàng cũng từng được nhiều người trong lòng mê luyến, trong lúc này nhất thời trên phố nghe đồn không ngừng.

Tư Mã Nhuệ sai dỡ xuống Nguyệt Kiều các, từ nay về sau đem Tuý Hoa lâu không còn có dấu vết gì của Nguyệt Kiều, tuy vậy một loạt việc hấn làm trong cảm nhận của mọi người lại thành đề tài câu chuyện trà dư tửu hậu. Mọi người đều nói, Tư Mã Nhuệ là một người si tình, vì Nguyệt Kiều, thương tâm quá độ,

huỷ đi Nguyệt Kiều các; Cũng có người nói, là Nguyệt Kiều trời sinh tính phong lưu, trong lòng có người khác, cho nên Tư mã Nhuệ giết nàng; Lại có người nói, là tân nữ nhân của Tư Mã Nhuệ làm, bởi vì ghen tị Nguyệt Kiều được Tư Mã Nhuệ sủng ái, cho nên hạ được.....

Người ta cũng nói, là tân Tứ thái tử phi không dung được nữ tử thanh lâu này, hơn nữa Mộ Dung vương phủ không muốn việc xấu trong nhà truyền ra ngoài, vụng trộm phái người xử lý Nguyệt Kiều.

Đối với việc này, Tư Mã Nhuệ chẳng quan tâm, tựa hồ người bị nói đến không phải là hắn, mà là người khác.

Trong Tường Phúc cung, Thái hậu mặt mày trầm trọng, Tư Mã Nhuệ này không cần chính mình thanh danh, cũng không thay Mộ Dung Phong lo lắng một chút, cứ tiếp tục như vậy, thật sự là không ổn. Nhìn thấy đứng ở dưới, Tư Mã Nhuệ cùng Mộ Dung Phong sắc mặt bình tĩnh, Thái hậu kiềm chế lửa giận trong lòng, ngay cả là tôn tử mà mình sủng ái nhất, cũng không thể để hắn không đúng mực như thế được.

“Nhuệ nhi, Nguyệt Kiều các rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Tư Mã Nhuệ nhún vai, không cho là đúng nói: “Tổ mẫu, không có chuyện gì, chính là Nguyệt Kiều các Nguyệt Kiều cô nương đã chết, mọi người bàn tán suy đoán linh tinh vậy thôi...phải rồi, tổ mẫu, tôn nhi còn đang có một chuyện muốn cùng người thương lượng đây.”

Thái hậu không nề hà nói: “Nhuệ nhi, cho dù con không sợ người khác nói, dù sao cũng phải thay Phong nhi lo lắng một chút đi.”

Mộ Dung Phong mỉm cười, thản nhiên nói: “Tổ mẫu, không có việc gì, Tứ thái tử là người như thế nào, trong lòng Phong nhi hiểu rất rõ ràng, người khác nhìn chàng như thế nào, cùng với con không quan hệ, chàng là phu quân của Phong nhi, chỉ cần Phong nhi thấy chàng tốt, chàng chính là tốt. Cũng phải nói đến, người hoàng thúc thích nhất là chàng, lấy phẩm chất làm người của hoàng thúc, người mà hoàng thúc thích, làm sao có thể kém cỏi như vậy. Tổ mẫu, người cũng không phải là hiểu rõ chàng nhất sao, tại sao lại đi để ý đến những người nhảm chán nói những chuyện nhảm chán đâu?”

Thái hậu sửng sốt, nửa ngày chưa nói nên một lời.

Tư Mã Nhuệ cười, nhìn Mộ Dung Phong ở một bên, nhẹ giọng nói: “Nàng thật sự là Phong Nhi tốt của ta, cảm ơn nàng.” Sau đó nhìn Thái hậu, nói: “Tổ mẫu, người xem người, không phải không có việc gì lại tìm việc sao, mới sáng sớm đã gọi chúng con tới, thì ra là vì chuyện này. Không được tiện cho lắm đi.”

Thái hậu bật cười: “Phong nhi, đứa nhỏ này, thật là làm cho ta vừa giận vừa tức, nhưng mà thật sự là vừa ý! Được rồi, nếu Phong nhi không thêm để ý, tổ mẫu cũng sẽ không nhiều chuyện. Con vừa mới nói có việc muốn cùng ta thương lượng, việc gì vậy?”

Tư Mã Nhuệ mỉm cười, nói: “Là như thế này, phụ hoàng không phải đã phong Nhã Lệ công chúa làm Lệ Phi sao, Nhã Lệ công chúa và Mộ Dung Tuyết cùng ở trong Noãn Ngọc các, Mộ Dung Tuyết đã có nô tỳ tuý thân là Thụy Hỉ, Nhã Lệ công chúa lại lẻ loi một mình đi vào Đại Hưng vương triều, nha đầu này, trời sinh tính tình tuý hứng, nếu bên người không có một người đáng tin cậy, Nhuệ nhi sợ nàng về sau gây ra chuyện, cho nên muốn an bài một nha đầu đi qua hầu hạ nàng, chuyện nhỏ này cũng không thể làm phiền đến mẫu hậu, con liền thuận tay làm.”

Thái hậu gật gật đầu: “Con nói ta mới để ý, chính là cái nha đầu của Mộ Dung Tuyết gọi là cái gì Thụy Hỉ kia cũng không ổn, như thế nào có thể trùng một chữ với hoàng thúc của con, bảo nàng sửa lại. Con chuẩn bị cho Lệ phi người như thế nào, mang đến đây cho ta xem.”

Tư Mã Nhuệ cười: “Vâng. Đức công công, phiên người ra đem cái nha đầu kêu Tiểu Ngũ đang đứng ngoài cửa tiến vào đây.”

Mộ Dung Phong trong lòng nhảy dựng, Tư Mã Nhuệ này quả nhiên sẽ không dễ dàng buông tha Hồng Ngọc, hẳn an bài Tiểu Ngũ ở bên cạnh Lệ phi, nhất định là có mục đích của hắn.

Tiểu Đức tử đi ra ngoài đem Tiểu Ngũ tiến vào.

Thái hậu vừa nhìn thấy, là một cô nương bộ dáng đoan chính, tuổi không lớn, mặc dù không phải xinh đẹp động lòng người, nhưng cũng mi thanh mục tú, không khiến người ta chán ghét, nhìn cũng là một tiểu cô

nương thành thật.

“Trông bộ dáng rất đoan chính, được rồi, cho nàng đến chỗ Lệ phi đi, miễn cho Lệ phi kia lại gây chuyện, nói là ta đã đồng ý, không thể khi dễ nha đầu này.” Thái hậu gật gật đầu, Tư Mã Nhuệ thật sự là tâm tư chu đáo.

Lệ phi nhìn thấy Tiểu Ngũ vừa được đưa tới, lúc đầu có chút kinh ngạc, nàng vẫn còn chưa nghe nói chuyện Nguyệt Kiều đã tự sát, nhìn Tư Mã Nhuệ cùng Mộ Dung Phong, có chút khó hiểu nói: “Người đem nàng đi, vậy Nguyệt Kiều làm sao bây giờ, thương thế của nàng vẫn còn chưa khỏi.”

Tư Mã Nhuệ lạnh lùng nói: “Nguyệt Kiều đã nuốt vàng tự sát, người cũng là người thông minh, hẳn biết ta đưa Tiểu Ngũ tới để làm gì. Nếu việc này thực sự cùng người nào đó có liên quan, ta nhất định sẽ không tha cho người đó, chỉ có ở bên cạnh người, nàng ở trong cung mới an toàn, cho dù người nọ muốn gia hại cho nàng, cũng kiêng dè người, không dám dễ dàng xuất thủ. Huống chi, bản thân người đến từ chính Ô Mông quốc, độc dược này đối với người mà nói, ít có tác dụng gì. Cho nên, phiền toái người giúp đỡ nàng.”

Lệ phi đầu tiên là sửng sốt, sau đó gật gật đầu: “Cũng không có gì lạ, thuốc này ở chỗ cực đau, người bình thường, cho dù là một nam nhi bảy thước cũng chỉ sợ là chịu không nổi, huống chi nàng chỉ là một nữ tử mảnh mai. Ngai đã nói như vậy, dù sao ta ở trong cung cũng không có ai trò chuyện, cùng Mộ Dung Tuyết tranh Hoàng Thượng thật sự không thú vị, Mộ Dung Tuyết thích Hoàng Thượng, ta lại không thích, cho nên ngẫu nhiên khiến cho nàng ăn dấm chua (ghen), mỗi ngày tổn tâm tư dụ hoặc lão cha kia của ngài, sẽ không có gì hứng thú.”

Mộ Dung Phong mỉm cười, Lệ phi này, càng nói chuyện càng thấy thú vị.

Tư Mã Nhuệ ha ha cười: “Ban thưởng người cho Tư Mã Cường, người nhất định không muốn, là người nhất định phải cùng Hoàng thượng, nếu không được, người cũng có thể trốn đi! Hoàng cung này làm sao giữ nổi người!”

Lệ phi cười hắc hắc, nhìn Mộ Dung Phong, nổi lên ý muốn vui đùa: “Ta nguyên bản là muốn gả cho ngài, là ngài không cần ta, ta đưa lên đến tận cửa ngài cũng không thèm, có phải hay không hối hận rồi? Khụ, đừng cho là ta không tính đến chuyện này, nếu hần đủ ngốc, ta nhất định sẽ trá tử (giả chết) rồi cung, đến nơi nào cũng tốt, chứ nơi này, buồn chết ta. Nếu không, ta đến Nguyệt Kiều các, dựng một cái Lệ phi các, như thế nào? Chủ ý của ta cũng không tệ nha!”

Tư Mã Nhuệ cười: “Sớm biết người có ý tưởng này, ta sẽ không huỷ đi Nguyệt kiều các, giữ lại để sau này cho người ở, nói không chừng người so với Nguyệt Kiều còn nổi bật hơn!”

“Nếu là ta, nhất định sẽ lợi hại hơn nàng, thứ nhất ta là một nữ tử ngoại tộc, vốn không theo cái gì gọi là quy củ của Đại Hưng vương triều các ngài, ta chỉ tìm đến trong lạc thú. Thứ hai, ta sẽ làm cho người ngoài thấy có cảm giác thần bí, không cho người khác biết ta là ai, nếu có người biết phi tử của Hoàng Thượng trở thành con át chủ bài của thanh lâu, còn không tức chết lão cha của ngài sao? Ha ha.” Nhã Lệ nói đến người này, đắc ý cười nói: “Tư Mã Nhuệ, nếu có một ngày có chuyện gì xảy ra, nhớ rõ nhất định phải đem thi thể của ta đi ra khỏi hoàng cung, trăm ngàn lần không cần để ta ở lại chỗ này.”

“Được, ta đáp ứng người.” Tư Mã Nhuệ cố nén cười, nghiêm trang trả lời.

69. Chương 69

Mộ Dung Phong nhin không được cười cười.

“Tư Mã Nhuệ, ta xem Nguyệt Kiều đã chết, ngài có phải là quá đau lòng không?” Lệ phi hỏi.

Tư Mã Nhuệ lạnh lùng nhìn phương xa: “Nàng đã chết rồi, khổ sở thì có làm được gì? Có thể làm cho nàng cải tử hoàn sinh sao? Không thể! Ta hiện tại chính là nghĩ không thể để cho nàng không công chịu chết như thế, tối thiểu cũng phải đòi cho nàng một cái công đạo. Nàng đã qua đời, đã không còn gì đau thương bi thống, nàng ở đây khi sống không được vui, lựa chọn như vậy, đối với nàng, khó nói không phải là chuyện tốt. Chính là lúc sinh thời, luôn khó tránh khỏi hoài niệm cùng không cam lòng, cho nên, ta muốn cho nàng một cái công đạo!”

Lệ phi không nói, Mộ Dung Phong cũng không có nói chuyện. Trong lúc nhất thời, trong phòng đột nhiên an tĩnh lại.

Nhã Lệ công chúa cũng không phải ngu ngốc, nàng cũng không phải hoàn toàn không có hoài nghi ai, người nàng nghi ngờ đầu tiên chính là Tư Mã Cường cùng Hồng Ngọc, bởi vì chỉ có bọn họ mới có thể từ Ô Mông quốc mang đến độc dược đặc hữu của Ô Mông quốc, nhất là loại độc dược này ngay cả trong hoàng cung cũng rất ít dùng đến. Cho nên, nàng đầu tiên đi đến thăm chính là Nhị thái tử phủ.

Nàng là Lệ phi của Hoàng thượng, người trong phủ Nhị thái tử nhìn thấy nàng đều phải hành lễ, bao gồm cả Tư Mã Cường và Hồng Ngọc.

Lúc đầu, Hồng Ngọc cũng không nhận ra Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ lúc này, thay một thân xiêm y sạch sẽ, so với trước kia hơn vài phần thanh tú cùng dịu dàng, mặc dù không phải mỹ mạo, nhưng mặt mày thoát nhìn cũng thanh thanh tú tú, tóc búi hai bên, đứng ở một bên im lặng.

Lệ phi ngồi ở kia, mỉm cười nói: “Hồng Ngọc, đang mang cái gì vậy?”

Hồng Ngọc ngoài mặt mỉm cười, khom người thi lễ, nhưng trong lòng thật ra rất căm tức, một công chúa Ô Mông quốc nho nhỏ, hiện tại thành Lệ phi của Hoàng Thượng, thế nhưng có thể thẳng hô tên của chính mình như thế, nhưng, lại không thể không duy trì cấp bậc lễ nghi. “Hồng Ngọc tham kiến Lệ phi nương nương. Không có mang cái gì, chính là về cung đã được mấy ngày, đang chuẩn bị thu thập đồ đạc trở về biên quan.”

Tiểu ngũ vừa nhìn thấy Hồng Ngọc, sắc mặt lập tức thay đổi, còn có chút hơi hơi run lên, dường như bị cái gì kích thích, theo bản năng nhích lại gần phía Lệ phi, Lệ phi lập tức phát hiện, Hồng Ngọc cũng thấy được, liếc mắt một cái nhìn lại, sắc mặt cũng hơi đổi, lập tức cúi đầu, không hề hé răng.

Lệ phi đối Hồng Ngọc liếc mắt một cái, lại nhìn nhìn Tiểu Ngũ, cười nói: “Tiểu Ngũ này, cũng thật là, lá gan thật sự là nhỏ, Nhị thái tử phi là một người ôn hoà rộng lượng, cũng không tức giận với người, người như thế nào lại bị dọa thành bộ dáng này, thật sự là còn đầu mặt mũi của ta nữa.”

Hồng Ngọc cúi đầu, ôn hoà nói: “Hồng Ngọc thấy bên người Lệ phi nương nương hình như là một nha đầu mới, trước kia chưa gặp qua.”

Lệ phi cười: “Người mới gặp ta vài lần, bắt quá ở Lệ uyển gặp ta một lần nữa, người làm sao nhớ rõ được? Tiểu Ngũ này là Thái hậu ban cho ta, nói ta một người ở trong cung, cảm thấy tịch mịch, cố ý chọn cho ta một nha đầu im lặng làm đúng bốn phận, lại cẩn thận chu đáo. Thật sự là rất nể mặt ta. Tiểu Ngũ, chào Nhị thái tử phi đi!”

Tiểu Ngũ im lặng, có chút khẩn trương tiêu sái đến trước mặt Hồng Ngọc, lẳng lặng thi lễ, trong miệng phát ra thanh âm nhẹ nhàng: “Tiểu Ngũ tham kiến Nhị thái tử phi.”

Chính là nữ nhân này, ngày đó vào lúc trời mưa gặp được chính là nữ nhân này, thoát nhìn ôn nhu hiền lành, nói chuyện cũng hoà khí. Nhưng mà, chính là nàng, đối với thuốc chính mình mua về cho tiểu thư đã động tay động chân, chính mình cũng không biết nàng giữ trò quỷ ra sao, nếu không phải trong lúc vô ý nghe được Tứ thái tử cùng với thái y và Lệ phi nương nương nói chuyện, chính mình căn bản cũng không biết chính là do chính mình không cẩn thận làm cho tiểu thư trúng độc, hơn nữa cuối cùng còn nuốt vàng tự sát!

Là tiểu thư ở trên đường cứu chính mình, nếu không có tiểu thư xuất hiện, chính mình hiện tại nói không chừng đã sớm chết đuối đầu đường. Mệnh của chính mình là tiểu thư cấp, sai lầm là chính mình phạm, chính mình nhất định phải vì tiểu thư báo thù.

Tứ thái tử cũng nói, chỉ cần nhận ra là người nào hạ độc, xử trí như thế nào tùy chính mình, Tứ thái tử nói: “Tiểu Ngũ, người tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng vẫn ở cùng Nguyệt Kiều, đến bây giờ cũng đã được nửa năm, hẳn là so với những đứa nhỏ bình thường nhà người ta hiểu được không ít, ta sẽ an bài cho người một chủ tử thích hợp, chính người nên cân nhắc, nếu xảy ra chuyện gì, ta sẽ thay người chống đỡ.”

Nàng nhớ rõ từng câu Tứ thái tử nói, nàng luôn luôn suy nghĩ, chính mình phải làm như thế nào?

Hồng ngọc cúi đầu, trong lòng tính toán, nha đầu này như thế nào lại xuất hiện ở đây? Nàng tới chỗ này mục đích là gì? Chẳng lẽ là Nguyệt kiều an bài nàng vào? Nàng như thế nào lại đi theo Lệ phi? Sự xuất hiện của nàng là lành hay dữ?....

Tiểu Ngũ xoay người đi bưng một chén nước, dâng cho Lệ phi, Hồng Ngọc nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, trên mặt mang theo ôn hoà bình tĩnh mỉm cười, nhẹ nhàng ôn nhu nói: “Đến đây đi.”

Hồng Ngọc nhìn Tiểu Ngũ, tươi cười làm cho người ta cảm thấy thực ấm áp, Tiểu Ngũ lại thấy trong lòng phát run.

Lúc này, Tư Mã Cường từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy thê tử của mình đang chuẩn bị tiếp nhận chén trà từ trong tay một cái nha đầu xa lạ, lại nhìn đến Lệ phi, trong đầu âm thầm mắng một tiếng: “Đáng giận!”, trên mặt lại lạnh lùng, lên tiếng tiếp đón: “Lệ phi nương nương, như thế nào lại có thời gian đến quý phủ của ta ngồi chơi đâu?”

Cũng không biết là do thanh âm của hắn xuất hiện đột ngột hay là do nguyên nhân gì khác, Tiểu Ngũ bị kinh sợ đến nhảy dựng, hai tay run lên, cái khay lập tức từ trên tay nàng rớt xuống dưới, Hồng Ngọc cũng bị hoảng sợ, theo bản năng chột né ra, Tiểu Ngũ thấp thòm lo âu một lần nữa giải thích: “Tiểu Ngũ đáng chết! Tiểu Ngũ đáng chết! Để Tiểu Ngũ lau giúp người!”

Nói xong, vội vàng giúp Hồng Ngọc chà lau vạt áo trước bị dính nước trà, cầm khăn tay khăn trương run run, càng khẩn khẩn trương lại càng gặp chuyện không may, lúc nghe Hồng Ngọc nhẹ nhàng “Ồi!” một tiếng, dùng tay trái vỗ về mu bàn tay phải, bên trên có một vết máu nhọt nhọt, Tiểu Ngũ sợ tới mức lập tức quỳ trên mặt đất: “Tiểu Ngũ...Tiểu Ngũ không phải....Tiểu Ngũ không phải cố ý.....cầu xin Nhị thái tử phi tha thứ!...”

Lệ phi nhìn lên, thì ra là lúc Tiểu Ngũ chà lau vạt áo của Hồng Ngọc bị dính nước trà, chiếc nhẫn hình dạng tử kinh hoa mang trên ngón tay đã chạm phải mu bàn tay phải của Hồng Ngọc, tạo thành một vết máu nhọt nhọt, tiểu nha đầu này, nhìn thành thật, ước chừng là do lần đầu tiên tiến cung, nên mới làm việc động tay động chân như thế? Bất quá cũng chỉ là một vết máu nhỏ, không chết người được, đang muốn giả ý răn dạy Tiểu Ngũ vài câu, tai nghe “Ba! Ba!...” vài tiếng thúy thúy vang lên.

“Người nô tài này! Muốn chết!” Tư Mã Cường ba ba đánh tạo thành mấy dấu tay ở trên mặt Tiểu Ngũ, miệng nổi giận đùng đùng quát mắng: “Người không có mắt sao! Người đâu, mang đi ra ngoài, loạn cón đánh chết cho ta!”

Lệ phi nhìn máu tươi từ trong khoé miệng Tiểu Ngũ chảy ra, mặt đã sưng vù lên, ngay cả tóc cũng bị đánh tan, lập tức nổi trận lôi đình, cao giọng hô: “Tư Mã Cường! Người muốn làm gì? Đánh chó còn phải nhìn xem chủ nhân của nó là ai, người cũng dám ở trước mặt ta giáo huấn nô tài của ta, lá gan của người cũng thật không nhỏ! Huống chi Tiểu Ngũ này là cũng là Thái hậu ban cho ta, cho dù người không đem ta để vào mắt, cũng không đem Thái hậu người ở trong mắt sao? Không phải chỉ là đem mu bàn tay Hồng Ngọc bảo bối của người bị thương một chút thôi sao? Còn muốn loạn cón đánh chết, người thật sự là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng! Luận thái tử, người bất quá cũng chỉ là lão Nhị, luận thân phận, ta còn là trưởng bối của người. Tiểu Ngũ, đứng lên, chúng ta đi! Tư Mã Cường, ta cho người thời gian một canh giờ, hoặc là, mang theo Hồng Ngọc bảo bối của người đi Lệ uyển giải thích, hoặc là, chúng ta đến chỗ Thái hậu!”

Nói xong, nâng thân bước đi, đi đến bên người Hồng Ngọc hung tợn nói: “Ngươi Hồng Ngọc, người nghe rõ đây cho ta, Nhã Lệ công chúa ta là một người lòng dạ hẹp hòi, ta lưu lạc đến như thế này, đều là cùng vợ chồng các người không thoát được can hệ, chỉ cần ta còn ở thân phận Lệ phi nương nương một ngày, Nhã Lệ ta sẽ không cùng người bình an ở chung!”

70. Chương 70

Hồng Ngọc sửng sốt, đang định nói chuyện thì Lệ phi đã mang theo Tiểu Ngũ rời đi.

Tư Mã Cường nuốt vào trong miệng lời muốn nói, tức giận đến sắp nổi điên, nha đầu điên này, lúc ấy thực không nên chọn nàng làm con tin, thật sự không nên nghe lời nói của tử tướng quốc, nói cái gì mà, quốc vương Ô Mông quốc yêu thương nhất là nha đầu này, chỉ cần có nha đầu này ở đây, là có thể kiểm soát

được quốc vương Ô Mông quốc, hơn nữa cũng có thể lợi dụng nàng quang minh chính đại tìm hiểu chuyện xảy ra ở Đại Hưng vương triều! Sớm biết như thế, thật đúng là không bằng lúc ấy liền nạp nàng làm phi, dạy dỗ nàng một chút!

“Phu quân” – Hồng Ngọc khẽ thở dài – “Chúng ta vẫn là đi giải thích đi”

“Không đi” – Tư Mã Cường một mực cự tuyệt.

“Phu quân” – Hồng Ngọc nhẹ nhàng nói – “Tuy rằng Lệ phi này là con tin Ô Mông quốc, nhưng nếu nàng xảy ra chuyện, ước định của Ô Mông quốc và chúng ta lúc đó liền không thể thực hiện. Chẳng bây giờ còn cần bọn họ hỗ trợ, không có Cừ An tướng quốc hỗ trợ, binh quyền ở biên quan sớm muộn gì cũng rơi vào tay Ngô Mông, không có binh quyền ở biên quan, về sau muốn thành đại sự sợ là thực khó khăn!”

“Nàng ta cái gì cũng không biết, nàng ta làm sao có thể nghĩ đến được chính cậu của nàng đã bán nàng, nàng ta chỉ biết là ta đã bại Ô Mông quốc của nàng, vì an nguy của dân chúng Ô Mông quốc cùng cha mẹ của nàng, nàng ta mới không thể không đến Đại Hưng vương triều làm phi tử của Hoàng thượng, liệu nàng ta có thể như thế nào?” .Tư Mã Cường biểu tình cùng thanh âm đều lạnh lùng. “Nghĩ rằng làm Lệ phi nương nương của Hoàng thượng, Tư Mã Cường ta sẽ sợ nàng, nàng có thể sửa trị ta, thật sự là quá coi thường Tư Mã Cường ta rồi, nàng vẫn là trước qua một cửa của mẫu thân ta rồi nói sau! Một cái Lệ phi nhỏ nhỏ liền thật sự nghĩ rằng chính mình biến thành phượng hoàng! Buồn cười!”

“Nhưng mà, nàng dù sao cũng là Lệ phi của Hoàng thượng, hơn nữa chàng đánh cái nha đầu gọi là Tiểu Ngũ kia là Thái hậu ban cho nàng, ngay cả chúng ta có thể không để ý tới nàng, nhưng chọc giận Thái hậu cũng không ổn.” Hồng Ngọc khẽ cau mày, nhẹ vỗ về mu bàn tay bị thương, cảm giác có chút không thoải mái, bất quá chỉ là một cái hoa ngân nhỏ nhỏ, vì cái gì luôn có cảm giác đau. “Chuyện năm đó của chàng và thiếp, trong lòng Thái hậu vẫn có một vướng mắc, chúng ta vẫn là cẩn thận tốt hơn. Huống hồ hôm nay thiếp vừa mới đi cầu mẫu thân đến chỗ Thái hậu cầu hôn, đem muối muối của thiếp – Vân Tuệ quận chúa – chỉ hôn cho chàng, thứ nhất có thể sinh con cho chàng, thứ hai xem thân phận nàng là thân thích bên ngoài của hoàng hậu, cũng có lợi cho chàng ở chỗ địa vị trong lòng hoàng thượng tăng lên. Nếu đúng vào lúc này xảy ra sự tình, sợ là không tốt.”

Tư Mã Cường sững sờ: “Vì sao phải làm như thế?”

“Chúng ta luôn ở biên quan, tuy rằng nắm giữ binh quyền biên quan, nhưng dù sao binh quyền trong triều vẫn còn nằm trong tay Ngô Mông, tuy rằng hấn là thủ hạ của chàng, đại tướng quân, nhưng vì là cháu của Ngô phi, lại là con rể thứ hai của Tế tướng đương triều, khó nói được có thể hay không có ngày sẽ vượt qua chàng mà tiến lên.” Hồng Ngọc lo lắng nói. “Hơn nữa hiện tại hậu thuẫn của Tư Mã Triết cũng mạnh hơn chàng, không chỉ có việc hấn là trưởng tử của Hoàng Thượng và Hoàng hậu, hơn nữa hấn lại cưới Đại nữ nhi của Tế tướng, cùng Ngô Mông xem như người một nhà, Ngô phi cùng Hoàng hậu quan hệ cũng tốt, đến lúc đó tự nhiên sẽ hướng về Tư Mã Triết nhiều hơn, hơn nữa Mộ Dung gia quyền thế, chúng ta hiện nay cũng chỉ có thể khiêm nhượng một chút. Nếu cưới Vân Tuệ quận chúa, chàng tương đương cũng cùng Hoàng hậu có quan hệ thân thích, tuy rằng thiếp cũng họ Ngụy, nhưng chỉ là họ hàng xa, không thể so với nàng, có nàng, trong triều tương đương có thêm một người hỗ trợ. Huống hồ, Hồng Ngọc gả cho chàng đã nhiều năm, vẫn chưa có con, đây vẫn là một khối tâm bệnh của Hồng Ngọc, Vân Tuệ là một nữ tử thông minh đáng yêu, tỷ muội bọn thiếp quan hệ vẫn rất tốt, nhất định có thể hoà thuận ở chung.”

Tư Mã Cường không hề hé răng, ấn tượng của hấn đối với Vân Tuệ không sâu, nếu đơn thuần chỉ là vì quyền thế như lời nói, cưới ai cũng đều không sao cả, nếu....Mộ Dung Phong còn chưa gả cho Tư Mã Nhuệ, hấn thật muốn cưới nàng, nếu như có được nàng, hấn thật sự là không nghĩ ra có cái gì quan trọng hơn nàng.

Nữ tử băng thanh ngọc khiết như vậy, linh hoạt đáng yêu như vậy, nhớ lại lần đó bọn họ tình cờ gặp mặt, bộ dáng nàng đang trêu đùa con bướm, nhin không được khoé miệng hiện lên mỉm cười, vẻ mặt rất tưởng niệm.

Hồng Ngọc sững sờ, chẳng lẽ hấn thích Vân Tuệ như thế sao? Nhưng sao vẫn không thấy hấn cư xử cùng Vân Tuệ có điều gì bất đồng, dường như vẫn là thân nhiên.

“Phu quân, suy nghĩ cái gì? Lại cao hứng như thế?” Hồng Ngọc cố ý thản nhiên hỏi.

Tư Mã Cường sững sốt: “Úc, không có gì. Nàng đã nói như vậy, chúng ta đây sẽ không đi trêu chọc Lệ phi, nhiều nhất là đi nói tiếng thực xin lỗi, dù sao chỉ còn hai ngày nữa chúng ta sẽ rời khỏi đây, bắt quá tạm thời nhẫn nhịn một chút. Chính là nha đầu này, chỉ sợ sẽ trêu chọc mẫu thân không vui.”

Hồng Ngọc khẽ thở dài, có chút xuất thần.

Trong Lệ uyển, Nhã Lệ đang giáo huấn Tiểu Ngũ, ngữ khí không phải tức giận, mà là có chút bất đắc dĩ, nói: “Tiểu Ngũ, người nha, thật sự còn đâu là mặt mũi của Lệ phi nương nương ta, có cái gì phải sợ, không phải là một cái Nhị thái tử phi sao? Người liền bị dọa thành cái bộ dáng kia, vậy nếu thấy Hoàng thượng đến chỗ này sung hạnh ta, người không phải là sẽ bị dọa tới mức ngất xỉu đi nha! Thật là đáng giận. Làm nha đầu của Lệ phi nương nương ta, phải học lợi hại một chút, nếu ai dám khi dễ người, người liền khi dễ hắn, có người đánh người, người liền đánh lại, xảy ra chuyện còn có Lệ phi ta giúp người!”

Đột nhiên, Tiểu Ngũ lập tức quỳ trên mặt đất, vừa dập đầu vừa khóc nói: “Lệ phi nương nương, Tiểu Ngũ phạm phải sai lầm lớn, Tiểu Ngũ không muốn liên lụy Lệ phi nương nương, cũng không muốn liên lụy Tứ thái tử, người liền cấp nô tỳ một kết quả, để nô tỳ tự kết liễu đi!”

Lệ phi chau mày, khó hiểu nói: “Người nói cái gì vậy, ta nghe một chút cũng không hiểu, đừng động một tý là nói đến cái chết, nơi này không có người ngoài, trừ bỏ ta và người, chỉ có vài tên thái giám không dùng được đang ở bên ngoài, nghe không được, chuyện gì vậy, nói ta nghe một chút, sao, không phải chỉ là làm bị thương mu bàn tay Nhị thái tử phi thôi sao, nàng có thể như thế nào?! Có việc, ta thay người chịu trách nhiệm, đứng lên đi, dầu tóc lộn xộn, dấu vết trên mặt bị Tư Mã Cường đánh còn không có tiêu, mồ hôi đầy trên trán, đã thật là khó coi. Ta còn một chút được, người cầm thấy thoa lên đi.”

“Lệ phi nương nương...” Tiểu Ngũ khóc, khóc không thành tiếng, ngừng một hồi mới nói: “Tiểu Ngũ thật sự không muốn liên lụy đến người. Nhị thái tử phi kia, chính là nữ tử mà Tiểu Ngũ gặp được khi Tiểu Ngũ đi mua thuốc bắc cho tiểu thư...”

Lệ phi ngắt lời Tiểu Ngũ, nói: “Chậm rãi nói, ta nghe đã hồ đồ.”

Tiểu Ngũ dừng tiếng khóc, nhẹ nhàng nói: “Là như vậy, ngày ấy, Tứ thái tử nghe nói bệnh tình của tiểu thư chuyển biến xấu, liền tới Nguyệt Kiều các thăm, phát hiện có người ở miệng vết thương của tiểu thư thêm vào một loại dược liệu khác trong đơn thuốc, liền hỏi nô tỳ có phải hay không có người nào xuất hiện lúc nô tỳ đi mua thuốc hay sắc thuốc, nô tỳ nhớ lại lúc nô tỳ đi mua thuốc gặp một vị nữ tử, nàng chủ động bắt chuyện cùng nô tỳ, dùng ô giúp nô tỳ che mưa, còn giúp nô tỳ cầm thuốc, để nô tỳ lau khô nước mưa trên mặt. Nô tỳ nghĩ, nhất định là vào lúc đó đã xảy ra vấn đề. Sau lại nghe nương nương cùng Tứ thái tử nói chuyện, loại dược này chỉ có ở Ô Mông quốc, nô tỳ không biết cái gì Ô Mông quốc, nhưng nghe nương nương nói, trong Đại Hưng vương triều này chỉ có người cùng Nhị thái tử, Nhị thái tử phi có khả năng có loại dược này, hôm nay thấy Nhị thái tử phi, nô tỳ lập tức liền nhận ra, nàng chính là nữ tử ngày đó nô tỳ gặp được.”

Lệ phi chau mày: “Nếu thật sự là nàng, làm nàng bị thương như vậy thật đúng là còn quá tiện nghi, nếu là ta, liền cắt qua mặt của nàng, làm cho nàng không thể gặp người!”

“Nhưng mà,” Tiểu Ngũ cúi đầu, sợ hãi nói, “Chiếc nhẫn nô tỳ làm nàng bị thương có dính độc dược trên miệng vết thương của tiểu thư!”

71. Chương 71

Lệ phi trừng mắt nhìn Tiểu Ngũ hơn nửa ngày, không nói gì, chính là đơn thuần nhìn Tiểu Ngũ, biểu tình thực cổ quái, nhưng không hung ác, hơn nửa ngày, nàng mới đột nhiên nở nụ cười, cười đến như vậy vui vẻ, như vậy không thêm che giấu.

“Tiểu Ngũ, người thật không hổ là nô tỳ của Nhã Lệ ta, hảo, hảo, thật sự là tốt quá! Rất có ý tứ, cái này gọi là tự làm tự chịu. Người là như thế nào nghĩ ra biện pháp này? Quả thực là làm ta rất bội phục. Yên tâm đi, sẽ không ai nghĩ đến là người làm, trong cung trừ bỏ ta, còn không có người có thể nhận ra loại độc dược này, chỉ sợ là Hồng Ngọc cũng chỉ có thể cầm điếu ăn hoàng liên (chắc là tương tự như ngậm bồ hòn làm ngọt, t cũng ko hiểu lắm...ing...), có khổ không nói nên lời, ha ha, Tư Mã Cường cũng chỉ sợ không có

thuốc giải, trừ khi hấn đi Ô Mông quốc, chỉ cần ta trước tiên báo cho phụ vương biết, hấn liền không lấy được thuốc giải, người, Tiểu Ngũ, thật sự là nha đầu tốt của Nguyệt Kiều! Ta thích, người về sau hảo hảo đi theo ta, ta sẽ cho người một tương lai tốt!”

Tiểu Ngũ khó hiểu nhìn Lệ phi, nghĩ rằng: Lệ phi nương nương này thật kì quái, chính mình là vì hận Hồng Ngọc hại chết tiểu thư, cho nên mới có ý nghĩ đối phó Hồng Ngọc, kì thật lúc vừa mới bắt đầu nàng cũng không biết Nhị thái tử phi chính là kẻ kẻ đơn, nhưng chính là Tứ thái tử cố ý dận nàng, nếu về sau phát hiện ai là người hạ độc, sẽ lấy một thân trả một thân, nàng không rõ ý tứ của Tứ thái tử, Tứ thái tử đã nói: “Chính là cho người nhớ rõ, người khác là như thế nào hại Nguyệt Kiều, người liền “hại” người này như thế!”

Cho nên, nàng ở trên nhẫn đã bôi một ít độc được trên miệng vết thương của tiểu thư, tùy thời chuẩn bị đối phó với kẻ thù hại tiểu thư, không nghĩ tới, vừa mới tiến cung ngày đầu tiên liền gặp kẻ thù này!

Tứ thái tử nói qua: “Loại dược này phi thường kì quái, chỉ cần không tiếp xúc đến miệng vết thương, sẽ không có chuyện gì, chỉ có có miệng vết thương, có máu, mới có thể có tác dụng.” Vì thế, nàng làm bị thương mu bàn tay của Hồng Ngọc, chính là thật khẩn trương, cho nên vết thương thật sự nhỏ, nhưng, xem phản ứng của Lệ phi nương nương, miệng vết thương ấy hấn là cũng có thể!

“Đứng lên đi, ta nhất định phải nói cho Tư Mã Nhuệ nghe, người quả thực là rất thú vị, phỏng chừng Hồng Ngọc nếu biết được, cái mũi cũng sẽ tức giận đến nổ tung.” Lệ phi vui vẻ cười, “Đến, đứng lên, ta giúp người thoa chút thuốc, được ở Ô Mông quốc ta chính là thần kì, chỉ cần thoa lên, không tới một ngày, sẽ không có việc gì. Lệ uyển cũng không có việc gì làm, thoa thuốc lên, người nằm xuống đi.”

“Cám ơn nương nương.” Tiểu Ngũ thấp giọng nói, kì thật trong lòng nàng bây giờ còn là hoảng sợ bất an, là do nhất thời xúc động làm, hiện tại ngấm lại, thật sự là nghĩ mà sợ, nhưng vì tiểu thư, đáng giá!

Bên ngoài thái giám cao giọng hô: “Nhị thái tử, Nhị thái tử phi đến.”

Lệ phi ha ha cười, thanh thanh thủy thủy nói: “Cho bọn họ vào, ta chính là đang nhàn rỗi đây.”

Tư Mã Cường thật sự là hận thấu quyết định lúc đó, nếu thật sự cưới Nhã Lệ công chúa này, còn có thể để nàng như vậy làm ô nhục chính mình sao? Nhìn nàng cao cao ngồi ở bên trên, chính mình cùng Hồng Ngọc thi lễ, tuy rằng cấp bậc lễ nghĩa không phải là quá lớn, nhưng ngấm lại cũng là đáng giận.

Lệ phi cười, trên mặt lộ vẻ ôn hoà tươi cười, nhưng biểu tình cũng là cứng nhắc, cáu giận: “Tư Mã Cường, Hồng Ngọc, không nghĩ tới một ngày này sẽ đến nhanh như vậy. Ta thật sự là rất cao hứng! Bắt đầu từ ngày người thuyết phục phụ vương ta đem ta làm con tin của Đại Hưng vương triều các người, ta vẫn chờ cơ hội, chờ cơ hội nhục nhã người. Nay đã đến, ta thật sự là cao hứng, người còn muốn về biên quan, chỉ sợ là bất thành, ta sẽ cho người nếm mùi nhục nhã của ta!”

“Lệ phi nương nương, xin tự trọng một chút.” Tư Mã Cường lạnh lùng nói. “Ta đi hay không đi biên quan cũng không phải là việc người có thể xen vào. Cho dù người là Lệ phi của phụ vương, cũng chỉ có thể tại đây vì việc nhỏ mà nhục nhã hai người ta cùng Hồng Ngọc.”

“Tự trọng?!” Lệ phi ha ha cười. “Nếu tự trọng, ta nên đâm đầu chết luôn đi, nhưng nếu ta chết, chẳng phải là tiện nghi cho người sao, ta như thế nào có khả năng không cho người phải chịu ô nhục ta nhận được mà đã chết đâu, Nhã Lệ ta cũng không ngốc như vậy. Người đừng quá tự tin, ta sẽ từng chút cho người hiểu được, đem ta từ Ô Mông quốc về làm con tin, là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời Tư Mã Cường người!”

Tư Mã Cường trầm mặt xuống, đang muốn nói chuyện.

“Người không phải là nói ta không thể không cho người về biên quan sao?” Lệ phi ha ha cười, tiếp sau nói: “Người thế nhưng đã quên, trong cung này còn có một mẫu thân của người, Lưu phi, chỉ cần bà ta ở đây, ta có thể làm cho người không thể yên tâm đi biên quan. Hơn nữa, người trong cung không biết, người nghĩ rằng Nhã Lệ ta cũng không biết sao? Binh lính ở biên quan, kì thật chân chính tin phục là Ngô Mông, mà không phải người! Người bắt quả chỉ là một kẻ có chút tâm kế mà thôi.”

Lưu phi rất nhanh đã biết chuyện Lệ phi làm cho Tư Mã Cường cùng Hồng Ngọc tự mình đến Lệ uyển giải thích, vì Tư Mã Cường đánh một tiểu nha đầu Thái hậu ban cho Lệ phi.

Vừa nghe tin, thiếu chút nữa tức giận đến ngất xỉu, một Mộ Dung Tuyết đã đủ làm cho nàng phiền lòng, đã nhiều ngày Hoàng thượng giống như bị trúng tà, ngày ngày không rời Tuyết uyển, cái kia Triệu Cường căn bản một chút cơ hội cũng không có, đến là tới cùng báo cho nàng biết chuyện Tư Mã Cường cùng Hồng Ngọc đi Lệ uyển bị khinh bỉ. Nàng tự nhiên là nhịn không được cơn giận này, nếu không giáo huấn một chút Nhã Lệ công chúa không biết trời cao đất dày này, còn không biết được Lệ Phi nương nương ở trong cung tạo ra cục diện không thể văn hồi gì.

Đối với việc Lưu phi đến, Lệ phi tuyệt không giạt mình, vừa rồi Tư Mã Cường cùng Hồng Ngọc đến giải thích, chỉ biết Lưu phi khẳng định sẽ không từ bỏ ý đồ, hiện tại ở Noãn Ngọc các có hai cái phi tử, đều là “hồ ly tinh” tuổi trẻ xinh đẹp, như thế nào có thể làm cho tam cung luôn ở trong cung, nhất là Lưu phi nuốt nổi tức giận? Bà ta sớm muộn gì cũng lộ diện thôi.

Lưu phi nổi giận ùng ùng tiến vào Lệ uyển, Lệ phi đang dựa vào nhuễn tháp ăn hoa quả, một bộ vô ưu vô lo bộ dáng. Tóc xoã trên vai, trong ánh mắt mỉa ý như tơ, đôi môi đỏ tươi, quần áo đơn bạc không đủ để che lấp những đường cong lung linh.

Noãn Ngọc các này một năm bốn mùa ấm áp như xuân, là chỗ tránh lạnh tốt nhất trong cung, bình thường, Hoàng hậu, Ngô phi cùng Lưu phi sớm đã đến đây, nhưng hôm nay bởi vì hai vị tần phi mới, lại đem Noãn Ngọc các một phân thành hai, trở thành chỗ ở của hai vị tần phi, cho nên mấy người bọn họ sẽ không thể lại đến nơi này.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện đó, Lưu phi liền tâm sinh oán khí. Trước đây, ba người các nàng cơ hồ chính là chiếm lấy Hoàng thượng, bởi vì lí do thời tiết, Hoàng thượng cũng không đi đến chỗ các vị tần phi khác, luôn ở tại nơi này, cùng ba người các nàng cùng nhau, vui vẻ tiêu dao.

Lưu phi trong mũi lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn Lệ phi, chính mình ở trong cung còn có dạng người gì chưa gặp qua, còn sợ nàng ư, không phải là một cái tiểu nha đầu còn chưa dứt sữa sao, còn không thể dọa đến ông trời của nàng!

Lệ phi thân mình khê động nhưng cũng không nhúc nhích, chính là mỉm cười, lẳng lặng nói: “Yêu, là Lưu phi tỷ tỷ đến đây, thật sự là ngưỡng ngùng, muội muội hôm nay thân mình không được thoải mái, vừa mới sinh tức giận không đâu, trong lòng buồn bực, vừa lúc tỷ tỷ đến, theo giúp muội trò chuyện.”

“Người...” Lưu phi quả nhiên là tức giận đến một câu cũng không nói nên lời, nàng không phải là chưa từng trải qua tuổi trẻ, nàng cũng đã từng có tuổi trẻ, cũng biết tuổi trẻ chính là tiền vốn, “nghe nói người đem Cường nhi cùng Hồng Ngọc hai người đến để răn dạy, rốt cuộc là vì cái gì?!”

72. Chương 72

Lệ phi nhướn mày, nói: “Ta cũng chính là vì thế mà tức giận đây! Theo đạo lý, Nhị thái tử cũng đã lớn, lại do một tay tỷ giáo dục mà lớn lên, hẳn phải là người thấu tình đạt lý, nhưng hôm nay lại có tình xúc động lên, nếu ta không giáo huấn hẳn, chỉ sợ là để Hoàng thượng biết lại tức giận. Tuy nói không thể vì một tiểu nha đầu mà nổi giận với hắn, nhưng mà, Tiểu Ngũ cũng không xem như là một tiểu nha đầu bình thường, dù sao cũng là Thái hậu chọn đem cho ta, ta như thế nào có thể để nàng bị người khác khi dễ? Hơn nữa, nếu để Thái hậu biết, sợ là sẽ nói Nhị thái tử cùng Nhị thái tử phi không đủ bao dung, không phải chỉ là tiểu nha đầu không cẩn thận làm bị thương Nhị thái tử phi thôi sao, nếu theo như tính cách của Hồng Ngọc, có lẽ cũng không có chuyện gì, chính là Nhị thái tử xót phi tử của chính mình, cho nên động thủ, đánh cho tiểu nha đầu đến không thể gặp người, cũng may hôm nay Thái hậu không triệu nàng đi qua, nếu Thái hậu thật sự cho gọi nàng, tỷ nói xem, ta phải ăn nói với Thái hậu như thế nào đây?”

Lệ phi này thuở nhỏ dù sao cũng lớn lên ở hoàng cung Ô Mông quốc, lời nói ra nghe rất có đạo lý, làm cho người ta không thể nói được điều gì không phải.

Lưu phi nửa ngày chưa nói ra đến một câu.

“Ta cũng biết Lưu phi tỷ tỷ xót con, ta cũng chỉ là làm bộ cho bọn hạ nhân nhìn vào, làm cho lại đây nói hai câu rồi đi, không nghĩ làm cho Lưu phi tỷ tỷ lo lắng, thật sự là Lệ phi ta không phải.” Lệ phi mỉm cười

nói, trong miệng vẫn là không quên ăn hoa quả. “Được rồi, ta có chút mệt mỏi, Hoàng thượng dường như đang ở chỗ của Tuyết phi bên kia, nếu không có việc gì tỷ tỷ có thể đi qua xuyên môn.”

Lưu phi như cũ đứng ở kia, Nhã Lệ ngay cả ý mời nàng ngồi đều không có, hiện tại căn bản chính là hạ lệnh đuổi khách.

“Lệ phi, ta thật sự là coi khinh ngươi.” Lưu phi oán hận nói.

Lệ phi cười cười, nói: “Lưu phi tỷ tỷ khích lệ. Kỳ thật bà đâu chỉ coi khinh ta, sợ là người bà coi khinh nhiều lắm, hoàng cung này từ xưa chính là cái địa phương yếu nhục mạnh thắng, đến được vị trí này của bà, cũng là được rồi, vì cái gì phải sinh sự. Bà nhìn xem Hoàng hậu cùng Ngô phi người ta, vốn không có nhiều chuyện như bà. Lúc đó chẳng phải bà cũng từng bước một tiến lên đến vị trí hiện tại sao? Nay sẽ không phải là đến lượt ta rồi?”

Lưu phi nguyên là muốn tìm Lệ phi xả giận, lại làm Lệ phi trút buồn bực trong lòng ra, thật sự là đứng cũng không được ngồi cũng không xong, đến cuối cùng cũng chỉ có thể cắn chặt răng rời đi.

Lệ phi ở trên nhuyễn tháp cười đến không đứng dậy nổi, việc này so với dụ hoặc Hoàng thượng còn thú vị hơn.

Đến buổi tối, Hồng Ngọc đột nhiên cảm thấy có chút không thoải mái, bắt đầu phát sốt, cả người cảm thấy lạnh, mu bàn tay bị thương ần ần cảm giác đau.

Mơ hồ nghe thấy bên ngoài có nhóm tiểu nha hoàn đang nói chuyện, thanh âm không lớn, nhưng loáng thoáng có thể nghe thấy.

“Nghe nói nữ nhân Tứ thái tử sủng ái nhất đã chết!”

“Là thật sao?”

“Đúng vậy, ta cũng nghe nói, chính là Túy Hoa lâu đầu bài Nguyệt Kiều, Tứ thái tử cố ý vì nàng mà dựng nên Nguyệt kiều các, dường như là đột nhiên mà chết, Tứ thái tử còn đem Nguyệt Kiều các hủy đi.”

“Chết như thế nào?”

“Không biết, bắt quá người ta nói gì cũng có. Có nói là tranh giành tình nhân nên bị người ta giết, cũng có nói là chính mình luẩn quẩn trong lòng nên tìm cái chết, còn có nói là.....”

Thanh âm vẫn còn tiếp tục, chính là nghe không rõ, Hồng Ngọc đầu ơng lên một chút, Nguyệt Kiều đã chết? Vậy Tiểu Ngũ kia là chuyện gì xảy ra? Vì cái gì Thái hậu lại đưa Tiểu Ngũ đến chỗ Lệ phi? Nếu thật sự Nguyệt Kiều đã chết, vì sao không thấy Tư Mã Triết có động tĩnh gì? Chẳng lẽ là chính mình sai lầm rồi? Bất quá, xem cách nói ngày đó của Tư Mã Triết, hẳn là Tư Mã Triết nữ nhân!

Nếu không phải Tư Mã Triết nữ nhân, vậy, tin tức mà người kia cấp cho nàng là giả sao?! Hẳn vì cái gì phải lừa gạt chính mình?

Tư Mã Cường từ bên ngoài trở về, ngồi một chỗ, không có hé răng.

“Phu quân, xảy ra chuyện gì? Sao sắc mặt của chàng lại không tốt như vậy?” Hồng Ngọc bất an hỏi, “Thiếp nghĩ chúng ta vẫn là nhanh một chút về biên quan đi, nơi này chung quy vẫn không phải là nơi chúng ta có thể ở lâu, ít nhất là trong thời gian này.”

Tư Mã Cường thở dài một hơi: “Hôm nay mẫu thân đi đến chỗ Lệ phi, bị Lệ phi chọc tức, lúc ta đi xem người, đang tức giận đến ngực đều đau.”

Hồng Ngọc dừng một chút, không nói gì thêm. Không biết chuyện Vân Tuệ quận chúa làm được như thế nào rồi? Lưu phi có hay không đi cầu Thái hậu ân chuẩn?

Đang suy nghĩ, nghe thấy bên ngoài có người sang sảng cười, vui vẻ nói: “Hồng Ngọc tỷ tỷ, ở nhà làm cái gì nha?”

Hồng Ngọc vừa nghe, trong lòng cười, thật sự là nghĩ đến người nào người đó liền lập tức xuất hiện. “Là Vân Tuệ muội muội sao, mau vào đi, ta đang nghĩ đến muội đây. Có chuyện gì lại cao hứng như thế? Chỉ nhớ rõ mấy người bằng hữu, thế nhưng lại không để ý tới ta.”

“Nào có, tỷ cũng biết muội trời sinh tính thích xem xét, bình thường sẽ không thường xuyên ở kinh thành, lần này trở về ngoài việc vấn an cha mẹ cùng với dì, chính là thăm lại một vài vị bằng hữu trước kia.” Vân Tuệ ngồi xuống, nhìn Hồng Ngọc, có chút kì quái nói: “Kìa, sao sắc mặt của tỷ lại khó coi như thế?”

Hồng Ngọc sờ sờ lên mặt mình “Phải không? Ta cũng không chú ý.” Nói xong lấy gương đặt ở một bên, xem xem, thấy mặt có chút tái nhợt, “có thể là mấy ngày nay có chút mệt, hôm nay cảm thấy có điểm không thoải mái, không có việc gì.”

Vân Tuệ cười nói: “Không có việc gì là tốt rồi. Miễn uội phải lo lắng. Phải rồi, còn có việc muốn nói cho tỷ, vốn định sớm nói cho tỷ biết, nhưng là vẫn không gặp. Vài ngày trước đây, Ngô nương nương đến chỗ dì cầu hôn, một vị biểu ca của Ngô Mông đại tướng quân, cũng là người kinh thương, là một người tài giỏi, dì cảm thấy tốt lắm, lại thấy người đó, nói nhìn cũng yên tâm, đã cầu Thái hậu tứ hôn, qua mấy ngày nữa muội sẽ thành hôn.” Nói xong, trên mặt hơi hơi nổi lên chút sắc xấu hổ, xem ra, đối với tân vị hôn phu này cũng là thực vừa lòng.

Hồng Ngọc chỉ cảm thấy ngực có chút khó chịu, trong đầu hốt hoảng, trong lúc nhất thời thực không biết phải nói cái gì mới tốt. Một bên Tư Mã Cường sắc mặt cũng thay đổi, nhưng không mở miệng.

“Như thế nào, Hồng Ngọc tỷ tỷ, tỷ không thay muội cao hứng sao?” Vân Tuệ có chút kì quái hỏi, phản ứng của Hồng Ngọc có chút kì lạ, dường như không phải bộ dáng đặc biệt vui vẻ. Chính mình đến là thật cao hứng, vị biểu ca này của Ngô Mông nàng trước kia cũng từng nhận thức, hai người cũng từng tán gẫu thật sự vui vẻ, là một người tính cách sáng sủa, phiêu bạt giang hồ, rất hợp với tính tình của nàng.

Hồng Ngọc có chút miễn cưỡng cười: “Không phải, ta chỉ cảm thấy có chút bất ngờ. Muội cảm thấy người đó như thế nào?”

“Tốt lắm.” Vân Tuệ không phải là một nữ tử hay làm ra vẻ, sang sảng cười, nói: “Kì thật trước kia muội đã từng nhận thức chàng, theo thúc thúc lúc lo việc buôn bán mà nhận thức, thúc thúc cùng với chàng quan hệ cá nhân cũng rất tốt. Chàng nguyên đã có nhất phòng thê tử, nhưng vì khó sinh nên đã qua đời, không nghĩ tới Ngô nương nương nhắc tới chàng, chàng cũng là lập tức đồng ý, dĩ đáp ứng đề cập với Thái hậu nương nương, Thái hậu thực cao hứng, còn nói, ngày hôm trước Nhuệ đệ đệ mới nói tới chuyện của muội, nay có, thật sự là cao hứng.”

Hồng Ngọc cười khổ một chút, Lưu phi thật sự là đã làm hỏng việc!

73. Chương 73

Tiến bước Vân Tuệ, Hồng Ngọc cảm thấy trên mu bàn tay cảm nhận đau đớn sâu sắc tăng thêm một chút, thoát nhìn chỗ hoa ngân dường như có chút sinh mủ.

Tư Mã Cường nhìn nhìn, trong lòng rất kì quái, bất quá là một vết hoa ngân nhợt nhạt nho nhỏ, vì sao lại có tình trạng như thế?

“Hồng Ngọc, có phải hay không Tiểu Ngưu làm bị thương nàng, là do Lệ phi sai sử? Nếu chỉ là vết thương thông thường, hẳn sẽ không có xuất hiện tình huống sinh mủ. Lệ phi là công chúa Ô Mông quốc, Ô Mông quốc độc được rất lợi hại, nếu như là nàng ta hạ độc.....ta vẫn là mau mời Thái y đến xem đi.”

Hồng Ngọc trong lòng căng thẳng, không thể nào! Tiểu Ngưu giống người có tâm kế sao? Nguyệt Kiều đã chết, Tiểu Ngưu vào cung, hơn nữa bị Lệ phi giữ ở bên người? Chẳng lẽ Tiểu Ngưu phát hiện được là của Ô Mông quốc? Hoài nghi là ngày ấy nàng đổi được? Chính mình thật sự là sơ sẩy, lúc đó thấy nàng đi mua thuốc, nên nghĩ đến, đã có người viết ra phương thuốc, nói lên nhất định có người biết được đến từ Ô Mông quốc!

Chẳng lẽ Lệ phi nhận thức Nguyệt Kiều? Vẫn là, Tư Mã Nhuệ tham gia việc này!

Tư Mã Cường đối với Tiểu Ngưu phi thường hoài nghi, hẳn cảm thấy, phía sau Tiểu Ngưu nhất định có bí mật gì không thể cho ai biết. Hẳn hỏi thăm qua Nguyệt Kiều, cũng mơ hồ biết đến sự tồn tại của Nguyệt Kiều, nhưng Nguyệt Kiều là người cùng Tư Mã Nhuệ có liên quan, vì sao ngày ấy Tư Mã Triết cùng Hồng Ngọc lại đàm luận đến nàng?

Chỉ có tìm được Tiểu Ngũ mới có thể hỏi rõ. Cho nên, hắn quyết định lặng lẽ tiến vào Noãn Ngọc các Lệ uyển, cướp đi Tiểu Ngũ, hỏi rõ ràng, không phải là một tiểu nha đầu sao, nếu xảy ra chuyện, tổ mẫu cũng sẽ không bởi vì một tiểu nha đầu mà như thế nào trách phạt hắn.

Tiểu Ngũ chính là im lặng ngủ, ngủ giống như thực kiên định, như một tiểu hài tử.

Đột nhiên, Tiểu Ngũ cảm thấy, miệng mũi một trận khó chịu, thân mình tựa hồ là nhẹ nhàng đứng lên, mơ hồ thấy được cảm giác mát càng ngày càng rõ, ngửi được hương vị cây cối và hoa cỏ bên ngoài.

Sau đó, ngừng lại, thân thể dừng ở trên một mảng cỏ ẩm ướt, ánh mắt chậm rãi thích ứng với ánh sáng chung quanh, thấy được Tư Mã Cường đang đứng ở trước mặt, trong khoảng thời gian ngắn, hô hấp cơ hồ đình chỉ, hắn làm sao dám? Dám đến Lệ uyển của Hoàng thượng bắt cóc người!

Tư Mã Cường ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, dường như muốn lập tức ăn nàng.

Ngay tại phía sau, tựa hồ có một thanh âm ở bên tai nàng nhẹ nhàng xẹt qua, ngay cả nàng cũng không có nghe rõ ràng. “Đừng sợ, ta ở ngay bên cạnh.” Nàng theo bản năng nhìn khắp mọi nơi, trừ bỏ hoa cỏ cây cối, dường như cái gì cũng không có, nhưng cái thanh âm này cũng là quen thuộc.

“Người nhìn cái gì? Sẽ không ai đến cứu người!” Tư Mã Cường hung hăng nói “Có phải hay không Lệ phi sai sử người? Vết thương trên mu bàn tay của Hồng Ngọc có phải hay không là Lệ phi sai người dùng độc?”

Tiểu Ngũ tim đập thình thịch, nước mắt đảo quanh: “Cùng Lệ phi nương nường không có quan hệ, chính là Tiểu Ngũ vụng về, không cẩn thận là bị thương Nhị thái tử phi.”

“Nguyệt Kiều là loại người nào?” Tư Mã Cường ác ác thanh âm, trong lòng nói, người nếu dám nói dối, ta liền lập tức giết người, chết đi một tiểu nha đầu, trong hoàng cung sẽ không ai quá để ý, hơn nữa nơi này là hoa viên phía sau Nhị thái tử phủ đệ của hắn, không có mệnh lệnh của hắn, không ai dám xông tới, lúc ấy hắn đem Nhã Lệ về cũng là nhốt tại địa phương này.

Tiểu Ngũ có chút khấn trương, không biết phải nói như thế nào mới tốt.

Tư Mã Cường tiến về phía trước, cách Tiểu Ngũ bất quá chỉ hơn một thước, Tiểu Ngũ lập tức khấn trương bắt lấy quần áo trước ngực chính mình, bởi vì nàng phát hiện nàng chính là mặc quần áo đơn bạc để bị bắt đi ra, Tư Mã Cường cách nàng gần như thế, quần áo của nàng căn bản là không có tác dụng.

“Người, người cách xa ta một chút, nếu muốn hỏi chuyện gì người tùy tiện hỏi, người là nam nhân, ta là nữ nhân, chúng ta nam nữ thụ bất thân! Ngay cả người là chủ tử của Tiểu Ngũ cũng không được! Tiểu thư đã dặn qua Tiểu Ngũ.”

Tư Mã Cường bĩu môi: “Người như vậy, đưa đến trước mặt ta ta cũng không thêm.” Miệng tuy rằng nói như vậy, trong lòng lại không thể như thế nào chê cười, thiếu nữ tử như thế, dưới loại tình huống này còn nhớ rõ bảo vệ trong sạch của chính mình, đến làm cho hắn trong lòng vừa động.

Tiểu Ngũ cúi đầu, hơn nửa ngày không hé răng, cả người đều phát run.

“Ta hỏi người, Nguyệt Kiều cùng người là quan hệ gì?”

“Nguyệt kiều cô nương là chủ nhân của Tiểu Ngũ.” Tiểu Ngũ cắn chặt răng, dù nhẫn tâm, cũng không thể làm liên lụy đến người khác, xem tình hình này, Tư Mã Cường nhất định sẽ không tha cho nàng, vẫn là nghĩ hết mọi biện pháp thay Lệ phi nương nường cùng Tứ thái tử giải vây một ít trách nhiệm, “Thời gian trước đây, tiểu thư không thoải mái, Tứ thái tử thỉnh Lệ phi nương giúp đỡ chấn trị, sau đó.... sau đó tiểu thư bởi vì bệnh tình quá nặng, liền đã qua đời, Tứ thái tử đã đem Tiểu Ngũ giao cho Lệ phi nương nường mang theo, nói bên người Lệ phi nương nường không có người chăm sóc, cảm thấy Tiểu Ngũ thích hợp, Thái hậu liền đáp ứng. Ngày ấy, Tiểu Ngũ gặp được Nhị thái tử phi, thật sự không phải cố ý, chính là nhìn Nhị thái tử phi cùng tiểu thư bộ dáng có chút giống nhau, nhất thời trong lòng khổ sở, liền sơ ý thủ thương đến Nhị thái tử phi, việc này cùng Lệ phi nương nường tuyệt đối không có quan hệ gì, đều do Tiểu Ngũ bất cẩn, Nhị thái tử muốn giết hay làm gì tùy tiện, chỉ cầu người chớ nên trách Lệ phi nương nường.”

“Nguyệt Kiều bộ dáng có chút giống Hồng Ngọc?” Tư Mã Cường sững sốt một chút, đột nhiên hỏi, “Ta hỏi lại người, bình thường đến thăm Nguyệt Kiều là Tư Mã Nhuệ hay vẫn là còn có người khác?”

Tiểu Ngũ lập tức trả lời: “Nguyệt Kiều tiểu thư là người của Tứ thái tử, điều này ai nấy đều biết, lời này nếu là để cho Tứ thái tử nghe được, nhất định là sẽ không buông tha, người không có duyên có gì ở chỗ này bôi nhọ tiểu thư nhà ta làm cái gì. Nguyệt Kiều tiểu thư tuy rằng là Túy Hoa lâu đầu bài, nhưng vẫn bán nghệ không bán thân, làm sao lại có người khác.”

Tư Mã Cường sửng sốt, đến không biết nói cái gì mới tốt.

Trong bóng tối có một đôi mắt, lẳng lặng nhìn, trên mặt biểu tình bí hiểm. Hắn lẳng lặng đứng sau một gốc cây đại thụ, không có một tiếng động, tuy rằng chỉ đứng cách Tư Mã Cường bất quá ngoài năm thước, nhưng Tư Mã Cường chính là không có phát hiện hắn.

“Lệ phi quả thực cùng việc này không có quan hệ?” Tư Mã Cường có chút hoài nghi hỏi.

Tiểu Ngũ gật gật đầu.

“Vậy còn Tư Mã Nhuệ?” Tư Mã Cường lo lắng hỏi.

“Tứ thái tử là niệm tình Nguyệt Kiều tiểu thư mà chiếu cố nô tỳ, tiểu thư trước khi ra đi đem nô tỳ phó thác cho Tứ thái tử, Tứ thái tử nghĩ đến Lệ phi nương nương nhận thức nô tỳ, nên đem nô tỳ giao cho Lệ phi nương nương.” Tiểu Ngũ trong lòng chậm rãi bình tĩnh trở lại, ngữ khí cũng thông thuận hơn. Kì thực nàng chính là đã chậm rãi thích ứng với bóng tối xung quanh, mơ hồ thấy được người đứng sau cây đại thụ, đã nhớ được chủ nhân của thanh âm là ai, có hắn ở đây, chính mình tuyệt đối không có việc gì!

“Tư Mã Nhuệ có hay không dặn qua người cái gì?” Tư Mã Cường có chút hoài nghi hỏi.

Tiểu Ngũ lập tức lắc lắc đầu, thấp giọng nói: “Tiểu Ngũ chỉ là một nô tỳ, bình thường Tứ thái tử đến là để xem tiểu thư nhà ta khiêu vũ, cũng không cùng bọn hạ nhân nói chuyện, cũng chỉ là mỗi lần thấy có chút ấn tượng.”

Tư Mã Cường nhíu một chút mày, nghĩ nghĩ: “Người trở về đi, không được nhắc tới việc này với bất luận kẻ nào, nếu như để lộ một chút phong thanh gì, ta lập tức sẽ giết người!”

Tiểu Ngũ gật gật đầu, nhìn nhìn chung quanh, có chút chần chờ nói: “Nô tỳ phải rời khỏi đây như thế nào? Nơi này nô tỳ là lần đầu tiên đến, cũng không biết đến đây như thế nào, phải trở về như thế nào đây?”

“Từ cửa sau đi ra ngoài, cứ theo con đường phía trước mà đi, đi đến bên ngoài tự nhiên sẽ đụng phải người đi tuần tra ban đêm, trên người người có lệnh bài Lệ uyển, bọn họ hỏi, người chỉ cần nói có việc đến Nhị thái tử phủ một chuyến, nay đi ra, không biết tại sao lại lạc đường, bọn họ sẽ nói cho người phải đi như thế nào.” Tư Mã Cường không kiên nhẫn nói.

Tiểu Ngũ nói cảm tạ, nhìn nhìn chính mình, liền đã biết thân cho rằng, tuần tra ban đêm sẽ tin tưởng nàng là khuya khoắt làm chính sự sao? “Có thể hay không phiền Nhị thái tử ngài giúp nô tỳ tìm một bộ quần áo đến để thay, nếu nô tỳ cứ như thế này đi ra ngoài, sợ là sẽ không ai tin tưởng nô tỳ đến Nhị thái tử phủ là bàn chuyện đứng đắn, nói không chừng còn có thể hoài nghi.”

74. Chương 74

Tư Mã Cường chau mày, nha đầu kia thật đúng là dài dòng. Nhưng nhìn nàng, cũng quả thật không ổn., nếu tuần tra ban đêm nhìn thấy, khó tránh được sẽ truyền ra dạng lời đồn gì. Chỉ phải xoay người đi ra ngoài, tìm quần áo của nha đầu trong phủ đưa cho nàng, Tiểu Ngũ lập tức mặc quần áo, vội vàng từ cửa sau đi ra. Quả nhiên, ra cửa sau đi chưa được mười thước, liền gặp người đi tuần tra ban đêm, nàng theo lời Tư Mã Cường nói, tuần tra ban đêm liền đem nàng đưa về Lệ uyển.

Tư Mã Cường rầu rĩ không vui trở lại phòng ngủ, nhìn thấy Hồng Ngọc đang ngủ, tay đặt ở bên giường, đã có sưng đỏ, hơn nữa quả thật bắt đầu sinh mủ, hẳn là sẽ không sai, nhưng vì cái gì lại tìm không ra lí do Lệ phi hạ độc hoặc Tư Mã Nhuệ hạ độc?

Hôm nay Thái y cũng nói, Nhị thái tử phi là miệng vết thương cuốn hút một ít chất không tốt gì đó, cho nên sinh mủ, đã rửa sạch miệng vết thương. Hồng Ngọc tựa hồ là đang giấu điều gì vậy, lúc sát trùng miệng

vết thương, Hồng Ngọc sắc mặt tái nhợt, làm cho Tư Mã Cường có cảm giác là, nàng không phải vì đau, mà là vì sợ hãi, nàng rốt cuộc đang sợ hãi điều gì?

Tiểu Ngũ kia, xem bộ dáng không giống như là đang nói dối.

Tư Mã Cường đi rồi, người ở phía sau cây lẳng lặng đi ra, dưới ánh trăng sáng ngời, hé ra gương mặt tuấn tú mang nét cười, trên bầu trời có u ám, lại che không được hắt một thân tỏa sáng, hoa đào trong mắt là chân thành thâm tình, cùng bộ dáng bất cần đời, đuôi lông mày khinh chơn, có một hương vị trêu chọc nói không nên lời, khóe môi khẽ nhếch lên, lộ ra một tia lạnh lùng, lưỡi biếng ý cười, một thân tố y, trong sạch vô trần, tuy rằng vừa rồi vẫn ẩn thân phía sau cây, thái độ lại không có một điểm chật vật. Thấy thế nào, cũng không như là một kẻ đi nghe lén, đến dường như là trong lúc vô ý du lịch đến nơi này, thuận đường thưởng thức một chút cảnh sắc.

Tư Mã Nhuệ mỉm cười, Tiểu Ngũ kia, đến cũng không xem như là người nhất gan, lời nói ra cũng không ngoan, Túy Hoa lâu là cái địa phương gì? Nguyệt Kiều là người như thế nào? Ở tại địa phương kia, bên cạnh một người như thế, cho dù chỉ có nửa năm, cũng so với những nữ tử bình thường ở trong nhà thông minh hơn gấp trăm lần. Thế nhưng ngay cả Tư Mã Cường kia cũng bị gạt qua.

Trở lại trong phủ, Mộ Dung Phong đã đi ngủ, trong phủ thực im lặng.

Tư Mã Nhuệ do dự một chút, không biết phải an trí nơi nghỉ ngơi của chính mình như thế nào. Không thể luôn ở thư phòng, nhưng là cũng đã đáp ứng Mộ Dung Phong tuyệt đối không miễn cưỡng nàng. Nhịn không được cười khổ một chút, không nghĩ tới chính mình thế nhưng lại đem tâm tư đặt tại một nữ tử im lặng bình thản như vậy.

Nhưng, lại phát hiện, Mộ Dung Phong ở trên bàn trước giường vì hắt để lại một ngọn đèn, ở trên giường, Mộ Dung Phong nằm ở một bên phía trong, phía bên ngoài đã chuẩn bị tốt đệm chăn mới, Mộ Dung Phong im lặng ngủ, trên mặt biểu tình bình thản ôn nhu, một mái tóc đen xõa ra trên gối, ẩn ẩn có chút ý, còn có chút không hiểu được dự hoặc. Người vô tâm, càng tăng thêm vài phần mỉa mai người.

Tư Mã Nhuệ trong lòng chấn động, thế nhưng có chút không hiểu cảm động nảy lên trong lòng, nàng cũng biết hắt khó xử, biết hắt như thế nào đối với nàng, thế nhưng lại cẩn thận như thế, làm cho hắt cảm thấy tri kỷ, cảm động.

Nàng nhất định là sau khi hắt ra ngoài đã làm việc này, biết lúc hắt trở về nhất định là trước đến xem nàng, cho nên để lại đèn đuốc, vì hắt để lại đệm chăn nghỉ ngơi. Nghe tiếng gió thu ngoài cửa sổ, trăng thu sáng tỏ, trong lòng thật sự là ấm áp.

Lẳng lặng nằm xuống giường, Tư Mã Nhuệ cũng không có đánh thức Mộ Dung Phong, chính là ôn nhu ngấm nàng, nghe tiếng hít thở tinh tế của nàng, ngửi được một mùi hương thơm ngát, thản nhiên, là mùi hương hoa quế, mới phát hiện, thì ra ở dưới gối đầu có thả chút hoa quế, hương vị ngọt nhẹ, hình như có mà hình như không.

Nhẹ nhàng cười, nhớ tới ánh mắt của hoàng thúc, hắt như thế nào lại không biết, vị hoàng thúc thích phiêu bạt giang hồ, thì ra cũng là yêu thích nữ tử này, chính là thân là trưởng bối, ngay cả thích cũng chỉ là thản nhiên đặt ở trong lòng, không nhắc tới cũng không để lộ ra, chỉ hi vọng nàng hạnh phúc. Cho nên người tự tay trồng hoa quế, nhìn nàng có thể cả đời hạnh phúc.

Nhịn không được tay nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc Mộ Dung Phong, tóc theo đầu ngón tay nhẹ nhàng chảy xuống, Mộ Dung Phong tựa hồ là có chút phát hiện, lông mi run rẩy, hơi hơi nhẹ nhàng than thở một tiếng, đầu khẽ xoay hướng xuống gối, tiếp tục ngủ yên.

Tư Mã Nhuệ khẽ cười cười, không hề quấy rầy nàng nghỉ ngơi, nằm lẳng lặng suy nghĩ tâm sự.

Không nghĩ tới Tiểu Ngũ nhanh như vậy liền đối với Hồng Ngọc hạ độc, đến ở ngoài dự tính của hắt, tuy rằng miệng vết thương không sâu, nhưng Lệ phi nói, chỉ cần là có một vết máu, liền đủ có thể được. Về phần Hồng Ngọc sẽ như thế nào, Tư Mã Nhuệ cũng không lo lắng, dù sao có Lệ phi, kết quả có thể đoán trước, hắt muốn chính là muốn Hồng Ngọc chính mình nếm thử một chút khổ sở mà lúc ấy Nguyệt Kiều phải chịu.

Sáng sớm tỉnh dậy, Mộ Dung Phong còn chưa có thức dậy, Tư Mã Nhuệ đã rời khỏi giường, tuy rằng đêm qua thời gian ngủ không được bao lâu, nhưng tinh thần rất tốt.

Yên Ngọc tiến vào, đối với Tư Mã Nhuệ đang rửa mặt chải đầu nói: “Đại thái tử đến đây, đang ở đại sảnh chờ ngài. Ngài có muốn gọi thái tử phi dậy không?”

Tư Mã Nhuệ lắc lắc đầu: “Để cho nàng ngủ đi, tỉnh dậy cũng không có chuyện gì.”

Đến tiền sảnh, Tư Mã Triết đang ngồi suy nghĩ. Thấy Tư Mã Nhuệ tiến vào, lập tức nói: “Tứ đệ, nghe Thái y nói, tối hôm qua đi đến phủ Nhị thái tử, dường như là Hồng Ngọc, nghe nói là mu bàn tay phải bị một nha đầu cắt qua, lại sinh mụn, sẽ không...”

Tư Mã Nhuệ nhướn mày, không kiên nhẫn nói: “Ta đối với chuyện của Hồng Ngọc không quan tâm.”

“Nhưng mà, ta nghe Thái y nói, dường như bệnh trạng của Hồng Ngọc cùng Nguyệt Kiều có chút giống nhau, đệ có hay không tham gia việc này? Làm gì vì chuyện xưa mà thương tổn Hồng Ngọc, nàng cũng là vô tội, lúc ấy cũng chỉ là vì say rượu bị Tư Mã Cường chiếm đoạt thân mình....” Tư Mã Triết nói.

Tư Mã Nhuệ lạnh lùng nhìn Tư Mã Triết, ngữ khí cũng là lãnh đạm: “Ta vừa mới nói, ta đối với chuyện của Hồng Ngọc không có hứng thú, nàng từng là nữ nhân của huynh, cùng Tư Mã Nhuệ ta có quan hệ gì đâu? Về sau chuyện của nàng không cần lại phiền đến ta. Nguyệt Kiều cái gì bệnh trạng? Nàng cái gì bệnh trạng? Huynh làm sao nghe tới, mới sáng sớm chạy đến chỗ ta khởi binh vấn tội.”

“Ta chỉ là lo lắng” Tư Mã Triết thấy Tư Mã Nhuệ tức giận, trong lòng thở dài, ngữ khí chậm lại, nói: “Ta biết đệ vẫn vì chuyện Hồng Ngọc năm đó mà oán trách Hồng Ngọc, kì thật cũng không thể hoàn toàn trách nàng...”

“Được rồi, Tư Mã Triết, huynh có phiền hay không, mới sáng sớm chạy đến chỗ của ta, lải nhải chuyện này, ta nói rồi, ta đối với chuyện của Hồng Ngọc không có hứng thú, nếu huynh phiền lòng, phải đi tìm Hồng Ngọc tố khổ, không cần ở chỗ ta dài dòng.” Tư Mã Nhuệ lạnh lùng nói, “Ta chỉ là đối với chuyện của Nguyệt Kiều phụ trách, về phần Hồng Ngọc người này, chính huynh tự lo liệu.”

Mộ Dung Phong đứng ở bên ngoài nghe, trong lòng đối với Nguyệt Kiều phát lên vài phần thương hại, nữ tử si tình như thế, vì nam nhân này, ước chừng là toàn bộ tâm tư đều dùng tới, đến cuối cùng lại rơi vào kết cục như thế, bội tình bạc nghĩa, nhưng, Tư Mã Triết này lại đối với Hồng Ngọc si tình không quên, có đôi khi, tình yêu chính là oan nghiệt. Người người yêu không thương người, người người không thương lại cố tình yêu người. Ngẫm lại, chỉ có thể than duyên phận sâu cạn không khỏi người.

Chính là, Mộ Dung Thiên lúc đó chẳng phải đáng thương sao?

75. Chương 75

Tư Mã Triết ngồi ở kia, trong lòng tràn đầy vẻ u sầu, không biết biểu đạt như thế nào, chính mình cũng biết đi một chuyến này đến chỗ Tứ đệ nhất định là lại bị một chút châm chọc khiêu khích, nhưng là luôn không yên lòng về Hồng Ngọc, nếu Hồng Ngọc thật sự cùng Nguyệt Kiều giống nhau, sẽ không là cũng nghĩ không thông mà buông tha chính mình sinh mệnh đi?

Đột nhiên nghĩ đến, cái tiểu nha đầu làm bị thương Hồng Ngọc kia là ai? Nghe nói là nha đầu của Lệ phi, có phải hay không có thể từ nha đầu kia mà có được chút điểm tin tức. Tư Mã Cường hẳn là sẽ không nghĩ đến Nguyệt Kiều là nữ nhân của Tư Mã Triết hẳn, cho nên hẳn là sẽ không bởi vậy mà làm khó Hồng Ngọc.

Từ tiền sảnh đi ra, vừa lúc nhìn thấy Mộ Dung Phong đang đứng ở hành lang tiền sảnh, cũng thấy được biểu tình của Mộ Dung Phong, có thương hại, có bi ai, cũng có một tia khinh thị khó thấy được. Trong cặp mắt kia có nhiều lắm điều gì đó, nhưng lại vẫn như cũ trong suốt làm cho người ta say lòng.

Nàng nghe được cái gì sao?

Thế nhưng đã quên nơi này còn có một cái mũi mũi của Mộ Dung Thiên, nếu nàng nghe được cái gì, khẳng định sẽ thay tỷ tỷ của mình mà thấy không đáng giá.

Tư Mã Triết tránh đi ánh mắt Mộ Dung Phong, trong lòng dâng lên vài phần quý ý, Mộ Dung Thiên là một thê tử rất tốt, cũng là một hoàng hậu được chọn thích hợp, ổn trọng, rộng lượng, thông minh,...Nhưng nàng, dù sao cũng không phải là Hồng Ngọc, không phải là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên Hồng Ngọc, ngay cả biết Hồng Ngọc đã gả cho chính mình Nhị đệ, nhưng vẫn cảm thấy Hồng Ngọc không phải là cam tâm tình nguyện, một lần đó, nếu không phải Hồng Ngọc uống rượu say, như thế nào lại xảy ra cái loại chuyện này, nàng vẫn là một cái nữ tử tử hán thực yêu nhất, cho dù bọn họ cùng một chỗ, cũng là kết quả hán kìm lòng không đậu.

“Đại ca, đến sớm như vậy.” Mộ Dung Phong thản nhiên thi lễ, biểu tình thản nhiên.

Tư Mã Triết liền giống như người làm chuyện có lỗi, gật gật đầu, một người cúi đầu, lẳng lẳng tiêu sái rời đi, không dám nhìn Mộ Dung Phong.

“Huynh ấy đúng là vẫn còn không từ bỏ được.” Tư Mã Nhuệ khe khẽ thở dài.

Mộ Dung Phong nhìn Tư Mã Triết bóng dáng, nhẹ nhàng nói: “Nếu hán từ bỏ Hồng Ngọc, có lẽ hiện tại chung quy người bất bình sẽ không là hán, mà là Hồng Ngọc. Là Hồng Ngọc rời bỏ hán trước, cho nên hán thủy chung luôn cảm thấy không cam lòng, chính là đáng thương cho Nguyệt Kiều, đáng tiếc cho Mộ Dung Thiên, hai cái nữ tử thông minh đáng yêu.”

Tư Mã Nhuệ lẳng lẳng đứng ở bên người Mộ Dung Phong, nhìn theo bóng dáng Tư Mã Triết.

Lệ phi đã biết chuyện tối hôm qua Tiểu Ngũ bị bắt cóc, trong đầu thật sự là căm tức, Tư Mã Cường kia cũng dám đối đầu với chính mình, ở chỗ của chính mình không xem ra gì dám đem người của chính mình bắt cóc đi, giống như thời gian trước đây hán giam giữ nàng, đều làm cho nàng chán ghét, cho nên nàng nhất định phải nghĩ ra biện pháp xả cơn giận này.

“Tiểu Ngũ, ta muốn người đi dụ hoặc Tư Mã Cường!”

Tiểu Ngũ ánh mắt mở to như chuông đồng: “Lệ phi nương nương, người, người nói cái gì?”

Lệ phi cười, nói: “Người xem người bị dọa thành bộ dáng gì nữa đây? Ta bắt quá chỉ là bảo người đi dụ hoặc Tư Mã Cường, không đến mức phải như vậy đi? Người dù sao cũng là từ Túy Hoa lâu đi ra, cho dù không phải là nữ tử trong đó, cũng là phải biết qua một ít đi.”

Tiểu Ngũ vầng đầu cùng trống ngực đập thành thịch, chuyện này nàng có thể làm được sao, để nàng đi dụ hoặc cái Nhị thái tử hắc hắc hung thần ác sát bàn kia, còn không bằng một đao giết chết nàng!

“Lệ phi nương nương, người tha cho Tiểu Ngũ đi, Tiểu Ngũ nhưng là không dám, cái kia, cái kia Nhị thái tử, Tiểu Ngũ thật sự là sợ.”

Lệ phi lại cười cười, khẽ sát vào tai Tiểu Ngũ, nói: “Tiểu Ngũ, người nhưng là nha đầu của Lệ phi ta, ta nói người lên núi đao xuống biển lửa người cũng phải nghe, ta nói người đi dụ hoặc Tư Mã Cường, người phải đi dụ hoặc Tư Mã Cường. Người không cần phải sợ, huống hồ còn có ta đây, ta tự nhiên sẽ dạy người.” Nói xong, nhìn Tiểu Ngũ, trong miệng chắc chắc liên thanh: “Kì thật, Tiểu Ngũ nha, người tuy rằng không xem như cái mỹ nhân, nhưng là tuyệt đối bộ dạng không xấu, là nha đầu mi thanh mục tú, chỉ cần dạy dỗ tốt một phen, dụ hoặc Tư Mã Cường hán là sẽ không phải quá khó khăn. Cũng không sai, thay tiểu thư nhà người báo thù, lại thành thiếp của Nhị thái tử, tốt lắm!”

Tiểu Ngũ nhìn Lệ phi, trong đầu nói thầm, nương nương này, như thế nào lại có ý tưởng kì quái như vậy, thế nhưng lại bảo nàng, một cái nha đầu tài mạo không xuất chúng đi dụ hoặc Nhị thái tử?!

“Người ở trong lòng đang nói thầm cái gì vậy?” Lệ phi mắt hứng nói, “Người có nghe ta nói chuyện hay không? Ta đây là đang hảo tâm giúp người nha!”

“Vâng, Lệ phi nương nương.” Tiểu Ngũ không dám tái hế rằng, cũng không dám mở miệng, chính là thật sự không nghĩ ra được, phải “dụ hoặc” Nhị thái tử như thế nào.

Tình hình của Hồng Ngọc càng ngày càng không xong, thuốc mà Thái y đưa tới căn bản là không có tác dụng, làn da xung quanh miệng vết thương luôn luôn chậm rãi sinh mủ, đau đớn khó nhịn. Tư Mã Cường càng ngày càng cảm thấy kì quái, hán vẫn cảm thấy chuyện này cùng Lệ phi có liên quan!

“Nhị thái tử, nô tỳ Tiểu Ngũ ở bên Lệ phi nương nương đến đây, nói là Lệ phi nương nương bảo nàng đến.” Nô tỳ trong phủ Nhị thái tử cũng đều có chút sợ hãi vị Nhị thái tử này, hẳn bình thường sẽ không trở về, lúc trở về lại không nói chuyện nhiều, cho nên lúc nói chuyện đều là phải thực cẩn thận.

Tư Mã Cường nhướn mày, nàng tới làm gì? “Để cho nàng ta vào!”

Tiểu Ngũ từ bên ngoài đi đến, hôm nay thoát nhìn rất nhẹ nhàng khoan khoái, mặc một bộ quần áo nha đầu sạch sẽ, trong tay xách theo một cái hộp nhỏ đựng thuốc. Thấy Tư Mã Cường, quỳ xuống chào, lời nói nhỏ nhẹ giọng nói: “Tiểu Ngũ tham kiến Nhị thái tử.”

Tư Mã Cường lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái: “Lệ phi sai người tới làm cái gì?”

Tiểu Ngũ trong lòng nhảy dựng, thanh âm nghe có vẻ khấn trương, nhưng coi như lưu loát: “Lệ phi nương nương nói ở chỗ của người có rất nhiều dược liệu Ô Mông quốc, so với Đại Hưng vương triều cũng không kém, sai nô tỳ đưa chút thuốc lại đây, cũng là bảo nô tỳ bôi thuốc cho Nhị thái tử phi.”

Tư Mã Cường gật gật đầu: “Đúng là thế thật. Nếu như vậy, người cứ đi đi.”

Tiểu Ngũ lẳng lẳng bưng thuốc đi vào phòng Hồng Ngọc, lúc này Hồng Ngọc đang thống khổ vì bị đau đớn tra tấn, nàng thật không ngờ, loại dược này thực sự đáng sợ như thế! Khó trách Nguyệt Kiều lại lựa chọn cái chết, lúc đau lên, thật sự là sống không bằng chết.

Tiểu Ngũ nhìn nữ nhân đang nằm trên giường, nghĩ đến nỗi thống khổ của tiểu thư trước khi chết, phần nộ trong lòng đã muốn thiêu đốt đến không thể khống chế. Nhưng, nghĩ đến Lệ phi nhắc nhở, Tiểu Ngũ cố nuốt xuống trong lòng phần nộ, đi tới bên giường, nhẹ nhàng thì thầm: “Tiểu Ngũ tham kiến Nhị thái tử phi.”

Hồng Ngọc nhìn Tiểu Ngũ, trong mắt tràn ngập oán hận: “Người tới đây làm gì? Đi ra ngoài!”

“Ngài vẫn là nói nhỏ một chút đi.” Tiểu Ngũ lúc này nhưng là tuyệt không sợ nàng, Tư Mã Cường đứng ở ngoài cửa, nghe không được thanh âm các nàng nói chuyện, nàng nhẹ nhàng nói: “Nhị thái tử còn không biết ngài đối với Nguyệt Kiều tiểu thư hạ độc, nô tỳ cũng không gạt ngài, chiếc nhẫn nô tỳ mang trên tay này chính là Nguyệt Kiều tiểu thư trước khi chết đưa cho nô tỳ, mặt trên có dính độc dược mà ngài dùng để hạ độc Nguyệt Kiều tiểu thư, nô tỳ cũng không phải không cẩn thận làm bị thương ngài, nô tỳ chính là cố ý làm ngài bị thương. Vì chính là làm cho ngài hiểu được, chuyện ngài làm có bao nhiêu tàn nhẫn cùng tệ hại! Nay ngài cảm thấy đau, đây mới là vừa mới bắt đầu, đau còn tại về sau, ngài không cần trừng mắt nhìn nô tỳ như vậy, không có nô tỳ giúp ngài thay thuốc, trông cậy vào ngài phái người đi Ô Mông quốc mang giải dược tới, bàn tay này của ngài đã có thể không được bảo đảm.”

Hồng Ngọc phần nộ cơ hồ có thể đem cả người nàng thiêu đốt, nhưng, đồng thời, đau đớn đã muốn làm cho nàng cả người co rút nhanh thành một đoàn, “Người, người, người cút ra ngoài cho ta....!”

“Bộ dáng ngài hiện tại thật sự là khó coi, ngài nếu không muốn để cho Nhị thái tử thấy, ngài vẫn là nên yên ổn để cho nô tỳ giúp ngài bôi thuốc đi.” Nhìn đến bộ dáng Hồng Ngọc thống khổ, Tiểu Ngũ lại nghĩ tới bộ dáng thống khổ của chính mình chủ tử Nguyệt Kiều, ngôn ngữ liền càng không tốt hơn.

76. Chương 76

Tư Mã Cường từ bên ngoài đi đến, nhìn Tiểu Ngũ, nàng đang bôi thuốc cho Hồng Ngọc, mặt sau lộ ra cần cổ sạch sẽ, trắng nõn nhẵn nhụi.

Tiểu Ngũ bôi thuốc cho Hồng Ngọc xong, xoay người lại, tựa hồ là đột nhiên mới phát hiện Tư Mã Cường đứng ở phía sau chính mình, mặt ửng hồng lên, có chút ý xấu hổ cúi đầu, theo Tư Mã Cường bên người nhẹ nhàng đi qua, một cỗ mùi hương thân nhiên phảng phất qua mũi, lại cẩn thận nghe thấy, vốn không có, mùi hương kia tựa hồ là đã theo thân mình Tiểu Ngũ đi xa.

Tư Mã Cường nhìn, thân thể tuổi trẻ Tiểu Ngũ nhẹ nhàng đi tới, từ cửa biến mất, trong đầu có chút không hiểu thấy xao động. Nuốt nước bọt, Tư Mã Cường nhìn về phía Hồng Ngọc, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, trên trán tất cả đều là mồ hôi, tay kia chưa bị thương gât gao nắm lấy đệm chăn trên giường. Xem tình hình thật sự là rất đau.

“Hong Ngọc, đỡ nhiều sao?” Tư Mã Cường nhẹ giọng hỏi.

“Lệ phi dù sao cũng là người Ô Mông quốc, thuốc của nàng tự nhiên là có hiệu quả, bôi thuốc xong, không có đau như vừa rồi, không nghĩ tới lại đau như thế!” Hồng ngọc cứng rắn cắn răng ôn hòa nói, trong lòng lại mắng Tiểu Ngũ trăm ngàn lần.

Tiểu Ngũ ở ngoài cửa, tại một vị trí mà bên trong không nhìn thấy đứng một hồi, trên mặt hiện ra một tia ý cười lạnh lùng. Lệ phi nương nương nói thật sự là không sai, tuy rằng nàng không phải Túy Hoa lâu nữ tử, nhưng dù sao mỗi ngày đều đã nhìn thấy nam nữ chuyện tình, lại ở cùng Túy Hoa lâu đầu bài một khoảng thời gian nửa năm, có một số việc, nếu thật sự muốn làm, cũng không phải quá khó khăn. Ngôn ngữ gian không tốt, hành động tưởng có ý cũng là vô tình, nhưng làm mãi cũng là trước lạ sau quen.

Nàng bưng hộp thuốc, chậm rãi tiêu sái trở về Lệ uyển.

Nhưng nàng cũng là thật sự tuyệt không thích Tư Mã Cường, một người âm u như vậy, tuyệt không có ánh mặt trời, nhưng là vì thay tiểu thư xả giận, nàng vẫn là đáp ứng Lệ phi, câu dẫn Tư Mã Cường. Lệ phi ở trên quần áo nàng mặc có xức một loại hương phấn kỳ quái, thảo nhiên, nếu không cẩn thận ngửi, căn bản là không thể nhận thấy, nhưng chỉ khi nàng vừa đi, gió sẽ mang theo hương phấn hơi thở, làm cho người tâm sinh xao động.

Có một người, đột nhiên đứng ở trước mặt nàng, mang theo một cỗ áp lực, Tiểu Ngũ tuy rằng không có ngẩng đầu, nhưng đã mơ hồ cảm thấy bất an. Ngẩng đầu, đứng trước mặt là một nam tử xa lạ, xem trang phục thì thấy, hẳn là cũng là Thái tử trong cung, tuy rằng chưa từng gặp qua người này, nhưng Tiểu Ngũ vẫn là liếc mắt một cái liền nhận ra, người này hẳn là chính là người Nguyệt Kiều mong nhớ ngày đêm – Tư Mã Triết!

“Tiểu Ngũ tham kiến Đại thái tử.” Nàng đánh bạo thi lễ, kỳ thật nàng cũng không dám xác định người này thật sự chính là Tư Mã Triết, nhưng Nguyệt Kiều tiểu thư từng vẽ một bức họa của hắn, mà người trong họa cùng người trước mắt này chính là cùng một người.

Tư Mã Triết thảo nhiên nói: “Đứng dậy đi. Người là nha đầu của người nào?”

“Nô tỳ là nha đầu của Lệ phi nương nương, gọi là Tiểu Ngũ,” Tiểu Ngũ nhu thuận nói, “Nhị thái tử phi có chút không thoải mái, Lệ phi nương nương sai nô tỳ đưa thuốc qua, nô tỳ đây là vừa mới từ trong Nhị thái tử phủ đi ra.”

Tư Mã Triết lạnh lùng nhìn nàng: “Nghe nói chính là người không cẩn thận làm bị thương Hồng Ngọc.”

“Vâng.” Tiểu Ngũ cũng không phủ nhận, “Đều là do nô tỳ bất cẩn. Nô tỳ theo Lệ phi nương nương đi Nhị thái tử phủ, nhìn thấy Nhị thái tử phi cùng chủ nhân trước kia của nô tỳ bộ dáng có chút giống nhau, nhất thời thất thần, không cẩn thận làm bị thương Nhị thái tử phi. Đều do nô tỳ đã quên trên tay nô tỳ có đeo một chiếc nhẫn mà chủ nhân trước khi chết đưa cho nô tỳ, đóa hoa trên nhẫn đã lướt qua mu bàn tay của Nhị thái tử phi.”

“Chủ nhân trước kia của người?” Tư Mã Triết sững sờ, theo bản năng hỏi.

Tiểu Ngũ cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Chủ nhân của nô tỳ trước kia là Túy Hoa lâu Nguyệt Kiều các Nguyệt Kiều cô nương. Trước đó vài ngày vừa mới ra đi, cho nên nhìn thấy Nhị thái tử phi cùng vị chủ tử trước của nô tỳ bộ dáng có chút giống, trong lòng khổ sở, nhất thời thất thần, làm phiền hà đến Lệ phi nương nương.”

Tư Mã Triết nửa ngày không có hé răng, nhìn Tiểu Ngũ, nói không ra lời.

Tư Mã Triết đứng ở một chỗ bất động, Tiểu Ngũ lại lặng lẽ rời đi.

Đối với nam nhân mà chính mình chủ nhân ngày đêm tư tưởng này, Tiểu Ngũ thật là có chút khinh thường, ở trong cảm nhận của nàng, nam nhân này thậm chí không bằng một nửa Tứ thái tử, Tứ thái tử tuy rằng là người thích khai hay nói giỡn, thậm chí ngẫu nhiên cũng sẽ thực làm cho người ta tức giận, nhưng hẳn đối với chính mình chủ nhân Nguyệt Kiều cũng là phi thường chiều cố.

Chính mình chủ nhân Nguyệt Kiều cũng từng nói qua, nếu không có Tứ thái tử chiều cố, nàng muốn ở Túy Hoa lâu bảo trì trong sạch, thật sự là so với lên trời còn khó hơn.

Tư Mã Triết trong lòng luôn luôn lo lắng một vấn đề, Hồng Ngọc là như thế nào dính vào cùng một dạng độc? Vừa rồi nghe Tiểu Ngũ nói, chiếc nhẫn nàng mang trên tay là Nguyệt Kiều trước khi chết đưa cho nàng, chẳng lẽ Nguyệt Kiều trước khi chết, cũng đã biết người hạ độc chính mình là Hồng Ngọc, cho nên đem nhẫn dính độc được chuyển giao cho Tiểu Ngũ, chờ mong có cơ hội để cho Tiểu Ngũ thay nàng báo thù, sau đó Tiểu Ngũ đánh bậy đánh bạ thế nhưng thật sự làm bị thương Hồng Ngọc?

“Chàng đang nghĩ gì vậy?” Thanh âm của Mộ Dung Thiên ở bên cạnh ôn nhu vang lên, thanh âm không lớn, nghe thực im lặng, nhưng làm cho Tư Mã Triết trong lòng vô cùng căng thẳng, không biết là vì cái gì, giống như làm sai chuyện gì, bị người ta bắt được tại hiện trường. “Trùng hợp như vậy, thiếp đang muốn đi Nhị thái tử phủ nhìn xem Hồng Ngọc, chàng đã ở nơi này, không bằng chúng ta cùng đi nhìn xem?”

Tư Mã Triết sửng sốt một chút, nhìn Mộ Dung Thiên, biểu tình có chút xấu hổ, chuyện của hắn cùng Hồng Ngọc, ở trong ấn tượng của Mộ Dung Thiên hẳn là cũng nhận thức, nhưng là, Tư Mã Cường biết đến nhiều hơn, hơn nữa.....hắn ngừng một chút, nói: “Ta còn có việc, chính nàng đi thôi, thay ta hỏi thăm đến Hồng Ngọc. Nói ta nguyên bản là muốn đi thăm nàng, chính là có công sự phải xử lý, ngày khác có thời gian rồi đến sau.”

Mộ Dung Thiên gật gật đầu, cái gì cũng chưa nói, mang theo nô tỳ của chính mình tránh ra, một tia thần nhiên, hờ hững mỉm cười ở trên môi hiện lên. Hồng Ngọc, một cái tên cỡ nào quen thuộc, cái đêm nàng vừa mới gả cho Tư Mã Triết, Tư Mã Triết uống say, ôm nàng, liên tục gọi một tiếng “Hồng Ngọc! Hồng Ngọc!”, kêu như vậy thương tâm bất lực, nàng như thế nào có khả năng đã quên đâu?

Ngăn cản Mộ Dung Tuyết gả cho Tư Mã Nhuệ, cũng không phải tất cả đều là bởi vì đồng ý với phụ thân, mà là không nghĩ làm cho tiểu muội cùng chính mình giống nhau. Chỉ có thể gả ột nam nhân mà trong lòng chỉ có Túy Hoa lâu Nguyệt Kiều, mỗi ngày trêu hoa ghẹo nguyệt, nàng hy vọng chính mình tiểu muội có thể gả một nam nhân tốt, đối với nàng toàn tâm toàn ý.

Tư Mã Triết đối với nàng quả thật tương kính như tân, nhưng nàng biết, quan hệ của bọn họ trong lúc đó là chán nản, nàng chính là thực hiện trách nhiệm của một thê tử, hắn cũng chỉ là cho nàng một cái danh phận như vậy, nhưng lại không có cho nàng một chút cảm tình gì.

Nhìn Hồng Ngọc nằm ở trên giường, Mộ Dung Thiên trên mặt mang theo nét thương hại, nguyên bản một nữ tử xinh đẹp đoan trang như vậy, nay nhưng lại bị ốm đau tra tấn thành bộ dáng như thế, sắc mặt tái nhợt mà tiêu tụy, không có một chút tức giận bộ dáng, chau mày, môi khô nứt.

Hồng Ngọc hướng về phía Mộ Dung Thiên suy yếu cười, nói không ra lời.

Mộ Dung Thiên nhìn Tư Mã Cường đứng ở một bên, ôn hòa nói: “Nguyên bản đại ca của đệ là cũng muốn đến, kỳ thật chàng còn đi trước ta tới đây, đại khái là đi được một nửa đường, đột nhiên có công sự phải làm, vừa vặn gặp ta, nên bảo ta chuyển cáo một tiếng, ngày khác chàng có thời gian sẽ đến thăm hỏi Hồng Ngọc.”

Lúc nói những lời này, người nói tựa hồ là vô tâm, nhưng người nghe cũng là quả thật có tâm.

Những ngờ vực vô căn cứ trong đầu Tư Mã Cường lại nhiều thêm một phần. Lấy chuyện xưa của hắn cùng Tư Mã Triết, Tư Mã Triết hẳn là sẽ không đến Nhị thái tử phủ, nhưng vì cái gì lại đến? Nhưng lại là đi trước Mộ Dung Thiên, sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thiên lại nói có công sự nên không tới, còn nói là tới thăm Hồng Ngọc? Hồng Ngọc tên này là hắn Tư Mã Triết có thể xưng hô sao?

Chẳng lẽ Hồng Ngọc có chuyện gì gặt chính mình?

77. Chương 77: Chương 77

Hồng Ngọc nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên, trong lòng nảy lên một chút, nữ tử này, là cố ý hay vẫn là vô tâm? Nhưng xem biểu tình của Mộ Dung Thiên, hẳn là không biết chuyện xưa của chính mình cùng Tư Mã Triết, năm đó Thái Hậu là nhanh đao trầm loạn, trong triều từng có nghe đồn nói Hồng Ngọc nguyên

bản là muốn gả cho Tư Mã Triết , nhưng lại gả cho Tư Mã Cường. Nhưng là Thái Hậu đã che miệng, cơ hồ vốn không có người biết, huống chi năm đó xem nàng là thân phận thứ xuất, Thái Hậu cũng không phải quá vẹn toàn ý để cho nàng làm phi tử của Tư Mã Triết.

“Cám ơn đại tẩu quan tâm.” Hồng Ngọc suy yếu nói, biểu tình thoạt nhìn điềm đạm đáng yêu.

Mộ Dung Thiên thở dài, “Như thế nào lại thành ra như vậy? Bất quá là cắt qua một chút, lại biến thành bộ dáng như thế. Chính là nghe Thái y nói, Hồng Ngọc bị một cái nha đầu của Lệ phi nương nương làm bị thương mu bàn tay, sao lại thành ra bộ dáng này?”

Tư Mã Cường thở dài, không biết nói cái gì mới tốt. Là nha đầu của Lệ phi cắt qua , cũng chỉ là một cái vết thương nho nhỏ, nay biến thành cái dạng này, tựa hồ có điểm quá mức yếu ớt.

“Có thể là nàng đi đường mệt nhọc, không có nghỉ ngơi tốt, nay thân mình suy yếu một chút nên mới như vậy.” Tư Mã Cường khách khí nói, đối diện với vị đại tẩu này, hẳn còn có ít nhất tôn trọng, Mộ Dung Thiên không phải một người nhiều chuyện, vẫn có danh tiếng không sai.

Mộ Dung Thiên nhẹ nhàng gật gật đầu, ôn hòa nói: “Vậy thì nghỉ ngơi cho tốt, không hiểu được nguyên nhân ra sao, đã thỉnh Thái y xem kỹ chưa?”

“Đã xem qua , Thái y đã cho được, dặn nàng hảo hảo nghỉ ngơi, qua mấy ngày nữa sẽ thuyên giảm, một hai ngày nữa, chúng ta sẽ hồi biên quan, chỗ đó cách Ô Mông quốc rất gần, được liệu của Ô Mông quốc nổi danh, hẳn là có thể tìm được nguyên nhân bệnh, hảo hảo trị liệu.” Tư Mã Cường nhìn thoáng qua Hồng Ngọc nằm ở trên giường, vẻ mặt thống khổ, trong miệng nói.

“Như vậy cũng tốt.” Mộ Dung Thiên gật gật đầu, đột nhiên nhớ tới cái gì, nói, “Đệ vừa nói lời này, ta là nhớ đến một người, đệ không phải nói là do nha đầu của Lệ phi nương nương không cẩn thận làm bị thương sao, Lệ phi nương nương vốn là công chúa Ô Mông quốc, trong tay nàng hẳn là có giải được thích hợp, không bằng thỉnh nàng lại đây nhìn xem?”

“Nàng đã cho cái nha đầu kia tới, gọi là Tiểu Ngũ, vừa mới đi rồi, thoa chút thuốc, Hồng Ngọc nói, dùng thuốc, đau đớn liền giảm một chút.” Tư Mã Cường hơi hơi cắn môi dưới, nhẹ giọng nói.

Mộ Dung Thiên gật gật đầu, nói: “Như thế rất tốt, Lệ phi nương nương này cùng đệ nguyên là chỗ quen biết trước đây, nàng làm vậy khẳng định là có dụng tâm muốn giúp, chỉ cần Hồng Ngọc muội muội có thể đau đớn giảm đi một ít, có một số việc tất nhiên không thể để ý đi, nàng dù sao cũng là phi tử của phụ hoàng, tùy hứng cũng là nên mặc kệ nàng đi thôi.”

Tư Mã Cường không nói gì gật gật đầu.

Đến buổi tối, Tư Mã Nhuệ cùng Mộ Dung Phong đang ngồi nói chuyện, Yên Ngọc từ bên ngoài vội vàng chạy tiến vào, vội vàng nói: “Tứ thái tử phi, Tuyết phi nương nương đã xảy ra chuyện!”

Mộ Dung Tuyết?! Nàng có thể xảy ra chuyện gì? Mộ Dung Phong hoảng sợ, trong hoàng cung chẳng lẽ không có ngày nào sống yên ổn sao? “Nàng xảy ra chuyện gì?”

“Xuân Hỉ.....à, chính là Thụy Hỉ, cùng Thụy Thân vương trùng một chữ, nên đã sửa lại tên là Xuân Hỉ, nàng nói, Tuyết phi nương nương đột nhiên hạ thân đồ máu không ngừng, Thái y nói, nói là Tuyết phi nương nương sảy thai!” Yên Ngọc một hơi nói xong.

Mộ Dung Phong nửa ngày không có phản ứng, Mộ Dung Tuyết, mới mười lăm tuổi, thế nhưng lại mang thai?! Còn có thể sảy thai?! Trời, người cổ đại khó trách không sống lâu được, sở hữu chuyện tình đều đã muốn trước tiên , đương nhiên sống lâu cũng sẽ trước tiên.

Nàng quay đầu nhìn về phía Tư Mã Nhuệ, tức giận nói: “Đều là phụ vương kia của chàng làm chuyện tốt, Mộ Dung Tuyết mới mười lăm tuổi, theo đạo lý mà nói, coi như là một cô gái vị thành niên, thế nhưng lại mang thai, còn có thể sảy thai, quả thực, quả thực là.....đáng giận!”

Tư Mã Nhuệ không hề rằng, nói cái gì được đây? Mộ Dung Phong nói toàn là sự thật.

Đi tới Tuyết uyển, Mộ Dung Thiên đã ở đó, trên mặt đầy nước mắt, ngồi ở đại sảnh, Mộ Dung Phong bước nhanh đi vào nội thất, Mộ Dung Tuyết nằm trên giường sắc mặt tái nhợt, không hề có huyết sắc. “Hoàng

Thượng đầu? Vì cái gì Hoàng Thượng không ở đây?”

“Hoàng Thượng ở chỗ Lưu phi nương nương, Lưu phi nương nương hôm nay không thoải mái, Hoàng Thượng đi xem.” Xuân Hỉ nhỏ giọng nói, nghiêng đầu xem, một hàng lệ từ khóe mắt Mộ Dung Tuyết chảy ra, lặng lẽ dừng ở trên gối, dọa Xuân Hỉ im miệng.

“Lưu phi không thoải mái?! Hoàng Thượng muốn đi xem, vậy Mộ Dung Tuyết đã muốn nửa cái mạng cũng không còn, hắn sẽ không đi xem sao, sự tình là hắn làm, không có hắn, Mộ Dung Tuyết có thể mang thai sao, có thể sảy thai sao? Hắn có thể làm không thể chịu sao?” Mộ Dung Phong trong lòng có lửa, thốt ra. Nàng cùng Mộ Dung Tuyết mặc dù không phải tỷ muội thân sinh, nhưng lại ở Đại Hưng vương triều có xưng hô thân sinh tỷ muội, như thế nào có thể, như thế nào có thể cho phép người khác đối xử với nàng như vậy!

Lời của nàng đáng sợ tới mức Xuân Hỉ một tiếng không dám nói, chính là cúi đầu, cùng Mộ Dung Tuyết rơi lệ.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Đang tốt vì cái gì lại sảy thai?” Tư Mã Nhuệ ở một bên mở miệng hỏi, so với Mộ Dung Phong, hắn giờ phút này tương đối bình tĩnh, dù sao Mộ Dung Tuyết cùng hắn lúc này chính là hai người không hề liên quan, “Nếu là các người làm nô tài bất cẩn, sợ là ngay cả mạng để bồi thường cũng không đủ. Rốt cuộc là ai làm? Phụ vương vì cái gì không ở đây?”

Xuân Hỉ không biết nói như thế nào, vụng trộm nhìn Mộ Dung Tuyết đang nằm ở trên giường, nhẹ nhàng thanh âm, sợ hãi nói: “Xuân Hỉ cũng không biết, chỉ biết là Tuyết phi nương nương, từ lúc ở chỗ Lưu phi nương nương trở về liền như vậy.”

Tư Mã Nhuệ nhướng mày, “Cái gì mà từ chỗ Lưu phi trở về liền như vậy? Nàng vì cái gì lại đi đến chỗ Lưu phi?”

“Là Hoàng Thượng bảo nàng đi.” Mộ Dung Thiên từ bên ngoài đi đến, thanh âm trầm trầm, “Hoàng Thượng đã nhiều ngày luôn luôn ở tại Tuyết uyển này, hôm nay, đột nhiên người của Lưu phi nương nương bên kia lại đây nói, Lưu phi nương nương có thai, Hoàng Thượng vừa nghe thật cao hứng, nói trong hoàng cung đã nhiều ngày không có việc vui như vậy, bảo Tiểu Tuyết cùng hắn đi qua nhìn xem, cũng tốt làm cho Tiểu Tuyết dính chút không khí vui mừng, cũng có thể sớm mang long thai. Ai ngờ đến đó, Tiểu Tuyết lỡ tay đẩy ngã Lưu phi, Lưu phi ngã sắp xuống, được đỡ vào phòng trong, sau khi Thái y chẩn trị nói, Lưu phi sảy thai, chảy rất nhiều máu, Lưu phi lập tức khóc chết đi sống lại, nói rằng Tiểu Tuyết là cố ý. Hoàng Thượng vừa nghe giận dữ, đánh một cái tát vào mặt Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết trượt chân từ bậc thang ngã xuống dưới, Hoàng Thượng chỉ để ý chính mình đã vào xem Lưu phi, Tiểu Tuyết liền đã biết phạm đi một mình trở về, sau khi trở về, liền cứ bộ dáng như vậy.”

“Hắn không phải vẫn đều sủng hạnh Tiểu Tuyết sao? Như thế nào lại đối với Tiểu Tuyết động thủ?” Mộ Dung Phong có chút không thể tin được, mấy ngày nay, Hoàng Thượng không phải vẫn đều ở Tuyết uyển này sao?

Mộ Dung Thiên lạnh lùng cười, “Dù cho ăn món ngon gì đó cũng có lúc chán, ngày ngày cùng một chỗ, khó tránh khỏi sinh lòng phiền chán. Muội thực nghĩ Hoàng Thượng là người chung tình? Huống chi Lưu phi kia vốn là một người tự tiện mị tình, nhất là ở chỗ con trai của nàng chính là thừa thãi dược liệu Ô Mông quốc, có loại dược gì mà không chiếm được? Nếu không, bằng năng lực của bà ta vì cái gì có thể đứng trong tam cung chi nhất? Bà ta như thế nào có thể khiến cho Hoàng Thượng không sủng người khác?”

Tư Mã Nhuệ nhíu nhíu mày, hỏi: “Tuyết phi là như thế nào đẩy ngã Lưu phi? Mộ Dung Tuyết cũng không phải là một người nhiều chuyện, như thế nào lại sinh ra chuyện như thế?”

Xuân Hỉ cúi đầu không nói.

78. Chương 78

“Nói!” Tư Mã Nhuệ thanh âm lại lập lại, lộ ra vài phần nghiêm khắc, dù là Mộ Dung Phong cùng Mộ Dung Thiên cũng giật mình, thanh âm mặc dù không phải đặc biệt cao, nhưng lại mang theo uy nghiêm không thể kháng cự.

“Chuyện của Tuyết phi nương nương....!” Xuân Hỉ sợ tới mức thốt ra, “Lúc ấy nô tỳ liền đứng ở bên cạnh, Lưu phi nương nương cùng Tuyết phi nương nương nói chuyện, còn nâng tay cùng Tuyết phi nương nương chào hỏi, Tuyết phi nương nương đột nhiên nhấc tay lau mắt một chút, phía sau, Lưu phi nương nương đột nhiên ngã sấp xuống, người bên cạnh Lưu phi nương nương lập tức liền hô lên, nô tỳ nhưng là thề với trời, Tuyết phi nương nương quả thật không có đẩy ngã Lưu phi nương nương, nàng lúc ấy thật sự chính là chỉ muốn lau mắt một chút, dường như có cái gì bay vào mắt Tuyết phi nương nương. Nhưng, nhưng, Lưu phi nương nương liền ngã sấp xuống.”

“Người không có nói với Hoàng Thượng sao?” Mộ Dung Phong hỏi.

“Hoàng Thượng căn bản không nghe lời nô tỳ nói, Lưu phi nương nương được đưa vào trong phòng, rất nhanh có Thái y đến, nói, nói Lưu phi nương nương sảy thai, chảy thật nhiều máu, còn dính máu ra đẹn chần, Hoàng Thượng lúc ấy liền phát hỏa, một cái tát liền làm Tuyết phi nương nương từ trên bậc thang ngã xuống, Tuyết phi nương nương không có đứng vững, lúc ấy liền lăn xuống ba bốn bậc thang, Hoàng Thượng tiếp theo đi vào trong phòng xem Lưu phi nương nương, nô tỳ cũng chỉ có thể nâng Tuyết phi nương nương trở lại đây, sau khi trở về mới phát hiện váy đã bị máu tươi nhuộm đỏ, vội vàng đưa Thái y tới, Thái y nói, Tuyết phi nương nương sảy thai, nhưng lại chảy nhiều máu, nô tỳ lập tức đi tìm Hoàng Thượng, nhưng nô tỳ căn bản vào không được cung của Lưu phi nương nương, tự nhiên cũng không gặp được Hoàng Thượng.” Xuân Hỉ một hơi nói xong, sau đó oa một tiếng khóc đi ra, cái gì cũng không nói.

Trên giường Mộ Dung Tuyết mặt không chút thay đổi, chỉ có nước mắt chảy không ngừng.

Mộ Dung Thiên nhẹ nhàng khẩu khí, lạnh lùng nói: “Tiểu Tuyết tự nhiên là bị người ta hại, Lưu phi là người ra sao, từ sau khi nàng được Hoàng Thượng sủng hạnh, trừ bỏ Hoàng hậu cùng Ngô phi, làm sao còn có nữ nhân khác có thể xuất hiện ở trước mặt Hoàng Thượng, hiện tại cũng chỉ có Tiểu Tuyết cùng Lệ phi này hai vị phi tử tuổi trẻ. Lệ phi thiên tính mạnh mẽ, tự nhiên không dễ dàng chịu thua, Tiểu Tuyết thiên tính yếu đuối, tự nhiên không phải đối thủ của Lưu phi.”

“Đúng vậy! Tư Mã Nhuệ, chàng nhanh đi thỉnh Lệ phi lại đây, xem nàng có phương pháp gì, có thể giúp Mộ Dung Tuyết vượt qua cửa ải khó khăn này.” Mộ Dung Phong nhìn Tư Mã Nhuệ, nói. “Nàng đến từ Ô Mông quốc thừa thừa được liệu, có lẽ có thuốc hay mà Đại Hưng vương triều không có.”

Tư Mã Nhuệ gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Lệ phi đến, thao tác thuần thục, tạm thời ngừng huyết, nhưng thấy Mộ Dung Tuyết vẻ mặt đã muốn chết, không khỏi lắc lắc đầu, thở dài nói: “Tư Mã Nhuệ, không phải ta không giúp, máu đã ngừng chảy, chính là Mộ Dung Tuyết trong lòng tuyệt vọng, có ý muốn chết, cho dù ta lại có biện pháp, cũng chỉ có thể cứu được nhất thời mà không cứu được cả đời.”

Mộ Dung Phong nhìn Mộ Dung Tuyết nằm ở trên giường, hơn nửa ngày không nói chuyện, Tư Mã Nhuệ thậm chí nghĩ rằng nàng sẽ không nói, Mộ Dung Thiên cũng cho rằng nàng đã từ bỏ, lại đột nhiên, “Mộ Dung Tuyết, người thực uống là tiểu muội của Mộ Dung Phong ta, uống là Đại Hưng vương triều đệ nhất mỹ nữ, uống phí cha mẹ thương người đến tận xương, chỉ việc nhỏ như thế đã khiến cho người muốn chết! Nay, cốt nhục trong bụng người đã mất, người thực để cho nó cứ như vậy vô thanh vô tức biến mất sao, nếu là Lưu phi hại người, người vì sao không thể vì chính mình đòi lại công đạo, dựa vào cái gì liền để cho nàng gây ra thương tổn như thế cho người! Là Hoàng Thượng dụ dỗ người, mê luyến tình cảm đầu đời của người, dựa vào cái gì hắn có thể nói yêu liền yêu, nói không thương sẽ không yêu, chẳng lẽ liền bởi vì hắn là nam nhân, là Hoàng Thượng, là quân vương đứng trên vạn người sao? Nếu người còn coi ta là tỷ tỷ, liền lập tức cố gắng sống sót cho ta, người, tuổi trẻ xinh đẹp, thông minh đa tài, liền một Lưu phi, là đối thủ của người, nàng nếu hại người, người tự nhiên phải gây ông đập lưng ông mới đúng. Đối phó với loại tiểu nhân tàn nhẫn như nàng, nàng ngoan độc, người phải ác hơn! Có cái gì phải sợ, khổ sở như vậy, bất quá là lùi một bước, Hoàng Thượng hôm nay động thủ đánh người, người thể nhưng phải làm cho hắn từ nay trở đi chính mình đánh chính mình, chỉ cần người còn ở trong lòng hắn, hắn như thế nào có thể từ người! Sống cho tốt, có các tỷ tỷ ở đây, yêu thương che chở cho người, người hôm nay bị hãm hại, ngày khác, người thể nhưng sẽ đứng ở trên cao nhìn xuống nàng! Nhưng là, hết thấy, đều phải người còn sống, mới có thể!”

“Đúng!” Lệ phi thốt ra, “Không phải là Lưu phi sao, Nhã Lệ ta có thể giúp người, về điểm kỹ xảo này của nàng, Ô Mông quốc ta cũng không thua kém gì. Đúng rồi, nàng dùng kỹ xảo gì vậy?”

Mộ Dung Phong, Tư Mã Nhuệ, Mộ Dung Thiên lập tức đều nhìn về phía nàng, đỏ khốc đỏ cười.

Mộ Dung Tuyết oa một tiếng khóc đi ra, “Tam tỷ, đối với muội, hẳn là trời của Tiểu Tuyết, hẳn như thế nào có thể đối xử với muội như thế?!”

Mộ Dung Phong không nói chuyện, nhìn Mộ Dung Tuyết, mọi người đoán như thế nào, cũng sẽ không nghĩ đến, nha đầu ngốc này thế nhưng thật sự là yêu thương Hoàng Thượng.

“Nghe đây, Mộ Dung Tuyết, trong hoàng cung này không tin nước mắt, người nếu muốn vì chính mình đòi lại công đạo, phải chính mình trước tiên sống sót, có chúng ta ở đây, người tuyệt đối không thất bại dưới tay Lưu phi!” Tư Mã Nhuệ bình tĩnh nói, “Người là muội muội của Phong nhi, chỉ dựa vào điều này, ta sẽ không keo kiệt mà giúp người.”

“Còn có ta.” Mộ Dung Thiên bình tĩnh nói, “Trong hoàng cung rất nhiều thị phi, một tiểu nha đầu như người khó có thể hiểu biết, ta tuy rằng giả nhập hoàng cung cũng bất quá ngăn ngừa mấy năm, nhưng, biết đến, nhìn đến, hiểu biết, trải qua, tuyệt đối có thể giúp được người! Người không thể lại như thế, người như thế, như thế nào có thể không làm thất vọng mẫu thân ở dưới cửu tuyền, vì người, mẫu thân đã mất tánh mạng. Người nếu dễ dàng từ bỏ, không bằng ta tự tay đưa người đi. Người đã yêu Hoàng Thượng, liền nhất định phải làm cho Hoàng Thượng yêu người!”

“Hảo!” Lệ phi một bên nói, “Bất kể chuyện gì, Lệ phi ta cũng đứng về phía người, dù sao ta đối với Hoàng Thượng cũng không hứng thú, nếu không phải vì bình an của Ô Mông quốc, ta còn lâu mới hao tổn tâm trí giả cho cái lão nhân như Hoàng Thượng.”

Mộ Dung Phong trong mắt thấy rất thích cô gái ngoại tộc này, sang sảng đáng yêu như thế, nếu ở thời đại của Bạch Mẫn, sẽ là một cô gái “vạn người mê” nha! Nghĩ đến đây, nhin không được nhẹ nhàng cười, nhưng lại nhẹ nhàng thán một tiếng, chính là đáng tiếc sinh nhầm thời đại.

Mộ Dung Tuyết tiếng khóc rốt cục không hề ẩn nhẫn nữa, một tiếng thanh khóc ở đây làm cho trong lòng mọi người đều xót xa. Dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương mười lăm tuổi, làm sao có năng lực trải qua những chuyện này, một ngày kia cũng đã hao hết lòng tự tôn của nàng, nay bị Hoàng Thượng trách đánh như thế, lại mất thai nhi đầu tiên, khó trách nàng sinh ý niệm muốn chết trong đầu.

“Đêm nay, Lưu phi tất sẽ làm bộ dáng sợ lạnh, hơn nữa người bên cạnh, cùng với Tư Mã Cường cùng Hồng Ngọc phối hợp, chỉ sợ là phụ hoàng sẽ đem Mộ Dung Tuyết đuổi nhập lãnh cung, mà làm cho Lưu phi tiến nhập nơi này.” Tư Mã Nhuệ trầm tư một chút, nhìn phía Mộ Dung Phong. “Hắn lúc này nhất định không chịu nghe giải thích, đợi đến lúc có thể giải thích, chỉ sợ là đã bị phụ hoàng phai nhạt.”

Mộ Dung Phong lẳng lặng suy nghĩ, nhìn Tư Mã Nhuệ, bỗng nhiên nói: “Ta đi đến chỗ tổ mẫu.”

Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng gật đầu một cái, “Nếu Lưu phi sảy thai, chúng ta không biết thật giả, sao không đem chuyện Mộ Dung Tuyết cũng sảy thai làm to lên một chút, bất luận ai trọng ai khinh, dựa vào việc sảy long thai liền đủ ứng phó với Lưu phi, nàng sảy thai, Mộ Dung Tuyết cũng sảy thai, phụ hoàng nhất thời cũng không có biện pháp làm xử lý, trước qua cửa ải này rồi nói sau.”

Mộ Dung Phong cùng Tư Mã Nhuệ đi Tường Phúc cung, Mộ Dung Thiên cùng Lệ phi lưu lại chiếu cố Mộ Dung Tuyết.

79. Chương 79

Trong Tường Phúc cung, Thái Hậu đang cùng Hoàng hậu nói chuyện, nghe Tiểu Đức tử nói, bên ngoài Tứ thái tử cùng Tứ thái phi đến đây, xem biểu tình của hai người dường như không được tốt lắm, nhất là Tứ thái tử phi, mặt có nét tức giận, dường như trong mắt còn có nước mắt.

“Như thế nào? Chẳng lẽ hai người giận đối?” Thái Hậu nhìn Hoàng hậu.

Hoàng hậu lắc đầu, nói: “Hắn là không thể nào, nghe Yên Ngọc nói, mấy ngày nay, bọn họ hai người thật sự là tốt, sáng nay, dường như Nhuệ nhi là từ trong phòng của Phong nhi đi ra, tuy rằng không nhất định có chuyện gì phát sinh, nhưng dù sao cũng coi như là tiến triển làm người ta vui mừng.”

Thái Hậu vội vàng nói: “Mau tuyên bọn họ tiến vào.”

Mộ Dung Phong từ bên ngoài tiến vào, chưa mở lời, đầu tiên là rơi lệ, thi lễ. Mộ Dung Phong nhẹ nhàng thanh âm, chậm rãi nói: “Tổ mẫu, có chuyện Phong nhi thật sự là không biết phải làm như thế nào mới tốt, chỉ có thể cầu xin tổ mẫu ột cái phương pháp.”

Thái Hậu thấy hai người bọn họ bộ dáng không giống như là cãi nhau, đầu tiên là yên lòng, nếu không phải cãi nhau, việc gì cũng có thể giải quyết, hỏi: “Chuyện gì?”

Mộ Dung Phong hơi hơi dừng một chút, mới lẳng lẳng nói: “Phong nhi biết, việc này có chút khó xử tổ mẫu, chính là dưới tình cảnh này, Phong nhi trừ bỏ cầu xin tổ mẫu ra, thật đúng là vô phương pháp. Mẫu thân của Phong nhi nếu là còn tại thế, đến cũng thế thôi. Nhưng...”

“Dừng vội, có việc gì cứ nói, tổ mẫu chắc chắn sẽ giúp con.” Thái Hậu an ủi nói.

“Tuyệt phi sảy thai.” Tư Mã Nhuệ bình tĩnh nói.

“Cái gì?!” Thái Hậu cùng Hoàng hậu tất cả đều hoảng sợ, “Sảy thai, nàng khi nào mang thai? Như thế nào lại sảy thai?”

“Phong nhi cũng là vừa mới biết tin, lúc đi đến, Tuyệt phi đã hôn mê, nhưng lại xuất huyết không ngừng, Phong nhi không biết như thế nào cho phải, chỉ phải trước cầu Lệ phi, cách nàng gần nhất, giúp nàng dừng lại huyết, may mắn Lệ phi là công chúa Ô Mông quốc, giỏi về dùng dược, cho nên ngừng huyết, chính là bước tiếp theo, chúng con cũng không biết phải xử lý như thế nào, chỉ phải cầu tổ mẫu cùng mẫu hậu ột cái thượng sách.” Mộ Dung Phong cúi đầu, im lặng chậm rãi nói.

“Phụ hoàng của con đâu? Hắn không phải vẫn đều ở chỗ nàng sao?” Thái Hậu khó hiểu hỏi, “Nghe nói phụ hoàng của các con đã nhiều ngày luôn luôn ở tại chỗ nàng, xảy ra chuyện, thì sẽ có phụ hoàng con giúp nàng, vì sao phải tìm đến các con?”

“Phụ hoàng ở chỗ Lưu phi, dường như là Lưu phi cũng sảy thai.” Tư Mã Nhuệ lười biếng nói.

“Cái gì?!” Thái Hậu cùng Hoàng hậu biểu tình càng kinh ngạc, “Nàng cũng mang thai ? Khi nào? Ta như thế nào tuyệt không biết? Hoàng hậu, con nghe nói sao?”

Hoàng hậu lắc lắc đầu, “Chưa từng nghe nàng nói đến, đã nhiều ngày cũng không gặp mặt, nghe nói con dâu của nàng Hồng Ngọc bị tiểu nha đầu của Lệ phi làm bị thương mu bàn tay, đang ở trong nhà tĩnh dưỡng.”

“Làm bị thương mu bàn tay sẽ tĩnh dưỡng, như thế nào lại yếu ớt như thế?” Thái Hậu nhíu nhíu mày, nói, “Phụ hoàng con không phải vẫn sủng Tuyệt phi sao, xảy ra chuyện giống nhau, hẳn là sẽ trước cố tân hoan mới đúng, như thế nào lại chạy tới chỗ Lưu phi?”

Mộ Dung Phong nhẹ giọng nói: “Phụ hoàng trách Tuyệt phi lỡ tay làm bị thương Lưu phi, khiến Lưu phi sảy thai, cho nên giận dữ đánh Tuyệt phi một cái tát, Tuyệt phi cũng là đứng không vững, lúc ấy từ trên bậc thang té xuống, trở lại trong phủ phát hiện hạ thân đổ máu không ngừng, Thái y nói là sảy thai, không có cách nào, chỉ phải báo cho Đại thái tử phi cùng Phong nhi. Phong nhi chưa từng gặp qua loại sự tình này, đành phải cầu tổ mẫu.”

“Tuyệt phi lỡ tay làm bị thương Lưu phi?” Hoàng hậu cười, “Thật sự là chê cười, Lưu phi là người như vậy, sao lại không cẩn thận như thế, nếu biết đã có bầu, xem tính cách của nàng, tự nhiên là phải cẩn thận gấp bội, như thế nào lại sơ ý làm cho Tuyệt phi lỡ tay bị thương nàng đâu? Sợ là các người nghe lầm đi? Nay Tuyệt phi như thế nào? Thái y còn tại đó sao?”

“Thái y là của phủ Đại thái tử, Tuyệt uyển cùng Lệ uyển đều chưa có Thái y.” Mộ Dung Phong nhìn Thái Hậu cùng Hoàng hậu, còn thật sự nói, “Loại chuyện này há có thể nói giỡn. Là Xuân Hỉ bên người Tuyệt phi tận mắt nhìn thấy. Chính là Xuân Hỉ nói, lúc ấy có thể là Hoàng Thượng không thấy rõ, Tuyệt phi chính là đột nhiên cảm thấy trong mắt có vật khác thường, không thoải mái, lấy tay chùi một chút khóe mắt, ước chừng là lúc này, vừa vặn Lưu phi đang đứng đối diện nàng vừa mới tại một lúc đó không có đứng vững, vừa vặn ngã sắp xuống, cho nên Hoàng Thượng hiểu lầm, nhất thời tức giận, gơ tay đánh Tuyệt phi, cũng là Tuyệt phi rất sơ ý, nàng cũng không biết chính mình đã có bầu, cho nên đại ý là đứng ở bên cạnh bậc thang, chịu một cái tát này, tự nhiên là đứng thẳng không xong, liền từ trên bậc thang té xuống. Hoàng

Thượng lo lắng Lưu phi, xem nhẹ tình huống của Tuyết phi, hẳn cũng là không biết chuyện Tuyết phi đã có bầu, nếu Tuyết uyển có Thái y sẽ không có chuyện này, Tuyết phi một đường khổ sở đến cực điểm, về đến Tuyết uyển, mới phát hiện chuyện xuất huyết sảy thai. Tình hình trước mắt của nàng tự nhiên là cực không tốt, nhưng Phong nhi quả thật không biết nên xử lý như thế nào, Thái y trong cung cũng là không biết như thế nào cho phải, đang ở đó sốt ruột, Đại thái tử phi cùng Lệ phi đang ở đó chiếu cố nàng.”

“Không có đi báo cho Hoàng Thượng biết sao?” Thái Hậu hỏi.

“Phụ hoàng hiện tại ở chỗ Lưu phi Cùng Dương cung, người nghĩ hiện tại ai có thể đi vào?” Tư Mã Nhuệ cười cười, nói, “Người của Tuyết phi sợ là ngay cả cạnh cửa đều dính không vào. Nếu tìm được Hoàng Thượng, chúng con còn đến phiền toái người sao?”

“Nói như vậy, phải nhanh lên một chút mới được.” Hoàng hậu nghĩ nghĩ nói, “Nếu Tuyết phi sảy thai, lại không có người thích hợp chiếu cố, Hoàng Thượng vạn nhất nóng giận, đem Tuyết phi đuổi tới lãnh cung, đến thật sự là đáng thương nha đầu Mộ Dung Tuyết kia.”

Thái Hậu gật gật đầu, “Hoàng hậu nói có lý. Tuyên ý chỉ của ta: Noãn Ngọc các Tuyết uyển Tuyết phi thân có huyết tật, không thể di động, không có mệnh lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được làm phiền nàng.”

“Vâng.” Tiểu Đức tử lập tức xoay người đi ra ngoài.

“Người tới, chuẩn bị nhuộm kiệu, ta cùng Hoàng hậu muốn đi Tuyết uyển.” Thái Hậu nói, “Ngay cả nha đầu kia chọc ta tức giận như thế nào, dù sao cũng mang cốt nhục của Tư Mã gia ta, hơn nữa sảy thai, đến cũng đáng thương, lúc này lại không ai ở tại bên người, nói không chừng, tâm đã muốn chết. Hoàng Thượng cũng thật là, cũng không biết chuyện rõ ràng rốt cuộc như thế nào, liền động thủ đánh người.”

Hoàng hậu trong lòng thầm nghĩ: Nếu Lưu phi thật là có bầu, thì không sao, nếu không có, sợ là chính mình tự đào một cái hố cho chính mình.

Đoàn người còn chưa tới Noãn Ngọc các, liền thấy người của Hoàng Thượng đang tuyên chỉ, đại ý là mệnh lệnh cho Tuyết phi tức khắc ra khỏi Tuyết uyển, biếm nhập lãnh cung. May mắn ý chỉ của Thái Hậu tới kịp lúc, Tiểu Đức tử đang đứng ở cửa, cùng Cao công công bên cạnh Hoàng Thượng đang nói chuyện.

Nhìn thấy nhuộm kiệu của Thái Hậu cùng Hoàng hậu, cùng với Tứ thái tử cùng Tứ thái tử phi, Cao công công vội vàng cười theo mặt, khiêm cung nói: “Thái Hậu nương nương hảo, Hoàng hậu nương nương hảo, Tứ thái tử hảo, Tứ thái tử phi hảo. Muộn như vậy, bất quá là việc nhỏ, nhưng lại quấy nhiễu mọi người, Tuyết phi nương nương này cũng quá không biết cấp bậc lễ nghĩa...”

“Cao công công, làm sao lại mau miệng như vậy, tổ mẫu còn chưa mở miệng, người đến dài dòng cái gì.” Tư Mã Nhuệ thấy phiền nhất là đám thái giám này, một đám, luôn nao núng, lúc nói chuyện, luôn cúi thấp thân mình, trời sinh một bộ dáng giống nô tài, có khi còn không bằng mấy nha đầu, ít nhất còn có chút tôn nghiêm.

Cao công công biết tính tình Tứ thái tử, lập tức ngậm miệng.

“Người đã trẻ thế này tới nơi này làm cái gì?” Thái Hậu chậm rãi biết rõ còn cố hỏi.

“Tuyết phi nương nương hôm nay ở Hòa Dương cung lỡ tay làm bị thương Lưu phi nương nương, khiến Lưu phi nương nương sảy thai, Hoàng Thượng giận dữ, mệnh lệnh nô tài tiến đến thỉnh Tuyết phi nương nương đi lãnh cung, sau khi thu thập tốt, cho Lưu phi nương nương tới đây tĩnh dưỡng.”

Thái Hậu nhướng mày, “Thật sự là thời buổi rối loạn, vừa mới biết Tuyết phi sảy thai, làm sao đến cả Lưu phi cũng sảy thai. Hoàng hậu, như vậy đi, con đi Hòa Dương cung nhìn một cái, ta đi trước xem Tuyết phi, nha đầu kia là thai nhi đầu tiên, chỉ sợ không biết phải xử lý như thế nào. Nhìn xem Hoàng Thượng có hay không có thời gian, nếu lo xong chuyện của Lưu phi, tốt nhất cũng nên đến xem Tuyết phi, cũng phải đối với Tuyết phi nhà người ta nói lời xin lỗi, đứa nhỏ của Tuyết phi thế nhưng là hẳn tự mình tiến bước.”

80. Chương 80

“Con dâu nhớ rõ.” Hoàng hậu sắc mặt bình tĩnh, trong lòng cười lạnh, sợ là Lưu phi không phải thật sự sảy thai, phiền toái này nhưng là cũng thật lớn. Đang tốt lại đi trên chộc Mộ Dung Tuyết làm cái gì, không biết các tỷ tỷ của Mộ Dung Tuyết chỉ tùy tiện chọn một người đi ra cũng đều là nhân trung long phượng sao?. “Con dâu lập tức đi.”

Cao công công mắt tròn trừng, cái gì, Tuyết phi cũng sảy thai, là Hoàng Thượng tự mình tiến bước, chẳng lẽ một cái tát kia của Hoàng Thượng đem Tuyết phi từ trên bậc thang ngã xuống, làm cho Tuyết phi sảy thai sao? Chuyện này....chỉ một đêm, mà hai vị phi tử cùng sảy thai.

Đúng lúc này, nhìn thấy người trong phủ Nhị thái tử vội vàng vào Noãn Ngọc các, dẫn một cái nha đầu hình như là nữ tử rời đi.

Thái Hậu đi vào Noãn Ngọc các, quay đầu hỏi: “Như thế nào người trong phủ Cường nhi lại đến nơi này? Nhuệ nhi, nha đầu kia dường như chính là con chọn lựa ban cho Lệ phi Tiểu Ngũ đi, nhìn kĩ, thật đúng là một cô nương mi thanh mục tú, làm cho người ta thích.”

“Đúng vậy.” Tư Mã Nhuệ cười, nói, “Nghe nói mu bàn tay của Hồng Ngọc chính là bị nàng hoa thương, không hiểu được có phải hay không Hồng Ngọc không cẩn thận làm iệng vết thương dính chút gì vậy, thế nhưng đau càng ngày càng lợi hại, Lệ phi là niệm tình hai người nhận thức, làm cho Tiểu Ngũ mang theo được đi giúp Hồng Ngọc đổi thuốc. Cái khác không dám nói, được của Ô Mông quốc kia thật đúng là Đại Hưng vương triều chúng ta không thể so với.”

Thái Hậu gật gật đầu, rảo bước tiến đến Tuyết uyển.

Mộ Dung Tuyết nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, không có chút máu, tuy rằng Lệ phi đã giúp nàng ngừng hạ thân đổ máu, nhưng nàng mảnh mai như thế, nhân thai nhi đầu tiên bị mất, bị Hoàng Thượng trách đánh, trong lòng ủy khuất, lại bắt đầu sinh lòng muốn chết, một giọt nước cũng không uống, cho nên hiện tại biến thành bộ dáng này.

Thái Hậu khe khẽ thở dài, ở hoàng cung này thật sự là không lúc nào không xảy ra chuyện, hoàng cung một nhóm tần phi, vậy không phải “người đắp chăn bông kẻ lạnh lòng” sao? (câu này khó dịch, mượn tạm của Hồ Xuân Hương vậy, hìhì) Có thể được Hoàng Thượng sủng hạnh đã là không dễ dàng, có thể mang long thai cũng lại càng không dễ dàng, nhưng mất đi đứa con trong bụng cũng không phải là chỉ có một người nàng Mộ Dung Tuyết, nói đến khó chịu, trong hoàng cung này nữ nhân muốn giữ gìn đứa nhỏ của chính mình đều phải hao tổn tâm cơ, bởi vì, chỉ cần có đứa nhỏ của Hoàng Thượng, nhất là con trai, tự nhiên là mẫu bằng tử quý, Lưu phi bây giờ không phải là ví dụ rõ ràng sao. Cũng bởi vậy, cho nên người nào mang long thai ở trong cung lại là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của nhóm tần phi, mỗi người đều hận không thể lập tức nhổ đi.

“Nay cảm thấy ra sao?” Thái Hậu tận lực hòa hoãn ngữ khí, chậm rãi hỏi.

Mộ Dung Tuyết hơi hơi mở to mắt, vẻ mặt bi thương, thanh âm nói chuyện cũng là suy yếu, nếu không cẩn thận nghe, căn bản nghe không rõ nàng đang nói cái gì. “Dạ, so với vừa rồi đã tốt hơn nhiều.”

Thái Hậu gật gật đầu, trong lúc nhất thời không biết nên nói thế là tốt hay không nữa.

Nhuễn kiêu của Hoàng hậu đứng ở trước cửa Hòa Dương cung, tiểu thái giám trước cửa thấy là nhuễn kiêu của Hoàng hậu nương nương, tự nhiên là không dám chậm trễ, vội vàng khom người chào.

Hoàng hậu cười nhẹ, nói: “Đứng lên đi. Lưu phi ở trong sao?”

“Vâng, mời Hoàng hậu nương nương vào.” Bọn thái giám, đầu cũng không dám ngẩng lên, Hoàng hậu nương nương này cũng không thấy hung dữ như Lưu phi, nhưng là thân phận Hoàng hậu, tự nhiên có thêm một phần uy nghiêm.

Hoàng hậu cất bước đi vào Hòa Dương cung, thái giám cao giọng thông báo, nghe thấy bên trong thanh âm của Hoàng Thượng làm cho nàng đi vào, hoàng hậu thần nhiên vẫn duy trì mỉm cười, lẳng lặng tiêu sái bước vào nội thất.

Lưu phi nằm nghiêng ở trên giường, trên người đắp một cái chăn thật dày, mềm, hé ra khuôn mặt, mang theo biểu tình thương tâm khổ sở, tóc đen xõa ra, đôi mắt ảm đạm, đang nhìn Hoàng Thượng. Hoàng Thượng ngồi ở bên giường, thanh âm tức giận an ủi. Nghe thấy thanh âm báo Hoàng hậu vào, có chút kỳ quái, muộn như thế, Hoàng hậu tới làm cái gì? Hoàng hậu cũng không phải một người thích ăn dấm chua (ý nói hay ghen), chưa từng đến cung khác tra hỏi hần, hôm nay là vì sao? “Hoàng hậu, hôm nay đã trễ thế này, đến chỗ Lưu phi có việc sao?”

Hoàng hậu đầu tiên là thần nhiên thi lễ, nhìn Lưu phi, bình thần nói: “Người làm vợ chính là nghe nói Lưu phi muội muội sắp thai, cho nên cố ý đến thăm muội muội.”

Lưu phi đem thân mình càng nhanh hướng Hoàng Thượng, Hoàng Thượng lập tức phát hiện, vỗ về bả vai của Lưu phi, nhẹ nhàng an ủi, trong miệng nói: “Hoàng hậu, nàng cũng thật là, trầm vừa mới mới khuyên Lưu phi không thương tâm, nàng đến còn nhắc lại, Lưu phi nay đang khó chịu, nếu không có việc gì, nàng về trước Chính Dương cung đi. Ở Hòa Dương cung hàn khí rất nặng, ta đang chuẩn bị đưa Lưu phi đi Noãn Ngọc các.”

“Việc này,” Hoàng hậu cố ý có chút do dự, dừng một chút, mới chậm rãi nói, “Sợ là có chút không ổn.”

“Vì sao không ổn?” Hoàng Thượng tức giận nói, “Nha đầu Tuyết phi kia, thế nhưng vì tranh thủ tình cảm, đem Lưu phi đẩy ngã, làm hại Lưu phi mất đứa nhỏ trong bụng, thật sự là uống phỉ ta yêu thương nàng, đúng là một chút cấp bậc lễ nghĩa cũng không hiểu, ta làm cho nàng đi lãnh cung là muốn giáo huấn lại tính tình của nàng, nếu không, trong cung này chẳng phải là rối loạn cả sao!”

“Người làm vợ không phải có ý tứ này, Tuyết phi đã làm sai, tự nhiên là phải phạt, chính là, hiện tại, có chút ngoài ý muốn, mẫu hậu đang ở đó, thật sự là bởi vì Tuyết phi không biết sao, cũng sắp thai, nay đang nằm ở trên giường bất tỉnh nhân sự...” Hoàng hậu chậm rãi nói, “Bởi vì Lệ uyển và Tuyết uyển tạm thời không có an bài Thái y, cho nên Thái y ở chỗ Thiên nhi đã đi qua xem, nay trừ bỏ mẫu hậu, còn có Thiên nhi cùng Phong nhi đều tại đó, may mắn có Lệ phi ở bên cạnh, nàng biết y thuật, đã ngừng huyết, Thiên nhi cùng Phong nhi là hai cái hài tử đều chưa từng sinh qua đứa nhỏ, không hiểu được phải xử lý như thế nào, cho nên cầu mẫu hậu, đến đó, mới biết được thì ra Lưu phi cũng sắp thai, mẫu hậu lo lắng, cố ý làm cho thiếp lại đây xem một chút tình huống của Lưu phi muội muội.”

Thân mình Lưu phi lập tức cứng ngắc, như thế nào?! Nha đầu Mộ Dung Tuyết kia thế nhưng lại có bầu? Như thế nào một chút cũng không nhìn ra?

“Cái gì?!...Tuyết phi, nàng cũng sắp thai?” Hoàng Thượng lập tức sững sờ.

“Đúng vậy, nghe nói dường như là không cẩn thận ngã một bước, chính là người làm vợ nghe nói dường như là bị chính Hoàng Thượng đánh.” Hoàng hậu không vội, không nóng nảy nói.

Hoàng Thượng đang muốn nói chuyện, nghe bên ngoài thái giám cao giọng kêu, “Thái Hậu nương nương phái Thái y lại đây vì Lưu phi nương nương chấn trị.”

“Không!” Lưu phi theo bản năng hô, lại lập tức ngừng miệng, “Ta, ta lúc này trong lòng khó chịu, không muốn gặp bất luận kẻ nào. Cầu Hoàng Thượng làm cho thiếp thân yên tĩnh một hồi.”

“Như vậy không tốt đi.” Hoàng hậu thần nhiên nói, “Là mẫu hậu tự mình phái người lại đây, nếu Lưu phi muội muội cự tuyệt, sợ là không biết ăn nói như thế nào với mẫu hậu.”

Lưu phi cắn môi, nửa ngày không có mở miệng.

Thấy Thái y trong cung Thái Hậu đi vào nội thất, Hoàng Thượng đứng lên, Hoàng hậu lặng lẽ tiêu sái đi ra, nàng không muốn biết chân tướng, nếu Lưu phi là giả trang mang thai, chỉ sợ là trường hợp không thể tha thứ, dù sao Mộ Dung Tuyết nhưng là thật sự mang long thai của Hoàng Thượng, lại bởi vì hành vi của Lưu phi mà làm mất đứa nhỏ, nếu Hoàng Thượng biết Lưu phi là cố ý làm bộ mang thai để Hoàng Thượng xa lánh Mộ Dung Tuyết....Tai nghe trong phòng truyền đến thanh âm Hoàng Thượng nổi giận, cùng thanh âm Lưu phi cầu xin, Hoàng hậu nhẹ nhàng thở dài một hơi, Mộ Dung Tuyết thật rất may mắn, có hai cái tỷ tỷ bằng tuyết thông minh cùng ở trong cung, nhất là có Mộ Dung Phong được Thái Hậu vô cùng sủng ái, sau khi dự đoán được sự tình phát sinh lập tức đem sự tình nháo lớn lên, kinh động Thái Hậu, mới có

thể trong thời gian ngắn nhất làm sáng tỏ sự thật, nếu như không có một chiêu này, sợ là Mộ Dung Tuyết đến chết cũng không thể gặp lại Hoàng Thượng một lần!

81. Chương 81

Trong Hòa Dương cung, Lưu phi quỳ trên mặt đất, trán sớm đã đổ máu, Hoàng Thượng vẫn đang sắc mặt tức giận, Tư Mã Cường vừa chạy đến thấy tình huống như vậy, nhất thời không biết đã xảy ra cái gì, trong phủ Hồng Ngọc đang đau lợi hại, không thể không đi đến chỗ Lệ phi thỉnh Tiểu Ngũ lại đây bôi thuốc, vừa bôi được một nửa, chợt nghe đến nô tài ở cung của mẫu thân vội vàng chạy tới báo tin, nói là Hoàng Thượng ở Hòa Dương cung, muốn lập tức phế đi Lưu phi nương nương.

Đã xảy ra chuyện gì? Dẫn tới phụ hoàng tức giận như thế?

“Lập tức bãi giá Tuyết uyển,” Hoàng Thượng lúc này thật sự là ý nghĩ muốn giết Lưu phi đều có, hung hăng nhìn Lưu phi, trong miệng nói, “Người lập tức đứng lên cho trẫm, đến Tuyết uyển nhận tội với Tuyết nhi, nếu là nàng chịu tha thứ cho người, trẫm có lẽ có thể tha chết cho người, nếu không, trẫm nhất định phải đem người lăng trì xử tử! Giải mối hận trong lòng trẫm!”

“Phụ hoàng....” Tư Mã Cường không biết chuyện gì, vừa hô một tiếng.

“Cút! Cao công công, truyền ý chỉ của trẫm, tước danh hiệu Lưu phi, đợi nàng sau khi từ Tuyết uyển trở về, tức khắc đuổi ra khỏi Hòa Dương cung, phế đi danh hiệu Nhị thái tử, đưa mẹ con bọn họ tới Tư Quá uyển, không thể bước ra nửa bước.” Hoàng Thượng oán hận nói, xoay người rời đi.

Lưu phi sợ đến muốn ngất xỉu đi, cũng không dám, được nô tỳ đỡ, mang theo Tư Mã Cường tiến đến Tuyết uyển, dọc theo đường đi, chỉ cảm thấy bừng tỉnh mộng một hồi, như thế nào lại có khả năng thua tại trên tay Mộ Dung Tuyết một tiểu nha đầu? Chính mình vì cái gì lại không chịu được như thế?!

“Nương.” Tư Mã Cường vẫn là không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Cường nhi, là nương hại con.” Lưu phi trong lòng muôn vàn hối hận, lại hóa thành hai hàng lệ, môi cắn đến bật máu, bất giác đau.

Tin Hoàng Thượng tới, sớm đã có người truyền tới, Thái Hậu ở phía tiền đình, có Mộ Dung Phong và Tư Mã duệ cùng, bên trong Lệ phi cùng Mộ Dung Thiên đang đem Tuyết uyển rửa sạch, nghe được bên ngoài nói Hoàng Thượng tới, Lệ phi lập tức lệnh cho Xuân Hỉ đem máu loãng trong chậu mang ra, nàng trước đó đã lệnh Xuân Hỉ ở trong phòng chuẩn bị mấy chậu nước trong, đem máu mà Mộ Dung Tuyết chảy ra cho vào trong nước, dưới ánh nến, máu loãng lần lượt được mang ra quả thật là nhìn thấy ghê người, Lưu phi vừa thấy, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh đen, thật sự là rốt cuộc chống đỡ không được, xụi lơ ở trong lòng nô tỳ.

Tư Mã Cường cũng ngây ngẩn cả người, Mộ Dung Tuyết xảy ra chuyện gì? Cùng mẫu thân có liên quan sao? Như thế nào Hoàng Thượng lại tức giận như thế? Thế nhưng lại muốn tước danh hiệu của mẫu thân cùng chính mình?

“Tuyết nhi như thế nào?” Hoàng Thượng nhìn Mộ Dung Phong hỏi.

Mộ Dung Phong sắc mặt trầm xuống, đầu nhìn về một phía, cũng không thèm nhìn tới Hoàng Thượng, trong miệng lạnh lùng nói: “Lời này của phụ hoàng hỏi thứ vị, Tiểu Tuyết còn có thể như thế nào? Ngài còn kỳ vọng nàng có thể như thế nào?”

Hoàng Thượng sắc mặt đỏ lên, không biết nói như thế nào mới tốt.

“Người như thế nào có thể không hỏi rõ nguyên do liền làm ra sự tình như thế?” Thái Hậu nhìn con, phản ứng của Mộ Dung Phong xem đến thật sự là rất bình thường, lời này nói được còn rất khách khí, Mộ Dung Tuyết là muội muội của nàng, nay thành bộ dáng này, mệnh đều đã đánh mất một nửa, trong lòng như thế nào có khả năng không tức giận, dù là Hoàng Thượng cũng không thể làm cho nàng dùng lời nói dịu dàng được, ngồi ở một bên nhìn không được hắt dèm, nói, “Tuyết phi này là người chính mình phải lập, lập cũng liền lập, Tể tướng đại nhân phản đối, cũng liền bỏ qua, nhưng người lại làm ra sự tình như thế, đến phải giải thích như thế nào với Tể tướng đại nhân cùng phu nhân của hần dưới cửu tuyền!”

“Mẫu hậu, hoàng nhi, ta, ta....” Hoàng Thượng sốt ruột muốn giải thích, lại không biết giải thích như thế nào, chỉ phải oán hận nhìn Lưu phi, cắn răng nói, “Đều do nữ nhân ngoan độc này!”

Trong nội thất Mộ Dung Thiên đi ra, thanh âm lạnh lùng nói: “Phụ hoàng yêu thích Tiểu Tuyết, lập làm phi, coi như đã biết phải cẩn thận chăm sóc, hoàng cung này thế nào có thể giống như Mộ Dung vương phủ xem nàng là bảo bối, Tiểu Tuyết là một cái tiểu cô nương không rành thế sự, như thế nào biết trong hoàng cung này toàn là thị phi, chỉ tiếc đầu thai trong bụng nàng, nguyên là của phụ hoàng, cho tới bây giờ lại hóa thành máu loãng, ngài nói Tiểu Tuyết phải đối mặt như thế nào?”

Bên trong Lệ phi cũng giương giọng nói: “Hoàng Thượng, ngài thật đúng là, cho dù tức giận, cũng không nên xuống tay nặng như thế, thân thể Tuyết phi đơn bạc như thế, thế nào chịu nổi một cái tát kia của ngài, hiện tại, dù có thần dược diệu phương, nhưng như thế nào chữa được tâm bệnh trong lòng nàng. Nàng thậm chí muốn chết, không muốn sống, ngài đến là nên đưa ra một cái biện pháp.”

Hoàng Thượng trong lòng sốt ruột, bước nhanh vào nội thất, chỉ thấy trên giường, Mộ Dung Tuyết như người giấy bình thường, hơi thở bạc nhược, trên đệm, trên quần áo, khắp nơi có thể nhìn thấy được vết máu ghê người, sợ tới mức Hoàng Thượng nửa ngày không có phản ứng, máu nhiều như vậy, người còn có thể cứu chữa sao?

Quay ra tiền thính, lớn tiếng nói: “Lưu phi, người làm chuyện tốt lắm!”

Lưu phi lập tức bị làm tỉnh lại, nhìn Hoàng Thượng, vẻ mặt sợ hãi.

“Người, người cũng dám, cũng dám lừa trẫm, nói người có bầu, cũng dám vu hãm Tuyết nhi, nói là nàng đẩy ngã người, làm hại người sảy thai, trẫm thế nhưng lại tin lời người nói, đánh Tuyết nhi, hại nàng mất đứa nhỏ trong bụng của trẫm, người phải giải thích như thế nào!”

“Thiếp thân sai lầm rồi! Cầu Hoàng Thượng khoan thứ!” Lưu phi trừ bỏ dập đầu, thế nhưng không dám lại làm bất cứ chuyện gì, máu trên trán kia từng giọt chảy xuống, cũng không thấy đau.

Tư Mã Cường ngốc đứng ở một bên, mẫu thân thế nhưng lại phạm vào lỗi không thể tha thứ như thế, cũng biết mẫu thân giỏi về tâm kế, cho nên mới có thể đứng vững ở hậu cung, nhưng, như thế nào lại ngốc đến bị người bắt được. Theo bản năng nhìn về phía Mộ Dung Phong, đã thấy Mộ Dung Phong mặt mang không đành lòng, nhưng không thể không nhịn tức giận, lại nhìn về phía mẫu thân, bỗng nhiên cảm thấy mệt chết đi.

“Khoan thứ?! Hừ....trẫm phải như thế nào khoan thứ người?! Người ngoan độc như thế, đến làm cho trẫm thật sự là mở mắt, trẫm tuy biết tâm tư của người so với Hoàng hậu cùng Ngô phi kín đáo hơn, lại không nghĩ rằng, người thế nhưng lại đem tâm tư dùng đến việc này. Trẫm thật sự là hận không thể tự tay chấm dứt người. Người tới, mang nàng cùng Tư Mã Cường đi Tư Quá uyển, trông giữ cẩn thận, không được cho bọn họ bước ra nửa bước!” Hoàng Thượng mặt không chút thay đổi nói.

Tư Mã Cường đột nhiên hướng về phía Mộ Dung Phong bên cạnh Thái Hậu xông đến, bắt lấy cánh tay Mộ Dung Phong, oán hận nói: “Người vì cái gì muốn thay Mộ Dung Tuyết kia gả cho Tư Mã Nhuệ, nếu không có người, làm sao có Tuyết phi!...”

“Phong nhi!” Tư Mã Nhuệ muốn xuất thủ, đã chậm đi nửa nhịp.

Cánh tay Mộ Dung Phong bị Tư Mã Cường chặt chẽ bắt lấy, chỉ cảm thấy một trận đau làm cho nàng nhúu mày, lại cảm thấy chỗ cổ rùng cả mình, nàng đột nhiên nghĩ đến hình ảnh trên tivi, kẻ bắt cóc con tin, luôn dùng dao đặt trên cổ con tin, Tư Mã Cường này cũng không nghĩ ra chiêu mới gì, ước chừng trên người mang theo vũ khí cũng chỉ là một cây dao mà thôi. Nhưng một chiêu này, giống như thật sự là dùng được, tỷ như hiện tại, chính mình liền không thể động đây.

“Tư Mã Nhuệ bắt quá một cái bất hảo đồ đệ, hần làm sao tốt, thế nhưng người lại gả cho hần, nếu không có người gả cho hần, Mộ Dung Tuyết cũng chính là thân phận hiện tại của người, phụ hoàng cũng sẽ không nạp cái gọi là Tuyết phi, mẫu thân cũng sẽ không vì không muốn để cho phụ vương sa vào nữ sắc mà hao tổn tâm cơ!” Tư Mã Cường oán hận nói.

Tư Mã Nhuệ không dám động, sợ Tư Mã Cường xuất thủ bị thương đến Mộ Dung Phong, võ công chính mình tuy rằng cao hơn Tư Mã Cường, nhưng Mộ Dung Phong ở trong tay hần, chính mình cũng không dám

hành động thiếu suy nghĩ.

Thái Hậu thiếu chút nữa tức đến hộc máu, Tư Mã Cường này, hắn làm ra cái loại chuyện này, đáng lẽ phải sớm biết hắn là người như thế nào, thế nhưng vẫn là dung túng hắn, nay lại làm hại Mộ Dung Phong ở trong tay hắn, “Cường nhi, ngươi muốn làm gì?”

82. Chương 82

“Ta có thể làm cái gì?” Tư Mã Cường ngẩng đầu nhìn Thái Hậu, không thể nề hà nói, “Ta chỉ muốn cứu mẫu thân ta, tổ mẫu, nếu không phải Tư Mã Nhuệ nhìn trúng Mộ Dung Tuyết, như thế nào sẽ có Mộ Dung Phong này xuất hiện, nếu không phải Mộ Dung Phong thay Mộ Dung Tuyết gả cho Tư Mã Nhuệ, phụ vương như thế nào lại nạp Mộ Dung Tuyết làm phi? Mẫu thân gả cho phụ vương rất nhiều năm, vẫn an phận thủ thường, nay vì không muốn phụ vương sa vào trong sắc đẹp, mới không thể không nghĩ ra biện pháp này, tuy rằng kết quả có chút ngoài dự đoán của mọi người, nhưng ta nghĩ, mẫu thân tâm là tốt. Nhưng phụ vương thế nhưng muốn tước đi danh hiệu của mẫu thân, phế đi danh hiệu Thái tử của ta, nói đến cùng, đều là Mộ Dung gia này làm hại.”

Mộ Dung Phong đứng bất động, nhìn Tư Mã Nhuệ, nhìn đến Tư Mã Nhuệ vẻ mặt bất an, mấy lần muốn thử bước lên phía trước, nhưng nhìn đao trong tay Tư Mã Cường vẫn đặt tại trên cổ nàng, cho nên, không dám tiến lên, trong mắt đầu tất cả đều là lo lắng cùng sợ hãi, mất đi vẻ trấn định cùng lạnh nhạt thường ngày.

“Ta muốn mang nàng đi!” Tư Mã Cường lạnh lùng nhìn Tư Mã Nhuệ, “Ngươi nếu là dám lên trước một bước, ta liền lập tức giết nàng.”

“Ngươi thả Phong nhi.” Thái Hậu sốt ruột nói.

“Nếu các ngươi không phải là để ý nàng như thế, có lẽ ta sẽ thả nàng, nhưng các ngươi để ý nàng như thế, ta liền tuyệt sẽ không thả nàng, ta muốn mang theo nàng cùng mẫu thân cùng đi Tư Quá uyển, nếu mẫu thân có gì ngoài ý muốn, các ngươi làm chuyện gì đối phó mẫu tử chúng ta, ta liền lập tức giết chết nàng!” Tư Mã Cường hoàn toàn không có thương lượng đường sống nói, “Có nàng ở đây, cam đoan sự an toàn của mẫu thân cùng ta, nếu không, lấy việc làm của mẫu thân, nhất định phải chịu lắng trì xử tử trách phạt. Huống hồ Tư Quá uyển kia là cái lãnh cung, lấy thân thể mẫu thân, căn bản không có khả năng lâu dài ở đó, chỉ cần có nàng cùng ở, vì nàng, các ngươi cũng sẽ không tra tấn mẫu thân ta.”

Tư Mã Nhuệ trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần là còn tại trong cung, còn có cơ hội cứu nàng, đao kia đặt tại trên cổ Mộ Dung Phong, thật sự là so với đặt tại trên cổ chính mình còn làm cho hắn kinh hãi hơn.

“Dem mẫu thân ta nâng dậy, mau!” Tư Mã Cường phân phó thái giám một bên, “Chúng ta hiện tại phải đi Tư Quá uyển. Hồng Ngọc đã nhiều ngày thân thể không tốt, chờ vết thương trên tay nàng tốt lắm về sau cũng cho nàng đi qua, nàng cùng việc này không quan hệ, không cần thương tổn nàng!”

“Tư Mã Cường!” Hoàng Thượng quả nhiên là bị chọc tức, Tư Mã Cường này, cũng dám uy hiếp hắn như thế, “Lập tức thả Mộ Dung Phong, việc này cùng nàng có quan hệ gì đâu, làm sao tới lý do gượng ép như thế!”

“Phu quân!” Hồng Ngọc đột nhiên xuất hiện ở cửa, sắc mặt tiêu tụy, được Tiểu Ngũ đỡ, “Chàng mau mau buông ra Mộ Dung cô nương, mau hướng phụ hoàng tạ tội, mẫu thân đã sai lầm rồi, chàng không thể lại tiếp tục sai nữa, Hồng Ngọc nhất định sẽ cùng chàng, bất luận chàng ở trong tình huống nào.”

Tư Mã Cường trên tay hơi hơi dùng một chút sức, một dòng máu tươi từ trên cổ Mộ Dung Phong chảy ra.

“Tư Mã Cường! Ngươi nếu động thủ lần nữa làm bị thương Phong nhi một chút, ta không chỉ sẽ không bỏ qua ngươi, hơn nữa ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết!” Tư Mã Nhuệ lạnh lùng nói. “Nay Phong nhi ở

trong tay người, là ta sơ suất, không nghĩ tới người lại như thế. Nhưng nếu nàng hơi có bất trắc gì, người cùng mẫu thân người, ta chắc chắn sẽ làm hết mọi biện pháp trừng trị!”

“Người dám! Mẫu thân ta dù sao cũng là tam cung chi nhất, làm sao đến lượt người xử lý, cho dù là phế đi, cũng chỉ có thể là phụ vương xử lý, người một cái thái tử không chịu nổi, cuồng vọng cái gì?” Tư Mã Cường cũng lạnh lùng nói, “Ồ trong mắt ta, người căn bản là không xem như một nam nhân!”

“Người nếu biết ta là cái bất hảo đồ đệ, liền nhất định biết ta không phải một người theo lẽ thường luận đúng sai, Phong nhi là người so với tính mạng ta còn quan trọng hơn, nàng nếu là có chuyện gì, sẽ giống như người cướp đi sinh mạng của ta, làm sao còn có cái gì cổ kị?” Tư Mã Nhuệ biết lúc này không thể cứu Mộ Dung Phong từ trong tay Tư Mã Cường trở về, tình hình trước mắt của Tư Mã Cường, cho hắn cảm giác chính là, chó cùng rứt giậu, nếu là chọc giận hắn, chỉ sợ sẽ làm bị thương đến Phong nhi, cho nên chỉ có thể tận lực bảo vệ Phong nhi ở trong tay hắn vô sự, “Người ở trong tay người, ta quả thật không có biện pháp, nhưng là, chỉ cần người ở Tư Quá uyển, mẫu thân người tồn tại một ngày, ta sẽ nghĩ ra vô số biện pháp làm mẫu tử các người sống không bằng chết!”

Tư Mã Cường hừ lạnh một tiếng, “Ta thật là bị dọa sợ quá, điểm ấy uy hiếp người chỉ có thể nói, nay Mộ Dung Phong ở trong tay ta, người nói cái gì cũng là vô dụng.”

“Phải không?” Tư Mã Nhuệ đi lên vài bước, đến trước mặt Lưu phi, đối với Lệ phi nói, “Lệ phi, phiền toái người lấy chút dược của Ô Mông quốc các người đến, loại mà chỉ có người có giải dược.”

“Hảo!” Lệ phi đáp ứng sáng khoái, từ trên người lấy ra một cái bình ngọc, “Đây là ta tùy thân mang theo, được tính sẽ không làm chết người, nhưng làm người ta thống khổ không chịu nổi. Về phần giải dược, đương nhiên chỉ có Lệ phi nương nương ta có. Đây chính là dược sư trong cung cố ý chuẩn bị cho ta. Người chỉ cần làm cho nàng ăn vào là được.”

Tư Mã Cường sững sốt, Tư Mã Nhuệ đem thân che ở trước mặt Lưu phi, tiếp nhận viên thuốc Lệ phi đưa qua, nâng cằm Lưu phi, nhét vào trong miệng nàng, nhẹ nhàng đẩy làm nàng nuốt xuống. Sau đó cười lạnh, nhìn Tư Mã Cường, “Tư Mã Cường, người phải nhớ cho kỹ, Tư Mã Nhuệ ta chính là một người ti bỉ như thế, người bắt Phong nhi làm con tin, nếu là người không nghĩ mẫu thân người chịu cái gì khổ, có thể, nếu là phát hiện Phong nhi có gì sai lầm, chịu tội chính là mẫu thân người!”

“Người!” Tư Mã Cường oán hận nhìn Tư Mã Nhuệ.

“Người không cần đem ta nghĩ giống thành quân tử, ta tuyệt đối là một cái tiểu nhân, cho tới nay, ta đã nghĩ cùng người mẫu tử lý luận, năm đó màn anh hùng cứu mỹ nhân của người, diễn dữ dội xuất sắc, nếu Hồng Ngọc nữ tử này thật sự muốn cùng người, cũng sẽ tùy nàng đi, nhưng hiện tại ta đến muốn cho người kiến thức cử chỉ tiểu nhân của Tư Mã Nhuệ ta, có phải hay không không chút nào kém hơn người năm đó.” Tư Mã Nhuệ lạnh lùng cười cười.

“Bà mẫu.” Hồng Ngọc vội vàng tiến lên đi nâng Lưu phi.

“Cút!” Thái Hậu buồn bực nói, “Không được có người làm cho nàng đứng lên, lá gan không nhỏ! Năm đó, hành vi của người, ta cố ý giấu diếm cho người, nếu Phong nhi ở Tư Quá uyển có gì sơ suất, người tự biết hậu quả như thế nào?!”

Hồng Ngọc trên mặt cả kinh, chẳng lẽ Thái Hậu muốn đem chuyện năm đó nàng đã có bầu đến uy hiếp nàng, nếu Tư Mã Cường biết nàng cùng Tư Mã Triết đã có da thịt chi thân, lại cả chuyện có bầu, chỉ sợ sẽ giết nàng mới giải hận.

Tư Mã Cường kèm hai bên Mộ Dung Phong, từng bước một hướng cửa lui, “Hồng Ngọc, đỡ nương đứng lên, chúng ta đi.”

Hồng Ngọc vội vàng nâng Lưu phi dậy, một hàng bốn người chậm rãi rời khỏi Noãn Ngọc các, bên ngoài gió rất lạnh, Tư Mã Cường cố nén không được một cái rùng mình, “Chuẩn bị xe ngựa cho chúng ta, nơi đây cách Tư Quá uyển quá xa, mẫu thân ta thân thể quá kém, không thích ứng đi đường xa.”

Hoàng Thượng lạnh lùng nhìn bọn họ, lạnh giọng phân phó: “Chuẩn bị xe ngựa cho bọn hắn, Tư Mã Cường kèm hai bên Mộ Dung Phong như thế, chỉ sợ trên đường sẽ không cẩn thận thương tổn nàng.”

Xe ngựa được đưa lại đây, đứng ở kia, Tư Mã Cường kèm hai bên Mộ Dung Phong đứng ở trước xe ngựa, sau đó nói với Hồng Ngọc: “Hồng Ngọc, trước đỡ mẩu thân đi lên.” Tiệp đà nhắc lên Mộ Dung Phong thân thể, tung người nhảy lên xe ngựa, đao trong tay vẫn đang bất động đặt ở trên cổ Mộ Dung Phong.

Đang muốn đánh xe rời đi, Lưu phi đột nhiên mở miệng nói: “Cường nhi, cùng Hồng Ngọc đi xuống, đi khấu đầu với phụ vương con một cái, đưa đao cho ta, ta xem nha đầu này.”

Tư Mã Cường do dự một chút, đao đem chuyển giao ảu thân, cùng Hồng Ngọc xuống xe ngựa, ngay tại trước xe ngựa, hướng Hoàng Thượng quỳ xuống.

Một tiếng hí dài, con ngựa đột nhiên thân thể nhảy lên, máu tươi phun ra, giầy dựa chạy như điên, Lưu phi thể nhưng lại đem đao đâm vào phía trên lưng ngựa, con ngựa sợ hãi, thể nhưng mang theo hai người trên xe chạy như điên mà đi, mơ hồ chỉ thấy Mộ Dung Phong đứng thẳng không xong, một đầu ngã sắp xuống ở trên xe ngựa, Lưu phi nguyên là bị cả kinh dọa đến, nay làm ra chuyện này, nhất thời không đề phòng, nhưng lại từ trên xe ngựa bị quăng đi ra, đầu va phải một thân cây, nhất thời ngất đi.

Xe ngựa kia nháy mắt biến mất ở trong bóng đêm.

83. Chương 83

“Phong nhi!...” Tư Mã Nhuệ kêu một tiếng, một ngụm máu tươi từ cổ họng phun ra, thân mình lão đảo, thiếu chút nữa đứng không vững.

Con ngựa kia vốn là con ngựa trong cung ngàn chọn vạn tuyển, tốc độ vốn là cực nhanh, hơn nữa bị đao làm bị thương, Tư Mã Nhuệ tuy nóng vội, thể nhưng ngay cả thể lực đuổi theo đều không có, chỉ cảm thấy đất dưới chân như sụp xuống, muốn đứng vững đều là khó, lại càng không thể thì triển khinh công đuổi theo .

“Mẩu thân!” Tư Mã Cường cũng sững sờ hô, trước đi qua, xem thương thế của mẩu thân, thử xem hơi thở, hoàn hảo, chính là ngất đi thôi.

Trong bóng đêm, sớm không thấy bóng dáng xe ngựa, chỉ nghe thấy tiếng gió thu xào xạc.

Thái hậu trước mắt tối đen, Hoàng hậu đứng trước từng bước đỡ lấy, lại nghe Lệ phi vài tiếng hô: “Mộ Dung Thiên! Mộ Dung Thiên!...” Không cần quay đầu, cũng biết là một bên Mộ Dung Thiên thấy muội muội bị xe ngựa mang đi, ngất đi.

Tư Mã Nhuệ quay đầu nhìn Tư Mã Cường cùng Lưu phi đang hôn mê, ánh mắt như đao, Tư Mã Cường vội vàng che ở trước mặt mẩu thân, lo sợ hỏi: “Người muốn làm gì?”

“Hừ,...” Tư Mã Nhuệ suy yếu lên tiếng, “Ta có thể như thế nào? Nay, mẩu tử các ngươi hai người đã vừa lòng đi.”

Tiếng nói nhược, nhưng trong giọng nói đã hận đến có thể giết người, tuy rằng thanh âm nhẹ nhàng, không cao, lại khiến Tư Mã Cường cả người rét run, không tự chủ được ôm nhanh chính mình mẩu thân, trong lòng trống trơn một mảnh, Mộ Dung Phong trên xe ngựa sợ là dữ nhiều lành ít, con ngựa một đường chạy như điên xóc nảy, chỉ sợ trên xe ngựa Mộ Dung Phong hoặc là bị văng ra, với tốc độ như thế, sợ là không có vận khí tốt như mẩu thân, có thể đúng lúc phát hiện, đúng lúc cứu giúp. Hoặc là chính là đầu đập vào trên thành xe ngựa, chỉ sợ đập vài cái, sẽ chết.

Nghĩ đến đây, trong lòng thể nhưng sợ hãi lên.

“Mệnh lệnh toàn bộ thị vệ võ nghệ cao siêu trong cung đi ra ngoài tìm!” Hoàng Thượng thanh âm cũng lo lắng, “Sống thì gặp người, chết phải thấy thi thể!”

Tư Mã Nhuệ từng bước một từ Noãn Ngọc các đi ra, không để ý tới bất luận kẻ nào, trong lòng một tiếng một tiếng nhắc tới: Phong nhi! Phong nhi! Phong nhi!.....

Ta nhất định phải tìm được nàng!

Đợi lâu như vậy, mới đợi cho nàng xuất hiện! Nàng tuyệt đối không thể không tuân thủ lời hứa, nói đi là đi! Ta không có phản bội nàng, nàng không thể không cho ta yêu nàng!

Lệ, không một tiếng động; Đêm thu, có tiếng gió rít; Mơ hồ có dấu hiệu sắp mưa.

Tỉnh lại, cảm thấy cả người đau đòi mạng, gân cốt liên giống như bị bẻ gãy, Bạch Mẫn cố gắng ngồi dậy, nghĩ rằng, như thế nào cảm giác ngủ này lại mệt như thế? Nhìn xem xung quanh, mơ hồ cảm thấy có chút không đúng, nhưng lại nói không nên lời. Cửa sổ không đóng, ngoài cửa sổ mưa vẫn chưa ngừng, không phải rất lớn, nhưng có tiếng tí tách, nghe thật là lạnh.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, là mẹ ở bờ kia đại dương gọi về, hỏi tình huống của nàng, nói là tối hôm qua gọi điện thoại lại đây, chuông vang hồi lâu không ai tiếp, làm mẹ sợ tới mức không ngủ được, không hiểu được nàng một người ở nhà như thế nào? Luôn dặn nhất định phải cẩn thận đóng chặt cửa sổ, con gái một mình ở nhà, phải cẩn thận hơn, tiếp qua mấy ngày nữa, đợi cho chị của nàng rảnh , bọn họ sẽ trở về.

Đáp ứng, trong miệng hắt xì một cái, cảm thấy chính là mệt, dường như bốn ba suốt một đêm, thân thể như nhũn ra tùy thời đều có khả năng ngã xuống, khi nào thì biến thành yếu đuối như thế? Xem ra, vẫn là đổi cái nệm khác, hiện nay đang có xu hướng dùng nệm cứng một chút, có lẽ ngủ dậy so với loại nệm mềm này tốt hơn rất nhiều, nếu có thời gian, phải nhớ đi cửa hàng nhìn xem.

Đánh răng, rửa mặt, nhìn vào gương lau nước trên mặt,...Bạch Mẫn lẳng lẳng nhìn gương, trong gương có một dáng người mơ hồ, nhìn kỹ thì nhìn không tới, không nhìn kỹ dường như lại có. Là một nữ tử cổ trang xinh đẹp, nhạt nhẽo mỉm cười, khuôn mặt thanh lệ, ánh mắt trong vắt, dường như đang nhìn nàng. Bạch Mẫn sợ tới mức run lên, phản ứng đầu tiên, chính là quay đầu xem, phía sau người nào cũng không có, trong gian phòng đó chỉ có một mình nàng.

“Phong nhi.” Là một tiếng gọi, thanh âm ôn nhu nhẵn nhụi, lẳng lẳng ở bên tai vang lên, như xa như gần, trong thanh âm còn có vài phần hương vị treu đùa, là che chở, đau lòng, giống như cảm giác gọi người yêu.

Bạch Mẫn nhìn xung quanh một cái, ti vi không mở, trong phòng cũng không có người khác, có phải hay không đêm qua không đóng cửa sổ, làm cho gió thổi , bị cảm, cho nên đầu óc có điểm hồ đồ?

Thay quần áo đi đến công ty làm việc, một hồi mưa thu một hồi lạnh, tuy rằng mặc quần áo dài tay, vẫn là cảm thấy có chút lạnh, như thế nào lại như vậy, trước kia chính mình là không sợ lạnh, trước kia, chính mình còn mặc váy thật xinh đẹp, hôm nay là làm sao vậy? Chẳng lẽ là thời tiết rất lạnh? Vẫn là quả thật bị cảm. Lúc rời khỏi nhà đã định nhớ mua thuốc uống chống cự một chút, nghĩ, quẹo vào một nhà thuốc, mua thuốc cảm mạo loại pha nước uống, theo lối đi bộ, chậm rãi tiêu sái đi đến công ty.

“Bạch Mẫn, cậu cuối cùng cũng đến đây.” Đồng nghiệp cùng công ty Đồng Vi Vi cười đón, “Tối hôm qua sao lại thế, gọi nhiều cú điện thoại như vậy, di động không tiếp, điện thoại trong nhà cũng không tiếp, định rủ cậu cùng đi mua sắm một chút, thật tức chết tớ. Nói thật đi, tối hôm qua chạy đi đâu, có phải hay không đi ước hội?”

Hai người ngồi bàn đối diện nhau, quan hệ tốt lắm, Bạch Mẫn tính cách đậm bạc, Đồng Vi Vi tính cách sáng sủa, làm đồng nghiệp đã nhiều năm, coi như là bạn thân.

“Ở đâu cũng không đi, chính là ở nhà ngủ.” Bạch Mẫn cười nói, “Có lẽ tối hôm qua ngủ say quá , mẹ tớ gọi điện thoại tớ cũng chưa nghe thấy, còn làm mẹ hoảng sợ, đã cho rằng tớ xảy ra chuyện gì. Bất quá, tớ tối hôm qua thật là chuông điện thoại cũng không có nghe, nhưng là, nói đến cũng là kỳ quái, cho dù tớ ngủ say như vậy, hôm nay buổi sáng lúc thức dậy vẫn là mệt phải chết, cả người xương cốt dường như cùng tan ra.”

Đồng Vi Vi ha ha cười, “Bất quá, cậu đúng là thoát nhìn đẹp lên rất nhiều, xem ra ngủ thật đúng là nhất định có tác dụng làm đẹp. Đúng rồi, có phải hay không biết đến thích hợp để nhìn nha?” (hì, mình cũng không hiểu ý câu này muốn nói gì....)

Bạch Mẫn lắc lắc đầu, đến trước bàn của mình ngồi xuống, mơ hồ nghe được bên tai lại có người nhẹ giọng kêu “Phong nhi!” Chính là thanh âm lần này nghe thật là bi ai bất lực như vậy, nhưng lại làm cho nàng đột nhiên lệ tràn khóe mắt, bỗng nhiên ngơ ngẩn.

“Này, cậu làm sao vậy?” Đồng Vi Vi ở trước mặt nàng quơ quơ tay, “Như thế nào đột nhiên lại bi ai như thế? Cậu khóc?...Có chuyện gì đau lòng sao? Hay là người nào bắt nạt cậu ?”

Bạch Mẫn lắc lắc đầu, như thế nào chính mình trở nên miễn cảm như thế, lại cẩn thận nghe một chút, cái gì thanh âm cũng không có, chỉ có thanh âm nhóm đồng nghiệp nói chuyện, lại là một thời gian bận rộn làm việc đang chờ chính mình, thở dài, pha một gói thuốc, uống đi xuống.

Thuốc cảm mạo luôn thúc giục người ta ngủ, công việc chán nản làm cho nàng có điểm thanh thoi không ở yên, mí mắt bắt đầu đánh nhau, lặng lẽ ghé vào trên mặt bàn nghĩ muốn vụng trộm nghỉ ngơi một hồi.

Mơ hồ, có mùi hoa quế thơm ngát, ngọt ngào, thanh thanh, nghe rất dễ chịu, một cái đình viện xa lạ, một nữ tử xa lạ, mặc quần áo mộc mạc, đang đứng cạnh một chậu hoa quế, nàng kia thoát nhìn có chút quen thuộc, dường như cùng nữ tử buổi sáng nàng ở trong gương nhìn thấy có vài phần giống nhau, tươi cười đều là điềm đạm ôn nhu như vậy.

“Này, cậu cười cái gì vậy?” Đồng Vi Vi đẩy nàng, “Cười đến như vậy dụ hoặc người, cậu cố ý phải không? Nhanh lên tỉnh lại đi, lãnh đạo đến đây!”

84. Chương 84

Bạch Mẫn cố gắng mở mắt ra, lấy lại tinh thần, vừa nhấc mắt, vừa vặn nhìn đến thủ trưởng đang nhìn chăm chăm nàng, biểu tình phi thường mất hứng, thời gian đi làm lại ngủ, thủ trưởng thấy có thể cao hứng mới là lạ. Nàng cố gắng làm cho chính mình cười cười, lại không biết nói cái gì mới tốt.

“Có phải hay không không thoải mái?” Phía sau thủ trưởng có người hỏi, thanh âm thực ôn hòa, nghe rất là thoải mái, “Có thể là bị cảm.”

Nhìn đến là một người đàn ông khoảng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, mặc một bộ quần áo sang trọng, sạch sẽ, tao nhã, tươi cười cũng thực ôn hòa, đang nhìn Bạch Mẫn.

Đồng Vi Vi mắt tròn trừng, ha ha, người đàn ông cấp kim cương.

Bạch Mẫn tinh thần vẫn là chết lặng, nhìn chăm chăm người đàn ông này, không biết là ai.

“Đây là Tổng giám đốc công ty chúng ta mới tới, Đoạn Chi Sơn.” Thủ trưởng một bên giới thiệu, một bên tức giận nhìn Bạch Mẫn. Cô gái này bình thường không gây chuyện, như thế nào hôm nay lại phản ứng như thế, hay là thần kinh có chút vấn đề, hồ đồ rồi? “Đây là viên chức công ty Bạch Mẫn cùng Đồng Vi Vi. Bạch Mẫn, cô hôm nay là chuyện gì xảy ra? Nếu bị cảm, hãy mau về nhà nghỉ ngơi.”

Đoạn Chi Sơn nhìn cô gái trước mặt, dung nhan ôn hòa, khí chất bình thản, thần thái thản nhiên, là một cô gái làm cho người ta nhìn cảm thấy phi thường thoải mái. Nhất là thần thái của cô ấy, mê man nhìn hẩn như thế, dường như còn không có phản ứng lại đây, làm cho hẩn nhin không được tâm sinh thương tiếc. Nhin không được hưởng nàng nhẹ nhàng cười cười, “Cô không sao chứ?”

Bạch Mẫn cố gắng mỉm cười một chút, bên tai vẫn như cũ là tiếng kêu gọi thanh thanh triền miên kia, giống như thật xa, giống như thực giống như giả, thực mơ hồ, “Hoàn hảo, có thể là uống hơi nhiều thuốc cảm mạo, nghỉ ngơi một lúc sẽ không sao. Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý.” Nàng xem vẻ mặt cảm tức của thủ trưởng, ngượng ngùng nói, trên mặt nổi lên đỏ ửng, nhìn rất đáng yêu.

Thủ trưởng vừa muốn nói cái gì, Đoạn Chi Sơn mỉm cười, bình thản nói: “Được rồi, chúng ta nơi khác xem đi.”

Thủ trưởng cùng Đoạn Chi Sơn đi xa, Đồng Vi Vi lập tức chạy đến bên mà nói: “Bạch Mẫn, lãnh đạo mới tới này dường như thực thích cậu, tớ xem ánh mắt anh ta nhìn cậu cùng ánh mắt nhìn tớ căn bản là khác nhau. Điều kiện tốt như thế, tuổi trẻ tuần tú, không cần chần chừ nữa, nắm chặt thời gian thi triển mị lực, theo đuổi! Cậu nếu là không theo đuổi thì tớ sẽ làm.”

“Tùy cậu.” Bạch Mẫn cảm thấy tinh thần hoảng hốt, lười đi để ý nàng.

Thẳng đến tan tầm, Đoạn Chi Sơn cũng không có trở ra, đến làm cho Đồng Vi Vi có chút thất vọng, nàng chính là cảm thấy Đoạn Chi Sơn này thực thích Bạch Mẫn, ánh mắt hẩn nhìn nàng đã nói lên hết thấy, lúc nhìn nàng, ánh mắt là ôn nhu cùng nhẫn nại như vậy, làm cho người ta tâm sinh ôn nhu. Bạch Mẫn cả

ngày bởi vì thuốc cảm mạo mà hỗn loạn, trừ bỏ cảm giác muốn ngủ, cái thanh âm kia cũng không còn xuất hiện nữa. Cũng không xuất hiện ảo giác, nữ tử xa lạ linh tinh nữa.

Bạch Mẫn cùng Đồng Vi Vi chia tay, đều tự về nhà.

Mới ra cổng công ty chưa đầy năm mươi thước, phía sau có chiếc xe chậm rãi theo đi lên, là một chiếc xe hơi màu ngân, khí phái, trầm ổn, cửa kính xe hạ xuống, Đoạn Chi Sơn ôn hòa tươi cười, thanh âm trầm ổn: “Bạch Mẫn, cô không thoải mái, tôi chở cô một đoạn đường.”

Bạch Mẫn nhìn hắn, chính mình quả thật là không thoải mái, có xe tiện lợi ngồi nhờ một chút, cũng là chuyện tốt, đỡ phải chính mình ở trên đường lảo đảo làm cho người ta chế giễu. “Cám ơn!” Mở cửa xe ngồi vào trong xe, mơ hồ nghe được một tiếng thở dài, đem nàng dọa sợ hãi nhảy lên, vội vàng quay đầu hướng tòa nhà đằng sau xe xem, cái gì cũng không có, biểu tình cũng là kinh ngạc.

“Làm sao vậy?” Liếc biểu tình của Bạch Mẫn có chút bất an, Đoạn Chi Sơn thân thiết hỏi.

“Không có việc gì.” Bạch Mẫn cười cười, “Có thể là do thuốc cảm mạo, tôi có chút phản ứng trì độn.”

Xe lẳng lẳng mở ra, Bạch Mẫn nhìn ngoài cửa sổ xe, trong đầu đột nhiên dâng lên một loại không hiểu bi ai, sầu trưởng, cùng không tha, dường như có cái gì đó ở trong lòng, lại thấy không rõ lắm.

Về đến nhà, Bạch Mẫn ngả đầu liền ngủ, thật sự là quá mệt mỏi, mệt đến mức nàng ngay cả hô hấp đều lười, thậm chí nghĩ một lần ngủ đi xuống, không bao giờ tỉnh lại nữa.

Một cái hoàn cảnh lạ lẫm, Bạch Mẫn phát hiện chính mình đứng ở trong một hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm, ruộng cột chạm trổ, cổ kính, có nha hoàn, thái giám, cùng kịch trên truyền hình giống nhau, còn có vương tôn công tử anh tuấn và thiên kim tiểu thư xinh đẹp.

Không ai thấy được nàng, tuy rằng nàng đang đứng ở giữa bọn họ, nhưng nàng tựa như không khí giống nhau, tồn tại mà không bị người ta phát hiện.

“Có tin tức hay không?” Nói chuyện là một công tử anh tuấn tuổi còn trẻ, tổ y, biểu tình bi thương, ngữ khí trầm trọng, có một đôi mắt hoa đào mê người, chân thành thâm tình, nhưng khi thoát nhìn lại tất cả đều là bi ai bất lực, ở mặt ngoài thoát nhìn còn kiên cường, nhưng ánh mắt lại tiết lộ nội tâm của hắn bàng hoàng, thanh âm này nghe lên là quen thuộc như thế, chính là thanh âm ban ngày nàng nghe được kêu gọi “Phong nhi”, chính là giờ phút này càng nhiều thêm chút mệt mỏi cùng bi ai, cùng với bất lực.

Đứng ở một bên là một người cường tráng có lẽ là người hầu, nhẹ giọng nói: “Một đường tra xét xuống, xe ngựa kia đến vách núi đen bên cạnh đã không thấy tăm hơi, sai người đi xuống tra tìm, trừ bỏ tìm được mấy mảnh nhỏ xe ngựa còn sót lại, Thái tử phi cùng ngựa cũng không thấy bóng dáng. Bởi vì bên dưới là nước, cho nên bây giờ còn không dám nói Thái tử phi sống hay chết.”

Tổ y công tử lấy tay để trên trán, nhắm hai mắt lại, nước mắt mãnh liệt tuôn ra, thanh âm lại nuốt đi xuống, hơn nửa ngày, không có một chút động tĩnh.

“Gia, ngài trước không nên gấp gáp, Thái tử phi cát nhân thiên tướng, tuyệt đối không có việc gì. Nô tài đã sai người dọc theo hướng chảy của nước sông ở ven đường tìm kiếm. Hoàng Thượng đã hạ lệnh, tìm kiếm ở từng nhà phụ cận con sông, cũng hạ thánh chỉ trọng thưởng, không đến vài ngày, nhất định có thể tìm được Thái tử phi.” Người mà nàng cho là người hầu cố nén bi ai, nhỏ giọng khuyên giải an ủi, chính là lời này nói xong, ngay cả chính mình đều là không tin, vách núi đen kia cao như vậy, xe ngựa lao xuống đi, phía dưới là sông lớn mãnh liệt, cho dù may mắn không ngã chết, chỉ sợ cũng khó bảo toàn tánh mạng.

Bạch Mẫn trong lòng nghĩ, chẳng lẽ ta thông linh? Có thể thấy sự tình trước kia? Nàng thân thủ đi đến trước mặt tổ y công tử, tay lại từ trên người hắn trực tiếp đi qua, ha ha, Bạch Mẫn nhẹ nhàng nở nụ cười một chút, không sai, có điểm giống bộ phim cổ đại [nhân quỷ tình chưa xong].

Tổ y công tử đột nhiên giương mắt nhìn xung quanh, bật thốt lên hô, “Phong nhi, là nàng sao?”

Một tiếng này của hắn đem Bạch Mẫn làm hoảng sợ, theo bản năng trốn ra phía sau, đột nhiên nghĩ, kỳ thật hắn là không nhìn thấy chính mình, Phong nhi là ai? Thế nhưng làm cho người này như thế không tha?

Chung quanh không một tiếng động, tổ y công tử âm thầm không tiếng động, vẻ mặt bất lực.

“Gia, Thái tử phi nhất định vẫn còn sống, ngài trăm ngàn lần không cần nghĩ nhiều, nếu Thái tử phi trở lại, thấy ngài như vậy, nhất định sẽ khổ sở.” Người có bộ dáng người hầu lấy lại tinh thần, khuyên giải an ủi.

Tổ y công tử mặt không chút thay đổi, Phong nhi còn sống không? Ngay cả chính hắn cũng không tin! Trong không khí tựa hồ có hơi thở mơ hồ quen thuộc, chẳng lẽ là Phong nhi đến xem hắn sao? “Phong nhi, nếu là nàng lo lắng cho ta, thì đừng đi, hãy ở lại với ta, có thể làm cho ta yêu nàng, cũng là tốt, ta cũng đã thỏa mãn.” Hắn thì thào nói, khóe môi một tia cười khổ.

Bạch Mẫn bỗng nhiên cảm thấy khổ sở, nhin không được cũng rơi lệ, thân mình vừa động, tỉnh lại, đem thu tịch mạch, hoàn cảnh quen thuộc vốn có nhưng lại làm cho nàng có chút xa lạ không quen.

Tổ y công tử kia là ai? Vì sao làm cho nàng một lòng bi ai, không tha?

85. Chương 85

“Cậu sao vậy? Vẻ mặt biểu tình thảm như thế?” Đồng Vi Vi nhìn Bạch Mẫn, kỳ quái hỏi, “Bất quá, đừng nói, cậu hôm nay nhìn đẹp làm cho người ta hết hồn, ngày thường cũng biết cậu xinh đẹp, nhưng lại không giống hôm nay đẹp như vậy, đẹp giống như là....nữ quý.”

Bạch Mẫn trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, “Cái gì nữ quý, tớ có khủng bố như vậy sao?”

“Không phải cái loại nữ quý tóc dài, sắc mặt trắng bệch, đầu lưỡi thè ra như cậu tưởng tượng, mà là cái loại khuya khoắt chạy đến, dường như dụ dỗ đàn ông trong nhà, tỷ như....tỷ như là nếp tiểu thiện linh tinh hồ ly hóa thành nữ quý, đẹp làm cho người ta thần hồn điên đảo.” Đồng Vi Vi cười tủm tỉm nói, đầu ghé vào trên bàn, cẩn thận đánh giá Bạch Mẫn.

Bạch Mẫn trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, không để ý đến nàng.

“Xin hỏi vị nào là Bạch Mẫn tiểu thư?” Bên ngoài có người hỏi, là một nhân viên cửa hàng bán hoa, trong tay đang cầm một bó hoa Mân Côi rất đẹp, nở kiêu diễm vô cùng, bên trên còn mang theo sương sớm.

“Nơi này, nơi này!...” Đồng Vi Vi lập tức chỉ vào Bạch Mẫn nói, “Chính là cô ấy, cô ấy chính là Bạch Mẫn, ai đưa hoa vậy, người nọ bộ dáng đẹp trai không?”

Nhân viên cửa hàng bán hoa mỉm cười, đem hoa đưa cho Bạch Mẫn, Bạch Mẫn kinh ngạc tiếp nhận hoa, mặt trên có tấm thiệp, nét chữ lưu loát, không biết của ai, chỉ một câu “Chú ý thân thể”, nàng ký nhận hoa, nghĩ không ra là ai có lòng tốt như vậy tặng hoa cho nàng, chính mình khi nào thì nổi tiếng như thế? Trước đây đều không có người để ý tới chính mình.

“Thành thật khai ra, là ai vậy?” Đồng Vi Vi không thuận theo không buông tha hỏi.

Bạch Mẫn cười cười nói: “Người ta không kí tên, tớ làm sao biết là ai? Nói không chừng chính là cậu? Nguyên bản khả năng cậu làm là nhiều nhất, thiệp tình nhân năm nay không phải là của cậu làm sao?”

Đồng Vi Vi lập tức lắc đầu, nói: “Lúc này đây, tớ thề với trời, không phải tớ làm, nói sau tớ cũng không viết ra được nét chữ tiêu sái như thế nha, cậu cũng không phải không biết tớ, chữ của tớ nhiều nhất là trình độ năm năm cấp tiểu học thôi.”

Bạch Mẫn cười cười, “Được rồi, nhanh lên làm việc đi, cẩn thận bị lãnh đạo mắng.” Hoa cầm ở trong tay, nhìn nhìn, trên bàn thật đúng là không có nơi đặt, chỉ phải tạm thời đặt một bên bàn làm việc.

Tiếng di động vang lên, là tiếng chuông tin nhắn, bên trên là tin nhắn: Hoa tặng cho em, thích không? Nhớ rõ chăm sóc thân thể của chính mình cho tốt, nguyên bản muốn đi đón em, nhưng trên đường kẹt xe đã muộn, thật có lỗi. Đoạn Chi Sơn. Sau có một cái khuôn mặt đáng yêu vui tươi hơn hỉ tươi cười.

Bạch Mẫn ngẩn người.

Lại kể tiếp, là tin nhắn Đoàn Chi Sơn mời nàng cùng nhau ăn cơm trưa, Bạch Mẫn có chút do dự, nàng không phải một người thích tình cảm lưu luyến ở văn phòng, huống hồ nàng hiện tại đường như cũng không có tâm tình nói chuyện tình yêu, trong đầu dường như vướng bận cái gì. Là cái thanh âm kia sao? Là đối với thanh âm đó tò mò sao? Làm cho nàng có chút không yên lòng?

Chẳng lẽ là chính mình tẩu hỏa nhập ma sao? Như thế nào lại đột nhiên nghe được đến thanh âm mà người khác nghe không được? Nhìn đến những gì người khác nhìn không được?

“Vi Vi, cậu tin tưởng hiện tại lưu hành xuyên qua sao?” Bạch Mẫn cau mày hỏi.

“Xuyên qua?” Đồng Vi Vi ha ha cười, “Cậu đã trưởng thành rồi, không còn nhỏ nữa, còn hỏi ngây thơ như vậy, đó là tưởng tượng của các cô bé, đồng thoại trong nhóm trẻ nhỏ, cùng cậu một cô gái trưởng thành có quan hệ gì? Cậu vẫn là nắm chắc hiện tại đi, làm ra vẻ một cô gái dễ nhìn không dễ theo đuổi, ở đó mà nghĩ cái gì gọi là xuyên qua, đó là lưu hành trong tiểu thuyết, không phải sự thật cuộc sống.”

Bạch Mẫn đột nhiên ngốc, cũng đúng, như thế nào có khả năng có chuyện xuyên qua kỳ quái như vậy đâu? Người hiện đại như thế nào có khả năng chạy đến cổ đại, vấn đề là người cổ đại cùng người hiện đại nhất định không giống nhau, nói không chừng, người hiện đại ở cổ đại liền biến thành quái vật.

Nghĩ vậy, nhin không được cười cười. Tiếp tục công việc của chính mình.

“Phong nhi...” Mơ hồ kêu gọi, hơi thở ngọt ngào, ở bên tai văng lại, trong thanh âm có vui mừng, giống như sũng nịch, Bạch Mẫn sững sốt, đứng ở kia.

“Bạch Mẫn!...” Thanh âm của Đồng Vi Vi đột nhiên vang lên ở bên tai.

“A!...” Bạch Mẫn hoảng hốt nhảy dựng, “Cậu làm gì vậy, làm tớ giật cả mình, hù chết người ta rồi...” Đột nhiên ngây ngẩn cả người, lúc nói lời này, trước mắt giống như có một loại cảm giác quen thuộc, trong lúc nhất thời lại đứng ở kia, nói không ra lời.

“Uy, cậu thật sự là quỷ trên thân?” Đồng Vi Vi cũng lẳng lẳng nhìn nàng, “Cậu như thế nào luôn ngăn người, cùng nói chuyện với cậu cậu cũng không để ý người ta, trong mắt tất cả đều là nghi vấn?”

Bạch Mẫn lắc đầu, hoang mang nói: “Tớ cũng không biết, khả năng thật là uống thuốc cảm mạo nhiều quá, cho nên đầu có chút mơ hồ.”

“Điện thoại trên tay cậu luôn luôn vang, là ai luôn luôn nhắn tin vậy?” Đồng Vi Vi trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, “Mọi người đều đang nhìn cậu, cậu một người ngồi ngẩn người như vậy, gọi vài tiếng cậu cũng không có nghe thấy.”

Bạch Mẫn sững sốt một chút, vội vàng cầm lấy di động, tất cả đều là tin nhắn của Đoàn Chi Sơn, là quan tâm cùng ân cần thăm hỏi, thì ra đã mau tan tâm, chính mình cũng không có cự tuyệt lời mời ăn cơm trưa của hắn, sợ là Đoàn Chi Sơn hiểu lầm nàng là ngầm đồng ý.

“Ai nha? Tin nhắn không dứt như vậy?” Khuôn mặt tươi cười của Đồng Vi Vi nghiêng lại đây, muốn nhìn xem tin nhắn trên di động Bạch Mẫn.

“Bất quá là chút quảng cáo, không có gì hay để xem, nhanh lên làm việc đi, thời gian đi làm lại nói chuyện phiếm, muốn cuốn gói hả?” Bạch Mẫn lập tức cất di động, nếu là để cho Đồng Vi Vi nhìn thấy nội dung tin nhắn, khẳng định nhất thanh hô lên, từ nay về sau, trong công ty nhất định sẽ không thiếu lời đồn đãi chuyện nhảm.

Đồng Vi Vi quỳ quỳ cười, xấu xa nói: “Sẽ không là cái kia Đoàn để nhìn đi?”

Bạch Mẫn trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, cúi đầu làm việc, không hề để ý tới nàng, lặng lẽ đem điện thoại đổi thành chế độ rung, nàng vừa rồi thật sự luôn luôn ngăn người sao? Thậm chí ngay cả âm thanh tin nhắn không ngừng cũng không có nghe đến? Sẽ không là thật quỷ trên thân đi?

Không gian nhà hàng rất tốt, âm nhạc du dương, người thấp giọng nói chuyện phiếm, mùi cơm thơm thảo nhiên.

“Em là cô gái rất kỳ quái.” Đoàn Chi Sơn ôn hòa cười, thanh âm cũng ấm áp.

Bạch Mẫn nhẹ nhàng nhíu mi, thanh âm của hắn làm cho nàng có nhất thời bị mê hoặc, nàng bình thường như vậy, tại sao làm cho hắn mê muội như thế?

“Tôi là nói em bình tĩnh cùng lạnh nhạt, là tôi chưa bao giờ gặp qua, lúc em nhìn thấy tôi, biểu hiện là bình thần như vậy, đến làm cho tôi có chút mất mát.” Đoạn Chi Sơn mỉm cười nói, “Ngay tại trong nháy mắt kia, em liền hấp dẫn tôi.”

Bạch Mẫn mặt đỏ hồng lên, Đoạn Chi Sơn này nói chuyện cũng quá lớn mật đi, chính mình thấy hắn, phản ứng bình thần là vì chính mình trong đầu đang vang lên một cái thanh âm xa lạ, đến làm cho hắn hiểu lầm, còn làm cho hắn mặc danh kỳ diệu thích chính mình. Người đàn ông cấp kim cương như thế, nàng thật đúng là không nghĩ trêu chọc, chỉ sợ là phụ nữ độc thân trong công ty giờ phút này ánh mắt đều nhanh nhìn chăm chăm nàng, nàng cũng không nghĩ muốn xem náo nhiệt gì, hơn nữa đàn ông đa tình như vậy, ở bên cạnh nhất định rất phiền toái.

Đoạn Chi Sơn ôn hòa nhìn cô gái này, trên khuôn mặt có điểm đậm mỉm cười, vẻ mặt có chút hoảng hốt, là một cô gái sâu sắc. Xinh đẹp, cũng không kiêu ngạo. Nhìn kỹ, làm say lòng người. Chính là trong ánh mắt kia tựa hồ ẩn dấu rất nhiều không tha, không biết là vì cái gì, có không hiểu thần nhiên u buồn, nhìn làm cho hắn đau lòng.

“Em có tâm sự?” Đoạn Chi Sơn nhẹ nhàng hỏi.

Bạch Mẫn cười cười, “Không có, chính là hai ngày nay luôn đặc biệt dễ dàng xuất thần, đại khái nguyên nhân là do thành phần thôi miên trong thuốc cảm mạo nhiều quá.”

“Thương lượng một việc được không?” Đoạn Chi Sơn đột nhiên cười nổi lên vui đùa, “Em đi xem phim cùng tôi, tôi mời em ăn bữa cơm.”

Bạch Mẫn sửng sốt.

“Ha ha, em không được từ chối.” Đoạn Chi Sơn tâm tình rất tốt, “Nếu em không đồng ý, tôi chỉ có thể lấy thân phận là thủ trưởng của em đến ép em.”

Bạch Mẫn đột nhiên cảm thấy loại cảm giác này có chút quen thuộc, dường như chính mình cũng từng như vậy cùng người khác vui đùa?! Đầu óc đột nhiên mở ra, mơ hồ là hé ra một gương mặt, là dự hoặc, lười nhác tươi cười, dẫn tới nàng đột nhiên không hiểu ôn nhu cười.

Đoạn Chi Sơn sửng sốt, nụ cười của nàng làm cho nhịp tim đập của hắn cơ hồ đình chỉ. Nàng cười đến như vậy ôn nhu xinh đẹp, giống như là đối mặt với người yêu, gắt gao yêu mến nhau, tín nhiệm, hờn dỗi, mê luyến....

86. Chương 86

Làn nước ẩm áp, Bạch Mẫn miễn cưỡng ngâm mình ở bên trong, chính mình một người ở nhà, có thể thoải mái tắm nước ấm, hai ngày cảm mạo luôn thất thần, công việc đều thiếu chút nữa làm lỗi, nhất định phải nghỉ ngơi tốt một chút, vừa lúc ngày mai là cuối tuần, nhất định phải ngủ lười một giấc cho thật đã, bắt quá, đầu tiên phải nhớ rõ tắt di động, rút điện thoại bàn, nếu không Đồng Vi Vi nhất định “quấy rầy” nàng, người kia tính lực dư thừa, có đôi khi nhiệt tình thật sự là làm cho nàng chịu không nổi.

Mơ hồ, ngoài cửa sổ thổi vào một đợt gió lạnh, dường như cửa sổ không có đóng nhanh, tiếp theo là một trận gió lớn, vù vù, dường như trời mưa.

Bạch Mẫn cảm thấy có từng đợt chóng mặt, là cảm giác xóc nảy, phập phồng, không thể khống chế, tốc độ rất nhanh, bên tai tất cả đều là tiếng gió, tóc đánh vào trên mặt rất đau, muốn bắt lại, nhưng cái gì cũng bắt không được. Sau đó, sau đó....dường như là đột nhiên nhẹ nhàng, rơi xuống, rơi xuống, thời gian thật dài rơi xuống, sau đó là làn nước lạnh lẽo, đem nàng đẩy về phía trước, thân thể cùng nước tựa hồ là hoàn toàn dây dưa cùng một chỗ, không tự chủ được hôn mê cùng sợ hãi.

Là thanh âm tê tâm liệt phế, “Phong nhi!...”

Bạch Mẫn lập tức tỉnh táo lại, trong bồn tắm nước vẫn ấm, vẫn ngâm mình ở trên mặt nước tự do xem xét, cửa sổ phòng tắm đã đóng chặt, bên ngoài là ánh trăng như nước, không có gió, không có mưa. Bạch Mẫn có chút bất an nhìn chung quanh xem, chẳng lẽ là thân mình không thoải mái, cho nên đặc biệt dễ dàng gặp ác mộng? Vẫn là có nguyên nhân gì khác?

Từ trong phòng tắm đi ra, mặc bộ đồ tắm bọc kín người, Bạch Mẫn lười biếng cầm chén đồ uống, nằm ở trên ghế sofa xem tivi, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, làm nàng giật mình nhảy dựng, đang muốn đưa tay ra lấy điện thoại, lại đột nhiên cảm thấy trên cổ có chút đau, lấy tay sờ, dính một chút máu, Bạch Mẫn lập tức từ trên sofa hốt hoảng nhảy xuống, chạy đến trước gương, phát hiện trên cổ có một vết thương nhọt nhọt, có một chút vết máu. Như thế nào cắt qua ?

Cúi đầu, cảm khăn tay chuẩn bị chà lau, lại mở to hai mắt nhìn, nhìn gương, trong gương, một nữ tử xa lạ mà quen thuộc, tố y, khiết dung, xinh đẹp, lịch sự tao nhã, ‘mì gian vi sầu, thần bạn có ưu’ (‘trên mi mắt có sầu lo, trên môi có nét ưu tư’...nhưng mình thấy dễ như thế hay hơn...) cũng đang lẳng lẳng nhìn nàng, cũng là biểu tình kinh ngạc. Nàng kia trên cổ cũng có vết thương nhọt nhọt giống như nàng, chính là, chính là, đó tuyệt đối không phải một cô gái hiện đại, nàng mặc cổ trang xinh đẹp, cài trâm ngọc cổ đại.

Bạch Mẫn hô hấp cơ hồ đình chỉ, cảm thấy sợ hãi, kiên trì quay đầu lại, phía sau cũng không một bóng người, chỉ có chính nàng, lại kiên trì quay đầu đến xem gương.

Trong gương là chính mình dung nhan, vẻ mặt hoảng sợ bất an, vẻ mặt biểu tình ngốc hồ hồ, đang cầm tờ khăn giấy nhìn chằm chằm trong gương, nàng cầm khăn tay làm cái gì?... suy nghĩ hơn nửa ngày, mới mơ hồ nhớ tới, là chính mình trên cổ có một vết máu nhọt nhọt, lau lau, trên khăn tay sạch sẽ như lúc ban đầu, cái gì cũng không có, lại nhìn, chính mình trong gương, trên cổ làn da trơn bóng nhẵn nhụi, ngay cả một dấu vết cũng không có.

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên, Bạch Mẫn cơ hồ là từng bước lên đến bên cạnh điện thoại, số điện thoại quen thuộc, là Đồng Vi Vi. Nàng nắm lên điện thoại, đi lên nói là: “Vi Vi, lại đây theo giúp tớ, tớ hai ngày nay gặp quỷ, làm tớ sợ muốn chết.”

“Không được! Tớ bây giờ đang ở bên ngoài, tớ là muốn nhờ cậu giúp tớ giao thủ cơ phí, tớ cùng nhóm bạn của tớ đang đi thăm thú non sông tươi đẹp.” Thanh âm của Đồng Vi Vi vang dội mà vui vẻ, “Tớ hiện tại đã ở trên đường, trở về không được, cái gì gặp quỷ nha, nói không chừng là cậu trong lòng có quỷ, ha ha, nhớ giúp tớ giao thủ cơ phí, trở về tớ mời cậu ăn cơm!” (hix, mình cũng không biết ‘giao thủ cơ phí’ là như thế nào nữa, đành để nguyên vậy...)

Bạch Mẫn thở dài, buông điện thoại, vọt tới các phòng, bằng tốc độ nhanh nhất bật tất cả đèn lên, mở tủ bát ra, lại một lần nữa xác nhận tất cả các cửa sổ đều đóng chặt, không có một chỗ nào khả nghi, mới trở lại phòng khách, ngồi ở trên sofa, trên tivi là một chương trình nàng bình thường tuyệt đối sẽ không xem, người trên tivi đang ngốc hồ hồ cười.

Xong rồi, xong rồi, Bạch Mẫn trong lòng thán, chỉ cần nàng nhắm mắt lại, sẽ mặc danh kỳ diệu xuất hiện ở trong một cái hoàn cảnh lạ lẫm, nhìn thấy những người xa lạ.

Nhưng mà cũng không thể không ngủ đi.

Trong giấc mơ vẫn là tố y nam tử kia, ở trong một đình viện nói không nên lời là quen thuộc hay là xa lạ, cùng với gió thu, uống rượu giải sầu, thật sự là tửu lượng rất cao, một ly lại một ly, dường như đang uống nước sôi, vẻ mặt cô đơn.

Chính mình liền đứng ở một bên hắt, nhưng hắt nhìn không thấy chính mình, thật muốn nói với hắt một tiếng, “Uống rượu hại đến thân thể, có chuyện gì luẩn quẩn trong lòng, thời gian qua đi sẽ không có chuyện gì nữa.” Nhưng hắt nhìn không thấy chính mình, cũng nghe không thấy chính mình nói, nàng chỉ có thể đứng ở một bên nhìn lo lắng suông. Tuy rằng không biết người này, nhưng trong lòng lại cảm thấy có không hiểu cảm động, vì cái người kêu “Phong nhi”, thương tâm khổ sở thành cái dạng này, nhất định là người si tình, người như vậy ở xã hội hiện nay thế nhưng là rất khó tìm, chính là không biết cái người kia kêu “Phong nhi” cái gì thái tử phi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Một nữ tử bộ dáng nha hoàn đi tới, thanh âm u buồn nói: “Tứ thái tử, ngài không cần như vậy, như vậy lại uống tiếp, sẽ làm bị thương đến thân thể, nếu là Tứ thái tử phi trở về thấy được, nhất định sẽ rất đau lòng

.”

Kỳ quái, Bạch Mẫn nghĩ, vì cái gì bọn họ nhìn không thấy ta, nghe không được ta, ta lại có thể thấy được bọn họ, nghe được bọn họ?

“Nàng nếu sợ ta khổ sở, hẳn là sẽ không trốn đi không thấy ta.” Tổ y công tử quỵn quỵn ngữ khí, lộ ra thương tâm cùng bi ai, “Đã vài ngày, vẫn là một chút tin tức cũng không có, nàng đã không thèm để ý ta là khổ sở hay không nữa rồi. Kỳ thật, nàng nguyên bản sẽ không thực để ý đến ta, lúc ấy gả cho ta, cũng chỉ là bất đắc dĩ, bất quá là vì lợi ích gia tộc, cha mẹ an bài, không thể không gả, cũng chỉ có thể nói, nàng không thể không làm thê tử của Tư Mã Nhuệ ta!”

Tư Mã Nhuệ, ba chữ, giống như một cây đao, xẹt qua tâm Bạch Mẫn, không rõ vì cái gì, Bạch Mẫn đứng ở kia, thế nhưng rơi lệ không ngừng.

Tổ y công tử cười khổ một chút, rượu trong chén, một hơi uống đi xuống, ngửa mặt lên trời mà thán: “Nhưng, Tư Mã Nhuệ ta lại yêu nàng sâu vô cùng, nàng đã bỏ ta mà đi, nay còn có cái gì để quý trọng ? Nếu là có thể biết được nàng hiện tại ở nơi nào, đến không bằng buông tha sinh mệnh đi bởi nàng, không biết nàng lạnh hay không lạnh, có đói bụng không, vách núi đen kia cao như vậy, nước sông lạnh như vậy, Phong nhi như thế nào chịu được ?”

Bạch Mẫn nhắm mắt lại, trong lòng chua xót, lại mở mắt ra, một nhà tịch mịch, TV chớp động các loại hình ảnh, ngọn đèn sáng ngời làm cho hai mắt nhức mỏi.

Lặng lặng trở lại chính mình phòng ngủ, ngồi ở trên giường, vẻ mặt hoảng hốt, cái người gọi là Tư Mã Nhuệ kia rốt cuộc là ai? Vì cái gì nghe được tên của hắn lại đau lòng như thế?

Tiến vào trong chăn, Bạch Mẫn bỗng nhiên nước mắt rơi như mưa, lòng tràn đầy thần thờ.

Nhắm mắt lại, một lòng mờ mịt.

Vẫn là cái hoàn cảnh kia, nàng như gió, lặng lặng đứng, đứng ở bên người tổ y công tử này, đã biết hắn gọi là Tư Mã Nhuệ, đã biết hắn vì chính mình không tìm thấy “Phong nhi” mà thương tâm tuyệt vọng, biết chỉ cần nhắm mắt lại là có thể nhìn đến hắn.

Lại có người từ bên ngoài vội vã tiêu sái tiến vào, vẻ mặt lo lắng, nhìn Tư Mã Nhuệ, nhẹ giọng nói: “Tứ thái tử, mấy ngày gần đây nước sông không ngừng dâng lên, đã mất biện pháp điều tra nghe ngóng đến tin tức của Tứ thái tử phi, chỉ có thể đợi cho nước rút sau lại tiếp tục.”

87. Chương 87

Tư Mã Nhuệ cũng không quay đầu lại, lệ như mưa, mặt vô sắc, chén rượu trong tay đã bị bóp nát, máu tươi theo kẽ ngón tay chảy ra, bả vai hơi hơi rung động, thanh âm lại bình tĩnh dọa người, “Lui xuống đi.” Mỗi một mà tuyệt vọng.

Bạch Mẫn nghĩ rằng hắn sẽ hét lên, sẽ la to, trên ti vi kịch truyền hình ngôn tình chính là như vậy, nam nhân vật chính luôn la hét để diễn tả cảm xúc của chính mình, Tư Mã Nhuệ lại không như vậy, hắn bất động, liền như vậy lặng lặng ngồi, vẫn không nhúc nhích, gió thu thổi lên vạt áo hắn, hơi hơi động, máu vẫn như cũ đang chảy theo kẽ tay. Bạch Mẫn bỗng nhiên cảm thấy trong lòng nhói đau, hắn nhất định rất đau, nhưng hắn bất động, tựa hồ bị thương không phải tay của hắn, mà cùng hắn không quan hệ gì.

Phong nhi kia rốt cuộc ở nơi nào? Vì cái gì không hiện ra?

Nguyên bản kế hoạch muốn ngủ lười bị Đoạn Chi Sơn phá vỡ, Bạch Mẫn vẫn nghĩ muốn đem di động cùng điện thoại đều tắt đi, lại vì buổi tối sơ sẩy, hoặc là nói bởi vì ảo giác khi tắm, đã quên tắt máy, nên mới sáng sớm, chuông điện thoại liên vang không ngừng, làm hại nàng căn bản không thể ngủ lười được nữa.

Nói thật, so sánh với việc ra ngoài, nàng càng hy vọng có thể ở nhà ngủ lười, cũng không biết là như thế nào lại vậy, chính là cảm thấy thân thể chỗ nào cũng đều đau nhức, thật giống như chạy đã lâu trên đường không có nghỉ ngơi, đột nhiên dừng lại, mới phát giác toàn thân thể nào cũng không thoải mái.

Đoạn Chi Sơn, vĩnh viễn đều là sạch sẽ như vậy, nhẹ nhàng khoan khoái, đứng ở cửa xe, vẻ mặt như ánh mặt trời sáng lạn với khuôn mặt tươi cười, Bạch Mẫn cảm thấy kỳ quái, người đàn ông vĩ đại như thế, bộ dáng anh tuấn, lại có tiền, hẳn là một đám người theo đuổi phía sau, vì cái gì không có bạn gái?

Nghĩ không hiểu nổi.

“Em đang nghĩ cái gì vậy? Vẻ mặt biểu tình quý hề hề, nhất định không phải là chuyện tốt gì?” Đoạn Chi Sơn vui vẻ nói, không biết vì cái gì, chỉ cần vừa nhìn thấy cô gái này, hẳn liền cảm thấy toàn tâm toàn ý vui vẻ.

Bạch Mẫn mỉm cười, nói: “Tôi đang ngờ vực vô căn cứ, ngại vì cái gì lại thích tôi, ngại nói ngại thích tôi, tôi đối với ngài không rõ.”

“Có vấn đề sao?” Đoạn Chi Sơn tâm tình rất tốt hỏi.

“Đúng vậy.” Bạch Mẫn khẽ mỉm cười, ngồi vào trong xe, bởi vì là không khí sáng sớm, hô hấp hoàn hảo, “Xem điều kiện của ngài, người bộ dạng tốt, công tác cũng tốt, tính tình cũng tốt, ân, nói ngắn lại một câu, cho tôi mượn người bạn một câu, “Tuyệt đối là một ‘vương lão ngũ’ cấp kim cương”, mà tôi, bình thường như thế, thế nhưng lại được ngài xem trọng như vậy, trong lòng tôi nhưng là không yên, bất an.”

“Có nghiêm trọng như vậy sao?” Đoạn Chi Sơn bật cười hỏi.

“Đương nhiên, điều này làm cho tôi lo được lo mất, tôi còn là cảm thấy người bình thường một chút còn đỡ, ít nhất không cần luôn lo lắng mất đi.” Bạch Mẫn mỉm cười nói, tâm tình dưới ánh mặt trời sáng sủa rất nhiều, vẫn là cảm giác bên ngoài tốt, ít nhất không cần lo lắng lại đột nhiên xuất hiện những người mơ hồ cùng thanh âm kêu gọi kỳ quái, cho dù là thật sự có quý, chỉ sợ cũng sợ ánh mặt trời đi.

Một chiếc xe hơi màu đỏ, dừng ở trước mặt xe bọn họ, Đoạn Chi Sơn mạnh mẽ giẫm phanh lại, xe kết một tiếng, mạnh mẽ dừng lại ngay sát đó, Bạch Mẫn chỉ cảm thấy chính mình bị hung hăng ném về phía trước, lập tức theo bản năng dùng hai tay đưa ra phía trước chống đỡ, miễn cưỡng ngồi ổn.

Đoạn Chi Sơn dường như là nhận ra chủ nhân của chiếc xe này, nhướn mày, mở cửa xe, xuống xe, cửa kính chiếc xe hơi màu đỏ hạ xuống, bên trong xe là một cô gái tuổi còn trẻ, xinh đẹp, hiện đại, lộ ra một cổ lực dự hoặc chết người. “Chi Sơn, đã lâu không gặp?”

Bạch Mẫn mỉm cười, thế này mới đúng, lấy nhân phẩm của Đoạn Chi Sơn, nếu không có chuyện xưa, hẳn rất không có ý nghĩa, nhất định phải có chuyện xưa, hơn nữa là chuyện xưa loạn loạn, mới chính xác, mới đúng với một người rất tốt, tự mình rất cao như anh ta.

Đoạn Chi Sơn quay đầu nhìn Bạch Mẫn trong xe, lại thấy Bạch Mẫn vẻ mặt biểu tình mừng rỡ chế giễu, ngồi ở kia, thực thoải mái, nhàn nhã. Hẳn trong lòng nhất nhạc, cô gái này thật là thú vị, như phản ứng bình thường, hẳn là hoặc quay đầu bước đi, hoặc chính là tức giận phát hỏa, nàng thì khác, chính là lẳng lặng ngồi, trên mặt mang theo ý cười, bộ dáng chờ xem náo nhiệt.

“Chi Sơn!” Cô gái bên trong chiếc xe đỏ nhưng là không thuận theo, thanh âm hờn dỗi, cố ý biểu hiện quen thuộc ra ngoài, đều là vì muốn làm cho Bạch Mẫn biết, nàng mới là người phụ nữ của người đàn ông này.

Đoạn Chi Sơn cau mày nói: “Nguyệt Lạc, chuyện gì?”

“Em nhớ anh.” Nguyệt Lạc cũng không để ý bên cạnh có cô gái khác, căn bản là không đem Bạch Mẫn trong xe để vào mắt, một cô gái im lặng, không tính nhận người như vậy, làm sao là đối thủ của nàng, “Cho nên cố ý tới tìm anh.”

Đoạn Chi Sơn không kiên nhẫn nói: “Anh hôm nay có việc, hôm khác nói sau.”

“Là bởi vì người phụ nữ trong xe kia?” Nguyệt Lạc từ trên xe bước xuống, đi đến ngoài cửa sổ xe Bạch Mẫn, lấy tay gõ vào cửa kính xe, chờ Bạch Mẫn hạ cửa kính xe xuống, cô nhìn nhìn, nói, “Cô là ai?”

Bạch Mẫn mỉm cười, nàng cũng không nghĩ muốn khuấy động dòng nước hỗn loạn này, mở cửa xuống xe, nhìn Nguyệt Lạc, cô gái xinh đẹp, ở trong chuyện tình cảm nhất định rất cởi mở, làm gì cùng với người như thế làm cuộc chiến tranh đoạt tình yêu, nàng khẽ mỉm cười, nhìn Nguyệt Lạc nói: “Vấn đề này không quan trọng, hai người cứ nói chuyện, tôi trước một mình từ từ đi tới, phía trước có cửa hàng đã mở sớm, tôi ở đằng kia chờ hai người.”

Nguyệt Lạc cũng sốt, Đoạn Chi Sơn cũng là sốt, Bạch Mẫn hướng bọn họ khoát tay áo, mỉm cười đi về phía trước, cảm tình, là thứ tối không được tính toán, thiệt tình là quan trọng nhất, nếu là của chính mình, không cần sốt ruột, không phải của chính mình, làm gì miễn cưỡng, Đoạn Chi Sơn này, thật sự không phải sở thích của nàng, hẳn muốn theo đuổi là chuyện của hắn, còn nàng nhận hay không, mới chính là chuyện của nàng.

Tuy là sáng sớm, trong không khí cũng đã có mùi khói ô tô, còn có các loại mùi khác đã sớm một chút phơ ra, dường như đột nhiên nhớ tới, tựa hồ có một loại không khí rất tốt, ngọt ngào, thanh thanh thích thích, chính là nhớ không nổi ở địa phương nào.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc là chỗ nào xảy ra vấn đề?

Ánh mặt trời hạ xuống, là tịch mịch bình thản, Đoạn Chi Sơn cùng Nguyệt Lạc còn không có lại đây, Bạch Mẫn im lặng ngồi, nhìn ngoài cửa sổ, trong lòng đột nhiên dâng lên một trận tơ vương.

Nhắm mắt lại, giống nhau lại nhớ tới cái hoàn cảnh kia, vẫn như cũ là nam nhân kêu Tư Mã Nhuệ, đột nhiên gian, tựa hồ đã qua mấy ngày nay tử, hé ra khuôn mặt đã muốn tiêu tụy làm cho người ta đau lòng, quỵn quỵn thần thái, đoán không ra trầm mặc, lẳng lặng ngồi, nhìn tờ giấy đặt trên bàn, trên đó là lời bài hát [Thủy điều ca đầu] của Tô Thức, nhìn đến những ca từ này, bên tai Bạch Mẫn lập tức vang lên thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Vương Phi, khiến trong lòng nàng từng đợt tịch mịch.

Đột nhiên cười khổ, mới phát hiện lẽ đã doanh tròng, không biết vì sao, chính là đau lòng, đau lòng nam nhân kia ngẩn người nhìn tờ giấy trước mặt, nhìn, tay lại chạm không đến, đau lòng, nhưng không có cách nào cho hắn ấm áp, Phong nhi kia, là ai? Làm cho hắn thương tâm như thế!

Đột nhiên, có bóng người đi vào, là một nam nhân ôn hòa, vỗ về vai của Tư Mã Nhuệ, nhẹ nhàng nói: “Tứ đệ, tội gì như vậy, có một số việc, chỉ có thể chấp nhận. Liên như ta năm đó, như đệ hôm nay.”

Tư Mã Nhuệ không nói, ánh mắt ngơ ngác nhìn chằm chằm tờ giấy trước mặt, nhìn nét chữ trên đó, giống như thấy được bộ dáng của Mộ Dung Phong, cầm bút, hàm chứa ý cười, đứng ở trước mặt hắn, ôn nhu cười, hờn dỗi trách, làm cho hắn có một thân một lòng hạnh phúc, lệ và cười, cùng nhau chảy xuống.

88. Chương 88

Tư Mã Triết nhìn, trong lòng đau, năm đó hắn cùng Hồng Ngọc cũng là như thế, Hồng Ngọc đi rồi, hắn cảm thấy sinh mệnh hắn như mất đi, nhưng lại vẫn còn sống, sau lại cưới Mộ Dung Thiên, tuy rằng cũng là nữ tử xinh đẹp dịu dàng, vừa ý, nhưng lòng đã nguội lạnh.

Ngay cả biết là Hồng Ngọc phản bội chính mình, lại vẫn là tha thứ, giống nhau chỉ cần nàng vui vẻ, hết thấy cũng không quan trọng. Nay, xem bộ dáng Tư Mã Nhuệ, nghĩ đến nữ tử bằng tuyết thông minh kia, chỉ có thể lắc đầu than nhẹ, một khi đã như vậy, làm gì lúc trước quen biết nhau, nếu là cưới Mộ Dung Tuyết, có lẽ vốn không có khúc mắc ân oán thị phi này.

Ngón tay Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng xẹt qua những chữ này, nhẹ nhàng, giống như đang vuốt ve mặt Mộ Dung Phong, vẻ mặt chuyên chú, trong mắt có lệ, trên môi có cười.

Bạch Mẫn một bên nhìn xem mà lòng chua xót, người kia trên tay vẫn còn băng gạc, máu vẫn như cũ chảy, băng gạc là màu đỏ, Bạch Mẫn nhìn thấy mà khổ sở, vì sao lại vì người này mà khổ sở? Không biết, chính là cảm thấy đau lòng, muốn bồi hắn ngồi xuống, chẳng sợ chỉ có thể xa xa nhìn hắn như thế mà chạm không đến, thì ra cũng là hạnh phúc. Bởi vì, người này muốn chạm đến Phong nhi của hắn cũng là không thể, sợ là Phong nhi kia sớm đã hương tiêu ngọc vẫn, hồn quy thiên phương.

Chỉ nghe, thanh âm Tư Mã Nhuệ nhẹ giọng gọi: Phong nhi, Phong nhi, Phong nhi..... Thanh âm đều tràn ngập đau lòng, yêu say đắm, tưởng niệm, thanh thanh giống như là trong lòng máu chảy từng giọt, gọi si ngốc, nhớ ngây ngốc, một tiếng gọi, một hàng lệ, một tia cười, lại nuốt không dưới bị thống, giấu không nổi tiếng thở dài.

Tư Mã Triết cúi đầu, nước mắt rơi xuống, đệ đệ này chưa bao giờ vì chữ tình mà cúi đầu, vẫn luôn chơi trò hoa gian, nay thế nhưng si ngốc đến như vậy, vì Phong nhi kia, đáng giá.

“Bạch Mẫn,” thanh âm của Đoạn Chi Sơn đột nhiên vang lên, đánh gãy suy nghĩ của Bạch Mẫn, trước mắt sáng ngời, tầm mắt lại trở về cửa hàng hiện tại, trước mặt là Đoạn Chi Sơn, không có Nguyệt Lạc, hần cười nói, “Em hần đã sốt ruột chờ đi, Nguyệt Lạc có hơi phiền toái một chút. Là em gái bạn tốt của tôi, thuở nhỏ tùy hứng đã quen, em không cần để ý, không để ý đến cô ấy là tốt rồi.”

Bạch Mẫn mờ mịt cười, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

“Tức giận sao?” Đoạn Chi Sơn liếc biểu tình của Bạch Mẫn có chút u buồn, nghĩ rằng nàng chờ nóng nảy, có chút tức giận, thanh âm ôn nhu, lời nói nhỏ nhẹ nói, “Tôi cam đoan lần sau sẽ không lại xuất hiện loại tình huống này nữa.”

“Không phải, tôi chỉ là đột nhiên có chút cảm xúc.” Bạch Mẫn mỉm cười, thản nhiên, ngữ khí khách khí nói “Ngài muốn ăn chút gì sao?”

Đoạn Chi Sơn lắc lắc đầu, “Ở nhà tôi đã ăn rồi. Chúng ta đi thôi.”

“Phong nhi, đừng đi, được không?” Là cái thanh âm u buồn kia nhẹ nhàng cầu xin.

Bạch Mẫn dừng một chút, xung quanh chính là thực khách đang nói chuyện, khả năng lại là xuất hiện ảo giác, nghe được thanh âm không nên nghe.

Cùng Đoạn Chi Sơn đi ra, dưới ánh mặt trời, ánh mắt hơi hơi nhú lại, trong lòng cũng là hung hăng tê rần, nói không nên lời cảm giác, dường như là đã làm tổn thương lòng người khác, tuy là vô tâm, nhưng lại bị thương đổ máu.

Từng bước đi, đều đi thật vất vả, lại thân bất do kỷ.

Tứ thái tử phủ, một mảnh lạnh lùng, trời mưa không ngừng, một đám người ra ngoài tìm kiếm Tứ thái tử phi đều đã trở về, mỗi người đều mang về cùng một tin tức, “Không có tin tức của Tứ thái tử phi.”

Tin tức đồng dạng cũng rơi vào Tường Phúc cung, Thái Hậu bởi vì sốt ruột sinh hỏa đã muốn nằm trên giường nghỉ ngơi, nghe được tin tức không ngừng truyền đến, những nếp nhăn trên mặt càng nhiều, phân phó Tiểu Đức tử đem Hoàng hậu gọi vào trước giường chính mình, có một số việc không thể không dự phòng trước.

“Mẫu hậu, người gọi con dâu đến có việc gì sao?” Hoàng hậu sắc mặt cũng không tốt, tái nhợt, mỗi một, Mộ Dung Phong xảy ra chuyện ngoài ý muốn làm cho nàng cho tới bây giờ vẫn là không thể bình yên mà ngủ, cứ nghĩ đến khuôn mặt đơn thuần đáng yêu kia, trong lòng liền đau.

“Tình hình Nhuệ nhi nay như thế nào?” Thái Hậu miễn cưỡng ngồi xuống, tựa vào trên giường, hơi hơi có chút thở dốc, nhẹ giọng hỏi.

Hoàng hậu lắc lắc đầu, khổ sở nói: “Nghe Yên Ngọc nói, đã sáu bảy ngày, bắt đầu từ khi Phong nhi bị con ngựa chấn kinh tha ra khỏi hoàng cung không thấy bóng dáng, hần bắt đầu ngăn người, cái gì cũng không nói, chỗ nào cũng không đi, cả người chính là đứng ở trong phòng nhìn một ít đồ vật Phong nhi lưu lại trước kia mà rơi nước mắt, nghe nói, Triết nhi từng đi qua thăm hần, nhưng cũng chưa từng cùng hần nói một câu.”

Thái Hậu nửa ngày không nói chuyện, lẳng lặng suy nghĩ, sau đó mới nói: “Đây không phải tính cách của Nhuệ nhi! Nếu hần thừa dịp mọi người không chú ý chạy ra ngoài, chỉ sợ là không còn có khả năng trở về. Nay đứng ở trong nhà, cũng chỉ là hy vọng người phải đi có thể mang Phong nhi trở về, hơn nữa, cũng có một nguyên nhân, chính là, ta làm cho Nhã Lệ ở trong nước trà của hần thả một loại dược, ngày đó thấy hần một người si ngốc ngơ ngác từ trong Noãn Ngọc các đi ra ngoài, chỉ biết sẽ gặp chuyện không may, cho nên lập tức phân phó Nhã Lệ đưa một ít dược đi qua, nay, nhìn tình hình hần càng ngày càng nghiêm trọng,

con hãy lập tức đi phân phó Nhã Lệ một lần nữa tăng thêm liều lượng dược, bất luận như thế nào cũng phải chống đỡ được trong khoảng thời gian này, một thời gian sau, có lẽ sẽ đỡ.”

Một hơi nói xong, Thái Hậu có chút mệt, dừng lại, thở hổn hển.

“Có thể hay không ảnh hưởng đến thân thể hần?” Hoàng hậu lo lắng hỏi.

Thái Hậu lắc lắc đầu, “Tạm thời sẽ không, cho dù có ảnh hưởng, về sau chậm rãi điều dưỡng là được, nay phải nghĩ hết mọi biện pháp lưu hần ở trong cung.”

Hoàng hậu khe khẽ thở dài, gật gật đầu.

“Hần có hay không nói phải xử trí mẫu tử Lưu thị như thế nào?” Thái Hậu nghĩ nghĩ hỏi.

Hoàng hậu lắc lắc đầu, cũng có chút khó hiểu nói: “Người vừa hỏi như vậy, con dâu đến là muốn nói một việc rất lạ, theo đạo lý, hần để ý Phong nhi như vậy, nay Phong nhi bởi vì mẫu tử Lưu thị mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu có khả năng, hần chắc chắn tự tay kết liễu Lưu thị, nhưng hần không có làm, hần làm cho Lệ phi giải độc của Lưu thị, đưa nàng cùng Tư Mã Cường mẫu tử hai người đi Tư Quá uyển, còn dặn người chăm sóc, về phần Hồng Ngọc, bởi vì vết thương trên tay, Nhuệ nhi cố ý cho phép nàng có thể về Ngụy phủ tĩnh dưỡng, chờ vết thương trên tay tốt hơn về sau lại đi Tư Quá uyển. Về phần Nhuệ nhi vì sao như thế, không người nào biết, con dâu cũng đoán không ra.”

Thái Hậu cũng đoán không ra nguyên nhân, trong lòng thật sự là hận không thể thiên đao vạn quả nữ nhân Lưu thị kia.

Một ngày kia, sau khi Mộ Dung Thiên tỉnh lại, chuyện đầu tiên làm, chính là vọt vào phòng Mộ Dung Tuyết, nâng tay cho Mộ Dung Tuyết một cái tát, đánh cho Mộ Dung Tuyết khóe miệng đổ máu, vẻ mặt mờ mịt khó hiểu, Mộ Dung Thiên tức giận đến cả người run run, oán hận nói: “Mộ Dung Tuyết, từ nay về sau, người sống hay chết cùng Mộ Dung gia không quan hệ, người nhớ kỹ cho ta, ta thề với mẫu thân dưới cửu tuyền, từ hôm nay trở đi, Mộ Dung Tuyết người chính là Tuyết phi của Hoàng Thượng, vì người, hy sinh hạnh phúc của Tam muội khi còn sống, vì người, đánh mất tính mạng của Tam muội. Người, thật sự là kiếp số của Mộ Dung gia! Ta hận người!”

Mộ Dung Tuyết nhìn Mộ Dung Thiên khóc thương tâm, nhất thời mờ mịt, Tam tỷ xảy ra chuyện gì?

“Xuân Hỉ, xảy ra chuyện gì?”

Xuân Hỉ không nói gì, không biết nói như thế nào, chỉ có trầm mặc!

“Xuân Hỉ, Tam tỷ của ta đâu? Tỷ ấy rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Xuân Hỉ chính là khóc, nói không nên lời, biết nói như thế nào? Nói cho Mộ Dung Tuyết, Tam tỷ của nàng nay sinh tử chưa biết?! Chỉ sợ nàng sẽ điên mất.

“Đại tỷ!...” Mộ Dung Tuyết nhìn Mộ Dung Thiên, Mộ Dung Thiên mặt không chút thay đổi, từ trong phòng từng bước một đi ra ngoài, không hề quay đầu lại.

89. Chương 89

“Xuân Hỉ, Tam tỷ của ta rốt cuộc như thế nào rồi?! Người nhanh lên nói cho ta biết!...” Mộ Dung Tuyết cơ hồ điên mất, đại tỷ lần đầu tiên bị ai và phần nộ như thế, chỉ trích nàng như thế, rốt cuộc Mộ Dung Phong xảy ra chuyện gì? Vì cái gì nàng sau khi rời khỏi đây cũng không có trở về?

“Tam tiểu thư...nàng...nàng...nàng đã xảy ra chuyện.” Xuân Hỉ thanh âm nghẹn ngào ở cổ họng, không biết giải thích như thế nào, “Là, là Lưu phi nương nương đâm bị thương ngựa, không, là, là Nhị thái tử bắt cóc Tứ thái tử phi, sau đó, sau đó, con ngựa kia, kéo theo Tứ thái tử phi, không biết đi nơi nào, đã phái người đi tìm,...nương nương! Nương nương! Người đâu!...”

Mộ Dung Tuyết chỉ cảm thấy một hơi chặn ở ngực, nói không nên lời cảm giác bị đè nén cùng khó chịu, nhìn Xuân Hỉ, cũng muốn hỏi rõ, nhưng vừa mở miệng, một ngụm máu tươi văng lên mặt Xuân Hỉ, ánh mắt nhắm lại, ngất đi.

Ba ngày sau.

Yên Ngọc bưng cơm tiến vào, nhìn Tư Mã Nhuệ, không dám mở miệng, đem cơm đặt lên bàn, Tư Mã Nhuệ đã ngồi như vậy ba ngày, cứ như vậy ngồi, nhìn chữ trên giấy ngăn người.

“Yên Ngọc, có phải hay không trong nước trà có gì đó khác?” Tư Mã Nhuệ lạnh lùng hỏi, ngữ khí đến còn là bình tĩnh.

Yên Ngọc bất an nhìn Tư Mã Nhuệ, Thái Hậu cùng Hoàng hậu dặn nàng ở trong nước trà của Tư Mã Nhuệ hạ “độc”, lúc bắt đầu, Tư Mã Nhuệ đại khái là vì đắm chìm trong bi ai cũng không có để ý biến hóa trên thân thể chính mình, nhưng là, được của Lệ phi khiến cho hắn không thể đứng thẳng hoặc đi lại trong thời gian dài, chỉ có thể ngồi, một thời gian sau, hắn đương nhiên phát hiện .

“Tứ thái tử, nô tỳ, nô tỳ...” Yên Ngọc ấp a ập úng, không biết giải thích như thế nào.

Tư Mã Nhuệ khe khẽ thở dài, khoát tay áo, mệt mỏi nói: “Thôi, người tự nhiên là không có gan này, thuốc này tà môn như thế, hẳn là thuốc của Ô Mông quốc, trừ bỏ Lệ phi không ai có loại thuốc tà môn giống như thuốc này, sợ là chủ ý của tổ mẫu. Đi xuống đi.”

Tư Mã Nhuệ thế nhưng không phản kháng, đối với cơm trước mặt máy móc ăn, một ngụm lại một ngụm cứng rắn xuống nuốt, Yên Ngọc nhìn xem mà lòng chua xót, chỉ có thể chạy ra bên ngoài rơi lệ.

Từ sau khi Mộ Dung Phong xảy ra chuyện, Xuân Liễu cũng không có nói qua một câu, chính là một người lặng lẽ rơi lệ, trốn tránh mọi người, một lần lại một lần quét tước phòng của Mộ Dung Phong, tới khi mặt đất đều chiếu ra bóng người, trên bàn giống như phô ra một tầng ngọc, đem chăn cũng quen từng nếp gấp. Cuối cùng, không còn chuyện gì làm, liền một mình trốn đến một nơi không có người cần môi khóc. Khóc đến mức Yên Ngọc không dám nghĩ cũng không dám nhìn, chỉ sợ nhìn cũng khóc theo.

Còn có Tứ thái tử, liền ngày ngày ngồi, đối với gì đó Tứ thái tử phi lưu lại mà ngăn người, bất động, không nói một lời.

Lệ phi đến xem một lần khóc một lần, chạy đi tìm Thái Hậu, khóc nói: “Thái hậu nương nương, người tha cho Lệ phi đi, Lệ phi thực không nghĩ tiếp tục dùng được với Tứ thái tử, hẳn, nhìn bộ dáng hắn, trong lòng Lệ phi thật sự rất khó chịu, người...”

Thái Hậu cắn răng, khóc nói: “Lệ phi, khổ sở mấy cũng phải dùng, không thể không dùng, lấy tính cách của Nhuệ nhi, nếu hắn được tự do, chỉ sợ là chúng ta sẽ không còn được gặp lại hắn, nay Phong nhi đã sinh tử không rõ như vậy, ta không thể để Nhuệ nhi cũng như thế.”

Lệ phi thật muốn nghiền nát Lưu phi, như thế nào có thể ngoan độc như thế, như thế nào có thể chấm dứt tính mạng của Mộ Dung Phong như vậy.

Con ngựa chạy như điên như vậy, từ trong hoàng cung Noãn Ngọc các thoát ra, dọc theo đường thẳng hướng đi ra ngoài, theo một đường bỏ chạy. Con ngựa bị đau cứ như vậy một đường lao ra hoàng cung, vừa vặn lúc này cổng đại môn của hoàng cung có thị vệ trực đêm, cho nên đại môn chưa kịp đóng, con ngựa kia liền một đường chạy vội mà ra, thẳng đến ngoài hoàng cung mấy chục dặm chỗ có vách núi đen, sau đó một đầu vọt đi xuống, lọt vào trong dòng nước sông mãnh liệt, nháy mắt đã không có dấu vết.

Tình hình như thế, cứu như thế nào? Làm sao còn có hy vọng còn sống? Sợ là chết cũng không thấy thi thể!

Thái Hậu sau đó liền cho niêm phong Noãn Ngọc các, Lệ phi cùng Tuyệt phi tất cả đều đưa đi Hòa Dương cung của Lưu phi.

Hạ lệnh, từ nay về sau, Noãn Ngọc các này, trừ phi Mộ Dung Phong trở về, không thể cho người ta bước vào nửa bước. Chỉ chừa lại một hai thái giám luôn luôn quét dọn sạch sẽ.

Toàn bộ hoàng cung lâm vào trong một bầu không khí bi thương không nói nên lời.

Thái Hậu ốm đau ở trên giường, lưỡi tiếp khách, lại cố tình vào những ngày này, có người đến thăm, đúng lúc Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu cũng tiến đến vấn an Thái Hậu, người tới, một thân ung dung, trang phục đẹp đẽ quý giá, bộ dáng cùng Hoàng Thượng có vài phần tương tự, chính là càng nhiều thêm một chút ngạo mạn.

“Ôi, thật nhiều chuyện, không phải chỉ là đã chết một cái thái tử phi thôi sao, vậy mà ưu thương thành cái dạng này sao? Đến, Uyển Lộ, tham kiến Thái Hậu nương nương đương triều, tỷ muội tốt của bà ngoại con.” Người tới không khách khí nói, ngữ khí nghe khiến người ta cực kỳ không thoải mái.

Một nữ tử tuổi còn trẻ, khoảng trên dưới hai mươi tuổi, một đôi mắt hạnh thật to, lộ ra dã tính cùng không phục, mi nồng đậm, sống mũi thẳng, môi hồng hồng. Hướng về phía Thái Hậu thì lễ, ngữ khí ôn nhu hòa hoãn nói: “Uyển Lộ tham kiến Thái Hậu nương nương.”

Thái Hậu lười biếng nói: “Đây là?”

“Đây là cháu gái nhỏ tuổi nhất của ta, Mạnh Uyển Lộ, nay tuổi vừa hai mươi.” Người tới cười hì hì nói, “Có phải hay không bộ dạng rất giống ta khi còn trẻ?”

“Có vài phần, nhất là vẻ mặt thần thái.” Thái Hậu thản nhiên nói, “Đã gả cho người ta chưa?”

“Còn không có chọn được người thích hợp.” Người tới lạnh lùng nói, “Nghe nói ngài không thoải mái, ta hôm nay lại đây nhìn một cái, cái kia cháu ngoại trai của ta như thế nào không chịu nổi như thế, vì một cái nữ nhân thế nhưng suy sút thành bộ dáng kia, ta vừa mới đi qua xem, thật sự là làm cho người ta cáu giận!”

Thái Hậu thản nhiên nói: “Nhuệ nhi đã là người trưởng thành, hẳn phải như thế nào, ta làm sao làm chủ được, tùy hắn đi thôi. Phong nhi nay sinh tử không rõ, không chỉ có hắn lo lắng khổ sở, ta cũng vậy, trong lòng không bỏ xuống được, đã nhiều ngày cảm xúc và thân thể cũng không được tốt, nếu như không có việc gì, liền lui đi... hoàng nhi, cùng tỷ tỷ của con tán gẫu vài câu, ta cảm thấy có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi. Đề lui đi.”

Hoàng Thượng một bên mỉm cười nói: “Tỷ tỷ, tỷ đệ chúng ta hai người đi nơi khác nói chuyện đi, mẫu hậu không được thoải mái, đừng quấy rầy người. Tỷ tỷ đi xem Huệ nhi, có từng cùng hắn nói chuyện?”

Người tới thở phì phì nói: “Nói chuyện? Ta chỉ là thấy một cái bóng dáng của hắn, hắn căn bản là không nhìn ta liếc mắt một cái, cả người tựa như cái ngóc tử, ngơ ngác ngồi, tức giận đến ta hận không thể một cái tát đánh tỉnh hắn!”

“Đúng vậy,” Hoàng Thượng phía trước dẫn đường, rời đi Tường Phúc cung, quay đầu thấy trong mắt mẫu thân là không kiên nhẫn cùng khinh thường, tỷ tỷ này đến không được hoàng cung hoan nghênh, nguyên bản là một người không được phép lại bước vào hoàng cung nữa bước, nhưng là, ai đối với nàng cũng không có biện pháp, nàng muốn đến sẽ đến, muốn đi phải đi, hoàn toàn không thay đổi tính tình lúc trước khi rời hoàng cung, năm ấy, phụ thân của chính mình cũng đối với nàng không có cách nào, nên có thể mang nàng rời đi không quấy rầy mẫu hậu là chuyện quan trọng nhất.

90. Chương 90

Bạch Mẫn đi cùng Đoạn Chi Sơn suốt một ngày, không ngoài những chuyện như ăn cơm, đi dạo phố, xem phim, cảm thấy có chút chán nản, người đàn ông này, thật sự không phải tình yêu của nàng, trong lòng nàng tựa hồ có cảm giác thuộc sở hữu không nói nên lời, dường như có người ở một địa phương khác đang chờ nàng trở về.

Đoạn Chi Sơn là một người có mười phần tự tin, hắn thích Bạch Mẫn, cứ như vậy không thèm che dấu theo đuổi, hắn cảm thấy Bạch Mẫn sẽ không cự tuyệt hắn. Bởi vì hắn thật sự là một người không tệ, không chỉ có chính hắn cảm thấy như vậy, mà trên thực tế chính là như thế.

Nhìn xe của Đoạn Chi Sơn biến mất ở góc đường, Bạch Mẫn có chút mệt, xoay người chuẩn bị lấy chìa khóa mở cửa, một mùi hương xông vào mũi, mùi hương này nàng đã biết, nàng cũng không quay đầu lại, lẳng lặng mở miệng tiếp đón: “Nguyệt Lạc, đã trở về rồi, muốn vào nhà ngồi sao?”

“Nhà cô có người.” Nguyệt Lạc lạnh lùng nói, “Chỉ sợ không tiện đi.”

“Đó là chị dâu tôi.” Bạch Mẫn thản nhiên nói, “Là lo lắng tôi một người ở nhà, cho nên cố ý trở về gấp giúp tôi. Muốn vào sao?”

“Thôi, chúng ta liền đứng ở nơi này nói vài câu đi.” Nguyệt Lạc vẫn như cũ lạnh lùng nói.

“Được rồi.” Bạch Mẫn xoay người lại, dưới ánh đèn đường, hé ra khuôn mặt bình tĩnh ôn hòa, nhìn không ra vẻ gì mất hứng cùng khiêu khích, “Hắn là về Đoạn Chi Sơn đi.”

“Anh ấy là người của tôi!” Nguyệt Lạc trong ánh mắt đột nhiên có lệ, cô gái này, liền như vậy lẳng lẳng đứng ở trước mặt nàng, không có gì khoe ra, như thế nào có khả năng? Đoạn Chi Sơn vĩ đại như vậy, cô gái này có được sự quan tâm cùng tình cảm của hắn, như thế nào có khả năng không cảm thấy mỹ mãn? “Cô không cần chen chân vào, tôi đã vì anh ấy hao tâm tổn trí mười năm, hai người mới quen nhau mấy ngày?”

“Đây là chuyện của cô và anh ta, cùng tôi không quan hệ, tôi cũng không có ý làm người của anh ta, anh ta theo đuổi tôi là tự do của anh ta, tôi không nhận, cũng là quyền lợi của tôi. Cô không cần dạy tôi phải làm như thế nào.” Bạch Mẫn thản nhiên nói, “Cô yêu anh ta là chuyện của cô, mười năm thì như thế nào? Chính là thời gian, không phải quá trình.”

“Cô không yêu anh ấy?” Nguyệt Lạc không tin hỏi.

“Tôi chỉ có thể nói tôi hiện tại không yêu anh ta.” Bạch Mẫn vẫn như cũ bình tĩnh nói, “Nhưng không cách nào cam đoan về sau này. Có đôi khi, chúng ta cho rằng chúng ta sẽ không yêu một người, nhưng đến lúc yêu, cũng là thân bất do kỷ.”

Đột nhiên, trong lòng hoảng hốt, vì cái gì, trong lòng nàng trăm chuyển ngàn hồi một thanh âm, dĩ nhiên lại là gọi tên của một người xa lạ, “Tư Mã Nhuệ!”, nam tử cổ đại thanh thanh gọi “Phong nhi” này, đúng là một thanh âm quyến luyến trong lòng nàng lúc này!

Bạch Mẫn đột nhiên rơi lệ, dọa Nguyệt Lạc nhảy dựng, cô gái này, dưới ánh đèn đường thoát nhìn, đẹp làm cho người ta tâm động, nét đẹp như vậy có cảm giác không thật, giống như không phải người thời đại này nên có.

“Cô, cô sao vậy? Như thế nào đột nhiên lại khóc?” Nguyệt Lạc có chút bất an hỏi.

Bạch Mẫn mỉm cười, khẽ thở dài, “Chính là đột nhiên có chút cảm xúc, không có chuyện gì, nếu không có việc gì, lúc này đêm đã khuya, tôi cũng muốn trở về nghỉ ngơi.”

Nguyệt Lạc nhìn Bạch Mẫn một người lẳng lẳng rời đi, lưu lại thân ảnh đã có vẻ u buồn không nói nên lời, cô gái này tối thiểu bây giờ còn không yêu Đoạn Chi Sơn, điều này có thể hay không gọi lên dục vọng chinh phục của Đoạn Chi Sơn đâu? Hắn chưa từng bị người cự tuyệt, có phải hay không bởi vậy mà càng gia tăng theo đuổi đối với Bạch Mẫn?

Đến phòng khách, chị dâu còn chưa đi nghỉ ngơi, ngồi ở sofa xem ti vi, mỉm cười nhìn Bạch Mẫn, nói: “Người đưa em trở về thoát nhìn không tệ nha.”

Bạch Mẫn hơi hơi sững sốt một chút, sau có phản ứng, thì ra chị dâu là chỉ Đoạn Chi Sơn vừa mới rời đi, mỉm cười nói: “Là lãnh đạo mới tới của công ty chúng em, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tự tin tràn đầy, không phải mẫu người em thích, người như thế rất rêu rao, rất tự cho là đúng, cho rằng thiên hạ không có cái gì là không chiếm được, ha ha, em vừa mới cùng anh ta từ bên ngoài trở về, vị hồng nhan tri kỷ của anh ta cũng đã chờ ở ngoài cửa nhà chúng ta, thật sự là không thú vị.”

“Sớm như vậy đã kết luận.” Chị dâu cười trêu ghẹo, “Nói không chừng người ta chính là thật sự thích em, cho nên khẩn cấp nghĩ cách lập tức bắt tới trong tay.”

“Em đã bao nhiêu tuổi rồi, còn tin tưởng loại tình cảm nhất kiến chung tình này sao?! Tha cho em đi, nào có chuyện chỉ gặp một lần mà bắt đầu yêu thích đối phương, ít nhất trước mắt là em không tin, em cuối cùng cảm thấy thích một người cần ở trong bất tri bất giác tình cảm rót vào thể xác và tinh thần mới đúng.” Bạch Mẫn không cho là đúng nói, “Anh ta quả thật là vĩ đại, nhưng cùng em không quan hệ. Chí nhĩ đâu?”

“Đã ngủ, hôm nay chơi một ngày, trở về liền thét to một chết, lúc tắm rửa thiếu chút nữa nằm ở trong bồn tắm mà ngủ. Thời điểm bắt đầu còn nói phải đợi em trở về, trong lúc chờ liền ngủ.” Chị dâu cười, ôn hòa nói, hai người các nàng quan hệ vẫn không tệ, tuy là cô, lại như chị em ruột, có thể nói chuyện phiếm.

Ở trong phòng khách cùng chị dâu hàn huyên vài câu, Bạch Mẫn đi tắm rửa, chuẩn bị nghỉ ngơi, có chị dâu ở đây, cảm giác an tâm không ít, cho dù lại có ảo giác, lại có thanh âm kỳ quái, cũng không phải sợ hãi như vậy nữa. Hắn là cha mẹ lo lắng nàng một người ở nhà, cho nên cố ý bảo chị dâu trở về cùng nàng, dù sao

con gái độc thân một mình ở nhà, thật sự có điểm không ổn, hơn nữa nơi này vẫn là nằm trong một khu vực xa hoa.

Vẫn là cái hoàn cảnh kia, vẫn là những người đó, hiện tại, Bạch Mẫn đã có thể nhận ra được Tư Mã Nhuệ, nàng biết vị vương công quý tộc mặc tố y này là một vị Tứ thái tử của thời đại này, người bộ dạng thật đúng là không sai, mi thanh mục lãng, mặt nhợt hoa đào, là nam nhân tiêu chuẩn dễ nhìn, nếu Đồng Vi Vi nhìn thấy, nhất định hai mắt tỏa ánh sáng, người có loại diện mạo giống như hắc, ở hiện đại cũng là khó tìm, nhất là trên người hắc còn có khí chất cao quý đặc thù, đây là do hoàn cảnh sinh hoạt trong hoàng cung, từ nhỏ dưỡng thành, đương nhiên bên trong cũng có thành phần trời sinh.

Không biết vì cái gì, Bạch Mẫn không hề sợ hãi nhìn thấy người này, thậm chí có chút hy vọng nhìn thấy người này, giống như chỉ cần nhìn thấy hắc, liền cảm thấy trong lòng có chút vui vẻ.

Chính là, hắc vẫn như cũ mày không giãn ra, vẻ u buồn vẫn đang ngày một nặng nề, nét trầm mặc cũng không có giảm bớt nửa phần. Bạch Mẫn đối với nữ tử kêu “Phong nhi” kia thật sự là cực tò mò, rốt cuộc là một nữ tử như thế nào, làm cho Tư Mã Nhuệ quyến luyến thật sâu như thế?

Một vị nữ tử chắc là nha đầu từ bên ngoài đi đến, trên mặt có chút tức giận, miệng than thở như vừa nói xong cái gì, đi vào trong phòng, dùng thanh âm có chút không vui nói: “Tứ thái tử, Ngụy đại nhân cầu kiến....dường như mang đến cho ngài một người mới. Hình như chính là người ngày hôm qua cùng Mạnh lão phu nhân đến xem ngài, Mạnh tiểu thư.”

Tư Mã Nhuệ nhướng mày, nhớ không nổi ngày hôm qua có người nào đến xem qua chính mình.

Bạch Mẫn sững sốt một chút, thấy từ bên ngoài tiến vào một vị quan viên, tuổi ước chừng khoảng bốn, năm mươi tuổi, khí sắc không được tốt, thấy Tư Mã Nhuệ, lập tức thi lễ, “Tham kiến Tứ thái tử.”

“Đứng dậy đi.” Tư Mã Nhuệ thanh âm thản nhiên, tựa hồ luôn luôn nghĩ đến tâm sự gì, không nói lời nào, nhưng cũng không biểu hiện hắc không xã giao với người, người đến đây, hắc tựa hồ vẫn lễ phép, thậm chí đối với Thái Hậu dùng được không chế hắc đều biểu hiện không sao cả, trừ bỏ thời điểm một mình một người thần thờ, cái thời điểm kia hắc làm một chuyện duy nhất, chính là tưởng niệm Mộ Dung Phong.

“Thần không dám đứng lên, tội nữ Hồng Ngọc phạm phải đại sai...” Ngụy đại nhân cúi đầu, không dám ngẩng đầu, tuy rằng ngồi đối diện là cháu ngoại trai của chính mình thê tử, nhưng, dù sao cũng là quan hệ quân thần, nói như thế nào?

91. Chương 91

“Phong nhi cũng không phải do nàng tiến bước, nàng làm sao phạm đại sai, đứng dậy đi.” Tư Mã Nhuệ quyến luyến nói, ánh mắt không có rời đi tờ giấy trên bàn một chút, nét chữ trên đó cơ hồ đã muốn làm cho hắc nhìn như có sinh mệnh, thấy thế nào đều là Mộ Dung Phong cười yếu ớt cùng nhăn mày. “Vết thương của nàng như thế nào rồi?”

“Mỗi ngày có Lệ phi nương nương an bài Tiểu Ngũ đi bôi thuốc, đã đỡ hơn nhiều.” Ngụy đại nhân chính mình cũng không rõ ràng, vì sao một cái vết thương nhỏ trên mu bàn tay Hồng Ngọc, lại đau đến thống khổ như thế, thế nhưng đau đến ngất đi tỉnh lại, la hét chính mình sẽ không phạm sai lầm như vậy nữa, hại người lại hại mình.

Rốt cuộc cái gì sai? Nàng không chịu nói, chính là cần rằng, ngày ngày chịu đau đớn tra tấn. Thái Hậu là niệm tình nàng cùng Vân Tuệ quận chúa là tỷ muội, cho phép nàng về nhà mẹ đẻ dưỡng bệnh, nếu không, nay cũng phải cùng Tư Mã Cường, Lưu phi cùng nhau lạnh lòng ở Tư Quá uyển.

Ngụy đại nhân do dự một chút, nói: “Thần có người bạn tốt nhất, trong nhà có một nữ nhi, tính cách hiền thực, ôn nhu, nếu nói giống nhau, đến có vài phần tương tự cùng Tứ thái tử phi, cùng Hoàng Thượng nhắc tới, Hoàng Thượng xem cũng vừa ý, làm cho vi thần mang đến để Tứ thái tử ngài xem một chút.”

Tư Mã Nhuệ quay đầu nhìn Ngụy đại nhân, khẽ hừ một tiếng, “Chính là giống nhau như đúc thì sao, có năng lực như thế nào?”

“Đây...” Ngụy đại nhân dừng một chút, có chút xấu hổ, chỉ phải nhẹ giọng gọi một tiếng, “Mạnh cô nương, tiến vào trông thấy Tứ thái tử.”

Bạch Mẫn thực tò mò, hướng cửa nhìn lại, thấy một vị nữ tử tuổi thanh xuân từ bên ngoài đi vào, xem bộ dáng cũng bất quá trên dưới hai mươi tuổi, bộ dạng mi thanh mục tú, cử chỉ ôn nhu nhàn tĩnh, nhìn đến là thập phần dễ thân. Đối với Tứ thái tử khom người thi lễ, nhẹ giọng nói: “Mạnh Uyển Lộ tham kiến Tứ thái tử.”

Tư Mã Nhuệ biểu tình lạnh lùng, ngữ khí thản nhiên, ngay cả mí mắt cũng không động một chút, chính là nói, “Nhìn không cảm thấy có chỗ nào giống, làm sao đến thì về như thế đi thôi. Phong nhi tuy rằng tính tình ôn hòa, nhưng nếu trở về thấy bên người ta có thêm người mới, chỉ sợ sẽ tức giận.”

“Tứ thái tử, Mạnh Uyển Lộ đã được cha mẹ hứa gả cho ngài, Hoàng Thượng cũng đã ân chuẩn, nếu đuổi trở về, sợ là không ổn.” Ngụy đại nhân do dự nói.

Tư Mã Nhuệ vẫn như cũ không vội không nóng nảy nói: “Người đi trở về nói với phụ vương ta, nói, nếu là hấn lại bức ta, ta liền không có tính nhẫn nại tốt như thế, cô nương này, là do cha mẹ hứa gả, Hoàng Thượng ân chuẩn, cùng ta có quan hệ gì đâu, không có Tư Mã Nhuệ ta gặt đầu, mặc cho ai cũng không được.”

Ngụy đại nhân cúi đầu không nói.

Mạnh Uyển Lộ quỳ trên mặt đất, nhẹ giọng mà kiên quyết nói: “Tứ thái tử, Uyển Lộ cuộc đời này sống là người của Tứ thái tử, chết là ma của Tứ thái tử, tại trong phủ làm trâu làm ngựa đều có thể, nếu là đuổi trở về, ngài đến không bằng trực tiếp ban thưởng Uyển Lộ cái chết.”

Tư Mã Nhuệ đem ánh mắt trở lại tờ giấy trên mặt bàn, thản nhiên nói: “Yên Ngọc, đuổi ra ngoài cho ta, nàng nghĩ muốn sống muốn chết, tùy nàng.”

Mạnh Uyển Lộ sửng sốt, đột nhiên đứng dậy, thế nhưng đầu đụng phải cái bàn, nhất thời trên trán đổ máu, Tư Mã Nhuệ không hề để phòng, trên bàn đang để một chén nước, cái bàn bị mạnh mẽ va chạm, cái chén bị lệch qua trên bàn, nước trong chén sánh ra, rơi vào trên giấy, lập tức ướt nhòe, Tư Mã Nhuệ chỉ cảm thấy trước mắt tối lại, diện mạo của Mộ Dung Phong đột nhiên biến mất, chỗ trên giấy bị nước rơi vào chỉ còn là nét mực loang lổ.

“Cút!...” Tư Mã Nhuệ một tiếng hàm chứa lệ.

Bạch Mẫn đột nhiên rơi lệ, không biết vì sao, dường như chỉ là vì Tư Mã Nhuệ kia một khắc bất lực, giống như có một chút hy vọng cũng nháy mắt biến mất, mà bị ai tới bất lực.

Bạch Mẫn thật sự rất muốn tiến lên trấn an Tư Mã Nhuệ này một chút, cảm giác đây là một người nàng phi thường quen thuộc, nhưng là, nàng đi lên phía trước, tay cũng chỉ là xuyên qua thân thể hắn, không thể tiếp xúc đến hắn, không thể cho hắn an ủi cụ thể, trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác thất bại.

Có phải hay không Phong nhi kia cũng đang là như thế này? Có lẽ nàng đã ở bên cạnh, nhưng là nàng cũng chỉ có thể bất lực nhìn người mình yêu bị thương lại bất lực. Trong lòng Tư Mã Nhuệ đau như thế nào, Phong nhi không biết sinh tử, kỳ thật nay khả năng sống sót đã muốn còn quá nhỏ, cơ hồ có thể nói không còn có khả năng sống, hấn lại còn sống, trở mặt nhìn người mình yêu chết đi, cái loại bất lực này, không phải là ngôn ngữ có thể hình dung được!

“Vương Bảo, theo ta đi Tư Quá uyển, ta nghĩ muốn đi nhìn một cái Nhị thái tử cùng Lưu thị.” Tư Mã Nhuệ đau lòng nhìn tờ giấy đã loạn thành một đoàn, nét mực trên đó đã nhòe đến không thể đọc được nữa, giống như bộ dáng Mộ Dung Phong rời đi, chỉ còn lại có một đôi mắt trong vạt kia vẫn khiến trong lòng hắn không tha.

Yên Ngọc cùng Xuân Liễu đem Mạnh Uyển Lộ bị thương đỡ đi ra ngoài, máu trên trán vẫn luôn luôn chảy, trong phủ có Thái y, có thể tự xử lý.

Xuân Liễu rất là không thích người này, còn nói bộ dạng cùng tiểu thư có vài phần tương tự, quả thực chính là nói hươu nói vượn, người này làm sao sánh được với tiểu thư, cho dù là một chút ít, cho dù là ngũ quan đồng dạng, cũng không có khả năng có cảm giác như tiểu thư, huống chi cũng chỉ là một nữ tử thoát nhìn bộ dạng không tề, ngũ quan đoan chính mà thôi.

Ngụy đại nhân tâm loạn, một tiếng ghen ở cổ họng không dám nói. Nguyên nghĩ dùng biện pháp này có thể giúp được Lưu phi, dù sao Lưu phi cũng là bà mẫu (mẹ chồng) của Hồng Ngọc, huống chi còn có Tư Mã Cường, nguyên bản là nắm giữ binh quyền ở biên quan, nay lại bị nhốt tại Tư Quá uyển, nếu không có con rể trấn giữ, chỉ sợ là biên quan sẽ xảy ra chút nhiễu loạn, Ô Mông quốc kia có còn khuất phục dưới Đại Hưng vương triều nữa hay không?

Hồng Ngọc nói, “Phụ thân, đi tìm một nữ tử bộ dáng cùng Mộ Dung Phong có vài phần tương tự đưa đi Tư thái tử phủ, có lẽ còn có thể tránh qua lúc này, dù sao còn có Vân Tuệ muội muội, nữ nhi sẽ không có chuyện gì, chỉ sợ là con rể của người khó bảo toàn.”

Cho nên, hần mới đi tìm, đúng dịp nữ nhi của bạn tốt đang ở tuổi lấy chồng, hần liền cố ý đề cử với Hoàng thượng, Hoàng thượng một câu, “Người đi hỏi ý kiến Nhuệ nhi, nếu hần đồng ý, sẽ đưa đi, nếu là hần không đồng ý, sẽ không ép buộc hần.”

Mạo hiểm khi quân đắc tội, nói là Hoàng thượng đã đồng ý, vừa vặn Mạnh Uyển Lộ cũng là cá tính mạnh mẽ, nay làm ra việc như vậy, thật không hiểu phải như thế nào để xong việc. Suy nghĩ, chỉ có thể vụng trộm đi ra ngoài, về phần nữ tử Mạnh gia kia, người trong phủ Tư thái tử hần cũng sẽ không khó xử nằng, chính là mối này đã muốn làm, đến là phải giải thích với người nhà Mạnh gia như thế nào?

Bạch Mẫn không biết cái gì là Tư Quá uyển, ai lại là Tư Mã Cường cùng Lưu thị, trong lòng tò mò, không tự chủ được đi theo sau.

Nói đến thật sự là kỳ quái, hoàng cung này chính mình khẳng định là chưa có tới qua, nhưng không biết vì cái gì, có nơi thế nhưng còn nhìn thật quen mắt, nhất là thời điểm đi qua bên ngoài một tiểu viện, ngửi thấy được hương hoa quế thản nhiên, trong lòng đột nhiên vang lên một tiếng sáo, tiếng sáo du dương, đem thu yên lặng, một khuôn mặt tươi cười ôn hòa nhất nhất hiện lên, đến làm cho nàng một trận mờ mịt.

Tai nghe Tư Mã Nhuệ một tiếng than nhẹ: “Hoa quế trong viện của hoàng thúc thế nhưng còn nở đẹp như thế, không biết hoàng thúc hiện tại như thế nào? Nếu như hần đã biết chuyện Phong nhi mất tích, sợ là sẽ thương tâm không thiếu so với ta, giả như hần biết là ta tận mắt thấy Phong nhi từ trước mặt ta biến mất, sợ là...” Nói xong, trên mặt hiện ra cười khổ, chính mình làm sao không muốn ra ngoài tìm kiếm Mộ Dung Phong, nhưng tổ mẫu làm cho Lệ phi hạ ngục, ngay cả là một thân võ công cũng chỉ có thể than thở bất đắc dĩ.

“Có hay không báo cho hoàng thúc biết chuyện Phong nhi mất tích?” Tư Mã Nhuệ nhìn Vương Bảo, thản nhiên hỏi.

Wang Bảo lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Từ lúc Tư thái tử phi mất tích, trong hoàng cung liên loạn thành một đoàn, nay vẫn còn chưa yên ổn xuống, còn chưa có thời gian báo cho Thụy Thân vương ở bên ngoài.”

92. Chương 92

“Hần không biết ngược lại là chuyện tốt.” Tư Mã Nhuệ thanh âm nhẹ nhàng, si ngốc nhìn nhánh cây kia hoa quế nở đầy, ngơ ngác tưởng niệm.

Kỳ thật hần so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng một chuyện, con ngựa bị thương mà chạy, căn bản sẽ không lựa chọn đường, ngay cả trong cung tường thành cao ngút, cũng ngăn đón không được nó, hơn nữa đến chỗ vách núi đen ngoài cung cách mấy chục dặm, từ phía trên té rớt xuống, phía dưới là sông lớn mãnh liệt, người căn bản là không có khả năng sống, thậm chí sẽ là chết không thấy thi thể.

Phong nhi căn bản không có khả năng còn sống, không thể hy vọng.

Tâm đã chết, kết quả thật sự không quan trọng, Phong nhi vĩnh viễn đều sống ở bên người hần, ngay cả Phong nhi đã chết, chính mình không phải chỉ còn lại có một cái thể xác thôi sao?

Tư Quá uyển, cây cỏ um tùm, một mảnh hiu quạnh.

Tư Mã Cường đứng ở tiền đường, so với mấy ngày trước đây, đúng là tiêu tụy đến không chịu nổi, sắc mặt ám bụi, chòm râu loạn, tóc cũng loạn, một bộ dáng không ra sao.

Tư Mã Nhuệ mỉm cười mà đứng, vẻ tươi cười kia ảm đạm mà bi ai, được của Lệ phi thật sự là lợi hại, mới đi một quãng đường, vẫn là ngồi xe ngựa, thế nhưng cũng đã choáng đầu, hoa mắt, ngực khó chịu. “Nhị ca nay đến là tu thân dưỡng tính.”

Tư Mã Cường nghe thanh âm quay đầu, thấy được Tư Mã Nhuệ, đây là người đầu tiên hắn nhìn thấy từ sau khi đến Tư Quá uyển, cũng là người duy nhất, câu đầu tiên hắn thốt ra thế nhưng chính là: “Mộ Dung Phong như thế nào?”

Tư Mã Nhuệ hơi hơi sững sốt, tiện đà cười, ngữ khí thản nhiên, nói: “Người nghĩ nàng có thể như thế nào?”

Tư Mã Cường ngăn người, trong lòng vẫn sợ đáp án được nói ra, kỳ thật con ngựa kia chạy như điên đi ra như vậy, kết quả hẳn là ở ngay một khắc đó cũng đã có.

Bạch Mẫn hơi nhú một chút mày, “Mộ Dung Phong!”, tên này như thế nào quen thuộc như thế? Thì ra Phong nhi tên đầy đủ gọi là Mộ Dung Phong, vì sao nam nhân trông thất vọng này cũng biết tên của nàng?

“Ta biết người đau, người làm sao biết ta cũng đau!” Tư Mã Cường nặng nề nói, “Lúc ấy là ta tự tay bắt cóc Mộ Dung cô nương, lại là mẫu thân ta tự tay tiễn bước Mộ Dung cô nương, ta mỗi ngày đối mặt với mẫu thân, hai người đều quan trọng như nhau, như thế nào có thể hận?”

Tư Mã Nhuệ lạnh lùng cười, “Tư Mã Cường, có phải hay không đã lắm rồi, Phong nhi khi nào thành người quan trọng nhất với người? Nếu quan trọng, người lúc ấy làm gì muốn dùng dao nhỏ đặt ở trên cổ nàng!”

Tư Mã Cường mắt nhìn phía trước, lá cây ở trong gió lay động, vẻ ảm đạm của ngày mùa thu không thể nào che dấu, hắn đau khổ cười, hơn nửa ngày không nói gì, qua một hồi lâu, Tư Mã Nhuệ nghĩ đến hắn sẽ không mở miệng nữa, hắn lại đột nhiên nói: “Người nghĩ chỉ có người yêu nàng thôi sao?... ta cũng từng nghĩ trừ bỏ Hồng Ngọc ta sẽ không lại yêu người khác, nhưng thời điểm ta thấy nàng lần đầu tiên, liền cảm thấy trong lòng thập phần thoải mái, cái loại cảm giác này Hồng Ngọc chưa từng cho ta. Hồng Ngọc là người thành thực nội liêm, tâm tư kín đáo, có nàng, có thể giúp ta ứng phó rất nhiều chuyện tình, tuy rằng lúc ấy cưới nàng, có cân nhắc phương diện ích lợi của ta cùng mẫu thân, nhưng nàng quả thật là một nữ nhân không tệ, ta tuy rằng không có khả năng yêu nàng sâu vô cùng, nhưng là sẽ không phụ lòng nàng. Mà Mộ Dung Phong, nàng sạch sẽ, đơn thuần, tao nhã mà điềm tĩnh, cho ta cảm giác chính là muốn bảo hộ nàng, làm cho nàng không chịu thương tổn gì... đúng vậy, lúc ấy là ta dùng dao nhỏ đặt ở trên cổ nàng, nhưng nếu ta có thể sớm biết mẫu thân sẽ làm ra sự tình kia, ta tình nguyện đem dao đặt tại trên cổ mẫu thân ta. Kỳ thật làm bị thương nàng không bằng làm bị thương ta, nhưng là...mẫu thân ở trước mặt ta, vì bảo hộ mẫu thân, ta chỉ có thể lựa chọn người các người để ý nhất – Mộ Dung cô nương, hơn nữa ta cũng sẽ cam đoan Mộ Dung cô nương ở trong tay ta sẽ không bị thương tổn gì.”

“Nếu đúng như lời người nói, người sẽ không dùng sức làm cho trên cổ Phong nhi có máu chảy ra.” Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng nói.

Tư Mã Cường nhắm mắt, có chút nước mắt vẫn đục từ khóe mắt chảy ra.

Tư Mã Nhuệ lặng lẽ nhìn Tư Mã Cường, nay, Mộ Dung Phong đã không biết hôn về nơi nào, căn bản đã không có hy vọng còn sống, hắn ngay cả lòng tức giận với Tư Mã Cường đều không có. Chính là thật không ngờ, Tư Mã Cường thế nhưng cũng thích Mộ Dung Phong.

Tư Mã Cường cười khổ một chút, “Ta cũng sớm biết, ngựa trong cung đều là từ trong ngàn chọn vạn tuyển mà ra, lại là bị thương, chạy như điên như vậy, người, chỉ sợ trong lúc xóc nảy sẽ chết, cho dù cứu trở về, cũng sẽ bị thương đầu, nhẹ thì ý thức hỗn loạn, nặng thì chết. Chỉ mong nàng ra đi không đau khổ.”

“Nàng hiện tại là sống không thấy người, chết không thấy xác.” Tư Mã Nhuệ thản nhiên nói, trong thanh âm thống khổ tất cả đều biến thành hờ hững, “Về phần nàng đi như thế nào, có lẽ chỉ có chính nàng biết.”

Tư Mã Cường khó hiểu, quay đầu nhìn Tư Mã Nhuệ, “Vì sao lại sống không thấy người, chết không thấy xác? Hoàng cung như thế, khắp nơi kín cổng cao tường, vì sao ngăn không được? Chẳng lẽ tìm không

thấy?”

Tư Mã Nhuệ lạnh lùng cười, “Nàng nếu là ở trong hoàng cung, đến là hoàn hảo, nhưng con ngựa bị thương một đường từ trong hoàng cung chạy trốn đi ra ngoài, thẳng đến vách núi đen phía sau hoàng cung, chắc người cũng biết vách núi đen kia sâu như thế nào, xe ngựa từ phía trên rơi xuống, thẳng đến giữa sông, cho nên sống không thấy người, chết không thấy xác, có phải hay không hợp ý của người?”

Tư Mã Cường sững sờ đứng ở một nơi, có chút choáng váng, hẳn biết Mộ Dung Phong dữ nhiều lành ít, nhưng không nghĩ tới sẽ là tình hình như thế.

Nhất thời không tiếng động.

Đột nhiên, Tư Mã Cường cuộn ống tay áo lên, dùng chủy thủ tùy thân mang theo, ở trên cánh tay hung hăng rạch một đao, máu chảy. Tư Mã Nhuệ nhìn đến, ở trên cánh tay, có chằng chịt các vết sẹo, có cái đã đóng vảy, có cái chưa, không tám cũng bảy vết sẹo, nhìn thấy ghê người.

“Ta sẽ bồi nàng, hơn nữa là bồi nàng từng chút một, ta làm bị thương nàng một giọt máu, ta bồi nàng một vết thương, tính mệnh nàng bởi vì ta mà tiêu thất, ta chung quy sẽ bồi mệnh cho nàng! Tư Mã Nhuệ, người dữ dội may mắn, có thể gặp được nữ tử như Mộ Dung Phong làm bạn, mà ta, chỉ có thể dấu diếm trong lòng, nay, vì nàng mà làm chính mình bị thương, đối với ta, đã là hạnh phúc.” Tư Mã Cường cũng không nhìn Tư Mã Nhuệ, đem chủy thủ thả xuống đất, mỉm cười, nhìn mặt trời dần dần hạ xuống núi, nói, “Nay ta rốt cục có thể cùng người giống nhau tưởng niệm nàng, không cần lại lo lắng hay kiêng dè người. Với ta làm sao không phải một loại hạnh phúc lớn.”

“Có lẽ năm đó người đối với Hồng Ngọc cũng là như thế đi.” Tư Mã Nhuệ hồ hững nói, trong lòng cũng là đau xót, chính mình tài cán vì Mộ Dung Phong làm được gì đây? Mắt thấy nàng từ trước mặt chính mình biến mất, lại tại một khắc kia không thể cứu nàng, nếu đau khổ kiếp này có thể cho nàng một chút ấm áp, vậy thì cũng đáng.

Tư Mã Cường căn bản không để ý tới vết máu trên cánh tay, nhìn cây cỏ um tùm trước mặt, thần nhiên nói, “Năm đó đối với Hồng Ngọc, mẫu thân là có dã tâm, nàng không muốn ta cả đời đều bị người xem thường, lấy việc ta là một người còn chưa được lập làm thái tử, làm sao có thể lấy được một nữ tử thích hợp, có thể giúp ta một tay? Cho nên nàng lựa chọn Hồng Ngọc, thứ nhất Hồng Ngọc không phải là con của chính thất sinh ra, tổ mẫu đối với việc nàng gả cho Tư Mã Triết cũng không phải thực đồng ý, thứ hai nàng cùng hoàng hậu có mối liên hệ, cho nên lựa chọn nàng, cũng thiết kế mỗi một bước, làm cho Hồng Ngọc từng bước một tiến vào bẫy. Kỳ thật, Hồng Ngọc là một nữ nhân có dã tâm, thân phận thứ xuất làm cho nàng vẫn có phức cảm tự ti, nàng hy vọng có thể thăng tiến rất nhanh, Tư Mã Triết tính cách quá mức đôn hậu, không thích hợp cuộc sống cung đình người lừa ta gạt, cho nên nàng lựa chọn ta, coi như là được ăn cả ngã về không, chúng ta căn bản chính là đều tự có mục đích đi đến với nhau. Nếu không phải năm đó tổ mẫu từng cùng nàng thương lượng, làm cho nàng buông tha cho Tư Mã Triết, nàng cũng sẽ không nhanh như vậy tìm nơi nương tựa là ta. Chính là tạo hóa trêu người mà thôi.”

93. Chương 93

Tư Mã Nhuệ không nói, hẳn biết tổ mẫu quả thật là không tán thành chuyện của Tư Mã Triết cùng Hồng Ngọc năm đó, vẫn hy vọng Tư Mã Triết có thể thú Vân Tuệ, nhưng hai người chính là không có cảm giác với nhau, gặp mặt, so với huynh muội ruột thịt còn thân hơn, chính là không có nam nữ tư tình.

“Hồng Ngọc đối với ta, liền giống như người nhà của ta, tỷ như mẫu thân của ta, tỷ muội của ta, nhưng Mộ Dung cô nương đối với ta, là trân quý, là một loại mong muốn mà không thể thành. Nay, tại đây, đến cũng thanh tỉnh, có thể yên lặng hồi tưởng một chút chuyện có liên quan đến Mộ Dung cô nương trong trí nhớ của ta, tối thiểu, giờ phút này nhớ tới, lúc nàng sinh bệnh, người giúp nàng là ta mà không phải người, người lúc ấy còn tại Nguyệt Kiều các, mà ta đã vì bệnh tình của nàng phái người truyền thư cho Hồng Ngọc, làm cho nàng mang được trở về, cuối cùng vô sự. Nay nghĩ đến, đây là việc làm cho ta vui vẻ nhất.” Tư Mã Cường mỉm cười, thần thái bình thản, đến cùng ngày xưa bất đồng.

“Bất luận nàng ở nơi nào, đã đều là chúng ta mong muốn mà không thể thành.” Tư Mã Nhuệ hơi hơi cười khổ, nhìn trời mà rơi nước mắt, nơi nào có thể thấy được thân ảnh của Phong nhi?

Ánh mắt Tư Mã Cường có chút dại ra, một câu cũng không nói.

“Tiểu Mẫn, điện thoại.” Thanh âm của chị dâu đột nhiên vang lên, Bạch Mẫn chỉ cảm thấy thân thể của chính mình tựa hồ bị cái gì rút trở về trong giây lát, vừa mở mắt, ngoài cửa sổ đã là hừng đông, mặt trời lên thật cao, chị dâu đem điện thoại giao đến trong tay nàng, “Là vị lãnh đạo mới kia của em đấy, đã muốn gọi vài cuộc điện thoại, thật vất vả mới đánh thức được em, ha ha, sợ là đang muốn mời em ra ngoài. Xem ra, chờ ba mẹ trở về, hẳn là mời hẳn lại đây ngồi nói chuyện một chút mới được.”

Bạch Mẫn nhú nhú mày, Đoạn Chi Sơn này, thực sự có chút phiền.

Nâng mắt, nhìn Đoạn Chi Sơn, Bạch Mẫn không biết làm thế nào, người này, vì cái gì cố tình thích nàng, nàng nhưng là tuyệt không nghĩ thích người này.

“Công bằng một chút, được không, em không cần luôn nhìn tôi ngẩn người, dường như xem tôi không tồn tại bình thường.” Đoạn Chi Sơn ở trước mặt nàng dường như chính là người không có tức giận, chính là mỉm cười năn nỉ.

Bạch Mẫn tận lực ôn hòa cười, không nói chuyện.

“Thật giống như là có tâm sự, từ lần đầu tiên gặp mặt chính là như vậy, có chuyện gì sao? Tôi có thể giúp được em không?” Đoạn Chi Sơn nhìn cô gái này, cũng không phải tiểu cô nương còn trẻ tuổi thanh xuân, có nét ngây thơ đáng yêu của tiểu cô nương, cũng có vẻ nội liêm ôn nhu của người phụ nữ thành thực, khí chất ở trên người nàng dường như tuyệt đối mâu thuẫn, nhưng lại dung hợp với nhau đến hoàn hảo.

“Tôi suy nghĩ đến kiếp trước của tôi, là cái bộ dáng gì?” Bạch Mẫn lười biếng nói.

“Kiếp trước? Có thể có tôi không?” Đoạn Chi Sơn trêu chọc nói, “Nếu là nghĩ không ra, vẫn là chỉ cần kiếp này đi, lại yêu lại hận, cũng không quay trở về được, làm gì khó xử chính mình.”

“Tôi chỉ là muốn xem kiếp trước của tôi bộ dáng ra sao, làm gì liên tưởng phong phú như vậy.” Bạch Mẫn mỉm cười, không cho là đúng nói, “Kiếp trước là bao nhiêu năm trước, tôi đã ở qua cuộc sống cổ đại? Lại có chuyện xưa như thế nào phát sinh?”

“Có lẽ đếm rõ số năm, đây là kiếp trước của em nhớ lại, khi đó, tôi chính là người mà em tưởng niệm, nói không chừng, em cũng sẽ như vậy nâng mắt nhìn tôi nói, “Tôi suy nghĩ kiếp trước của tôi, là cái bộ dáng gì?” Đoạn Chi Sơn cười đến thực vui vẻ, đã bao lâu rồi, không có cùng một cô gái thoải mái nói chuyện phiếm như vậy, Bạch Mẫn, chính là một cô gái đơn giản, không có tâm cơ, làm cho người ta vui vẻ mà thoải mái.

Bạch Mẫn bắt đầu dĩ cười cười, nói đến cũng thật sự là đủ kỳ quái, người xuất sắc như thế ở trước mặt, nhưng nàng chính là một chút cảm giác động tâm cũng không có.

“Hai ngày nay chơi vui vẻ sao?” Đồng Vi Vi ghé sát vào mặt Bạch Mẫn, cười đến quỷ dị, “Tớ nhưng là nghe chị dâu nói, thật giống như cậu cùng một người dễ nhìn nhất từ trước đến nay cùng một chỗ, chơi suốt hai ngày, ha ha, tiến triển thần tốc nha, ngày hôm qua trở về, tớ gọi điện thoại, thế nhưng cậu không ở nhà.”

Bạch Mẫn cơ thể giật giật, xem như cười cười, không để ý tới nàng.

“Trọng sắc khinh bạn.” Đồng Vi Vi làm bộ không vui nói, “Hiện tại có người dễ nhìn theo đuổi, cậu cũng trở nên không để ý tới người ta, bắt quá, tớ nhưng là phải nhắc nhở cậu, người dễ nhìn giống như hẳn, nhất định có nhiều chuyện xưa hơn, cậu cần phải cẩn thận cái nhóm hồ ly tinh cũ mới xuất hiện.”

“Ha ha.” Bạch Mẫn cười gượng hai tiếng, nửa thật nửa giả nói, “Nếu không cậu cũng làm hồ ly? Tuyệt đối là cấp bậc Đát Kỷ.”

“Đáng tiếc tiểu tử kia chính là cái ánh mặt trời ca ca, không phải Trụ vương, nếu không dụ hoặc hẳn một chút, ngại gì.” Đồng Vi Vi vui tươi hơn hớn nói, một bộ vô tâm không phé bộ dáng.

Bạch Mẫn thật sự là nhịn không được, nở nụ cười.

“Chuyện gì vậy, cười đến vui vẻ như thế?” Đoạn Chi Sơn không biết từ chỗ nào xông ra, nhìn hai cô gái cười đến ánh mặt trời sáng lạn, ngồi ở bên người Bạch Mẫn, hẳn dường như cũng không hiểu được kiêng dè, thích chính là thích, thích bá đạo như thế.

“Uy, Đoạn Chi Sơn, chúng tôi hiện tại nhưng là tại thời gian nghỉ giải lao, hai chị em ngồi tâm sự, ngài đột nhiên hiện ra, tính cái chuyện gì nha.” Đồng Vi Vi cố ý bất mãn nói, “Hai ngày nghỉ đã cho ngài chiếm được hết, chẳng lẽ đi làm, cũng không buông tha?”

Bạch Mẫn nhìn Đoạn Chi Sơn khuôn mặt tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời, đột nhiên nhớ tới hai chữ Trữ vương, Trữ vương trên ti vi dường như không phải cái dạng này, nếu hắn là Trữ vương, Đồng Vi Vi thật là Đát Kỉ, nhất định có não nhiệt để xem, nghĩ đến đây, nhin không được bật cười, hơn nữa càng cười càng sáng lạn, cười đến Đồng Vi Vi cùng Đoạn Chi Sơn đầy mặt hồ nghi nhìn nàng.

“Bạch Mẫn, sao cậu cười mà trong lòng tớ không yên?” Đồng Vi Vi biểu tình nghiêm túc nói.

Bạch Mẫn bám vào bên tai nàng, thật vất vả nhin cười, hạ thấp thanh âm nói: “Tớ suy nghĩ, hắn nếu là Trữ vương, cậu nếu là Đát Kỉ, nhất định thiên hạ đại loạn, rốt cục hiểu được như thế nào là hồng nhan họa thủy, ha ha, chỉ sợ là....”

“Cậu muốn chết phải không...” Đồng Vi Vi giả đánh Bạch Mẫn một chút, chính mình cũng nhin không được nở nụ cười, tiếp theo lời nói của Bạch Mẫn, nói, “Tốt, ngày đó cậu không cần hắn, tớ xem như hắn là Trữ vương, dù hoặc hắn một chút, nhìn xem có thể hay không thu về mình dùng.”

Bạch Mẫn một bên cười một bên lắc đầu.

Đoạn Chi Sơn tâm tình tốt nhìn hai cô gái cười đến vui vẻ này, có thể gặp được Bạch Mẫn, với hắn mà nói, là một chuyện rất may mắn, cô gái đáng yêu chân thật như thế, là khả ngộ mà không thể cầu.

Nàng có lẽ bình thường, nhưng nàng thật sự là phong phú.

Bên trong phủ Tứ thái tử, Lệ phi nhẹ nhàng đi vào, nhìn Tư Mã Nhuệ im lặng, trong lòng chua xót, nam nhân này, nhẫn nại như thế, vì sao, chỉ có nàng biết, Tư Mã Nhuệ võ công cực cao, nhưng bởi vì mệnh lệnh của tổ mẫu, cho nên hắn trong lúc tinh thần bối rối mà trúng “độc”, ngoài ý liệu của mọi người, hắn không nháo không tranh, thậm chí không có phản ứng gì, cơ thể khó nhọc nuốt xuống, cứ một ngụm lại một ngụm cứng rắn nuốt xuống, đêm khó nhọc nằm xuống giường, mở to mắt một đêm đến hừng đông, cứ như vậy chịu đựng một ngày lại một ngày, chịu đựng dung nhan tiêu tụy, chỉ là vì một sự kiện: Một người tâm đã muốn chết!

Mộ Dung Phong rời đi, chẳng khác nào, Tư Mã Nhuệ chính là một cái xác không hồn, hắn chính là dùng biện pháp im lặng bình thường làm cho chính mình rời đi, đến một cái thế giới khác đi làm bạn với Mộ Dung Phong.

94. Chương 94

“Tội gì, Tư Mã Nhuệ, như vậy, Mộ Dung Phong cũng sẽ không cảm thấy vui vẻ, nếu nàng ở dưới cửu tuyền có biết, nhất định sẽ không vui.” Lệ phi không biết khuyên giải như thế nào, Tư Mã Nhuệ hiện tại, sợ là lời nói của ai cũng nghe không vào, nếu tâm đã muốn chết, thân tiên cũng không thể làm được gì.

“Ta, chính là muốn biết, nàng hiện tại được không, lạnh hay không lạnh, có đói bụng không?” Tư Mã Nhuệ ngồi im lặng trong phòng, biểu tình cùng ngôn ngữ đều là lẳng lặng, lộ ra vẻ lạnh lùng, dần dần cùng bất đắc dĩ, “So với ở trong này vô dụng chờ đợi, đến không bằng đến địa phương mà nàng đi xem nàng như thế nào còn tốt hơn”

Lệ phi bất lực lắc lắc đầu, “Người cho là người đi xuống cửu tuyền là có thể nhìn thấy Mộ Dung Phong?”

“Đây là phương pháp duy nhất để ta có thể nhìn thấy nàng.” Tư Mã Nhuệ mặt không chút thay đổi nói, “Nếu người muốn dùng được, xin mời nhanh một chút. Không cần đứng ở chỗ này dài dòng, ta chỉ muốn một người im lặng ngốc, bất luận kẻ nào ở trước mặt ta đều là chán ghét quá rầy.”

Lệ phi thở dài, kỳ thật hiện tại không cần dùng được, đối với việc hạn chế hành động của Tư Mã Nhuệ mà nói, đều là không cần.

Tư Mã Nhuệ căn bản là không tính rời đi gian phòng này, hắn thậm chí cứ như vậy chết ở chỗ này, nơi này là nơi Mộ Dung Phong duy nhất ở qua, nếu hồn phách trở về, cũng chỉ có thể đến nơi này. hít thở không

khí trong trời nhưng lạnh lùng mang hương vị mùa thu, tựa hồ có thể mơ hồ ngửi được hơi thở của Mộ Dung Phong thản nhiên, ấm áp, nhẫn nại.

“Người vì sao nhất định phải như thế?” Lệ phi khổ sở nhìn Tư Mã Nhuệ, “Người có thể thử đi thích một người khác, lúc đến đây ta dường như thấy một vị nữ tử đứng ở cửa, người đến cũng thanh tú văn tĩnh, nghe Yên Ngọc nói, là người mới Ngụy đại nhân hiến cho người, không bằng thử đi nhận một chút, có lẽ có thể quên Mộ Dung Phong, thời gian qua đi, sự tình liền phai nhạt.”

Tư Mã Nhuệ không hề mở miệng nói gì.

“Biết người không thích nghe, nhưng là, người còn sống, sao có thể được mọi chuyện như ý, nay, Mộ Dung Phong đi, không có khả năng trở về, người cũng rõ ràng, nàng vừa đi đã là không có khả năng còn sống, làm gì phải như vậy, đến không bằng vui vẻ một chút mà sống, nói không chừng hoàn hảo. Liền như ta, căn bản là không thích phụ vương người, nhưng là vì dân chúng Ô Mông quốc, ta cũng phải gả cho, người xem ta vẫn sống được có phải không?” Lệ phi chậm rãi nói, “Có đôi khi, việc người có thể làm chỉ có thể là khó xử chính mình.”

Ánh mắt Tư Mã Nhuệ mơ hồ đi đến một địa phương xa xôi, không chịu trở về.

Lệ phi lặng lẽ tiêu sái đến trước mặt Tư Mã Nhuệ, gần đến nỗi có thể nghe được hơi thở, nhìn mặt Tư Mã Nhuệ, lặng lẽ nói: “Tư Mã Nhuệ, trong lòng người chẳng lẽ sẽ không thể lại yêu thương một người khác sao?”

Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng kiên quyết lắc lắc đầu.

“Trong lòng ta người là duy nhất, trong lòng người ta lại một chút dấu vết cũng không có.” Lệ phi cười khổ một chút, “Nói thật, ta tình nguyện lúc ấy bị Tư Mã Cường bắt cóc là ta, mà không phải Mộ Dung Phong, tối thiểu như vậy, trong lòng người còn có chút dấu vết của Nhã Lệ ta.”

“Không có nếu như, nếu là như thế, ta tình nguyện nhảy lên xe ngựa theo Phong nhi cùng đi.” Tư Mã Nhuệ mệt mỏi, thản nhiên nói, “Không cần thích ta, trong lòng ta thật sự đã muốn không bỏ xuống được một người, từ một khắc kia ta bắt đầu chân chính nhìn đến Phong nhi, tâm của ta đã có chủ nhân, rốt cuộc không thể thay thế.”

Nhã Lệ bị ai mím môi, một vết cắn nhẹ nhàng che dấu đi lệ ý, nàng yêu nam tử trước mặt này, có đôi khi, nàng thật muốn độc chết hắn đi, như vậy, hắn sẽ không còn thống khổ, nhưng, nàng tình nguyện hắn còn sống, bởi vì, hắn còn sống, là nàng có thể lúc nào cũng nhìn thấy hắn, cho nên, mỗi một lần dùng được, đều là lúc nàng vui vẻ mà lại thống khổ nhất.

Bên ngoài, Mạnh Uyển Lộ trên đầu vẫn còn quần băng dính máu, một mình quật cường đứng.

Yên Ngọc thản nhiên nhìn nàng, ngữ khí tận lực bình thản nói: “Mạnh cô nương, cô nương không nên làm khó kẻ làm nô tài chúng tôi, cô nương chính là do Ngụy đại nhân đưa tới, Thái Hậu nương nương cùng Tứ thái tử đều không có thừa nhận sự tồn tại của cô nương, cô nương vẫn là tuân thủ bốn phận trở về đi. Hiện tại, Tứ thái tử tâm tình không tốt, Tứ thái tử phi sinh tử còn chưa biết, cô nương cũng không nên ở chỗ này xem náo nhiệt gì.”

Mạnh Uyển Lộ không nói một tiếng, chính là quật cường đứng.

Lệ phi đi ra nhìn nàng, lắc lắc đầu, cho dù là tiên nữ hạ phàm đứng ở trước mặt Tư Mã Nhuệ, sợ là cũng không có tác dụng gì, lúc này, trong lòng Tư Mã Nhuệ tràn đầy hình bóng chỉ một người, Mộ Dung Phong. Yên Ngọc nói không sai, nha đầu này không nên đến xem náo nhiệt gì.

“Mạnh cô nương phải không, nghe Yên Ngọc xưng hô người như vậy,” Lệ phi thản nhiên nói, “Nghe ta một câu đi, người vẫn là làm sao đến thì trở về như thế đi, đừng đứng ở chỗ này làm gì, nay, trong lòng Tứ thái tử chỉ có một mình Mộ Dung Phong, cho dù người là tiên nữ hạ phàm, cho dù là phiên bản của Mộ Dung Phong, cũng không có tác dụng gì, trừ phi người chính là Mộ Dung Phong, nếu không, sẽ không nên nhiều chuyện!”

“Ta không tin lời nói của người, Mộ Dung Phong kia là người đã chết, ta là người rõ ràng bên cạnh, chỉ cần ta nguyện ý, ta nhất định sẽ thắng một người đã chết.” Mạnh Uyển Lộ im lặng nói, “Ta nếu đã được hứa

gả cho Tứ thái tử, sẽ tuân thủ bổn phận, hẳn hiện tại không thích ta, cũng không đại biểu về sau sẽ không thích ta.”

“Người thật sự là một nữ tử không biết tốt xấu, ta vốn là hảo tâm khuyên người...” Lệ phi lắc đầu, một vẻ thương hại nói.

Mạnh Uyển Lộ lẳng lặng nhìn Lệ phi, cắt ngang lời nói của Lệ phi, lạnh lùng nói: “Người là phi tử của phụ hoàng, lời này nghe thật sự là nông cạn, người vẫn là bảo vệ tốt bổn phận của người đi, đừng nhiều chuyện đến quản chuyện của ta.”

Lệ phi lạnh lùng cười, thản nhiên nói: “Thôi được, tùy người đi, nếu là người nhất định phải tự rước lấy nhục, ta làm sao quản được nhiều như vậy, ta còn tự thân khó bảo toàn đây, chỉ mong người có thể mệnh đẹp trở thành sự thật đi. Chỉ sợ là, cuối cùng bất quá một hồi thanh lệ mà thôi.”

Nói xong, quay đầu tránh ra, trong lòng đã có chút cảm xúc không hiểu được, nha đầu này đến thật sự là đủ quật cường, chính là thật sự không nghĩ xem cảm tình của nàng là hướng đến ai, cho dù nàng dùng hết tâm kế, Tư Mã Nhuệ cũng không có khả năng có một chút ít mềm lòng thương tiếc. Thôi, con người đều có ý chí, liền tùy nàng đi thôi, chính mình lúc đó chẳng phải đem tình yêu chôn sâu dưới đáy lòng sao, chính mình lúc đó chẳng phải trong lòng yêu Tư Mã Nhuệ, trên mặt lại vui vẻ làm Lệ phi của Hoàng Thượng sao?!

Bên trong Tư Mã Nhuệ tựa như dầu gỗ ngổ ngác ngồi, lâm vào trầm tư, trên mặt giấy, nét mực tán loạn tựa như hình ảnh lung tung giống nhau, ở trước mắt một lần tái diễn chuyện xưa trước đây, bên môi hẳn có ý cười thản nhiên.

Yên Ngọc bên ngoài nhìn xem mà lòng chua xót, cúi đầu, nước mắt lẳng lặng chảy xuống.

Ôm cốc sữa nóng, Bạch Mẫn ngồi yên ở trên sô pha ngăn người, hôm nay đi bệnh viện tìm một người bạn xem, nói là trong khoảng thời gian này chính mình luôn thấy và nghe được chút sự việc kì quái gì đó, hơn nữa cũng không phải là chuyện cùng người của thời đại này.

Bạn nàng cười nói, “Cậu là có phải là mấy ngày nay tinh thần không tốt lắm, quá mệt mỏi hoặc là thân thể không thoải mái? Nếu không chính là mệt, nghỉ ngơi tốt một chút sẽ không có việc gì nữa.”

95. Chương 95

“Vấn đề là chỉ cần tổ nhầm mắt, là có thể nhìn thấy, nghe thấy những việc cùng người rất kì quái, tớ cũng muốn nghỉ ngơi thật tốt, vấn đề là tớ cần bản không có biện pháp nghỉ ngơi.” Bạch Mẫn bắt đầu nhìn người bạn của mình một thân áo blouse trắng, cùng cốc nước hương vị thản nhiên tiêu độc, làm cho nàng đã có vài phần an tâm, nếu thật sự chính là được như người bạn này nói vậy thì tốt rồi, nhưng nàng vẫn cảm thấy có chút không đúng, nếu vẫn tốt, vì cái gì mỗi khi cảm giác ngủ thật dài sẽ biến thành như vậy?

Bạn nàng ôn hòa cười, trong suy nghĩ của nàng, có thể là Bạch Mẫn trong khoảng thời gian này công việc vất vả hơn một chút, cho nên sinh ra ảo giác, chỉ cần nghỉ ngơi tốt sẽ không việc gì. “Nếu không, tớ kê cho cậu ít thuốc an thần, bắt quá, nếu không có việc gì, tốt nhất là không cần uống. Là thuốc ba phần độc.”

Về nhà, Bạch Mẫn liền uống thuốc, sau đó một người ngồi yên ở trên sô pha ngăn người, Chí nhĩ sớm đã làm xong bài tập trở về ngủ, sáng mai còn phải đến trường.

Chị dâu lại đây, nhìn nhìn nàng, hỏi: “Làm sao vậy, Tiểu Mẫn? Có phải hay không không thoải mái, nhìn sắc mặt em dường như không được tốt lắm. Có phải hay không có tâm sự gì?”

Bạch Mẫn lắc đầu, “Không có việc gì, chính là có chút...mệt, nghỉ ngơi là tốt rồi.”

Chị dâu cười cười, có thể là vừa mới bắt đầu yêu đương, tâm tình phức tạp một chút, bắt quá, lại nói tiếp, người kêu Đoạn Chi Sơn kia thật đúng là không tệ, nghe Vi Vi nói, là lãnh đạo mới tới công ty, các cô gái trong công ty rất hâm mộ, tuổi tuy rằng đã ba mươi lăm, nhưng còn chưa có lập gia đình, là loại vương lão ngũ cấp kim cương, đây đương nhiên là ngôn ngữ của Vi Vi. Ha ha, nghĩ vậy, nàng cười cười, em gái của chồng mình thật sự là một cô gái rất tốt, muốn tìm cũng phải tìm người trong cực phẩm như thế mới xứng đôi.

Bạch Mẫn rửa mặt chải đầu xong, nằm ở trên giường nghỉ ngơi, hơn nửa ngày không dám nhắm mắt, tâm tình cũng là thập phần mâu thuẫn, vừa muốn gặp Tư Mã Nhuệ si tình kia, lại sợ thấy hắn, người này rốt cuộc cùng chính mình có quan hệ gì, vì cái gì mỗi buổi tối trong mộng lại gặp được người này?

Đều là từ đêm hôm đó, sau khi ngủ dậy,...dường như cũng không phát sinh chuyện gì, chính là buổi sáng tỉnh lại, cảm thấy cả người đau đòi mạng, là giống như bôn ba hồi lâu, không có nghỉ ngơi.

Lúc này đây, là Bạch Mẫn chủ động đi vào trong mộng, nàng muốn trở lại cái địa phương kia nhìn xem, rốt cuộc chỗ đó cùng chính mình có quan hệ gì. Trong mộng, nhưng không cách nào điều khiển chính mình, luôn không thể tiến vào, có lẽ là tác dụng của thuốc, có lẽ là do cố ý, nàng luôn không thể tái kiến cái địa phương kia. Cứ như vậy, một đêm ngủ thẳng hừng đông. Tư Mã Nhuệ không có tái xuất hiện, nàng đột nhiên cảm thấy thất vọng.

“Có hay không lại nhìn thấy người cổ quái gì?” Đồng Vi Vi vui tươi hơn hỏi.

Bạch Mẫn lắc lắc đầu. Biểu tình nhưng là không vui.

“Hi hi, cậu hắn là phải cảm ơn tớ.” Đồng Vi Vi vui vẻ nói, “Tớ lần này ra ngoài, cố ý lên núi xin cho cậu một cái bùa hộ mệnh, sợ cậu không tin, cho nên ngày hôm qua tớ cố ý vụng trộm bỏ vào trong quần áo của cậu. Đại sư nói, chỉ cần có bùa hộ mệnh, trong phạm vi mười thước sẽ không có cái gì không sạch sẽ tới gần cậu. Xem ra, thật đúng là dùng được, tớ bỏ trong túi trước áo khoác của cậu, nghĩ rằng quần áo của cậu hẳn là treo tại giá áo trong phòng ngủ, cho nên....hiệu quả không sai đi, tính cảm tạ tớ như thế nào.”

Bạch Mẫn sững sốt một chút, sờ vào túi trước, thật đúng là có một vật lạ, là tấm bài hình tròn, tính chất bình thường, họa tiết cũng không phải thập phần tinh xảo, mặt trên viết loạn thất bát tao gì đó, đều là những chữ cùng ký hiệu nàng xem không hiểu. Chính là vật này sao? Làm cho nàng không thể tiến vào địa phương kỳ quái kia? Thoạt nhìn thực bình thường nha.

“Nhìn bình thường có phải hay không?” Đồng Vi Vi cười, “Tớ lúc bắt đầu cũng nghĩ là đại sư kia đang gạt mình, nhưng ông ta nói, “Bạn của cô trong khoảng thời gian này nhất định là thường xuyên nhìn thấy chút gì đó không sạch sẽ, hoặc là gì đó thật lâu trước kia, nếu tin tưởng ta, hãy đem vật này đặt ở trên người, tuyệt đối sẽ không lại xuất hiện những thứ kỳ quái đó nữa.” Tớ liền nghĩ, dù sao cũng là thử một lần, vạn nhất dùng được thì sao? Cho nên liền mua nó, vụng trộm bỏ trên người cậu, đừng nói, ngày hôm qua một ngày cũng chưa thấy cậu thất thần, nếu đêm qua cũng không lại nhìn thấy người cùng việc kì quái gì, đã nói lên đại sư này vẫn là có năng lực nhất định.”

Bạch Mẫn miễn cưỡng cười cười, kỳ thật hắn là nên cao hứng, vì cái gì trong lòng ngược lại cao hứng không nổi? Chẳng lẽ, là chính mình thật sự không muốn không nhìn thấy những người cùng việc kì quái này?

“Hai người nói cái gì vậy? Tán gẫu vui vẻ như vậy.” Đoạn Chi Sơn cười tủm tỉm nói.

“Ngài từ nơi nào hiện ra vậy?” Bạch Mẫn hoảng sợ, nàng vừa rồi đang thất thần, đột nhiên nghe được thanh âm của hắn, hoảng sợ.

“Tôi vẫn ở ngay bên cạnh.” Bộ dáng Đoạn Chi Sơn thực vô tội, “Chính là hai người không có chú ý tới, thấy hai người luôn luôn tán gẫu, rất ngạc nhiên, cho nên lại đây nghe một chút.”

Đồng Vi Vi vui tươi hơn nói: “Đoạn Chi Sơn, ngài hẳn là nên mời khách, hai ngày trước tôi đi ra ngoài, đem về cho Bạch Mẫn một cái bùa hộ mệnh, rốt cục đem nàng từ cái gọi là “Xuyên qua” lôi trở về.”

“Xuyên qua?” Đoạn Chi Sơn không rõ.

“Chính là nàng luôn cảm thấy chính mình có thể thấy được người cùng sự việc trước kia, đạo này, trên mạng lưu hành xuyên qua, cũng chính là động bất động liền từ thời đại này xuyên qua đến một cái thời đại khác, nàng đại khái là đọc nhiều tiểu thuyết, sau đó liền sinh ra ảo giác,” Đồng Vi Vi cười nhìn Bạch Mẫn, nói, “Nếu thật muốn xuyên qua, sợ là tớ sẽ không thấy được cậu, cậu không phát hiện cái loại xuyên qua này sao, không phải tai nạn xe cộ chính là đột nhiên liền tiêu thất, cậu bây giờ còn ngồi khỏe mạnh ở trước mặt tớ, có hô hấp, có thanh âm, có cảm giác, về sau loại tiểu thuyết như vậy xem ít thôi, xem nhiều, thực tin đồng thoại về hoàng tử cùng công chúa, cẩn thận về sau gả chồng không được.”

“Không quan hệ, tôi cưới cô ấy, tôi xem như là hoàng tử, cô ấy vốn là công chúa.” Đoạn Chi Sơn cười hì hì nói.

Đồng Vi Vi làm trạng thái nôn mửa: “Thiên hạ thế nhưng lại có người da mặt dày giống như người này!”

Bạch Mẫn nhìn Đoạn Chi Sơn cùng Đồng Vi Vi cãi nhau, mỉm cười, trong lòng lại đột nhiên thực khổ sở, Tư Mã Nhuệ kia, hiện tại như thế nào? Chẳng lẽ không thể lại nhìn thấy hắn sao? Hắn có hay không tìm được “Phong nhi” mà hắn yêu? Có phải hay không thật là chính mình sinh ra ảo giác? Nhưng là chính mình cũng không có đọc tiểu thuyết nhiều đến mức tẩu hỏa nhập ma nha?

Không biết có phải thật sự hay không, dù sao, ngày hôm nay, Bạch Mẫn cũng không có thất thần, giống như bình thường công tác tốt, tinh thần cũng không sai. Nhưng là, trong lòng, thủy chung lại có chút mất mát.

Đoạn Chi Sơn hẹn nàng cùng Đồng Vi Vi cùng đi hát Karaoke, đó là do Đồng Vi Vi yêu cầu, Bạch Mẫn cũng không phải thực thích, chính là e ngại mặt mũi, nếu nàng không đi, phỏng chừng Đoạn Chi Sơn cũng sẽ không miễn cưỡng nàng, nhưng Đồng Vi Vi sợ là sẽ lải nhải bên tai.

Nhìn đến tên bài hát của Vương Phi [Chỉ mong người lâu dài], đột nhiên chọn bài hát này.

“Bạch Mẫn, như thế nào, muốn hát một khúc? Cậu nhưng là cũng không thường ca hát, như thế nào vừa nhìn liền chọn bài hát yêu cầu cao độ như vậy?” Đồng Vi Vi cười trêu ghẹo.

Bạch Mẫn cười cười, “Sẽ không hát, tớ chỉ muốn nghe thôi.”

96. Chương 96: Chương 96

Chính là âm nhạc vừa mở, Bạch Mẫn đột nhiên trong lòng sâu não. Lúc đầu chỉ là nhẹ giọng ngâm nga theo, sau lại chậm rãi hát, trong mơ hồ, tựa hồ là một đêm mưa gió, lạnh lạnh, có ba người đối bàn mà ngồi, liền như bọn họ như bây giờ, ba người, thật cao hứng tán gẫu, có rượu, có tâm tình.

“Này, Bạch Mẫn, cậu hát thật sự là không tệ, đến, lại hát thêm một lần, tuyệt đối không kém hơn Vương Phi.” Đồng Vi Vi giật mình nói, chính là, biểu tình của Bạch Mẫn, thoát nhìn có điểm là lạ, tựa hồ là bị thương, mơ hồ là vui mừng.

Âm nhạc lại vang lên, bên trong ánh sáng âm thầm, Đoạn Chi Sơn ngồi ở một góc sô pha, lẳng lặng nhìn Bạch Mẫn, cô gái này, cho hắn cảm giác tò mò kì quái, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn liền thích nàng, không có nguyên nhân gì, chính là đơn thuần thích. Nàng giống như một khối trân bảo ẩn sâu, đột nhiên hiện ra làm cho hắn đứng phải, thật sự là may mắn.

Bạch Mẫn cũng không có phát hiện ánh mắt Đoạn Chi Sơn quan sát nàng, vẻ mặt nàng có chút hoảng hốt, là mơ hồ vui mừng cùng bị ai đây đưa cùng một chỗ. Tiếng ca nhẹ nhàng, vẫn như cũ là một lòng mờ mịt, giống như ở trong một đình viện cao, mưa thu triền miên, gió thổi lay động, ba người, hình ảnh mơ hồ, có món ngon rượu ngon, có tiếng cười nói vui vẻ.

Có người nói, “Đến, chúng ta uống rượu, nếu không thật sự là lãng phí cảnh sắc đẹp này, Phong nhi, muốn hay không uống một chút?” Có một nữ tử nhẹ giọng mà cười, đáp, “Có gì không thể.”

Thanh âm kia vang ở bên tai, cũng quen thuộc như thanh âm Tư Mã Nhuệ, thanh âm của nàng kia cũng là lần đầu tiên nghe được, mờ mịt, thanh âm kia thật giống như là từ trong miệng chính mình nói ra. Nữ tử quay đầu, vẻ mặt sáng lạn ý cười, ngây thơ làm say lòng người, nàng hắn là Mộ Dung Phong đi, ánh mắt kia nhìn chính mình, vì sao, liền giống như nhìn vào gương trông thấy chính mình, đột nhiên bị ai, nước mắt rơi như mưa, không biết gì đến xung quanh.

Ba người, một lần ca hát, một lần cười đùa, Bạch Mẫn hát đến men say mới thôi, vẻ mặt khó diễn tả, tựa vào trên sô pha, nặng nề mà ngủ. Khóe mắt đã có lệ, khóe môi vẫn có cười, giống nhau mê luyến, trong miệng thì thào nói: “Tư Mã Nhuệ, không cho quên ta! Nếu người đã quên ta, ta dù thấy cũng sẽ không để ý đến người.” Giống như có người cười, che chở mà sủng nịch, “Như thế nào có thể? Vĩnh viễn sẽ không! Nhưng là, nàng sẽ nhớ rõ ta sao? Vĩnh viễn nhớ rõ ta.”

Vừa tỉnh lại, cảm giác đầu đau như búa bổ, không biết đang ở nơi nào?

Ngửi được mùi sữa thơm ngát, nóng nóng, ngẩng đầu lên, là Đoạn Chi Sơn đứng ở trước mặt, cười, nói: “Đã tỉnh, uống cốc sữa đi, tối hôm qua em uống hơi nhiều, có phải hay không rất khó chịu?”

Bạch Mẫn nhẹ nhàng lắc lắc đầu, vừa động liền đau, loại rượu gì, uống một chút như vậy liền say. “Đây là nơi nào? Vi Vi đâu?”

“Là nhà của tôi, hai người đều uống say, may mắn nhà của tôi cách chỗ chúng ta hát tối hôm qua không xa, cho nên đem hai người đến đây. Như em thật tốt, uống say, chính là ngủ, Đồng Vi Vi tối hôm qua ở trên đường cái lên tiếng hát vang, đem cảnh sát tuần tra ban đêm đều đưa tới, đã cho rằng tôi lừa bán người.” Đoạn Chi Sơn âm áp tươi cười, trong ánh mắt ôn hòa lại lộ ra vẻ ẩn ẩn bất an, “Sau khi trở về làm cho đi giúp việc trong nhà giúp hai người thay đồ đơn giản một chút, hai người liền ngủ. Đồng Vi Vi còn không có tỉnh, vẫn đang ngủ, phỏng chừng một chút nữa sẽ tỉnh.”

Bạch Mẫn đỏ mặt lên, thật sự là đủ thất thố.

“Sợ đưa hai người trở về, người trong nhà lo lắng, cho nên liền đem đến đây.” Đoạn Chi Sơn đem sữa đưa cho Bạch Mẫn, có chút chần chờ hỏi, “Em có khỏe không?”

“Trừ bỏ đau đầu, thì đều tốt, quấy rầy ngài, thật sự là ngượng ngùng.” Bạch Mẫn có chút ngượng ngùng hỏi, “Tối hôm qua tôi có hay không làm chuyện gì xấu mặt nha?”

“Không có.” Đoạn Chi Sơn cười cười, thực nho nhã, ngồi xuống xích đu đối diện với giường, dường như lơ đãng hỏi, “Chính là, em đêm qua luôn luôn gọi tên một người, nếu em không ngại, có thể nói cho tôi biết ai là Tư Mã Nhuệ không?”

“Tư Mã Nhuệ?!” Bạch Mẫn sửng sốt một chút, như thế nào có khả năng, chính mình uống rượu, một đêm luôn luôn gọi tên một người căn bản không tồn tại, hoặc là nói là một người chỉ trong ảo giác mới có thể xuất hiện, nàng thực thẳng thắn nói, “Tôi cũng không quen biết người này.”

Đoạn Chi Sơn nhẹ nhàng cười cười, vẫn như cũ dường như là có chút không thèm để ý nói, “Nhưng, nghe thanh âm của em, người này hẳn là người em dành tình cảm chân thành.”

Bạch Mẫn nhẹ nhàng nhíu nhíu đầu mày, có chút mờ mịt nói: “Người này tôi thật là không biết, chính là, có đôi khi sẽ ở trong ảo giác...hoặc là nói ở trong mộng, cũng chính là chuyện mấy ngày nay, tôi thường xuất hiện một ít mặc danh kỳ diệu ảo giác, nhìn đến cùng nghe được một ít gì đó hoàn toàn không tương xứng cùng thời hiện đại này. Tư Mã Nhuệ này chính là một người, còn có một Mộ Dung Phong, đều là tôi không biết, không quen, nhưng bọn họ luôn xuất hiện ở trong mộng.”

Đoạn Chi Sơn do dự một chút, tựa hồ còn muốn lại hỏi tiếp, nhưng, lời nói nén lại ở miệng, biểu tình của Bạch Mẫn thực hoang mang, không giống như là đang nói dối, nhưng là, lúc nghe nàng gọi tên người kia, lại rõ ràng chính là cảm giác thâm tình chân thành, dường như đây là người trong lòng nàng yêu nhất.

“Xuất hiện tình trạng này bao lâu rồi?” Đoạn Chi Sơn chuyển đề tài, hỏi.

Bạch Mẫn nhẹ cau mày, nghĩ nghĩ, nói: “Hắn là mới vài ngày, dường như chính là buổi tối trước khi ngài tới, hoặc là nói, là sau khi trải qua cái buổi tối kia, tôi mới bắt đầu xuất hiện ảo giác. Nhưng là, toàn bộ buổi tối đó trừ bỏ tôi ngủ say hơn một chút, giống như cũng không có cái gì đặc biệt, không biết vì cái gì sẽ như vậy.”

Nhìn Bạch Mẫn vẻ mặt hoang mang vô tội, Đoạn Chi Sơn khẽ cười cười, cho dù trong lòng của cô gái này có bóng dáng người khác, hẳn cũng tin tưởng chính mình sẽ có thể làm cho nàng quên được, tại sao lại không chứ, gặp được người thích hợp chính mình, nhất định phải tranh thủ mới thành. “Vậy tình hình bọn họ là như thế nào đâu?”

“Bọn họ không phải người thời đại này, càng giống như là người cổ đại vẫn thường chiếu trên tivi, ngôn ngữ họ nói đều là tôi nghe hiểu được, không giống như là thể văn ngôn, cũng thực thông tục dễ hiểu. Người bộ dạng đều xem rất tốt, cảnh đẹp ý vui, cảnh trí cũng tốt, không khí cũng tốt, hô hấp thực ngọt ngào, đúng rồi, tôi còn thấy bên trong có hoa quế, nói cái gì hoàng thức linh tinh, người kêu Tư Mã Nhuệ là một vị thái tử, hình như là đứng hàng thứ tư, nghe trong mộng mọi người gọi hắn Tứ thái tử, về phần Mộ Dung Phong,

hình như là phi tử của hắn, nghe hắn gọi nàng là “Phong nhi”, hắn là như vậy. Tình cảm của bọn họ giống như rất sâu đậm, nhưng không biết vì cái gì, nữ tử gọi là Mộ Dung Phong đột nhiên không thấy....đại khái, tôi chỉ biết chừng ấy.” Bạch Mẫn còn thật sự giải thích.

Đoạn Chi Sơn gật gù đầu, đại khái là phim cổ trang trên ti vi xem nhiều quá, trong khoảng thời gian này trên ti vi luôn chiếu một ít phim truyền hình cổ trang diễn nói linh tinh. Nghe Bạch Mẫn nói như vậy, hắn là chuyện tình như vậy, xem nhiều, ngày có chút suy nghĩ, đêm mới nằm mộng, có thời gian phải thử tra xem, Tư Mã Nhược cùng Mộ Dung Phong này là nhân vật thể nào trong kịch truyền hình.

Chính là, trong lòng vẫn là có hoài nghi, lúc Bạch Mẫn ca hát, một lần biến hóa, về mặt là chuyên chú cùng tưởng niệm như vậy, nàng quả thật là đang tưởng niệm người nào đó, nhưng là chính nàng cũng không tự biết. Cái loại ánh mắt này, cái loại quyến luyến này, là không thể cố ý làm ra, chẳng lẽ,...thực sự có cái gọi là kiếp trước kiếp này? Chính mình là một người được giáo dục hiện đại, căn bản không tin điều này.

97. Chương 97

Thức ăn nhanh tới, đầu bếp cho thêm dầu vào chảo, một ly nước mát. Nghe tiết tấu âm nhạc nhanh, ở trong hoàn cảnh có chút ồn ào nói chuyện, khí sắc Bạch Mẫn đã tốt hơn rất nhiều, không biết có phải hay không thật là bữa hộ mệnh kia nổi lên tác dụng, dù sao là, hợp với vài ngày nay nàng đã không hề có ảo giác. Từ sau đêm ca hát đó, nàng đem bữa hộ mệnh đặt ở bên người, bất luận là ban ngày hay là ban đêm, thật là không còn có cái gì quấy rầy nàng nữa, không có người cổ đại, không có thanh âm kỳ quái, cuộc sống khôi phục bình thường, thật giống như từ trong ác mộng tỉnh lại, ánh mặt trời sáng lạn.

Đoạn Chi Sơn là một người bạn trai không tệ, nhất là đối với nàng, lại nhân nhượng, cho nên hôm nay lúc gặp mặt, Bạch Mẫn nhắc tới cha mẹ của chính mình, cha mẹ nàng lập tức sẽ trở về, chị nàng có thời gian một tuần nghỉ ngơi, cùng anh rể mang theo đứa nhỏ đi ra ngoài nghỉ phép, cha mẹ cũng liền từ nước ngoài trở về nhìn xem cô con gái nhỏ nhất này.

“Bố mẹ em ngày mai trở về, cho nên ngày mai em muốn anh cùng em đi đón họ, theo giúp cha mẹ em.” Bạch Mẫn ôn hòa cười, khuấy đá trong ly nước trước mặt, trong không khí có hương thơm, cái gọi là thực phẩm rác rưởi ở chỗ này, cũng sung sướng hơn cuộc sống của không ít người bình thường.

“Tốt, anh cũng nghĩ muốn trông thấy cha mẹ em.” Đoạn Chi Sơn cách mặt bàn vươn tay nắm lấy tay Bạch Mẫn, “Anh hy vọng có thể mau chóng đem em lấy vào cửa nhà anh.”

Bạch Mẫn nhẹ nhàng rút tay về, mỉm cười nói: “Em rất cuộc tốt như thế nào, làm anh sốt ruột muốn đem em lấy về nhà như thế. Anh như vậy làm cho em cảm thấy bất an, giống như trên trời phái thiên binh lập tức nện ở trên đầu.”

“Anh đến là cảm thấy anh được một cái tiện nghi lớn.” Đoạn Chi Sơn mỉm cười nói.

Tinh thần Bạch Mẫn có chút hoảng hốt, Đoạn Chi Sơn là người không tệ, đáng để chọn, nhưng vì cái gì, thời điểm đối mặt với hắn, trong lòng luôn có ả ả đau, cũng là vì hắn sao?

Cha mẹ trở về, Đoạn Chi Sơn tự mình lái xe đi sân bay đón, Bạch Mẫn đối với việc hắn chính thức đến thật sự có vài phần cảm tạ, cha mẹ đối với hôn nhân của nàng vẫn phi thường quan tâm, cũng gặp qua không ít người, nhưng vẫn không có cảm thấy thích hợp, nếu bọn họ thấy Đoạn Chi Sơn, hắn là vừa lòng đi.

Đoạn Chi Sơn cùng cha mẹ Bạch Mẫn cơ hồ là ‘nhất kiến như cố’ (lần đầu gặp mặt mà như quen biết đã lâu), đến mức đem Bạch Mẫn một người vắng vẻ ở một bên, tiệc rượu cũng là nói nói cười cười thực náo nhiệt, cha mẹ Bạch Mẫn đối với người đàn ông này thật là hoàn toàn vừa lòng.

Lại chỉ có Bạch Mẫn, trong lòng ả ả đau, cũng không hiểu được là vì cái gì, đến ban đêm, lại là nhìn không được, lặng lẽ cất đi bữa hộ mệnh, đặt xa chính mình ở ngoài khoảng cách mười thước, sau đó nằm ở trên giường, chờ đi vào giấc ngủ, trong bóng tối mở to mắt, tâm tình là thấp thỏm lo âu.

Đúng vậy, chính là nơi này, hoàn cảnh nàng đã tới rất nhiều lần, chính là dường như qua rất nhiều ngày, lần trước đến vẫn là hoa quế phiêu hương, nay cũng là hoa rơi đầy đất, toàn bộ trong đình viện đều là lá rụng, đại khái là sáng sớm, bọn người hầu đang quét tước, nữ tử kêu Yên Ngọc lần trước nàng gặp qua đang

khuyên giải một nữ tử khác cũng trạc tuổi nàng, nàng kia chính vẻ mặt đầm nước mắt, cúi đầu, khóc, lòng tràn đầy thương tâm cùng không cam lòng.

Bạch Mẫn cảm thấy rất kỳ quái, xảy ra chuyện gì sao? Vẫn là Tư Mã Nhuệ lại có tình huống gì mới? Chẳng lẽ tưởng niệm quá độ, luẩn quẩn trong lòng?! Xem bộ dáng không giống, bọn người hầu cũng không có biến hóa gì quá lớn, hẳn là không phải.

Nàng như không khí đứng thẳng ở bên người hai người các nàng, nghe các nàng nói chuyện.

“....Xuân Liễu, muội đừng khóc, khẳng định không phải do Tư thái tử, nhất định là nữ nhân kia làm loạn, đã hai tháng, Tư thái tử chưa từng để ý tới nàng, là chính nàng lại không đi, đưa trở về lại chạy đến, nàng nhất định là thừa dịp Tư thái tử uống rượu, mới được dịp.” Lúc Yên Ngọc nói, trong mắt cũng ẩn giấu phần nộ.

“Tiểu thư đến nay rơi xuống vách núi không rõ sinh tử, Tư thái tử thế nhưng cho phép nữ nhân khác lên giường của hắn, nhưng lại là chiếc giường tiểu thư từng ngủ qua, Xuân Liễu thật muốn đem nữ nhân kia ăn tươi nuốt sống...” Nói xong, lệ lại chảy ra, “Cho dù là tiểu thư thật sự mất rồi, giường kia, phòng kia chính là dù đốt cháy, cũng không thể làm cho nữ nhân khác ở. Nô tỳ thật sự là hận chết !”

Yên Ngọc không hé răng, cũng là chính mình sơ sẩy, làm cho nữ nhân kia lọt qua chỗ trống, thế nhưng lại leo lên giường Tư thái tử.

Có một nữ nhân từ trong phòng đi ra, Bạch Mẫn vừa thấy, đúng là người lần trước do Ngụy đại nhân đưa tới, Mạnh Uyển Lộ, vẻ mặt xấu hổ, ẩn ẩn có chút che dấu không được đắc ý cùng hạnh phúc. Cẩn thận nhìn nàng, thoát nhìn thực dịu dàng, ôn nhu.

Xuân Liễu ba một tiếng đem hoa cầm trong tay ném đi, quay đầu bước đi, thậm chí không cần quan tâm đối phương có khả năng sẽ trở thành chủ tử mới của nàng.

“Xuân Liễu, tiến vào dọn dẹp một chút.” Không phải thanh âm của Tư Mã Nhuệ, hình như là thanh âm của người hầu cường tráng bên người hắn, thanh âm nghe cũng không phải đặc biệt thoải mái.

Xuân Liễu không tình nguyện ừ một tiếng, chậm rãi tiêu sái đi vào.

Bạch Mẫn cũng lẳng lặng theo đi vào, cảm giác là giống như ở trên kịch truyền hình quay chụp hiện trường, chỉ có nàng xem nhìn thấy người khác, người khác lại nhìn không thấy nàng, nhưng trong lòng lại không được tự nhiên, cảm tức nói không nên lời, không biết vì cái gì, cái loại cảm giác này thật giống như là hận không thể đánh cho Tư Mã Nhuệ một cái tát, vì cái gì? Thật sự không biết, duy nhất biết đến chính là tức giận!

Nàng bắt đầu hối hận mấy ngày nay mang theo cái bùa hộ mệnh kia, nàng vài ngày không có tới, Tư Mã Nhuệ này cũng đã quên Mộ Dung Phong? Uống công nàng còn tin tưởng hắn là người si tình như vậy, thậm chí cảm động ở ban ngày ban mặt xuất hiện ảo giác, nghe được thanh âm hắn thâm tình gọi “Phong nhi”.

Tư Mã Nhuệ này quả thực chính là đáng giận!

Chính là thời gian qua nhanh như vậy sao? Thế nhưng đã hai tháng, nàng lại cảm giác giống như chính là thời gian ngắn ngủn mấy ngày.

Tư Mã Nhuệ vẫn là cái bộ dáng kia, tiêu tụy, bi thương, nằm ở trên nhuyễn tháp, một đôi mắt hoa đào, dày mà gợi cảm, Bạch Mẫn cảm thấy, tức giận thì vẫn tức giận, nhưng Tư Mã Nhuệ này quả thật là một nam nhân làm cho người ta tâm động, anh tuấn, tà ác, thâm tình.....

Nếu là trong cuộc sống ở thời đại của chính mình, nam nhân này tuyệt đối là người gặp người yêu, chỉ sợ chính mình thấy cũng sẽ có chút tâm động, tuy rằng yêu thương là không có khả năng, nhưng là rất có khả năng vụng trộm thích.

Biểu tình của Xuân Liễu cũng là bi ai, cúi đầu, không tình nguyện dọn dẹp chăn nệm, một bên dọn dẹp một bên rơi lệ, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất, không có tiếng vang, đã có tiếng thút thít thần nhiên. Động tác của nàng tuyệt không lưu loát, tuyệt không ôn nhu, thậm chí có chút thô lỗ, giống như đem cơn tức trong đầu đều phát tiết ở động tác quét tước này.

“Xuân Liễu, người làm sao vậy?” Vương Bảo có chút lo lắng nhìn nhìn Tư Mã Nhuệ, thấp giọng trách cứ, biết Xuân Liễu trong lòng không thoải mái, nhưng cũng không thể liền đem hỏa phát tiết ở trước mặt chủ tử nha, nha đầu không biết điều này muốn chết sao?

“Nô tỳ có thể như thế nào?” Xuân Liễu ghen ngào nói, “Nô tỳ chính là trong lòng khó chịu, phòng này nguyên là tiểu thư ở, hôm nay buổi sáng đi ra lại là nữ nhân khác, nô tỳ tưởng niệm tiểu thư, chính là như vậy.”

98. Chương 98

Vương Bảo hoảng sợ, nha đầu kia không phải muốn chết sao? Nàng tưởng niệm tiểu thư của chính mình là đương nhiên, thế nhưng lại đi trách cứ Tứ thái tử sủng ái người mới, liền không khỏi là nhiều chuyện! “Người không biết hiện tại chủ tử hành động không có phương tiện sao? Mạnh cô nương chiếu cố ngài là hợp lẽ, người tức giận cái gì, chẳng lẽ Tứ thái tử muốn sủng hạnh người nào, đều phải có sự đồng ý những người làm nô tài chúng ta sao?”

Xuân Liễu nhẹ nhàng dừng một chút, bật thốt lên nói: “Lệ phi nương nương sớm đã không còn cho Tứ thái tử dùng được, đây đều là bí mật....Tứ thái tử cho dù là lấy mạng nô tỳ, nô tỳ cũng muốn nói ra, nô tỳ chính là không muốn dọn dẹp những thứ nữ nhân này đã dùng qua, nô tỳ thật sự là hận không thể lấy búa chém, lấy hỏa thiêu, mới giải hận!”

Vương Bảo ánh mắt trừng lớn, nhìn chăm chăm Xuân Liễu, trong lòng ai thán: Xuân Liễu nha, Xuân Liễu, người thật sự là muốn chết nha, chẳng lẽ người không biết, từ sau khi Tứ thái tử phi đã chết, Tứ thái tử liền trở nên không giống với trước kia sao? Nữ nhân khác ngủ trên giường, có cái gì lạ, huống chi vẫn là nữ nhân này chính mình đưa đến cửa, là chính nàng dụ hoặc Tứ thái tử, thừa dịp Tứ thái tử uống say, uống rượu, giả mạo Tứ thái tử phi!

Tư Mã Nhuệ lạnh lùng khẽ hừ một tiếng, nhẹ nhàng, thản nhiên, lại lạnh như băng nói: “Vậy người mượn búa chém, lấy hỏa thiêu. Dừng chỉ nói suông.”

Xuân Liễu dừng một chút, nhìn chăm chăm Tứ thái tử, hơn nửa ngày không hé răng, sau đó xoay người, thế nhưng thật sự đi ra ngoài, cầm búa đến, một búa chém vào giường kia, lực của nàng không đủ lớn, nhưng tâm tình của nàng đủ không tốt, thế nhưng liền giờ cái búa, một búa lại một búa chém xuống, một bên chém một bên rơi lệ, nghĩ tiểu thư của chính mình không biết hiện tại như thế nào, sống không thấy người, chết không thấy xác, không người chiếu cố, không người quan tâm, trong lòng thật sự là khổ sở.

Vương Bảo sợ tới mức tim đập đều nhanh rút ra, đứng ngốc ở chỗ cũng không nghĩ đến việc tiến lên ngăn cản, ánh mắt mở to đến không thể to hơn nữa.

Tư Mã Nhuệ mí mắt cũng không nâng một chút, giống như trước mặt cái gì cũng không có phát sinh.

Bạch Mẫn lại đột nhiên rơi lệ, không biết vì cái gì, chính là muốn khóc, hắn như thế nào có thể như vậy, như thế nào có thể nhanh như vậy liền đã quên Mộ Dung Phong, hắn không phải nhớ mãi không quên sao? Hắn không phải tình nguyện chết cũng không nguyện ý quên Mộ Dung Phong sao? Tại sao có thể như vậy? Như thế nào có thể sủng hạnh nữ nhân khác? Như thế nào có thể như vậy!...Nước mắt của nàng bỗng nhiên thành sông, ngăn cũng ngăn không được, nghĩ rằng: Thì ra, từ cổ chí kim, si tình đều là gạt người, nàng thế nhưng còn tin, còn tin sẽ có người si tình không quên tình cũ, nếu nàng là Mộ Dung Phong kia, đến thực tình nguyện là tức khắc sẽ chết đi, Mộ Dung Phong chết khi hắn chưa thay lòng đổi dạ, thật sự là may mắn vô cùng, nếu sống mà hắn bội tình bạc nghĩa, phải làm như thế nào!

Sớm biết như thế, làm gì phải cất bùa hộ mệnh đi, làm gì phải trăm phương nghìn kế chạy tới địa phương này, làm cho chính mình đắm chìm trong ảo giác nữa!

Tư Mã Nhuệ hắn như thế nào, liên quan gì đến Bạch Mẫn nàng!

Bạch Mẫn oán hận nghĩ, oán hận xoay người, rời đi.

Mà nàng không biết, Tư Mã Nhuệ buồng đầu xuống, có bao nhiêu đau, có bao nhiêu thương, chiếc giường kia, từng là của hắn cùng Mộ Dung Phong, tuy rằng chưa từng được làm vợ chồng thực sự, ngày ấy say, ngày ấy quay về, hắn đều từng ôm lấy nàng đi vào giấc ngủ, nghe được nhịp tim đập an ổn của nàng, hạnh phúc, vui vẻ, tưởng tượng thấy vĩnh hằng.

Tư Mã Nhuệ có thể rơi không phải lệ, là máu, hắn đã muốn chảy không ra nước mắt, có thể chảy được, đã từ những đêm dài chảy hết, trong lòng lại chảy ra đã muốn là máu, bi ai của hắn ai có thể hiểu được, những người khác có thể tưởng niệm, mà hắn tưởng niệm đến điên cũng không đổi được Mộ Dung Phong trở về, hắn tình nguyện lập tức chết đi, tình nguyện đầu óc lập tức ngừng tưởng niệm, nhưng, tổ mẫu không cho phép.

Tối hôm qua, quả thật có nữ nhân không được hắn cho phép trèo lên giường của hắn cùng Mộ Dung Phong, nhưng là, uống rượu như thế nào cũng đã làm hắn say không được, thân thể mới mẻ như thế nào đối hắn cũng không có lực dự hoặc gì, hắn chính là nằm, thậm chí lười đi để ý tới nữ nhân này, thân thể hắn lạnh như băng, tri giác hắn như chết lặng, tùy ý để nữ nhân kia lặng lẽ nằm ở bên người hắn, lặng lẽ thỏa mãn ý niệm có thể gả cho hắn trong đầu nữ nhân kia.

“Phong nhi, bất cứ lúc nào chỗ nào, trừ nàng ra, Tư Mã Nhuệ ta sẽ không chấp nhận người khác, nếu nàng trên trời có linh, nhất định phải chờ ta, chờ ta có thể đi cùng nàng.” Tư Mã Nhuệ trong lòng ôn nhu nói, mắt đã sương mù, tâm đã si.

Hắn cũng không biết, trong không khí này có người hắn ngày nhớ đêm mong, lặng lẽ đến, oán hận đi.

Thì ra, có đôi khi, hình đồng người lạ, thật là thân bất do kỷ.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng Xuân Liễu hạ búa xuống, cùng tiếng nàng nhẹ nhàng khóc nức nở, Yên Ngọc đứng ở ngoài cửa, nước mắt rơi như mưa, muốn ngừng cũng ngừng không được. Xuân Liễu tưởng niệm chủ nhân khổ sở, nàng ngày ngày nhìn thấy trong mắt, làm cho nàng đau lòng.

Kỳ thật, nàng cũng biết, nỗi khổ của Tứ thái tử không người hiểu được.

Từ sau khi Tứ thái tử phi mất tích, thân thể Thái Hậu nương nương liền vẫn không tốt, cảm xúc cũng không tốt như trước kia, cả ngày ngồi buồn ở trong cung cùng Tiểu Đức tử tán gẫu “Phong nhi” này, “Phong nhi” kia. Sau đó sẽ ở thời điểm đến thăm Tứ thái tử, nước mắt ngừng không được lần nữa nấn nỉ, “Nhuệ nhi, đáp ứng tổ mẫu, nhất định đừng để cho tổ mẫu người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, tổ mẫu chưa bao giờ cầu xin bất luận kẻ nào, nhưng tổ mẫu cầu xin con!”

Tứ thái tử là sống cũng không thể, chết cũng không xong. Hắn khổ, chỉ có hắn tự biết.

Bạch Mẫn lập tức từ trong bóng đêm khóc tỉnh lại, nằm ở trên giường, trong đầu trăm chuyển ngàn hồi, vì cái gì, nàng vì một nam nhân xa lạ chỉ tồn tại và xuất hiện trong mộng, trong ảo giác như vậy mà khổ sở như thế?

Nhưng là, như thế nào có thể đâu? Cho dù là hai tháng, sáu mươi ngày, chẳng lẽ là có thể làm ột người quên một người khác như thế sao? Quả thực là....đáng giận!

Lại nằm xuống, nhắm mắt lại, nói với chính mình, “Ta không bao giờ muốn gặp người kia nữa, ta hận chết người kia !”

Cũng là tiếng gió bên tai, gào thét mà qua, xe ngựa chạy vội, xóc nảy rất mạnh, một nữ tử nằm ở trên, tổ y, dung nhan thanh tú, trừ bỏ tiếng gió, chính là mưa thu đánh vào trên mặt đau đau, chạy như bay, lại chạy như bay, dường như vĩnh viễn sẽ không dừng, sau đó xe ngựa kia rơi thẳng xuống, từ một nơi rất cao rơi xuống rất nhanh, nàng kia bỗng nhiên từ trên xe nhảy ra, hướng tới nước sông mãnh liệt rơi xuống, nước lạnh triệt tâm, đầu đụng vào trên ngựa, choáng váng, hôn mê!

Đột nhiên có thanh âm mềm mại vang ở trong lòng, “Tư Mã Nhuệ, ta nhớ chàng!” Là thanh âm thê lương của nàng kia, lại sưng sốt, đột nhiên mở mắt ra, bất an ngồi dậy, thanh âm kia dĩ nhiên là phát ra từ miệng chính mình. Mộ Dung Phong kia cùng chính mình rốt cuộc là quan hệ gì? Vì cái gì chính mình lại lấy tâm tình của Mộ Dung phong để tưởng niệm Tư Mã Nhuệ, sẽ nghĩ đến một nam nhân xa lạ như vậy?!

Nàng không phải Mộ Dung Phong, nàng là Bạch Mẫn, nàng sống ở thế kỷ hai mươi mốt ánh mặt trời sáng lạn, nàng có người theo đuổi rất tốt – Đoạn Chi Sơn, vì cái gì lại đau lòng vì một nam nhân xa lạ một vài ngàn năm trước, làm sao sẽ có cái gọi là xuyên qua, có lẽ chính là một nhóc mới sinh ra ảo giác.

Nàng hẳn nên thử đón nhận Đoạn Chi Sơn, không cần lại dây dưa một nam nhân trong ảo giác, còn tiếp tục như vậy, khó xử chính là chính mình. Chính là, vì cái gì rơi lệ? Khóc đến rồi tỉnh rồi mù.

99. Chương 99

Nàng tỉnh lại trong ánh mặt trời sáng lạn của một ngày mới, khuôn mặt tươi cười đón hậu của cha mẹ cùng nụ cười ấm áp của Đoạn Chi Sơn xua đi những bất an cùng bi ai trong lòng Bạch Mẫn. Chỉ là một câu chuyện lúc xưa, vĩnh viễn không có khả năng làm cho nàng không thiết sống được.

Nàng cùng Đoạn Chi Sơn đi dạo phố, Đoạn Chi Sơn chính tay chọn cho nàng một chiếc nhẫn vô cùng xinh đẹp.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, Đoạn Chi Sơn liếc nhìn dây số khẽ cau mặt không tiếp. Nhưng chuông điện thoại vẫn không ngừng reo vang, gieo vào lòng hai người chút rối loạn.

Bạch Mẫn khẽ cười, nói: “Nghe máy đi.”

Đoạn Chi Sơn mỉm cười ngượng ngùng tiếp điện thoại, câu đầu tiên chính là: “Cô muốn giở trò gì?”

Trong điện thoại vang lên thanh âm của Nguyệt Lạc cùng tiếng nức nở: “Anh lập tức đến hoặc chờ nhặt xác tôi đi.” Sau đó lập tức ngắt máy.

Bạch Mẫn giả như không nghe thấy, Đoạn Chi Sơn chau mày nói: “Tôi đi thăm một người bạn, lập tức sẽ quay lại. Em tùy tiện đi dạo một chút, chờ tôi trở về.” Nói xong, vội vàng xoay người đi mất.

Đồng Vi Vi nói không sai, điều kiện của Đoạn Chi Sơn tốt như vậy tránh không khỏi nhiều người nhòm ngó, kể cả người mới cũng thật nhộn nhịp, ở cạnh nam nhân như vậy chính là phải chuẩn bị tư tưởng cho thật tốt.

Ngẫm lại thấy thật chẳng thú vị gì. Tìm đến quán cà phê ở tầng cao nhất của trung tâm bách hóa ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

Thấp thoáng như nghe được thanh âm có người đang khóc thủ thi.

“Tiểu thư, Xuân Liễu rất nhớ người, người chừng nào mới có thể trở về đây?”

Hắn là giọng nói của tiểu nha đầu kia, Bạch Mẫn bây giờ nghe mãi cũng thành quen, không còn sợ hãi những nhân ảnh cùng những thanh âm đột nhiên xuất hiện nữa. Nàng chỉ im lặng ngồi đó uống cà phê lắng nghe thanh âm xa xôi kia giống như linh hồn của nàng đang phiêu lãng nơi đó, là linh hồn nàng đang nhìn thấy đang nghe thấy chứ không phải là nàng vậy.

“Xuân Liễu có nhiều lời muốn nói cùng người, người rốt cuộc là đang ở đâu? Nô tỳ vốn không tin là người đã chết, người nhất định là đã bị nước cuốn trôi tới một nơi nào đó. Người tốt như vậy tự nhiên sẽ gặp việc tốt lành. Tiểu thư, người yên tâm, chỉ cần một ngày người chưa trở lại, nô tỳ nhất định sẽ không cho bất cứ kẻ nào bước chân vào phòng người nửa bước, cho nên nô tỳ đã thiêu đi gian phòng của người. Dù sao Tứ thái tử cũng không quản, thiêu đi xem ai còn dám bắt nạt người.”

Bạch Mẫn hoảng sợ, nha đầu kia không chỉ có chém giường mà cả phòng cũng thiêu rụi? Tứ thái tử ngoài dự đoán lại không đuổi nàng đi?

Mãi cho đến tối, Đoạn Chi Sơn không xuất hiện mà cũng chẳng gọi điện, dường như đã phát sinh ra chuyện gì đó, Bạch Mẫn cũng không vì thế mà tức giận. Cái tên Tư Mã Nhuệ kia đòi chết đòi sống, nói biến mất là cứ thế biến mất nữa là một người đàn ông nàng mới quen. Nguyệt Lạc kia còn dám lấy cái chết để uy hiếp nhất định là cùng hắn có quan hệ sâu đậm. Nàng lười cũng không muốn vì loại sự tình này mà so đo.

Từng này tuổi với nàng mà nói chuyện tình cảm chỉ có thể tùy duyên, chính là câu người xưa vẫn nói, có duyên gặp chính là số mệnh vậy. (nguyên văn: chi ngô hạnh, thất chi ngô mệnh => ta hem hiểu nên phóng đại..haizz à muội biết thì giúp ta vs).

Nàng gọi điện thoại cho Đồng Vi Vi, nói: “Vi Vi, đã lâu chưa đi ăn tôm hùm, mời cậu một bữa thế nào?”

“Haha, cô thế nào lại có thời gian mời tôi, ánh dương ca ca của cô đâu?” Đồng Vi Vi trong điện thoại cười ngặt nghẽo, “Đầu tiên tôi phải nói cho rõ, tôi chính là rất thích ăn tôm hùm, nhưng lại không thích làm bóng đèn, nên hẳn không có ở đây, tôi có thể bỏ khuyết vào nhưng có thì xin buông tha cho tôi. Đang ở trên mạng tám chuyện với một vị tự xưng là trai đẹp, đang nghe hẳn ba hoa đây.”

Bạch Mẫn cười hi hi: “Cho cậu hai mươi phút, không đến không thêm quan tâm cậu nữa!”

“Được rồi, tớ đi mà!” Đồng Vi Vi vội vàng nói, “Không cần đến hai mươi phút nhiều lắm là mười lăm phút, tớ đi rồi đây, cậu đến trước chọn bàn, gọi món, tớ đến có thể ăn liền. Đã lâu chưa ăn, nghĩ đến liền thèm chảy nước miếng.”

Chưa đến mười lăm phút, Đồng Vi Vi đã có mặt, ăn mặc qua loa xem ra thực sự đang ở nhà online, trên mặt còn chưa hết bất mãn. “Ai, nói thật nếu không phải cô dùng mỹ thực dụ tôi, có mời tôi cũng không đến. Trên mạng thực sự rất náo nhiệt còn xưng tụng tôi vào hàng tứ đại mỹ nhân. Ai, Đoạn Chi Sơn đâu, sao không thấy hẳn bên cạnh, tự nhiên lại thấy có chút không quen nha!”

“Hắn bận đi ứng phó người cũ rồi.” Bạch Mẫn cười nói, “Người mới như tớ tạm thời cho nghỉ.”

Đồng Vi Vi sững sốt nhú mồm, “Nhanh như vậy đã xuất hiện một hồ ly tinh?”

Bạch Mẫn cười sáng khoái, “Xin cho, tôi mời cô đi ăn cơm, không phải mời cô đến điều tra làm công tác tư tưởng.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu không nói tớ khẳng định là ăn không vô.” Đồng Vi Vi không hợp tác nói, “Cậu cũng không phải không biết tính tớ, nếu muốn tớ yên ổn ngồi ăn thì đừng làm cho tớ phải đoán già đoán non.”

Bạch Mẫn chỉ cười: “Vấn đề là tớ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Chỉ biết là hôm nay lúc đến cửa hàng, hẳn nhận được một cuộc điện thoại nói rằng nếu hẳn không đến thì chờ nhật xác người ta đi. Sau đó hẳn liền đi rồi tớ gọi cậu ra đây.”

“Cậu không tức giận ư?” Đồng Vi Vi vừa ăn tôm hùm vừa tranh thủ hỏi.

“Có mới là lạ.” Bạch Mẫn dịch ra một chút, trong lòng ảo não thở dài, “Mọi người ai chẳng thay lòng đổi dạ, hẳn như vậy mới là bình thường. Không phải chính cậu cũng nói sao, hẳn như thế nhất định có rất nhiều cổ nhân tìm đến quấy rầy. Hiện tại chỉ mới có một người, tớ đã muốn tức giận vậy con đường dài sắp tới làm sao mới có thể bước tới được.”

“Ha ha, ăn cơm, ăn cơm, chờ tiểu tử kia xử lý xong sự vụ quay về lại nghe hẳn giải thích.” Đồng Vi Vi lại hi hi ha ha. “Tôm hùm này thực sự là quá ngon đi.”

Bạch Mẫn thấy trong lòng mình vốn rất tức giận, chỉ cần nghĩ đến tên Tư Mã Nhuệ kia liền cảm thấy rất bức mình, nghĩ đến hẳn như thế nào lại có thể quên ngay Mộ Dung Phong liền thấy căm tức. Cho nên, cố ý không muốn lại tiếp tục ảo giác nữa, lúc nào cũng mang bùa hộ mệnh trên người, cần bản là không ỉn có thời gian suy nghĩ về chuyện này nữa. Kỳ thật, chính nàng cũng không hiểu chuyện xưa giữa Tư Mã Nhuệ và Mộ Dung Phong, chỉ biết, Tư Mã Nhuệ mất đi Mộ Dung Phong hơn nữa lại phi thường tưởng nhớ.

Biết được tin tức của Đoạn Chi Sơn đã là giữa trưa ngày hôm sau, là lãnh đạo công ty để lộ ra, nghe nói là bị thương đang ở bệnh viện chữa trị.

“Bạch Mẫn, cậu đi xem hẳn thế nào?” Đồng Vi Vi nhỏ giọng hỏi.

Đoạn Chi Sơn theo đuổi Bạch Mẫn cơ bản là không có kiêng dè ai. Người ở công ty biết họ đang quen nhau cũng không ít. Trước mắt, tình hình có chút kỳ quái. Nếu Bạch Mẫn nói không biết Đoạn Chi Sơn bị thương nghe có chút không hợp tình hợp lý. Nếu nói là biết nàng căn bản lại chẳng biết gì, Đoạn Chi Sơn sau khi rời đi cũng không liên lạc lại với nàng.

“Vậy đi thăm hán một chút.” Bạch Mẫn mỉm cười. Đối với chuyện của Đoạn Chi Sơn nàng thật sự chẳng có cảm giác gì nhiều. Đột nhiên có một anh chàng đẹp trai nói thích mình chính là ngoài dự kiến nên không sao cả, “Không bằng chúng ta cùng đi.”

Đồng Vi Vi lắc đầu như trống bỏi, “Thôi, thôi, cô tha cho tôi. Người hiện tại hán muốn gặp nhất chính là cô. Hơn nữa, tin tức hiện tại đã truyền đi khắp nơi không chừng mọi người đã bắt đầu tìm cách thể hiện lấy lòng lãnh đạo, tôi lại không muốn dự phần nào nhiệt.”

Bạch Mẫn cũng không miễn cưỡng, muốn bắt Đồng Vi Vi làm chuyện cô không muốn làm so với lên trời còn khó hơn. Hơn nữa, cô ấy có thể không đi nhưng mình lại không thể không tới.

100. Chương 100: Chương 100

Đồng Vi Vi nói thật không sai, tin tức Đoạn Chi Sơn bị thương lan ra khắp công ty khiến cho người người kéo nhau đến thăm như trẩy hội. Lúc Bạch Mẫn đến, bác sỹ đã muốn cấm người ngoài đến thăm. Bạch Mẫn nhìn không được phì cười, thì ra nhân tình ấm lạnh là thế này đây.

Mãi đến tối hết thời gian thăm bệnh, Bạch Mẫn mới có cơ hội nhìn thấy Đoạn Chi Sơn.

Đoạn Chi Sơn bị thương còn nghiêm trọng hơn nàng tưởng. Đầu quấn băng trắng lớp, đùi cũng bị bó bột, thoạt nhìn có chút buồn cười.

Đặt hoa xuống, Bạch Mẫn ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, trong lòng cười thầm, xem ra là bị hồ ly này hành hạ không nhẹ. “Sao lại biến thành thế này?”

Đoạn Chi Sơn cười khổ: “Cho em biết, thật sự là dọa người mà, em đừng nói lại với hai bác. Thật sự là việc ngoài ý muốn – đã nuông chiều nha đầu Nguyệt Lạc kia đến hư mất rồi. Cô ấy là bạn thân của em gái tôi, cô ấy lại thích tôi, hai bên cũng qua lại từ rất lâu rồi. Cô ấy trẻ tuổi lại xinh đẹp, không thể phủ nhận, tôi cũng đã từng bị cô ấy hấp dẫn, cũng đã từng quen nhau một thời gian nhưng phát hiện tính tình không hợp nên thôi. Không nghĩ đến, cô ấy lại dùng cái chết để ép tôi. Lại còn cắt cổ tay tự tử, tôi liền đưa cô ấy đến bệnh viện. Cô ấy ở trên xe khóc nháo cả lên. Kết quả là giờ cả hai cùng nằm chung một bệnh viện thế này đây.”

“Cô ấy thế nào rồi?” Bạch Mẫn có chút kinh ngạc không biết do hán trời sinh thẳng thắn hay là tự tin quá độ nghĩ bản thân mình điều kiện quá tốt Bạch Mẫn sẽ không so đo.

“Nghe bác sỹ nói, chỉ bị thương ngoài da, ngoài tác dụng dọa người thì không có việc gì.” Đoạn Chi Sơn mỉm cười, “Còn định giấu không nói với em, không ngờ hôm nay lại đồng người đến thăm như vậy, biết chắc em cũng đã nghe qua, đang nghĩ nên giải thích với em thế nào. Thôi thì em đã đến rồi thành thật khai báo sẽ được khoan hồng, lươn lẹo dối gạt sẽ bị nghiêm trị. Tiểu Mẫn, tôi quan niệm hai bên phải chân thành, thẳng thắn, em cũng đừng so đo có được không? Tôi cam đoan chuyện thế này về sau sẽ không bao giờ xảy ra nữa, là lần đầu mà cũng là lần cuối.”

Bạch Mẫn bật cười, Đoạn Chi Sơn thực sự nghĩ nàng sẽ vì hán mà nổi nóng sao? Hán nói không sai, chỉ là hán không tốt đến độ làm cho nàng tức giận. Với nàng mà nói, hôn nhân là loại cảm giác không nói nên lời, chính là quyết định phải gả ột người, đôi khi là loại ý niệm đột nhiên xuất hiện trong tích tắc.

Đoạn Chi Sơn rất tự tin, tự tin đến mức hoàn toàn xem nhẹ cảm giác của nàng. Mà trong đầu nàng giờ phút này lại nhớ tới mặc danh kỳ diệu cùng nam nhân si tình chỉ xuất hiện trong ảo giác kia.

Rời khỏi bệnh viện, lặng lẽ bước đi trên đường cái, Bạch Mẫn bỗng cảm thấy do dự. Nàng đã thề không muốn nhìn thấy cái tên làm cho nàng tức giận Tư Mã Nhuệ kia nữa, nhưng nhìn không được lại cảm thấy lo lắng, không biết hán bây giờ thế nào rồi, cũng không biết cùng nữ tử mới xuất hiện kia quan hệ thế nào? Bọn họ đã cùng ở trên giường giờ chắc đã sống chung. Nữ tử kia bộ dạng không tệ khẳng định sẽ không làm Tư Mã Nhuệ thất vọng. Chính là không biết vì cái gì chỉ cần nghĩ đến bên cạnh Tư Mã Nhuệ có nữ nhân khác nàng liền cảm thấy không thoải mái.

Nguyệt Lạc xuất hiện cũng không làm nàng khó chịu như thế. Có lẽ là vì nàng đã dự đoán trước với mệnh vận của Đoạn Chi Sơn nữ nhân mê luyến hán hán không ít, sự tình này sớm muộn cũng xảy ra. Nhưng Tư

Mã Nhuệ lại khác, nam nhân cùng nàng không hề quen biết này lại nảy sinh cảm giác chiếm hữu, căn bản không cho phép hắn cùng ai nảy sinh quan hệ. Nghĩ đến nữ nhân kia nàng lại trào lên cảm giác khó chịu. Nhất định phải đi nhìn hắn một chút, chỉ một chút thôi.

Nàng do dự, lại do dự nhưng trong lòng rất muốn. Bạch Mẫn nhin không được muốn nhìn thấy Tư Mã Nhuệ. Mặc kệ hắn có nữ nhân khác nàng cũng muốn được nhìn thấy hắn.

Chính lúc này đây, nàng rất muốn hỏi hắn một câu, “Người còn nhớ Phong Nhi của người sao?”

Trong đình viện tịch tịch, cả cây cỏ cũng tĩnh lặng, những bông hoa quế bé nhỏ nở rộ như có như không hương thơm vương vất đâu đó. Bạch Mẫn cảm thấy thật kỳ quái. Nàng có thể đến đây, nhưng người khác không nhìn thấy nàng, nàng lại có thể nhìn thấy nghe thấy. Trừ bỏ người khác không nhận thức được sự tồn tại của nàng thì nàng như đang sống ở nơi này vậy.

Nàng chậm rãi thưởng thức cảnh sắc có phần mơ hồ quen thuộc xung quanh.

Bỗng nhiên, nàng theo bản năng bước tránh sang bên một chút. Chỗ ấy có một tảng đá, không cần thận hắn nàng đã ngã sắp xuống rồi. Chính là nàng có thể ngã sắp xuống sao? Nhin không được phì cười, một linh hồn lại có thể ngã sắp xuống sao?

Chỗ đó có tảng đá – chỗ đó có tảng đá – chờ một chút, Bạch Mẫn bỗng tỉnh táo lại, thì thầm nói với chính mình, chờ đã! Cho dù nàng là linh hồn, nàng cũng không có khả năng dự đoán được tương lai, nàng thế nào lại biết được chỗ đó có tảng đá nhỉ? Trừ phi, trừ phi nàng đã từng sống ở đây!

Nhưng nàng làm sao có thể sống ở đây được.

Là kiếp trước sao?

Mơ hồ nghe được có tiếng bước chân, cước bộ nặng nề, mệt mỏi lặng lẽ từ đình viện vọng lại. Một loại hơi ấm quen thuộc lướt qua bên cạnh nàng hướng về phía tiểu đình bước tới. Sao đó ngồi xuống, hương rượu ngào ngạt, một tiếng thở dài ưu thương triền miên.

Bạch Mẫn rơi lệ, là hắn, Tư Mã Nhuệ, vì sao mỗi lần thấy hắn đều đau lòng đến rơi nước mắt, giống như nỗi nhớ đã đâm sâu vào trong tim từ từ khai hoa.

Tư Mã Nhuệ ngồi một mình, rót một ly rượu lạnh chậm rãi uống ngắm nhìn bầu trời đêm, hương hoa quế vô tình vương vất, trong lòng cảm thấy buồn bã.

“Tứ thái tử.” Một giọng nữ vang lên khiến Bạch Mẫn giật mình, một cỗ hương khí cùng thanh âm ôn nhu lướt qua trước mặt ngồi xuống đối diện Tư Mã Nhuệ. “Chàng lại uống rượu giải sầu.”

Tư Mã Nhuệ không nói gì chỉ im lặng uống rượu như thể trước mặt không có người, lạnh lùng như đêm thu.

Mạnh Uyển Lộ cũng không để ý. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Tứ thái tử nàng liền yêu thích nam nhân này rồi. Một nam nhân anh tuấn si tình. Ánh mắt hắn làm cho nàng say mê, nàng cam nguyện trả giá bằng sự tự tôn của chính mình. Nàng luôn dõi theo hắn, không cần hắn đối tốt với nàng, thậm chí bị lạnh lùng bạc đãi nàng cũng không quan tâm, chỉ cần ở cạnh hắn nàng đã mãn nguyện lắm rồi!

Cho nên cuối cùng nàng lại mặt dày ở lại. Kỳ thật, nghe nha đầu của nàng ta cùng thái giám nói chuyện nàng cũng rất khó chịu. Nàng tưởng mình có thể lập tức rời đi. Nhưng nàng có thể rời bỏ Tư Mã Nhuệ được sao? Không hiểu tại sao nàng lại yêu hắn đến vô phương cứu chữa dù căn bản trong lòng hắn không hề có nàng.

Nàng yêu hắn đến cả tôn nghiêm của bản thân cũng không màng tới, chỉ cần có thể nhìn thấy hắn là nàng đã mãn nguyện.

101. Chương 101

“Uống rượu nhiều không tốt cho sức khỏe đâu.” Mạnh Uyển Lộ nhỏ nhẹ khuyên nhủ, “Nếu chàng không ngại, Uyển Lộ sẽ uống cùng chàng một chén, bởi chàng nói chuyện. Dù là nói về — Phong Nhi cũng được!”

Nàng cố gắng hết sức mới có thể bình thần nói ra cái tên nàng vẫn chôn sâu trong lòng, cái tên khiến cho Tư Mã Nhuệ thần hồn điên đảo, cái tên khiến cho nàng bao đêm trằn trọc, cái tên luôn ngăn cách giữa nàng với Tư Mã Nhuệ.

Tư Mã Nhuệ từ đầu đến cuối vẫn chẳng hé môi tựa như hắn không hề nghe thấy những lời nói của Mạnh Uyển Lộ.

“Uyển Lộ biết chàng không thể từ bỏ Mộ Dung cô nương, không thể, nhưng nay nàng đã muốn rời đi, chàng cũng nên buông tay thôi. Lời này nghe có vẻ tàn nhẫn, nhưng Uyển Lộ nghĩ Mộ Dung cô nương cũng không muốn nhìn thấy chàng như vậy. Nàng ấy nhất định hy vọng chàng có thể sống thật vui vẻ hạnh phúc.” Mạnh Uyển Lộ ôn nhu khuyên bảo, nhìn qua Tư Mã Nhuệ quả thật hắn đang nhíu mày đau khổ. Nàng thật muốn đứng lên vượt đi những nếp nhăn trên mày hắn, nhưng hiện tại nàng hiểu hắn căn bản không muốn nhìn nhận nàng. Tuy vậy, nàng vẫn tin tưởng rồi đây thời gian sẽ xóa nhòa đi tất cả.

Tư Mã Nhuệ vẫn như cũ không hề nói một lời nào.

Bạch Mẫn không ngừng rơi lệ. Nàng cảm thấy trong lòng tràn đầy ủy khuất cùng thương tâm không thể nói thành lời.

“Người nên rời đi đi.” Tư Mã Nhuệ thần nhiên nói, giọng bình thản không chút cảm xúc. “Nếu Xuân Liễu thấy người xuất hiện ở chỗ Phong Nhi thường lui tới này chỉ sợ cả nơi này cũng phải hủy đi mới cam lòng. Ta chỉ muốn một mình lặng lẽ tưởng nhớ Phong Nhi. Không nghĩ tới nàng ấy ta cũng chẳng thể làm gì khác được. Ta không muốn lại một lần nữa phải đổi sang chỗ khác.”

“Tứ thái tử—” Mạnh Uyển Lộ tràn đầy bất mãn, “Chàng đừng dung túng cho nha đầu kia làm loạn, cả giường cũng dám hủy, phòng cũng dám thiêu. Nha đầu như vậy nên dùng côn đánh chết mới đúng. Chút quy củ, phép tắc cũng không có.”

“Nàng là người của Phong Nhi, luôn nhớ thương Phong Nhi, những việc như vậy cũng là việc nên làm. Cho dù nàng có hủy đi toàn bộ Thái tử phủ ta cũng không quản, Mạnh cô nương quan tâm nhiều làm gì.” Tư Mã Nhuệ còn chẳng thèm nâng mí mắt chỉ lẳng lặng uống rượu ngắm nhìn bầu trời đêm.

Mạnh Uyển Lộ từ sững sốt chuyển sang xấu hổ ngượng ngùng.

“Uyển Lộ đã muốn gả cho chàng, chẳng lẽ tiếng nói của Uyển Lộ còn không bằng tiếng nói của một nha đầu sao?” Mạnh Uyển Lộ đau đớn hỏi, “Uyển Lộ chỉ là toàn tâm toàn ý muốn tốt cho chàng thôi.”

Tư Mã Nhuệ khẽ hừ nhẹ một tiếng, trào phúng nói: “Mạnh cô nương, là chính cô nương trèo lên giường của Phong Nhi. Ta tuy uống rượu nhưng hoàn toàn không say. Đối với cô nương cũng chưa từng là điều gì thất lễ. Nếu như vậy mà có thể coi là người của ta thì cô nương cũng quá tiện nghi đi.”

Mạnh Uyển Lộ đỏ mặt, nước mắt lưng tròng, thấp giọng thì thào: “Uyển Lộ biết Uyển Lộ không biết xấu hổ nhưng là Uyển Lộ thực tình rất thích chàng. Cảm thấy chỉ cần cùng chàng ở chung một chỗ thì đã là một chuyện hạnh phúc không gì sánh bằng cho nên mới không màng tới những chuyện khác. Chẳng lẽ làm như vậy cũng là sai sao? Huống hồ Uyển Lộ có cha mẹ, có Hoàng thượng làm chủ, cho dù chàng với Mộ Dung cô nương là cưới hỏi đàng hoàng nhưng cũng không thể tùy ý từ chối. Chàng muốn trả Uyển Lộ về, chàng có từng vì Uyển Lộ mà nghĩ sau này uyển Lộ còn mặt mũi nào nhìn người khác sao?”

“Đó là chuyện của cô nương.” Tư Mã Nhuệ lạnh lùng đáp trả, “Ta không phải chính nhân quân tử cũng chưa từng cố gắng trở thành chính nhân quân tử. Ta chính là kiểu người nghĩ thế nào thì liền làm như thế ấy, cũng không cần cô nương thuyết giáo ta. Ta không muốn nhìn thấy cô nương, cô nương thích hay không thích ta cũng chẳng can hệ gì đến ta. Lòng ta chỉ có thể chứa mình Phong Nhi, không thể dung thêm bất kỳ ai nữa. Cô nương cũng đừng tự mình làm khó mình.”

“Uyển Lộ cũng không tham vọng xa vời, chỉ mong có thể cùng chàng ở chung một chỗ.” Lệ rơi thánh thót, Mạnh Uyển Lộ thương tâm nói, “Uyển Lộ cũng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện tranh giành với Mộ Dung cô nương, chỉ thầm mong có thể cùng chàng chung sống.”

Tư Mã Nhuệ khẽ thở dài, giọng thần nhiên: “Cô nương muốn gì?”

“Uyển Lộ không biết gì cả, chỉ biết rõ ràng trong lòng mình thích ai.” Mạnh Uyển Lộ rưng rưng nước mắt. “Uyển Lộ cũng là cha mẹ sinh ra được nuôi lớn bằng hoàng tử tế, cũng là người biết liêm sỉ. Uyển Lộ cũng chưa từng nghĩ mình sẽ thế này nhưng Uyển Lộ không thể rời bỏ chàng được. Ngay từ lần đầu tiên thấy chàng, trong lòng Uyển Lộ đã không thể chứa thêm bất kỳ nam nhân nào nữa.”

Tư Mã Nhuệ chẳng bình luận gì chỉ bình thản nói: “Về nghỉ ngơi đi.”

Bạch Mẫn lẳng lặng đứng đó, không biết làm thế nào cho phải. Cũng không biết vì cái gì, nhìn thấy Tư Mã Nhuệ cùng nữ nhân khác ôn hòa nói chuyện, mà nữ nhân này lại si mê hẳn, trong lòng bỗng trào lên cảm giác chua xót. Nàng không hy vọng hẳn thích ai khác ngoài Phong Nhi. Trừ Phong Nhi có thể lại thích người khác sao?

Nhìn Bạch Mẫn nước mắt vòng quanh, Đồng Vi Vi liền hoảng sợ. Vừa đến tìm Bạch Mẫn có chút việc liền phát hiện Bạch Mẫn nằm vật ra trên giường khóc đến thương tâm, trong ánh mắt chỉ toàn là đau đớn cùng bi ai như thể nàng vừa mất đi người nàng yêu thương nhất.

“Cậu làm sao vậy? Đoạn Chi Sơn xảy ra chuyện gì? Nghe các đồng sự khác nói là cũng không có gì nghiêm trọng mà. Chỉ là trên đường gặp tai nạn, bị thương ở đầu và chân, nằm trên giường tĩnh dưỡng vài ngày là khỏe. Cậu đừng có thương tâm như vậy có được không?” Đồng Vi Vi cau mày nhìn Bạch Mẫn nghi hoặc, “Hôm qua không phải cậu đi thăm anh ta về còn gọi điện báo với tớ là anh ấy không việc gì sao? Sao hôm nay lại thành ra thế này?”

Bạch Mẫn lắc đầu không nói thành lời. Nàng cũng không hiểu được tại sao mình lại như vậy làm sao giải thích được cho Vi Vi?

“Cậu không phải nhanh như vậy đã yêu Đoạn Chi Sơn rồi chứ?” Đồng Vi Vi hoài nghi hỏi, “Anh ta quả thật là người rất tốt, nếu thích gả đi là được. Không phải là chỉ có một hai tiểu hồ ly thôi sao, cùng lắm đến đâu hay đến đó, bình đến thì tương chận là được! Tự nhiên khi không Đoạn Chi Sơn lại khiến cho cậu khóc thành ra thế này, thật uống phí bình thường tĩnh lặng như nước.”

“Không phải đâu, cậu nghĩ bậy gì thế.” Bạch Mẫn ngừng khóc, cười rưng rưng.

“Vậy là vì cái gì? Không phải là có ẩn tình gì chứ?” Đồng Vi Vi rất hiểu Bạch Mẫn, nàng là một người thường ngày rất thản nhiên, thường yên lặng đến mức khiến người ta đau lòng. Bộ dáng xinh đẹp, tâm tính thiện lương, với người khác luôn ôn hòa, trầm tĩnh. Hôm nay sao lại thế này, khóc như thể mất đi thứ gì trân quý nhất vậy?!

“Nói ra cậu sẽ cười tớ đến chết mất.” Bạch Mẫn ngượng ngùng mở lời, “Cũng không có gì chỉ là đột nhiên cảm thấy muốn khóc liền khóc thôi.”

Đồng Vi Vi lắc đầu, “Không đúng, tớ còn không hiểu cậu sao? Đa sầu đa cảm tới mức xem phim truyền hình cũng có thể khóc đến nửa ngày, nhất định là thấy được chuyện gì cảm động nên mới khóc như thế. Nói tớ nghe một chút, biết đâu tớ lại có thể cùng cậu nhỏ ra vài giọt nước mắt?”

Bạch Mẫn ngẩn người thở dài: “Tớ cũng không hiểu được tại sao tớ lại thế này làm sao giải thích cho cậu hiểu được? Cũng thật là kỳ quái, trước kia đã từng nói với cậu rồi – chính là ngày trước, đại khái là cái đêm thu phân, tớ về nhà rồi leo lên giường đi ngủ như bình thường. Nhưng mà là ngủ rất say, ngay cả ba mẹ gọi điện về cũng không biết. Máy nội bộ ở ngay đầu giường tớ không có lẽ nào lại không nghe thấy. Sau đó vừa tỉnh dậy liền xuất hiện ảo giác.”

102. Chương 102

Đồng Vi Vi gật gật đầu, “Đúng vậy, nghe cậu nói qua, tớ còn cố ý cầu cho cậu một cái bùa hộ mệnh, cậu còn nói dùng được, sau khi có nó, cũng không còn nhìn thấy người cùng việc không sạch sẽ nữa. Chẳng lẽ cái loại tình huống này lại xuất hiện ?”

Bạch Mẫn gật gật đầu, có chút mờ mịt nói: “Kỳ thật cũng là tớ chính mình tò mò, đối với người cùng việc trong ảo giác cảm thấy tò mò, cho nên, có đôi khi tớ sẽ cố ý tránh đi bùa hộ mệnh mà đối mặt ảo giác. Trong ảo giác có một người, không biết vì cái gì, tớ tuy rằng không biết người này, nhưng đối với người này

có một loại cảm giác không hiểu được, hần tựa hồ luôn làm cho lòng tớ không bỏ xuống được. Tớ rất muốn thường thường nhìn thấy người này, có đôi khi ở trong ảo giác, nhìn thấy hần dường như mới tính là viên mãn.”

“Cái dạng người gì?” Đồng Vi Vi tò mò hỏi.

“Là một vị Thái tử cổ đại, không phải cái loại Thái tử sau này làm hoàng đế, mà là một vị Thái tử đơn thuần, dường như gọi là Tư Mã Nhuệ...” Bạch Mẫn khẽ cau mày, nói.

“Tư Mã Nhuệ?! Tên này nghe rất quen thuộc....để tớ thử nhớ xem, à, đúng rồi, chính là buổi tối ngày đó ca hát ở ktv, khi cậu hát bài [chỉ mong người lâu dài] của Vương Phỉ, cậu luôn luôn thì thào nhắc đến cái tên này, tớ lúc ấy còn thấy kỳ quái, cậu khi nào thì quen biết một người tên là Tư Mã Nhuệ, không có nghe cậu đề cập qua, hơn nữa tên này, nghe còn có chút cổ quái, dường như không phải tên người thời đại này, cậu nói là một Thái tử cổ đại, nếu giấu lại, cũng có khả năng, vấn đề là, có triều đại nào hoàng đế là họ Tư Mã?” Đồng Vi Vi cau mày, suy nghĩ hơn nửa ngày, mới nói, “Thật sự nghĩ không ra có triều đại nào hoàng đế họ Tư Mã.”

“Tây Tấn.” Bạch Mẫn nói, “Nhưng người này tuyệt đối không phải người Tấn.”

“Tri thức lịch sử phong phú, bội phục.” Đồng Vi Vi thở dài nói, “Làm sao biết là người triều đại nào? Nếu đã biết, chúng ta đi tra xem, có lẽ là cùng kiếp trước của cậu có liên quan.”

Bạch Mẫn lắc lắc đầu, “Tớ cũng không biết, dường như là một triều đại mất quyền lực.”

“Vậy thì không có biện pháp.” Đồng Vi Vi cười hì hì nói, “Được rồi, chúng ta không nói chuyện này, cậu nói cho tớ biết người kêu Tư Mã Nhuệ này như thế nào làm cho cậu thương tâm ?”

“Tư Mã Nhuệ này có một phi tử gọi là Mộ Dung Phong, nhưng là, không biết vì cái gì, Mộ Dung Phong xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tư Mã Nhuệ vẫn phi thường hoài niệm, nhưng, tối hôm qua, thời điểm tớ ở trong mộng nhìn thấy hần, hần thể nhưng thực ôn hòa cùng một nữ nhân khác nói chuyện.” Bạch Mẫn nghĩ đến Tư Mã Nhuệ cùng Mạnh Uyển Lộ kia trò chuyện, nghĩ đến Tư Mã Nhuệ cuối cùng thần nhiên nói “Đi nghỉ tạm đi”, trong lòng liền khó chịu, “Hần như thế nào có thể như vậy, Mộ Dung Phong mới rời đi thời gian chưa bao lâu nha.”

“Nha đầu ngọc, cậu sẽ không là yêu thương người trong mộng này, cũng chính là Tư Mã Nhuệ đi?” Đồng Vi Vi một bộ biểu tình khoa trương nói, “Cậu căn bản chính là đang ghen nha! Cậu sẽ không phải chính là Mộ Dung Phong đi, có thể hay không, Mộ Dung Phong chính là kiếp trước của cậu, cậu chính là Mộ Dung Phong kiếp này?!”

Bạch Mẫn nhẹ nhàng nhún mi, sưng sốt một chút, không biết phải nói như thế nào.

“Tĩnh lại đi, Bạch Mẫn, cho dù Tư Mã Nhuệ kia là người mà cậu kiếp trước yêu nhất, nhưng cậu hiện tại sống ở kiếp này, việc cậu có thể làm chỉ có thể là lựa chọn một người yêu cậu kiếp này, sống thật tốt. Hoặc là Đoạn Chi Sơn, hoặc là những người khác, nhưng sẽ không thể là người trong mộng mới có thể xuất hiện, kêu Tư Mã Nhuệ này có phải hay không? Tốt nhất cậu nên tĩnh lại đi, đừng tiếp tục theo đuổi chính mình ở trong mộng trăm luân nữa!” Đồng Vi Vi thật sự nói. “Đừng khiến cho chính mình thần kinh không bình thường.”

Trước mắt Bạch Mẫn giống nhau lại xuất hiện hình ảnh Tư Mã Nhuệ, anh tuấn, tà tà biểu tình, một đôi mắt hoa đào, trong mắt tất cả đều là chân thành thâm tình. Đúng vậy, như thế nào có thể, một Đoạn Chi Sơn vĩ đại trong cuộc sống thật thì không cần, lại cổ tình mê luyến ột nam nhân chỉ xuất hiện trong mộng, chính mình cũng quả thật đủ thần kinh!

Gật gật đầu, nhưng trong lòng Bạch Mẫn cũng là mờ mịt, thật sự chỉ là một người trong mộng thôi sao? Vì cái gì một lần nghĩ đến hần, liền cảm thấy trong lòng buồn bã? Nếu thật sự kiếp trước, vì sao luôn hiện ra vào lúc ban ngày mặt trời mọc này? Nếu Mộ Dung Phong đúng như lời Đồng Vi Vi nói là kiếp trước của chính mình, như vậy, Tư Mã Nhuệ cùng Mộ Dung Phong rốt cuộc có tương lai gì đâu? Chẳng lẽ thật là từ nay về sau Tư Mã Nhuệ cùng Mộ Dung Phong liền tách ra hai đường, không bao giờ gặp lại sao? Ngầm lại, lại nhin không được rơi nước mắt.

“Xin cậu đấy, Bạch Mẫn, đừng như vậy được không?” Đồng Vi Vi cười, không thể nề hà nói, “Tại sao có thể như vậy? Không phải là hai ngày này có chút mơ mộng hão huyền, cậu thật đúng là đem người trong mộng trở thành người yêu trong lòng sao? Vậy, Đoạn Chi Sơn phải xử lý như thế nào? Tổ xem tiểu tử kia giống như đối với cậu vẫn là thực ỷ, người dễ nhìn giống hần như vậy, tuyệt đối không thiếu mỹ nữ, đối với cậu, đã phải dụng tâm nhiều!”

Bạch Mẫn cười cười, hơi hơi có chút ngượng ngùng, chỉ có thể nói: “Tổ cũng không biết là làm sao vậy, chính là trong lòng khó chịu, cứ nghĩ đến Tư Mã Nhuệ kia, liền cảm thấy tiếc nuối, tổ không biết hần cùng Mộ Dung Phong có cảm tình như thế nào, nhưng nhìn bộ dáng khó chịu của hần trước đó vài ngày, nghĩ rằng hần là tình cảm rất sâu, đột nhiên không thấy Mộ Dung Phong nhất định là không thể chấp nhận. Đoạn Chi Sơn nếu là không thấy tổ, chỉ sợ sẽ không khó chịu như thế, nhiều nhất chính là khổ sở hai ngày, sẽ phai nhạt.”

Đồng Vi Vi cười cười, “Tổ đây cũng không biết. Nói không chừng, kiếp trước của cậu thật là Mộ Dung Phong, yêu thương Tư Mã Nhuệ, nếu cậu kiếp này lại đến một lần, trừ phi Đoạn Chi Sơn không phải Tư Mã Nhuệ, nếu không hai người hần là sẽ ở cùng nhau, Đoạn Chi Sơn hần là xem như một sự lựa chọn không sai.”

Ngày kế, lại đi thăm Đoạn Chi Sơn, hần đang xem báo, vẻ mặt có chút không vui, thấy Bạch Mẫn đi vào, giọng nói vui mừng có chút trách cứ: “Em như thế nào giờ mới đến?”

Bạch Mẫn khẽ mỉm cười, nói: “Như thế nào hôm nay lại thanh nhàn như vậy, em còn nghĩ đến lại sẽ là một đám người đâu? Đồng nghiệp trong công ty không có tới sao?”

“Anh đã cùng thầy thuốc nói, anh hiện tại cần nghỉ ngơi tốt, chính là trầy da đầu, bị thương chân, lại làm cho người ta xem trở thành động vật bình thường mà xem xét sao?” Đoạn Chi Sơn mỉm cười trêu chọc, “Anh mỗi ngày nằm ở nơi này, nhìn người đến người đi, cảm giác chính mình thật giống như một con gấu trúc trên quý, đang bị mọi người đi thăm, thật sự là cực nhàm chán. Nhất là anh còn phải đeo khuôn mặt cười, nói lời dễ nghe tỏ vẻ cảm tạ, thật sự là đòi mạng đến cực điểm!”

Bạch Mẫn nhìn không được cười cười, nói: “Ngày thường không thấy anh trêu chọc chính mình như vậy, vẫn đều là quân tử nho nhã. Chẳng lẽ họa bị tông xe lại làm cho anh trở nên nói nhiều?”

Ngoài cửa có người cố ý phát ra động tĩnh, Đoạn Chi Sơn cùng Bạch Mẫn cùng nhau nhìn ra. Là Nguyệt Lạc, đang đứng ở kia, trong đôi mắt tất cả đều là lửa giận, nhìn chằm chằm Bạch Mẫn, chính là nữ nhân này, vừa xuất hiện, liền câu đi tâm của Đoạn Chi Sơn, khiến Đoạn Chi Sơn xem nàng như không khí.

“Nguyệt Lạc, khỏe hơn rồi sao?” Đoạn Chi Sơn hòa khí nói, hần không phải kẻ ngốc, liếc mắt một cái liền nhìn ra phần nộ trong mắt Nguyệt Lạc, nha đầu này, cũng thật sự là cố chấp, đã cùng nàng nói qua, bọn họ là không có khả năng, nhưng nàng vẫn là không từ bỏ, suốt ngày dây dưa gần mười năm quang âm, từ một cô gái ngây ngô đảo mắt đã biến thành nữ nhân quyền rũ, vẫn là không quên.

103. Chương 103

“Anh vì cái gì để cho cô ta đến thăm anh!” Nguyệt Lạc nhìn Bạch Mẫn, hỏi Đoạn Chi Sơn.

“Cô ấy là bạn gái anh, đến thăm anh là bình thường.” Đoạn Chi Sơn vẫn đang hòa khí nói.

Nguyệt Lạc nhìn chằm chằm Bạch Mẫn, trong miệng oán hận nói: “Cô rốt cuộc là một nữ nhân như thế nào, có thể vừa xuất hiện khiến cho Chi Sơn rối loạn, tôi thích anh ấy mười mấy năm, nay lại đổi thành cô, cô rốt cuộc đã làm thế nào, làm cho anh ấy đối xử với tôi như thế này?”

“Nguyệt Lạc, việc này cùng Tiểu Mẫn không quan hệ, em khí thế bức người như vậy làm gì?” Đoạn Chi Sơn cảm tức nói.

“Em đang nói với cô ta, nói với anh sao?! Anh sẽ nghe em sao? Anh rõ ràng biết em thích anh, thích anh thời gian mười mấy năm, vì cái gì lại đối với em như vậy? Vì anh, em thậm chí không tiếc lãng phí chính mình, kết quả là, anh cũng là đối đãi em như thế.” Nguyệt Lạc khóc, giống như đứa nhỏ bị ủy khuất, chỉ vào Bạch Mẫn, đi bước một bước hướng tới nàng, nhìn chằm chằm mặt Bạch Mẫn, bị thương nói, “Cô vừa

mới xuất hiện liền cướp đi tâm của anh ấy, mà tôi đâu, tôi dùng thời gian mười mấy năm mới đủ cùng anh ấy ngăn ngừa thân cận. Cô biết không, biết cái khổ của tôi sao?! Lần đầu tiên của tôi toàn bộ đều cho anh ấy, tôi thậm chí vì anh ấy mà sẩy thai, còn cô đâu? Cô đã vì anh ấy làm được gì? Cô không phải là một viên chức bình thường sao, nếu luận tướng mạo, tôi tự tin tuyệt không kém hơn so với cô, nếu luận khí chất, cô cũng nhiều nhất chính là một tiểu thư khuê các, nhưng, anh ấy lại cố tình chính là thích cô....cô nói cho tôi biết, nói cho tôi biết đi!”

Nàng đẩy lùi Bạch Mẫn, miệng không ngừng nói, hỏi.

“Nguyệt Lạc! Không cần nháo!” Đoạn Chi Sơn nằm ở trên giường, lớn tiếng ngăn cản.

Bạch Mẫn trong lòng đã có vài phần buồn cười, nay đi ra một nữ nhân chỉ vào cái mũi của nàng hỏi, nàng vì cái gì đoạt người mà người ta yêu nhất, chính mình đến là muốn trả lời như thế nào.

Trong lòng phân tâm, trên chân vốn không có nền tảng, mặt sau có cái ghế dựa, nàng không cẩn thận, thân mình lập tức đụng phải trên ghế, vừa vặn phía sau, Nguyệt Lạc thấy nàng dừng lại không hề lui về phía sau, trong lòng cảm tức, dùng sức đẩy nàng một chút. Bạch Mẫn chỉ cảm thấy ngã ngửa người về phía sau, tai nghe Đoạn Chi Sơn hình như là hô một tiếng “Tiểu Mẫn, cẩn thận!” Sau đó liền cảm thấy có cái gì đó thật mạnh nện ở trên đầu nàng, trước mắt tối đen, nên cái gì cũng không biết.

Mơ hồ, liền cảm thấy thân mình khinh khinh phiêu phiêu, trong đầu dường như liền nhớ lại chuyện xưa, rất nhiều hình ảnh một lần nữa xuất hiện.

Cái kia ban đêm trời mưa, chính mình đang ngủ, sau đó mặc danh kỳ diệu đến một nơi tên là Đại Hưng vương triều, mặc danh kỳ diệu thành một người tên là Mộ Dung Phong, sau đó gặp một người nam nhân tên là Tư Mã Nhuệ, sau lại, là một chiếc xe ngựa trên đường, tốc độ không bình thường, vọt xuống vách núi đen, hình như là làm một giấc mộng, mở mắt ra, chính là ban ngày.

“Bạch Mẫn!...Tĩnh tĩnh. Bạch Mẫn!”

Mở mắt ra, là Đồng Vi Vi biểu tình lo lắng, nhìn nàng, thấy nàng mở mắt ra, là vẻ mặt vui sướng. “Cậu cuối cùng đã tỉnh, thật là dọa chết tớ. Cậu cũng thật sự là không hay ho, ngã sắp xuống liền ngã sắp xuống đi, phút cuối cùng còn làm cho cái bình đựng trên đầu một chút, máu tuy rằng không chảy, nhưng lại sưng lên một cái. Nha đầu điên kia là ai vậy, thật đúng là đủ ngoan độc.”

Bạch Mẫn cũng không nói chuyện, nhìn Đồng Vi Vi, lệ tràn mắt.

“Cậu như thế nào không nói lời nào, hay là bị đựng đầu làm cho choáng váng?” Đồng Vi Vi lo lắng nói, “Cậu tốt nhất là không có việc gì, cậu hôn mê đi qua, Đoạn Chi Sơn thiếu chút nữa giết nữ nhân kia, cậu nếu choáng váng, phỏng chừng tớ phải báo cảnh sát mất!”

Bạch Mẫn lắc lắc đầu, thấp giọng nói: “Tớ không sao, tốt lắm.” Đang nói chuyện, lại nhin không được khóc đi ra, nước mắt chảy không ngừng, thương tâm phải chết.

“Cậu, cậu rốt cuộc là làm sao vậy?” Đồng Vi Vi thật là lo lắng, “Không phải là một nữ nhân điên sao, không quan hệ, tớ xuất mã thay cậu làm chủ, nhưng cậu không cần làm tớ sợ.”

Bạch Mẫn vẫn như cũ rơi lệ, nhìn Đồng Vi Vi, từng chữ một nói: “Tớ cũng không biết có phải hay không có kiếp trước kiếp này, nhưng có một điều, tớ có thể khẳng định, tớ chính là Mộ Dung Phong!”

Đồng Vi Vi lẳng lẳng nhìn Bạch Mẫn, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói cái gì mới tốt.

“Cậu không cần dùng loại vẻ mặt này nhìn tớ.” Bạch Mẫn im lặng nói, “Tớ nói là lời nói thật, một cú đựng đầu này đến thật sự là gọi ra một ít trí nhớ thuộc về ngày xưa, hoặc là nói, là chuyện đã xảy ra đêm đó. Có lẽ không phải cái gọi là kiếp trước, mà chính là đơn thuần xuyên qua, nói cách khác, đêm hôm đó, tớ quả thật là từ thế giới hiện tại này đến một cái thế giới trong sách lịch sử không có ghi lại, một cái Đại Hưng vương triều, cũng nhập vào trên người một nữ tử tên là Mộ Dung Phong. Xác thực nói, Mộ Dung Phong chính là Bạch Mẫn, Bạch Mẫn chính là Mộ Dung Phong, đêm hôm đó xuyên qua, chính là làm cho linh hồn Bạch Mẫn bám vào trên người Mộ Dung Phong, cho nên, hiện tại, tớ còn có chút trí nhớ khi đó.”

Đồng Vi Vi ngăn người không nói gì, không biết phải nói cái gì mới tốt.

“Cho nên, tớ mới có thể ở trong mộng nhìn thấy Tư Mã Nhuệ, hơn nữa bởi vì hấn di tình mà khổ sở thương tâm, đó là bởi vì, tớ là Mộ Dung Phong hấn thích.” Bạch Mẫn mỉm cười, nói, “Thật cao hứng tớ có thể nhớ tới một ít chuyện này, chính là, tớ đến là phải làm như thế nào mới trở về được?”

“Cậu, cậu, cậu nếu đi trở về, Đoạn Chi Sơn phải làm sao bây giờ?” Đồng Vi Vi lẳng lẳng hỏi, “Kiếp trước của cậu thích là Tư Mã Nhuệ, mà kiếp này, Đoạn Chi Sơn thì muốn như thế nào, cậu bỏ xuống được hấn, hấn nếu là phóng không được cậu đâu? Không phải là có người rơi lệ chờ đợi sao?”

“Không phải kiếp trước, cũng cùng kiếp không quan hệ, chính là đúng dịp xuyên qua, đúng dịp gặp Tư Mã Nhuệ.” Bạch Mẫn thản nhiên nói, “Tớ cũng chỉ là ngẫm lại, hai cái không gian, tớ nghĩ muốn về cũng không thể quay về. Về phần Đoạn Chi Sơn, tớ nói rồi, chuyện xưa này cùng kiếp trước không quan hệ, cho nên hấn cũng không thể là kiếp sau của Tư Mã Nhuệ, hấn chính là một cái nam tử lúc tớ là Bạch Mẫn bình thường gặp được.”

“Ý của cậu là nói, cái kia gọi là Đại Hưng vương triều, cũng đang tiến triển, cậu chính là đúng dịp tiến vào, sau đó lại ngoài ý muốn đi ra?” Đồng Vi Vi đẩy bụng nghi hoặc hỏi.

Bạch Mẫn gật gật đầu, ngây ngốc nhìn Đồng Vi Vi, nói: “Tớ phải như thế nào mới trở về được?”

Vừa nói xong, bên ngoài hộ lý phụ giúp Đoạn Chi Sơn tiến vào, Đoạn Chi Sơn ngồi ở trên xe lăn, thấy Bạch Mẫn nằm ở trên giường đã mở mắt ra, nhẹ nhàng thở ra, thì thào nói: “Em tỉnh lại là tốt rồi, một hồi kia chút nữa hù chết anh!”

Đồng Vi Vi nhẹ nhàng nói: “Bạch Mẫn, cậu trở về như thế nào, tớ là không biết, nhưng là cậu phải ứng phó như thế nào với người đã thực thích cậu, Đoạn Chi Sơn, cũng lại là một cái vấn đề nan giải như thế.”

Bạch Mẫn nhìn Đoạn Chi Sơn, trong lòng pháp phòng không nói gì.

Vào ban đêm, nằm ở trên giường bệnh trong bệnh viện, Bạch Mẫn tâm tình loạn loạn, là bức thiết muốn nhìn thấy Tư Mã Nhuệ như thế, trí nhớ ở Đại Hưng vương triều một lần nữa thức tỉnh lại, một lần không hiểu xuyên qua, một nam nhân không hiểu, thế nhưng hấn lại đâm căn trong lòng nàng. Giống như thích Tư Mã Nhuệ sao? Thời điểm đối mặt với hấn không phải là thản nhiên sao? Vì cái gì lại cảm rõ sâu như thế trong trí nhớ? Làm cho nàng không tha như thế? Thậm chí không muốn lưu luyến hết thấy trong hiện thực này?

104. Chương 104

Vẫn là tiểu viện cùng hình bóng đã sớm trở nên quen thuộc này, lúc này nhìn lại tâm tình lại có chút bất đồng, mơ hồ cảm thấy đau đớn. Nhìn hấn nàng lại nghĩ nàng chỉ có thể ở trong mộng mới có thể nhìn thấy hấn mà không thể thật sự tiếp xúc với hấn. Tất nhiên đó là loại cảm giác rất bất lực.

Lại nghe Vương Bảo nói: “Nhưng đây là Hoàng thượng tứ hôn, người đã hạ lệnh chỉ sợ ngài không thể lại cãi lời. Ngụy đại nhân là phụ thân của Vân Tuệ quận chúa, cũng là tỷ phụ của hoàng hậu nương nương, nếu ngài cự tuyệt, chỉ sợ là...”

“Kẻ kia có năng lực thì thế nào?” Tư Mã Nhuệ thản nhiên, “Chuyện lập phi là chuyện của ta. Phong Nhi nay sinh tử còn chưa rõ. Dù mọi người đều nói là nàng đã chết nhưng người chết phải thấy xác, còn chưa tìm thấy ta tuyệt đối không tin. Cho nên mặc kệ là ai cũng không thể lay chuyển được quyết định của ta.”

“Ý hoàng thượng thế nào?” Vương Bảo cẩn thận hỏi.

“Sao ta phải tự đưa đầu vào rọ mà hỏi ý người.” Tư Mã Nhuệ lạnh lùng đáp lời. “Người hiện tại còn không quản nổi Mộ Dung Tuyết lại có thời gian tới hỏi chuyện của ta.”

Mộ Dung Tuyết? Bạch Mẫn nghe thấy cái tên này bỗng nhoen miệng cười, “Không biết nha đầu kia bây giờ thế nào rồi? Có phải hay không lại một lần nữa đậu long thai?” Lầm bầm vài câu lại nhìn về phía Tư

Mã Nhuệ có lẽ trí nhớ khôi phục cũng là có duyên có. Nhìn Tư Mã Nhuệ lòng nàng lại tràn ngập niềm vui, tình ý còn có thể phát hiện ra chút tia si mê.

“Đã nhiều ngày Hoàng thượng vẫn ở bên Tuyết phi nương nương. Tuyết phi nương nương từ khi biết được Tứ thái tử phi gặp chuyện không may tâm tình rất tệ. Nghỉ ngơi nhiều tháng mới có chút khởi sắc lại không thấy Hoàng thượng ở bên. Luôn tự trách mình đem đó không nên tìm đến Nhị thái tử phi cùng Tứ thái tử phi, còn đích thân để tang tỷ tỷ. Ngày ngày tụng kinh cầu tỷ tỷ siêu độ làm cho Hoàng thượng nảy ra ý thương tiếc, thường xuyên lui tới thăm nom, cùng trò chuyện giải sầu. Xem ra, Tuyết phi nương nương lại sớm được sung ái lại thôi.” Vương Bảo lẩm nhẩm không dứt.

Tư Mã Nhuệ nhướn mày cực kỳ không kiên nhẫn: “Người thích lẩm nhẩm những thứ không đâu như thế từ lúc nào? Không phải nói Mộ Dung Tuyết thấy áy náy vì cái chết của Phong nhi sao? Lúc này trong phủ đã lắm kẻ độc mồm, cả ngày lỗ tai ta toàn nghe thấy những thứ rác rưởi.”

Wang Bao cúi đầu chẳng dám hé răng.

Bạch Mẫn phì cười. Tư Mã Nhuệ quả nhiên tính tình không thay đổi, vẫn chuyên quyền độc đoán như thế. Chính là chỉ như thế đã thấy vui mừng? Giả như có thể trở về thì còn vui sướng tới mức nào nữa?

“Ý Hoàng thượng là –” Tiếng người vừa nói thật làm cho Bạch Mẫn giật mình. Nàng vốn chỉ chú tâm vào Tư Mã Nhuệ căn bản là không hề thấy bên cạnh còn có một người, là Cao công công vẫn luôn ở bên Hoàng thượng. Dù không ai thấy Bạch Mẫn cũng kinh ngạc đến há hốc mồm. “Tứ thái tử ngài đã thương tâm nhiều ngày rồi, ngài cũng không thể mãi đắm chìm trong bi ai của bản thân được. Mạnh cô nương là thiên kim của đại học sỹ Mạnh đại nhân. Luận về tướng mạo lẫn tính cách đều không chê vào đâu được. Nay cũng đã là người của ngài, người như vậy cũng thật tốt.”

“Cái gì là người của ta?!” Tư Mã Nhuệ trừng mắt. “Bản thân bò lên giường ta còn dám nói là người của ta. Kia không phải là Mạnh đại nhân giáo dưỡng không tốt sao? Chính nàng ta ở lì chốn này không chịu đi lại còn dám kêu ta đối xử không tốt? Lý do của phụ hoàng cũng thật nhiều, phiền người báo cho phụ hoàng ta một tiếng. Trước khi muốn nói chuyện với ta thì tự nhìn lại mình đi, đừng nhàn rỗi không có việc gì làm lại muốn thao túng ta. Ta nghĩ chuyện của ta với người vốn chẳng có quan hệ gì.”

Cao công công biến sắc, trong lòng hấn đã rõ ý tứ của Tứ thái tử nhưng vẫn cố kiên trì: “Mạnh đại nhân cũng đã cầu Hoàng thượng rồi, người cũng đã phê chuẩn hôn sự của ngài cùng Mạnh cô nương. Ngài cũng nên thuận theo ý Hoàng thượng đi, mấy ngày nay tâm tình Hoàng thượng cũng không tốt lắm, chỉ sợ –”

“Sợ cái gì, sợ người phế bỏ danh hiệu này của ta sao?! Tùy người thôi, ta đối với cái danh hiệu người thêm muốn này cũng chẳng lấy làm hiếm lạ gì. Đối với Mạnh cô nương ta nhất định không cưới. Nếu nàng còn không chịu dọn ra khỏi đây, ta cũng chỉ có thể mặc nàng. Ở đây cũng không thiếu cái ăn, cũng không chết đói được.” Tư Mã Nhuệ lạnh lùng giọng không có lấy một chút ôn nhu.

Bạch Mẫn cao hứng nhảy cẫng lên. Thì ra Tư Mã Nhuệ thật sự không quên nàng. Mộ Dung Phong vẫn như cũ sống mãi trong lòng hấn. Chính là nếu như chính mình thật sự không thể trở về hấn phải làm thế nào?”

“Ta nhất định sẽ nghĩ cách trở về!” Bạch Mẫn đối với chính mình thề hứa.

Bỗng nhiên nàng lại nghe thấy có tiếng khóc nức nở, Bạch Mẫn xoay người liền nhìn thấy Mạnh Uyển Lộ đang đứng ngay bên cạnh về mặt ai oán nhìn Tư Mã Nhuệ ghen ngào: “Chẳng lẽ Uyển Lộ khiến chàng chán ghét đến thế sao?”

Tư Mã Nhuệ khẽ thở dài thản nhiên nói: “Chán ghét hay không vốn không có quan hệ. Trong lòng ta chỉ có Phong nhi. Dù nàng có xinh đẹp, hiền thực thế nào ta cũng không quan tâm. Ta đã không có ý gì với nàng thì làm gì có chán ghét.”

“Uyển Lộ kiếp này đã nguyện ý làm người của chàng. Bất luận chàng quyết định thế nào, Uyển Lộ cũng sẽ không rời chàng nửa bước.” Mạnh Uyển Lộ kiên định nói, “Uyển Lộ chẳng sợ cả đời chàng không để Uyển Lộ vào mắt, chỉ cần cùng chàng ở một chỗ Uyển Lộ đã mãn nguyện.”

Tư Mã Nhuệ nhíu mày trên mặt đã ánh lên vài phần nhu hòa. Bạch Mẫn nhìn thấy trong lòng bất giác lại nổi lên một cơn khó chịu. Lấy tư cách của Tư Mã Nhuệ, người thích hấn nhất định không ít. Nàng không ở đây lại càng không ngăn được người khác thích hấn. Nhưng đến khi nào nàng mới có thể trở về đây?

“Tùy nàng vậy. Chừng nào nghĩ thông suốt rồi nàng có thể rời đi bất kỳ lúc nào.” Ngừ khí Tư Mã Nhuệ tuy vẫn cứng nhắc nhưng vẻ mặt đã mềm đi không ít.

Bạch Mẫn có chút mờ mịt quyến luyến nhìn theo hình bóng Tư Mã Nhuệ vừa lướt qua, nhưng nàng không còn cảm nhận được sự ấm áp của hắn nữa chỉ nghe thấy hắn bắt đầu thở dài thật sâu. Chỉ như vậy mà thật bi ai, nhìn thấy hắn nhưng lại không cách nào có được hắn. Chỉ có thể trở mắt nhìn hắn bị nữ nhân khác để ý. Mà nàng, Bạch Mẫn trong hiện tại cũng được nam nhân khác đem lòng yêu thích.

Nàng định bước tới chạm vào Tư Mã Nhuệ nhưng rốt cuộc lại chỉ chạm vào không khí, hơi thở lạnh lùng tịch liêu của mùa thu, trong lòng tràn ngập mất mát.

Tĩnh lại nàng liền bắt gặp ánh mắt chuyen chú cùng nụ cười ấm áp của Đoạn Chi Sơn.

“Tĩnh rồi sao? Có phải là rất đau không nên lúc ngủ mới lưu lại vệt nước mắt như vậy. Nếu như nơi này không có người sợ rằng tôi đã nhịn không được lén hôn em một cái.” Đoạn Chi Sơn cười biểu hiện muốn che chở, lại chăm chú ngắm Bạch Mẫn. Nàng tình nguyện không muốn người này yêu nàng, nàng một lòng muốn trở lại triều đại kỳ lạ kia, người nàng yêu chỉ có một, chính là Tư Mã Nhuệ. Ngoài Tư Mã Nhuệ ra lòng nàng không thể chứa thêm bất kỳ ai khác. Biết rằng người trước mắt sẽ rất cô đơn nhưng nàng thật không thể biết mình đã là Mộ Dung Phong mà vẫn nhìn nhận nam nhân khác được.

105. Chương 105: Chương 105

“Đoạn Chi Sơn, đừng tốt với em như vậy có được không?” Bạch Mẫn khó xử mở lời.

“Tôi biết, tôi cam đoan, lần này chỉ là chuyện xảy ra ngoài ý muốn thôi sẽ không bao giờ có lần thứ hai. Tôi tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai xúc phạm em nữa.” Đoạn Chi Sơn trịnh trọng hứa.

“Không phải vậy đâu,” Bạch Mẫn lại càng khó xử chẳng biết nói tiếp thế nào. Đau dài chi bằng đau ngắn, nàng cắn môi nói liền một hơi, “Ý em là, anh đừng tiếp tục yêu em nữa.”

Đoạn Chi Sơn hơi sững sốt, “Vì sao?”

Bạch Mẫn lẳng lặng cúi đầu: “Lòng em đã sớm có người khác.”

“Ai?” Đoạn Chi Sơn hỏi vặn lại thanh âm đã có chút nặng nề.

“Chính là người vẫn luôn xuất hiện trong ảo giác kia, anh cũng đã nghe qua mà, là Tư Mã Nhuệ.” Trong lòng Bạch Mẫn hiểu rõ lý do này quả thực hoang đường, nhưng chuyện này là thật, nàng vì Tư Mã Nhuệ nhất định phải đoạn tuyệt với Đoạn Chi Sơn.

Đoạn Chi Sơn nghe thế biểu tình hoang mang cũng biến mất chỉ còn lại tia nhu tình, “Tiểu Mẫn ngốc, thì ra tình địch của tôi lại là Tư Mã Nhuệ. Em như vậy cũng thật là tàn nhẫn còn lấy một người trong ảo giác biến thành tình địch của tôi. Đừng như vậy nữa có được không? Thứ em có thể nắm chắc được chỉ có thể là hiện tại. Tôi cam đoan sẽ luôn yêu thương em, tuyệt đối sẽ không bao giờ để một “hồng nhan tri kỷ” nào xuất hiện trước mặt em nữa có được không?” Hắn chỉ đơn giản nghĩ rằng Bạch Mẫn đang tức giận vì chuyện của Nguyệt Lạc.

“Không phải vậy, em nói thật mà, em—” Bạch Mẫn sốt sắng giải thích, nàng nhất định phải nói rõ ràng một lần, không thể để cho Đoạn Chi Sơn tiếp tục hy vọng nữa. Nàng tuyệt đối không thể yêu hắn cho dù nàng không thể trở về đi nữa thì nàng cũng không có khả năng nhìn nhận Đoạn Chi Sơn. Nàng không thể phản bội Tư Mã Nhuệ ngay cả khi hắn có nữ nhân khác!

Nhưng mà Tư Mã Nhuệ thật sự sẽ nạp Mạnh Uyển Lộ sao? Hiện tại chắc sẽ không, thời gian cũng chưa qua bao lâu. Nhưng một nữ tử xinh đẹp như vậy, cuồng dại vì hắn như vậy, Tư Mã Nhuệ sẽ vĩnh viễn không cần sao?

Đoạn Chi Sơn nắm lấy hai tay Bạch Mẫn, cảm giác ấm áp vương vấn truyền sang tay nàng, chậm rãi nói: “Tiểu Mẫn, tôi không thể phủ nhận trước đây tôi từng chơi bởi ông bướm, nhưng từ khi thấy em trái tim tôi đã bị khóa chặt với em rồi. Tôi cũng chẳng biết vì sao chỉ biết rằng muốn yêu em mãi mãi. Tôi không biết cái gì là kiếp sau hay kiếp trước chỉ biết rằng mình muốn nắm chặt hiện tại, kiếp này trong tay.”

Bạch Mẫn chẳng thể nói gì chỉ sững người ra nhưng trong lòng đã rối loạn lắm rồi.

“Khụ-” Đồng Vi Vi tựa cửa khẽ ho khan một tiếng, che mặt bằng một bó hoa to bốn cột. “Tôi dùng hoa mở đường, thỉnh hai vị khôi phục lại tư thái bình thường. Con người tôi thần kinh vốn yếu chịu không nổi những lời buồn nôn này. Nếu hai vị có nhã hứng tiếp tục tôi đây là kẻ thức thời sẽ tránh đi một lát chờ hai vị nói xong rồi trở lại cũng không muộn.”

Đoạn Chi Sơn buông tay Bạch Mẫn, ngồi xuống xe lăn, bật cười: “Được rồi, chúng tôi xin nhận thành ý của đồng chí, mời đồng chí vào.”

Đồng Vi Vi phì cười tiêu sái tiến vào, đặt hoa xuống bàn, nhìn căn phòng tràn ngập hoa tươi khoa trương nói: “Tôi nói ngài đó Đoạn Chi Sơn, ngài cũng không cần phải đem cả chợ hoa nhà người ta dời về đây. May là Bạch Mẫn nhà chúng tôi không có dị ứng phấn hoa. Ai, cái số tôi cũng thật đáng thương, bạn tôi có hộ hoa sứ giả, tôi luôn chỉ thui thủi một mình. Đoạn Chi Sơn, ngài cũng thật chẳng biết suy nghĩ gì, cũng không ngó nghiêng xem có vị bằng hữu nào của ngài thích hợp giới thiệu cho tôi một người. Như vậy tôi cũng không phải lo lắng mình là cái bóng đèn luôn xuất hiện những lúc không nên xuất hiện.”

Bạch Mẫn cười cười đành phải tạm thời đem một bầu tâm sự gác sang một bên.

Có thể làm gì đây? Bạch Mẫn thực mờ mịt.

Tư Mã Nhuệ cùng nàng ngần năm cách trở, cũng không thể chạm đến như là hư vô. Nàng ở đây ngoài việc nhớ nhung hán cũng chẳng làm được gì. Trước mắt nàng là người đàn ông muốn cưới nàng làm vợ, Đoạn Chi Sơn. Bên cạnh Tư Mã Nhuệ cũng có một nữ tử nguyện cả đời theo hán, Mạnh Uyển Lộ, không phải sao? Nàng thật không biết phải làm thế nào!

“Cho dù cậu thực sự có là Mộ Dung Phong, dù cậu có thực sự yêu Tư Mã Nhuệ thì cậu làm thế nào trở lại nơi ấy được?” Đồng Vi Vi cực kỳ lo lắng nhìn Bạch Mẫn, Bạch Mẫn dường như không giống vẻ bình tĩnh thường ngày. Cả ngày ngoài việc ngăn người ra thật sự làm người ta đoán không ra nàng đang suy nghĩ vấn đề gì, khóc một hồi rồi lại cười ngay được, tâm thần dường như rất bất ổn. “Cậu nhìn lại bộ dạng mình bây giờ xem, thật chả ra làm sao. Ngoài việc tự làm khổ mình còn làm cho Đoạn Chi Sơn thương tâm như vậy. Trừ phi cậu có cách quay lại không thì đừng suy nghĩ nhiều nữa chẳng có tác dụng gì đâu.”

“Đạo lý đó tớ đều biết chứ.” Bạch Mẫn thản nhiên, “Cũng biết làm những chuyện như vậy thật vô bổ chỉ tăng thêm phiền não thôi nhưng trái tim tớ không chịu nghe lời thì thân thể tớ biết làm thế nào? Huống hồ xuyên qua vương triều Đại Hưng cũng là linh hồn của tớ trong thân thể của Mộ Dung Phong nên hiện tại chính là linh hồn đang suy nghĩ đang nhớ nhung, không liên quan đến thân thể. Tớ cũng không biết tớ sẽ nhớ hán đến như vậy. Mất đi trí nhớ một thời gian nhưng tớ vẫn có những ấn tượng mơ hồ, vẫn có thể trong ảo giác đi đến thời đại kia, nhìn theo hình bóng hán, mong mỏi nghe thấy giọng nói của hán. Cậu muốn tớ làm gì bây giờ? Tớ có thể làm gì đây.”

Đồng Vi Vi khẽ thở dài ảm đạm nói: “Tớ chỉ nghĩ trước đây là kiểu ảo tưởng của những cô gái mới lớn, chỉ là một trò chơi của vô thức do bị ảnh hưởng bởi đọc quá nhiều tiểu thuyết hay xem phim truyền hình thôi. Giờ nhìn thấy cậu thế này tớ cũng không biết chuyện này phải chăng chính là thật? Xuyên không sao? Hơn nữa lại là một vương triều không hề được lưu lại trong sử sách, ở một nơi xa lạ như thế gặp một người xa lạ lại còn yêu hán. Nhưng Bạch Mẫn à, cậu đang sống trong thế giới hiện thực, vương triều xa lạ kia không phải cậu nói muốn trở lại là có thể trở lại, cho dù cậu có chấp niệm đến mấy thì cũng chỉ có thể thương tâm, có thể đau khổ mà thôi. Cậu có thể làm gì được chứ?”

Bạch Mẫn cúi đầu ảm đạm, nửa ngày không nói gì đến lúc ngẩng đầu lên lệ đã vương đầy mặt. Bản thân không thể khống chế, nụ cười càng trở nên méo mó khó coi, thì thào: “Đúng vậy, tớ biết chứ. Có nhớ cũng vô ích thôi nhưng tớ lại luôn nhớ tới hán. Ngày ngày tưởng niệm thật khổ sở nhưng là tớ đã không biết rằng không tưởng nhớ gì nữa lại càng khổ sở hơn nên chỉ bằng cứ mặc bản thân mình đi. Ít ra nghĩ về hán ta còn có cơ hội nhớ thật rõ hán.”

Đồng Vi Vi lại nặng nề thở dài, “Tùy cậu vậy. Cậu thích là được rồi.”

Nhìn Tư Mã Nhuệ ngủ yên trên giường, Bạch Mẫn lại khóc, lệ từng giọt từng thánh thót rơi xuống bị không khí nuốt chửng chẳng để lại dấu vết gì. Nàng đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Tư Mã Nhuệ, muốn miết thật thẳng mi gian ưu sầu hán sâu trên trán hán. Nhất định hán chẳng vui về gì, nơi khóe mắt còn vương chút

lệ nhưng nàng làm thế nào cũng chẳng thể lau đi. Thật bi ai, nàng ở ngay cạnh hắn nhưng lại không thể chạm tới hắn, chỉ có thể lẳng lẳng nhìn hắn nhớ hắn. Nghĩ đến đây, cõi lòng tan nát nàng khóc rống lên thất thanh, khóc mà chẳng cần cố kỵ gì dù sao hắn cũng chẳng thể nghe được.

Nàng phải làm thế nào đây? Nàng có thể làm gì ngoại trừ tưởng niệm cùng thương nhớ?

Bạch Mẫn lại đau lòng rơi lệ, từng giọt từng giọt chảy xuống cũng chính là trái tim nàng đang rỉ máu. Nàng đau lòng vì Tư Mã Nhuệ, đau lòng cho tình cảm của bọn họ, thì ra hai người đã có một đoạn tình cảm tốt đẹp đến như vậy. Tại sao lại thành ra thế này hai người cũng không phải âm dương cách trở. “Trên trời nguyện làm chim liền cánh dưới đất nguyện kết tình phu thê.” Giờ đây lại chia đôi ngả, hắn ở vương triều cổ đại, nàng sống trong thế giới hiện thực.

106. Chương 106

Nhìn Mạnh Uyển Lộ nhẹ nhàng đi đến, cũng đứng ở bên giường nhìn Tư Mã Nhuệ, cũng là thân thủ nhẹ nhàng mơn trớn mặt Tư Mã Nhuệ, trong lòng Bạch Mẫn dĩ nhiên là bén nhọn đau, nàng như thế nào có thể như vậy?

Nhưng là, nàng có năng lực như thế nào, nàng hiện tại không thể như vậy, nàng là sống ở một cái thời không khác, có thể trở về nhìn hắn như vậy, có lẽ đã là ông trời chiếu cố, nàng còn có thể cầu cái gì?

Mạnh Uyển Lộ nhẹ nhàng ngồi xuống ở bên giường, si ngốc nhìn Tư Mã Nhuệ, bàn tay đưa ra, lẳng lẳng ôn nhu mơn trớn mặt Tư Mã Nhuệ, trong lòng tất cả đều là hạnh phúc, bất luận nam nhân này đối nàng như thế nào, trong lòng nàng đã muốn tất cả đều là thân ảnh nam nhân này, tràn đầy, chỉ cần có thể nhìn hắn, đối nàng mà nói chính là một loại hạnh phúc không thể nói thành lời. Chỉ có ở thời điểm hắn ngủ, nàng mới có thể nhìn hắn như thế, nghe hắn hô hấp, thực hạnh phúc.

Vương Bảo ở một bên thấy, chính là lặng lẽ tiêu sái đi ra, tục ngữ nói: Bắt người thủ đoản, ăn thịt người miệng đoản. Lời này nhưng là không giả, Mạnh Uyển Lộ là người hào phóng, vì có thể nhìn thấy Tứ thái tử, thật đúng là không thiếu lễ vật này nọ đưa tới trong tay hắn, hắn nguyên bản là không nghĩ nhận, nhưng một lần hai lần, sẽ không không biết xấu hổ cự tuyệt. Chính là thu lễ vật này nọ, phải chiếu cố người ta một chút. Nhưng là nếu làm cho Yên Ngọc cùng Xuân Liễu nhìn thấy, nhất định không có trái cây tốt ăn.

Vương Bảo cũng không phải loại người lòng tham, đi theo Tứ thái tử, mỗi tháng bạc cũng không tính là thiếu, hơn nữa có Tứ thái tử danh hào, thật đúng là giảm đi không ít chuyện.

Thiếu chút nữa đụng vào một người, sợ tới mức hắn nhất run run, nhỏ giọng trách cứ nói: “Ai nha, nửa đêm đứng ở nơi này, muốn chết có phải hay không?...Yên, Yên Ngọc cô nương.”

Yên Ngọc lạnh lùng nhìn hắn, nàng đã nói, như thế nào mấy ngày nay Mạnh cô nương dễ dàng xuất nhập phòng của Tứ thái tử như thế, thậm chí thời gian trước đây có thể leo lên giường của Tứ thái tử, nhất định có nội ứng, nếu không, coi việc nàng là một nữ tử nhu nhược, là như thế nào có thể tiếp cận một Tư Mã Nhuệ đã muốn tâm như tro tàn?

Vương Bảo trong lòng một trận nhảy lên, ngoài miệng không tự chủ được bắt đầu nói lắp, “Yên...Yên Ngọc cô nương...này...đã trẻ thế này...như thế nào...còn không có...ngủ nha.”

Yên Ngọc hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: “Ta đây chính là cảm thấy rất kỳ quái, lấy thân thủ Tứ thái tử tốt như vậy, thế nhưng còn có thể làm ột người không có võ công chiếm tiện nghi, thật sự là rất kỳ quái. Thì ra, có một cao thủ như ngươi làm nội ứng nha. Vương Bảo, lá gan của ngươi nhưng là càng lúc càng lớn, cũng dám xen vào việc của chủ tử, xem ta trở về báo cho Thái Hậu nương nương, lột da của ngươi.”

“Yên Ngọc cô nương, ta oan uổng nha.” Vương Bảo vội vàng nói, “Thỉnh cô nương trước hết nghe ta giải thích.”

Yên Ngọc đầu uốn éo, “Phi, miệng ngươi còn có thể phun ra ngà voi đến bất thành! Lệ phi nương nương đã muốn cấp Tứ thái tử ngừng được, chính là bản thân Tứ thái tử tâm như tro tàn, cho nên được tính tiêu tán chậm, nhất thời còn không có thể khôi phục như lúc ban đầu. Đã có thể xem như thế, Tứ thái tử cũng không có khả năng không bắt bẻ thấy người khác vào trong phòng hắc, Mạnh Uyển Lộ kia bất quá là một nữ tử nhu nhược, làm sao có bản sự lớn như vậy, nếu không phải ngươi ở bên trong đảo quỷ, chỉ bằng nàng, tưởng cũng đừng mơ. Hôm nay, ngươi thế nhưng lại đem nàng thả đi vào, để nàng ở đằng kia làm loạn, thật sự là sống đủ.”

“Yên Ngọc cô nương, ta cũng là hảo tâm.” Vương Bảo khó xử nói, “Tuy rằng nói ta là thu chút hối lộ, nhưng, đều không phải hoàn toàn là vì chuyện hối lộ này đó, mà là, ta cảm thấy chủ tử của chúng ta hảo đáng thương. Từ sau khi Tứ thái tử phi đi, Tứ thái tử vẫn buồn bực không vui, làm một người nam nhân, hẳn luôn cần người khác an ủi, Mạnh cô nương này, bộ dáng, nhân phẩm tuy rằng cùng Tứ thái tử phi không thể so với, nhưng vậy cũng không xem như quá kém, so với vài cái Thái tử phi khác, coi như là trung thượng chỉ dung mạo, nói sau, nàng cũng là thiên kim của Mạnh đại học sĩ, thuở nhỏ cũng là người cầm kỳ thi họa mọi thứ giai thông, lại đối chủ tử của chúng ta toàn tâm toàn ý, có cái gì không tốt. Hiện tại là không có cảm tình, nhưng không chừng lâu ngày sẽ sinh tình, chậm rãi sẽ tốt lên.”

Yên Ngọc tức giận nhìn Vương Bảo, tức giận nói: “Ngươi thật sự là bản sự lớn, cũng dám thay chủ tử quyết định, chuyện của Tứ thái tử đến lượt ngươi quyết định sao? Thật sự là thiếu quân giáo! Chuyện đêm đó đã muốn làm cho Xuân Liễu thương thấu tâm, nàng đều lấy búa đem giường bổ, đem phòng hỏa thiêu, Tứ thái tử cũng chưa nói cái gì, đó là bởi vì trong lòng hắc còn có Tứ thái tử phi, hẳn cũng không nguyện ý có người như vậy thay thế Tứ thái tử phi. Ngươi thật sự là... rất đáng giận!”

Wang Bao không hé răng.

“Nếu là Tứ thái tử phi trở về, người thứ nhất không tha cho nhất định là ngươi, lá gan lớn đến mức ở nhà thay chủ tử dưỡng tiểu thiếp, không lột một tầng da của ngươi, ngươi sẽ không nhớ lâu!” Yên Ngọc oán hận nói.

“Tứ thái tử phi đã mất, các ngươi sẽ không muốn gạt chính mình.” Vương Bảo thở dài, nói, “Các ngươi sao không thay chủ tử ngẫm lại, từ sau khi Tứ thái tử phi đi rồi, hẳn đều thành cái dạng gì? Nếu các ngươi thật muốn tốt cho Tứ thái tử, sẽ thấy cũng không nên nhắc đến chuyện cùng Tứ thái tử phi có liên quan, làm cho hắc sống yên ổn qua ngày thuộc về chính mình đi. Cho dù hắc hiện tại không cưới Mạnh cô nương, có ngày cũng sẽ cưới nữ nhân khác, một ngày nào đó, địa phương này sẽ có một cái tân Thái tử phi.”

Yên Ngọc gật gật đầu, “Ngươi lời này nói ra đến là không phải không để ý, nhưng, việc ngươi làm chính là không thể. Nơi này có hay không có tân Tứ thái tử phi là chuyện của bản thân Tứ thái tử, cùng ngươi có quan hệ gì đâu? Ngươi đến là sẽ làm mai mối sao, liền nói Mạnh cô nương này, ngay cả nàng là thiên tiên hạ phàm, ở trong mắt Yên Ngọc ta cũng bất quá như thế, nàng muốn gả cho Tứ thái tử, đến phải trước qua một cửa này của người làm nô tài chúng ta. Sáng mai ta trở về chỗ Thái Hậu nương nương, xem chỗ nào thiếu người quản sự, trực tiếp cho ngươi bổ sung vào.”

“Yên Ngọc cô nương!” Vương Bảo vội vàng nói, “Ta thật là vì muốn tốt cho Tứ thái tử, ngươi nhưng đừng đi nói cho Thái Hậu nương nương, ngươi cũng hiểu được, Thái Hậu nương nương vẫn đối Tứ thái tử phi thực sủng ái, nếu là nàng đã biết, nhất định là không chịu tha cho ta. Về sau, về sau, ta không bao giờ làm cho Mạnh cô nương tiếp cận Tứ thái tử nữa, nếu là lại có lần sau, cô nương lại đi tìm Thái Hậu nương nương cũng không muộn.”

Yên Ngọc trong lỗ mũi hừ một tiếng, nhìn Vương Bảo, lạnh lùng nói: “Đừng tưởng rằng ngươi là người của Tứ thái tử sẽ không có quy củ. Yên Ngọc ta cái thứ nhất sẽ không phục ngươi, ngươi nếu là vì tốt cho chính mình chủ tử, liền sống yên ổn chiếu cố hắc, không cần sinh ra chút chuyện. Còn có, nói chuyện với người tốt nhất là chú ý, ngươi có từng chính mắt nhìn thấy thi thể Tứ thái tử phi? Vẫn là chính mắt thấy tình cảnh Tứ thái tử phi từ thế? Nên không được ngắt lời nói Tứ thái tử phi đã muốn đi như thế. Cho dù Tứ thái tử phi thật sự đi, cũng không tới phiên ngươi nói.”

Wang Bao một tiếng cũng không dám nói trong cổ họng.

“Đi đem Mạnh cô nương kia từ trong phòng “thỉnh” đi ra, đã là lúc nào, nửa đêm, một cái cô nương gia còn chưa có lấy chồng chạy đến trong phòng một người nam nhân, thành cái thể thống gì. Còn nói là tiểu thư

khuê các, thật là....” Yên Ngọc mắt húng nói.

“Vâng.” Vương Bảo không dám nói nhiều, vội vàng xoay người đi thỉnh Mạnh Uyển Lộ ra đến.

Bạch Mẫn nhìn, nghe, nghĩ, chính mình nhất định phải nghĩ biện pháp trở về. Nàng thích cuộc sống nơi này, tuy rằng đơn giản nhưng nội dung phong phú, nàng thích người nơi này, chuyện nơi này, cảnh nơi này, hết thấy hết thấy ở nơi này, chính yếu là, nơi này có Tư Mã Nhuệ.

107. Chương 107

Mạnh Uyển Lộ từ trong phòng Tư Mã Nhuệ đi ra, lạnh lùng nhìn Yên Ngọc, trong thanh âm nhẹ nhàng lộ ra uy nghiêm trời sinh của chủ tử, “Nghe Vương Bảo nói, là người muốn mời ta đi ra?”

Yên Ngọc ánh mắt cũng không đổi, gật gật đầu. Im lặng nói: “Yên Ngọc này cũng là để tốt cho Mạnh cô nương, ngài dù sao cũng là cái cô nương chưa lấy chồng, tuy rằng nói, ngài có mệnh của cha mẹ, cũng có bà mối Nguyệt đại nhân từ giữa vụn vào, nhưng dù sao cũng là không trải qua nghi thức gì, cũng không được Tứ thái tử thừa nhận. Ngài như vậy nửa đêm chạy đến phòng Tứ thái tử luôn không ổn, nếu là truyền đi ra ngoài, người ta sợ là sẽ xem nhẹ Mạnh cô nương ngài.”

“Ta muốn như thế nào còn không tới phiên một cái làm nha đầu như người chỉ điểm.” Mạnh Uyển Lộ lạnh lùng nói, “Các người làm nô tài, đều bị chủ tử làm hỏng rồi, ngay cả một điểm quy củ đều không có, nếu là một ngày ta làm Thái tử phi, người thứ nhất phải điều tra chính là người.”

Yên Ngọc mặt không đổi sắc, lạnh lùng nói: “Yên Ngọc ghi nhớ.”

“Nửa đêm các người nháo cái gì?” Tư Mã Nhuệ không biết khi nào thì đã tỉnh, nghe thấy trong viện có thanh âm đối thoại, đi ra cửa xem.

“Tứ thái tử.” Mấy người đều vội vàng chào.

Tư Mã Nhuệ khoát tay áo, “Đêm đã khuya, đều đi ngủ đi....Mạnh cô nương, đã trễ thế này, người như thế nào còn tại nơi này? Yên Ngọc, đưa Mạnh cô nương trở về nghỉ ngơi.”

Bạch Mẫn tức giận đến thật muốn cho Tư Mã Nhuệ một cái tát, nghĩ rằng: Tư Mã Nhuệ, ta tạm thời nhớ kỹ người, nếu là ta đã trở về, nhất định phải chậm rãi cùng người tính toán việc này. Phía sau, người thế nhưng còn có lòng quan tâm Mạnh cô nương kia có ngủ hay không. Ta đâu? Vì nhìn người, lúc đó chẳng phải đêm ngủ bất thành, chạy đến nơi này, nhìn người, người lại nhìn không thấy ta.

Thời điểm Bạch Mẫn đi làm, Đoạn Chi Sơn còn chưa có đến đi làm, thương thế của hắn còn không có khỏi hẳn, đến là từ sau ngày ấy, cái nữ tử kêu Nguyệt Lạc kia cũng không thấy có xuất hiện qua nữa. Chính là Bạch Mẫn quan tâm trọng điểm không ở chỗ này, nàng luôn luôn nghĩ phải trở về như thế nào.

“Vi Vi, hỏi cậu một việc được không?” Bạch Mẫn dừng lại công tác ngập tới tận đỉnh đầu, nhìn Đồng Vi Vi, nhẹ giọng hỏi. Đã nhiều ngày, nàng rõ ràng gầy đi không ít, bởi vì trong lòng luôn nghĩ trở về như thế nào, lại nghĩ không ra biện pháp, hơn nữa, theo thời gian trôi qua, dường như trí nhớ càng lúc càng mờ nhạt, thậm chí ở trong mộng, nàng cũng càng ngày càng khó trở lại Đại Hưng vương triều.

“Chuyện gì?” Đồng Vi Vi ngừng tay, nhìn Bạch Mẫn, Bạch Mẫn tiều tụy là dễ thấy được, nhưng làm như người bàng quan, lại nhìn xem thấy ghê người, trong ánh mắt kia nhìn không ra u buồn cùng thương tâm, Đồng Vi Vi nhìn xem mà trong lòng chua xót.

“Cậu còn nhớ rõ bùa hộ mệnh cậu cầu được cho tớ sao?” Bạch Mẫn thật sự nói, “Cậu từng nói qua, hiện tại tớ....đương nhiên tớ hiện tại không có mang theo, tớ đã quên để nó ở chỗ nào rồi. Cậu còn có thể tìm được người cho cậu bùa hộ mệnh kia sao?”

Đồng Vi Vi có chút do dự, nhưng vẫn là gật gật đầu.

“Tớ nghĩ muốn trông thấy người này.” Bạch Mẫn mỉm cười nói, “Người này nếu có thể làm cho tớ tránh đi Tư Mã Nhuệ, cũng liền nhất định có biện pháp làm cho tớ trở về.”

“Bạch Mẫn...” Đồng Vi Vi ai thán một tiếng, “Cậu vì cái gì nhất định phải trở về? Hiện tại không phải rất tốt sao? Có Đoạn Chi Sơn, hắn cũng thật là không tệ, Cậu vì cái gì nhất định phải như vậy đâu? Cậu rõ ràng biết, Đoạn Chi Sơn thích cậu như vậy, nếu cậu đi trở về, chỉ sợ hắn sẽ biến thành cái Tư Mã Nhuệ thứ hai.”

Bạch Mẫn sững sốt một chút, khe khẽ thở dài, nói: “Nay, hắn còn chính là thích tớ, hắn còn có thể có rất nhiều lựa chọn, tớ rời đi có lẽ hắn sẽ khổ sở, nhưng là, nếu tớ không quay về, tớ nghĩ, Tư Mã Nhuệ, hắn sẽ chết. Ở hiện tại, Bạch Mẫn tớ chính là một người bạn gái của Đoạn Chi Sơn, mà ở Đại Hưng vương triều, tớ là thê tử của Tư Mã Nhuệ. Quan trọng nhất là, tớ nghĩ nhớ hắn.”

Đồng Vi Vi nói không ra lời, Bạch Mẫn này, thật là không bỏ xuống được Tư Mã Nhuệ kỳ quái kia, có lẽ linh hồn yêu, càng sâu, càng không thể quên. “Được rồi, tớ mang cậu đi gặp hắn.”

Một gian phòng có chút cũ nát, một nam tử hình dung tiêu tụy, bộ dáng trên dưới năm mươi tuổi, gầy gầy, hút thuốc, móng tay đã khô vàng, thanh âm cũng đã khàn khàn, một đôi mắt đục ngầu không rõ, tóc rối tung không chịu nổi.

Bạch Mẫn trong lòng có chút hoài nghi, đây là người đưa cho Đồng Vi Vi bùa hộ thân sao? Thấy thế nào cũng không ra một chút tiên khí? Một người như vậy, còn làm cho Đồng Vi Vi mang nàng bên ba suốt một ngày mới nhìn thấy, hắn có thể mang nàng về Đại Hưng vương triều sao? Có thể làm cho nàng một lần nữa nhìn thấy Tư Mã Nhuệ sao?

“Cô muốn trở về sao?” Lão nam nhân gầy kia thanh âm khàn khàn nói, “Hiện tại không phải tốt lắm sao? Vì cái gì nhất định phải trở về?”

Lời nói của hắn dọa Bạch Mẫn một cú sốc, thật sự là người không thể nhìn tướng mạo, một lão nhân không chớp mắt như vậy, thế nhưng lập tức là có thể biết nàng muốn làm cái gì, nàng còn thật sự gật gật đầu.

“Vốn chính là một cái ngoài ý muốn, đó không phải của kiếp trước của cô cũng không phải kiếp sau của cô, chính là một sai lầm, trong lúc vô ý linh hồn của cô đi vào một địa phương, bị một cái tâm nguyện dẫn đường, đi đến một địa phương cô không nên đi. Nay, cô đã trở lại, sẽ không phải đi về nữa đi.” Lão nam nhân kia vừa hút thuốc vừa nói, nghe cách nói chuyện này, ý nghĩ vẫn là rõ ràng, lời nói ra cũng không như là người có loại hình tượng như hắn có thể nói ra.

“Không, tôi nghĩ trở về, cho dù là sai lầm, tôi cũng muốn sai đến cùng.” Bạch Mẫn nhìn hắn, nói, “Ngay cả đi chính là linh hồn, nhưng nay linh hồn là của tôi, tôi nếu là không quay về, hiện tại còn sống chính là cái sai lầm.”

“Nếu là cô thật sự đi trở về, chỉ sợ còn có một kiếp, không biết cô phải ứng phó như thế nào để qua, chỉ sợ đến thời điểm nào đó, cô muốn trở về cũng là không thể. Hiện tại có người yêu cô, nếu cô theo người này, kiếp này cùng nhau qua vui vẻ, vì cái gì nhất định phải trở lại cái địa phương kia, làm cho cảm tình tra tấn thống khổ không chịu nổi?” Trong thanh âm lão nam nhân gầy không có cảm tình gì, tuy rằng trong lời nói ra có vài phần cảm tình, “Nếu đến lúc đó người kia thay lòng, cô phải như thế nào? Người ở hiện tại này tuy rằng không phải tốt nhất, nhưng đối với cô xem như là thiệt tình thực lòng, ngay cả có chút khúc mắc, đến so với trở về còn tốt hơn một ít, nơi này tốt xấu còn có bằng hữu, tới nơi đó, nếu xảy ra chuyện, phải một người chịu, cô sợ là chịu không được, chỉ sợ là phụ tâm người kiếp này, lại trao lầm tình cho người nọ, làm gì phải như thế!”

Bạch Mẫn lẳng lẳng nghĩ, Tư Mã Nhuệ sẽ thay lòng đổi dạ sao? Hắn là không thể nào, nếu hắn thay đổi tâm, chính mình phải như thế nào? Nhưng là, cho dù là hắn thay đổi tâm, sợ là chính mình cũng tình nguyện trở về, tối thiểu hiện tại hắn là yêu chính mình. Dù sao, dù sao, là hiện tại, bất luận xuất hiện tình huống gì, nàng nhất định phải trở về, mặc nó sẽ xuất hiện cái dạng tình huống gì, đến lúc đó nói sau. “Đúng vậy, tôi muốn trở về. Mặc nó xuất hiện cái tình huống gì, dù sao hiện tại tôi là nghĩ trở về.”

108. Chương 108

“Không phải cô muốn trở về là có thể trở về được, trừ phi gặp được cơ duyên, các nhân tố cần thiết cũng được hội đủ thì may ra, chỉ là—” Lão nhân gầy gò do dự tiếp lời, “Chỉ là ta cảm thấy cô trở về sẽ gặp phải tai kiếp cô lại khóc lóc đòi quay lại. Dù sao từ đầu đây cũng không phải là số mạng của cô, có lẽ là thiên mệnh không nên có, thế mà thiên lý lại trêu ngươi thế này. Aizz.. Tùy duyên đi.”

Bạch Mẫn nghe xong nghĩ đến nửa ngày cũng không hiểu rốt cuộc là nàng có thể trở về hay không nữa.

Rời khỏi, Đồng Vi Vi nói: “Bạch Mẫn, tớ thấy cậu vẫn là dừng nên quay lại nữa. Cậu xem lão nhân ấy quả thật rất thần kỳ nha. Trong phạm vi trăm dặm chẳng thể tìm được thầy tướng nào hiểu được chuyện của cậu, vậy mà ông ấy vừa nhìn đã có thể biết ngay. Mặc dù không thể nói là thần tiên sống nhưng tuyệt đối có thể xem như là bán tiên đi. Lần trước tớ cùng một người bạn đến tìm ông ấy, vừa gặp ông ấy đã nói ngay có phải là bằng hữu gặp chuyện không hay, gặp người không nên gặp? Tớ kể lại chuyện của cậu, ông ấy liền cho tớ một cái bùa hộ mệnh có thể cứu cậu, lại còn nói thêm rằng: “Nhưng vì người bằng hữu của người tâm niệm luôn hướng về người khác, nhưng là thân thể kẹt lại ở đây thì có thể làm gì được?” Lúc đó còn không nghĩ đến ông ấy đoán trúng rồi. Cậu thật sự không cần đến thân thể ở kiếp này. Nhưng nghĩ lại trong lúc cậu vô ý xuyên về vương triều cổ đại kia, gặp phải người nam nhân vốn không phải của cậu nói không chừng cô gái cậu luôn cho rằng đã đoạt đi người cậu yêu thương nhất, lại rất có thể là nữ nhân của hắn. Ngược lại, cậu mới là giả, là người phá hủy hạnh phúc của người khác. Giờ nếu cậu lại xuyên qua chỉ sợ Đoạn Chi Sơn sẽ không tìm thấy hạnh phúc nữa, cậu với hắn ở một chỗ mới chính là hạnh phúc. Cậu nên buông tay thôi, đừng chạy theo thứ hạnh phúc không phải của mình nữa.”

Đồng Vi Vi làm cho Bạch Mẫn choáng váng. Nàng biết nếu nàng không trở về nữa, mọi chuyện đều sẽ thuận lợi, không chừng nàng sẽ còn trải qua vài cuộc tình nữa. Ở vương triều cổ đại, Mộ Dung Phong là phi tử của Tư Mã Nhuệ. Nàng sẽ không thể có tự do mà chỉ có thể vĩnh viễn sống dưới cái bóng của Tư Mã Nhuệ.

Nhưng mà hết thảy những chuyện ấy đối với nàng cũng chẳng quan trọng gì nữa, chỉ cần có thể ngày ngày nhìn thấy Tư Mã Nhuệ, cùng hắn chung sống vui vẻ là đủ rồi. Nàng chỉ cần nghĩ thế thôi. Cho dù tất cả mọi người có nói theo Tư Mã Nhuệ sẽ không thể hạnh phúc như ở cùng Đoạn Chi Sơn nàng lại nghĩ ngược lại. Người trong lòng nàng là Tư Mã Nhuệ, nếu nàng theo Đoạn Chi Sơn dù có vô ưu vô lo thì cũng là bất hạnh cả đời.

Chỉ là đến cuối cùng nàng cũng không biết làm cách nào để chấm dứt với Đoạn Chi Sơn.

Lòng nàng đã như vậy, ở cạnh Đoạn Chi Sơn sẽ càng cảm thấy khó xử, nàng chẳng nên làm khổ hắn làm gì. Hắn chỉ là người vô tội, hắn thích nàng cũng không phải là lỗi của hắn. Đã như vậy vẫn là dứt ra sớm đừng để lún quá sâu đến lúc muốn rút chân ra lại càng thêm khổ sở.

Nhưng mà nàng không nghĩ đến hắn lại đến tìm nàng. Nàng nghĩ hắn ở trong bệnh viện nếu nàng không tới thăm nom hắn nữa, từ từ hắn cũng sẽ chết tâm. Nếu như nàng không tỏ rõ là nàng thích hắn, cũng không nhìn ngó tới hắn nữa chắc hắn cũng tự hiểu ra mà rút lui.

Hắn đến tìm nàng, chân bó bột cũng đã được tháo ra nhưng chân cũng chưa hồi phục hoàn toàn, đi lại có chút chậm rãi. Trong tay hắn là một bó hoa to rực rỡ, thơm ngát, sương sớm đọng trên những cánh hoa ẹp mỹ lệ.

“Tiểu Mẫn à, sinh nhật vui vẻ!” Đoạn Chi Sơn mỉm cười, ánh mắt tràn ngập tia nhu tình, ấm áp ngấm Bạch Mẫn đang ngây ngốc, dường như đã quên mất sinh nhật của chính mình còn không nghĩ đến làm thế nào nam nhân này lại biết.

“Cảm ơn.” Bạch Mẫn hoang mang nhìn Đoạn Chi Sơn.

Đoạn Chi Sơn mỉm cười ôn nhu nói: “Tôi đã nói rồi, trước đây chơi bởi lêu lổng, giờ gặp em mới biết thế nào là quý trọng, mới cảm thấy nhân sinh thật thú vị. Cho nên từ nay tôi sẽ đối xử thật tốt với em, sẽ luôn quý trọng em, luôn dõi theo em để em không thể chạy mất.”

Bạch Mẫn lặng đi.

“Em không biết phải nói thế nào nữa.” Hơn nửa ngày Bạch Mẫn mới tiếp lời, “Nhưng mà em, em không biết làm thế nào để thích anh.”

“Chuyện này cũng không vội mà. Thứ tôi có là thời gian, chúng ta sẽ bước thật chậm thật chậm đến khi nào em có thể hoàn toàn thích tôi. Quá khứ của tôi cũng chẳng tốt đẹp gì, tôi đã từng có quan hệ với nhiều phụ nữ, thậm chí có thể nói là ăn chơi trác táng, tôi không thể phủ nhận. Nhưng hiện tại, tôi chỉ muốn cùng em sống thật hạnh phúc, bình yên. Tôi cũng không thể giải thích tại sao chỉ là vừa nhìn thấy em tôi liền thích em mất rồi. Nhưng những điều này thì có ý nghĩa gì đâu, quan trọng là, Tiểu Mẫn à, tôi yêu em.” Ngờ kìa cùng về mặt Đoạn Chi Sơn đều hoàn toàn nghiêm túc, chân thành, ánh mắt nóng bỏng, hô hấp dồn dập. “Tôi hy vọng em có thể gả cho tôi!”

Bạch Mẫn trong lòng rối loạn không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Nam nhân này rốt cuộc thế nào lại yêu điên cuồng như vậy? Mới quen nhau một thời gian ngắn đã nảy sinh ý tưởng muốn kết hôn cùng nàng?

“Hôm nay tôi cố ý xuất viện sớm là vì muốn tự tay làm bánh sinh nhật tặng em mong em có thể vui vẻ hạnh phúc cả đời.” Đoạn Chi Sơn chân thành nói, “Tiểu Mẫn, có lẽ em không biết em đối với tôi quan trọng đến nhường nào.”

Bạch Mẫn nhìn hắn, mắt đã sớm nhòe đi. Có lẽ lão nhân gầy gò kia nói không sai, nàng chính là không cần thận mới xuyên qua triều đại không thuộc về mình, người đàn ông này mới là chàng ngốc của nàng. Cũng như lời Đồng Vi Vi đã nói, Mạnh Uyển Lộ khiến nàng chứng mất kia mới chính là nữ nhân của Tư Mã Nhuệ. Là chính nàng đã xâm nhập bất hợp pháp, là chính nàng đã bám vào thân thể của Mộ Dung Phong trở thành một Mộ Dung Phong khác mới làm cho Tư Mã Nhuệ nhạt tâm với Mạnh Uyển Lộ. Kỳ thật nếu nàng không xuyên qua, có lẽ Tư Mã Nhuệ đã thích Mạnh Uyển Lộ bởi người Tư Mã Nhuệ yêu là Mộ Dung Phong có linh hồn của Bạch Mẫn. Và chẳng nếu không biết Tư Mã Nhuệ thực sự nàng sẽ dễ dàng bị Đoạn Chi Sơn làm cho động tâm.

Nhưng là lúc này dù lý trí đã thanh tỉnh, đạo lý này tuy nàng có thể hiểu được nhưng lại không thể từ bỏ ý định trở về.

Nếu đã sai một lần vậy cứ để cho nó sai luôn đi. Nếu sau khi trở về thật sự gặp phải kiếp nạn, Tư Mã Nhuệ thay lòng đổi dạ, nàng cũng biết mình chẳng thể trở về đây nữa. Nhưng bất luận về sau có xảy ra chuyện gì, giờ khắc này trong lòng nàng đã quyết nàng nhất định phải trở về, nhất định phải gặp lại Tư Mã Nhuệ. Cho dù bất luận lập tức từ bỏ sinh mệnh này nàng cũng không để ý tới nữa.

Nếu không thể yêu thì sống còn có ý nghĩa gì?

Nhìn Đoạn Chi Sơn bận rộn, Bạch Mẫn lặng lẽ ngồi trên ghế sofa không nói một lời. Ba mẹ ra ngoài tập thể dục, chắc phải một lúc nữa mới về.

Sáng tinh mơ như vậy Đoạn Chi Sơn xuất hiện nói nàng không hề cảm động chính là gạt người nhưng trong lòng nàng có Tư Mã Nhuệ nàng không bỏ xuống được. Nhưng làm thế nào mới quay về được.

Ba mẹ trở về nhà bắt gặp Đoạn Chi Sơn đang bận rộn làm bánh sinh nhật cho con gái mình cảm thấy thật cao hứng. Con gái đã đến tuổi nên gả ra ngoài, chàng trai này cũng rất vừa mắt. Người làm cha mẹ thật sự lấy làm vui mừng.

109. Chương 109

Chi Sơn, con đến rồi à.” Mẹ Bạch Mẫn ân cần chào hỏi, bà trông phúc hậu, đoan trang dù tuổi đã lớn nhưng nhìn qua vẫn có thể thấy được năm đó xinh đẹp, tao nhã đến nhường nào, “Lại đây ngồi xuống đã, vội gì chứ. Con đã hồi phục hẳn chưa, nhìn thế nào lại thấy có chút chật vật như thế.”

“Dạ,” Đoạn Chi Sơn thoáng nhìn qua Bạch Mẫn tiếp lời, “Con không sao đâu ạ, bị thương nhẹ thôi đã gần như khỏi hoàn toàn rồi, vì không muốn hai bác lo lắng nên mới dấu không dám nói ra.”

“Đứa nhỏ này cũng thật là, nói cho chúng ta biết thì đã làm sao. Ba mẹ con cũng không có ở đây, so về tuổi bác với bác trai con cũng coi như là bậc trưởng bối. Con hiện tại lại là bằng hữu của Bạch Mẫn, xảy ra

chuyện chúng ta nên chiều cổ con mới đúng đạo lý chứ. Về sau không cho con khách sáo như vậy nữa.” Mẹ Bạch mỉm cười từ ái, nhìn Đoạn Chi Sơn thực lòng rất vui vẻ.

Chàng thanh niên này thực sự rất tốt, so về nhân phẩm cùng năng lực đều khiến người ta vừa lòng, nhất là đối với con gái mình lại chân thành như vậy. Tuy rằng, gia đình hắn không sống ở đây nhưng xét về điều kiện kinh tế của bản thân hắn cam đoan con gái mình có thể sống những ngày tháng đầy đủ, vững chắc.

“Dạ. Chi Sơn về sau sẽ thường tới làm phiền hai bác, lúc đó hy vọng hai bác không vì thế mà ghét bỏ. Về phần bánh ngọt, hôm nay nhất định phải làm. Trước đây thời gian con đi du học, làm thêm đã học được. Con đi học nước ngoài, sống trong một gia đình làm bánh ngọt làm thêm phụ tiền nhà đã học không sai nghề. Hôm nay sinh nhật Tiểu Mẫn nhất định sẽ làm tặng nàng một chiếc bánh vừa ngon vừa đẹp.” Đoạn Chi Sơn chân thành hào hứng nhìn Bạch Mẫn.

Bạch Mẫn có chút xấu hổ nhìn lại cười khổ chẳng nói gì.

Dùng xong cơm chiều, Đoạn Chi Sơn cũng chưa chịu rời đi. Hắn ở nhà Bạch Mẫn cơ hồ quên cả thời gian, từ lúc dùng điểm tâm bánh ngọt đến lúc tàn tiệc tối, hắn căn bản không hề để ý thân thể mình vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nói hắn cũng chỉ đáp qua loa, “Kỳ thật, tôi bị thương cũng chẳng nghiêm trọng gì, chẳng qua bệnh viện rảnh rỗi, bác sỹ nhầm chán mới làm lớn chuyện như vậy.”

Ngồi trên ban công ngắm nhìn Bạch Mẫn, Đoạn Chi Sơn cười thỏa mãn: “Tiểu Mẫn hiện tại tôi cảm thấy thật hạnh phúc. Cả ngày như vậy thật vui vẻ, có thể cùng em làm những chuyện bình thường, nhìn em mỉm cười nói với bạn bè, ngắm em im lặng thưởng thức đồ ăn ngon thật là cảm giác hưởng thụ chưa từng có, ngọt vào tận tâm.”

Bạch Mẫn lặng lẽ ngắm cảnh đêm. Thật ra hôm nay đến dự sinh nhật nàng chỉ có mỗi mình Đồng Vi Vi. Đã lâu không tổ chức sinh nhật, ba mẹ thậm chí cũng đều quên mất, chính mình cũng lười để ý, tuổi cũng không nhỏ, sớm đã không còn tâm tình nghĩ đến chuyện chúc mừng sinh nhật, nếu không phải Đoạn Chi Sơn nhớ rõ chỉ sợ sinh nhật của chính mình nàng cũng quên mất.

Lúc này Tư Mã Nhuệ đang làm gì nhỉ?

Đoạn Chi Sơn nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Bạch Mẫn, choàng tay qua vai nàng, hơi thở ấm áp phả vào tai khiến đôi má nàng ửng hồng. Một cái hôn nhẹ đáp xuống trán như một lời hứa hẹn dịu dàng khắc vào trong trí nhớ. Bạch Mẫn mở mắt muốn trốn tránh, ký ức như một bánh xe xoay tròn, xoay tròn, xoay tít thành một mảnh ảo ảnh hỗn độn mơ hồ.

Trong thế giới của Tư Mã Nhuệ, lẽ nào nàng chỉ là một kẻ xâm nhập lầm đường?!

Xuyên qua vai Đoạn Chi Sơn, Bạch Mẫn mơ hồ nhìn thấy phủ tứ thái tử quen thuộc, khắp nơi đã chăng đèn lồng đỏ, hỷ tự đỏ thắm, là khuôn mặt vui mừng của Mạnh Uyển Lộ. Nhất định là ảo giác, chắc chắn là thế, Tư Mã Nhuệ sao lại có thể thú Mạnh Uyển Lộ được?

“Tiểu Mẫn, sao em lại khóc?” Đoạn Chi Sơn thương tiếc hỏi.

Bạch Mẫn không nói một lời chỉ lặng lẽ vùi đầu vào lòng Đoạn Chi Sơn. Tựa như không thể chịu nổi khí lạnh, nàng cuộn mình lại, trái tim đã đau đến mức không chịu nổi.

Đoạn Chi Sơn cũng yên lặng. Hắn biết giờ này trong lòng Bạch Mẫn đang có tâm sự, cảm giác nàng đang rất đau xót, hắn chỉ có thể lặng im ôm nàng thật chặt.

Trong lòng Bạch Mẫn thật khó chịu, nàng không thể trở về, thậm chí bây giờ muốn nhìn thấy Tư Mã Nhuệ trong ảo giác cũng thực khó khăn. Mấy ngày nay có khi nàng ngủ thẳng một giấc đến sáng, không hề mộng mị, như thế Tư Mã Nhuệ chỉ là một giấc mơ, tỉnh lại rồi sẽ chẳng thể gặp lại nữa.

Ôm điện thoại, Bạch Mẫn khóc đến nỗi toàn thân run rẩy, nàng không biết làm thế nào nữa.

Nàng đã hai mươi bảy tuổi rồi, cũng chẳng còn ở trong độ tuổi vì chuyện tình cảm mà đau khổ đến mức không thể sống nổi nữa. Vậy mà lúc này đây nàng lại như một cô bé mới lớn ngây ngô chỉ vì một chút cảm tình thất thường mà đã đau đớn, tổn thương đến không chịu nổi. Nhưng nàng không thể kìm lại được. Tiễn Đoạn Chi Sơn trở về Bạch Mẫn liền ôm điện thoại gọi ngay cho Đồng Vi Vi, chưa nói gì đã khóc đến khan cả giọng. Đồng Vi Vi sợ đến mức không bao lâu sau liền phi đến nhà Bạch Mẫn.

“Bạch Mẫn, cậu làm sao vậy?” Đồng Vi Vi nhìn nàng đắm đắm. Hai người ngồi bệt trên thảm trong phòng, nàng mỗi người ôm một chiếc gối, mặt đối mặt.

“Tớ cuối cùng cũng đã thấy Tư Mã Nhuệ cười Mạnh Uyển Lộ.” Bạch Mẫn đáng thương nhìn Đồng Vi Vi khóc nức lên, “Bọn họ kết hôn, hẳn đã quên Mộ Dung Phong mất rồi.”

“Aizz, nha đầu, cậu thực sự là tẩu hỏa nhập ma rồi!” Đồng Vi Vi thở dài, “Còn tưởng cậu cãi nhau với Đoạn Chi Sơn nữa? Thì ra là chuyện này, cậu vốn không thuộc về thế giới kia, khổ sở mà làm gì, chuyện như vậy sớm muộn cũng xảy ra thôi. Cậu nghĩ lại xem, nếu không có cậu, Tư Mã Nhuệ cũng không phải bận lòng về Mộ Dung Phong, cũng không yêu Mộ Dung Phong. Khả năng người Tư Mã Nhuệ yêu chính là Mạnh Uyển Lộ. Hẳn không thích cô ấy là vì cô ấy thay thế vị trí của cậu. Nhưng thử nhìn bằng góc độ khác xem, cô ấy dùng cảm yêu một người như vậy, không phải là rất đáng khâm phục sao? Cho nên cậu cũng buông tay Tư Mã Nhuệ đi, cậu yêu Đoạn Chi Sơn, Tư Mã Nhuệ yêu Mạnh Uyển Lộ. Như vậy không phải rất tốt sao?”

“Không tốt chút nào!” Bạch Mẫn vẫn cố chấp, lệ nóng vòng quanh.

Đồng Vi Vi lắc đầu, không biết thế nào mới tốt nữa, gần người cả nửa ngày mới hỏi: “Không phải nói dạo này cậu không nhìn thấy hắn nữa sao? Bây giờ làm thế nào lại thấy vậy?”

“Mấy ngày nay, cho dù tớ có muốn nhìn thấy hắn, nhưng mà ảo giác biến mất cũng không thể trở lại nơi đó được. Tình cảm Đoạn Chi Sơn càng sâu nặng, hình bóng Tư Mã Nhuệ càng mờ nhạt đi. Nhưng lúc Đoạn Chi Sơn ôm tớ, trong nháy mắt tớ nhìn thấy phủ tứ thái giăng đèn kết hoa, dán hỷ tự, khuôn mặt Mạnh Uyển Lộ ánh lên vẻ hạnh phúc, cũng không nhìn thấy Tư Mã Nhuệ. Nhưng mà tớ nghĩ nếu không phải Tư Mã Nhuệ sắp kết hôn với Mạnh Uyển Lộ phủ thái tử sao lại có thể biến thành náo nhiệt như vậy được. Dù sao Mộ Dung Phong mất tích cũng chưa tới nửa năm. Lẽ nào nửa năm đủ để tất cả mọi người quên mất nàng sao?” Bạch Mẫn thở dài, choàng hai tay tự ôm mình thật chặt, nước mắt đầm đìa, vẻ mặt bất lực.

110. Chương 110

“Bạch Mẫn, nghe tớ một câu, Tư Mã Nhuệ kia cùng Mạnh Uyển Lộ, là những người cùng cậu không có quan hệ, bọn họ có thể giới của chính bọn họ, ngay cả cậu không muốn buông, cũng không có cách lại trở về. Hiện tại cậu có Đoạn Chi Sơn, tớ xem hẳn là thật sự thích cậu, quý trọng thật tốt đi, có thể có người đàn ông nguyện ý vì cậu nấu cơm, cho cậu vui vẻ, ở hiện tại, thật sự là rất trân quý, cậu tuy rằng mất đi Tư Mã Nhuệ trong lòng, nhưng chiếm được một Đoạn Chi Sơn trong hiện thực, không bằng, cậu liền đem hắn trở thành Tư Mã Nhuệ kiếp này để yêu thật nhiều đi, nếu Tư Mã Nhuệ biết, nguyện vọng duy nhất của hắn nhất định là, cũng nhất định chỉ có thể là, hy vọng cậu có thể có cuộc sống hạnh phúc, cậu vui vẻ hẳn liền vui vẻ, cậu hạnh phúc hẳn liền hạnh phúc.” Đồng Vi Vi nhìn Bạch Mẫn, thật sự nói.

Phải không? Nàng từ tận trong đáy lòng hy vọng Tư Mã Nhuệ hạnh phúc sao?

Đúng vậy, nàng từ tận trong lòng hy vọng Tư Mã Nhuệ hạnh phúc, nhưng nàng lại hy vọng, hạnh phúc này là nàng cho hắn, mà không phải nữ nhân khác ngoài nàng.

Đây chắc là ích kỷ đi, nàng thầm nghĩ một mình một người có được Tư Mã Nhuệ, chẳng lẽ Tư Mã Nhuệ hy vọng nàng gả cho Đoạn Chi Sơn sao? Làm ột nam nhân khác cho nàng hạnh phúc sao? Nàng không biết, nhưng nàng biết, nàng không hy vọng là nữ nhân khác cho Tư Mã Nhuệ hạnh phúc, nếu có khả năng, nàng nguyện ý buông tha cho sinh mệnh trở về bồi hắn, chỉ cần chính mình còn sống một khắc, liền cho hắn một khắc hạnh phúc.

“Đoạn Chi Sơn đêm nay cầu hôn với tớ.” Bạch Mẫn thản nhiên nói.

“Tốt! Đáp ứng đi nha, không đáp ứng chính là đứnàg.” Đồng Vi Vi cười nói, “Chuyện tốt như vậy, thật sự là từ trên trời rơi xuống, ha ha, tớ rất thay cậu cao hứng, mau mau từ trong ảo giác tỉnh lại đi, chạy nhanh cùng tiểu tử Đoạn Chi Sơn này cùng nhau sống thật tốt đi.”

Bạch Mẫn lẳng lặng nhìn Đồng Vi Vi, hơn nửa ngày không nói gì, trong lòng lại đau, Tư Mã Nhuệ cùng Đại Hưng vương triều giống như là một giấc mộng đẹp, ở trước mắt thế nhưng đã không còn dấu vết gì, đột nhiên tan thành mây khói, chỉ để lại một lòng bất lực cùng bi ai.

“Được rồi, nếu trong vòng 3 ngày, hình ảnh Tư Mã Nhuệ không có xuất hiện, tớ đáp ứng gả cho Đoạn Chi Sơn, có lẽ theo như lời cậu nói, tớ chỉ là một người lầm nhập vào cái thời không kia, chính là một người xâm nhập vào giữa Tư Mã Nhuệ cùng Mạnh Uyển Lộ.” Bạch Mẫn thở dài ra một hơi, hạ quyết tâm nói.

Đồng Vi Vi trong lòng nhỏ giọng cầu nguyện: Phiền toái chứ thần hỗ trợ, làm cho Tư Mã Nhuệ từ nay về sau từ sinh mệnh Bạch Mẫn biến mất đi, không bao giờ lại xuất hiện nữa!

Ba ngày, suốt ba ngày, ba cái hai mươi tư giờ, ba cái ban ngày cùng đêm tối, cái gì cũng không phát sinh, không nhìn thấy Tư Mã Nhuệ, không có phủ Tứ thái tử, không có Đại Hưng vương triều, giống như hết thấy thật sự chính là mộng, thậm chí ở trong lòng Bạch Mẫn, dấu vết bị ai cũng trở nên chẳng phải chân thật. Chỉ có Đoạn Chi Sơn mỗi ngày cùng nàng, cùng nàng chuẩn bị chuyện đính hôn.

Đồng Vi Vi nhiệt tâm khẩn trước khẩn sau, thật sự là cảm tạ ông trời, đa tạ người kia, nếu không phải người kia ra chủ ý, nàng thật đúng là không biết phải như thế nào giúp Bạch Mẫn né qua Đại Hưng vương triều mà nàng lầm nhập kia, người kia không phải là bán tiên, nhưng lại xem như một cái 80% bán tiên.

Một đạo bùa hộ mệnh mới kia lạng lẽ hóa thành bụi, bỏ vào trong cà phê mời Bạch Mẫn uống, nàng không biết, uống xuống.

Lão nam nhân gầy kia nói, “Đây là biện pháp duy nhất có thể giúp nàng, nàng nhất định gặp được một người buông tha tánh mạng cũng muốn yêu, nàng là bị một loại cảm tình mong mỏi dẫn dắt, đến cái thời không xa lạ kia, bám ở trên người một người kia, cô nói người kia là nàng cũng tốt, không phải nàng cũng được, linh hồn của nàng cùng thân thể người kia dung hợp cùng một chỗ, thành một cái sinh mệnh hoàn toàn mới, sáng lạn mê người, có một người yêu nàng. Người này ở sinh mệnh của nàng để lại dấu vết xóa không đi được, nếu không bỏ xuống được, chung quy có một ngày nàng phải đi trở về, trừ phi nàng quên, cũng chính là cái gọi là lại mất trí nhớ, không nhớ rõ lần ngoài ý muốn này của chính mình, thì có thể ở lại.”

Vì hạnh phúc của Bạch Mẫn, nàng tình nguyện thử một lần, dù sao cũng độc không chết người.

May mắn là... cảm xúc của Bạch Mẫn mỗi ngày một tốt lên, khí sắc cũng chậm chậm tốt hơn.

Buổi lễ đính hôn định tổ chức vào tám giờ buổi sáng ngày mai, buổi tối đi lấy quần áo ngày mai phải mặc, pha nước tắm, sấy khô tóc, thay áo ngủ thoải mái, Bạch Mẫn muốn nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai sợ là một ngày thực phiền toái, một cái nghi thức đính hôn đã phiền toái như vậy, nếu thật sự kết hôn, sẽ phiền toái thành cái dạng gì nữa?

Nằm ở trên gối, thực thoải mái, mơ mơ màng màng muốn ngủ, nghe gió thổi bên ngoài, ngày mai báo trước là một ngày trời mưa, không quan hệ, dù sao cũng chỉ là tiệc rượu đính hôn, chỉ có mọi người trong nhà của chính mình cùng Đoạn Chi Sơn tham dự, mưa cũng ảnh hưởng không lớn.

Dường như cảm thấy cánh tay bị cái gì kéo xuống một chút, nàng nâng cánh tay lên, thấy được một chuỗi nàng đã quên đi thật lâu, dây xích tay kia! Lão khất cái kia đưa cho nàng một dây xích tay bình thường, khi nào thì đeo ở chỗ này?

Chính là dây xích tay này, làm cho nàng có giấc mộng kì quái kia, trong mộng có nam nhân kêu Tư Mã Nhuệ, yêu nàng! Nghĩ vậy, nàng bỗng nhiên cười cười, lại cười một cái ra nước mắt, dường như đã muốn quên, như thế nào vẫn là lại rơi lệ.

Sờ tay lên sợi dây mang nơi tay cổ tay, người cũng có chút si ngốc, nhớ không nổi nhiều chuyện, dường như có một nam nhân yêu nàng, ở một cái thời không xa xôi.

Thật sự trời mưa, sáng sớm mưa, im lặng, trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhẵn nhụi, triền miên, mà không tiếng động.

Mặc vào quần áo xinh đẹp, Bạch Mẫn thoát nhìn đẹp làm cho người ta kinh hãi, nhìn nữ tử trong gương, khuôn mặt thanh lệ, biểu tình uyển chuyển, khí chất tao nhã, thần nhiên tươi cười, là nàng sao? Hay là người nào khác? Như thế nào có thể đẹp thành cái dạng này?!

“Bạch Mẫn, cậu đẹp làm cho tớ không thể không ghen tị!” Đồng Vi Vi cười nói, “Cậu buổi sáng hôm nay đẹp có điểm tà môn!”

Bạch Mẫn mỉm cười, nói: “Xin cậu, đổi lời nói may mắn cho tớ nghe một chút được không? Tớ hôm nay đính hôn, như thế nào cùng tà môn có liên quan?”

“Hi hi, đùa vui một chút thôi mà, bắt quá, cậu hôm nay thật sự là xinh đẹp kinh người!” Đồng Vi Vi le lưỡi ra một chút, “Cho dù là cùng cậu quen thuộc đến độ này, tớ cũng lần đầu tiên nhìn thấy cậu xinh đẹp như thế, tớ sợ đợi lát nữa Đoạn Chi Sơn nhìn thấy, sẽ nghĩ là tiên nữ hạ phàm.”

Bạch Mẫn cười cười, không hề để ý tới nàng.

Xe của Đoạn Chi Sơn đỗ ở phía dưới, thay đổi một chiếc xe màu đen quý phái, chiếc xe màu ngân kia sau tai nạn xe cộ hẳn liền đem xử lý.

Đoạn Chi Sơn mặc đồ tây, trên khuôn mặt anh tuấn hé ra hạnh phúc tươi cười.

Nhìn Bạch Mẫn đi xuống, đằng sau Đồng Vi Vi giúp nàng cầm một ô che tơ lụa màu hồng nhạt. Lễ phục đính hôn là chiếc váy dài màu trắng, ôm lấy dáng người xinh đẹp, tóc dài vấn lên, cài một chiếc trâm tinh xảo, đơn giản hào phóng, tao nhã cao quý, trên khuôn mặt thanh lệ, thản nhiên mỉm cười, ý xấu hổ nhợt nhạt, ánh mắt giống như làn nước mùa thu, lộ ra trong suốt cùng thâm thúy làm cho người ta say lòng.

Bạch Mẫn thật là xinh đẹp, so với hán tửng tượng còn xinh đẹp hơn.

111. Chương 111

Lên xe, đến khách sạn, Đoạn Chi Sơn đã đặt một khách sạn rất nổi tiếng, trước cửa sớm đã trải thảm đỏ, hai hàng hoa lam xinh đẹp, Mãn Côi nở rộ kiều diễm xinh đẹp, gió thu mưa thu thản nhiên, ý thu lạnh lạnh, có vài phần tịch mịch.

Xuống xe, Đoạn Chi Sơn tiến lên giúp đỡ nàng xuống xe, hẳn cho nàng một cái nghi thức đính hôn tối lãng mạn, làm cho nàng nhớ kỹ tình yêu của hắn, hứa yêu nàng cả đời.

Phục vụ khách sạn đem xe của Đoạn Chi Sơn đi, Đồng Vi Vi thay Bạch Mẫn sửa sang lại váy áo, cười với nàng nói: “Bạch Mẫn, chúc cậu cả đời đều hạnh phúc!”

Bạch Mẫn mỉm cười, trên cổ tay đã quên tháo xuống dây xích tay tối hôm qua đeo, cùng váy màu trắng đối lập thành một loại tịch mịch làm cho người ta tan nát cõi lòng. Trên ngón tay có nhẫn đính hôn xinh đẹp, là nàng cùng Đoạn Chi Sơn cùng đi chọn lựa, kim cương lạnh lùng có mơ hồ sáng bóng.

Đoạn Chi Sơn cùng Bạch Mẫn mỉm cười cùng nhau tay trong tay, đang chuẩn bị đi hướng về phía trước.

Là một loại cảm ứng tâm lý, có lẽ chính là vô tình, quay đầu, thấy có một chiếc xe đẩy màu đỏ đang chậm rãi đi đến, tốc độ kia là một loại kiên nhẫn làm cho người ta nóng lòng, làm cho trong lòng Bạch Mẫn dâng lên một loại cảm giác bất an không hiểu vì sao, hơn nữa, ngay tại thời điểm tất cả mọi người không chú ý, chiếc xe kia lại lấy tốc độ cực nhanh chạy như bay mà đến, phản ứng duy nhất của Bạch Mẫn chính là dùng sức tránh, từ trong tay Đoạn Chi Sơn rút ra tay mình, sau đó dùng lực đẩy....nhớ được cuối cùng là, nghe được bên tai một tiếng “Chi!” bèn nhón, thân thể nhẹ nhàng bay lên, sau đó, lại hạ xuống, ý thức sở hữu toàn bộ đánh mất.

Là một quá trình lâu dài, luôn tỉnh không được, luôn cảm thấy trước mắt là một mảnh hắc ám, dường như luôn luôn bay lượn, thân mình nhẹ nhàng bay.

Loáng thoáng nghe được có người ở bên tai nhẹ nhàng gọi, “Cô nương, tỉnh tỉnh.”

Cố gắng mở to mắt, trước mắt, xiêm y vải thô, vẻ mặt mỉm cười, là một nữ tử nông gia hiền lành. Bạch Mẫn nhìn nữ tử trước mặt, nhẹ giọng hỏi: “Nơi này là đâu?”

“Nơi này là ngoại ô kinh thành Đại Hưng vương triều.” Nữ tử hiền lành nói.

Bạch Mẫn đột nhiên nước mắt doanh tròng, nàng, từ lúc này trở đi, không hề là Bạch Mẫn, nàng sẽ chỉ là Mộ Dung Phong mà thôi!

“Cám ơn cô nương đã cứu ta.” Bạch Mẫn, không, phải nói là Mộ Dung Phong nhẹ giọng nói, nước mắt còn tại trên má, cũng đã là lòng tràn đầy vui mừng. Bất luận như thế nào, bất luận xảy ra chuyện gì, nàng, rốt cục có thể tái kiến Tư Mã Nhuệ.

“Cũng là cô nương mệnh lớn, cô đã hôn mê thời gian thật dài, thời điểm chúng ta phát hiện ra cô nương, cô đã hôn mê hồi lâu, trong dòng sông lớn không hiểu sao có một đảo đơn độc, trên đảo có một gốc cây đại thụ, nó đã ngăn đón thân mình cô nương, nếu không đã sớm bị nước sông cuốn đi rồi. Cũng là cô nương mệnh tốt, may mắn trong thôn chúng ta có một vị thương nhân đến từ Ô Mông quốc, trong tay có chút dược kỳ diệu, cho cô nương ăn vào, làm cho cô nương có thể hôn mê mà không chết.” Nông gia nữ tử ôn hòa nói, “Chính là không biết cô nương là người ở nơi nào? Tuy rằng đã thay quần áo khác cho cô nương, nhưng, trên người cô nương trừ bỏ một khối kim bài, thế nhưng không còn gì có thể chứng minh thân phận, chỉ có thể chờ cô nương tỉnh lại, mới hỏi được.”

“Ta đã hôn mê thật lâu sao?” Bạch Mẫn lẳng lặng hỏi, trong lòng tất cả đều là vui mừng, bất luận như thế nào, nàng rốt cục đã trở lại, tuy rằng thực có lỗi với Đoạn Chi Sơn, nhưng là, có lẽ thật là cơ duyên xảo hợp, Nguyệt Lạc đâm vào xe của nàng cùng Đoạn Chi Sơn, thế nhưng giúp nàng một lần nữa xuyên qua trở lại Đại Hưng vương triều, làm cho linh hồn nàng một lần nữa bám ở trên người Mộ Dung Phong.

“Nói có lẽ cô nương không tin, cô đã hôn mê ước chừng suốt gần nửa năm, nếu không phải cô nương vẫn còn có hơi thở, thật sự là không thể tin được cô còn có thể thức tỉnh, vừa mới nhìn thân thể cô nương bỗng nhiên hơi hơi cử động, thật là làm ta giật cả mình.” Nữ tử nông gia tuy rằng quần áo bình thường, nhưng lời nói cử chỉ vẫn là rất cấp bậc lễ nghĩa.

Bạch Mẫn nhẹ nhàng nhú mi, thời gian nửa năm, trời ạ, nàng là như thế nào sống sót ?!

“Cô nương nhất định là cảm thấy rất kỳ quái đi, chúng ta cũng thấy rất là kỳ quái, vì phụ là một vị tư thực tiên sinh ở nơi này, ông cũng nói cô nương có thể hôn mê mà không chết cho tới bây giờ, thật sự là kỳ tích. Nay cô tỉnh lại, tinh thần hoàn hảo, thật sự là thần linh chiếu cố.” Nông gia nữ tử mỉm cười nói.

“Ta hiện tại tinh thần rất tốt.” Bạch Mẫn thử ngồi dậy, nàng lại là Mộ Dung Phong, không hề là Bạch Mẫn, thực xin lỗi, ngàn năm sau Đoạn Chi Sơn, hẳn còn có rất nhiều lựa chọn, hẳn là sẽ không bởi vì sự biến mất của nàng mà khổ sở như Tư Mã Nhuệ, dù sao nàng là thê tử của Tư Mã Nhuệ, mà Bạch Mẫn chỉ là một cô gái Đoạn Chi Sơn muốn kết hôn.

Nhưng nàng lại ngồi dậy không được, nằm thời gian dài khiến cả người nàng cơ hồ không có khí lực, chỉ có thể nhìn nông gia nữ tử, mỉm cười hỏi: “Cô nương phải xưng hô như thế nào? Để cho ta chính thức nói cảm tạ.”

“Ta gọi là Tô Thích, là một nữ tử bình thường nơi làng chài này.” Nông gia nữ tử nói sang sảng rõ ràng, lộ ra một loại cảm giác làm cho người ta thoải mái thân cận. “Còn cô nương?”

“Ta, Bạch Mẫn.” Nàng cũng không nói tên của chính mình tại thế giới này, có lẽ người biết Mộ Dung Phong nhiều lắm, dù sao Tư Mã Nhuệ từng đi tìm nàng, Hoàng Thượng cũng hạ lệnh cả nước tìm kiếm, như thế nào có khả năng có người không biết cái tên này? “Nơi này cách kinh thành rất xa sao?”

“Xa mà cũng không xa, chính là phải vượt qua con sông phía trước, từ nửa năm trước sau khi con sông lớn này có đợt sóng lớn nhiều năm không gặp, Hoàng Thượng đã hạ lệnh xuống làm cho người chung quanh sông lớn không thể tùy ý xuất nhập, dường như là vì Thái tử phi của Tứ thái tử đã chết trong đợt sóng lớn kia, lại sống không thấy người chết không thấy xác, cho nên Hoàng Thượng hạ lệnh, Những người sống bên cạnh sông lớn phải sống tại chỗ, một khi phát hiện tin tức của Thái tử phi lập tức báo cho triều đình. Đáng tiếc nàng kia đến nay cũng không có tin tức.” Tô Thích tiếc hận nói, “Nghe nói Tứ thái tử cùng Thái tử phi của ngài cảm tình tốt lắm, sau khi Thái tử phi qua đời, vẫn buồn bực không vui, tính cách cũng biến hóa rất lớn, trở nên càng thêm lãnh khốc vô tình.”

“Tứ thái tử phi? Các người đã gặp qua nàng sao?” Bạch Mẫn giả vờ vô tình hỏi.

Tô Thích lắc lắc đầu, “Nàng kia nghe nói là tam tiểu thư của Tế tướng đương triều, bộ dạng rất là xinh đẹp, mọi người nói, nàng so với muội muội của nàng – người được xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nữ Mộ Dung Tuyết, cũng chính là Tuyết phi nương nương của Hoàng Thượng còn xinh đẹp hơn. Cho nên Tứ thái tử đối với nàng là tình thâm, yêu vô cùng. Lại không biết bởi vì sao, đêm hôm đó lại bị một chiếc xe ngựa bị

thương đưa đến bờ sông, rơi vào giữa sông không thấy bóng dáng. Đêm đó, nước sông dâng cao nhiều năm không thấy, một đợt sóng lớn kia lập tức có thể đánh nghiêng một cái thuyền, nói gì là một chiếc xe ngựa, lại không có khả năng có thể chống đỡ được. Sao có thể mỗi người đều có vận khí tốt như Bạch cô nương vậy, có thể ở trong nước lớn mà vô sự.”

“Bây giờ còn đang tìm sao?” Bạch Mẫn thần nhiên hỏi.

Chỉ là nói xong những lời này, liền cảm thấy có chút mệt mỏi, trong lòng cũng luôn luôn tò mò, được của Ô Mông quốc đúng là thần kỳ như thế, có thể làm cho nàng nửa năm làm người thực vật còn có thể đột nhiên tỉnh lại, chẳng lẽ thân thể này cố gắng chống đỡ tiếp tục, vì chờ đợi linh hồn trở về?

Tư Mã Nhuệ nay được không? Nàng là bức thiết muốn nhìn thấy hấn như thế.

112. Chương 112

“Nghe nói Hoàng Thượng đã ban hôn cho Tứ thái tử rồi. Cũng không cho tìm Tứ thái tử phi nữa. Đã lâu như vậy sợ rằng không còn khả năng sống sót nữa rồi, nói không chừng đã sớm táng thân ngư phúc. Tân thái tử phi cũng đã tiến phủ rồi, nghe nói là một vị tiểu thư khuê các, hình như còn là nữ nhi của Mạnh đại học sỹ nữa. Ta nghe phụ thân nói Mạnh đại học sỹ là người học rộng tài cao, nữ nhi của hấn nhất định sẽ không phải hạng kém cỏi.” Tô Thích mỉm cười, “Thế gian này làm gì có kẻ chung tình đến chết chứ, bất quá là người mới mỉm cười người cũ khóc than. Tứ thái tử phi kia tính ra cũng là người có phúc, có thể rời đi trước khi Tứ thái tử nạp phi, nếu không sẽ phải thương tâm biết bao nhiêu. Aizz, thật sự là đáng thương, bây giờ còn không biết là đã bỏ thân nơi nào rồi, chết cũng không thể an ổn một chỗ.”

Bạch Mẫn trầm nghĩ, lão Hoàng thượng này thực sự là đáng giận nha. Còn dám tự mình làm chủ như vậy, đợi ta trở về trước hết xem ta làm thế nào “thu thập” hấn!

Nàng không biết Mộ Dung Tuyết ra sao rồi? Có được Hoàng thượng tái sủng hạnh hay chưa? Còn Tư Mã Cường, Lưu phi cùng Hồng Ngọc, ba người họ bây giờ thế nào? Còn Mộ Dung Thiên nữa? Thật sự là rất muốn biết. Nghĩ đến việc hồi cung, nàng lại thấy thật vui vẻ.

“Hôm nay phiền người cho Bạch Mẫn nghỉ tạm ở đây một đêm. Ngày mai Bạch Mẫn muốn hồi kinh thăm người nhà một chút xem bọn họ còn nhớ tới Bạch Mẫn nữa chẳng. Nếu có duyên, nhất định Bạch Mẫn sẽ trở lại, đa tạ người và người nhà đã cứu giúp.” Bạch Mẫn chân thành nói, “Nếu không có các người sợ rằng Bạch Mẫn đã chết mất xác nơi nào, đại ân này không có lời nào cảm tạ hết được, Bạch Mẫn xin ghi tạc trong lòng.”

Tô Thích vui vẻ đáp: “Mọi người gặp được nhau âu cũng là duyên phận, cảm tạ cái gì chứ, có thể nói được cứu cũng là phúc phần của cô nương, chúng ta đây chỉ là mượn hoa hiến phật. Nhưng là thỉnh cô nương ở lại thêm mấy ngày rồi hẵng đi, vị thượng nhân Ô Mông quốc kia từng nói, nếu có một ngày cô nương tỉnh lại nhất định phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mấy ngày, nếu không sẽ không tốt cho thân thể cô nương. Cô nương bây giờ còn không thể cử động nữa là.”

“Ha ha, Tô tỷ tỷ người thật tốt, có thể quen biết tỷ là phúc phần của Bạch Mẫn.” Bạch Mẫn cười vang nói. Nàng đã trở lại, tâm tình cùng cảm thụ thật bất đồng. Giờ thì tốt rồi nàng sẽ dừng cảm yêu, hận cùng cảm thụ lẽ đời. “Trong lòng Bạch Mẫn rất nhớ thương người nhà, hận không thể lập tức gặp được họ. Bây giờ đã không việc gì nữa rồi, lòng như lửa đốt thật sự không thể đợi thêm nữa.”

Tô Thích mỉm cười, “Bạch cô nương đã nói vậy, ta cũng không thể giả vờ không hiểu mà giữ cô nương lại. Thôi thì cô nương cứ thông thả nghỉ ngơi hết đêm nay, ngày mai tùy tình hình rồi tính. Nếu có thể, cô nương thích rời đi lúc nào thì đi, nếu không ổn lại nghỉ thêm mấy ngày rồi tính tiếp. Chậm trễ cũng đã hơn nửa năm rồi, sớm hơn muộn hơn mấy ngày cũng chẳng là bao. Vẫn là thân thể quan trọng hơn.”

Bạch Mẫn gật đầu, cười rộ như hoa nở.

Trọn một đêm, Bạch Mẫn không tài nào ngủ được, nhìn mảnh trăng vắt vẻo trên đầu, trong lòng chẳng biết là đang buồn hay đang vui. Từ mùa thu năm trước giờ đã là mùa xuân rồi, bao nhiêu chờ đợi, bao nhiêu tuyệt vọng nghĩ rằng chẳng thể trở về. Nay rốt cuộc đã trở lại vương triều Đại Kim. Cho dù Bạch Mẫn là

xâm nhập trái lẽ trời, nàng cũng không muốn buông tay. Tư Mã Nhuệ dù nguyên lai không thuộc về nàng, nàng vẫn muốn được yêu hấn trọn vẹn một lần.

Nằm trên giường trần trọc suy nghĩ, tất cả đều là Tư Mã Nhuệ, từ lúc xuyên qua đến lúc rời đi, thời gian thật ngắn ngủi nhưng tình yêu thật dài. So với ban ngày giờ nàng còn cảm thấy tỉnh táo hơn lúc nào hết.

Chính là như lời Tô cô nương nói, Bạch Mẫn phát hiện, nàng một lòng chỉ muốn hồi cung, nhưng mà nàng không thể ở Tô gia nghỉ tạm mấy ngày được. Thời gian dài hôn mê đã khiến cả người nàng vô lực, trong lòng dù như lửa đốt nhưng cũng phải nghe theo Tô Thích an bài, lưu lại ba ngày.

Người của Tô gia cực kỳ cẩn thận, nhiệt tình, có thể chiếu cố nàng như người nhà hôn mê trong nửa năm thật sự là ân tái tạo, trong lòng Bạch Mẫn thầm nhủ: Trở về cung rồi nàng nhất định phải cảm tạ bọn họ thật hậu, làm cho bọn họ sau này không cần phải lo lắng đến chuyện ăn uống sinh hoạt nữa.

Trong lòng sốt ruột, ba ngày dài như ba năm. Ngày ngày nàng ăn canh cá bồi bổ cùng uống thuốc của vị thương nhân Ô Mông quốc, thân thể Bạch Mẫn hồi phục nhanh chóng.

Những ngày cuối xuân đầu hạ, nước sông dâng lên, nàng ngồi thuyền xuôi sông tiến về kinh thành. Thấy Túy Hoa lâu cùng Ấm Hương lâu từ xa nàng liền vui mừng đến rơi lệ. Kiếp nạn gì nàng cũng chẳng để ý tới nữa, chỉ cần có thể trở về, chỉ cần có thể lại nhìn thấy Tư Mã Nhuệ, chẳng còn gì có thể khiến nàng sợ hãi.

Tiến cung? Nhìn thấy người nàng ngày đêm mong nhớ, Tư Mã Nhuệ?

Phủ Tứ thái tử, Tư Mã Nhuệ mặt lạnh như băng.

Đèn lồng đỏ thắm, hỷ tự đỏ thắm, trong nắng sớm như có chút nhạt nhòa. Thân ảnh đơn bạc, trong lòng hấn chỉ là một mảnh tịch mịch, bất lực.

“Gia, ngài đã một đêm không về, tối hôm qua thái tử phi đợi ngài trọn một đêm không ngủ. Ngài đã về nên chẳng qua thăm nàng ấy một chút?” Vương Bảo cúi đầu nhẹ giọng, tâm loạn như ma. Nay hấn đã được theo hầu Tứ thái tử nhưng so với Mộ Dung Phong trước đây người này thật khó hầu hạ, không cẩn thận một tý cái đầu cũng chẳng giữ được.

Tư Mã Nhuệ liếc hấn một cái, hờ hững nói: “Trừ Phong nhi ra nơi này nào có thái tử phi nào nữa. Ta thấy người xem ra tuổi tác cũng đã cao, trí nhớ ngày một kém.”

“Kìa, kìa, — thái tử phi là Hoàng thượng, Hoàng thượng ban cho ngài nha.” Thanh âm Vương Bảo nhỏ dần như tiếng muỗi kêu quả thật là không thể nghe ra.

“Nếu nàng ta còn tiếp tục ở lại nơi này, người nói với Hoàng thượng, gặp dịp ta mất hứng sẽ thiêu luôn cái nơi gọi là phủ Tứ thái tử này.” Tư Mã Nhuệ lạnh lùng đáp, “Bản thân hấn là hoàng đế làm thế nào thấy cao hứng là được, quan tâm đến ta làm gì? Nếu hấn thích, bản thân thú nàng ta đi.”

Wương Bảo cúi đầu chẳng dám hé miệng nữa, thân ảnh có chút run rẩy.

Tứ thái tử so với trước kia còn lợi hại hơn. Tân thái tử phi là do Hoàng thượng ban hôn cũng là qua lễ nghi cưới hỏi đàng hoàng. Trong nghi thức tế bái thiên địa, Tứ thái tử liền uống đến say mèm, cả đêm không về, nghi thức cũng làm qua loa cho xong chuyện. Đèn lồng xác xơ, hỷ tự phai sắc hấn cũng chẳng hề có ý thương tiếc.

Mạnh cô nương xem ra cũng rất nhẫn nại, ngày ngày đợi cửa chờ hấn quay về. Vương Bảo nhìn thấy cũng có chút tội nghiệp không đành lòng. Nhưng mà Tứ thái tử lại không chút hợp tác. Trong phủ ngay cả Yên Ngọc cùng Xuân Liễu cũng không hé miệng một lời.

Xuân Liễu kia cũng thật cố chấp. Tối hôm qua trước mặt tân thái tử phi còn nói: “Xuân Liễu trong lòng chỉ có một mình tiểu thư. Trừ phi giết chết Xuân Liễu nếu không Xuân Liễu thật sự không thể đổi mặt với vị thái tử phi này được.” Tân thái tử phi nổi giận dùng dùng liền sai người dùng côn đánh cho cô nương ta một trận thiếu chút nữa cái mạng nhỏ cũng chẳng còn. Nay nàng ta còn nằm trên giường không thể động dậy. Quả thật rất đáng thương.

Yên Ngọc khóc đến mắt đỏ ngầu. Ngày hôm qua nàng túc trực bên giường Xuân Liễu một đêm, nhìn bộ dạng thật chật vật, trong lòng lại ngùn ngụt lửa giận. Một nữ nhi đại học sỹ nho nhỏ, thế nào lại ngoan

độc như thế? Không phải chỉ là một hạ nhân thương nhớ chủ tử thôi sao? Sao lại hạ độc thủ như vậy? Dù sao nàng cũng hầu hạ Tứ thái tử phi từ nhỏ, hai người cùng nhau lớn lên, tuy là chủ tớ nhưng đối với nàng cũng như là đang thương tiếc tỷ muội của mình vậy.

113. Chương 113

“Yên Ngọc thỉnh an Tứ thái tử, hôm nay chủ tử về sớm.”

Tư Mã Nhuệ nhíu mày, nhìn khí sắc Yên Ngọc hôm nay không được tốt lắm lại chẳng thấy Xuân Liễu đâu, có chút không vừa ý liền thuận miệng hỏi: “Xuân Liễu đâu? Sao hôm nay lại không thấy nàng?”

Yên Ngọc liếc qua Vương Bảo một chút liền hạ mi nhẹ giọng đáp: “Xuân Liễu đang dưỡng thương trên giường. Tối hôm qua cô nương ấy đắc tội với tân thái tử phi liền dùng côn trượng phạt cô nương ấy. Nhất thời cô nương ấy không thể cử động được. Nếu Tứ thái tử có gì phân phó, Yên Ngọc xin làm thay cô nương ấy. Cô nương ấy thật đáng thương, nếu để Tứ thái tử phi biết được nàng nhất định sẽ rất đau lòng.”

“Người vừa nói gì?” Tư Mã Nhuệ nhíu mày, xoay đầu nhìn Vương Bảo lạnh giọng vấn: “Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Xuân Liễu lại bị phạt nặng như vậy?”

Wang Bao run rẩy, trong lòng thâm van. Yên Ngọc là người của Thái hậu nương nương, so với nô tài trong phủ cô nương ta thân phận tôn quý hơn một bậc, không thể nói chộc là có thể chộc vào. Xuân Liễu kia tuy nói là nha đầu của Tứ thái tử phi mang đến lúc xuất môn nhưng vì thâm tình của Tứ thái tử đối với Mộ Dung Phong mà được đặc biệt chiếu cố thậm chí nàng ta còn chẳng màng để ý đến tân thái tử phi. Chuyện tối hôm qua, tân thái tử phi cũng là có ý tốt muốn chỉnh đốn lại môn phong không ngờ bây giờ lại thành ra lớn chuyện rồi.

“Nói!” Tư Mã Nhuệ bên này đã mất hết cả kiên nhẫn.

“Chuyện là thế này,” Vương Bảo lập tức định thần đáp, “Tối hôm qua, thái tử phi, ách, chính là tân thái tử phi Hoàng thượng ban hôn, tìm Xuân Liễu nói chuyện. Xuân Liễu liền gây sự với tân chủ tử nên chủ tử vì muốn gìn giữ môn phong nên mới trách phạt Xuân Liễu – “

Yên Ngọc trừng mắt liếc hắt hủi một cái, trong lòng lửa giận ngàn ngọn, nói liền một hơi: “Yên Ngọc không biết chuyện là như vậy đấy. Xuân Liễu bắt quả chủ tử thương nhớ chủ tử quá độ nên mới ngăn người ôm đàn của chủ tử. Không ngờ tân thái tử phi liền cho người ném hết tất cả vật dụng của chủ tử đi. Xuân Liễu không muốn nên mới có chuyện xung đột với tân thái tử phi. Xuân Liễu chỉ là quá thương nhớ chủ tử, trách nàng hai ba tiếng là được sao nhân tâm dùng côn trượng đánh nàng. Nàng thật đáng thương đến bây giờ cũng không cử động nổi thân, mặt không còn chút huyết sắc. Yên Ngọc vừa nhìn đã đau lòng đến rơi lệ, nếu là tứ thái tử phi trở lại, nhìn thấy thế này không biết nàng còn đau lòng đến mức nào nữa. Thế nào nàng cũng trách tứ thái tử, nàng đi rồi ngay cả người hầu hạ bên nàng cũng bị người ta khi dễ thế này. Aizzz—“

Tư Mã Nhuệ vừa nghe xong liền tức giận lớn tiếng với Vương Bảo: “Truyền nữ nhân kia lại đây cho ta!”

Wang Bao lập tức xoay người rời đi. Yên Ngọc người cũng thật lợi hại, nói đến như thế, xem xem Tư Mã Nhuệ làm thế nào xử lý tân thái tử phi.

Tư Mã Nhuệ xoay người đối diện Yên Ngọc dịu giọng, “Người phân phó phòng bếp làm chút canh bổ bồi dưỡng, cẩn thận an ủi Xuân Liễu hộ ta. Cô nương ta chịu ủy khuất như vậy ta sẽ thay cô nương ta trút giận. Cô nương ta cũng không cần ở trong lòng. Ta biết cô nương ấy thương nhớ Phong nhi, ta thay Phong nhi đa tạ cô nương ấy. Người tìm Lệ phi tìm chút dược liệu trị thương mang đến cho Xuân Liễu, bảo cô nương ấy nghỉ ngơi dưỡng thương mấy ngày đi.”

Yên Ngọc gật đầu vâng mệnh, xoay người rời đi.

Mạnh Uyển Lộ theo sau Vương Bảo tiếng tới thấy Tư Mã Nhuệ liền nhẹ nhàng thi lễ, thanh âm tràn ngập ôn nhu: “Thê tử Mạnh Uyển Lộ thỉnh an Tứ thái tử.”

“Hừ-“ Tư Mã Nhuệ lạnh lùng hừ một tiếng, “Cô nương từ khi nào lại trở thành thê tử của Tư Mã Nhuệ ta. Cô nương chớ làm ta kinh sợ.”

“Uyển Lộ biết trong lòng Tứ thái tử không có chỗ cho Uyển Lộ nhưng dù thế nào Uyển Lộ cũng là đích thân Hoàng thượng ban hôn, các nghi lễ cũng đã cử hành xong xuôi. Uyển Lộ giờ đã là chính thê của người bất luận người đối xử với Uyển Lộ thế nào Uyển Lộ cũng không nữa lời oán trách.” Mạnh Uyển Lộ lặng lẽ phân trần.

“Ta không cần biết. Cô nương cùng Tư Mã Nhuệ ta đây vốn không có quan hệ.” Tư Mã Nhuệ hững hờ đáp trả, “Đã không có quan hệ cô nương cũng không có quyền gì trách phạt Xuân Liễu.”

“Uyển Lộ là tân thái tử phi tất nhiên là có quyền trách phạt một nô tài. Uyển Lộ chỉ là thay mặt ngài chính đốn môn quy một chút để họ không ra ngoài bôi tro trát trấu lên mặt người. Một hạ nhân lại dám cùng chủ tử tranh luận chỉ dùng côn trượng đánh nàng mà chưa đuổi nàng đi là đã khoan dung với nàng lắm rồi. Nàng không biết ơn lại còn mang lòng oán hận. Sớm biết như thế đã đuổi nàng ra khỏi phủ.” Mạnh Uyển Lộ bình tĩnh trả lời, “Người đáng lẽ nên khích lệ thê tử của mình mới đúng sao lại còn nổi giận gây sự.”

Tư Mã Nhuệ không tức giận nữa mà chỉ cười lạnh. Nữ tử này cũng thật kiêu ngạo, thực sự nàng ta nghĩ gả cho hắc ma tước liền biến thành phượng hoàng sao?

“Vương Bảo thay ta vả miệng, đánh đến khi nào cô nương ta chịu nhận sai mới thôi.”

“Tứ, tứ, thái tử, người, người, tha cho nô tài đi, nô tài, nô tài không dám lĩnh mệnh đâu.” Vương Bảo sợ đến mức chân tay run rẩy. Bất hắc đánh Mạnh Uyển Lộ sau này sao hắc còn sống yên ổn được thà là bất hắc tự vả mình.

“Ta là chủ tử hay người là chủ tử? Kêu người đánh thì đánh đi còn ở đó dài dòng.” Giọng Tư Mã Nhuệ lạnh băng, “Chẳng lẽ người muốn ta dạy người nữa sao?”

Ánh mắt Vương Bảo liền thất thần, kêu lên một tiếng rồi quỳ thụp xuống đất không dám hé răng nửa lời.

“Uyển Lộ không biết mình đã sai ở đâu? Thỉnh Tứ thái tử minh xét. Muốn Uyển Lộ lĩnh phạt cũng phải xét rõ tại sao mình bị phạt.” Mạnh Uyển Lộ đứng nguyên tại chỗ vẻ mặt quật cường nhìn xoáy vào Tư Mã Nhuệ.

Tư Mã Nhuệ ngạo nghễ nhìn lại lãnh đạm đáp: “Nguyên nhân chỉ có một bởi vì người người đánh là hạ nhân của người ta yêu thương nhất! Vương Bảo! -“ (Ta kết câu này của ca)

Vương Bảo ôm đầu thầm nghĩ: Giờ thì hay rồi! Hắc nâng tay lên chuẩn bị đánh thì nhìn thấy ánh mắt lãnh băng của Mạnh Uyển Lộ. Cánh tay buông thõng trong không trung, nghĩ tới nghĩ lui liền liều mạng vả thẳng vào mặt mình: “Đều là do nô tài không tốt. Là nô tài làm chủ tử tức giận. Đều là lỗi của nô tài -“

Tư Mã Nhuệ xoay người rời đi còn buông lại một câu, “Mạnh Uyển Lộ, nếu người không lập tức dọn ra thì để Tư Mã Nhuệ ta đi. Ta chỉ nói một lời thôi. Kiếp này chỉ có Phong nhi mới là thê tử của Tư Mã Nhuệ ta. Trừ nàng ra Tư Mã Nhuệ ta sẽ không yêu bất kỳ ai khác.” (Ta kết câu này của ca gấp đôi. Cool a~)

Mạnh Uyển Lộ ngây ngốc đứng đó, mặt đăm lẹ. Nam nhân kia, nàng yêu hắc khổ sở như vậy, chính là yêu không hối tiếc. Bất luận thế nào nàng cũng sẽ không buông tay. Nàng không tin hắc vĩnh viễn không bao giờ yêu nàng, người trong lòng nàng cũng chỉ có một.

Hoa quế ở tiểu đình đang nở rộ. Đây là chậu hoa quế chính tay Mộ Dung Phong chăm sóc hàng ngày. Lý do duy nhất kéo hắc trở về Tứ thái tử phủ chính là vì nơi này vẫn còn lưu dấu Mộ Dung Phong. Nếu không phải chán ghét Mạnh Uyển Lộ hắc nhất định sẽ ở nguyên chỗ này không rời nửa bước, toàn tâm thương nhớ Mộ Dung Phong.

“Tứ thái tử người ở Âm Hương lâu đến báo rằng hai ngày nữa là đến tiệc mừng thọ của Thái hậu nương nương. Là người đã thỉnh họ đến đây nghiên cứu món ăn.” Vương Bảo cẩn trọng báo lại, khóe miệng khẽ run run.

“Ta biết, cho họ vào đi.” Tư Mã Nhuệ nhú mảy. Năm trước lễ mừng thọ tổ mẫu, Âm Hương lâu tiến cung làm thức ăn đãi tiệc, tổ mẫu ăn rất cao hứng nên tự nhiên năm nay cũng thỉnh họ đến.

“Tân thái tử phi người tính thế nào?” Vương Bảo cẩn thận dò hỏi, “Người có muốn nàng thay người an bài công việc không?”

“Vương Bảo nếu người không có chuyện gì làm thì câm miệng lại.” Tư Mã Nhuệ đã mất hết cả kiên nhẫn. “Lập tức tống cổ nàng ra ngoài là việc ta muốn làm nhất đó. Cút cho ta!”

Vương Bảo lật đặt lau mồ hôi lấm tấm trên trán khom người phóng như bay ra ngoài.

114. Chương 114

Mơ hồ đã có cảm giác ngày mùa hè, đầu hạ, gió ở trên cây nhẹ nhàng trò chơi, những bông hoa sáng lạn nở rộ, làm cho người ta trong lòng thư sướng, ánh mặt trời toát ra, đẹp làm cho người ta quá mắt, không dám nhìn thẳng.

Có người lảng lạng tiêu sái tiến vào, im lặng tiêu sái, Tư Mã Nhuệ không yên lòng nhìn hoa quá trước mặt, trước mắt là tiếng cười của Mộ Dung Phong lúc ấy, điềm tĩnh, ôn nhu.

Đối với tin tức của Mộ Dung Phong, hần thủy chung chưa từng buông tha, chính là chưa từng có tin tức gì của nàng, trong lòng không dám nghĩ, nàng có phải hay không thật sự đã không còn ở nhân thế nữa, không biết, nàng hiện tại được không? Ở một cái thế giới kia, có hay không người như hần yêu thương nàng?

Chính là chỉ cần nghĩ đến, nếu thực sự có người như hần yêu thương nàng, trong lòng liền như bị kim đâm, đau đến chịu không nổi. Hần tình nguyện trên đời chỉ có hần một người như vậy yêu thương nàng.

Một đôi tay, đặt ở trên mắt hần, hơi hơi lo lắng, thản nhiên hương khí, da thịt mềm mại, phải là một nữ tử.

“Mạnh Uyển Lộ, ta cảnh cáo ngươi, đừng để ta tự mình đuổi ngươi đi ra ngoài, niệm tình việc ngươi là một nữ tử, ta cho ngươi tự do chính mình rời đi, buông tay ra.” Tư Mã Nhuệ lạnh lùng nói, che dấu không được sự chán ghét trong giọng nói.

Có ý cười nhẹ nhàng, tay lại vẫn là không buông.

Tư Mã Nhuệ tâm sinh ý tứ giận chán ghét, nâng tay bắt lấy cánh tay người tới vùng ra, miệng chán ghét nói: “Mạnh Uyển Lộ, ngươi có hay không để yên?!”

Bàn tay đang che ánh mắt hần, bị hần vùng ra, người bị hần vùng, lão đảo suýt ngã về phía bãi đá trong đình, một đôi tay, theo bản năng bắt được cánh tay hần, hé ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn, ánh vào ánh mắt Tư Mã Nhuệ.

Trong lúc nhất thời, Tư Mã Nhuệ có chút quá mắt.

Là ngữ khí thản nhiên, hơi hơi hờn dỗi, “Tư Mã Nhuệ, chàng là cố ý phải không? Ta có ý tốt đưa sách dạy nấu ăn lại đây, chàng không cần cũng liền thôi, làm gì như thế!”

Tư Mã Nhuệ thẳng tắp đứng ở địa phương, hô hấp cơ hồ là đình chỉ .

Mộ Dung Phong mỉm cười nhìn đình viện trong ảo giác đã tới này, nơi này nàng xuyên qua mà đến, vẫn như trước, chính là gian phòng cùng Tư Mã Nhuệ cử hành nghi thức động phòng đã không thấy, hần là đã bị Xuân Liễu thiêu đi, mà hần đến không thay đổi, nàng cố ý không nhìn tới đèn lồng đang treo cùng hỉ tự đã phai màu, nhẹ quay đầu nhìn Tư Mã Nhuệ trợn mắt há hốc mồm. Hần vẫn như cũ là anh tuấn mà tà khí như vậy.

Một thân tố y, tóc dài tung bay, trâm ngọc cài lên tóc đen, dung nhan thanh lệ tuyệt tục, khí chất tao nhã cao quý, vẻ mặt hờn dỗi đáng yêu, liền đứng như vậy, giống như cùng không khí hợp hai làm một.

Tư Mã Nhuệ chính là ngơ ngác đứng, không có phản ứng gì.

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng đứng thẳng thân mình, tay quơ quơ ở trước mắt Tư Mã Nhuệ, cười nói: “Tư Mã Nhuệ, ta nói rồi, người dọa người có thể hù chết người, chẳng làm ta sợ ba lượt, ta bắt quá dọa chàng một lần mà thôi, chàng thật không muốn nói chuyện với ta sao?”

Tư Mã Nhuệ vẫn là không nói lời nào.

“Ai, ta đây từ từ đi dạo, chàng chừng nào muốn cùng ta nói chuyện, ta lại cùng nói chuyện với chàng.” Nói xong, Mộ Dung Phong ở trước bàn đá ngồi xuống, thưởng thức chén trà trên bàn, trên mặt vẫn đang lộ vẻ mỉm cười, ngữ khí vẫn như cũ là ôn hòa mà thản nhiên, “Xuân Liễu đâu? Như thế nào không thấy nàng? Vừa mới giống như thấy Yên Ngọc đi ra ngoài, thấy thế nào cũng không phải đặc biệt cao hứng?”

Trong lòng mặc dù có mơ hồ áy náy, Bạch Mẫn trong thế giới kia, nàng không biết tình hình như thế nào? Có lẽ đã thành người thực vật, có lẽ đã chết? Mặc kệ, để cho chính mình ích kỷ một lần đi, sống ở chỗ nào không phải là sống, vì cái gì nhất định phải sống ở thế kỷ hai mươi mốt mới là bình thường, chỉ cần có tình yêu, sống ở đâu đều tốt.

Chính là cha mẹ đâu? Bằng hữu đâu? Đoạn Chi Sơn đâu?..... Hy vọng bọn họ đều tốt lắm.

Tư Mã Nhuệ tim đập cơ hồ là đình chỉ, nhìn chằm chằm nữ tử trước mắt, ngây ngốc.

Yên Ngọc từ bên ngoài trở về, cầm trong tay được lấy về từ chỗ Lệ phi, cũng không có chú ý tới Mộ Dung Phong ở trong đình, cúi đầu nói với Tư Mã Nhuệ: “Tứ thái tử, được đã lấy về đây, nô tỳ đi giúp Xuân Liễu thoa lên, Lệ phi nương nương mời ngài đi qua một chút, nói là có việc muốn cùng ngài thương lượng.”

“Xuân Liễu làm sao vậy?” Mộ Dung Phong khó hiểu hỏi.

“A!...” Phản ứng của Yên Ngọc là trực tiếp, nàng nhìn nữ tử ở trong đình, cảm thấy miệng run rẩy, nàng không tin Mộ Dung Phong đã chết, nhưng thật sự nhìn thấy, vẫn là hoảng sợ, Mộ Dung Phong thoát nhìn không có biến hóa gì, giống như chính là ly khai một hồi, lại đã trở lại, tố y đậm bạc, khuôn mặt thanh nhã, ôn nhu cười, thanh âm nhẹ nhàng, vẫn là Mộ Dung Phong kia, là Mộ Dung Phong rời đi nửa năm lại đã trở lại, thật là! “Tứ thái tử phi, người, người khi nào thì trở về? Mau khiến Yên Ngọc cùng Xuân Liễu muốn chết!”

Mộ Dung Phong mỉm cười, nói: “Vừa mới trở lại, nói đến cũng phải cảm ơn được của Ô Mông quốc, thật sự là thần kỳ, thế nhưng có thể cho ta hôn mê thời gian gần nửa năm không có việc gì, còn muốn cảm ơn người một nhà kia đã cứu ta, tuy rằng ta vẫn hôn mê, bọn họ nhưng vẫn tận tâm chiếu cố ta, nếu không có bọn họ chiếu cố, chỉ bằng dùng được duy trì, chỉ sợ ta tỉnh lại cũng sẽ đáng sợ như quỷ si bình thường. Đúng rồi, Xuân Liễu đâu? Cái gì mà được cấp cho Xuân Liễu thoa lên?”

“Ách, này...” Yên Ngọc nhìn thoáng qua Tư Mã Nhuệ, tâm nói: Thành, bảo ngài nhanh đưa Mạnh Uyển Lộ đuổi đi, ngài đến là lừa dối, nay đến thật là tốt, nay Tứ thái tử phi đã trở lại, ngài đến phải xử lý như thế nào? Vấn đề là, muốn hay không nói cho Tứ thái tử phi, chuyện Xuân Liễu bị tân thái tử phi đả thương? Chỉ sợ biết sẽ khổ sở, nhưng là nếu không nói, nếu Tứ thái tử phi muốn gặp Xuân Liễu thì phải như thế nào mới tốt đây? Tuy rằng là người thông minh, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể nói gì hơn.

Mộ Dung Phong chuyển hướng Tư Mã Nhuệ, nhẹ giọng hỏi: “Xuân Liễu xảy ra chuyện gì? Vì sao Yên Ngọc không dám nói? Nàng hiện tại ở nơi nào?”

Cảm giác duy nhất của Tư Mã Nhuệ chính là, chính mình đang nằm mơ, đã từng có rất nhiều giấc mộng như vậy, mỗi lần trong mộng đều đã có Mộ Dung Phong cười yếu ớt cùng khẽ nhăn mày như thế, có phải hay không lúc này đây cũng là mộng?!

Nhìn Tư Mã Nhuệ không có phản ứng, Yên Ngọc trong mắt mang lệ, không để ý quy củ nói: “Tứ thái tử phi đang hỏi ngài, ngài vì cái gì không để ý tới người?”

“Ta,” Tư Mã Nhuệ tiến lên từng bước, thân thủ cầm tay Mộ Dung Phong, là ấm áp, chân thật, hần lẹ tràn mi mà ra, vui sướng mà phóng đảng, giống như thế giới đột nhiên sáng ngời sáng lạn lên, giống như vẻ lo lắng vốn có đều không còn sót lại chút gì, “Phong nhi, là nàng sao? Thật là nàng sao?”

“Đương nhiên là ta.” Mộ Dung Phong mỉm cười, thân thủ lau đi lệ trên khóe mắt Tư Mã Nhuệ, nhẹ nhàng nói, “Biết ta nghĩ đến chàng nhiều sao? Tuy rằng hôn mê, nhưng, trong ý thức thủy chung có chàng, nếu

không phải bởi vì nhớ chàng, có lẽ sẽ không có ta đứng ở chỗ này hôm nay. Tư Mã Nhuệ, chàng có hay không vẫn nghĩ đến ta? Nhớ kỹ ta?”

“Có, có, có!” Tư Mã Nhuệ mừng như điên, không biết phải nói gì mới tốt, chính là vui mừng, nhìn Mộ Dung Phong, tâm tựa hồ là đang muốn bay lên, thật muốn ôm Mộ Dung Phong tại chỗ nhảy dựng lên.

115. Chương 115

“Vây đèn đỏ cùng hỉ tự trong viện kia, chàng phải giải thích cho ta như thế nào?” Mộ Dung Phong chỉ vào đèn lồng cùng hỉ tự hơi hơi lắc lư trong gió kia, lắng lắng hỏi, “Còn có, Xuân Liễu rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì cái gì phải rịt thuốc? Nàng xảy ra chuyện gì?”

Tư Mã Nhuệ có chút cứng họng, không biết nói cái gì mới tốt.

Ở trong ảo giác đã biết Tư Mã Nhuệ cưới Mạnh Uyển Lộ, nhưng, may mắn là, thời điểm nàng trở về nhìn thấy không phải hai người biểu tình tương thân tương ái, nếu là hai người gắn bó tương ôi, sợ là chính mình thật sự phải hối hận chính mình bỏ qua hết thấy trở về .

Yên Ngọc cũng là bất chấp nhiều chuyện như vậy, vui mừng nói: “Nô tỳ muốn đi nói cho Thái Hậu nương nương một tiếng, chỉ sợ là Thái Hậu nương nương sẽ cao hứng không biết như thế nào cho phải.” Nói xong, xoay người chạy ra, đem chuyện thoa thuốc cho Xuân Liễu cũng quên ở sau đầu.

Nhìn Mộ Dung Phong, Tư Mã Nhuệ gắt gao nắm tay nàng, giống như muốn đem toàn bộ những tưởng niệm của hắn trong khoảng thời gian ngắn nhấn chìm đến Mộ Dung Phong, “Nàng rốt cuộc đã trở lại? Mấy ngày nay nàng như thế nào? Vì cái gì vẫn không có tin tức của nàng? Nàng thật sự nhấn tâm giấu mặt sao?”

“Ta vừa mới nói, ta là vừa mới tỉnh lại.” Mộ Dung Phong mỉm cười, nhẹ nhàng nói, “Ngày ấy xe ngựa chở ta một đường chạy như điên, cuối cùng rơi vào bên trong dòng sông lớn, ngày ấy vừa lúc giữa sông nước dâng lên, nguyên bản ta là không có khả năng may mắn còn tồn tại, vừa vận may mắn là, trong sông có một đảo đơn độc, trên đảo có một gốc cây đại thụ trăm năm, vừa đứng ngăn cản cơ thể của ta, đợi sau khi nước rút, có thuyền đánh cá phát hiện ta, đem ta cứu trở về nhà. Cũng coi như ta mệnh lớn, trong thôn vừa lúc có một vị thương nhân từ Ô Mông quốc đến, trong tay hắn có loại dược thần kỳ, cho ta ăn vào, làm cho ta có thể ở trạng thái hôn mê không đến mức toi mạng, sau đó người nhà họ Tô này vẫn tận tâm tận ý chiếu cố ta, ít nhiều nữ nhi nhà bọn họ hàng ngày chiếu cố ta từng chút một, cho nên giúp sinh mệnh ta có thể kéo dài. Sau lại, tuy rằng vẫn bị vây ở trong trạng thái hôn mê, nhưng trong tâm thức vẫn có chàng, có Đại Hưng vương triều, có cuộc sống nơi này nhiều điểm giọt giọt, thế nhưng giúp ta ở trong bất tri bất giác thức tỉnh lại đây.”

Mộ Dung Phong đột nhiên bướng bỉnh cười, tiếp theo nói: “Sau khi tỉnh lại, bởi vì nằm trên giường trong thời gian quá dài, ta không thể không ở lại Tô gia nghỉ tạm ba ngày mới có thể rời đi. Có thể đi lại, ta trước lên thuyền về tới kinh thành, đi đến Âm Hương lâu, tìm được chỗ đại trù sư, hắn đang cùng thuộc hạ thương lượng chuyện thọ yến chúc thọ tổ mẫu, ta tự nhiên là cao hứng, liền thừa dịp giúp bọn họ đưa sách dạy nấu ăn tìm cơ hội trở lại, nghĩ muốn cho chàng một kinh hỉ. Nói đến thật thú vị, ta còn thật là đem đại trù sư làm cho hoảng sợ nhảy dựng, hắn còn hét to ban ngày ban mặt gặp quỷ, ngấm lại, cũng là buồn cười. Bất quá,...”

Mộ Dung Phong đột nhiên cười nhẹ, dừng một chút, tiếp theo nói, “Ta còn chưa cho chàng kinh hỉ, chàng đến là cho ta một cái thật to “ngoài ý muốn”, giống như nơi này đã có chủ nhân mới, chàng tính an trí ta như thế nào đâu?”

“Trong phủ này chỉ có nàng, làm sao có những người khác.” Tư Mã Nhuệ mỉm cười nói, tay vẫn nắm chặt tay Mộ Dung Phong, trong giọng nói tất cả đều là che chở cùng sủng nịch, Phong nhi đã trở lại, đây là điều trọng yếu nhất, chỉ cần nàng đã trở lại, hết thấy tất cả đều tan thành mây khói.

“Nhưng là, nơi này giống như thật sự có một nữ nhân khác, có phải hay không là phi tử mới nạp? Thời điểm ta đến đã nghe dân chúng nói, chàng sẽ không lừa gạt ta đi.” Mộ Dung Phong trong biểu tình thần nhiên có mơ hồ thương tâm, chuyển đề tài, hỏi, “Xuân Liễu xảy ra chuyện gì? Chàng còn không có nói cho ta nghe đâu.”

“Ách, nàng,...” Tư Mã Nhuệ trong lòng âm thầm kêu khổ, thật không biết giải thích như thế nào mới tốt, tuy rằng hắn không thừa nhận Mạnh Uyển Lộ tồn tại, nhưng Mạnh Uyển Lộ này xác thực quả thật đang ở trong phủ, cũng tự chủ trương làm nổi lên việc nữ chủ nhân mới. Nếu nói cho Mộ Dung Phong, Xuân Liễu là bị người gọi là tân thái tử phi đã thương, chỉ sợ không có chuyện tốt gì.

Nghe được bên ngoài kêu, “Thái Hậu nương nương đến!” Là thanh âm của Tiểu Đức tử.

Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng thở ra, tổ mẫu xuất hiện thật sự là đúng thời điểm, ít nhất có thể tạm thời giúp hắn thoát khỏi tình trạng quần bách lúc này.

“Phong nhi...” Người còn chưa tới, thanh âm đã muốn truyền vào, nghe được ra là vui mừng như vậy. Nghe Yên Ngọc nói, hôm nay Mộ Dung Phong đã trở lại, lúc đầu còn tưởng rằng là Yên Ngọc muốn nàng vui vẻ, nhưng vui đùa như vậy một nha đầu làm sao dám loạn ngôn, bán tín bán nghi vội vàng tới phủ Tứ thái tử, từ xa liền nhìn không được hô lên, trong thanh âm có nghẹn nghẹn muốn khóc, “Là con đã trở lại sao?”

Đột nhiên, Mộ Dung Phong liền nhìn không được rơi lệ, thời điểm nhìn thấy Tư Mã Nhuệ, là vui mừng, còn chưa kịp cảm thấy bi ai, mà nghe được một tiếng kêu này của Thái Hậu, nhìn không được liền nước mắt tràn mi mà ra, trong thanh âm kia là vui sướng hoàn toàn không thêm che giấu.

Đúng vậy, Thái Hậu thật là phi thường tưởng niệm nàng, sau khi nàng nhớ tới chính mình là Mộ Dung Phong, từng ở trong ảo giác, vụng trộm đi qua Tường Phúc cung của Thái Hậu, nhìn thấy Thái Hậu nước mắt lưng tròng cùng Tiểu Đức tử trò chuyện về nàng.

Mộ Dung Phong từ trong tay Tư Mã Nhuệ rút ra tay mình, trong suốt quỳ xuống, trong nước mắt hỗn loạn vui sướng cùng ủy khuất, cũng thanh âm nghẹn ngào nói: “Tổ mẫu, là Phong nhi đã trở lại, Phong nhi nhớ người, người có từng nghĩ đến Phong nhi?”

Thái Hậu thật sự nhìn thấy Mộ Dung Phong quỳ trên mặt đất, nước mắt quả nhiên là muốn thu cũng thu không được, chính là rơi lệ, nâng Mộ Dung Phong dậy, lôi kéo tay của Mộ Dung Phong, chỉ lo rơi lệ, thế nhưng một câu cũng nói không nên lời, nhìn nhìn, thì thào nói: “Phong nhi, tổ mẫu rất nhớ con...Thật gầy, Phong nhi tốt của ta, có phải hay không chịu rất nhiều khổ cực?”

Mộ Dung Phong mang lệ mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Hoàn hảo, chính là vẫn hôn mê, ý thức không rõ, may mắn có được của thương nhân Ô Mông quốc, khiến cho thân thể Phong nhi có thể duy trì hiện trạng. Kỳ thật Phong nhi vẫn có ý thức, luôn có một sự tình ở nơi này nhắc nhở Phong nhi, nếu không phải Phong nhi nghĩ, nhớ kỹ người nơi này, sợ là tổ mẫu thật sự không thấy được Phong nhi nữa.”

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.” Thái Hậu nhẹ nhàng thở ra, cẩn thận nhìn Mộ Dung Phong, giống như thấy thế nào cũng nhìn không đủ, “Ta đã từng thỉnh một cao nhân đắc đạo tính toán vận mệnh cho con, nói con là một cô nương trọng tình trọng nghĩa, bất luận phát sinh chuyện gì, cũng không bỏ được sở hữu hết thấy ở nơi này, hắn cũng từng nói, cho dù nay tìm không thấy con, nhưng thân thể nhất định là tốt, chính là linh hồn không biết phiêu đảng đi nơi nào, chỉ cần nơi này có vương bận của con, con liền nhất định sẽ trở về. Quả nhiên là hắn nói trúng rồi, nghe Yên Ngọc nói con trở về, ta bắt đầu còn chưa tin, còn cho là nàng muốn ta cao hứng, nay thực thấy con, tổ mẫu mới thật sự là yên lòng.”

Mộ Dung Phong cúi đầu, nghĩ rằng: Thì ra, không chỉ có thế kỷ hai mươi mốt có cao nhân như vậy, Đại Hưng vương triều này cũng có cao nhân như thế, có cơ hội nhất định phải nhìn xem, xem hắn có thể nói về cuộc sống Bạch Mẫn của ta như thế nào. Ngẫm lại, thật là thú vị, nàng thích cuộc sống nơi này!

116. Chương 116

“Nhuệ nhi a, Phong nhi nay cũng đã trở về rồi, tổ mẫu đã lâu không nhìn thấy cái mặt tươi cười của con nha.” Thái hậu tìm tìm cười nhìn tôn nhi trên ghế, “Nửa năm trời tổ mẫu không nhìn thấy con cười tới một lần, trong lòng không biết đã mắng tổ mẫu mấy lần rồi. Trách tổ mẫu không cho con ra ngoài tìm Phong nhi, trách tổ mẫu thỉnh Lê phi kê đơn thuốc cho con có phải không?”

Tư Mã Nhuệ cười đến sáng lạn khoái hoạt đáp: “Người là tốt nhất. Con nào dám trách người. Phong nhi về rồi, mọi chuyện đều tốt.”

“Vậy người an bài Uyển Lộ thế nào đây?” Một thanh âm lạnh lẽo chen ngang.

Là Mạnh Uyển Lộ, nàng đến từ lúc nào cũng chẳng ai để ý. Nàng đứng đó, thân thể trong gió toát lên vẻ đơn bạc mà bất lực. Nàng đang nhìn xoáy vào Mộ Dung Phong, nữ nhân đã chiếm hết toàn bộ thể xác lẫn tinh thần của Tư Mã Nhuệ. Vì cái gì nàng lại trở về lúc này? Chẳng lẽ mình cùng Tư Mã Nhuệ thực sự vô duyên sao? Nhưng mà Mộ Dung Phong là thê tử của Tư Mã Nhuệ, nàng Mạnh Uyển Lộ cũng là thê tử của hắn vậy. Mọi người có thể cùng nhau cạnh tranh công bằng.

Mộ Dung Phong đã từng nhìn thấy nữ nhân này, nàng chính là “Tình địch” của mình. Nàng ta cũng là một nữ nhân xinh đẹp trên mặt còn toát ra vẻ quật cường. Nghĩ đến chuyện trước kia lại nghĩ nàng ta từng vụng trộm trèo lên giường Tư Mã Nhuệ, những chuyện này hết thảy nàng đều biết. Mộ Dung Phong chỉ lẳng lặng không nói gì.

Có lẽ Đồng Vi Vi nói không sai. Nếu như không có mình, Mộ Dung Phong này chắc đến cơ hội làm cho Tư Mã Nhuệ để mắt tới cũng không có. Nếu không có Bạch Mẫn nàng xuyên qua, linh hồn bám trên thân thể Mộ Dung Phong khẳng định một mỹ nhân đầu gỗ như nàng sẽ không thể làm hắn yêu thích.

Nàng yêu Tư Mã Nhuệ, nữ nhân này cũng yêu hắn, có lẽ so với nàng cũng chẳng kém hơn. Chỉ là nàng đã đến trước, đã trộm đi trái tim hắn trước.

Thái hậu lúc này mới nhìn thấy Mạnh Uyển Lộ. Bà hiểu được Hoàng thượng nhất định bắt Tư Mã Nhuệ thú nữ nhân này trong lòng chắc cũng có điểm hao tổn tâm tư. Chính là trong lòng Tư Mã Nhuệ không thể dung thêm bất kỳ nữ nhân nào nữa. Lòng hắn chỉ có mình Mộ Dung Phong. Nữ tử này dù là cháu gái của tỷ tỷ Hoàng thượng chỉ sợ cả đời cũng sẽ bị lãng quên.

Đang định mở miệng nói chuyện lại nghe Tư Mã Nhuệ lãnh đạm tuyên bố: “Ta đã nói rồi mà, Tư Mã Nhuệ ta không có quan hệ gì với người. Sống hay chết là quyền tự do của người. Người nói ta phải an bài người thế nào?”

“Tứ thái tử, Mộ Dung Phong quả thật là thái tử phi của người, không sai. Nhưng Mạnh Uyển Lộ ta cũng là thái tử phi của người vậy. Người hẳn là nên đối xử công bằng với hai người chúng ta, cùng lắm ta và nàng ấy nhị nữ nhất phu vậy. Nếu nói Mộ Dung Phong yêu người, Mạnh Uyển Lộ ta cũng rất yêu người, so với nàng ta tuyệt đối chỉ có hơn chứ không có kém.” Mạnh Uyển Lộ không hề nhân nhượng trừng mắt nhìn thẳng Tư Mã Nhuệ. Vì nam nhân này, dù có thế nào nàng cũng nguyện ý, dù có dùng cả sinh mệnh để đánh đổi nàng cũng cam lòng.

Tư Mã Nhuệ không hề biến sắc tà tà đáp: “Ta với người không có nửa điểm quan hệ. Người đối với ta thế nào là chuyện của người, ta đối với người thế nào lại là chuyện của ta. Tư Mã Nhuệ ta trong lòng chỉ có mình Phong nhi, ta cũng không thừa chút nào tình cảm để cấp cho bất kỳ ai nữa. Dù người có nói đi nói lại thế nào ta cũng không thương tiếc gì đâu. Vẫn là thỉnh đi đi cho. Người dù sao cũng vẫn còn một thân trong sạch, hẳn cầu Hoàng thượng lại ban ột hôn sự thích hợp cũng chẳng phải là chuyện khó khăn gì. Người đi đi.”

“Không, Uyển Lộ không đi. Uyển Lộ một lòng yêu người. Uyển Lộ không cầu người bất kỳ chuyện gì, chỉ xin người cho Uyển Lộ ở lại đây là tốt rồi. Người cứ tiếp tục yêu Mộ Dung Phong của người, Uyển Lộ không ngại. Chỉ cần được nhìn thấy người, chỉ cần có thể lẳng lặng yêu người như bây giờ là Uyển Lộ đã mãn nguyện lắm rồi. Uyển Lộ thực sự không ngại!” Mạnh Uyển Lộ rưng rưng, nàng thực sự đã yêu hắn đến không sợ gì nữa rồi. Nàng yêu hắn như thế hẳn tuyệt đối sẽ không để ý tới nàng sao? Dù hắn không để ý cũng chẳng sao, có thể yêu đã là hạnh phúc lớn nhất của nàng.

“Cô nương không ngại nhưng ta ngại.” Mộ Dung Phong lúc này mới nhàn nhạt lên tiếng. Kỳ thật trong lòng nàng cũng có chút không đành lòng. Có lẽ thật sự giống như lời Đồng Vi Vi nói chính nàng mới là người giành Tư Mã Nhuệ của Mạnh Uyển Lộ, nhưng mà nàng không cách nào cùng nữ nhân khác chia sẻ nam nhân trước mặt. “Ta ngại cùng nữ nhân khác chia sẻ người nam nhân ta yêu. Ta tình nguyện yêu duy nhất mình hắn. Ta cũng không muốn trước mặt ta có nữ nhân khác yêu hắn.”

Mạnh Uyển Lộ nhìn Mộ Dung Phong oán hận: “Mộ Dung cô nương, cô nương đã nói vậy thì ta cũng nói thẳng một lần luôn. Cô nương cho rằng ta hy vọng cùng cô nương chia sẻ người yêu sao. Chỉ là cô nương đã bước vào cánh cổng này trước, cô nương cũng đã thấu tâm thái tử trước, ta so với cô nương chỉ chậm

hơn một bước. Ta không tin nếu người bước vào cánh cửa này trước là ta, ta lại bại dưới tay cô nương. Thế nhân đều nói Mộ Dung gia có bốn tiểu thư mỹ lệ, ta lại thấy bất quá cũng chỉ thế thôi, sau lưng người ta lại không biết đã làm ra bao nhiêu chuyện trơ trẽn.”

Mộ Dung Phong mỉm cười, đối với gia sự của Mộ Dung gia nàng bất quá không có nửa điểm quan hệ. Nàng là Bạch Mẫn, mà dù có là Mộ Dung Phong thực sự Mộ Dung gia thế nào nàng thật cũng chẳng quan tâm. Cuộc sống của bọn họ là quyền tự do của bọn họ, làm gì thì làm chỉ cần vui vẻ là tốt rồi. Không phải Mộ Dung Tuyết gả cho Hoàng thượng, Mộ Dung Thanh Lương cưới a hoàn trong phủ thôi sao? Cái gì mà sĩ với chả vô sĩ chứ.

“Mạnh cô nương đang nói đến chuyện gia phụ lấy nha hoàn trong phủ, tiểu muội được Hoàng thượng ân sủng đó sao?” Mộ Dung Phong ngữ khí tuy thản nhiên nhưng trong lòng lại âm thầm khen ngợi. Mạnh Uyển Lộ chỉ tiếc sinh không gặp thời, nếu sinh ra trong thời hiện đại nhất định sẽ là một nữ cường nhân sống vui vẻ rồi. “Có gì mà gọi là trơ trẽn chứ? Gia phụ cũng không phải cướp nương tử nhà người ta, nha đầu kia trong phủ tâm tính thiện lương, cưới nàng hay cưới nữ nhân bên ngoài thì cũng khác gì nhau đâu, chỉ cần cha vui vẻ có gì phải quản? Tiểu Tuyết vốn là nữ tử xinh đẹp động lòng người, xưa nay anh hùng vốn khó qua ải mỹ nhân, Hoàng thượng thích nàng, nàng thích Hoàng thượng có gì là không thể? Thế nào lại làm Mạnh cô nương chê cười.”

Mạnh Uyển Lộ bỗng ngơ ngẩn, Mộ Dung Phong này so với nàng tưởng tượng còn xuất sắc hơn nhiều. Không chỉ có dung mạo xuất chúng, tư tưởng lại phóng khoáng đến mức này cùng với hình tượng nhu nhược chất phác nàng từng nghe nói khác nhau xa. Khó trách Tư Mã Nhuệ không thể buông tay. Muốn tranh với nàng có lẽ sẽ phải hao tổn không ít tâm tư rồi.

Yên Ngọc lúc này mới nhớ đến việc phải thay thuốc cho Xuân Liễu liền lặng lui ra. Nàng vội vã muốn báo ngay tin này cho Xuân Liễu không biết nàng ta sẽ kinh hỷ đến thế nào.

Thái hậu một bên mỉm cười hòa ái: “Phong nhi, tổ mẫu thấy đình viện này giờ cũng không còn náo nhiệt như trước nữa. Lại nghe nói, nha đầu Xuân Liễu kia đã thiêu rụi cả phòng của con, giường cũng đã chém nát. Nha đầu kia náo loạn chưa đủ, giờ trốn đâu mất rồi. Nếu Hoàng thượng đã ban đình viện này cho Mạnh cô nương hay là để nàng lưu lại đây đi. Hợp Ý Uyển vẫn còn bỏ trống, nguyên là do Hoàng thúc con thiết kế nhưng vốn không lưu lại đây chỉ bằng ban cho con với Nhuệ nhi. Qua mấy ngày nữa, Hoàng thượng phong vương cho Nhuệ nhi, hai đứa cũng bỏ qua mọi chuyện mà sống vui vẻ đi. Các con vui thì ta cũng vui. Hơn nữa Hợp Ý Uyển cũng gần Tường Phúc Cung hơn, sau này tổ mẫu muốn cùng con trò chuyện cũng thuận tiện hơn nhiều.”

Tư Mã Nhuệ nghe thế liền cao hứng: “Tạ ơn tổ mẫu.”

Nói xong hần nắm tay Mộ Dung Phong kéo đi, “Phong nhi, nhắc đến Hoàng thúc, ta liền lập tức viết thư cho người đây. Biết chuyện nàng mất tích, người phi thường đau lòng, nếu biết nàng đã trở lại không biết sẽ cao hứng đến mức nào. Hợp Ý Uyển là do Hoàng thúc thiết kế, bao người mơ tưởng nha. Ngay cả phụ hoàng trước kia cũng muốn chuyển thành hành cung nhưng Hoàng thúc không nhận lời. Nay tổ mẫu đã ban cho chúng ta, sợ là đến cả phụ hoàng cũng đổ mắt.”

117. Chương 117

Mạnh Uyển Lộ chỉ lặng lẽ đứng đó không nói một câu. Một lúc sau, nàng mới áp chế cảm giác phần nộ cùng mất mát thản nhiên nói: “Uyển Lộ tạ ơn ý tốt của tổ mẫu. Uyển Lộ nhất định sẽ chăm nom nơi này thật tốt chờ Tứ thái tử trở về.” Nói xong liền đưa mắt liếc Mộ Dung Phong một cái, ngữ khí vẫn thản nhiên như cũ, không hề giấu hận ý nhẹ nhàng nói: “Mộ Dung cô nương, xem ra chúng ta vì một nam nhân mà không thể chung sống bình yên rồi. Nhưng thỉnh cô nương nhớ kỹ, chỉ cần Uyển Lộ ngày nào còn ở đây ngày đó Tứ thái tử sẽ không hoàn toàn thuộc về một mình cô nương. Thời gian trôi đi ta nhất định sẽ khiến Tứ thái tử chỉ yêu mình ta.”

Nhớ tới lời nói lão nhân gây gò ngày trước, chẳng lẽ nữ nhân này chính là kiếp nạn của nàng ở triều đại này sao? Chính là, yêu Tư Mã Nhuệ kết cục giống như nàng tiên cá sao? Sẽ hóa thành bọt biển, sẽ đánh mất tính mạng, có thể như thế sao? Chỉ cần có thể yêu, thế nào cũng mặc đi!

Yên Ngọc dìu Xuân Liễu đi tới. Xuân Liễu nghe nói tiểu thư đã trở lại phản ứng đầu tiên là khóc rống lên sau đó lại nhất định đòi gặp tiểu thư bằng được. Tuy là bước từng bước khó khăn nhưng nàng vẫn cắn răng chịu đựng bước một tiến tới trước mặt Mộ Dung Phong. Nhìn thấy chính thực là Mộ Dung Phong rồi nàng mới thét lên một tiếng: “Tiểu thư!”, nàng đã sấn khóc không thành tiếng nhưng giọng lại mang theo ý cười, cố nén chịu đau đớn.

“Xuân Liễu.” Mộ Dung Phong đỡ lấy thân ảnh đã muốn sụm xuống dưới chân lo lắng hỏi, “Yên Ngọc, nàng bị làm sao vậy? Sao lại thành ra thế này?”

“Còn không phải là vì đắc tội với tân thái tử phi sao.” Yên Ngọc lạnh lùng đáp, “Đánh đến nỗi quần áo dính bết vào da, máu thịt lẫn lộn. Yên Ngọc thật sự không chịu nổi lúc rửa sạch vết thương, nay cũng đã bôi thuốc của Lệ phi nương nương kể ra cũng đã đỡ hơn rất nhiều rồi. Tối hôm qua nàng ấy mới thực đáng thương, ương ngạnh chịu đau một đêm. Nhưng bất quá cũng chỉ là một tiểu cô nương có cần hạ thủ tàn nhẫn vậy không?”

“Mạnh cô nương –” Mộ Dung Phong nhẹ nhàng xoay đầu. “Ta bất luận là đúng hay sai, ngay cả nếu là nô tỳ của ta đắc tội điều chi cũng nên niệm tình ta là phi tử của người cô nương yêu mà dùng khoan dung đối đãi. Cô nương ra tay nặng như thế có lẽ vì Xuân Liễu là nô tỳ của Mộ Dung Phong ta. Cô nương khiến lòng ta thật lạnh lẽo. Cho dù Mộ Dung Phong chưa trở về cũng không thể an tâm giao Tư Mã Nhuệ cho cô nương chiếu cố được. Nay ta cũng đã trở về rồi, không cần biết ai đến trước đến sau, ai chiếm trước chiếm sau, chỉ bằng tấm lòng chân thành của ta, ta thật muốn nhìn xem giả như một thời gian sau, Tư Mã Nhuệ rốt cuộc sẽ yêu thương ai! Ta yêu chàng, sẽ không cho phép bất kỳ người nào phạm chàng. Chỉ cần còn yêu, ta nhất định ở lại cạnh chàng, tuyệt đối sẽ không rời bỏ chàng trước. Ta thật mở to mắt ra xem cô nương làm thế nào ứng phó!”

Mạnh Uyển Lộ trong lòng chấn động nữ nhân này yêu Tư Mã Nhuệ không kém nàng nửa phần, hơn nữa không hiểu vì sao trong lòng lại phát ra một tia kinh sợ. Nhưng là bây giờ không thể lùi bước nữa rồi, sẽ không chỉ mất đi Tư Mã Nhuệ mà còn là bôi nhọ thân phận nữ nhi Mạnh đại học sỹ. Như thế nào lại bảo nàng đi nhận thua, bất quá chỉ là vừa mới bắt đầu nàng không tin Tư Mã Nhuệ đối với nàng không mấy may thương tiếc.

“Phong nhi” Tư Mã Nhuệ cảm động đến không nói thành lời. Nữ nhân này thật đáng để hắn trả giá cả đời. Khó trách Hoàng thúc đã từng nói gặp được Phong nhi chính là phúc khí của hắn. Hắn Tư Mã Nhuệ có phúc đức gì? Thế nhưng Mộ Dung Phong lại yêu hắn sao? Thật là may mắn.

Hợp Ý Uyển bốn bề vắng lặng. Cả đình viện tràn ngập hương hoa an tĩnh diễm đạm.

Thái hậu tự mình hạ chỉ phân phó hạ nhân treo miễn nhiều bài do tự tay mình viết ở đại môn Hợp Ý Uyển. Biết rằng Mộ Dung Phong vừa trở về sẽ có thực nhiều người nóng lòng muốn tới thăm, tỷ như Mộ Dung Thiên, tỷ như Mộ Dung Tuyết nhưng Tư Mã Nhuệ cùng Mộ Dung Phong hơn nửa năm chưa hề gặp mặt hẳn là sẽ có rất nhiều chuyện muốn nói, rất nhiều việc muốn làm cùng nhau. (Miễn nhiều bài: ý là cái thể “Đừng làm phiền” treo ngoài cửa ấy các nàng. Còn nói chuyện gì làm chuyện gì mà hem mún người ta làm phiền thì ta cũng ham hồ mún bít a XD)

Cho nên, cho treo đèn lồng đỏ báo hỷ lại treo miễn nhiều kim bài. Bất luận người nào muốn gặp Mộ Dung Phong cũng phải chờ thời điểm miễn nhiều bài được tháo xuống mới có thể gặp.

Chiều muộn nổi lên một trận cuồng phong, nháy mắt một trận bụi lá vùn lên như đang múa một điệu vũ. Xuân Liễu muốn trở về bôi thuốc của Lệ phi, nhất thời phấn khích, không thể không nói Ô Mông quốc chính là thiên đường được liệu.

Mộ Dung Phong tắm rửa thay ra một bộ xiêm y mộc mạc, tóc dài tùy ý buông xuống, tâm tĩnh lặng đến ngột ngào. Có thể ở cạnh người mình yêu, vui vẻ khoái hoạt như thế thật chân thật.

Tư Mã Nhuệ nghe thấy tiếng mưa gió vùn vù bên ngoài nhưng tâm tình lại thấy thật tốt không hề có một điểm bi ai. Bây giờ như vậy là tốt nhất, không còn phải tưởng niệm nữa, có thể cùng người mình yêu mặt đối mặt thật tốt.

Nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Mộ Dung Phong, hắn mỉm cười ngấm nàng. Ngấm vẻ mặt thẹn thùng cùng vui sướng. Chỉ nghĩ đến thôi trong mắt người kia đã ngấn lệ, một chiếc hôn nhẹ nhàng đáp xuống đôi mắt thâm

thúy kia. Nước mắt âm ẩm ướt nói rằng nàng cũng nhưng nhớ hân khiến cho trái tim bi ai mong mỏi của hân như nhói lên. Thân thể ẩm áp lẳng lặng tiến thẳng vào lòng hân, thật mềm mại. Xung quanh dường như thời gian đang ngưng lại trong một mảnh tĩnh lặng chỉ lắng nghe nhịp đập trái tim của đôi phương.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, chỉ biết ngoài cửa sổ mưa gió đang gào thét ngày càng dữ dội, khoảnh khắc tưởng niệm này toàn bộ siết thành cái nắm tay thật chặt, mười ngón tay đan vào nhau lưu luyến. Tư Mã Nhuệ cúi đầu nhìn khuôn mặt mơ hồ u buồn cùng đôi mắt còn hoen lệ của Mộ Dung Phong gần từng tiếng: “Phong nhi, kiếp này, nàng là thê tử của ta. Kiếp sau nàng cũng vẫn là thê tử của ta. Ta mong chúng ta đời đời kiếp kiếp cùng nhau không chia lìa. Nếu nàng phải đi hãy nhớ mang ta theo cùng. Từ nay nàng ở đâu ta ở đó.”

Mộ Dung gật đầu nhẹ nhàng thì thầm: “Tư Mã Nhuệ, ta yêu chàng.”

Một cái hôn ngăn chặn hết thảy những ngôn từ chưa kịp nói ra, trong mưa gió chấn động, hết thảy mọi chuyện đều tốt đẹp cùng trời đất. Một đêm nay, không còn thương tâm khổ sở. Một đêm nay không còn nhưng nhớ bất lực. Một đêm nay, yêu chính là sở hữu toàn bộ.

Có thể ôm nhau triền miên, có thể nắm tay người yêu lắng nghe nhịp thở của hân [nàng] từ từ trôi vào giấc ngủ thật là hạnh phúc, thật là mãn nguyện.

Từ nay về sau, bên gối luôn là hơi thở của người mình yêu thương. Từ nay về sau sẽ không còn cô đơn.

Triền miên đây đưa như thế trên thế gian này chỉ có hai người bọn họ. Bọn họ tự do hưởng thụ ngọt ngào.

Thẳng đến sáng sớm không còn nghe thấy tiếng mưa nữa. Hai người yêu nhau vẫn biếng nhác trụ lại trên giường như đã chẳng còn nhớ tới bất kỳ ai, tưởng như chỉ như thế ôm nhau đến thiên địa lão hoang cũng không thấy phiền chán.

Chẳng cần nghe ai nói, chẳng cần biết đúng sai, chẳng cần quan tâm cái gì nên với chả không nên, chỉ cần yêu thật tốt. Mộ Dung Phong nghĩ, yêu chính là thế, không thể đem đạo lý ra giảng giải được! Hồ đồ cũng được, ích kỷ cũng được, mặc kệ hết đi.

118. Chương 118

Buổi sáng, một đôi thiên hạ đã ở tại Hợp Ý Uyển ba ngày, rốt cục quyết định hạ xuống miễn nhiều bài, có một số người cùng việc sự thật luôn không tránh khỏi, không phải sao?

Mộ Dung Phong nói nàng muốn nhìn một chút Mộ Dung Thiên cùng Mộ Dung Tuyết.

Tư Mã Nhuệ trầm ngâm một hồi, chỉ nói: “Thấy Mộ Dung Tuyết, nàng có lẽ sẽ giết mình, nàng ta đã không phải Mộ Dung Tuyết trước kia, nàng rời đi thời gian nửa năm này, trong cung đã xảy ra rất nhiều chuyện tình, có một số việc chỉ sợ là nàng không thể tưởng tượng.”

Mộ Dung Phong ở trong ảo giác cũng mơ hồ gặp qua Mộ Dung Tuyết, nhưng rất ít, cho nên đối với chuyện của nàng cùng Mộ Dung Thiên biến hóa không hiểu biết nhiều. Nghe Tư Mã Nhuệ nói như vậy, có chút nghi hoặc, cái tiểu cô nương đơn thuần kia tại trong hoàng cung cực kỳ nguy hiểm này còn được không?

Hoàng Thượng có hay không vẫn còn duy trì quyền luyến như lúc đầu đối với nàng?

“Mộ Dung Tuyết nay ở chỗ của Lưu thị trước đây – Hòa Dương cung, nàng nếu là muốn đi thăm nàng ta, phải đi vào trong đó.” Tư Mã Nhuệ nhẹ giọng nói, “Chính là, sợ là sẽ có bị ai cảnh còn người mất.”

“Phụ hoàng nay đối với nàng như thế nào?” Mộ Dung Phong nhẹ giọng hỏi, biểu tình của Tư Mã Nhuệ làm cho nàng không tự chủ được sinh ra ý lo lắng, “Thân thể của nàng đã khôi phục hay chưa?”

“Ta cùng nàng đi xem đi.” Tư Mã Nhuệ nhẹ giọng nói.

“Ân.” Mộ Dung Phong gật đầu.

Trong Hòa Dương cung tái kiến Mộ Dung Tuyết, Mộ Dung Phong quả thực không thể tin được trước mặt chính là Mộ Dung Tuyết nhu nhược bất lực, tiểu cô nương gặp được sự tình chỉ biết nén giận, Mộ Dung vương phủ tứ tiểu thư chỉ biết thương tâm rơi lệ trước kia.

Mới nửa năm ngắn ngủn, Mộ Dung Tuyết thể nhưng lại biến hóa lớn như thế?!

Tóc đen vẫn cao, cao quý thanh lịch, ánh mắt thâm tàng bất lộ, đôi mắt quyến rũ đa tình, trên nét mặt đã có ẩn ẩn kiên nhẫn cùng mưu kế.

Bên cạnh không thấy Xuân Hỉ mà nàng quen thuộc, đổi thành một cái tiểu nha đầu mi thanh mục tú.

Nhìn thấy Mộ Dung Phong, Mộ Dung Tuyết cũng là vui sướng, hơn nữa cũng không che giấu, cho lui hạ nhân, nắm tay Mộ Dung Phong, trong mắt rưng rưng, hô lên: “Tam tỷ, Tiểu Tuyết nhớ người.”

Mộ Dung Phong nhìn nàng, có chút ngoài ý muốn, nhin không được nói: “Tiểu Tuyết, muội như thế nào nhanh như vậy liền trưởng thành, vì sao trong ánh mắt giống như nhiều ẩn nhẫn?”

Mộ Dung Tuyết thùy hạ mi mắt, hơn nửa ngày không nói gì, trầm mặc hơn nửa ngày, mới nâng lên ánh mắt, cố gắng nuốt xuống lệ ý trong mắt, thần nhiên nói: “Hoàng cung này không dung hạ người đơn thuần còn sống, Tiểu Tuyết cũng là bất đắc dĩ, liền theo như lời đại tỷ, nếu là nghĩ muốn sinh tồn tại đây trong hoàng cung này, làm được người đứng trên kẻ khác, chỉ có thể so với người khác ti bỉ, so với người khác lãnh khốc hơn.”

Mộ Dung Phong không tiếng động.

Nàng nay mới biết Tư Mã Nhuệ nói không sai, chính là, chuyện gì làm Mộ Dung Tuyết như thế?

“Ta hôm nay muốn đi xem một người, người này cùng tỷ tỷ còn có chút quan hệ, không biết tỷ tỷ có thể có hứng thú cùng ta đi nhìn một chút?” Mộ Dung Tuyết nhìn Mộ Dung Phong, ngữ khí thần nhiên, thật sự tìm không ra dấu vết Mộ Dung Tuyết mà Mộ Dung Phong nhận thức trước kia, đến mơ hồ có vài phần hương vị giống Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Phong có chút ngạc nhiên nhìn Mộ Dung Tuyết, không nói gì.

“Tỷ tỷ không cần đoán, thấy người sẽ biết. Người này sợ là tỷ tỷ cũng nghĩ gặp. Nếu không có nàng, tỷ tỷ cũng không phải chịu khổ nửa năm hôn mê này, làm hại Tứ thái tử thất hồn lạc phách như thế. Nếu là không có người này, sợ là Tiểu Tuyết cũng không có khả năng trưởng thành nhanh như vậy.” Mộ Dung Tuyết thần nhiên, trong giọng nói không có chút ý thương tiếc, trong lời nói tựa hồ là đối với người này hận thấu xương, lại nói thần nhiên, thực ẩn nhẫn.

Mộ Dung Phong hơi hơi sững sốt, chẳng lẽ là Lưu phi?

Tư Mã Nhuệ không có hé răng, nhiệm vụ của hắn chính là lẳng lặng cùng Mộ Dung Phong, có thời gian nửa năm không ở tại đây, trong hoàng cung đã xảy ra rất nhiều chuyện tình, cần chính nàng chậm rãi đi nhận, có một số việc là rất khó nhận, cho nên không thể tưởng tượng.

Thấy “Tư Quá Uyển” ba chữ, Mộ Dung Phong hơi hơi sững sốt một chút, chẳng lẽ thật là Lưu phi? Chẳng lẽ cho tới bây giờ Tư Mã Cường cùng Lưu phi, Hồng Ngọc ba người còn bị nhốt tại bên trong?

Theo trí nhớ trước lúc rời đi, lúc ấy Hoàng Thượng phân phó người đem danh hào Lưu phi, danh hiệu thái tử của Tư Mã Cường hết thảy triệt hồi, cùng Hồng Ngọc cùng nhau tiến vào Tư Quá Uyển, không thể bước ra nửa bước. Ở trong ảo giác chính mình cũng đã từng theo Tư Mã Nhuệ tới người này, cũng từng nghe Tư Mã Cường nói qua tình cảm của hắn đối với nàng, kỳ thật đã không còn oán hận người này, nếu không có bọn họ, nàng như thế nào sẽ biết chính mình là để ý Tư Mã Nhuệ như thế đâu?

Có phải hay không nay còn bị nhốt tại bên trong?

Trong lòng nghĩ, trong lòng mờ mịt, nhin không được cầm tay Tư Mã Nhuệ, Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng cầm lại tay nàng, nhẹ nhàng nắm chặt một chút an ủi, sau đó vẫn nắm không có buông ra.

Đại môn đóng chặt, Mộ Dung Tuyết phân phó người mở ra, đập vào mặt một trận gió âm lãnh, trong viện này rất nhiều cây, nhưng lâu không sửa sang lại, cỏ mọc so với người còn cao hơn, tự nhiên có chút âm lãnh.

Chợt vừa nhìn thấy Tư Mã Cường, Mộ Dung Phong thật sự là hoảng sợ, như thế nào thành bộ dáng như thế. Râu thật dài, loạn bùng bùng, ánh mắt đục ngầu, vẻ mặt đại ra, cả người liền đứng như vậy, dưới ánh mặt trời, một thân bi ai.

“Tư Mã Cường?...” Mộ Dung Phong gian nan hô lên cái tên này, như thế nào nay lại thành bộ dáng này, cái người tự tin trước kia đâu? Cái người đem đao đặt tại trên cổ chính mình, đồng thời làm bị thương chính mình, thì thầm nói, “Mộ Dung Phong, một đao này ta sẽ dùng cả đời trả lại nàng” đâu? Hắn dễ dàng bị gục ngã như thế sao?

Tư Mã Cường cả người chấn động, quay đầu ngơ ngác nhìn Mộ Dung Phong, chậm rãi có nét tươi cười nổi lên trên khuôn mặt. Cả người lập tức ôn hòa rất nhiều, tựa hồ là không tin, dùng thanh âm hơi hơi khàn khàn, chần chờ mà vui mừng nói: “Nàng thế nhưng đã trở lại, như thế, thật tốt. Ta thực vui vẻ.”

Mộ Dung Phong thế nhưng có chút khổ sở, hắn đã như thế, không biết bộ dáng Lưu phi như thế nào?

Tư Mã Cường nhìn chằm chằm Tư Mã Nhuệ, ánh mắt đột nhiên mát lạnh lên, thì ra là rơi lệ, thán một tiếng, cảm khái không nói nên lời, “Người chung quy là may mắn, nàng thế nhưng lại vì người trở về, thế nhưng lại im lặng buông khép lại hai mắt, trở về bên người mặc cho lúc này rất nhiều hỗn loạn, Tư Mã Nhuệ, ta thật sự là hâm mộ ngươi, hâm mộ ngươi có phúc khí này!”

“Người, người như thế nào biến thành bộ dáng như thế?” Mộ Dung Phong khổ sở nhìn người này, nàng cũng không hận người này, kỳ thật hắn cũng không có xúc phạm tới nàng, hành vi lúc ấy đều chỉ là vì bảo hộ mẫu thân của chính hắn, nhất thời nóng lòng ra hạ sách, nhưng, vì sao thành bộ dáng như thế?

“Tự nhiên là do mẫu thân hắn một lòng trù tính vì hắn gây ra.” Mộ Dung Tuyết lạnh lùng nói, “Nếu là không có Lưu thị tâm cơ ác độc kia, có lẽ hắn cũng không đến như thế, biến thành kết cục như vậy, ngay cả thê tử cũng không thể gặp mặt.”

Tư Mã Cường nhẹ nhàng thở dài, không hề lên tiếng.

Mộ Dung Tuyết dẫn Mộ Dung Phong đến trước một gian phòng ở mặt sau, đối với thủ hạ nói: “Đưa Lưu thị đi ra gặp ta.”

Có người đi vào, một hồi, một nữ nhân từ bên trong đi ra, là người từ đêm đó trên xe ngựa nàng gặp qua một lần cuối sau không còn có ấn tượng - Lưu phi, mà nay là Lưu thị. Gầy yếu rất nhiều, dung nhan đến vẫn là sạch sẽ, chính là phong trần đã nhiễm trên đuôi lông mày, ánh mắt nhiều hơn phần oán trách, thiếu phần ác độc, sợi tóc trong lúc đó đã muốn xám trắng.

Nhìn Mộ Dung Tuyết, quỳ gối xuống, cứng ngắc nói: “Lưu thị gặp qua Tuyết phi nương nương.”

119. Chương 119

Mộ Dung Tuyết lấy thật dài khẩu khí, oán hận nói: “Lưu thị, nay Xuân Hỉ đi đã được trăm ngày, trong lòng ngươi có được qua?”

Xuân Hỉ đi? Có ý tứ gì? Mộ Dung Phong kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết thế nhưng không có xem nàng, chính là nhìn chằm chằm Lưu thị, lạnh lùng nói: “Người, nữ nhân tâm địa ác độc như thế, nếu không phải có Xuân Hỉ trung thành cứu ta, sợ ta nay đã không thể đứng ở trước mặt ngươi. Người hại ta mất đầu thai, lại hại ta mất nha đầu bên người, tuy chỉ là nô tỳ, nhưng cũng là cùng Mộ Dung Tuyết ta từ bé đến nay, ta hôm nay đến xem ngươi, ngươi coi như là Xuân Hỉ lại đây xem ngươi đi.”

Lưu thị thản nhiên nói: “Chỉ có thể nói là Lưu thị ta tính kế như vậy, thế nhưng lại bại bởi một cái nô tài, đến phải chúc mừng Tuyết phi nương nương, nay rốt cục thì làm chủ Hòa Dương cung, ngay cả Lệ phi kia cũng không phải đối thủ của ngươi, ngoan ngoan dọn ra khỏi Hòa Dương cung.”

“Hừ!...ngươi biết đến thật không ít, một cái Hòa Dương cung nho nhỏ, Mộ Dung Tuyết ta không để vào mắt, ta muốn ngươi còn sống, nhìn ta như thế nào đi từng bước một ngồi được trên vị trí mà ngươi trước đây nghĩ cũng không dám nghĩ.” Mộ Dung Tuyết lạnh lùng nói, “Cũng không uổng ngươi buông tha kẻ bên người tối tin cậy Triệu Cương đến đối phó ta, chính là đáng tiếc đôi thiên hạ kia, nếu là có thể cứu được bọn họ, có lẽ đã thành toàn một đôi uyên ương, nay bọn họ có lẽ tại dưới đất kia cũng gần nhau gần bó.”

“Phi, nhắc đến người nọ làm ta bực mình, ta bồi dường hấn như vậy, là một cái nô tài, nguyện ý buông tha tiền đồ của chính mình, thế nhưng ngay cả vì chính mình người nhà cũng không cố, thật sự là uống phỉ ta coi trọng hấn.” Lưu thị khinh thường nói.

Mộ Dung Phong là càng nghe càng hồ đồ, Xuân Hỉ xảy ra chuyện gì? Chuyện này cùng Triệu Cương kia có quan hệ gì? Nhìn Tư Mã Nhuệ, vẻ mặt khó hiểu.

Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng ở bên tai Mộ Dung Phong nói, “Ta nghĩ Mộ Dung Tuyết sẽ nói cho nàng, người ngoài chỉ biết là, nô tỳ của Mộ Dung Tuyết cùng kẻ Lưu thị phải đi qua Triệu Cương yêu đương vụng trộm, bị người bắt được tại hiện trường, Xuân Hỉ cắn lưỡi tự sát tại chỗ, Triệu Cương bị trượng đánh mà chết.”

Mộ Dung Phong biến sắc, nghe qua giống như không đơn giản như vậy.

“Biết tỷ tỳ tò mò, muội muội nói cho tỷ nghe.” Mộ Dung Tuyết phân phó hạ nhân rời đi, ngữ khí thần nhiên, lộ ra hận ý, nói, “Tỷ tỳ hấn là còn nhớ rõ Triệu Cương mà Lưu thị phải ở bên người Tiểu Tuyết đi. Nói đến, Tiểu Tuyết thực hấn là hảo hảo cảm ơn Lệ phi, nếu là không có nàng âm thầm tương trợ, Tiểu Tuyết hôm nay sớm là bộ dáng như Lưu thị, sống không bằng chết. Triệu Cương kia, vốn là tâm phúc của Lưu thị, vì giúp Lưu thị từ Tư Quá Uyển đi ra trở về Hòa Dương cung, thế nhưng thừa dịp thời điểm Tiểu Tuyết tịch mịch, “câu dẫn” Tiểu Tuyết, cũng là Tiểu Tuyết không hiểu chuyện, thế nhưng lại đem hấn trở thành người có thể tin tưởng, giữ ở bên người. Một đêm kia, Lưu thị lấy người nhà Triệu Cương ra áp chế, bức Triệu Cương ở trong nước trà của Tiểu Tuyết cho vào xuân dược, làm cho Hoàng Thượng thấy ta “câu dẫn” Triệu Cương, mà bị Hoàng Thượng hạ đại lao. May là Lệ phi phát hiện, nói cho Xuân Hỉ, Xuân Hỉ đem lên vào tù, lấy xuân dược dụ hoặc Triệu Cương lúc đó cũng bị nhốt tại trong ngục, bị hủy thân nữ nhi, sau khi bị người phát hiện, chỉ nói là vì thích Triệu Cương, nghe theo mưu kế của hấn, ở trong nước trà của ta kê đơn, hủy thanh danh của ta, Lưu thị đáp ứng sau khi sự thành liền cho hai người bọn họ rời cung thành thân. Triệu Cương bị trượng đánh mà chết, Xuân Hỉ cắn lưỡi tự sát, phút cuối cùng nói, thiếu người ta, tự nhiên muốn bồi, không nghĩ để Triệu Cương trên đường đến hoàng tuyền tịch mịch, cho nên bồi hấn.”

Nói đến đây, Mộ Dung Tuyết đã muốn lệ doanh vành mắt, lại cười nói: “Hoàng Thượng biết hiểu lầm ta, mới thả ta đi ra, lần nữa giải thích, trong lòng ta khổ sở, thầm nghĩ tránh đi Hoàng Thượng, chuyên tâm đèn nhang, lập hương án, thứ nhất là muốn tưởng niệm tỷ tỳ, thứ hai là muốn tiễn Xuân Hỉ lên đường, miễn cho bên kia không có người chiếu cố bị người ta khi dễ.”

Lại thở dài một tiếng, nói: “Hòa Dương cung kia, Tiểu Tuyết thật sự là hai tiến hai ra, nay tâm đã chết, lại cho Hoàng Thượng, cũng bất quá là thân thể này của Tiểu Tuyết mà thôi. Chữ tình, hoàng cung này thật sự không có, nếu hấn yêu ta, thì sẽ tin ta, nếu hấn tin ta, như thế nào đã cho rằng ta “câu dẫn” nô tài? Lúc ấy ta thân thể tổn hại, trong đại lao thiếu chút nữa đã đánh mất tánh mạng, nếu không phải Lệ phi làm cho Xuân Hỉ vụng trộm mang dược đem vào tù cho ta, đến khi trở ra có lẽ chính là thi thể Tiểu Tuyết thôi.”

Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng nắm tay Mộ Dung Phong, cảm giác được thân thể nàng khẽ run lên, hoàng cung này, kỳ thật từ xưa như thế, chính là người ngoài không biết, cứ cho là hoà hợp êm thấm, phú quý bức người mà thôi.

Lưu thị quỳ trên mặt đất, vẫn không có ngẩng đầu, lúc này bỗng nhiên ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái thấy Mộ Dung Phong, cả người ngây ngẩn, không biết như thế nào cho phải.

Thời điểm Mộ Dung Tuyết vừa mới vào, nàng thật đúng là không có để ý, chỉ nghĩ đến lại là Mộ Dung Tuyết tới tìm nàng giải hận. Nay, thế nhưng thấy được Mộ Dung Phong mà mọi người đều nghe đồn đã chết nửa năm, ánh mắt kia, thế nhưng chính là ngây người, trong lòng giống như nói, nữ nhân này, không phải đã chết sao? Như thế nào lại đã trở lại?

Nàng biết con mình thích nữ tử này, trong thời gian nửa năm tại Tư Quá Uyển này, con thường thường lại một mình ngắm người, con mình không quá thích văn chương tranh chữ, thế nhưng cũng cầm lấy bút, luôn luôn tại họa bức họa một người, nữ tử trong bức họa kia rõ ràng chính là Tứ thái tử phi Mộ Dung Phong. Làm cho nàng lấp bắp kinh hãi, con khi nào thì coi trọng một nữ tử như thế, ngay cả là Hồng Ngọc, lúc ấy đều chỉ là vì làm cho con đạt được danh hiệu thái tử mà tính kế, hai người sống những ngày bình thần, cũng là bởi vì con của chính mình không phải một người phong tình, Hồng Ngọc cũng quả thật đối con không sai, sống thật bình thần.

Mà nay, con thế nhưng thích một nữ tử, mà nữ tử này, dĩ nhiên lại là phi tử của Tứ thái tử tối bất hảo không chịu nổi, Mộ Dung Phong.

Thậm chí, vì Mộ Dung Phong, con của chính mình trong cuộc đời lần đầu tiên oán trách nàng, chính là hỏi nàng, vì sao phải thương tổn Mộ Dung Phong vốn cùng việc này không quan hệ, nữ tử thiện lương đơn thuần kia?

Lưu thị cúi đầu, con là một người mạnh mẽ, sợ là thích, cũng chỉ có thể là chôn ở trong lòng, không chịu nói ra, khổ cũng chỉ có chính hấn mà thôi.

Nhìn Mộ Dung Tuyết, Mộ Dung Phong khe khẽ thở dài, hoàng cung này thật sự là không chịu được như thế sao? Mới rời đi bất quá là thời gian nửa năm, Mộ Dung Tuyết liền từ một nữ tử đơn thuần ngây thơ trở thành nữ tử hồ hững thanh tỉnh như thế?! Từ một nữ tử đơn thuần yêu Hoàng Thượng trở thành một nữ tử chính là để sinh tồn mà trả giá thân thể?! Nhìn nhìn Lưu phi quỳ trên mặt đất, nhớ tới lần đầu thấy bộ dáng nàng, vẫn là một nữ tử đầy đặn quyến rũ, nhìn Hoàng Thượng, vẻ mặt ngọt ngào cười, nay, cũng là vẻ mặt phong trần cùng tiêu tụy, quỳ trên mặt đất.

Lưu thị đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Mộ Dung Phong, âm thầm xót xa cười, đột nhiên thỉnh linh nói: “Tứ thái tử phi, ngài thế nhưng đã trở lại, đến làm cho Lưu thị thật sự là ngoài ý muốn. Chính là, nghe nói Tứ thái tử mới nạp một vị phi tử, là nữ nhi của Mạnh đại học sĩ, Mạnh Uyển Lộ. Ngài cũng biết Mạnh Uyển Lộ kia là loại người nào sao? Thế nhưng làm cho Tứ thái tử không thể không thú? Tuy rằng là không thích, cũng không thể tùy ý đuổi ra ngoài?”

120. Chương 120

Thật vậy, Mộ Dung Phong cũng cảm thấy thật kỳ lạ. Không rõ là vì sao? Tuy rằng trong ảo giác nàng đã từng nhìn thấy cô nương ta là do Ngụy đại nhân đưa tới. Ngụy đại nhân hình như là hảo bằng hữu của nữ nhi Mạnh đại học sỹ. Cũng có thể là như vậy đi. Nhưng về phần Tư Mã Nhuệ nàng thế nào cũng không hiểu nổi. Hấn kiêu ngạo như vậy, lại cứng đầu như vậy lẽ nào lại chịu để cho người ta sắp xếp?

Năm đó, lúc hấn cưới nàng vào phủ, trong phủ chẳng ai đoán hoài gì đến nàng. Nhưng lần này dù Tư Mã Nhuệ không để ý đến Mạnh Uyển Lộ nhưng lại để cho nàng ở phủ Tứ thái tử muốn làm gì thì làm. Thậm chí Hoàng thượng còn đích thân ban hôn cho nàng ta. Nghe qua quả thực có điểm kỳ lạ.

Tư Mã Nhuệ khe khẽ thở dài, lén nhìn qua Mộ Dung Phong do dự không biết nên giải thích thế nào. Hơn nửa ngày hấn mới nhẹ giọng nói: “Nói đúng ra thì Mạnh Uyển Lộ chính là cháu gái bên ngoài của phụ hoàng. Năm đó tiên hoàng có một vị nữ nhi định gả cho Mạnh gia, nhưng sau đó bà ấy lại thích phụ thân của Mạnh đại học sỹ nên mới tạo ra một đoạn tình oan nghiệt –”

“Thôi đi, vẫn là để ta nói thì hơn. Tứ thái tử e ngại như thế là vì sợ việc xấu trong nhà truyền ra ngoài không bằng cứ để ta nói. Ta đã như thế này rồi, còn sợ gì nữa.” Lưu thị đột nhiên lạnh giọng cười, “Mạnh Uyển Lộ chính là nữ nhi của Mạnh đại học sỹ đương triều. Mạnh đại học sỹ lại là con riêng của tỷ tỷ Hoàng thượng, là con riêng của tỷ tỷ Hoàng thượng cùng một thị vệ trong Mạnh phủ. Nếu không có chuyện này, xét về thân phận hấn Mạnh Uyển Lộ cũng là một quận chúa, nếu có thấp hơn Vân Tuệ quận chúa ít nhất cũng còn cao hơn Hồng Ngọc, cho nên nàng chỉ được coi là một thiên kim mà thôi. Tỷ tỷ của Hoàng thượng thực ra trước đây là một công chúa được Hoàng thượng hết mực sủng ái. Năm đó, công tử Mạnh gia là một tài tử nổi tiếng ở kinh thành. Không chỉ tài mạo xuất chúng, tài học còn được người đời xưng tụng, tiên hoàng vừa nhìn đã thích liền đem nữ nhi của mình hứa gả cho Mạnh công tử. Lúc này, Mạnh công tử đã có thê nhi, phu thê thâm tình hòa thuận. Vị công chúa này bộ dáng xinh đẹp hơn người, thân phận cao quý, tính tình lại mạnh mẽ nàng không chịu chia sẻ phu quân mình cho người khác, — chỉ sợ Mạnh cô nương cũng không tha thứ nổi cho tổ mẫu của nàng, — không chỉ buộc Mạnh công tử lưu thê lấy mình còn không cho phép Mạnh công tử thăm nom đứa nhỏ. Mạnh công tử là người tính cách ôn hòa không chấp nhất, nhưng nàng lại thích một thị vệ trong Mạnh phủ. Năm rộng thág dài nàng cùng thị vệ ấy có tư tình làm cho Mạnh công tử u buồn mà chết. Lúc nàng sinh ra phụ thân Mạnh Uyển Lộ vẫn là con dâu của Mạnh gia nên vẫn lấy họ Mạnh, kế thừa gia sản nhà họ Mạnh. Sau đó, tiên hoàng biết chuyện liền truất phế danh hiệu công chúa, cũng không cho hậu nhân của công chúa được kế thừa vương vị. Thế nhưng vị công chúa này không những không hối cải còn tự mình mai mối cho đứa cháu gái, kiên quyết gả nàng cho Tứ thái tử.

Tứ thái tử cũng vì ngại đối phương là bác ruột của mình không thể cự tuyệt cũng không thể hạ hưu thư. Vị công chúa bị phế truất năm đó, tính tình cũng chẳng thay đổi là bao, ngay cả tiên hoàng cũng chỉ còn thể tùy ý nàng hồ nháo, đừng nói đến Hoàng thượng đối với vị tỷ tỷ này lại càng đau đầu.”

Mộ Dung Phong cười lạnh. Hoàng cung này cũng thật là náo nhiệt. Quả là loạn thất bát tao.

Tư Mã Nhuệ cười khổ nhìn Mộ Dung Phong: “Lưu thị tuy là tội phụ nhưng lời bà ấy nói không sai. Bác của ta tính cách mạnh mẽ lại chuyên quyền độc đoán. Mạnh Uyển Lộ tính ra là tiểu bối của ta, tính cách cùng tổ mẫu nàng cũng tương tự nhau. Chỉ vì tổ phụ năm đó quá tức giận bà tự tung tự tác nên đã phế truất danh hiệu công chúa của bà, cũng không thừa nhận bà là nữ nhi, cho nên hậu nhân của bà cùng Tư Mã gia không hề có quan hệ chứ đừng nói là thân thích. Nhưng mà phụ hoàng ngoài việc không thừa nhận danh hiệu của bà cũng không bạc đãi bà. Bà muốn gả cháu gái cho ta liền nháo đến tận trong cung, nói là thương tiếc ta, nói là mẫu thân ta bất hạnh mất sớm mà cháu gái bà tính tình hiền thực nhất định phải gả cho ta. Phụ hoàng ngại bà nên đáp ứng. Ta không chịu đã đuổi về nhưng bác lại lấy cái chết ra uy hiếp ta. Ta thật đau đầu. Nàng không có ở đây, ta chẳng có tâm tình để ý đến việc này nữa. Nay nàng cũng đã về rồi, ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết.”

Mộ Dung Phong thực tình cũng không để bụng. Nếu ngay đến cả Đồng Vi Vi còn nói nếu không có nàng Tư Mã Nhuệ và Mạnh Uyển Lộ đã có thể phát sinh tình cảm thì tổ mẫu nàng ta làm như thế cũng là bình thường thôi. Nhưng mà đem Xuân Liễu của nàng đánh ra thành cái bộ dạng kia thì nàng thực để bụng. Bất kể thế nào Xuân Liễu cũng vì thương nhớ nàng mới như vậy, có lý nào lại tùy tiện đánh Xuân Liễu thành ra như thế.

Về phần Tư Mã Nhuệ xử lý thế nào nàng cũng không quá để tâm. Chỉ cần trong lòng Tư Mã Nhuệ không có nữ nhân này, mặc kệ nàng ta có náo loạn thế nào cũng không thể lay chuyển được hẳn.

“Tứ thái tử phi, chỉ sợ lúc này ngươi không có khả năng độc chiếm thái tử rồi. Mạnh Uyển Lộ kia là người thế nào ta không biết nhưng tổ mẫu nàng thế nào ta lại rất rõ. Tiên hoàng cùng Hoàng thượng đối mặt với nàng quần bách thế nào ta cũng từng thấy qua. Bà ta nếu không muốn cho cháu mình độc chiếm thái tử thì nhất định cũng đòi nữ nhất phu cho bằng được. Hoàng cung xem ra lại sắp có một màn náo loạn.” Lưu thị cười tươi thoát nhìn có chút sợ hãi nhưng không dấu được vẻ chờ mong. Thời điểm nhìn thấy Mộ Dung Phong, trong lòng thị liền không thoải mái, như thế nào nàng lại trở lại hơn nữa còn rất khỏe mạnh khoái hoạt như thế. Nghĩ đến con mình khổ sở thế nào thị liền thấy khó chịu.

“Có sao chứ?” Mộ Dung Phong cười nhạt. “Dù nàng có náo loạn thế nào, trừ phi Tư Mã Nhuệ trong lòng có nàng, nếu không bề trên cũng chẳng thể làm gì được.”

Lưu thị sững sốt, nửa năm không thấy, Mộ Dung Phong này thị thực không quen. Thành thực cùng hẳn lại giống như bản thân nàng vốn yên tâm rằng sẽ không có sự tình ngoài ý muốn phát sinh, như thể mọi sự đều nằm trong tay nàng vậy. Nữ tử ngây ngô, kích động trên xe ngựa đêm đó sớm đã không còn thấy tung tích chỉ còn lại một nữ nhân thành thực quyền rũ.

Nàng làm thế nào mà sống sót được? Không phải chuẩn bị đối phó mình chứ?

Mộ Dung Phong trong lòng không hề e sợ. Nếu đã yêu một người, nếu đã không vượt qua nghìn năm đến vương triều cổ đại này, nàng nhất định phải tuyệt đối yêu thương, tuyệt đối trân trọng không để bản thân mình hối tiếc.

Lưu thị nhìn theo bóng người dần khuất mới bước lại gần nhìn con. Tư Mã Cường vẻ mặt bình thản đang ngồi trong viện, mi mắt khép hờ suy nghĩ những gì không ai biết.

Nghe thấy bước chân mẫu thân tới gần, Tư Mã Cường liền quay đầu lại cười rạng rỡ: “Nương, nàng còn sống trở lại hơn nữa còn là sống rất tốt. Nhi thần thật sự vui mừng!”

Lưu thị sững sốt rồi rơi lệ. Con thị trong lòng quả thực còn vương bận. Hồng Ngọc từ khi trở về nhà mẹ đẻ dưỡng thương hẳn chuyện gì cũng chưa từng hỏi qua, thì ra tâm tình tất cả đều đặt trên người Mộ Dung Phong rồi.

“Cường nhi, con sao lại yêu một nữ nhân không nên yêu làm gì?” Lưu thị trong lòng khổ sở nhẹ giọng hỏi.

“Nương, là con tình nguyện, cả đời nguyện ý.” Tư Mã Cường nhẹ nhàng đáp, nhìn cánh cửa đại môn dần khép lại đầy mắt nhuốm một nét cười thỏa mãn.

121. Chương 121

Vừa ra khỏi đại môn Tư Quá Uyển đã thấy Yên Ngọc hốt hơ hốt hải chạy đến. Nhìn thấy đoàn người nàng vội vàng thi lễ: “Yên Ngọc mạo muội. Tứ thái tử, Tứ thái tử phi, tổ mẫu của Mạnh cô nương đang ở Hợp Ý Uyển nói là muốn tìm Tứ thái tử phi nói chuyện.”

Mộ Dung Phong hơi nhíu mày một chút. Thật thú vị nha, chuyện gì phải đến cuối cùng cũng đến.

Tư Mã Nhuệ nghe xong lửa giận phùng phùng. Mấy ngày trước Phong nhi không ở đây, tâm tình ta không tốt cũng lười cùng các người so đo. Hôm nay lại tự tìm đến cửa thế này. Phụ hoàng sợ bà không có nghĩa là ta cũng sợ bà!

Còn chưa tới Hợp Ý Uyển đã nghe thấy âm thanh loảng xoảng từ xa vọng lại. Vào tới sân liền thấy trong viện tử một bà lão trạc lục tuần bộ dáng vài phần tương tự Mạnh Uyển Lộ. Nhìn bà thôi người ta cũng thấy được lúc trẻ bà xinh đẹp đến nhường nào, chỉ là khuôn mặt mang theo vài phần sát khí khiến người ta kinh hãi.

Yên Ngọc nhẹ giọng nói: “Tứ thái tử phi, lão thái thái này chính là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với Hoàng thượng. Bà ấy lớn hơn đương kim Hoàng thượng chừng mười tuổi, tính cách mạnh mẽ. Chủ tử người nên cẩn thận một chút. Hôm nay, lúc người cùng Tứ thái tử rời viện bà ấy đã tới đây rồi. Còn la hét đòi gặp người bằng được, đợi một chút liền bắt đầu đập phá lung tung, còn đập vỡ cả gương trong phòng người nữa. Nô tỳ không đợi được mới phải chạy đi tìm người cùng Tứ thái tử. Thái hậu nương nương cũng đã biết rồi, còn sai Đức công công đến dẫn dò nô tỳ cứ mặc cho bà ấy náo loạn đi. Bà ấy làm hư cái gì Thái hậu nương nương sẽ đền người cái đó. Lão thái thái này quả thực khó đối phó.”

Mộ Dung Phong cười mỉa: “Mặc kệ cho bà ấy náo loạn cũng tiện nghi cho bà ấy quá đi. Ta tốt xấu gì cũng là Mộ Dung Phong làm sao để yên ọt công chúa đã bị phế truất làm loạn như thế.”

Yên Ngọc không dám hé miệng nữa. Nàng biết lão thái thái này thực sự rất lợi hại, nếu không Mạnh Uyển Lộ cũng không dám ở Tứ thái tử phủ làm càn như thế. Chỉ là nàng không nghĩ Tứ thái tử phi lại không biết sợ mỗi phiền toái lớn này, còn chưa biết nên giải thích với Mộ Dung Phong thế nào.

Tư Mã Nhuệ đứng bên cạnh khe khẽ nhăn mặt đang định mở lời thì thấy Mộ Dung Phong cười như gió xuân, ngữ khí thản nhiên nghe không ra chút tức giận nào mà chỉ thấy vẻ lễ phép cùng cung kính nhẹ nhàng phân phó: “Yên Ngọc, người cũng thật là. Như thế nào lại không chuẩn bị bàn ghế cho lão thái thái an tọa. Người tuổi tác đã cao làm sao chịu nổi đứng lâu trong gió thế kia, lại còn đang tức giận như thế. Người đầu mau mang ghế tựa lại đây để lão thái thái nghỉ ngơi một lát từ từ vấn tội ta. Yên Ngọc, người dâng lên một bình trà ngon để Mạnh lão thái thái nhuận giọng.”

Lời vừa nói ra, Tư Mã Nhuệ chẳng biết phản ứng thế nào, Yên Ngọc lại có chút ngưng trọng, chẳng lẽ Tứ thái tử phi bị làm cho hồ đồ rồi sao?

Mộ Dung Phong không hề để ý tới ánh mắt mọi người liền ngồi xuống một ghế đá trong viện vui vẻ nhìn Mạnh lão thái thái mỉm cười: “Mạnh lão thái thái, lão nhân gia người xa xôi chạy tới nơi này trách cứ Phong nhi thật sự khiến Phong nhi nhận không nổi. Còn khiến người tức giận, hạ nhân dạy dỗ không nghiêm khiến người trách phạt, con thật nùng nùng.”

Mạnh lão thái thái nghe thấy quay đầu liền nhìn thấy Mộ Dung Phong. Ánh mặt trời chiếu rọi trên người một nữ tử thanh lệ đang ôn nhu cười đến sáng lạn. Ánh mắt nàng trong suốt như nước nhưng cũng sâu thẳm như biển cả đang yên lặng nhìn bà.

“Hừ! Nha đầu ngươi biết ta là ai sao?” Mạnh lão thái thái cường ngạnh nhìn nữ tử trước mặt. Chính là nữ tử này đã làm cho tôn nhi mình thương tâm. Nàng dựa vào cái gì, không phải chỉ là một tam tiểu thư nhà Tể tướng thôi sao. Dám không để mình vào trong mắt sao, dám tranh cùng cháu gái tâm cao khí ngạo của mình sao? Nhất là nghe nói nha đầu này còn khiến cho Thái hậu yêu thích, nghĩ càng thêm tức mà. Nói

đến xứ nữ nhân kia nữa, nếu không có bà ta, nói không chừng thái hậu bây giờ đã là mẫu thân của mình, Hoàng thượng bây giờ đã là ca ca của mình rồi!

“Biết ă,” Mộ Dung Phong mỉm cười hòa nhã, “Phong nhi biết người là công chúa bị phế truất, là tỷ tỷ của đương kim Hoàng thượng, là mẫu thân Mạnh đại học sỹ cũng là tổ mẫu của Mạnh cô nương.”

“Người!” Mạnh lão thái thái vừa nghe nha đầu kia nói chuyện liền thấy không lọt tai. Chưa có ai dám nói vậy với bà bao giờ, khó trách cháu gái bà tranh không nổi với nàng ta, nha đầu kia mạnh miệng như thế cũng thật đáng giận, phải giáo huấn thật tốt mới được. “Người thật không được giáo dưỡng tử tế mà, còn dám nói chuyện với ta như thế!”

“Mạnh lão thái thái, con đã khách khí tôn trọng người lắm rồi.” Mộ Dung Phong khẽ cười nhìn không ra chút tức giận nào, “Người đại giá Hợp Ý Uyển, chỉ trích Phong nhi còn đánh mắng hạ nhân. Phong nhi đã nửa lời trách móc chưa? Phong nhi còn sai người mang ghế dựa còn dâng trà cho người, như thế nào lại nói Phong nhi không có giáo dưỡng?”

Tâm tình Mộ Dung Phong lúc này so với trước kia hoàn toàn không giống nhau. Trước kia xuyên qua là việc ngoài ý muốn, một lòng một dạ mong trở về nhà. Lần này xuyên qua cũng là ngoài ý muốn nhưng là một lòng muốn ở lại cạnh Tư Mã Nhuệ. Cho nên tâm tình thay đổi, nàng cũng không còn như trước nữa. Hiện tại nàng chẳng sợ chút nào ngược lại còn thấy thích thú. Nàng sẽ tận tâm hưởng thụ quãng thời gian tươi đẹp ở cổ đại này, sẽ tận lực hưởng thụ thời gian ngọt ngào bên cạnh Tư Mã Nhuệ.

Mạnh lão thái thái nào biết chỉ thấy rằng nha đầu trước mặt thật khó đối phó. Luôn giữ nụ cười, không vội vàng cũng không nóng nảy, không giận cũng không phiền thực làm cho bà bối rối không biết làm thế nào xuống tay. Bà chuyển hướng nhìn sang Tư Mã Nhuệ. Tư Mã Nhuệ đang đứng một bên xem náo nhiệt, vẻ mặt hưng phấn nhìn người ta gặp họa càng khiến bà tức giận hơn. Thật không hiểu nha đầu Uyển Lộ kia coi trọng tiểu tử này ở điểm nào nữa.

“Nhuệ nhi, đây không phải là phi tử của người sao?! Thật là không có giáo dưỡng mà, người thế nào lại không quản giáo nàng nghiêm khắc. Còn ra thể thống gì nữa? Thật là mất mặt hoàng tộc mà.”

Tư Mã Nhuệ cười miễn cưỡng: “Bác, thật ngượng ngùng. Nhuệ nhi từ ngày cưới Phong nhi về liền nhiễm tật xấu sợ vợ. Công việc trong Tứ thái tử phủ cũng như sự vụ trong Hợp Ý Uyển từ trên xuống dưới đều nghe theo Phong nhi. Nên thỉnh người rộng lượng tha thứ.”

“Vậy Uyển Lộ người an trí thế nào đây?” Mạnh lão thái thái trừng mắt hung hăng liếc hắt một cái oán hận hỏi.

Tư Mã Nhuệ nhác mi cười hề hề: “Phong nhi nói thế nào thì liền như thế ấy đi.”

“Người!” Mạnh lão thái thái nổi giận đùng đùng, “Thật không hiểu Uyển Lộ tốt cùng nhìn trúng điểm nào ở người? Người như thế nào sao xứng với Uyển Lộ nhà ta! Người nói xem người định an trí Uyển Lộ thế nào?” Nàng trừng mắt nhìn Mộ Dung Phong đầy oán hận.

Mộ Dung Phong cười cười thản nhiên đáp: “Con người con sinh ra vốn rất nhỏ nhen, tự nhiên không muốn cùng người khác chia sẻ phú quân. Cho nên phiền người tự nghĩ biện pháp an bài cho Uyển Lộ của người đi.”

Mạnh lão thái thái buồn bực nhìn Mộ Dung Phong ra lệnh thủ hạ: “Thay ta giáo huấn nha đầu không biết trời cao đất dày này một chút!”

Hạ nhân của Mạnh lão thái thái cũng thuộc hàng can rở liền thực sự muốn tiến lên đánh Mộ Dung Phong.

Tư Mã Nhuệ lớn tiếng mắng: “Người dám động thủ xem. Ta thật muốn nhìn thấy người nào dám trước mặt Tư Mã Nhuệ ta động đến một đầu ngón tay của Phong nhi!”

Một hạ nhân không sợ chết liền xông lên. Tư Mã Nhuệ lửa giận bùng bùng liền tát người kia một cái. Người nọ đứng không vững ngã sòng soài trên mặt đất nửa ngày vẫn không động đậy.

122. Chương 122

“Nghe đây, nơi này là của Tứ thái tử, nếu là muốn sinh sự, trở về nơi của chính các người đi, nhớ kỹ, chủ tử của các người coi như là cùng phụ vương có chút huyết thống, tạm thời cho qua, nếu là thật không hiểu tiền thôi, Mộ Dung Phong ta tự nhiên cũng không khách khí, chỉ phải phiền toái các vị đứng đi vào đến, nhưng nâng đi ra ngoài. Nếu là các vị không tin, thế nhưng vẫn làm càn, muốn đánh nhau, nghĩ đánh, muốn mắng, tùy các vị, nhưng là thỉnh các vị tin ta cũng không phải tùy tiện nói suông.” Mộ Dung Phong thần nhiên nói.

“Người muốn như thế nào?” Mạnh lão thái thái cắn răng oán hận nói.

“Đóng cửa lại giáo huấn!” Mộ Dung Phong mỉm cười, “Phong nhi mặc dù không có oai của ngài trước đây, được cái cũng là Tứ thái tử phi, ngài cũng hiểu được Tứ thái tử là người như thế nào, sợ cũng nên biết nếu Tứ thái tử thích Phong nhi, tự nhiên Phong nhi cũng là đồng đạo người trong. Ngài nghĩ ta có thể như thế nào?”

Tư Mã Nhuệ thiếu chút nữa cười không ra tiếng, hắc quả thực là yêu chết nữ tử này. Mạnh lão thái thái ý vào chính mình thân phận đặc thù, tiên hoàng lưỡi để ý nàng, phụ hoàng không muốn trêu chọc nàng, sợ là bị người “khi dễ” như thế, ở trong lịch sử của nàng vẫn là lần đầu tiên đi.

Mạnh lão thái thái tức giận đến mặt mũi trắng bệch, nhìn chằm chằm Mộ Dung Phong, khí cực bại hoại nói: “Người nha đầu kia, quả thực chính là muốn chết, ta cũng không tin người làm được gì, ta đánh người nha đầu không biết cấp bậc lễ nghĩa này, miễn cho người ngông cuồng ngay cả chính mình họ gì cũng không hiểu được!” Nói xong, nâng tay lên đến, sẽ hạ xuống.

“Tổ mẫu, không thể!” Thanh âm của Mạnh Uyển Lộ đột nhiên vang lên.

Tư Mã Nhuệ đã muốn chắn trước mặt Mộ Dung Phong, đang chuẩn bị thay Mộ Dung Phong đỡ một cái tát này. Đột nhiên xuất hiện thanh âm, làm cho nhất thời mọi người đem ánh mắt chuyển tới trên người Mạnh Uyển Lộ vừa đột nhiên xuất hiện, Mạnh lão thái thái cũng oán hận thu hồi bàn tay sắp hạ xuống.

“Tổ mẫu, Uyển Lộ không hy vọng bị người ta nói là ý vào uy lực của tổ mẫu mới thắng được tâm Tứ thái tử, cái Uyển Lộ cần là thời gian, Uyển Lộ muốn chậm rãi chờ, đợi cho ngày nào đó trong lòng Tứ thái tử có Uyển Lộ, đợi ột ngày Tứ thái tử hảo hảo đối xử tử tế với Uyển Lộ.” Mạnh Uyển Lộ thần nhiên nói, “Tứ thái tử, thỉnh tha thứ hành vi của tổ mẫu Uyển Lộ, nàng cũng là yêu thương Uyển Lộ cho nên mới như thế, ta sẽ mang tổ mẫu rời đi.”

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng sưng sốt, nữ tử này thật sự là không đơn giản, chẳng lẽ thật là chính mình xâm nhập thế giới hai người bọn họ, nguyên bản, Tư Mã Nhuệ cùng Mạnh Uyển Lộ là một đôi hạnh phúc? Ghé mắt nhìn về phía Tư Mã Nhuệ, nhìn không ra hắc trên mặt bình tĩnh có cái gì không ổn.

“Có phải hay không, nếu là ta không trở lại, có một ngày, chàng có lẽ sẽ thích nàng ta?” Mộ Dung Phong đột nhiên có chút không hiểu ưu thương, “Nếu là không có Mộ Dung Phong này xuất hiện, có lẽ chàng thú hắc là nàng mà không phải ta.”

Tư Mã Nhuệ mỉm cười, yêu thương nói: “Nếu là ta có thể tùy tiện thích một người, sợ sẽ không phải Tư Mã Nhuệ ta, cho tới bây giờ, tâm của ta cũng chỉ vì nàng một người mà động, hơn nữa cũng vĩnh viễn chỉ vì nàng một người mà động.”

Mộ Dung Phong cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Cũng không phải Phong nhi cố tình gây sự, chính là nay trong lòng Phong nhi sợ hãi, không biết khi nào sẽ xuất hiện loại tình huống gì. Nguyên tưởng rằng, trong lòng chàng chỉ biết có một mình ta, thú cũng sẽ chỉ là một mình ta. Nhưng trở về, đã thấy chàng có người mới, tuy biết chàng không thích, chính là đột nhiên nghĩ, nếu là ta không thể trở về, có phải hay không, nữ tử dám yêu dám hận như thế, giống nhau có thể đã động tâm của chàng, giống nhau có thể cùng chàng đi hết kiếp này?”

Tư Mã Nhuệ đang cầm Mộ Dung Phong mặt, hoàn toàn không để ý tới Mạnh Uyển Lộ cùng bác rời đi, im lặng nói: “Ta không phải một người có lịch sử sạch sẽ, ta cũng đã từng hoang đường, chính là, gặp nàng, mới biết được như thế nào yêu một người, yêu một người là chuyện tình hạnh phúc khoái hoạt như thế nào, ở trong lòng Tư Mã Nhuệ ta, đã dung không được một người nào khác, trừ nàng ra. Thời gian trước, nàng

không ở trong phủ, không biết sống chết, lòng ta như tro tàn, căn bản mặc kệ những chuyện tình cùng nàng không quan hệ, cả ngày chỉ say mê những gì nàng lưu cho ta trong trí nhớ không trọn vẹn. Cho nên cũng không có để ý chuyện Mạnh Uyển Lộ này, cũng không nghĩ tới nàng ta lại cố chấp như thế, nếu là trong lòng ta có nàng ta, tự nhiên là không để nàng ta vất vả khổ sở như thế, nhưng trong lòng ta lại không có nàng ta, hành vi của nàng ta, với ta mà nói, chính là phí công vô ích. Tùy nàng ta đi thôi.”

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng cười, trong mắt còn có mơ hồ sầu lo.

Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng cười, nói: “Ta cũng biết, nàng ta ở chỗ này, trong lòng nàng thủy chung là không thoả mái, liền giống như ta biết những người khác thích nàng, trong lòng không thoả mái giống nhau, yên tâm, ta tự nhiên sẽ đuổi nàng ta đi, tuyệt đối không để cho nàng ta thành một chướng ngại giữa chúng ta trong lúc này.”

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng tiến sát vào trong lòng Tư Mã Nhuệ, nay yêu, thế nhưng lại không yên bất an như thế, nam nhân trước mặt này, ở lời trong tiên đoán, có lẽ chỉ là một cái khách qua đường, có thể nắm tay nhau đối mặt sao?

Mạnh Uyển Lộ giúp đỡ chính mình tổ mẫu lẳng lẳng ly khai Hợp Ý Uyển, biết chính mình tổ mẫu đau lòng chính mình, nhưng là, nàng nhất định phải dựa vào thực lực của chính mình thắng được tâm của Tư Mã Nhuệ. Lần đầu tiên nhìn thấy Tư Mã Nhuệ, ánh mắt hần liền chinh phục nàng, ánh mắt thâm tình u buồn như vậy, giống như chứa đựng sở hữu tình cảm, làm cho trong lòng nàng cảm thấy ê ẩm, rất muốn ôm hần hảo hảo khóc một hồi, trấn an bị thương sở hữu trong lòng hần.

Là theo tổ mẫu cùng nhau lớn lên, Mạnh Uyển Lộ biết, nếu muốn đạt được cái gì, chỉ có dựa vào thực lực của chính mình, cái gì gọi là luân lý đạo đức, hết thảy là chó má, bất quá là gạt người lừa mình gì đó mà thôi, vì cái gì nhất định phải chờ Tư Mã Nhuệ đến yêu nàng, vì cái gì không thể trước thương hần, làm cho hần nhất định phải yêu thương chính mình? Mộ Dung Phong kia cũng may làm sao, bất quá là một nữ tử có chút tư sắc, bất quá là đoạt trước của nàng, nếu nàng nhận thức Tư Mã Nhuệ trước, nàng tin tưởng, trong lòng Tư Mã Nhuệ nhất định chỉ có nàng mà không có người khác.

Tối thiểu nàng bây giờ còn ở Tứ thái tử phủ, nơi này là địa phương mà Tứ thái tử từ nhỏ lớn lên, nhất định có dấu vết của hần, mà hần nhất định cũng sẽ hoài niệm thời gian ở chỗ này, hần nhất định sẽ trở về, nàng tin tưởng, bằng năng lực của nàng, nàng nhất định có thể từ trong tay Mộ Dung Phong cướp đi Tư Mã Nhuệ!

Hoàng Thượng đến Hòa Dương cung thăm Mộ Dung Tuyết, nơi này đã là nơi ở của Mộ Dung Tuyết, Lệ phi đã chuyển đi nơi khác, nha đầu kia, dường như là vô tâm vô phách, cả ngày ở trong cung điên điên vui vẻ ngoạn nháo, nhưng cũng không gây chuyện thị phi, thường đi chỗ Tứ thái tử đi dạo, đến cũng không như thế nào làm cho Hoàng Thượng quan tâm. Ngẫu nhiên cao hứng, dụ hoặc Hoàng Thượng một chút, hưng trí qua đi, lập tức trở mặt không tiếp nhận người, căn bản một bộ dáng không lớn lên.

Bắt đầu từ khi Mộ Dung Phong mất tích, nàng dường như sẽ không lại trêu chọc quyền lợi, chính là tùy ý còn sống, cũng không tranh cùng Mộ Dung Tuyết, càng nhân thời gian trước Xuân Hỉ gặp chuyện không may, nàng lại phai nhạt tâm tranh thủ tình cảm, chủ động đề xuất chuyển ra Hòa Dương cung, ở nơi khác.

Vẫn là Mộ Dung Tuyết làm cho Hoàng Thượng đau lòng, nữ tử xinh đẹp nghe lời như vậy, ánh mắt ưu thương làm cho Hoàng Thượng nhìn thấy liền thương tiếc.

Đến Hòa Dương cung, thấy Mộ Dung Tuyết đang mặc đồ ngủ, bộ dáng nằm ở trên giường thật sự là ngọt, làm cho Hoàng Thượng trong lòng nóng lên, nhịn không được lặng lẽ thiếp đi lên.

123. Chương 123

Mộ Dung Tuyết nửa ngủ nửa tỉnh thì thảo, “Hoàng Thượng, đừng nháo, Tuyết nhi còn chưa ngủ tỉnh.”

Lại càng trêu chọc Hoàng Thượng tâm dương, động tác cũng càng thêm làm càn lên, Mộ Dung Tuyết cũng liền theo hần.

Sự tất, Mộ Dung Tuyết rúc vào trong lòng Hoàng Thượng, tựa hồ là lơ đãng nói: “Hoàng Thượng, ngài cũng biết, Tam tỷ tỷ của Tuyết nhi đã trở lại?”

“Mộ Dung Phong?” Hoàng Thượng sững sốt một chút, hẳn cũng thật không phải giả vờ, hẳn thật đúng là không biết chuyện Mộ Dung Phong còn sống trở về, cũng căn bản không thể tưởng tượng được người đã muốn mất tích nửa năm, nhận định là đã chết thế nhưng còn có thể còn sống trở về, “Thật vậy chăng? Trẫm quả là không biết, không có nghe nhân nhắc tới qua. Nàng là như thế nào biết?”

“Tuyết nhi đã gặp qua tỷ tỷ, bộ dáng không có gì biến hóa, hơn nữa so với trước kia còn hấp dẫn hơn, ngay cả Tuyết nhi đều mặc cảm, nói thật, nếu luận danh hiệu Đại Hưng vương triều đệ nhất mỹ nhân này, kỳ thật hẳn là Tam tỷ tỷ, mà không phải là Tuyết nhi.” Mộ Dung Tuyết mỉm cười, bộ dáng hiền thực im lặng, ngữ khí cũng là mềm mại, “Thái Hậu nương nương đã đem Hợp Ý Uyển đưa cho Tam tỷ tỷ, chính là Thái Hậu nương nương tự mình viết miễn nhiều bài, cho nên trong cung người biết đến thật đúng là không nhiều lắm, Thái Hậu nương nương cũng có ý chỉ, không chuẩn nhân tùy ý nói ra. Nhớ kỹ Tam tỷ tỷ vừa mới trở về, Tứ thái tử tưởng niệm nàng khổ sở như vậy, cho nên làm cho hai người bọn họ hảo hảo lắng lắng.”

Hoàng Thượng cân não vừa chuyển, nghĩ đến Mạnh Uyển Lộ ở Tứ thái tử phủ, trong lòng âm thầm kêu khổ một tiếng, nhìn Mộ Dung Tuyết, có chút xấu hổ cười cười, nói: “Nhuệ nhi kia không xảy ra chuyện gì đi?”

“Hoàng Thượng còn nói đâu, ngài thế nhưng cấp Tứ thái tử ban thưởng tân phi, nhưng lại là một người không dễ dàng ở chung, đây không phải là làm cho Tuyết nhi Tam tỷ tỷ khổ sở sao?” Mộ Dung Tuyết hờn dỗi nói, “Cho nên Thái Hậu nương nương mới có thể đem Hợp Ý Uyển đưa cho Tam tỷ tỷ.”

Hoàng Thượng cười gượng một chút, muốn nói sang chuyện khác, nhưng lại tò mò Mộ Dung Phong này là như thế nào trở về, chỉ phải hậu trừu kiểm bì nói: (hì, ta cũng không hiểu “hậu trừu kiểm bì” là gì, có nàng nào biết chỉ giúp ta nha^^) “Trẫm cũng biết không thích hợp, nhưng là không có cách nào nha, tổ mẫu của Mạnh Uyển Lộ kia là Trẫm tỷ tỷ, lại nói tiếp, tính tình của nàng nhưng là đủ mạnh mẽ, thế nhưng nháo đến chỗ Trẫm, ở Bình Dương cung, trước mặt Trẫm cùng Hoàng hậu, vừa khóc lại nháo, Trẫm cũng thật sự là không có cách nào, chỉ có thể thuận theo tâm ý của nàng.”

“Úc, thì ra là tỷ tỷ của Hoàng Thượng nha?” Mộ Dung Tuyết cười nhẹ, nhẹ nhàng nói, “Đến là không tốt lắm, nhưng là, Tứ thái tử phi cũng là Tam tỷ tỷ của Tuyết nhi nha, nếu là nàng khổ sở, Tuyết nhi cũng sẽ khổ sở. Nếu không phải bởi vì Tuyết nhi, nửa năm trước Tam tỷ tỷ cũng sẽ không xảy ra chuyện, nay thật vất vả đã trở lại, lại cùng với một nữ nhân khác chia sẻ một người nam nhân, Tuyết nhi thật sự là thay Tam tỷ tỷ không đáng giá, Tuyết nhi chỉ có thể cầu Hoàng Thượng giúp Tam tỷ tỷ của Tuyết nhi, nay, nàng cùng Tứ thái tử thật vất vả có thể đoàn viên, Tuyết nhi thật hy vọng bọn họ có thể ân ái hạnh phúc.”

Hoàng Thượng cười cười, trong lòng khó xử, nhưng trên mặt cũng không có thể biểu hiện ra ngoài, cũng không thể làm cho Mộ Dung Tuyết nhìn ra đến chính mình đối với cái người gọi là tỷ tỷ này không có cách nào đi, tốt xấu hẳn cũng vua của một nước, chỉ có thể cười cười, nói: “Trẫm tự nhiên nhớ rõ, huống hồ, Phong nhi cũng là một người con dâu Trẫm phi thường thích, muốn giúp cũng phải giúp người nhà mình, Trẫm nhất định giúp nàng.”

Mộ Dung Tuyết ôn nhu cười, nhìn Hoàng Thượng, mắt ẩn tình ý, uyển chuyển âm điệu, ngọt đến trong lòng Hoàng Thượng. “Tuyết nhi cảm ơn Hoàng Thượng đau lòng.”

Hoàng Thượng trong lòng lại là nóng lên, gần sát mặt, hỏi: “Cái đó...Hòa Dương cung nàng còn trụ lại sao?”

Mộ Dung Tuyết gục đầu xuống, thân mình mềm hướng Hoàng Thượng, nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ, nói: “Nếu là Hoàng Thượng có thể thường thường đến, Tuyết nhi tự nhiên thói quen trụ lại. Chỉ cần Hoàng Thượng ở, Tuyết nhi bất luận nơi nào đều ở.” Thanh âm là càng ngày càng thấp, lại làm cho Hoàng Thượng nghe được trong đầu sinh thương tiếc.

“Trẫm tự nhiên sẽ thường thường đến xem nàng, tối nay Trẫm liền ở lại nơi này của nàng, cùng Tuyết nhi của Trẫm.” Hoàng Thượng ôm Mộ Dung Tuyết, thương tiếc nói, “Trẫm nhất định sẽ hảo hảo thương nàng.”

Mộ Dung Tuyết tựa vào trên vai Hoàng Thượng, dưới ánh nến khuôn mặt thấy không rõ lắm, đã có mơ hồ hờ hững cùng âm đạm, nam nhân này ôm nàng là thật tình đối với nàng không? Lần lượt phản bội, lần lượt thương tổn, đã muốn làm cho nàng trong lòng không còn thâm tình như nước.

Mắt đầu thai, ngồi đại lao, ra ra tiến tiến, sớm đã mai một đi nàng sở hữu ngây thơ cùng thiên chân, nam nhân này, đại biểu cho quyền thế, cũng không đại biểu cho cảm tình, trong mắt hắn chỉ có hoan dục, không có chân tình, trong mắt hắn, có lẽ chính mình chính là một cái công cụ cho hắn tìm niềm vui, là cũng như bất kì một nữ nhân nào bên người hắn giống nhau, liền giống như Hoàng hậu, Ngô phi cùng với Lưu thị đã bị biếm, kỳ thật đều giống nhau, muốn ở trong cung sống sót, chỉ có thể “làm” người như thế!

Nàng sẽ không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn tỷ tỷ của nàng. Chính nàng đã muốn mất đi sở hữu tôn nghiêm tại đây trong hoàng cung này để sinh tồn, nàng không hy vọng chính mình tỷ tỷ cũng đi con đường của nàng, vị Tứ thái tử kia, tuy rằng thoát nhìn có chút không chịu nổi, nhưng nửa năm nay xem xuống dưới, đối Mộ Dung Phong lại thật là dùng thiệt tình, đơn thuần là vì điểm này, nàng cũng muốn thành toàn hai người bọn họ hạnh phúc gần nhau.

Về phần Mạnh Uyển Lộ kia, cùng Mộ Dung Tuyết nàng có quan hệ gì, vì tỷ tỷ, nếu là nhất định phải thương tổn Mạnh Uyển Lộ mới có thể giúp được tỷ tỷ, nàng tuyệt sẽ không bỏ qua loại khả năng này.

Ban đêm gió lạnh lạnh, Mộ Dung Phong nằm ở trong lòng Tư Mã Nhuệ, im lặng nghĩ tâm sự, cũng là kỳ quái, thật sự là rất kỳ quái, chính mình đi tới Đại Hưng vương triều, còn nhớ rõ Bạch Mẫn chuyện tình, lại thủy chung không có ở trong ảo giác nhìn đến tình huống của Bạch Mẫn.

Nàng cũng rất muốn biết, thời điểm xe Nguyệt Lạc hướng tới, chính mình đẩy ra Đoạn Chi Sơn, sau đó thân thể bị đánh bay lên, thế nhưng làm cho nàng một lần nữa về tới Đại Hưng vương triều, địa phương mà nàng nhớ thương, như vậy Bạch Mẫn đâu? Thân thể của nàng đâu? Nàng hiện tại vẫn như cũ là Bạch Mẫn linh hồn, Mộ Dung Phong thân thể, chính nàng thân thể vẫn ở lại trong thế giới của Bạch Mẫn. Là còn sống, hay là đã chết, hoặc là biến thành người thực vật?

“Phong nhi, suy nghĩ cái gì?” Tư Mã Nhuệ thấp giọng hỏi, nhìn Mộ Dung Phong vẻ mặt đáng yêu, khe cau mày, cũng u buồn, mà là hoang mang, dường như có cái vấn đề gì nghĩ không thông. Hắn nhìn nàng, dường như vĩnh viễn cũng xem không đủ, một biểu tình gì của nàng đều có thể tác động hắn buồn vui mừng nhạc.

Mộ Dung Phong nghiêng đầu nhìn Tư Mã Nhuệ, cố ý cười nói: “Ta suy nghĩ một cái vấn đề vĩnh viễn cũng sẽ không nói cho chàng, ha ha, nói chàng cũng không hiểu được, cho nên không nói.”

Tư Mã Nhuệ trên tay căng thẳng, xấu xa cười, nói: “Nếu ta làm mấy chuyện xấu đâu?”

Mộ Dung Phong biết hắn muốn làm cái gì, mặt đỏ lên, lắc lắc thân mình, “Ta đem Yên Ngọc các nàng kêu tiến vào, nhìn chàng như thế nào?”

Tư Mã Nhuệ hi da khuôn mặt tươi cười, không cho là đúng nói: “Tốt, ta không sao cả, chỉ sợ là Phong nhi da mặt mỏng, chóng đỏ không được.”

Mộ Dung Phong mặt càng đỏ hơn, ngay cả chủ nhân linh hồn đã qua sinh nhật hai mươi tám tuổi, nhưng nàng lần đầu tiên giao phó chính mình, vẫn là cảm thấy tim đập, hướng chỉ chủ nhân thân thể này bất quá là tiểu cô nương mười sáu tuổi, đối mặt Tư Mã Nhuệ đã trải qua rất nhiều nữ nhân, vẫn là mặt đỏ.

124. Chương 124

Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng vùi mặt trong mái tóc thơm của Mộ Dung Phong, hơi thở ấm nóng bao phủ bên tai, những ngón tay thon chậm rãi vuốt ve không hề che dấu tình yêu cùng khao khát.

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng rên lên một tiếng mềm mại trong lòng Tư Mã Nhuệ. Nàng khe khẽ thở ra, trong lòng không còn thương tâm hay khổ sở gì nữa, những ngón tay đan vào nhau trong hạnh phúc. Nàng không muốn suy nghĩ xa xôi gì nữa, về sau thế nào ai có thể đoán trước được? Cứ để phó mặc cho ông trời quyết định đi.

Sáng sớm, Tư Mã Nhuệ và Mộ Dung Phong vừa rời giường Yên Ngọc đã báo lên: “Tứ thái tử, Tứ thái tử phi, Đại thái tử phi đến ạ.”

Hôm qua vì chuyện của Mạnh lão thái thái nên chưa đến vấn an Mộ Dung Thiên. Đối với vị tỷ tỷ ở vương triều Đại Hưng này Mộ Dung Phong vô vàn thương nhớ.

Mộ Dung Thiên vừa trông thấy Mộ Dung Phong đôi mắt ngấn lệ chực trào nhưng trên gương mặt nàng vẫn duy trì nét thản nhiên. “Tam muội, muội khỏe không?”

Mộ Dung Phong liền tiến tới ôm chầm lấy Mộ Dung Thiên khẽ thì thầm bên tai nàng: “Phong nhi rất tốt nhưng tỷ tỷ người xem trông tỷ gầy đi bao nhiêu. Phong nhi trông thấy thật đau lòng.”

Mộ Dung Thiên cũng giang tay ôm Mộ Dung Phong, trong lòng thật khổ sở. Muội muội này của nàng lưu lạc bên ngoài hơn nửa năm tránh thế nào được gian khổ. “Tam muội, tỷ tỷ không sao mà. Muội lưu lạc bên ngoài nửa năm nay chắc là phải chịu khổ không ít rồi.”

“Muội rất tốt, suốt nửa năm vẫn hôn mê. Nếu không phải nhờ phúc lớn mạng lớn thì chắc đã không thể khỏe mạnh trở về đứng trước mặt mọi người thế này. Đây thật là phúc khí của Phong nhi.” Mộ Dung Phong cười lộ bày ra bộ dáng hạnh phúc vô ngần.

Ôm muội muội trong lòng tựa như muội muội này cùng nàng từ nhỏ đến lớn chưa lúc nào quá thân thiết với nhau, nay vừa xa cách nửa năm người vừa thấy mặt ngược lại lại trở nên thân mật hơn không ít, thực làm Mộ Dung Thiên thấy ấm áp trong lòng. “Tam muội, muội không sao thực tốt.”

“Tỷ tỷ nói vậy muội cũng vừa nhớ đến. Mấy ngày qua quá vui mừng được gặp lại mọi người đã quên mất cảm ơn ân nhân cứu mạng. Là một vị cô nương họ Tô ngụ ở vách núi đen cạnh bờ sông vùng phụ cận, tính tình hào sảng dễ gần.” Mộ Dung Phong mỉm cười.

“Việc này đơn giản thôi. Muội cứ yên tâm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, phải hạ nhân mang ít vàng bạc châu báu tạ ơn là được.” Mộ Dung Thiên mỉm cười, “Cũng không phải chuyện gì to tát để Tứ thái tử phân phó là ổn rồi.”

Mộ Dung Phong lắc đầu: “Chuyện này không chỉ vài món vàng bạc châu báu là có thể tạ ơn tình nghĩa của người ta được. Muội muốn cùng Tư Mã Nhuệ trực tiếp đến cảm tạ người ta.”

“Nửa năm nay, tỷ tỷ rất yên lòng. Tư Mã Nhuệ này tuy rằng trời sinh tính khí bất hảo nhưng đối với muội thực sự có lòng. Nửa năm muội mất tích hẳn còn thương tâm hơn người làm tỷ tỷ như ta nhiều lần.” Mộ Dung Thiên khẽ thở dài, “Muội cùng nhị muội đều có thể gặp được người thực lòng yêu thương các muội, tỷ tỷ thật vui mừng thay các muội.”

Mộ Dung Phong cười thẹn thùng. Nàng dĩ nhiên biết vì Tư Mã Nhuệ luôn nhớ thương nàng nên nàng mới quyết tâm trở về. Chính bởi vì biết hẳn yêu nàng nên nàng mới có thể trở về đây. “Tỷ tỷ.”

Mộ Dung Phong khẽ nhíu mày thấp giọng nói: “Tỷ nghe nói Hoàng thượng đã ban nữ nhi Mạnh đại học sỹ Mạnh Uyển Lộ cho Tứ thái tử. Nữ tử này ta nghe nói cũng là một nữ tử quật cường khó đối phó. Không biết nàng ta có gây khó dễ gì uội không?”

“Cũng có,” Mộ Dung Phong thản nhiên đáp. Kỳ thật trong thời đại của nàng Mạnh Uyển Lộ chẳng qua chỉ là một nữ tử dám yêu cũng dám hận. Đúng vậy vì cái gì mà chỉ có mình nàng, Mộ Dung Phong được quyền thích Tư Mã Nhuệ mà Mạnh Uyển Lộ lại không được. Huống hồ tại thời đại này nhất phu đa thê là chuyện thường tình. Hoàng thượng chính là đầu sỏ, Tứ thái tử có một hai nữ nhân cũng không bị xem là chuyện bất thường hay ngoài ý muốn. Nàng có thể yêu cũng có thể tự mình tranh đoạt, chỉ cần Tư Mã Nhuệ trong lòng không có nữ nhân này thì tốt rồi. “Bất quá trong lòng Tứ thái tử không có bóng dáng của nữ nhân này nên không tính là đáng sợ.”

“Muội còn nhớ Hồng Ngọc không?” Mộ Dung Thiên đột nhiên nhẹ giọng hỏi.

Mộ Dung Phong gật đầu, “Sau khi trở về, Tiểu Tuyết từng đưa muội qua Tư Quá Uyển chỉ gặp Tư Mã Cường cùng Lưu thị không thấy Hồng Ngọc đâu. Muội đang cảm thấy kỳ lạ phải chăng là cô nương ta đang ở bên nhà mẹ đẻ? Dù sao nàng ta cũng vô tội lại đang mang thương tích trong người.”

Mộ Dung Thiên lạnh giọng cười, “Nàng ta quả thực còn đang ở bên nhà mẹ đẻ chẳng qua là đã muốn vụng trộm cùng tỷ phu muội rồi. Chính là đại thái tử Tư Mã Triết nếu không phải vẫn còn nhớ thân phận hai người là đại ca và em dâu chỉ sợ là đã sớm công khai rồi. Việc này theo như tỷ biết thì cả Hoàng thượng và

Hoàng hậu cũng không biết. Tỷ nói chuyện này là muốn muội rút kinh nghiệm một nữ nhân nếu đã động tâm muội nhất định không được khinh thường. Ai nói trước được sẽ không có một Hồng Ngọc thứ hai đoạt tâm Tư Mã Nhuệ.”

Mộ Dung Phong hơi sửng sốt. Nói như thế chính là Tư Mã Triết không thể buông tay đối với Hồng Ngọc. Dù Hồng Ngọc có xấu xa thế nào, Mộ Dung Thiên có xuất sắc thế nào cũng chỉ là đồ vật thay thế mà thôi.

Nhưng mà dù có năng lực thế nào, Tư Mã Triết có thể cho nàng một danh phận sao? Dù sao Mộ Dung Thiên cũng là chính thê được Hoàng thượng và Hoàng hậu ban hôn, Hồng Ngọc nay lại là phi tử của Tư Mã Cường, yêu đương vụng trộm được đến khi nào?

“Tỷ tỷ, tỷ—” Mộ Dung Phong khổ sở không biết khuyên giải thế nào.

“Trong hoàng cung này căn bản không có gì gọi là chân tình, tỷ tỷ cảm thấy Đại thái tử cũng có thể coi là người có tình có nghĩa tuy là hấn phản bội tỷ. Hồng Ngọc kia tình hình đã khổ sở lắm rồi. Lần đó Lệ phi nương nương cùng nha đầu Tiểu Ngũ sau lưng nàng ra tay, tay nàng đã phải chịu đau đớn trong thời gian rất dài. Ước chừng sau ba tháng Lệ phi mới ban được cho nàng, cuối cùng cũng đã đỡ hơn chút ít. Chỉ là lúc trái gió trở trời sẽ đau nhức thống khổ.” Mộ Dung Thiên thấy Mộ Dung Phong khổ sở rơi lệ nhưng nàng không chút bi ai chỉ khe khẽ nói như tâm đã sớm tan thành tro bụi không còn cảm giác gì nữa. “Lúc đầu, Tư Mã Triết cũng không đến thăm nàng ta. Đến ngày muội xảy ra chuyện Hồng Ngọc bị đuổi về nhà mẹ đẻ dưỡng thương tỷ cũng đến thăm hỏi vài lần. Sau này Tư Mã Triết cũng theo đi, tình cũ không rủ cũng đến, dù sao bọn họ cũng là một đôi thanh mai trúc mã. Tỷ chỉ biết sơ sơ thế không ngờ Hồng Ngọc có thể thắng tỷ đoạt tâm phu quân. Nay việc này tỷ đã nhìn thấu rồi nhưng tỷ không thể vì mối hận của chính mình mà làm hại Tư Mã Triết được, dù sao chúng ta cũng là phu thê. Cứ mặc kệ hấn như Tư Mã Cường bình thường trụ lại trong Tư Quá Uyển đi. Nhịn hấn một chút niệm tình hấn là người tốt dù hấn làm cho tỷ hận, làm cho tỷ buồn, làm cho lòng tỷ ủy khuất.”

“Tỷ tỷ.” Mộ Dung Phong lặng yên. Vì sao nữ tử luôn chung tình mà nam tử lại luôn bạc tình?

“Không cần lo cho tỷ.” Mộ Dung Thiên cười thản nhiên. “Thân là nữ nhi Mộ Dung gia chỉ có thể như vậy thật hận không thể là nam nhi sẽ không xảy ra chuyện không vui thế này. Nếu tỷ là nam tử nhất định cả đời tỷ sẽ chỉ yêu một người con gái, chiếu cố nàng thật tốt, một lòng thương yêu nàng, làm cho nàng một đời hạnh phúc. Mà nay thật giận tỷ chỉ là thân nữ nhi chỉ có thể ủy khuất chính mình. Nếu Tư Mã Triết kia có thể đường đường chính chính cưới Hồng Ngọc về tỷ cũng chấp nhận. Nhưng cứ vụng trộm như vậy, khổ tỷ, khổ Hồng Ngọc, lại làm khổ cả Tư Mã Cường. Hấn vẫn còn yêu Hồng Ngọc nếu hấn biết lại cảm thấy thống khổ vì chính mình bất lực chỉ có thể trơ mắt nhìn nữ nhân của mình bên cạnh nam nhân khác.

125. Chương 125

Mộ Dung Phong chỉ lặng yên. Nửa năm nay đã xảy ra những chuyện gì?

“Tỷ tỷ —” Mộ Dung Phong cúi đầu khe khẽ gọi.

Trên mặt Mộ Dung Thiên vẫn phẳng phất một nét cười thản nhiên tùy tiện nói: “Nói những việc này uội nghe chính là muốn nhắc nhở muội. Có thể gặp được Tư Mã Nhuệ chính là phúc khí của muội. Mong rằng muội có thể giữ thật chắc mối nhân duyên này. Tuy rằng đối với mọi người mà nói hấn thực không vừa mắt nhưng hấn đối với muội là thực tâm thực dạ. Còn Mạnh Uyển Lộ kia tuy rằng hiện tại Tư Mã Nhuệ không thích cô nương ta nhưng như thế không có nghĩa là về sau hấn vĩnh viễn sẽ không thích, muội nên cẩn thận một chút.”

“Muội biết.” Mộ Dung Phong gật đầu.

“Muội đã gặp tiểu muội rồi sao?” Mộ Dung Thiên đột nhiên thay đổi đề tài.

Mộ Dung Phong gật đầu xác nhận: “Chỉ là muội không ngờ tiểu muội lại thay đổi nhiều như vậy. Muội không nhận ra muội ấy nữa, không phải là hình dáng bên ngoài mà chính là tính cách muội ấy đã hoàn toàn thay đổi.”

Mộ Dung Thiên thở dài nhẹ nhàng đáp: “Muội đã gặp muội ấy chắc cũng biết bấy lâu nay đã phát sinh chuyện gì. Đáng thương thay cho Xuân Hỷ vô tội mất đi tính mạng, không uống bao năm nay tiểu muội vẫn đối tốt với nàng. Đây là hoàng cung, không phải Mộ Dung phủ nhà chúng ta. Nếu như muội ấy muốn sinh tồn ở đây ngoài thay đổi bản thân ra không còn cách nào khác.”

Tiến Mộ Dung Thiên về rồi, Mộ Dung Phong cảm thấy trong lòng có chút buồn bực không vui. Ngồi ở đình viện, tiếng chim chóc ríu rít ồn ào càng khiến nàng phiền chán.

“Phong nhi, nàng nghĩ gì mà ngây ngốc thế?” Tư Mã Nhuệ dậm bước đi tới, ngồi xuống đối diện Mộ Dung Phong lặng lẽ nhìn nàng.

“Chính là phiền chán sinh hờn dỗi.” Mộ Dung Phong thở dài thườn thượt giọng dậm vẻ không vui, “Cho nên nghe thấy chim chóc ríu rít cũng khiến ta phát phiền. Ta rời khỏi đây nửa năm phát sinh bao nhiêu chuyện. Vì lý gì chịu khổ luôn là nữ tử nhu nhược còn nam tử các chàng lại vui vẻ tiêu dao như thế? Mộ Dung Thiên có điểm nào không bằng Hồng Ngọc, tại sao Tư Mã Triết không chịu buông tay chuyện quá khứ không quý trọng người trước mắt. Thật sự đáng giận mà.”

Tư Mã Nhuệ chăm chú nhìn Mộ Dung Phong nhẹ nhàng sáp lại gần một lát sau mới nhẹ giọng nói: “Thì ra Mộ Dung Thiên đã kể chuyện Hồng Ngọc cho nàng. Aizz thật khổ thân tỷ tỷ nàng. Tư Mã Triết chính là tên ngốc si tình. Hắn từ nhỏ đã thích Hồng Ngọc rồi. Hồng Ngọc kia cũng chẳng có gì xuất sắc, nếu có chính là nàng có được tâm tư Tư Mã Triết. Nói đến cùng chính là tạo hóa trêu ngươi.”

“Chàng cũng biết sao? Nói như vậy chỉ sợ người biết chuyện này không chỉ có hai người các người rồi.” Mộ Dung Phong nhìn Tư Mã Nhuệ rụt rè, “Vậy có bao nhiêu người đang chê cười sau lưng tỷ tỷ. Tỷ tỷ thật đang thương, còn cố che giấu cho Tư Mã Triết.”

Tư Mã Nhuệ lắc đầu an ủi: “Nàng cũng không vị tất vì thế mà tức giận. Người biết việc này hiện tại cũng chỉ có ta với nàng. Ta lúc đầu còn tưởng tỷ tỷ nàng chưa biết bởi nàng ấy chưa từng một lần biểu hiện ra ngoài, vẫn khôn khéo chống đỡ cho Tư Mã Triết. Nay nàng nói ta mới biết thì ra tỷ tỷ nàng đã phát giác ra chuyện Tư Mã Triết vụng trộm cùng Hồng Ngọc. Ngấm lại cũng không có gì lạ, người đầu ấp tay gối bên cạnh mình thay lòng đổi dạ lẽ nào mình lại không biết. Ta đã xem nhẹ điểm này rồi. Hiện tại tỷ tỷ nàng đã biết chuyện này rồi chúng ta cũng không cần quá lo lắng cho nàng ấy. Trong hoàng cung này vị trí khó làm nhất chính là hoàng hậu. Tương lai nàng ấy chính là hoàng hậu, có những việc muốn tránh cũng không tránh được. Cho nên đôi khi ta cảm thấy mẫu hậu thật đáng thương. Trong tay là ấn dấu quyết định số phận vạn người nhưng không thể nắm giữ đức lang quân của mình, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở nhìn mà không thấy. Việc ta lo lắng nhất bây giờ là có khả năng Tư Mã Cường ở Tư Quá Uyển cũng đã biết việc này. Tuy rằng Tư Mã Cường cũng có người trong lòng không bỏ xuống được nhưng hắn sẽ không phản bội Hồng Ngọc. Dù hắn không phải là người thủy chung son sắt gì nhưng hắn đối với vấn đề hôn nhân lại rất nghiêm túc. Có lẽ là chung quy hắn là con Lưu thị. Trong cung trước khi được coi trọng cất nhắc hắn vẫn mong duy trì cuộc sống an ổn nên trước giờ vẫn chỉ mới lập mình Hồng Ngọc làm phi tụy rằng trước đó nàng cùng hắn giao dịch mà thành. Nếu hắn thật sự đã biết chỉ sợ là một Tư Quá Uyển nho nhỏ căn bản không giữ được hắn. Ta lo lắng nhất chính là nếu hắn biết nhất định sẽ nháo nhào lên. Hồng Ngọc kia chỉ sợ tính mạng cũng không giữ được.”

Trước mắt Mộ Dung Phong lại xuất hiện một Tư Mã Cường khôn ngoan trong ảo ảnh, râu tóc bơ phờ, y phục nhàu nhĩ. Nàng từng nghe thấy hắn nói hắn yêu nàng trong lòng có chút không đành lòng, một người tự tin dũng mãnh như vậy nay lại bày ra bộ dáng thế này. Nếu hắn biết Hồng Ngọc phản bội hắn, hắn còn thương tâm khổ sở đến thế nào?! Việc như vậy xảy ra cũng là bình thường.

“Được rồi,” Tư Mã Nhuệ đột nhiên mỉm cười giọng dịu dàng hẳn đi. “Chúng ta đừng nói chuyện thương tâm nữa có được không? Nói sang chuyện vui đi. Nàng còn chưa dùng điểm tâm, chúng ta cùng đi đã sau đó ta lại bồi chuyện cùng nàng có được không?”

Mộ Dung Phong gật đầu, “Được. Lúc này ta cùng tỷ tỷ nói chuyện đột nhiên nhớ ra đã trở về mấy ngày còn chưa tự mình đến cảm tạ ân nhân cứu mạng. Nếu chàng có thời gian có thể cùng ta đến cảm tạ nàng cùng người nhà được không?”

“Đương nhiên là được rồi.” Tư Mã Nhuệ cười lớn, “Phải cảm ơn người ta chứ. Nếu không có bọn họ hôm nay ta có thể cùng nàng đoàn viên sao.”

Mộ Dung Phong mỉm cười thỏa mãn.

Đã là mùa hè rồi. Thời tiết này là nàng nhớ đến thời hiện đại. Những đêm thế này nàng cùng bạn thân ăn thịt nướng uống bia lạnh chuyện trò thâu đêm thập phần vui vẻ. Bỗng nhiên nàng thật nhớ Đồng Vi Vi, không biết bây giờ cô ấy thế nào rồi? Minh đi rồi để lại cho cô ấy một nam nhân siêu cấp đẹp trai như vậy có phải cô ấy sẽ tiếp tục kế hoạch ban đầu học theo Đát Kỷ dụ hoặc Đoạn Chi Sơn không? Tuy rằng Đoạn Chi Sơn thật sự không giống Trữ Vương.

Nghĩ đến đây nàng bỗng mỉm cười vắn vớ. Thật hy vọng Đồng Vi Vi tìm thấy hạnh phúc của chính mình. Nàng qua lại giữa hai triều đại vẫn luôn tồn tại cảm giác nhung nhớ.

Thấy Mộ Dung Phong ngẩn ngơ cười, trong lòng Tư Mã Nhuệ cũng vì thế mà sáng lạn. Chỉ cần Phong vui vẻ chuyện gì hắn cũng chấp nhận.

Ăn xong điểm tâm, hai người lưu lại trong viện ngồi chơi cờ.

Đến giữa trưa sau bữa thiện, Mộ Dung Phong thấy mệt mỏi liền thiếp đi một lát. Tư Mã Nhuệ nhân lúc này ra ngoài một chuyến trở về đã là xế chiều. Đình viện chìm đắm trong ánh hoàng hôn thoảng ra một hương vị lạ kỳ hắn chưa từng nghĩ thấy.

Trong đình, Mộ Dung Phong mỉm cười ngồi đó. Y phục màu tím thanh đạm, dung mạo điềm tĩnh xinh đẹp. Trên bàn đá là một thứ dụng cụ kỳ quái trông như bếp lò dùng để nấu nước nhưng dài hơn nhiều. Bên trong tiếng than củi nổ lép lép, Mộ Dung Phong bày trên ấy những thanh ngang dọc đỡ lấy tất thảy những cá, thịt cùng rau dưa. Trên bàn còn một bầu rượu, xem ra là rượu thượng đẳng thoảng thoảng hương nồng. Hương vị này có chút quen thuộc. Hắn nhìn Mộ Dung Phong lộ ra vẻ ngạc nhiên.

“Chàng đã về?” Mộ Dung Phong mỉm cười, thần thái điềm đạm ngữ khí ôn hòa dịu dàng tiếp, “Chàng ra ngoài, ta ở nhà một mình có chút tịch mịch nên đã cho hạ nhân ra ngoài dạo phố hoặc tùy ý trở về vãn an người nhà mai mới về. Bất quá nhân rồi sinh nông nổi liền nảy ra chủ ý nướng thịt ngoài trời. Rượu này là của hoàng thúc từng mời chúng ta uống, vẫn đặt ở chỗ cũ, ta liền lấy ra một vò. Chúng ta vừa ăn vừa tán gẫu. Nào, chàng đến đây nếm thử tay nghề của Phong nhi nào. Ta mất cả một buổi chiều làm cái này đấy.”

126. Chương 126

Tư Mã Nhuệ có chút ngoài ý muốn, dù sao làm gì có phi tử lại chính mình làm việc này, muốn ăn cái gì, chỉ cần cổ họng gọi một tiếng, luôn luôn có nhóm nô tài mang trước mang sau chuẩn bị, hơn nữa xem Mộ Dung Phong, rõ ràng là mười ngón không dính mùa xuân thủy, như thế nào có thể làm này đó?

Có chút hoài nghi ở đối diện Mộ Dung Phong ngồi xuống, nghe một cỗ hương khí, chắc là trên thực vật này đã tẩm đồ gia vị, chậm rãi nướng, đã muốn bay ra hương khí, nghe khiến rất thèm ăn, tùy tiện lấy một chuối, cắn một ngụm, nhin không được nói: “Phong nhi, tay nghề này của nàng là học từ ai? Hương vị đúng là kỳ diệu như thế.”

Mộ Dung Phong trong lòng cười, đương nhiên là học từ Bạch Mãn, nhưng là, có thể nói sao, chỉ phải cười nói: “Là Phong nhi thuở nhỏ ở với bà ngoại, cùng người ta học, chàng ăn ngon là tốt rồi, chúng ta vừa ăn vừa uống rượu, thực tiêu dao, lại không ai quấy rầy, không bằng, sẽ một lần không say không dừng, như thế nào?!”

Tư Mã Nhuệ cười một tiếng, nhìn Mộ Dung Phong, trong lòng làm sao lại có nửa điểm tiếc nuối, cả đời, có một nữ tử như vậy cùng mình, thật sự là ông trời chiếu cố! Chính mình có đức gì có thể được Phong nhi làm bạn cả đời? Dem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, lạnh lạnh cười, nói một tiếng: “Vui sướng!”

Gió ban đêm, lẳng lặng thổi, đêm đầu hạ, làm cho người ta tâm tình thư sướng.

Trong tiểu đình, Tư Mã Nhuệ cùng Mộ Dung Phong vừa uống rượu vừa ăn đồ nướng, vẻ mặt sáng lạn hạnh phúc tươi cười. Trong Hợp Ý Uyển, trừ bỏ bọn họ, không có bất luận kẻ nào, bọn hạ nhân đều không có trở về, ở trong hoàng cung, hơn nữa Tư Mã Nhuệ thân là thái tử, võ nghệ xuất chúng, tự nhiên là không có sự tình gì có thể lo lắng, cho nên Mộ Dung Phong mừng rỡ tiêu dao một hồi.

Nay đến là dễ dàng nhớ lại tình cảnh lúc đó cùng Đồng Vi Vi cùng một chỗ. Chính là, hiện tại còn muốn nghĩ, cũng chỉ là một loại nhớ lại, giống như nhớ lại kiếp trước của chính mình, thật giống như, Bạch Mẫn ngược lại thành chính mình kiếp trước, Mộ Dung Phong đến thành chính mình kiếp này.

Uống đến khi có men say, mới trở về phòng nghỉ ngơi, thương khung mặc lam, tình nguyệt sáng tỏ.

Tư Quá Uyển, mãi viện tịch tịch, Tư Mã Cường lẳng lẳng đứng ở bên trong đình viện, đã đứng bao lâu, ngay cả chính hắn cũng không nhớ rõ, cũng không cảm thấy đói cũng không cảm thấy khát, trong lòng thế nhưng không có bi ai, chỉ có vui mừng. Mấy ngày nay, hắn vẫn là vui vẻ, bởi vì Mộ Dung Phong đã trở lại.

Hắn còn nhớ rõ, lúc ấy, mẫu thân đâm bị thương ngựa, con ngựa bị thương kéo xe ngựa chạy như điên mà đi, tâm của chính mình liên giống như lập tức bị lấy đi bình thường, trước mắt lập tức ảm đạm, từ khi đó nghĩ, trong thế giới của chính mình, cũng sẽ không còn có hai chữ ánh mặt trời, ở tại Tư Quá Uyển cây già cỏ khô này, thế nhưng đã qua một mùa đông, một mùa xuân.

Tết âm lịch, nghe nói Tư Mã Nhuệ hàng đêm say, không thấy người khác. Mà chính mình đâu, ngay cả tâm muốn say đều không có, có chính là áy náy, nếu là chính mình lúc ấy không vì mẫu thân mà cướp Mộ Dung Phong, có lẽ hiện tại, nàng hoàn hảo tốt, sẽ không sống không thấy người, chết không thấy xác. Nay, nàng thế nhưng thật đã trở lại, hắn thật sự là vui vẻ, chỉ cần nàng còn sống, như thế nào đều tốt.

Chính là, trong lòng thế nhưng tất cả đều là tưởng niệm, nghĩ đến hắn trong đau đầu, hắn còn chưa từng có tưởng niệm một nữ nhân như thế, bao gồm cả Hồng Ngọc.

Hồng Ngọc là thê tử của hắn, năm đó làm cho hắn ngồi vào vị trí Nhị thái tử, nếu không có Hồng Ngọc, không có cùng Hồng Ngọc tư tình, là tuyệt đối không có khả năng, hắn đối nàng, có áy náy có cảm ơn, cho nên vẫn chỉ thú một mình một nữ tử như vậy, không có nạp nữ nhân khác làm phi làm thiếp. Không phải không có cảm tình, dù sao Hồng Ngọc là phi tử chính thức đầu tiên của hắn, trước nàng, hắn cũng có qua nữ nhân, bất quá đều nhân duyên có chuyện Hồng Ngọc, bị mẫu thân lạng lẽ xử trí.

Chính là, trong cảm tình có nhiều lắm thành phần lợi ích, cho nên không phải đơn độc thuần khiết như vậy, mà đối với Mộ Dung Phong, hắn là thật sự ái mộ, từ khi mất thấy nàng lần đầu tiên bắt đầu, nữ tử như nước kia để lại ở tại trong lòng, rốt cuộc lau không đi.

Chính là lẳng lẳng nghĩ như thế, chính là một chuyện thực hạnh phúc mà vui vẻ. Đây là một sự kiện khiến hắn ở trong Tư Quá Uyển vui vẻ nhất, chính là có thể không cho bất luận kẻ nào quấy rầy hắn tưởng niệm Mộ Dung Phong.

Tư Quá Uyển căn bản vậy không được hắn, nếu không phải vì mẫu thân, có lẽ hắn đã sớm rời đi, thiên hạ to lớn, nơi nào không thể dung thân, vì cái gì nhất định phải đứng ở trong Tư Quá Uyển này chịu khổ, chính là có mẫu thân ở đây, cho nên không thể rời đi, tổng không thể vì chính mình vui vẻ mà đem mẫu thân đặt ở trong một cái không gian như vậy không người hỏi đến, làm cho nàng tự sinh tự diệt.

Hắn biết địa phương Hợp Ý Uyển kia, cái địa phương kia là hoàng thúc tự mình tu kiến, là địa phương xinh đẹp tường hòa nhất trong hoàng cung, nay cho Mộ Dung Phong, chính mình cũng hiểu được, cái địa phương kia thật sự là thích hợp Mộ Dung Phong, cùng tính cách của nàng thật sự là xứng thực, bình tĩnh như nước, ôn nhu đậm bạc. Cho nên hắn thật dễ dàng có thể tìm được, ở trong bóng đêm, không ai có thể ngăn trở hắn hiện tại ở hoàng cung, phụ hoàng tuy rằng ghét hắn, nhưng không có phế bỏ võ công của hắn.

Có thể xem thấy được Mộ Dung Phong, tựa hồ là đang ngủ, cửa sổ mở ra, có sa rèm mỏng manh, gió thổi sa rèm động, ánh nền kinh hoàng, tựa hồ là đã ngủ yên tốt lắm, trên mặt còn có điềm đạm mỉm cười, này vừa nhìn, thế nhưng ngây ngốc đi qua.

“Xin chào,” Đột nhiên, có thanh âm từ phía sau truyền đến, lạnh lạnh, im lặng như nước.

Tư Mã Cường mặt mang cười khổ, quay đầu, thấy Tư Mã Nhuệ, đệ đệ này, thật sự là đòi mạng, kỳ thật nếu không có một chút cái gọi là ân oán ở bên trong, bọn họ là có thể làm bằng hữu, Tư Mã Nhuệ là người không có dã tâm, tuy rằng đứng hàng Tứ thái tử, còn chưa từng nhìn trộm qua cái gọi là hoàng quyền, trời sanh tính phóng đãng, kiệt ngạo bất tuân, có đôi khi hắn kỳ thật thực hâm mộ Tư Mã Nhuệ, sống được tùy tâm tự do như vậy.

Ánh mắt tương đối có chút xấu hổ.

“Ta chỉ là tới nhìn xem, không có ý tứ khác.” Tư Mã Cường cố gắng bảo trì trấn định, dưới ánh trăng, thấy Tư Mã Nhuệ một thân tố y, đáy mắt đuôi lông mày, cất giấu sắc bén, lại có trời sinh một cỗ hoặc ý, lười nhác, lại nội tàng ngoại văn.

Tư Mã Nhuệ cười nhẹ, ngữ khí trêu chọc: “Biết, nếu là người còn có ý tứ khác, ta há có thể cho người đứng ở nơi này.”

Nhìn Tư Mã Cường vẻ mặt cô đơn thất vọng, Tư Mã Nhuệ trong lòng cũng có cảm khái, nay, hẳn khả năng còn không biết thế tử của chính mình Hồng Ngọc đã ngủ ở bên người Tư Mã Triết, năm đó hẳn từ bên người Tư Mã Triết đoạt Hồng Ngọc, nay, Tư Mã Triết lại từ bên người hẳn đoạt lại Hồng Ngọc. Một cái Hồng Ngọc, đáng giá sao? Trong lòng cảm thấy có chút đáng thương, từ khi Mộ Dung Phong mất tích ngày đó bắt đầu, hẳn cũng đã biết trong lòng Tư Mã Cường có bóng dáng Phong nhi, chính là không có để ý, nay, thế nhưng người này chạy đến đây, mạo hiểm có thể bị đuổi giết nguy hiểm, vì chính là vụng trộm liếc mắt xem Mộ Dung Phong một cái.

“Người thật sự là hạnh phúc.” Tư Mã Cường cũng không có ý rời đi, ngược lại là tiếp tục nói, “Nếu luận đứng lên, trong các huynh đệ, nhưng lại chỉ có người cuộc sống thích ý. Không giống chúng ta, vì cái gọi là lợi ích, sống vất vả như thế. Nhưng lại có nữ tử xuất sắc như thế này cùng người cả đời.”

127. Chương 127

Tư Mã Nhuệ cũng không có ý tứ đuổi hẳn rời đi, kỳ thật, ân oán giữa hẳn cùng Tư Mã Cường trong lúc đó, cũng chỉ là nhân năm đó Tư Mã Cường thiết kế từ trong tay Tư Mã Triết cướp đi Hồng Ngọc, cấu giận Tư Mã Cường ti bỉ mà thôi. Kỳ thật, ngầm lại, cũng là đáng thương, cũng không phải vì tình yêu, mà gần như chỉ là vì quyền thế, đối mặt một nữ nhân, thú một nữ nhân, quá mệt mỏi.

“Như thế nào đột nhiên lại có ý nghĩ như thế.” Tư Mã Nhuệ thản nhiên cười, trên nét mặt chỉ có một phần lạnh nhạt bình tĩnh, “Xem ra, Tư Quá Uyển này, người ở cũng không giống như khổ sở.”

Tư Mã Cường ha ha cười, trong tiếng cười có tang thương cũng có chua xót, nhưng là có một phần rộng rãi, trong giọng nói lộ ra nhìn xem vẻ tiêu sái, nói: “Nói đến cũng thật là, thời điểm trước kia, đồ một hơi, hẳn không thể nhất định phải làm được người đứng trên kẻ khác, tuyệt không chịu cái gì uất khí, nghĩ hết mọi biện pháp đi hướng lên trên, thậm chí không tiếc bán đứng chính mình. Chỉ tới khi gặp Mộ Dung cô nương, nói đến cũng là kỳ quái, nhìn thấy nàng, liền cảm thấy trong đầu thật sự là rộng thoáng, nhất là xem nàng đối đãi người, cũng không có bởi vì người là cái gì gọi là Tứ thái tử liền xem trọng người, về mặt luôn thản nhiên, mà thích người, cũng không phải bởi vì người là Tứ thái tử, ước chừng cũng chính là bởi vì người là Tư Mã Nhuệ, thật sự là làm cho ta hâm mộ. Ta cùng với Hồng Ngọc, chỉ sợ vẫn là chướng ngại lớn nhất giữa người và ta trong lúc đó, kỳ thật, ta làm sao hạnh phúc? Chuyện xưa của Hồng Ngọc cùng Tư Mã Triết, người biết ta biết mọi người biết, đỉnh một cái danh hào đoạt vị hôn thê của huynh trưởng kỳ thật nhằm chán, nhưng là không thể phủ nhận, lúc ấy vì có được Hồng Ngọc, ta cùng mẫu thân quả thật có mưu kế, nhưng, một cây làm chẳng nên non, Hồng Ngọc kia nguyên bản chính là một nữ tử không chịu an thủ bổn phận, nàng trong lòng vốn là không hài lòng Tư Mã Triết tính cách ôn hòa, mà càng hy vọng gặp được một người tính cách hào sảng một chút. Không có ta, cũng sẽ có người khác, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.”

Tư Mã Nhuệ cũng không có nghĩ đến Tư Mã Cường lại cùng hẳn nói chuyện đó, việc này vốn là chuyện xưa của Tư Mã Cường, cũng là chuyện xưa không hy vọng làm cho người ta biết.

Tư Mã Cường cũng không xem Tư Mã Nhuệ, vẫn như cũ là nhìn xem ánh nến lay động trong phòng kia, lẳng lặng, hẳn nhìn không tới vị trí Mộ Dung Phong nằm, chỉ nhìn ánh nến toát ra bộ dáng nàng chiếu ra cửa sổ, nhưng trong lòng lại âm áp, thực thoải mái. “Liền giống như hiện tại, ta tuy rằng nhìn không thấy Mộ Dung cô nương, nhưng bởi vì biết nàng đã an toàn trở về, trong lòng liền cảm thấy phi thường kiên định, nàng là của người, Tư Mã Cường ta đoạt không nổi, cũng tuyệt sẽ không sinh tâm cướp đoạt, chỉ cần nàng sống được tốt, ta liền vui vẻ. Mà Hồng Ngọc, ta kỳ thật đã mất lòng quan tâm, ở trước ta, nàng có phải hay không là nữ nhân của Tư Mã Triết, ta vẫn không nghĩ hỏi, dù sao cũng là ta dùng mưu kế đoạt người của nàng, lại không có quyền hỏi đến lòng của nàng thuộc sở hữu nơi nào, huống hồ ta là một cái Thái tử bị biếm, chỉ sợ là tự thân đều khó bảo toàn, làm sao có thời gian cùng tâm tình đi chiếu cố nàng, nàng có

thể hảo hảo đứng ở nhà mẹ đẻ của nàng, chính là, ta cũng biết, coi tính cách nàng, nàng nhất định phải thuộc sở hữu của một người, nàng không thể tự một người còn sống, nàng cần người chiều cổ cùng che chở. Kỳ thật nàng đáng thương, nữ tử thứ xuất, năm đó có thể gả cho hoàng đế tương lai của Đại Hưng vương triều, lại theo ta, nguyên bản là hy vọng ta có thể cho nàng vinh quang cả đời, lại...cũng thật sự là làm khó nàng.”

Tư Mã Nhuệ thần nhiên thở dài, nhẹ nhàng nói: “Kỳ thật, nhất tại Tư Quá Uyển, đối với người mà nói, cũng không hẳn không phải chuyện tốt, nếu còn tại biên quan, dã tâm của người đủ có thể lấy mạng người, cho dù phụ hoàng không biết, người cũng không có khả năng lừa được mọi người, người cùng Ô Mông quốc tướng quốc kí minh ước. Nay, nhất tại bên trong, chậm rãi mai một đi dã tâm của người, đối với người, chỉ có thể nói là chuyện tốt.”

Tư Mã Cường sững sờ, thốt ra, “Người là như thế nào biết đến?”

Tư Mã Nhuệ chính là nhẹ nhàng cười, lẳng lặng nói: “Ta như thế nào biết, cũng không trọng yếu, quan trọng là, cuối cùng người không có gây thành đại sai, bất quá là có dã tâm, muốn ở Đại Hưng vương triều có địa vị sống yên vị, nay, người nhất tại Tư Quá Uyển, chặt đứt ý niệm trong đầu tướng quốc kia, coi như là cứu người một mạng, nếu không sớm muộn gì cũng sinh ra chuyện.”

Tư Mã Cường cười khổ một chút, thở dài, nhẹ nhàng nói: “Nguyên là nghĩ đến, không ai có thể biết ta cùng với tướng quốc giao dịch, thậm chí cả quốc vương Ô Mông quốc, nếu không Nhã Lệ kia làm sao lại đến Đại Hưng vương triều này, tướng quốc Ô Mông quốc kia chính là cậu của Nhã Lệ, nếu không có hấn từ giữa dùng kế, sợ là ta còn động không đến Nhã Lệ, nay, đến là tìm một cái đại phiền toái cho chính mình.”

“Tướng quốc kia nếu có thể cùng người giao dịch, tự nhiên cũng sẽ cùng người của hấn giao dịch, lời này nếu nói đến bước này, cũng có thể dừng được rồi, nay người đã không còn có ý định kia, cũng không đề cập tới nữa đi.” Tư Mã Nhuệ thần nhiên nói, “Nhìn tình ý của người đối Phong nhi, ta tạm thời thả cho người một con ngựa, từ nay về sau không đề cập tới, chính người cũng tự giữ mình cho tốt đi.”

“Ta nay sớm đã không có cái loại dã tâm cùng hùng tâm này nữa, ngược lại thực hưởng thụ cuộc sống trước mắt, đã không có phân tranh, cũng không có người ở trước mặt a dua nịnh hót, nhìn không thấy khuôn mặt thực, nghe không thấy lời nói thiệt tình. Hiện tại là bên tai thanh tĩnh, tâm tình bình tĩnh, cảm thấy rất tốt, không có gì không ổn, hơn nữa, Ngô Mông so với ta có tài, càng thích hợp trấn thủ biên quan, ta có khi chỉ có thể gánh chịu nổi hư danh.” Tư Mã Cường mỉm cười, ngữ khí nghe đứng lên có chút tịch mịch, nhưng cũng không oán hận.

Tư Mã Nhuệ không nói gì, chính là lẳng lặng đứng.

“Đã muộn rồi, ta cũng nên đi trở về.” Tư Mã Cường cười nhẹ, lại quay đầu xem liếc mắt một cái ánh nến lay động kia, nghĩ đến thiên hạ đang im lặng ngủ sau ánh nến kia, trong lòng rất là an ủi, “Tiếp tục ngốc đi xuống cũng là không thú vị, muốn nhìn đã nhìn, muốn nghe đã nghe xong, muốn nói đã nói, tốt lắm. Chính là, có câu này ta còn phải nói, Mạnh Uyển Lộ kia ta sớm nghe người ta nói qua, là một nữ tử mạnh mẽ cường ngạnh, tâm kế nhiều, nếu là Mộ Dung cô nương bị một điểm ủy khuất nào, cho dù người không so đo, ta cũng không nhẹ nhàng buông tha nữ nhân kia, tuy rằng Mộ Dung cô nương làm phi tử của người, nhưng ở trong lòng ta, nàng cũng là niềm ấm áp, nếu có người thương tổn nàng, ta là người thứ nhất sẽ không tha cho hấn [nàng]!”

Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng cười, nói: “Người là người thứ hai nói như thế, hoàng thúc từng nói qua, chỉ cần Phong nhi cần, hấn có thể vì nàng làm bất cứ chuyện gì; Mà nay người còn nói, nếu có người dám thương tổn nàng, người là người thứ nhất sẽ không tha thứ. Như thế rất tốt, cho dù Tư Mã Nhuệ ta có điều sơ sẩy, cũng có người khác thay ta hảo hảo bảo hộ nàng. Hoàng cung này vốn là nơi thị phi, ta vẫn lo lắng Phong nhi sẽ bị người khác thương tổn, hơn nữa, sẽ có một sự tình liên lụy đến nàng. Có các người nói như vậy, ta thật sự yên tâm.”

Tư Mã Cường nghe hấn nói mịt mờ, không phải rất lý giải, có chút nghi hoặc, nhưng Tư Mã Nhuệ cũng không nói thêm, chính là cười cười, nói: “Đêm quá thật đã khuya, người vẫn là trở về đi, miễn cho thị vệ tuần tra ban đêm phát hiện, gặp phải chuyện không hay.”

Tư Mã Cường không hề hỏi, biết có hỏi Tư Mã Nhuệ cũng sẽ không nói, nhưng là, những lời nói tối nay lại

làm cho Tư Mã Cường đối với Tư Mã Nhuệ có cái nhìn hoàn toàn mới, người này cũng không phải là một kẻ thoát nhìn không chịu được như thế, hẳn kỳ thật càng như là đại trí giả ngu, minh lý ẩn dấu.

128. Chương 128

Có một số việc, hẳn thế nhưng biết đến rõ ràng như thế, còn chưa nói việc có chuyện hẳn không đề cập tới, ngược lại làm cho Tư Mã Cường trong lòng sinh ý sợ hãi, đáng tiếc người này không phải Đại thái tử, nếu không, nếu là Đại Hưng vương triều ở trong tay người này, hẳn là không thể kém hơn so với ở trong tay Tư Mã Triết, Tư Mã Triết trời sinh tính dụ ngoan, do dự, không thích hợp thống trị quốc gia. Ngược lại Tư Mã Nhuệ này, nhìn như bất hảo, kì thực thanh tỉnh thông minh. Khó trách Mộ Dung Phong sẽ thích hẳn.

Nhìn Tư Mã Cường rời đi, Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng thở dài, nghĩ đến Mộ Dung Phong trong phòng, nghĩ có chút tâm sự ẩn sâu trong lòng, không biết phải như thế nào thay nàng ‘hóa hiểm vi di’ (hóa dữ thành lành) mới tốt, chỉ sợ là ít nhiều sẽ liên lụy đến nàng, hy vọng có thể làm cho nàng không cần chịu thương tổn gì.

Nếu, nếu nhất định phải trừ bỏ người nọ, có thể hay không làm cho Mộ Dung Phong hận hẳn cả đời? Dù sao sinh mệnh người nọ cũng là tối trọng yếu đối với nàng; Nếu nàng biết sở tác sở vi của người nọ, có phải hay không cũng sẽ không thể không quyết định lấy hay bỏ?

Chính là một tiếng than nhẹ, thật hy vọng có thể cấp Phong nhi một cái không gian vĩnh viễn không bị quấy nhiễu, làm cho nàng hảo hảo sống trong hạnh phúc, có thể cùng chính mình cùng nhau đời đời kiếp kiếp.

Bất luận xuất hiện tình huống như thế nào, người thứ nhất hẳn phải bảo vệ nhất định là Phong nhi, chẳng sợ làm chính mình trở thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt người khác, thậm chí bị cho rằng bất hiếu, hẳn cũng sẽ không cảm thấy hối hận, Phong nhi là vương bản lớn nhất cả đời hẳn, hẳn không bỏ xuống được, hẳn phóng xuống được chính mình, lại không bỏ xuống được nàng.

Hoàng Thượng lâm triều liền phiên lòng không ngừng, sứ giả Ô Mông quốc thay Ô Mông quốc vương tử cầu hôn, muốn kết hôn với một công chúa Đại Hưng vương triều làm vợ, nhưng trước mắt bên người chính mình cũng không có công chúa thích hợp, nhìn về phía Mộ Dung Thanh Lương, Tể tướng đại nhân này trước kia luôn thay hẳn ra mặt ứng phó cửa ải khó khăn, lại nhìn đến Mộ Dung Thanh Lương vẻ mặt hồ hững cúi đầu nhìn dưới chân, không nói một tiếng.

Bắt đầu từ khi Mộ Dung Tuyết bị chính mình sắc phong làm Tuyết phi, Mộ Dung Thanh Lương chính là bộ dáng quý này. Người đứng ở kia, không nói không nghe chẳng quan tâm.

Tan triều, Hoàng Thượng lưu lại Tư Mã Triết cùng Mộ Dung Thanh Lương thương lượng việc này, nay có Lệ phi ở phía sau cung, tùy tiện tìm một người hồ lộng một chút Ô Mông quốc là không có khả năng, nhưng là, nhất thời không biết phải đi đâu tìm một công chúa thích hợp đây?

“Mộ Dung ái khanh, người xem phải làm như thế nào mới tốt?” Hoàng Thượng nhần nại hỏi, trong đầu lại đem đại thần trước kia chính mình tối tín nhiệm này mắng vài câu, theo Hoàng Thượng ý tưởng, cưới nữ nhi của hẳn, hẳn hẳn là mang ơn mới đúng, làm cái gì về mặt không hay ho kia.

Mộ Dung Thanh Lương nửa ngày không hé răng, Hoàng Thượng đợi đến không kiên nhẫn, thời điểm nghĩ đến hẳn sẽ không mở miệng lại, mới nghe được hẳn chậm rãi nói: “Lão thần già nua, nghĩ không ra biện pháp gì tốt.”

Hoàng Thượng thiếu chút nữa bị chọc tức đến phát điên, lạnh lùng nói: “Mộ Dung ái khanh, người chớ hồ lộng cho lắm, đừng tưởng rằng có Tuyết phi, trăm sẽ không làm gì người, chọc giận trăm, trăm đều giống nhau thu thập người, người thân là Tể tướng Đại Hưng vương triều, việc nên làm là vì trăm giải ưu, thế nhưng đến đây một câu, “Lão thần già nua, nghĩ không ra cái gì tốt biện pháp.” đến hồ lộng cho lắm!”

Mộ Dung Thanh Lương buông đầu xuống, không hé răng.

Một bên Tư Mã Triết vội vàng hoà giải, nói: “Phụ hoàng, nay cũng quả thật là tìm không ra người thích hợp để chọn, nhóm công chúa trong cung nếu không phải là đã xuất giá, thì chính là vẫn còn chưa đến tuổi kết hôn. Quả thật có chút khó làm, đến không phải Tể tướng đại nhân hồ lộng phụ hoàng.”

Hoàng Thượng trừng mắt nhìn liếc mắt một cái Mộ Dung Thanh Lương, oán hận nói: “Trẫm mặc kệ người là già nua, người hiện tại phải nghĩ ra một cái biện pháp đến cho trẫm, trẫm biết trong lòng người hận trẫm, hận trẫm đoạt ái nữ Mộ Dung Tuyết của người, nhưng nàng gả cho trẫm, chẳng lẽ liền nhất định kém hơn gả cho người khác sao?”

Mộ Dung Thanh Lương khẽ hừ nhẹ một tiếng, thanh âm cực nhẹ, ngay cả Tư Mã Triết ở bên người đều không có nghe rõ ràng, phân miệt thị kia, sợ Hoàng Thượng nghe xong nhất định trái tim bằng giá. “Lão thần nào dám, chính là lão thần trong lòng nguyên là nghĩ, chỉ cầu tiểu nữ cả đời này yêu một người, có thể được một người sủng ái, cũng không dám hy vọng xa vời có người khác cùng nàng chia sẻ một người nam nhân, Hoàng Thượng sợ là hiểu lầm tâm ý của lão thần.”

Hoàng Thượng cứng lại.

“Nếu nói chủ ý, cũng không phải không có, chính là nói đến có chút không tuân theo thường quy.” Mộ Dung Thanh Lương chậm rãi nói, “Nữ nhi do tần phi bên cạnh Hoàng Thượng sở sinh cũng không phải là toàn bộ đều chưa đến tuổi kết hôn, lúc Tiểu Tuyết gả đi cũng bất quá mười lăm, cũng chưa đủ tuổi xuất giá, nghĩ đến Hoàng Thượng vẫn là có vài nữ nhi tuổi mười bốn, mười lăm đi, tùy tiện tuyển một người không phải thành sao.”

Tư Mã Triết sững sốt, vừa muốn nói cái gì, đã thấy Mộ Dung Thanh Lương lạnh lùng nhìn hắn, lời nói mang hai ý nghĩa nói: “Đại thái tử, ngài cũng không phải thừa thãi tình yêu sao? Chủ ý này của lão thần nghe tới hoang đường, nhưng nay đặt ở Đại Hưng vương triều cũng không tính là quá đáng. Huống hồ nay Lệ phi ngay tại hậu cung, làm cho chính nàng vì chính mình huynh trưởng chọn lựa một vị cũng là được, làm sao tới khó làm.”

Tư Mã Triết trong lòng rung mình, có chút chột dạ, chuyện chính mình cùng Hồng Ngọc, vẫn giấu diếm vô cùng tốt, như thế nào sẽ có người biết đâu, nhất định là Mộ Dung Thanh Lương trách móc vì đã biết đoạn thời gian này hắn đối Mộ Dung Thiên có chút lãnh đạm. Hắn xấu hổ cười cười, không tái hể răng.

Đối với Lệ phi đột nhiên xuất hiện, Mộ Dung Phong có chút ngoài ý muốn, Tư Mã Nhuệ bồi nàng ngồi, hai người đang nói chuyện phiếm, Xuân Liễu lại mang đến Lệ phi, Lệ phi vẫn như cũ bộ dáng trước đây, nhìn chằm chằm Xuân Liễu nửa ngày, nhìn đến Xuân Liễu trong đầu sợ hãi.

“Lệ phi, mới sáng sớm chạy đến nơi này của ta làm cái gì?” Tư Mã Nhuệ tựa tiểu phi tiểu nói, hắn cùng Lệ phi quan hệ không tệ, kỳ thật Lệ phi này, thật sự không xem như là người xấu, chính là tính cách mạnh mẽ, nhưng bản tính thiện lương, “Người nhìn chằm chằm Xuân Liễu là nhìn cái gì nha, nhìn xem Xuân Liễu vẻ mặt kinh sợ, người đừng tái dọa nàng.”

Lệ phi vui vẻ cười, nói: “Đừng nói, ta còn thật là có việc, nếu không ta sẽ không mới sáng sớm như vậy đến quấy rầy các người, nhân rồi không có việc gì tìm việc không thú vị đâu. Về phần ta xem nha đầu Xuân Liễu kia, cũng không phải dọa nàng, mà là nghĩ đưa cho nàng một phần hậu lễ.”

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng cười, chưa nói.

“Hôm nay sứ giả Ô Mông quốc ta đến đây, muốn thay huynh trưởng ta tuyển một vị thê tử, vừa mới rồi Hoàng Thượng tìm ta, nói là để cho ta chính mình thay huynh trưởng ta tuyển. Trong hậu cung này vừa vặn không có công chúa thích hợp, bất quá, cũng tốt ở không có chọn người thích hợp, nếu không thật đúng là làm cho ta chán ghét, ta cũng không hy vọng tuyển những vị công chúa này làm Vương phi của Ô Mông quốc ta, một đám được nuông chiều từ bé, nhìn khiến cho ta bức mình, cho nên, ta quyết định tuyển một vị khác, người thứ nhất đã nghĩ đến Xuân Liễu. Nha đầu kia ta xem thích, các người cảm thấy như thế nào?” Lệ phi cười ha ha nói.

Mộ Dung Phong một bên cười nhẹ, nhẹ giọng nói: “Lệ phi nói đến là chuyện tốt, chính là muốn xem Xuân Liễu ý nghĩ của chính mình như thế nào. Bất quá, ta cũng thực tán thành, nghe là chuyện tốt, có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, không cần tái chịu khổ thân là nô tỳ, nhưng, huynh trưởng của người dù sao cũng là quốc vương Ô Mông quốc tương lai, nếu Xuân Liễu gả cho, chỉ sợ là không thể được một người sủng ái, tuy rằng ngồi phía trên tam cung, lại có gì thú vị. Đến không bằng làm cho nàng gả ột người dân chúng tóc húi cua, sống qua những ngày thoải mái, có một vị phu quân tốt.”

129. Chương 129

Lệ phi dừng một chút, có chút uể oải nói: “Ta đến là không nghĩ tới các người lại cự tuyệt ta, chính là, ta thật sự là không nghĩ làm cho cái gọi là nhóm công chúa trong hậu cung này gả đến Ô Mông quốc ta đi, thật sự là hy vọng có thể tìm một người thích hợp làm chị dâu của ta.”

Mộ Dung Phong chính là vẫn như cũ thản nhiên cười, ôn hòa nói: “Ta cũng biết người là hảo ý, chính là, Xuân Liễu tuy rằng là nha đầu của ta, nhưng nàng cũng có chủ ý của chính mình, người có thể chính mình đến hỏi nàng, nếu là chính nàng nguyện ý, ta tự nhiên là sẽ không cự tuyệt.”

Lệ phi cười cười nói: “Ta đây đến hỏi nàng, nếu là trước mặt các người, sợ nàng sẽ thẹn thùng, các người không ở trước mặt, khả năng nàng còn có thể lả gan lớn một chút.”

Nhìn Lệ phi đi ra ngoài, Mộ Dung Phong bỗng nhiên nhẹ nhàng cười, nhẹ nhàng hỏi: “Thật là thú vị, như thế nào Hoàng Thượng lại làm cho Lệ phi nương nương chính mình thay huynh trưởng nàng tuyển thê?”

Tư Mã Nhuệ cười cười nói: “Tám phần là phụ thân nàng ra chủ ý, bắt đầu từ khi Mộ Dung Tuyết bị phụ vương sắc phong làm Tuyết phi, phụ thân nàng đã không còn hoà nhã với phụ vương ta, cũng không như thể nào ra ý kiến hay gì, chính là phụ vương ta người này có thói quen ý lại phụ thân nàng, đến bây giờ sợ là còn không có học được cách không tham khảo ý kiến của phụ thân nàng.”

“Không phải còn có một cái Đại thái tử sao?” Mộ Dung Phong lơ đãng hỏi, “Tư Mã Triết dù sao cũng là Hoàng Thượng tương lai, điểm việc nhỏ ấy còn lấy không ra được chủ ý sao? Chỉ sợ như vậy ngược lại không tốt, Ô Mông quốc đem Nhã Lệ công chúa đặt ở nơi này làm con tin, thành Lệ phi. Bọn họ muốn kết hôn một vị công chúa Đại Hưng vương triều làm vợ, nhất định sẽ lựa chọn một công chúa thâm chịu phụ hoàng sủng ái, một công chúa ở Đại Hưng vương triều có chút địa vị, cho dù là Lệ phi hảo tâm lựa chọn Xuân Liễu, Ô Mông quốc sợ là sẽ coi đây là cái cớ, nói là Đại Hưng vương triều xem nhẹ Ô Mông quốc, sinh ra sự đến. Phụ thân ra chủ ý này sợ là trong lòng có oán hận, muốn sinh sự, phụ hoàng chẳng lẽ một chút không biết sao?”

“Phụ hoàng là một hoàng đế anh minh, nhưng là không có khả năng cả đời anh minh, chỉ sợ cũng sẽ có thời điểm hồ đồ.” Tư Mã Nhuệ thản nhiên nói, “Chủ ý này nghe xong, chỉ nói rõ phụ vương còn chưa từng nghĩ lâu dài như vậy, chỉ cho là, Ô Mông quốc là một tiểu quốc, không cần để ý. Kỳ thật, Ô Mông quốc làm sao không phải muốn tìm một công chúa Đại Hưng vương triều ở chỗ bọn họ làm con tin. Nay, Ngõ Mông ở biên quan, chiến công trác tuyệt, so với khi Tư Mã Cường ở càng tốt hơn, bọn họ cũng sợ đất nước khó giữ được, cho nên muốn ra chủ ý đón dâu này, tự nhiên sẽ lựa chọn công chúa chịu phụ hoàng sủng ái, nếu là không thể như ý, đương nhiên sẽ mượn cơ hội sinh sự, ở biên quan gặp phải sự tình. Cho nên, ngay cả Xuân Liễu đồng ý, cũng không thể gả đi qua, gả cho cũng chỉ sẽ là không vui cả đời.”

Mộ Dung Phong không nói gì, vẻ mặt có chút hoảng hốt. Nàng đột nhiên có một loại cảm giác không tốt lắm, dường như Mộ Dung Thanh Lương là cố ý, hấn hận Hoàng Thượng, hận Hoàng Thượng đoạt ái nữ hại phụ nhân, cho nên hấn hận, thời điểm Mộ Dung phu nhân tự sát lúc ấy, hấn liền từng có ý báo thù, hấn đã muốn đem Hoàng Thượng trở thành cừu nhân, như thế nào có khả năng thiết tình giúp Hoàng Thượng.

Về phần Tư Mã Triết, Mộ Dung Phong không tin chuyện tình của hấn cùng Hồng Ngọc chỉ có Tư Mã Nhuệ cùng chính mình cùng với Mộ Dung Thiên biết, nói không chừng Mộ Dung Thanh Lương cũng biết, nếu hấn biết, hấn lại như thế nào sẽ nhớ đến quan hệ ông tể (nhạc phụ và con rể) cùng Tư Mã Triết?

Tư Mã Nhuệ ở một bên đang nghĩ tâm sự, cũng không có chú ý tới Mộ Dung Phong ngăn người, kỳ thật trong lòng hấn cũng là lộn xộn, Mộ Dung Thanh Lương bỏ qua là cố ý, hơn nữa....có một số việc, một ngày nào đó sẽ trôi lên mặt nước, cái thời điểm kia, Mộ Dung Phong phải ứng đối như thế nào?

Xuân Liễu cũng không có đáp ứng đề nghị của Lệ phi, nàng càng hy vọng chính mình có thể ở lại bên người tiểu thư, về phần chung thân đại sự, nàng tình nguyện nghe theo tiểu thư an bài.

Hơn nữa trong lòng nàng đã suy nghĩ, nếu là tiểu thư đồng ý, tự nhiên sẽ tự thân đến thông tri nàng, nếu là không có tự mình thông tri nàng, nhất định là không đồng ý, nếu là tiểu thư không đồng ý, liền nhất định không phải chuyện tốt, vẫn là không cần đáp ứng là tốt nhất.

Đại Hưng vương triều hắc là một thời đại nhiều mưa, Mộ Dung Phong bởi vì thích mưa cho nên cảm thấy vui vẻ, rõ ràng buổi sáng vẫn là thời tiết đẹp, đến buổi chiều trời lại đột nhiên thay đổi, đổ mưa xuống.

Tư Mã Nhuệ nói, “Mưa mùa hè này một chút chính là vài ngày, Đại Hưng vương triều trong một năm có hơn phân nửa thời gian là trời mưa.”

Mộ Dung Phong nghe xong thật sự là vui vẻ.

Hòa Dương cung, Hoàng Thượng cùng Tuyết phi ngồi đối diện, Mộ Dung Tuyết khẽ mỉm cười, nghe Hoàng Thượng cầu nhàu, về phần thái độ của phụ thân, thái độ vô cùng không đúng với sứ mệnh thần tử như thế, nàng thật sự không biết là ngoài ý muốn, đối với chính mình bị Hoàng Thượng sủng hạnh, phụ thân nhất định là canh cánh trong lòng, nhưng lại làm cho chính mình mẫu thân thương tâm tới tự sát, phụ thân như thế nào khả năng giống như trước kia đối đãi Hoàng Thượng như vậy.

“Hoàng Thượng, thái độ của phụ thân của Tuyết nhi quả thật không ổn, nhưng cầu Hoàng Thượng không cần tái sinh cơn giận không đâu này, Tuyết nhi thay phụ thân hướng Hoàng thượng giải thích, Tuyết nhi biết Hoàng Thượng là người lòng dạ bao dung, nhất định sẽ không đem việc này để ở trong lòng.” Mộ Dung Tuyết khẽ mỉm cười, nhẹ giọng dùng lời nói nhỏ nhẹ nói, “Tuyết nhi đến còn có chuyện muốn thỉnh Hoàng Thượng ân chuẩn. Không biết Hoàng Thượng ngài bây giờ còn có hay không có tâm tình nghe Tuyết nhi nói?”

“Chuyện gì?” Hoàng Thượng có chút tò mò, Mộ Dung Tuyết này rất ít có việc cầu hắc, đột nhiên lúc này có việc cầu hắc, đến làm cho Hoàng Thượng không đành lòng cự tuyệt, “Nói đến trầm nghe một chút.”

Mộ Dung Tuyết vẫn như cũ khẽ mỉm cười, vẫn như cũ nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ nói, “Hoàng Thượng, nay đã đến mùa hạ, Tam tỷ tỷ của Tuyết nhi cũng đã trở lại, tuy rằng lúc ấy bị kinh sợ, nhưng vạn hạnh là không có bị thương tổn như thế nào, coi như là cát nhân thiên tướng. Tuy rằng lúc ấy Lưu tỷ tỷ làm chuyện không đúng, làm hại Tuyết nhi mất đầu thai, nhưng niệm tình nàng đối Hoàng Thượng vẫn nhớ mãi không quên, Tuyết nhi muốn cầu Hoàng Thượng ngài ân chuẩn một việc. Lưu tỷ tỷ quả thật là phạm vào tội không thể tha thứ, nhưng, Lưu tỷ tỷ mấy ngày này thân thể vẫn không tốt, chỉ có đứa con bị miễn danh hiệu canh giữ ở bên cạnh, cũng không có người thích hợp chiếu cố, mấy ngày trước đây Tuyết nhi đi qua xem, trong lòng thật sự là không đành lòng, nếu là Hoàng Thượng ngài ân chuẩn, Tuyết nhi muốn cầu ngài cho phép Hồng Ngọc tiến đến chiếu cố. Dù sao Hồng Ngọc vẫn là tức phụ (con dâu) của Lưu tỷ tỷ, huống hồ, Tư Mã Cường cũng có thời gian nửa năm chưa từng gặp qua thê tử của chính mình, tuy rằng phạm vào sai, Hoàng Thượng ngài cũng không tất trừng phạt bọn họ như thế, đã ở Tư Quá Uyển, vẫn là nên có người chiếu cố giúp đỡ.”

Hoàng Thượng nghe xong đến là sửng sốt, bật thốt lên nói: “Tuyết nhi, nàng thật đúng là làm cho trầm mỗ nhân giới, trầm còn tưởng rằng nàng vẫn không chịu tha thứ mẫu tử hai người bọn họ, cho dù là trầm, cho tới bây giờ vẫn là trong lòng có hận ý, hận bọn họ bị thương long thai của trầm cùng nàng cùng với con dâu Phong nhi của trầm, không nghĩ tới nàng thế nhưng còn có thể thay bọn họ suy nghĩ, trầm đến là cảm thấy không có uống trầm thương nàng.”

130. Chương 130

Mộ Dung Tuyết vẫn mỉm cười nhu hòa: “Tuyết nhi tuy tuổi còn nhỏ nhưng trước giờ cha mẹ dạy bảo chu đáo tự nhiên sẽ biết lúc nào nên buông lúc nào nên bỏ cho bản thân nhẹ nhõm. Lưu tỷ tỷ cũng là vì yêu Hoàng thượng nên mới lo lắng Tuyết nhi hồng nhan gây họa. Tỷ ấy cũng không biết Tuyết nhi đối với Hoàng thượng một lòng một dạ. Chỉ cần tỷ ấy biết giờ đây Hoàng thượng vui vẻ, cao hứng tỷ ấy tuyệt đối sẽ không gây sự nữa đâu. Cũng không thể trách tỷ ấy được, chỉ trách Tuyết nhi bình thường ít nói chuyện cùng Lưu tỷ tỷ. Lưu tỷ tỷ mới không biết lúc ấy Tuyết nhi đang mang thai, chỉ xem là tỷ ấy vô tâm thôi. Nếu có oán trách thì Tuyết nhi chỉ trách tỷ ấy sao lại nhẫn tâm làm thương tổn Tam tỷ của Tuyết nhi, hại Tam tỷ phải cực khổ lưu lạc ngoài nhân gian hơn nửa năm, hại Tứ thái tử thương tâm đau khổ. Nhưng

cũng là chuyện ngoài ý muốn mà. Có lẽ tỷ ấy cũng không cố ý mà cho dù là cố ý thì nay Tam tỷ cũng đã bình an vô sự. Tỷ ấy đã sám hối ở Tư Quá Uyển nửa năm rồi, cũng đã thực tâm ăn năn. Chuyện này không nên tính toán nữa. Nếu bây giờ tùy tiện phái người sang chỗ bọn họ, chỉ sợ cầu nô tài không có mắt lại ủy khuất mẫu tử bọn họ. Bất luận tốt xấu thế nào cũng là người của Hoàng thượng làm sao để cho ngoại nhân khi dễ được. Hồng Ngọc đã tính dưỡng ở nhà mẹ đẻ hơn nửa năm nay cũng đã đến lúc trở về chăm sóc ẹ chồng và phu quân rồi. Có nàng ở đấy, Tuyết nhi cũng cảm thấy an tâm hơn nhiều. Dù sao Tư Quá Uyển trước nay cũng là nơi lạnh lẽo, cô tịch.”

Hoàng thượng gật gù: “Tốt, tốt lắm. Tuyết nhi nàng suy nghĩ thật sự rất thấu đáo. Điểm này trẫm không bằng nàng rồi. Cao công công, người lập tức tuyên chỉ cho Hồng Ngọc trở về Tư Quá Uyển đi. Con bé ở đó, Cường nhi cũng thêm người chăm sóc. Bọn chúng vốn là một cặp phu thê tình nồng ý mật mà. Về phần Lưu thị tuy rằng tội không thể tha nhưng niệm tình nàng đã từng vì trẫm sinh nhi tử nên tạm thời cho nàng dễ thở một chút đi.”

Mộ Dung Tuyết thần nhiên cười nhẹ: “Nghe lời Hoàng thượng nói, Tuyết nhi mới sức nhớ ra. Lưu tỷ tỷ lúc trẻ cũng là một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, nếu không Hoàng thượng hẳn đã chẳng để ý tới rồi. Tỷ ấy cũng không phải chỉ có mình Tư Mã Cường là con, không phải vẫn còn một công chúa dung mạo xinh đẹp vẫn luôn được Hoàng thượng sủng ái đó sao? Công chúa tính tình thẳng thắn đáng yêu vài phần tương tự Lệ phi nay cũng đã đến tuổi phải gả đi rồi. Nếu Hoàng thượng thấy khó xử thì có thể hỏi qua công chúa một chút xem nàng có nguyện ý hay không. Tuy rằng nói gả sang Ô Mông quốc xa xôi nhưng cũng may vì thái tử Ô Mông quốc này tương lai sẽ trở thành quốc vương Ô Mông quốc. Ô Mông quốc với vương triều Đại Hưng vẫn giao hảo rất tốt hẳn sẽ không làm khó cho công chúa đâu.”

Hoàng thượng hài lòng mỉm cười: “Tuyết nhi thực sự đã trưởng thành rồi.”

Mộ Dung Tuyết tiến thật sâu vào lòng Hoàng thượng, trên mặt hiện ra vẻ đau thương chua chát.

Cao công công từ Hòa Dương cung đi ra, trên tay cầm thánh chỉ đáng điệu vội vã. Không biết vì sao đột nhiên hôm nay Hoàng thượng lại nhớ đến Lưu thị và Tư Mã Cường ở Tư Quá Uyển lập tức bắt hẩn tiến Ngự phủ truyền chỉ. Truyền Hồng Ngọc lập tức chuyển về Tư Quá Uyển để chăm sóc cho Lưu thị cùng Tư Mã Cường. Hơn nữa là lệnh phải đi ngay trong đêm. Tuy đang lúc mưa to gió lớn, Cao công công cũng tuyệt không dám chậm trễ.

Xa xa một cỗ kiệu đang tiến lại gần. Nhìn qua dường như là nhuyễn kiệu của Đại thái tử phi Mộ Dung Thiên, trên đỉnh kiệu che tán, còn nghe thấy tiếng mưa rơi lộp bộp trên nóc kiệu.

“Ôi Cao công công. Đã trễ thế này, mưa lại lớn thế, ngài vội vã đi đâu vậy?” Thái giám giữ kiệu từ xa nhìn thấy Cao công công đã nhiệt tình chào hỏi. Đây là tâm phúc bên cạnh Hoàng thượng ai cũng kiêng dè nào dám đắc tội.

“Ta vội đến chỗ Ngự đại nhân.” Cao công công cười vồn vã. Ngồi trong kiệu chính là phi tử của Tư Mã Triết, tương lai sẽ là hoàng hậu nương nương, hẳn cũng không dám khinh suất.

Mộ Dung Thiên xốc rèm lên cười nói: “Thì ra là Cao công công. Đã trễ thế này lại mưa lớn thế ngài còn tìm Ngự đại nhân làm gì. Chuyện gì mà không thể chờ đến sáng mai trời tạnh mưa rồi mới nói được sao.”

“Nô tài thỉnh an Đại thái tử phi.” Cao công công lập tức khom người thi lễ. “Là ý chỉ của Hoàng thượng bảo nô tài phải lập tức tới quý phủ của Ngự đại nhân, truyền con dâu Lưu thị lập tức dọn về Tư Quá Uyển chiếu cố mẫu tử Lưu thị. Dù là mưa đá nô tài cũng không dám chậm trễ sá gì mưa thường, trời có tối cũng vẫn là ban ngày.”

Mộ Dung Thiên ngẫm nghĩ một lát tựa như lơ đãng hỏi: “Phụ vương đang ở đâu, đã trễ thế này người còn chưa được nghỉ ngơi sao? Nghe nói mấy ngày nay chính sự bận rộn, người cũng nên khuyên phụ vương chú ý nghỉ ngơi. Nhiều việc quá thì để Đại thái tử chia sẻ bớt mệt nhọc cùng người.”

“Nô tài đã biết. Nô tài nhất định sẽ bẩm Hoàng thượng. Cao công công mỉm cười, “Giờ này Hoàng thượng đang ở Hòa Dương cung cùng Tuyết phi nương nương chắc đã sớm nghỉ ngơi rồi.”

Mộ Dung Thiên nở một nụ cười nhợt nhạt rồi chuyển đề tài: “Thì ra vậy. Ta không làm lỡ chuyện của người nữa. Người đi đi. Chúng ta cũng phải đi rồi.” Rèm buông xuống, biểu tình trên mặt nàng có chút biến hóa

nhưng rất nhanh liền khôi phục lại vẻ điềm tĩnh thông thường. Trên đỉnh kiệu truyền xuống thanh âm từng giọt từng giọt mưa rơi lộp bộp.

Về đến phủ, nhìn thấy Tư Mã Triết đang đọc sách nhưng biểu tình có chút hoảng hốt không biết đang suy nghĩ cái gì. Mộ Dung Thiên khẽ bước vào cũng dọa hấn nhảy dựng. Che đi chút chấn kinh trên mặt đeo lên nét cười phẳng phất hấn hỏi: “Nàng vừa đi đâu về trễ như vậy? Mưa lớn như thế có bị ướt không?”

Mộ Dung Thiên mỉm cười ôn hòa đoan trang nhẹ nhàng đáp: “Thiếp đến thăm Tam muội. Hợp Ý Uyển ban đêm quả thực rất đẹp, không hổ là Hoàng thúc tự mình thiết kế. Thật tốt, vợ chồng bọn họ hai người ở lại đó quả thực rất thích hợp so với Tứ thái tử phủ trước kia còn tốt hơn nhiều. Cùng Tam muội nói chuyện thế nào lại quên cả thời gian. Lúc về thì đã bắt đầu mưa rồi, hơn nữa mưa càng lúc càng lớn, đường khó đi nên tốc độ cũng chậm một chút. Tuy nhiên cũng không đến nỗi bị ướt.”

“Ừ,” Tư Mã Triết gật đầu cười tiếp, “Tứ đệ thật là khổ tận cam lai. Có thể cùng Tam muội xuất sắc như vậy thật là hâm mộ phúc khí của đệ ấy.”

Mộ Dung Thiên mỉm cười nhấp chén trà nóng nói như vô tình: “Tứ đệ cùng Tam muội có thể xem như là hảo sự thường gặp gian nan. Huống hồ đó là Tam muội, chàng hâm mộ thiếp cũng không có ý kiến gì. À, nhắc mới nhớ, lúc về thiếp tình cờ gặp Cao công công, mưa gió như thế còn phải tiễn Ngụy phủ. Nghe nói phụ vương đột nhiên hạ chỉ, truyền Hồng Ngọc tức khắc tiễn Tư Quá Uyển chiếu cố cho Lưu thị. Thật không hiểu Lưu thị — Phu quân, chàng làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Cái chén trên tay Tư Mã Triết đột nhiên rơi xuống phát ra một tiếng thanh thúy, cả người cũng ngẩn ra. Nghe thấy Mộ Dung Thiên liên tục hỏi han, hấn cố cười gượng đáp: “Không có gì. Trà quá nóng ta không cẩn thận mới để dây một chút lên mu bàn tay. Nhất thời thất kinh mới lỡ tay đánh rơi cái chén. Đã hù dọa nàng rồi. Không có việc gì, không có việc gì. Bảo nô tỳ thu dọn đi.”

Mộ Dung Thiên dấu đi trong mắt nét trào phúng, phân phó nô tỳ vào dọn dẹp lo lắng hỏi Tư Mã Triết: “Chàng có bị phỏng không?”

“Ta không sao.” Tư Mã Triết có chút xấu hổ, vội giấu đi mà hỏi tiếp, “À, lúc này nàng nói đến đâu rồi nhỉ?”

131. Chương 131

“Ừ, thiếp đang trên đường về thì gặp Cao công công phụng mệnh phụ vương đi đến Ngụy phủ truyền chỉ tuyên Hồng Ngọc lập tức trở về Tư Quá Uyển ngay trong đêm. Thiếp đang nghĩ phải chăng Lưu thị đã xảy ra chuyện gì rồi nếu không đêm hôm như thế còn bắt Hồng Ngọc chuyển đi. Có lẽ nàng đã sớm đi ngủ rồi. Thật tội nghiệp nàng yếu đuối như thế không biết có chịu nổi không.” Mộ Dung Thiên nhẹ nhàng nói, trên mặt còn mang theo vài phần thương tiếc. “Hồng Ngọc tính đường ở nhà đã hơn nửa năm nhưng mà thân thể cũng chẳng tốt lên được bao nhiêu. Thiếp đến thăm vài lần đều thấy sắc mặt thật nhợt nhạt. Vết thương ở tay tuy đã được chữa trị nhưng gặp lúc trái gió trở trời vẫn vô cùng đau đớn. Tư Quá Uyển hoang sơ, lạnh lẽo như vậy nàng làm thế nào chịu nổi. Phu quân nếu có thể hay là chàng tìm dịp nào đó nói chuyện với phụ vương đi. Lệnh cho nàng đi đâu đó cũng tốt. Sai cũng không phải do nàng, tuy nói nàng là con dâu Lưu thị, thế tử của Tư Mã Cường nhưng vị tất gì lại liên lụy đến nàng. Nghĩ đến bệnh tình của Hồng Ngọc. Ôi chao chàng không có gặp qua nên chắc không biết. Ngẫm cũng thật đáng thương. Chỉ là một nữ tử nhu nhược vì gả cho Tư Mã Cường mà bây giờ phải chịu tội. Nếu sớm biết có hôm nay, biết đâu năm ấy nàng đã có lựa chọn khác, nói không chừng đã gả cho người khác. Nói vậy thôi chứ nếu trong lòng nàng có Tư Mã Cường sợ là có biết cũng sẽ vẫn gả cho hấn. Nữ nhân ấy mà chỉ cần trong lòng nàng có hấn dù là chuyện gì xảy ra cũng sẽ nguyện ý.”

Trên mặt Tư Mã Triết lộ ra biểu tình cổ quái, không thể nhìn ra là dạng tâm tình gì. Chỉ có thể thấy là tâm hấn loạn lắm rồi, hấn chỉ nghe thấy những lời đang rỉ rả bên tai: nào là Hồng Ngọc phải đi, nào là nàng phải cùng Tư Mã Cường về biên quan, nào là hấn vĩnh viễn không có cơ hội gặp lại nàng...

“Phu quân, chàng đang nghĩ gì vậy? Người làm vợ này nói chàng cũng chẳng thèm nghe nữa?” Mộ Dung Thiên nhẹ nhàng hỏi tựa như người vợ hiền thực rất mực quan tâm chồng.

“À, ta đang nghe, đang nghe mà.” Tư Mã Triết trong lòng rối loạn nhưng vẫn miễn cưỡng trả lời. Hắn chính là không dám đối mặt cùng Mộ Dung Thiên, nội tâm hỗn loạn. Hắn sau lưng thê tử vụng trộm yêu đương với Hồng Ngọc đã làm cho hắn cả ngày bất an. Nay lại xảy ra tình huống thế này. Nghĩ đến việc không thể gặp lại Hồng Ngọc trong lòng thực khó chịu, cả người cũng ngơ ngẩn đi.

Mộ Dung Thiên không nói gì nữa chỉ lặng lẽ rửa mặt chải đầu chuẩn bị nghỉ ngơi. Nàng đoán ra được chuyện Hồng Ngọc nhất định là do Mộ Dung Tuyết an bài. Mộ Dung Tuyết một lần trải qua sóng gió đã trưởng thành rất nhiều, đã biết tính kế không còn là tiểu cô nương đơn thuần trước đây nữa. Trải qua một lần mất con cận kề cái chết, lại suýt chút nữa hại đến tính mạng của Mộ Dung Phong, bởi vì việc cùng Triệu Cường “yêu đương vụng trộm” mà mất đi Xuân Hỷ, nàng làm thế nào mà vẫn còn như trước được.

Tư Quá Uyển chìm trong im lặng khiến trái tim người ta băng giá. Mưa giăng giăng như một tấm màn mỏng trùm lên cả Tư Quá Uyển. Hồng Ngọc trong lòng hốt hoảng sao đột nhiên Hoàng thượng lại sai Cao công công hạ ý chỉ truyền nàng chuyển về Tư Quá Uyển ngay trong đêm để chăm sóc ẹ chồng. Chiếu cố cho cái người trước kia có thể sánh ngang cùng Hoàng hậu nay chỉ là Lưu thị. Cách đây không lâu nàng thậm chí có thể gọi bà ấy là mẫu hậu vì ở Đại Hưng vương triều này, bà ấy là mẫu thân của thái tử nên được tôn xưng là tam cung chi nhất Lưu phi. Nay vận đổi sao dời Lưu phi đã bị biếm thành tội nhân. Tư Mã Cường từng là Nhị thái tử nay cũng biến thành một phế nhân đến một thái giám cũng không thèm đặt ở trong mắt. Nhưng trước sau nàng cũng không thay đổi được thân phận phu quân của hắn. Truyền nàng đến nàng không thể không đến bởi vì nàng vẫn là con dâu Lưu thị, là thê tử Tư Mã Cường.

Từ xa xưa, ở Đại Hưng vương triều này luôn lập ba đến bốn vị thái tử, tuổi tác không mấy chênh lệch nhau. Nếu Đại thái tử không hợp, có thể lập Nhị thái tử kế thừa vương vị. Dùng phép loại suy, chính là nếu Đại thái tử đăng cơ lên làm Hoàng thượng, những thái tử khác có thể được sắc phong thân vương, được hưởng một phần nhất phương nhạc thổ. Về phần những đứa con khác của Hoàng thượng nếu vận khí tốt có thể lấy được con gái một vị đại thần trong triều, nếu vận khí không tốt, Hoàng thượng băng hà trước khi hắn lấy được vợ thì chỉ có thể cả đời không hàm, không vị, không bổng lộc.

Tư Mã Cường đã bị miễn danh hiệu Nhị thái tử. Phía dưới có Tam thái tử và Tứ thái tử thực tế chính là Nhị thái tử cùng Tam thái tử. Nhưng mà tạm thời mọi người không muốn sửa đổi cách xưng hô chính là vì không muốn cái danh xưng xui xẻo này. Dù sao vị trí Nhị thái tử cũng đã bị bãi miễn cũng chẳng lấy gì làm vinh quang.

Gặp được Tư Mã Cường, Hồng Ngọc lại càng bất an. Hắn tiêu tụy như vậy lại tĩnh lặng như vậy không có chút bộ dáng oán trời trách đất, ngược lại nhìn ra tâm bình khí hòa. Hắn ngồi trong sảnh chỉ lạnh lùng nghe tiếng mưa rơi bày ra một bộ dáng thập phần hưởng thụ.

Nhìn thấy Hồng Ngọc, Tư Mã Cường có chút bi ai dịu dàng mỉm cười: “Đã lâu không gặp. Nàng ở nhà tính dưỡng thế nào?”

“Rất tốt.” Hồng Ngọc cố gắng áp chế bất an trong lòng ôn nhu đáp. Mu bàn tay lúc này đột nhiên nhói buốt nhện không được khê run lên không biết là vì đau hay lạnh.

“Ta cũng nghĩ là tốt.” Tư Mã Cường cười nhẹ nhàng, vẻ mặt có chút hoang hốt ngấm mưa giăng ngoài ngõ thản nhiên bình luận. “Nơi này không thể bằng Ngự phủ, cũng lạnh lẽo hơn thập phần. Nhìn sắc mặt người ta, nghe người ta đàm luận, không biết nàng có chịu nổi không. Chỉ là nàng vẫn là thê tử của ta, tội không thể miễn, ta cũng không có biện pháp gì.”

Nhất thời hai người rơi vào trầm lặng, kẻ đứng người ngồi lặng lẽ.

Thái hậu duy trì gương mặt tươi cười ngồi đối mặt Mạnh lão thái thái, trong lòng đã không còn kiên nhẫn. Lão thái thái này thật sự là cây già lên mặt, vì cháu gái của mình liền ở lì Tường Phúc Cung ăn vạ nhất định đòi gặp bằng được Thái hậu. Nói cái gì mà mình là Hoàng thượng tỷ tỷ, Hoàng thượng lẽ nào không đứng cùng phe với ngoại tôn của mình lại che chở cho nữ tử nhà khác, nào là nói Hoàng thượng bị mê hoặc bởi một hồ ly tinh khác của nhà này mà không phân biệt rõ thị phi.

Hoàng hậu phần lớn thời gian chỉ ngồi im lặng. Bà không thích Mộ Dung Tuyết nhưng không hề chán ghét Mộ Dung Phong. Ngược lại con dâu là nàng, bà thập phần ưng ý. Mạnh Uyển Lộ kia tuy rằng quả thực

là ngoại tôn của Hoàng thượng nhưng cùng bà cũng chẳng có quan hệ gì. Bà việc gì phải tự mua việc vào người.

“Hai người các người không cần giả ngu. Uyển Lộ là cháu gái bảo bối của ta, ta không cho phép bất kỳ ai khi dễ nàng. Tuy ta không biết vì sao nàng lại coi trọng tên hỗn đản Tư Mã Nhuệ kia như vậy nhưng mà hẳn chính là phải hưu nha đầu họ Mộ Dung kia ngay. Hẳn chỉ có thể nạp một phi tử chính là Uyển Lộ của ta, không thể là ai khác!” Mạnh lão thái thái cường ngạnh quát.

Hoàng hậu trong lòng lửa giận đã bùng bùng. Cái gì kêu tên hỗn đản, nếu thực sự là tên hỗn đản cháu gái bảo bối của người là thứ gì lại coi trọng tên hỗn đản này! Nhưng trên mặt vẫn tận lực duy trì biểu hiện ôn hòa, chỉ yên lặng ngồi đó như không nhìn thấy gì, cũng không nghe thấy gì.

132. Chương 132

Thái hậu mỉm cười nhu hòa: “Người cũng không nên tức giận làm gì. Nhuệ nhi trước giờ vẫn nổi tiếng ngỗ nghịch, ai gia thật không hiểu đã thế sao Uyển Lộ còn thích hẳn. Lại càng không hiểu vì lý do gì Hoàng thượng lại đáp ứng gả Uyển Lộ cho hẳn nữa. Ai gia còn chưa tức giận cơ mà. Uyển Lộ là một cô nương tốt, Nhuệ nhi với cô nương ấy thật không xứng đôi. Nhưng chuyện đã đến nước này ai gia cũng không có cách gì. Người có gì bất mãn hẳn là nên tìm Nhuệ nhi mà bắt lỗi đi. Trong cung này sợ là chẳng còn ai quản nổi hẳn rồi, ai gia cũng là lực bất tòng tâm.”

Mạnh lão thái thái nuốt chút nữa là tức đến phát ghen. Thế này không phải là đang giễu cợt ta sao?!

“Các người khinh thường ta không dám làm có phải không?” Mạnh lão thái thái tức đến nổ đom đóm mắt, “Các người ý mình là Thái hậu và Hoàng hậu muốn khi dễ ta sao? Mấy cái danh xưng này ta chưa từng để vào trong mắt. Giờ ta sẽ đi tìm tên hỗn đản Tư Mã Nhuệ giải quyết. Ta mà không lời được hẳn ra khỏi Hợp Ý Uyển, ta sẽ không nhận mình là tỷ tỷ của đương kim Hoàng thượng nữa!”

Thái hậu cười nhẹ không thềm nói tiếp, trong bụng lại thầm nghĩ: Ta thừa biết người dám. Ta lại càng hiểu Nhuệ nhi hơn. Hẳn nhất định dám đá người ra khỏi Hợp Ý Uyển. Lúc trước vì Phong nhi mất tích sinh tử chưa rõ, hẳn mới ngây ngô, phiền muộn mất hết phong độ trước kia như vậy. Nay Phong nhi cũng đã trở về, hẳn không tìm người gây chuyện thì thôi, người lại dám vác mặt đến tìm hẳn. Thật là hồ đồ mà. Cách đây không lâu đến gây chuyện Phong nhi cũng đã tỏ rõ thái độ. Ai nha trí nhớ cũng thật kém cỏi quá đi.

Tục ngữ có câu: Không phải người một nhà thì không nên tiến vào nhà người ta. Phong nhi thoát nhìn có vẻ ôn nhu nhưng kỳ thực ngoài mềm trong cứng. Nhuệ nhi lại răm rắp nghe lời nàng. Lần trước đã một lần còn chưa thấy rõ sao? Lão thái thái người quả thật đầu óc không được minh mẫn mà.

Mạnh lão thái thái nói xong liền đứng dậy bỏ ra ngoài. Thái hậu cùng Hoàng hậu thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng đã rời đi, nếu còn rề rà thêm chút nữa hai người nhất định không được đã ngập đến chảy nước mắt rồi. Chắc là thắng tới Hợp Ý Uyển rồi. Bất quá, nghĩ đến lại thấy đã làm khó Tư Mã Nhuệ và Mộ Dung Phong rồi. Nói không chừng lại sắp có mưa to gió lớn.

“Tiểu Đức Tử, người nhanh đi xem một chút. Có việc gì lập tức trở về bẩm báo. Hoàng hậu, con cũng trở về nghỉ ngơi sớm đi.” Thái hậu cười nói, “Ta đợi một lát xem có chuyện gì không. Phong nhi thực hợp ý ta, dám cùng tỷ tỷ của Hoàng thượng đối nghịch. Ngẫm lại thật đáng giận mà. Rõ ràng là bậc tiểu bối, trước mặt ta đến nửa điểm lễ nghi cũng không có. Càng ngày càng bành trướng, chẳng biết phân biệt lớn nhỏ gì. Thật là không có giáo dưỡng.”

Hoàng hậu mỉm cười gật đầu tán thành. Thật là một mối. Bên ngoài mưa càng lúc càng lớn. Lão thái thái này tinh thần chiến đấu thực cao. Mưa gió thế này cũng không ngăn được bà ta.

Đại môn Hợp Ý Uyển, mưa gió quật ầm ầm. Mưa gió vùn vùn chỉ nhìn thôi đã muốn vào nhà quần chăn đánh một giấc, vậy mà khách vẫn đến cửa.

Xuân Liễu vội chạy đến báo tin cho Mộ Dung Phong. Quần áo đơn bạc, thanh âm có chút run rẩy có lẽ bị nhiễm lạnh. Tuy là mưa mùa hè, nhưng mưa gió hỗn loạn sấm chớp đi kèm vẫn là có chút cảm giác lạnh.

“Tứ thái tử, Tứ thái tử phi, là Mạnh lão thái thái ạ. Bên ngoài bà ấy đang cho hạ nhân phá cửa, bảo rằng nhất định phải gặp bằng được Tứ thái tử, rằng...” Xuân Liễu không dám nói tiếp mà lui xuống. Những lời kia, Mạnh lão thái thái có thể nói nhưng một nha đầu nhỏ như nàng nào dám tùy tiện nói ra.

“Miệng bà ấy chẳng thể nói được lời hay. Chắc là chữ mắng gì ta nên Xuân Liễu mới không dám nói. Ta cũng chẳng cần ép nàng làm gì. Chỉ cần ra ngoài khẳng định sẽ nghe được.” Tư Mã Nhuệ cười cười trong mắt lại ẩn tia tức giận. Lão thái thái này ý trước đây hẳn đau khổ sống không bằng chết không thèm để ý đến bà ta mà làm càn. Nay hẳn đã tỉnh táo lại còn không biết thân tự tìm đến thật chán sống mà. “Mời bà ấy vào. Bảo rằng ta đang chờ bà ấy. Phong nhi, chúng ta lên tiền sảnh nhìn một chút.”

Mộ Dung Phong mỉm cười lười biếng đáp: “Tùy ý chàng đi. Ta mệt mỏi chỉ muốn ngủ một lát. Chuyện phiền toái chàng gây ra tự tìm cách giải quyết đi. Ta mặc kệ.”

Tư Mã Nhuệ cố ý bày ra bộ dáng tức giận: “Tốt. Nàng chính là chỉ muốn đồng cam không muốn cộng khổ mà. Phiền toái này ta sợ nàng cũng không tránh được nha.”

“Ha ha,” Mộ Dung Phong cười phá lên, “Lúc ấy chàng là người cưới người ta, nay lại không chịu nhận. Người nhà người ta tìm đến cửa, chàng không tự mình xử lý lại còn bắt ta ra mặt sao? Mạnh lão thái thái kia nói gì thì cũng là tỷ tỷ của Hoàng thượng. Luận vai vế chính là bác ruột của chàng. Ta chỉ là một tiểu bối nhỏ nào dám trêu chọc một lão thái thái không nói lý lẽ như thế. Tục ngữ có nói tú tài gặp binh có lý cũng không thể nói rõ ràng. Ta lại càng không muốn nói rõ làm gì, tự nhiên lại tự mình phá hư tâm trạng. Ta thấy là ta vẫn nên đi ngủ thôi. Mưa gió cả đêm không ngủ chính là lãng phí.”

Nói xong liền nằm xuống thật. Rèm mắt khép lại trên môi ẩn hiện nét cười xinh đẹp.

Tư Mã Nhuệ thở dài: “Vẫn là ta mệnh khổ. Lúc ấy phụ vương làm chủ, lòng ta đã sớm như tro tàn nguội lạnh trước thế sự. Ta nào biết lại phiền toái thế này. Thật chán ghét mà. Biết sớm thế này lúc trước đã sớm dập tắt ý niệm trong đầu bà ấy. Dù sao ta cũng nể bà ấy là thân thích. Aizz làm người chính là không nên quá thiện lương.” Vừa lầm bầm vừa bước nhanh ra ngoài.

Tiền sảnh, Mạnh lão thái thái đang ngồi thở phì phò. Vài hạ nhân đứng bên cạnh trên người ướt đầm có chút run rẩy nhưng vẫn là một đám người háo chiến ánh mắt sáng rực.

“Lão thái thái thật khỏe mạnh. Mưa lớn thế này người còn thân chinh đến Hợp Ý Uyển thăm chất nhi. Chất nhi thật cảm động.” Tư Mã Nhuệ cười hì hì ngồi ghế trên nhìn xuống bày ra bộ dáng hơn hớn.

“Xú tiểu tử, ngươi còn dám vác mặt ra gặp ta!” Mạnh lão thái thái hung tợn quát, “Ngươi an bài cho Uyển Lộ ở phủ Tứ thái tử chẳng hề đoái hoài là có ý gì? Muốn tức chết ta có phải không?”

Tư Mã Nhuệ thờ ơ cười, “Chính là nói để người ở đó cũng không ổn nha. Trong hoàng cung này tiểu nhân đầy rẫy nếu nàng ta trụ lại thời gian quá lâu thái giám cùng bọn nha đầu lại chẳng giở trò mới lạ. Không bằng như vậy đi nếu bác nguyên ý chất nhi liền viết một cái hưu thư. Nhân lúc người còn ở đây liền mang về luôn nha?”

“Ngươi!” Mạnh lão thái thái tức giận đến nỗi đánh rớt cái chén đang cầm. Thân mình run rẩy tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Tư Mã Nhuệ, ngươi ý ngươi là Tứ thái tử liền không nói đạo lý. Uyển Lộ là chính ngươi thú vào nhà ngươi cũng dám hưu nàng. Ta, ta sẽ chết cho ngươi xem!”

“Uy, người nói chất nhi mới nhớ nha. Lúc cử hành hôn lễ chất nhi vẫn nhớ là mình uống rượu, hỷ khăn trên đầu tân nương chưa hề gỡ xuống. Nói như thế chính là chất nhi còn chưa hoàn thành hôn lễ. Theo lệ của Đại Hưng ta, nếu đêm động phòng tân lang không tháo hỷ khăn của tân nương xuống, tân nương không được tự mình gỡ ra. Trừ phi là tân lang làm nếu không không thể xem như là đã thành thân. Phiền người tự mình đến hỏi cháu gái bảo bối của người xem hỷ khăn có phải là do nàng gỡ xuống. Nếu là nàng làm thực không thể xem là người của Tư Mã Nhuệ ta được. Nàng ở Tứ thái tử phủ thực là không thích hợp.” Tư Mã Nhuệ trên mặt vẫn duy trì nụ cười nhưng ngữ khí lạnh băng làm người ta nghe xong liền đông cứng tại chỗ.

133. Chương 133

Mạnh lão thái thái thoáng sững sốt giọng đầy hận ý: “Người dám không thừa nhận Uyển Lộ là người của người vậy sao lúc ấy còn cười nàng?”

“Lúc đó vì sao chất nhi lại thú nàng ư?” Tư Mã Nhuệ cười nhàn nhạt, ngữ khí lạnh băng làm cho người ta cảm thấy có chút chột dạ, “Người hẳn là phải hỏi đệ đệ của người, phụ vương của chất nhi chứ. Chất nhi thật cũng không biết vì sao lúc ấy mình lại thú nàng. Huống hồ nếu luận về thân phận Uyển Lộ chính là cháu của chất nhi. Thân phận này cũng không thích hợp. Tuy rằng người bị tiên hoàng đuổi ra khỏi cung không thể xem là người nhà Tư Mã nữa nhưng trước tới nay mọi người đều không quên mối quan hệ thân thích này. Vốn là nên giữ mặt mũi cho nhau nên chất nhi mới không tống cháu gái bảo bối của người về Mạnh phủ. Người còn đến đây chỉ trích chất nhi. Rốt cuộc chất nhi cũng không hiểu mình đã làm sai điểm gì rồi?”

“Bất luận thế nào người cũng đã tiến phủ Tứ thái tử. Không thể có chuyện vào rồi lại ra. Bây giờ nếu ra khỏi phủ Tứ thái tử, người nói Uyển Lộ làm sao mà sống nổi?” Mạnh lão thái thái cố đè nén cơn giận đang chực trào lên.

“Nàng làm thế nào để sống chất nhi không biết. Chất nhi chỉ biết bản thân mình muốn sống vui vẻ thì không thể tự mình miễn cưỡng bản thân được. Không thích chính là không thích. Nếu Uyển Lộ chỉ là cháu gái của chất nhi hay thậm chí nếu là một vị muội muội bình thường, chất nhi sẽ nghĩ nàng ấy là một nữ tử rất khả ái ngay thẳng, cảm tác cảm vi. Đáng tiếc là luận về cảm tình nam nữ, chất nhi trong lòng chỉ có mình Phong nhi, không thể dung chứa thêm bất kỳ ai khác. Nếu người không muốn gây thêm chuyện thị phi thì nên lặng lẽ dẫn nàng đi, tìm cho nàng một nhân duyên tốt gả vào. Nàng dù sao cũng là một khuê nữ, theo chất nhi thì chỉ có thể cả đời rơi lệ. Chất nhi tuyệt đối không thể dung nàng.” Tư Mã Nhuệ ngoài mặt vẫn duy trì nét cười nhưng một chút ôn nhu cũng không có khiến người ta lạnh gáy.

“Người, người còn dám ngụy biện.” Mạnh lão thái thái đã tức giận đến cực điểm, cứng rắn quát, “Cho dù Mộ Dung Phong kia có dùng tà thuật gì mê hoặc người, người cũng chỉ có thể có một phi tử duy nhất là Uyển Lộ. Điểm này ta đã quyết không thể thương lượng. Lập tức đến Tứ thái tử phủ chiếu cố Uyển Lộ cho tốt vào. Nếu không ta sẽ làm cho các người không thể sống một ngày yên ổn ở Hợp Ý Uyển này!”

Khóe miệng Tư Mã Nhuệ khẽ nhếch lên thần nhiên đáp: “Lão thái thái, chất nhi nói với người một câu này. Lúc trước cưới Uyển Lộ vào phủ là chất nhi không đúng. Nhưng việc đã đến nước này người nói chất nhi ý vào thân phận Tứ thái tử cũng được mà nói chất nhi vô tình cũng không sao. Đây chính là bản tính của chất nhi đi. Uyển Lộ cô nương, chất nhi nhất định sẽ hưu. Nếu người còn muốn giữ lại chút mặt mũi thì liền lặng lẽ rời đi. Nếu vẫn khư khư cố chấp, chất nhi đảm bảo người cùng cháu gái bảo bối của người đừng mơ tưởng tiến vào Hoàng cung nửa bước!”

“Người thật can rỡ!” Mạnh lão thái thái hừ nhẹ một tiếng, “Ồ vương triều Đại Hưng này người dám khi dễ ta còn chưa sinh ra kia. Người có bản lĩnh gì lại khiến ta nửa bước cũng không thể tiến cung!”

“Đại Hưng vương triều có hai lãnh cung. Trước đây, tiên hoàng vẫn đầy những phi tần có tội vào nơi này. Chất nhi tuy chỉ là Tứ thái tử nhưng vẫn có quyền đưa những phi tử mình chán ghét vào đây. Nếu người vẫn không chịu bỏ qua cho chất nhi, chất nhi đành phải đưa Mạnh Uyển Lộ vào lãnh cung. Chiếu theo quy định Đại Hưng, những phi tần ở nơi này không thể xuất nhập hoàng cung. Chất nhi hoàn toàn có thể tiền trăm hậu tấu!” Tư Mã Nhuệ lạnh giọng, “Chất nhi vốn không cần cùng người nghe giảng giải đạo lý. Nhưng chất nhi vẫn luôn nhớ kỹ người cùng chất nhi là thân thích nên việc gì bỏ qua được chất nhi sẽ bỏ qua. Trước đây vì chưa rõ Phong nhi sống chết thế nào, tâm đã chết chuyện thị phi trong cung chất nhi vốn chẳng quan tâm. Nhưng nay nếu người vẫn nhất quyết không buông tha cho chất nhi, người đừng trách chất nhi cư xử không có tình cảm!”

“Người, người quả thật là rất đáng giận mà. Uyển Lộ đã làm sai chuyện gì mà người đối với nó tâm ngoan thủ lạt đến thế?” Mạnh lão thái thái giọng đã hơi chùng xuống. Bà biết rất rõ nơi đó. Năm ấy, mẫu thân bà vì phạm đại tội đã bị đẩy vào lãnh cung. Nhưng tiên hoàng vẫn yêu thương nữ nhi người sủng ái nhất cho nên mới không đuổi bà ra khỏi hoàng cung nếu không nay đã không biết mình trôi dạt về đâu. Mẫu thân bà chết đột ngột không rõ nguyên nhân. Ngay cả gặp mặt lần cuối cũng không được. Kỳ thật, từ khi mẫu thân bị đẩy vào lãnh cung bà chưa từng được một lần gặp mặt.

“Nàng phạm vào lỗi lầm gì chất nhi không tiện nói rõ. Chất nhi không thích nàng đã chính là lý do rồi. Đối với người chất nhi không thích làm như vậy cũng không quá đáng đi.”

Chất nhi không thấy việc đem nàng ra ngoài bây giờ có gì không ổn, chỉ là trước mắt có chút phiền toái thôi.” Tư Mã Nhuệ thần nhiên, “Chất nhi vốn là người không biết nói đạo lý mà. Người thử đi hỏi một vòng xem có ai nói Tứ thái tử là người trọng tình trọng nghĩa bao giờ chưa? Người ta chỉ nói chất nhi là người bạc tình bạc nghĩa mà thôi.”

Mạnh lão thái thái chết lặng. Tiếng tăm này của Tứ thái tử bà không phải là chưa từng nghe qua. Chỉ là nha đầu Uyển Lộ kia một lòng yêu hấn, bà khuyên bảo thế nào nàng cũng không bỏ vào tai. Thật là làm khó mà. Nếu Tư Mã Nhuệ thực sự đưa Uyển Lộ vào lãnh cung, bà chưa kịp tiến cung thì đã có người báo với Hoàng thượng trước. Chỉ sợ Hoàng thượng đối với tiểu tử này cũng không thể trừng phạt. Ngược lại nếu bà chọc tức Hoàng thượng hậu quả mới càng khó đoán trước.

“Rốt cuộc người định an bài Uyển Lộ thế nào?” Mạnh lão thái thái cố gắng bình tĩnh lại gắng hỏi, “Người thừa biết Uyển Lộ với người là một mảnh thâm tình.”

“Đó là chuyện của nàng, ta không quan tâm. Ta không muốn làm nàng hy vọng xa vời ngày nào đó ta sẽ thương hại nàng. Nàng càng thích ta, ta lại càng thêm chán ghét nàng mà thôi!” Tư Mã Nhuệ phản bác, “Tốt nhất người nên mang nàng về. Nếu không thể, ta sẽ viết thư rời cho người mang nàng về. Nàng sống chết thế nào không phải là vấn đề ta quan tâm. Người cũng nên nói cho Mạnh cô nương biết, với ta mà nói nàng chính là một người hoàn toàn xa lạ. Nếu nàng thực sự không thể buông tay, ta chỉ càng thêm chán ghét nàng, càng mong muốn nàng lập tức biến mất khỏi tầm mắt của ta thôi. Ta không thể giảng giải đạo lý gì. Không thích chính là không thích. Nhất là đối với ta, trước giờ ta chưa hề biết đến hai chữ miễn cưỡng!”

Mạnh lão thái thái ngậm miệng nửa ngày không đáp. Nghĩ kỹ lại sao bà lại muốn giao cháu gái bà cho hấn. Nha đầu ngốc kia một lòng hướng về tên tiểu tử này. Hấn có gì tốt mà hết lần này đến lượt khác luôn kiêu ngạo đâm đập lên tấm lòng Mạnh Uyển Lộ.

Nửa đêm tịch mịch, Mạnh Uyển Lộ lặng lẽ ngồi trong phòng. Trong lòng nàng giờ đây chỉ còn lại đau khổ. Lúc này, nha đầu của nàng vừa mới bẩm báo tổ mẫu nàng lại đến Hợp Ý Uyển gây chuyện còn nghe như là không giải quyết được việc gì. Nha đầu Hạ Hà kia là do tổ mẫu cố ý đưa vào hầu hạ bên cạnh nàng. Hạ Hà là người có võ nghệ cao cường, là tổ mẫu sợ nàng chịu thiệt mới an bài cho nàng ta tiến cung chiếu cố cho nàng.

“Thái tử phi, vì sao người nhất định phải thích Tứ thái tử?” Hạ Hà cảm thấy thật khó hiểu, nàng không nhìn ra Tứ thái tử này có điểm gì tốt. Không phải chỉ là nhìn soái một chút hay là một thái tử sao? Nhưng mà những điểm này thì ích gì chứ? “Nô tỳ không nhìn ra Tứ thái tử có điểm gì tốt, không phải cũng chỉ là một thái tử thôi sao? Hơn nữa lại còn là Tứ thái tử. Có gì đáng giá đến nỗi thái tử phi người không buông tay được?”

134. Chương 134

Mạnh Uyển Lộ cười khổ một chút, thần nhiên nói: “Ta cũng không rõ ràng, chỉ là nhìn thấy hấn sẽ không bỏ xuống được, biết rõ hấn không thích ta lại vẫn là không chịu buông tha cho, kỳ thật cái gọi là danh hiệu Tứ thái tử phi này của ta căn bản chính là hư vô, người trong cung thừa nhận cũng chỉ là Mộ Dung Phong kia, căn bản là cùng ta không quan hệ. Nhưng mặc dù là như vậy, ta vẫn là không chịu buông hấn ra, chẳng sợ cứ chong đèn một người đến hừng đông như vậy.”

“Tứ thái tử phi, ngài đây là tội tình gì đâu?” Hạ Hà khó hiểu nói, “Theo như Hạ Hà nghĩ, ngài hấn là tìm một nam nhân đối tốt với ngài cả đời, làm gì phải lãng phí thời gian ột người không đáng. Nếu Tứ thái tử đối với Mộ Dung Phong kia mối tình thâm thiết, ngài sẽ không để ý tới hấn, sống tốt qua ngày tháng của chính mình không được sao? Tứ thái tử kia, nếu luận nhân phẩm, bất quá bình thường, nếu luận tài học, cũng bất quá là bình thường. Không chỉ có lão phu nhân không rõ ngài vì cái gì thích hấn, liền ngay cả nô tỳ cũng là không rõ vì cái gì ngài lại thích hấn.”

Mạnh Uyển Lộ hơi hơi nhú mi, lẳng lẳng ngốc một lúc, mới thản nhiên thở dài một tiếng, nói: “Kỳ thật ta cũng không nghĩ muốn khó xử chính mình như thế, chính là, không bỏ xuống được.”

Hạ Hà nhìn Mạnh Uyển Lộ, nghĩ nghĩ nói: “Nếu nhất định phải thích Tứ thái tử, Hạ Hà liền giúp ngài xử lý Mộ Dung Phong kia, nếu không có Mộ Dung Phong, Tứ thái tử nhất định có thể nhìn đến sự tồn tại của ngài.”

Mạnh Uyển Lộ hơi hơi sững sốt, nhưng không nói cái gì.

Tư Mã Triết không thể ngủ được, nằm ở trên giường trần trọc, nghĩ đến, nhớ đến, tất cả đều là Hồng Ngọc. Nay ở Tư Quá Uyển, Hồng Ngọc là như thế nào chịu được? Thân thể Hồng Ngọc không được tốt lắm, nhất là sau khi bị thương, vẫn không có qua ngày nào thoải mái, luôn đau đớn khó nhin, thực vất vả, nay tại nơi rét lạnh tịch mịch kia, nàng phải chịu đựng đau đớn cùng tịch mịch này như thế nào?!

Tiểu Ngưu kia, đến tột cùng là dùng cái gì để làm bị thương Hồng Ngọc, làm cho nàng khổ sở như thế? Theo đạo lý mà nói, có được của Lệ phi, vết thương nho nhỏ kia hẳn là không có vấn đề, nhưng vì sao cho tới bây giờ, tuy rằng là đã tốt hơn nhiều, nhưng vẫn là lúc nào cũng đau. Vẫn là Hồng Ngọc mềm lòng, không có cùng một cái nô tài so đo, Tư Mã Triết trong lòng căm tức, vài lần muốn tìm Tiểu Ngưu lý luận, nhưng có một Lệ phi ở bên trong che chở, luôn không ổn, dù sao Lệ phi là phi tử của phụ vương, mà Tiểu Ngưu lại là nô tài tổ mẫu ban cho Lệ phi nương nường, đáng giận nhất là, Lệ phi này cùng Tứ đệ quan hệ không tệ, ấn tượng của Tứ đệ đối với Hồng Ngọc luôn luôn không tốt, khiến cho hắn đến cả ý nghĩ nhờ Tứ đệ hỗ trợ cũng không dám có.

Chẳng lẽ Hồng Ngọc lần trước bị thương thật sự cùng chuyện Nguyệt Kiều bị thương có liên quan? Hồng Ngọc sẽ không là người tâm ngoan thủ lạt như vậy đi? Hơn nữa Hồng Ngọc vẫn là vì hắn, không hy vọng tiền đồ của hắn bởi vì một nữ tử thanh lâu mà bị chôn vùi, nói đến nói đi, hết thấy đều là bởi vì hắn.

“Phu quân, chàng có tâm sự gì sao? Muộn như thế vẫn không thể ngủ được?” Mộ Dung Thiên trong lòng quặn đau, phu quân này, là người bên gối chính mình, lại lúc nào cũng khắc khắc nhớ tới một nữ nhân khác, Hồng Ngọc kia đến tột cùng cũng thực may sao có thể làm cho hắn không tha như vậy, nói trắng ra là, bất quá là vì người buông tha cho không phải hắn mà là Hồng Ngọc, không chiếm được vĩnh viễn là tốt nhất. Lần này Mộ Dung Tuyết mặc kệ là vì xuất phát từ nguyên nhân gì, quả thật là giúp nàng xả một ngục oán khí, nghĩ đến Hồng Ngọc nay đứng ở trong Tư Quá Uyển, trong lòng Mộ Dung Thiên cuối cùng cũng thư thái một chút, cái nữ nhân kia, ác độc làm sao, nếu là đồng thị nhất phu, chính mình khó nói có thể hay không chết tại trong tay nàng.

“Không nghĩ cái gì, chính là tự nhiên thấy ử rữ, nàng vì sao không ngủ?” Tư Mã Triết tận lực chuẩn bị tinh thần, nếu Mộ Dung Thiên biết chuyện hắn cùng Hồng Ngọc, nhất định sẽ không nhẹ nhàng tha cho hắn, chỉ sợ là bị Mộ Dung Thanh Lương nói ra, thật sự chôn vùi tiền đồ Thái tử của chính mình.

“Ta cũng không ngủ được.” Mộ Dung Thiên nhẹ nhàng thở dài, nói, “Nghĩ đến Hồng Ngọc thật sự là đáng thương, nay ở Tư Quá Uyển thê lương đó, không hiểu được một nữ tử nhu nhược như nàng có thể chống đỡ đi xuống hay không. Nay bởi vì nguyên nhân Tư Mã Cường cùng Lưu thị, Hồng Ngọc cũng bị liên lụy, sợ là không ai dám tiếp cận bọn họ, nếu là tiếp cận, trêu chọc phụ vương cùng tổ mẫu, chỉ sợ là không có kết quả tốt gì.”

Tư Mã Triết không có hé răng, Mộ Dung Thiên nói đúng là có đạo lý, nếu là phụ vương cùng tổ mẫu, nhất là tổ mẫu, nếu biết chuyện hắn cùng Hồng Ngọc yêu đương vụng trộm, chỉ sợ là tuyệt đối không có kết quả tốt đẹp gì, đầu tiên là vị trí Đại thái tử này ngồi không xong.

“Ngẫm lại cũng là đáng thương, trước đây thân phận Tư Mã Cường cũng là Thái tử, trần thủ biên quan, bao nhiêu kẻ đổ mắt hâm mộ, nịnh bợ nịnh hót, nay mất đi thân phận Thái tử, liền ngay cả một cái thái giám cũng không bằng, tại Tư Quá Uyển kia, ngày ngày chịu cơ khổ, tịch mịch cùng trong treo nhưng lạnh lùng, thật sự là làm khó hắn.” Mộ Dung Thiên tựa hồ là vô tình cảm khái, nhẹ nhàng than.

Tư Mã Triết nghe được hết hồn, tựa hồ Mộ Dung Thiên nói những lời này, có lẽ là người nói vô tâm, người nghe cố ý, nếu chính mình không cẩn thận, rơi xuống ở trong tay phụ vương cùng tổ mẫu, khẳng định hậu quả sẽ không tốt hơn so với Tư Mã Cường.

Hồng Ngọc cùng quyền thế, là thực giống như lần đầu tiên năm đó, vô tình xảy ra trước mặt hắn, năm đó Hồng Ngọc phản bội hắn, nay, nàng còn có đáng giá hay không để chính mình vì nàng mà buông tha cho cái gì? Vấn đề là, cho dù là chính mình nghĩ, tổ mẫu đánh chết cũng sẽ không đồng ý để cho Hồng Ngọc trở thành Thái tử phi. Mộ Dung Thiên tuy rằng không phải một cháu dâu đặc biệt được tổ mẫu sủng ái, nhưng cho tới nay danh tiếng vô cùng tốt, thật sự thích hợp làm một vị Hoàng hậu nương nương tương lai.

“Nhị đệ tuy rằng không còn là thân phận Thái tử, nhưng dù sao vẫn là con của phụ vương, nếu có một ngày, có lẽ còn có thể xoay mình.” Tư Mã Triết tận lực nghĩ tích cực, nói, “Hồng Ngọc, không, Nhị đệ muội, có lẽ có thể một lần nữa trở lại Ngụy phủ, nói đến, Nhị đệ muội này vẫn là biểu muội của ta, phụ thân của nàng là dưỡng của ta, tuy rằng không phải do di sinh ra, nhưng là xem như dính chút quan hệ, phụ vương hắn là sẽ không đối xử không tốt.”

Mộ Dung Thiên nhẹ nhàng cười cười, nói: “Chàng nghĩ hắn là người như hoàng thúc, có thể làm một thân vương mà ngay cả phụ vương cũng không nghĩ hỏi đến? Người như vậy, chỉ sợ chỉ có Tứ đệ của chàng có thể làm, thứ nhất là tính cách Tứ đệ cùng hoàng thúc thực giống nhau, trời sanh tính tàn bạo, không ham quyền thế, thứ hai còn có Tam muội của ta, cho tổ mẫu niềm vui, không có người dám đắc tội bọn họ. Nhưng là, nếu phụ vương sau trăm tuổi, tân Hoàng thượng kế vị, lúc đó còn có giảng tình nghĩa huynh đệ nữa không? Người làm vợ đến là cảm thấy, sẽ không.”

Tư Mã Triết không hé răng.

“Ngủ đi, nói không chừng, ngày mai trong triều còn có chuyện phải xử lý.” Mộ Dung Thiên ôn nhu khuyên giải, biểu tình thoát nhìn thập phần hiền tuệ, tựa hồ một lòng vì Tư Mã Triết mà suy nghĩ.

Nghiêng đầu nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên, nhìn đến vẻ mặt lo lắng của Mộ Dung Thiên, Tư Mã Triết nhẹ nhàng lắc lắc đầu, có lẽ người mà chính mình thực xin lỗi cũng không chỉ có mình Hồng Ngọc, còn có vị nữ tử trước mặt này, hắn tựa hồ là phụ nàng cả đời.

Thân là Đại thái tử, quân vương tương lai của Đại Hưng vương triều, thế nhưng cùng chính mình em dâu yêu đương vụng trộm, nếu là truyền ra ngoài, chỉ sợ không chỉ có bỏ lỡ địa vị trước mắt của chính mình, thậm chí cũng sẽ liên lụy tánh mạng người nhà. Phụ hoàng như thế nào có thể cho phép con của chính mình làm ra chuyện tình đi ngược luân lý như thế?!

135. Chương 135

Bên ngoài mưa càng rơi xuống càng lớn.

Trời mưa suốt một đêm, đến khi hừng đông, vẫn còn chưa ngừng. Mộ Dung Phong đã sớm đứng lên, nàng là một người thích mưa, thích nghe mưa xem mưa, từ lúc nàng làm Bạch Mẫn liền thích mưa, không bỏ xuống được, nay tại cái triều đại này, rời xa thời đại của Bạch Mẫn, không biết thời đại Bạch Mẫn như thế nào, chỉ có mưa thứ là duy nhất có thể gây cho nàng chút cảm giác quen thuộc.

Xuân Liễu đi đến, nhẹ giọng nói: “Thái tử phi, nha đầu Hạ Hà của vị Mạnh cô nương trong phủ Tứ thái tử kia cầu kiến, nói là tối hôm qua chủ tử của nàng bị bệnh, muốn mời Tứ thái tử tiến đến nhìn xem.”

“Làm cho nàng vào đi.” Mộ Dung Phong thần nhiên nói, “Chờ một lát, Tứ thái tử thức dậy, xem hắn tính như thế nào đi.”

Hạ Hà đi đến, nàng là lần đầu tiên nhìn thấy Mộ Dung Phong, nữ nhân làm cho Mạnh Uyển Lộ trong lòng buồn rầu. Thoạt nhìn, chính là một nữ tử nhu nhược, tóc đen chảy xuống vai, cổ tay áo hơi lộ ra, mi thanh mục tú, khí chất không tầm thường, quả thật là một nữ tử xuất sắc.

“Hạ Hà gặp qua Mộ Dung cô nương.” Hạ Hà lạnh lùng nói, nữ nhân này làm hại chính mình chủ tử không vui, nàng đương nhiên không có khả năng thích được.

Mộ Dung Phong cười nhẹ, thấy được Hạ Hà mi gian ác ý, lẳng lặng đối Xuân Liễu cười, nói: “Xuân Liễu, người hãy nhìn xem ánh mắt vị Hạ Hà cô nương này, chỉ sợ là trong lòng đối ta oán hận vạn phần, thật hận không thể giết ta mới giải hận. Hạ Hà cô nương, ta biết ngươi là nha đầu bên người Mạnh cô nương, tối hôm qua dường như Mạnh lão thái thái có nhắc tới qua, nói là nếu như không có người chiếu cố, Mạnh cô

nương sớm đã không biết như thế nào, nhưng là người nếu hận ta, làm gì đặt ở trên mặt như thế, ngay cả cơ hội hại ta đều một chút cũng không có, không khỏi khiến ta muốn báo cho Xuân Liễu, nếu là nay ta ở trong cung xảy ra sự tình, người thứ nhất phải tìm nên là Hạ Hà cô nương người.”

Hạ Hà trong lòng kinh hãi, Mộ Dung Phong này, vì sao nói chuyện trắng ra như thế, chẳng lẽ hận ý của chính mình lại rõ ràng như thế sao? Nàng xem Mộ Dung Phong, thản nhiên nói: “Hạ Hà là người thô kệch, không nói làm gì, nhưng cũng là người có tự tôn, Mộ Dung cô nương như thế nào có thể nói ta có tâm muốn hại ngài, đây chẳng phải là chiết sát Hạ Hà sao?”

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng cười, nói: “Hạ Hà, người tuy rằng là nha đầu của Mạnh cô nương, nhưng Hợp Ý Uyển này là tính theo lời ta nói, bất luận người là nguyên ý cũng được, không muốn cũng thế, người đều phải xưng hô ta một tiếng Tứ thái tử phi. Trước kia, bởi vì Xuân Liễu của ta không muốn thừa nhận thân phận của Mạnh cô nương, không duyên cớ đã bị đánh, ta là một người lòng dạ hẹp hòi, việc này, ta còn nhớ rất rõ, chính là, ta cũng không nguyên ý đem việc này tính ở trên người người, trong lòng ta, thân phận của Xuân Liễu tuyệt đối không thua kém cô nương nhà người, cho nên, việc này có thể coi là ở trên người Mạnh cô nương. Chính là, lời nói “xử lý ta” đó, ta có thể thật sự ghi tạc trên người người.”

Hạ Hà run run, ngơ ngác nhìn Mộ Dung Phong, oán hận nói: “Người thế nhưng nghe lên Thái tử phi cùng ta nói chuyện! Thật sự là ti bỉ.”

“Phải không?” Mộ Dung Phong thản nhiên nói, “Đây là hoàng cung, ta là Tứ thái tử phi, nếu là ta nghĩ biết cái gì, làm gì cần nghe lên, chủ tớ hai người các người là người ngoài, ở chỗ của người khác bàn kế hại người khác, là việc không sáng suốt nhất.”

Hạ Hà ngơ ngác nghĩ, tối hôm qua thời điểm cùng Mạnh Uyển Lộ nói chuyện, bên người cũng không có người ngoài, hơn nữa toàn bộ phủ Tứ thái tử, căn bản là không có hạ nhân cũ của phủ Tứ thái tử, toàn bộ đều đã đến Hợp Ý Uyển. Vậy là ai nghe lên các nàng tối hôm qua nói chuyện? Dem nói lại cho Mộ Dung Phong?

“Ở đằng kia lại muốn làm ra cái trò gì đây.” Thanh âm lười biếng của Tư Mã Nhuệ ở một bên vang lên, “Người trở về nói cho Mạnh cô nương nhà người, phiền toái nàng nếu sinh bệnh, liền truyền Thái y, nói như thế nào, nàng coi như cũng là cháu gái của ta, cũng là nên chiều cố một chút. Nếu là bệnh quá nặng, ta có thể cho người thông tri tới bác một chút, tới đón nàng về nhà tĩnh dưỡng.”

“Tứ thái tử phi nói...” Hạ Hà cúi đầu, nói.

“Hạ Hà phải không?” Tư Mã Nhuệ lạnh lùng nói, “Một cái nô tài, cũng dám tự xưng chính mình chủ nhân là Tứ thái tử phi, thực nghĩ rằng Tư Mã Nhuệ ta là người dễ nói chuyện sao? Trở về nói cho Mạnh cô nương nhà người, tuy rằng là cử hành nghi thức, nhưng suốt cả nghi thức ta chưa từng lộ diện, hơn nữa hỉ khăn là chính nàng tháo xuống, căn bản là không xem như là người của Tư Mã Nhuệ ta. Nếu không nghĩ muốn ta thật sự không chứa chút mặt mũi đưa nàng trở về, liền chính mình ngoan ngoan rời đi.”

Hạ Hà ngẩng đầu lên, trong lòng thật sự là không rõ, Mạnh Uyển Lộ vì cái gì lại thích một nam nhân không thể nói lý như vậy. “Tiểu thư vẫn đem ngài đặt ở trong lòng, ngài lại đối đãi với nàng như thế, cho dù là ngài thật sự không nghĩ muốn nàng, ngài cũng nên chính mình đi cùng nàng nói chuyện, nay ở trong mắt người bên ngoài nàng đã là phi tử của ngài, nếu muốn nàng trở về, ngài không phải chính là muốn nàng chịu chết sao?”

“Người ngoài?” Tư Mã Nhuệ khẽ hừ nhẹ một tiếng, “Người ngoài có liên quan đến Tư Mã Nhuệ ta sao? Người ngoài nghĩ như thế nào cùng Tư Mã Nhuệ ta có quan hệ gì đâu? Người một cái nô tài nho nhỏ cũng dám dùng khẩu khí như thế cùng ta nói chuyện, thật là chán sống. Nàng nguyên ý như thế nào, là tự do của nàng. Ta nghĩ muốn như thế nào, là tự do của ta. Ta đối với nàng căn bản không có tình nghĩa gì, đừng nói với ta cái gì là không nên.”

“Nô tỳ chính là cảm thấy tiểu thư đáng thương, tiểu thư tưởng niệm ngài, hàng đêm không thể ngủ, cho dù ngài thật là chán ghét nàng, cũng nên tự mình đi cùng nàng nói chuyện.” Hạ Hà hoàn toàn là bộ dáng bất cứ giá nào, nhìn chằm chằm Tư Mã Nhuệ, lớn tiếng nói.

“Hạ Hà cô nương nói đã có vài phần đạo lý.” Mộ Dung Phong bỗng nhiên nhẹ nhàng cười cười, trêu chọc nói, “Xem niệm tình nàng trung tâm hộ chủ như thế, chẳng làm gì cùng nàng so đo. Ta xem, chàng cũng

nên tự mình cùng Mạnh cô nương nói rõ ràng, miễn cho nàng vẫn không bỏ xuống được, hơn nữa, chàng nếu là không nói rõ ràng, Hạ Hà cô nương này sẽ không đối với chàng như thế nào, lại nhất định có thể đối ta như thế nào đó.”

Tư Mã Nhuệ hơi nhú một chút mày, không tình nguyện nói: “Được rồi.”

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng đi đến bên người Hạ Hà, thanh âm nhẹ nhàng, cúi đầu nói: “Hạ Hà, nơi này là hoàng cung, một nơi không có địa phương nào có thể mạnh hơn, trừ phi người có lý do mạnh hơn, nếu là còn muốn chiếu cố tốt Mạnh cô nương, hãy thu liễm một chút cái gọi là cá tính của người, nếu không, ta cam đoan, người ra khỏi cửa này, khó bảo toàn có thể hay không trở lại Tứ thái tử phủ. Người là trung tâm hộ chủ, nhưng bên người Mộ Dung Phong ta cũng có người trung tâm không nhị. Người tin sao?”

Hạ Hà sửng sốt, giương mắt nhìn Mộ Dung Phong, lại nhìn đến một đôi mắt thâm thúy như biển, thấy không rõ những gì bên trong, lại cảm thấy bình tĩnh mà ôn hòa, giống như sở hữu bao dung. Trong lúc nhất thời, thế nhưng có chút sợ hãi, trong ánh mắt này có nhiều lắm thấy rõ, nhiều lắm sáng tỏ, làm cho nàng không thể che giấu.

Mưa lớn căn bản không thể bung dù đi được, ngồi ở trong nhuyễn kiệu, bất quá mới chỉ là dấu hiệu sắp mưa ướt đầm kiệu. Tư Mã Nhuệ ngồi ở trong kiệu, tâm tình có chút lo lắng, Mạnh Uyển Lộ này quả thực không phải đáng giận bình thường, mới sáng sớm đã không làm cho hắn sống yên ổn. Hắn không phải chưa từng gặp qua nữ nhân thích hắn, nhưng bởi vì cùng Mạnh Uyển Lộ có chút quan hệ thân thích, cho nên luôn không đành lòng.

136. Chương 136

Tới phủ Tứ thái tử, Hạ Hà đã toàn thân sưng nước, gió quạt vào thân khiến nàng khẽ run run. Mưa thật lạnh. Dù sao cũng đã là cuối hạ rồi một thân dính mưa như vậy quả thật chẳng thoải mái chút nào.

Mạnh Uyển Lộ không ngờ Tư Mã Nhuệ sẽ thân chinh tới. Nàng nằm trên giường, vẻ mặt chán động kinh hỷ mềm mại đứng dậy hành lễ: “Tứ thái tử, chàng đã tới—” Nói xong, lệ nóng trào ra thân mình run rẩy nhẹ nhẹ.

Tư Mã Nhuệ thản nhiên: “Miễn lễ, thân thể không thoải mái không cần đứng dậy hành lễ cứ nằm trên giường được rồi. Ta đến cũng chỉ muốn nói rõ ràng với người một chuyện. Người nằm nghe thôi cũng được.”

“Chàng không cần nói có được không?” Lệ rơi như mưa, Mạnh Uyển Lộ run run hỏi, “Uyển Lộ biết chàng muốn nói gì. Uyển Lộ không muốn nghe. Là Uyển Lộ tình nguyện. Dù chàng không thương Uyển Lộ, Uyển Lộ tuyệt đối cũng không hối hận. Van cầu chàng đừng đuổi Uyển Lộ đi. Uyển Lộ chỉ một lòng yêu chàng.”

“Có một số việc dù không muốn vẫn phải nói rõ ràng.” Tư Mã Nhuệ vẫn duy trì vẻ bình thản như cũ, “Những người như người trước nay ta đã gặp qua rất nhiều. Nếu không phải niệm tình thân thích ta cũng sẽ không kiên nhẫn giải thích với người. Người có làm gì, ta cũng sẽ không nảy sinh lòng thương hại đâu. Ngược lại chỉ làm cho ta thêm phiền chán mà thôi,—”

Tư Mã Nhuệ đang khuyên bảo, đột nhiên Mạnh Uyển Lộ lao đầu vào song giường oán hận nói: “Uyển Lộ tình nguyện bị điếc cũng không nguyện ý nghe những lời ấy từ chàng.” Máu trên trán chậm chậm chảy xuống khiến Hạ Hà kinh hô một tiếng liền lao tới đỡ nàng.

“Người thật không thể yên phận mà.” Tư Mã Nhuệ đã bắt đầu tức giận, “Ta đã nói rõ ràng với người, ta không thích người, người có làm gì cũng chỉ làm cho ta thêm chán ghét thôi.”

“Nếu Mộ Dung Phong không xuất hiện chàng nhất định sẽ thích Uyển Lộ.” Mạnh Uyển Lộ thập phần ai oán, “Chẳng qua là nàng ta gặp chàng trước thôi. Nguyên lai ta nghe nói Mộ Dung Phong chỉ là một mỹ nhân đầu gỗ không hiểu tại sao nay nàng lại thay đổi thành bộ dáng lạnh lợi thông minh như vậy. Nếu không như thế, trong lòng chàng căn bản sẽ không để ý tới nàng ta. Tâm tư của ta đặt trên người chàng so với nàng ta tuyệt đối chỉ có nhiều hơn chứ không có ít hơn. Chàng đến liếc mắt nhìn ta một cái cũng không

muốn. Uyển Lộ đến tột cùng đã làm sai điều gì? Chàng nói cho Uyển Lộ nghe một lần, Uyển Lộ sẽ cam tâm tình nguyện.”

Tư Mã Nhuệ khẽ thở dài, “Đã nói là nếu tức là không thể, như vậy còn có thể có lý do gì. Nàng ấy là người Tư Mã Nhuệ ta yêu nhất. Dù nàng là ai, dù trong đời ta nàng xuất hiện sớm hay muộn thì cũng chỉ có thể thể là nàng khiến ta động tâm. Dù người có xuất hiện trước nàng thì ta cũng vẫn sẽ vì nàng mà tâm động. Đây chính là lý do duy nhất. Chính bởi vì yêu, chính bởi vì ta yêu nàng. Sẽ không có bất kỳ lý do nào khác. Cũng chính bởi vì vậy lòng ta sẽ không dung chứa thêm bất kỳ nữ nhân nào. Người đối với ta mà nói chỉ là một người xa lạ sẽ không cách nào khiến lòng ta xao động. Dù người có chết cũng không thể khiến cho ta thương tâm. Nhưng nếu Phong nhi chịu một chút thương tổn sẽ làm cho ta đau không chịu được.”

Mạnh Uyển Lộ ngơ ngác nhìn Tư Mã Nhuệ đến nửa ngày cũng không hé môi sau rốt mới gần từng chữ: “Đối với chàng, Uyển Lộ cũng một lòng yêu như thế. Trong lòng Uyển Lộ cũng không thể dung nạp thêm bất cứ người nào. Chàng yêu Mộ Dung Phong thế nào, Uyển Lộ cũng yêu chàng cùng một phương cách như vậy. Cho nên van cầu chàng đừng miễn cưỡng Uyển Lộ, cứ mặc cho Uyển Lộ như thế yêu chàng đi. Nếu chàng cảm thấy Uyển Lộ chướng mắt, Uyển Lộ sẽ lập tức trở về, tuyệt đối sẽ không tái xuất hiện trước mặt chàng. Nhưng thỉnh chàng cho phép Uyển Lộ tiếp tục yêu chàng.”

Tư Mã Nhuệ lắc đầu thản nhiên: “Tùy người. Người tự làm mình bị thương ta sẽ báo cho Mạnh lão thái thái đến đón người về. Hơn nữa ta sẽ cầu phụ vương hủy bỏ hôn ước của hai chúng ta. Còn về phần người làm thế nào vượt qua chuyện này, ta nghĩ ta cũng không có quyền hỏi đến.”

“Tứ thái tử sao người có thể tàn nhẫn như vậy?!” Hạ Hà ai oán chỉ trích.

Tư Mã Nhuệ vẫn duy trì ngữ điệu bình thản: “Người căm hận ta cũng bình thường thôi. Ta không thích chủ nhân của người sẽ không vì người không vừa lòng hay vì chủ nhân người bày chuyện mà động tâm.”

Hạ Hà không nói gì chỉ có thể ngậm ngút tại chỗ. Người ta nói Tứ thái tử là một kẻ bạc tình bạc nghĩa. Lời đồn quả không sai, hẳn đối đãi với tiểu thư như vậy thật khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo. Tiểu thư ngốc nhà nàng đã như thế vẫn không chịu buông tay. Hối thế gian tình là chi, nàng thấy thật không đáng.

“Khó trách người ta nói chàng là người vô tình vô nghĩa. Quả thực là như vậy.” Mạnh Uyển Lộ bật cười trong mắt lại rưng rưng một tia đau đớn làm người ta cảm thấy chua xót, “Chính là Uyển Lộ không thể buông tay. Uyển Lộ nguyện ý.”

Tư Mã Nhuệ nhìn nàng trong mắt không ánh lên nửa tia thương xót: “Người được tự do rồi. Về đến Hợp Ý Uyển ta sẽ lập tức báo cho tổ mẫu của người đón người về. Người có buông tay hay không cũng không phải là vấn đề của ta. Về phần người ta đồn đại, người cũng nên tin đi đừng nghĩ là chuyện bông đùa. Với ta mà nói, trước mặt Phong nhi ta yêu thương nhất ta chính là người có tình có nghĩa. Còn trước mặt những người khác ta chính là kẻ vô nghĩa vô tình.”

Mạnh Uyển Lộ đứng yên như phỗng.

“Còn nữa, người nhớ cho rõ điều này. Bất luận là ở trong cung hay ngoài cung đều đừng nảy sinh ra ý tưởng làm thương tổn Phong nhi. Nếu không xảy ra sự tình gì nơi đầu tiên ta tìm tới chính là Mạnh phủ nhà các người.”

Hạ Hà trong lòng đã nổi trận, Tư Mã Nhuệ không biết nói lý lẽ này!

“Chuyện cần nói đã nói xong. Ta đi đây.” Trong ngữ khí Tư Mã Nhuệ đã mất hết kiên nhẫn.

Mạnh Uyển Lộ đau đớn gập đầu, “Thân thể Uyển Lộ không tốt, không thể tiễn chàng. Chàng về cẩn thận.”

Tư Mã Nhuệ không hề quay đầu một nước đi thẳng.

Hợp Ý Uyển. Mộ Dung Phong mỉm cười tiễn bước hai huynh muội hộ vệ. Hai người họ phụng mệnh thái hậu tiễn cung âm thầm bảo vệ nàng. Sau sự việc ở Noãn Ngọc Các việc bảo hộ càng được thắt chặt nên những lời Hạ Hà cùng Mạnh Uyển Lộ nói với nhau cũng không lọt khỏi tai nàng.

Kỳ thật nàng cũng không để tâm đến những lời uy hiếp của Hạ Hà. Nếu đã quyết định trở lại, có một số việc nhất định phải đối mặt. Lão nhân gây gò kia chẳng phải đã từng nói chỉ cần nàng trở về nhất định sẽ gặp phải một kiếp nạn. Trong lòng nàng đã sớm có sự chuẩn bị.

Hoàng thượng hạ chỉ cho nữ nhi của Lưu thị Dung Mỹ quận chúa gả cho vương tử Ô Mông quốc. Tin tức vừa truyền ra, cả triều đình từ trên xuống dưới không ai dám hé môi bình luận. Lần này đi mang tiếng là xuất giá nhưng thực ra là sang làm con tin ở Ô Mông quốc, chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Dung Mỹ cũng không dám kháng mệnh phụ hoàng. Lời phụ hoàng nói chính là nhất ngôn cửu đỉnh, huống hồ mẫu thân hiện tại đã sa sút như thế phận làm con như nàng tránh sao nổi kiếp nạn này. Chỉ là nàng khẩn cầu phụ vương trước khi đi cho phép nàng gặp mẫu thân lần cuối. Lần này chỉ sợ đi dễ khó về.

Sinh nhật thái hậu cũng hoãn lại đến tận hôm nay. Vốn là nên chiếu theo ngày dương nhưng vì Mộ Dung Phong trở lại liền trì hoãn mừng sinh nhật theo lịch âm.

Tư Quá Uyển ngập trong làn mưa lầy lội. Mưa liên tục đã mấy ngày chưa dứt. Dung Mỹ cùng thái giám cẩn thận dò dẫm từng bước tiến vào.

137. Chương 137

“Mẫu thân.” Dung Mỹ ai oán nỉ non nhìn khuôn mặt cô đơn của mẫu thân nàng qua khung cửa sổ. Thân hình tiêu tụy, trông bà già hẳn đi, lưng tựa hồ cũng khòm hơn một chút, bộ dáng thật đáng thương.

Lưu thị quay đầu nhìn lướt qua nữ nhi một lần, trong mắt không hề ánh lên một nét vui sướng. Bà chỉ khe khẽ thở dài nhẹ giọng nói: “Con tới đây làm gì? Đã thế này không gặp còn hơn.”

“Mẫu thân.” Dung Mỹ khẽ gọi một tiếng, lệ rơi lã chã.

Lưu thị cũng không cầm nổi nước mắt nhìn nữ nhi đau thương tiếp: “Con tới nơi này nhất định không phải chuyện tốt gì. Nếu không há lẽ nào phụ vương con lại chấp thuận cho con tới đây. Nương thật không hy vọng gặp con ở đây. Không thấy con đại biểu chính là mọi sự vẫn tốt, thấy con rồi nhất định là đã gặp chuyện không hay.”

“Mẫu thân,” Dung Mỹ cúi đầu nhẹ nhàng đáp, “Ô Mông quốc cầu thân. Phụ vương hạ chỉ gả con cho vương tử Ô Mông quốc. Mấy ngày nữa con phải đi rồi. Nữ nhi chính là cố ý van cầu phụ vương cho con được gặp người một lần. Lần này đi không biết bao giờ mới có thể gặp lại, mà có lẽ chính là vĩnh viễn không thể gặp lại.”

Lưu thị khựng lại ngã mình trên chiếc ghế bên cửa sổ suy sụp não nề: “Nương thật sự hối hận rồi. Lúc trước đáng lẽ không nên trêu chọc ả Mộ Dung Tuyết kia. Nếu như lúc đó không gây chuyện, há có thể có ngày hôm nay! Nương hại Cường nhi cũng hại cả con rồi. Đến Ô Mông quốc kia chỉ sợ không có ngày về, cũng là tránh cho Đại Hưng một kiếp nạn. Quan hệ giữa nương và Lệ phi cũng không tính là tốt, con gả cho ca ca của nàng chỉ sợ cũng chẳng sung sướng gì. Nói như vậy chủ ý này chắc là của Mộ Dung Tuyết!”

Dung Mỹ lại cúi đầu không hé răng.

“Là chủ ý của ai giờ cũng không quan trọng nữa rồi.” Giọng Tư Mã Cường từ phía sau dội đến, trong thanh âm ẩn chút thê lương. Hồng Ngọc lặng lẽ đứng phía sau hắn, khuôn mặt tiêu tụy ẩn nhẫn, nơi này làm sao so được với Ngụy phủ. “Nay đã như vậy chỉ hy vọng muội muội đến nơi đó bình an thôi.”

“Tướng quốc có thể thương lượng một chút không?” Hồng Ngọc nhẹ giọng hỏi.

“Hừ,” Tư Mã Cường hừ khẽ một tiếng, “Chúng ta nay đã như rồng mất cạm còn có thể tìm người hỗ trợ sao? Hiện tại ta thực hận sao lúc đó còn nghe lời nàng cùng Hưu Đề tướng quốc liên minh. Lúc đó còn tự cho bản thân mình thông, nghĩ rằng sẽ không ai biết ta cùng hắn có minh ước. Có nghĩ cũng không tưởng tưởng được lại không gạt nổi Tư Mã Nhuệ. Hắn thoạt nhìn có vẻ ngông cuồng bất hảo nhưng kỳ thực lại là một kỳ tài.”

“Tư Mã Nhuệ?” Hồng Ngọc sững sốt, “Hắn biết sao?”

Tư Mã Cường nhìn nàng, trong mắt ánh lên một tia bi ai. Nữ nhân này bên cạnh hắn, hắn vẫn cho rằng đối với nàng hắn là duy nhất. Không lâu có người mang cho hắn tin tức, cũng có thể do hắn đa nghi nhưng trên người nữ nhân này tựa hồ có dấu vết của nam nhân khác. Phản ứng của nàng cùng thân thể có chút kỳ quái, có chút xa lạ. “Tư Mã Nhuệ cũng không phải là người đơn giản. Sự tình hắn biết so với những gì chúng ta tưởng tượng cách xa nhiều. Trước kia vẫn luôn khinh thường hắn nay nghĩ lại có một số việc hắn vẫn sau lưng chúng ta lặng lẽ tiến hành. Còn tự mình thông minh, thật ra tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn.”

Hồng Ngọc trong lòng khẽ động. Vậy chuyện mình vụng trộm cùng Tư Mã Triết phải chăng hắn cũng biết? Việc mình vào Tư Quá Uyển có phải hắn cũng nhúng tay?

“Muội muội,” Tư Mã Cường tiến lại gần nàng dịu giọng nói, “Trước giờ ca ca với người cũng không thường tâm sự cùng nhau. Trong mắt ca ca người luôn chỉ là một đứa nhỏ chưa trưởng thành. Vài ngày nữa người xuất giá rồi. Phụ vương đã chọn người thì cũng coi như là mệnh mà chấp nhận. Nhớ kỹ lời ta, sau này đi đến đâu cũng phải tu dưỡng tính tình, làm người tốt, không nên làm chuyện ác để bị báo ứng. Mẫu thân cùng ta chính là tấm gương hiển hiện trước mắt.”

Dung Mỹ gật gù đầu, lệ tuôn rơi không nói thành lời.

“Ca ca biết trước nay người luôn được nuông chiều. Trong cung có mẫu thân chẳng ai dám bắt nạt người. Nhưng nay ca ca và mẫu thân đã thất thế, có một số việc chỉ có thể dựa vào bản thân mình. Việc gả đi Ô Mông quốc lần này bất luận là chủ ý của ai cẩn thận ngẫm lại cũng không phải hoàn toàn là chuyện xấu. Rời xa khỏi chốn hoàng cung thị phi này người cũng được thanh thản nhẹ nhàng.” Tư Mã Cường khẽ vỗ về muội muội dịu dàng an ủi.

Lưu thị nhìn con trong lòng xót xa. Bà sao không biết lấy thân thủ con bà rời khỏi nơi này cũng không phải chuyện khó khăn gì. Nhưng bởi vì bà mà hắn cam chịu ở lại nơi lạnh lẽo này. Hoàng thượng có giận cũng chỉ giận bà. Tư Mã Cường dù sao cũng là con hắn, hận cũng chỉ là nhất thời sẽ không hận cả đời.

Bản thân lỗ mãng hại người hại mình.

“Thời gian không còn sớm. Dung Mỹ quận chúa người cũng nên nói lời từ biệt rồi. Hôm nay là thọ yến của Thái hậu nương nương, người còn phải về sớm chúc thọ.” Thái giám đã ở một bên nhắc nhở.

“Ta biết.” Dung Mỹ trầm giọng đáp trong lòng ai oán. Đến đây thấy mẫu thân thế này chẳng thể làm gì lại thêm căm giận.

“Đi đi thôi, đừng làm lỡ việc.” Tư Mã Cường cười thản nhiên. Hắn biết trong lòng muội muội vốn mong mẫu thân cùng hắn có thể đưa ra chủ ý giúp nàng tránh né chuyện này nhưng với tình hình bọn họ bây giờ còn có thể giúp nàng thế nào?

Dung Mỹ cúi đầu đi ra. Đại môn Tư Quá Uyển lại thêm một lần rộn ràng tiếng người rời đi. Nàng trong lòng chỉ có thống khổ. Lần này đi e chẳng có ngày về.

Mộ Dung Phong lặng lẽ ngồi trước bàn hý hoáy vẽ cái gì trên giấy, nét mặt bình thản. Còn chút thời gian nữa mới đến thọ yến Thái hậu, nàng lười nhúc nhích liền ngồi trước bàn suy tưởng họa ra những hình thù kỳ quái trên nền giấy trắng.

“Phong nhi đang làm gì vậy?” Tư Mã Nhuệ từ ngoài tiến vào vừa cười vừa nói. Hắn vừa mới đi báo với Mạnh lão thái thái chuyện Mạnh Uyển Lộ, lại tạt qua chỗ Thái hậu một lát rồi vội chạy về đây. Mộ Dung Phong đứng trước bàn bộ dạng dương dương tự đắc nhìn đến buồn cười, quơ quơ tấm giấy trước mặt. Hắn tò mò tiến lại cúi đầu xem hình như là vẽ một tòa kiến trúc gì đó.

“Ta đang nghĩ thiết kế nhà chúng ta một chút.” Mộ Dung Phong cười vang, “Hợp Ý Uyển tuy là rất đẹp nhưng dù sao cũng là thẩm mỹ của thức thức có chút ai uyển cùng đơn điệu. Ta thiết kế nhà của chúng ta, có thể cách biệt Hoàng cung với đám phi tần, tận hưởng những ngày thanh tĩnh.”

Tư Mã Nhuệ hơi nhíu mày cười cười: “Tốt, ta cũng không thích không khí trong hoàng cung này, cũng sớm muốn dọn ra ngoài. Chúng ta tìm nơi an tĩnh một chút, có sông có núi. Nàng nói như vậy thực hợp ý ta. Nàng định thiết kế thế nào?”

138. Chương 138

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng cười nói: “Bây giờ mới chỉ là phác thảo, ta cũng nghĩ vậy, là một nơi có sơn có thủy, mặt sau là sơn, dựa vào mà xây nên, phía trước là thủy, đình viện phải thật to, có cây có hoa có cỏ, phải có lầu các có thể uống rượu ngắm trăng, phòng ngủ phải thật to, thư phòng cũng phải rộng thoáng, có thể chứa thật nhiều sách. Ta muốn trồng thật nhiều hoa, còn muốn nhiều loại rau xanh mướt, quả đỏ au.”

“Nghe thật không tệ.” Tư Mã Nhuệ ngồi ở bên cạnh Mộ Dung Phong, ôm lấy vai nàng, cười hì hì nói, “Vì cái gì muốn có đồ ăn?”

“Xem thật thích nha.” Mộ Dung Phong cười nói, “Hoa chỉ nở một loại, hàng năm đều như thế, nhưng là dưa và trái cây rau dưa không giống, có thể kết xuất rất nhiều loại khác nhau, ta hiện tại đã nghĩ trồng chút hạt tiêu hồng lục, còn có dây mướp thật dài, bí đỏ mập mập ...ai, ngẫm lại thật sự là đẹp.”

“Nghe rất thú vị,” Tư Mã Nhuệ mỉm cười, “Trong hoàng cung này là nơi không thú vị, ta biết có nơi tốt lắm, chúng ta liền đem nhà của chúng ta xây ở nơi đó, cũng tốt né tránh cuộc sống không thú vị ở hoàng cung này. Có thể trồng cây và hoa, cũng có thể trồng chút dưa và trái cây rau củ.”

“Chàng giống như có tâm sự.” Mộ Dung Phong có chút khó hiểu hỏi, cảm giác Tư Mã Nhuệ giống như có cái gì muốn nói nhưng chưa nói, hần đường như là thực thích đề nghị của nàng, lại không phải nhiệt tâm như vậy, dường như trong lòng có tâm sự gì, ở chỗ sâu trong đáy mắt có chút do dự.

“Không có.” Tư Mã Nhuệ lập tức nói, nhưng ở chỗ sâu trong đáy mắt vẫn là mơ hồ xẹt qua một tia u buồn không hiểu, có một số việc, thật sự không biết nói cùng Mộ Dung Phong như thế nào, nếu nàng biết, sẽ nghĩ như thế nào?

“Chàng đã không muốn nói thì thôi, chờ lúc chàng muốn nói rồi nói sau.” Mộ Dung Phong không có miễn cưỡng, chính là thản nhiên nói hai câu, đem ánh mắt một lần nữa trở lại trên tờ giấy trước mặt chính mình, hiện tại toàn bộ tâm tư của nàng đều đặt tại căn nhà tương lai này, nàng có thể tổng hợp ưu điểm của Đại Hưng vương triều này lại kết hợp đặc sắc của thời đại Bạch Mãn, thiết kế ra một chỗ ở xinh đẹp nhất, an ổn qua ngày tháng của chính mình, không bao giờ để ý tới trong hoàng cung hết thảy là thị phi này nữa.

“Nàng có bao nhiêu lâu chưa thấy qua phụ thân của nàng rồi?” Tư Mã Nhuệ dường như lơ đãng hỏi, ánh mắt lại nhìn về nơi khác, thoạt nhìn là giống như chính là tùy tiện hỏi.

“Cha ta?” Mộ Dung Phong hơi hơi sửng sốt, ừ, thì ra là nói Mộ Dung Thanh Lương nha, kỳ thật nhận chính mình là Mộ Dung Phong thực dễ dàng, nhưng nhận Mộ Dung Thanh Lương là chính mình phụ thân vẫn là có điểm khó khăn, nghe Tư Mã Nhuệ chợt vừa nói, thiếu chút nữa không nhớ tới người hần chỉ là ai. “Đúng vậy, là đã lâu không gặp, hần hiện tại cùng Xuân Đào từ trước đến nay cùng một chỗ, nghe nói ngày qua không tệ, nếu hần có thể xua đuổi thù hận khỏi ý nghĩ như thế, coi như là chuyện tốt. Như thế nào đột nhiên nhớ tới hỏi về hần?”

“Phụ thân nàng thật sự là một người rộng rãi, có thể bỏ qua chuyện của chính mình nữ nhi cùng phu nhân như thế, Mộ Dung Tuyết là nữ nhi hần sủng ái nhất, phu nhân là thê tử kết tóc của hần, hần thế nhưng đều có thể bỏ xuống, nàng không thấy là có điểm kỳ quái sao?” Tư Mã Nhuệ thản nhiên cười, vẻ mặt có chút mờ mịt hỏi, “Thậm chí ta thỉnh hần đến Hợp Ý Uyển, hần cũng không đến, chỉ nói Xuân Đào có thai trong người, hần không có phương tiện đi xa. Chẳng lẽ một cái nha đầu so với chính mình nữ nhi còn trọng yếu hơn sao?”

“Hần lựa chọn như thế nào, không phải ta có thể can thiệp, chỉ cần chính hần cảm thấy vui vẻ, là tốt rồi, ta tuy rằng là nữ nhi của hần, nhưng dù sao không thể lúc nào cũng canh giữ ở bên người hần, Xuân Đào tuy rằng chính là một nha đầu, nhưng đối tốt với hần, là tốt rồi, thân phận không trọng yếu như vậy.” Mộ Dung Phong không cho là đúng nói, mỉm cười, “Chàng đi một chuyến Tứ thái tử phủ, bị cái dạng kích thích gì, như thế nào đột nhiên hơn nhiều cảm khái như vậy? Hay là cha ta có chuyện gì mà chàng không có phương tiện nói?”

Tư Mã Nhuệ khẽ cười một chút, chuyển chủ đề trong lời nói, nói: “Chúng ta không cần nói chuyện không có ý nghĩa này, vẫn là nói thiết tưởng của nàng đi, nàng chuẩn bị cho chúng ta tu kiến một cái dạng chỗ ở gì, làm cho chúng ta an ổn sống cuộc đời còn lại của chúng ta?”

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng cười: “Bây giờ còn không thể nói được, đúng rồi, qua ngày sinh của tổ mẫu, chàng theo giúp ta đi thăm Tô cô nương được không? Nàng là ân nhân cứu mạng của ta, người một nhà nàng chiếu cố ta thời gian nửa năm, thật sự là phải cảm ơn thật nhiều nha.”

“Đó là tự nhiên.” Tư Mã Nhuệ yêu thương nắm cả vai Mộ Dung Phong, mỉm cười nói.

Đối gương trang điểm, mỹ mạo xinh đẹp như hoa, nữ tử trong gương thiên sinh lệ chất, nhìn cảnh đẹp ý vui. Một đôi ánh mắt xinh đẹp lại cất giấu lạnh lùng hờ hững, giống như đang nhìn người cùng chính mình không quan hệ, thậm chí như là đang nhìn cừu nhân.

“Tuyệt nhi, nàng thật sự là xinh đẹp.” Hoàng Thượng nhin không được khen, hần vẫn như cũ ngồi ở trên giường, quần áo không chỉnh, một bộ dáng lười nhác, mơ hồ thấy được Mộ Dung Tuyệt bên cạnh, đường cong ôn nhu, nhẵn nhụi trơn mềm, lộ ra vẻ xinh đẹp động lòng người.

Mộ Dung Tuyệt quay đầu lại, trong ánh mắt không hề có biểu tình gì bi thương hờ hững, chỉ còn lại có ôn nhu cùng kiều mỹ, thanh âm ôn nhu, nhẹ nhàng nói: “Hoàng Thượng, ngài còn nói dễ nghe làm cho Tuyệt nhi không biết chính mình là ai nữa. Ngài cứ tiếp tục sủng ái như thế, chỉ sợ Tuyệt nhi thật sự không biết chính mình là ai nữa rồi.” Ánh mắt ôn nhu kia hạ xuống ở trên người Hoàng Thượng, đáy mắt đã cố gắng che giấu đi lãnh đạm cùng tang thương, giấu ở sau vẻ ôn nhu đưa tình, không thể nhìn đến.

“Hôm nay là ngày sinh của Thái Hậu, nay nàng ở tại trong Hòa Dương cung, coi như là tân chủ nhân của Hòa Dương cung, hôm nay trăm sẽ cùng mẫu hậu nhắc tới, cho nàng đứng trong hàng tam cung, thế thân vị trí của Lưu thị, nếu là có thể cho trăm thêm một đứa con, vậy thì lại càng cho trăm niềm vui, chỉ cần nàng sinh hạ long tử, trăm liền lập tức phong hần làm Thái tử, nói không chừng, còn có thể kế thừa thiên hạ của trăm.” Hoàng Thượng vui vẻ miêu tả, “Có mỹ mạo của nàng cùng trí tuệ của trăm, nhất định là thiên hạ ít có. Triết nhi tuy rằng nói đứng ở vị trí hàng Đại thái tử, lại tính cách quá mức ôn hòa, không đủ lớn mật nhẫn tâm, thành không được châu báu, thủy chung làm cho trăm không quá vừa lòng, nhiều nhất cũng chỉ đáng là thân vương phụ tá; Kỳ thật trước mắt trăm vừa lòng nhất chính là Nhuệ nhi, đáng tiếc hần trời sinh không có dã tâm, kỳ thật, không cần xem tiểu tử kia, ở mặt ngoài xem là cái hạng người bất hảo không chịu nổi, lại giống như hoàng đệ năm đó, đại trí giả ngu, chính là không muốn, nếu không Triết nhi thật đúng là không phải đối thủ của hần. Nếu là nàng có thể sinh hạ long tử, tiếp qua hai mươi năm, vừa lúc có thể bồi dưỡng ra một tân hoàng đế thích hợp.”

Mộ Dung Tuyệt trong lòng kinh ngạc, ở mặt ngoài lại ôn hòa cười, nói: “Hoàng Thượng thật sự là hay nói giỡn, Đại thái tử vốn là vị hôn phu của đại tỷ Tuyệt nhi, cho dù là Tuyệt nhi sinh hạ long tử, là Hoàng Thượng niềm vui, sao có thể đoạt sở hữu của người khác. Đại tỷ phu làm người phúc hậu, ngày sau nhất định là một minh quân, Hoàng Thượng đừng nói loại vui đùa thể này, làm sợ hãi Tuyệt nhi.”

“Hừ,” Hoàng Thượng khê hừ nhẹ một tiếng, tựa vào trên giường, tiếp đón Mộ Dung Tuyệt lại đây ngồi ở bên cạnh chính mình, thở dài, nói. “Triết nhi là người tốt, cũng là người hay làm hồng việc, năm đó nếu không phải bởi vì xảy ra một ít chuyện ngoài ý muốn, hần cũng sẽ không ngồi vào vị trí này. Nay trăm nhìn hần vẫn là đang ở một sự tình mà dây dưa không rõ, ngược lại không bằng tỷ tỷ của nàng làm việc lưu loát, thật là có chút lo lắng, nếu là Đại Hưng vương triều giao vào trong tay hần, sẽ là tình huống như thế nào.”

139. Chương 139

Mộ Dung Tuyệt hơi hơi nhíu mi, nhẹ giọng nói: “Tuyệt nhi có nghe được một ít lời đồn, nói phi tử của Nhị thái tử nay đã phế – Hồng Ngọc, năm đó cùng Đại thái tử có chút tình cũ, thời điểm Hồng Ngọc ở nhà tính dưỡng, Đại thái tử cũng thường thường tiến đến thăm. Nhưng Tuyệt nhi nghĩ, nhất định là những người đó không có việc gì nên nói chuyện tào lao, Tuyệt nhi biết, Hồng Ngọc cùng Vân Tuệ quận chúa là tỷ muội cùng cha khác mẹ, coi như là biểu muội của Đại thái tử, Đại thái tử tiến đến thăm coi như là lễ phép, Tuyệt nhi chỉ biết, tỷ tỷ của Tuyệt nhi vẫn thường thường đến thăm Hồng Ngọc cô nương, nếu là có cái gì không

đúng, người đầu tiên không vui phải là tỷ tỷ của Tuyết nhi, nhưng Tuyết nhi chưa từng nghe tỷ tỷ oán giận cái gì, nhất định là những người đó nhàm chán nói chuyện tào lao. Hoàng Thượng dừng để ở trong lòng, sinh hờn dỗi không vui.”

Hoàng Thượng mỉm cười, thương tiếc nói: “Tuyết nhi, nàng chính là rất đơn thuần, sống tại đây, trong hoàng cung này, nhất định phải học được chính mình tự bảo hộ chính mình.”

Mộ Dung Tuyết cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Tuyết nhi chỉ biết là hết lòng đối với Hoàng Thượng là tốt rồi, có Hoàng Thượng bảo hộ, Tuyết nhi sẽ không có bất cứ chuyện gì, Tuyết nhi không sợ, chỉ cần Hoàng Thượng trong lòng nhớ kỹ Tuyết nhi, Tuyết nhi sẽ không sợ.”

Cao công công từ bên ngoài đi đến, cao giọng nói: “Hoàng Thượng, Đại thái tử cầu kiến.”

Hoàng Thượng sững sốt một chút, nói: “Giúp trẫm thay quần áo, bảo hẩn đi tiền thính (sảnh trước) đợi đi.”

Tư Mã Triết ngồi ở tiền thính, nhìn ra được có chút do dự, nghe thấy thanh âm Hoàng Thượng đi ra, lập tức đứng lên, khom người thi lễ, cung kính nói: “Con gặp qua phụ vương.”

“Miễn, đứng dậy đi.” Hoàng Thượng ở ghế trên ngồi uống, nhìn Tư Mã Triết, hỏi, “Giờ này tìm đến trẫm, có chuyện gì sao?”

Tư Mã Triết do dự một chút, cổ lấy dũng khí, nói: “Phụ vương, con quả thật là có chuyện mới đến quấy rầy phụ vương, hôm nay là ngày sinh của tổ mẫu, con muốn xin phụ vương cho phép Nhị đệ cùng Hồng Ngọc tạm thời rời đi Tư Quá Uyển để chúc thọ tổ mẫu. Hồng Ngọc từ sau khi bị thương thân thể vẫn không tốt, Tư Quá Uyển kia vốn là nơi trong trẻo nhưng lạnh lùng tịch mịch, không quá thích hợp để nàng ở bên trong, mới ở mấy ngày nhưng con nghe thái giám nói Hồng Ngọc vẫn không thể nghỉ ngơi tốt, người cũng tiêu tụy rất nhiều. Hồng Ngọc dù sao cũng là cháu gái bên ngoài của mẫu hậu, con còn muốn thỉnh phụ vương nể tình, tha cho nàng.”

Hoàng Thượng cố gắng kiên nhẫn nghe Tư Mã Triết nói xong, cường chế lửa giận, chậm rãi nói: “Người muốn xin trẫm thả Hồng Ngọc?...Hồng Ngọc này rốt cuộc có cái gì tốt, thế nhưng làm cho người không bỏ xuống được như thế? Không phải chỉ là một nữ tử đa tình, bề ngoài nhìn đoan trang dễ thân, kì thực là một nữ tử tâm tính cao ngạo, thực khiến cho người không bỏ xuống được như thế sao? Mộ Dung Thiên kia có điểm nào không tốt? Người là một Thái tử, có thể có rất nhiều nữ nhân, nhưng cũng không thể chỉ chuyên tình ột nữ tử, chuyên tâm sẽ phạm sai lầm, nhất là nữ tử không chịu nổi như vậy. Năm đó nếu không phải niệm tình nàng cùng Hoàng hậu có chút quan hệ, trẫm đã sớm giết nàng, cũng dám sau lưng người cùng đứa con khác của trẫm yêu đương vụng trộm, người đừng tưởng rằng trẫm không biết được chuyện xưa này, những việc tổ mẫu của người đã an bài, nếu không có trẫm đồng ý, người cũng không làm được vị trí Đại thái tử có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, Tư Mã Cường cũng không có khả năng thành Nhị thái tử phi, hết thấy, đều là bởi vì duyên cớ do mẫu thân người. Nay, đã là bộ dáng này, người thế nhưng vẫn không bỏ xuống được. Trẫm đã lâu không đi quản các người hiện tại có hay không tình cũ quay lại, trẫm chính là nói cho người, nếu người làm chuyện gì khiến cho Mộ Dung Thiên không thể dễ dàng tha thứ, trẫm gần là vì Tuyết nhi cũng có thể phế đi vị trí Thái tử của người, nếu người cảm thấy Tư Quá Uyển là nơi trong trẻo nhưng lạnh lùng tịch mịch, nha đầu Hồng Ngọc kia không thích hợp ở bên trong, trẫm có thể thành toàn người, cho người đi bồi nàng, nhìn xem, người cùng Tư Mã Cường như thế nào lại làm một lần tranh đấu!”

Trên lưng Tư Mã Triết thấy một cơn lạnh lướt qua cả người, chỉ cảm thấy cả người lạnh từ đầu đến chân, đứng ở kia, cứng ngắc không biết nói như thế nào mới tốt.

“Chuyện của Nguyệt Kiều, nếu không phải Nhuệ nhi thay người đỡ lưng, nay người làm sao còn có thể đứng ở nơi này, người thật đúng là nghĩ chuyện tình của người có thể gạt được trẫm sao?” Hoàng Thượng lạnh lùng nói, “Ở sau lưng trẫm phát sinh chuyện, như thế nào có khả năng gạt được trẫm, trẫm nếu không phải nhớ đến tổ mẫu cùng mẫu hậu của người khổ tâm, đã sớm phế đi danh hào Thái tử của người. Người vẫn là nên đối tốt với Mộ Dung Thiên đi, nữ tử kia tuy rằng không phải người người thiết tình yêu, nhưng tối thiểu trẫm không có nghe nói nàng có cái chuyện gì không chịu nổi, cũng làm được rất tốt thân phận Thái tử phi của Tư Mã Triết người!”

Tư Mã Triết buông đầu xuống, không dám hé răng.

“Người từ giữa quay vẫn chuyện của Tuyết nhi cùng Nhuệ nhi, nếu không phải bởi vì trẫm kỳ thật biết danh tiếng bất hảo của Nhuệ nhi đều là vì người, như thế nào có khả năng đáp ứng làm cho tam nữ nhi của Mộ Dung Thanh Lương gả cho Nhuệ nhi, Nhuệ nhi nếu có không chịu nổi thì cũng là con của trẫm, là thân huynh đệ của người, tùy tiện tìm một người là có thể cưới sao? Trẫm có không thêm để ý đến hắn như vậy sao? Chỉ cần là con trẫm, là Thái tử, đều là người trẫm để mắt, nếu không, trẫm có nhiều con như vậy, vì cái gì chỉ tuyển bốn người các người? Người thật sự là làm cho trẫm thất vọng!” Hoàng Thượng bắt đầu có chút tức giận, nhìn chằm chằm Tư Mã Triết đứng ở trước mặt, cảm giác thực sự chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Phía sau cánh cửa khép hờ, Mộ Dung Tuyết nhẹ nhàng khẽ động thân thể, Hoàng Thượng khôn khéo lãnh khốc cũng không phải là giả, nếu muốn ở trước mặt Hoàng Thượng mà sinh tồn, việc có thể làm được chỉ có thể là giả ngu, từng chút một củng cố vị trí của chính mình, đối với con của chính mình, Hoàng Thượng còn tiêu phí tâm tư như thế, đối lại chỉ là một phi tử hơi có tư sắc, như thế nào có thể có được vài phần thiệt tình?

Cao công công từ bên ngoài lại tiến vào, nói: “Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương mời ngài đi qua.”

Hoàng Thượng gật gật đầu, đối Tư Mã Triết nói: “Hôm nay là ngày sinh của tổ mẫu người, làm như thế nào trẫm đều có an bài, người bớt có tâm tư vô dụng, làm cho tốt vị trí Đại thái tử của người đi. Cao công công, đi thỉnh Tuyết nhi đi ra, cùng trẫm đi Tường Phúc cung.”

“Vâng.” Cao công công lên tiếng trả lời đi về phía sau thỉnh Mộ Dung Tuyết.

Tường Phúc cung, Tư Mã Minh Lăng vừa mới đường xa mà đến, vẻ mặt phong trần mệt mỏi, đứng ở bên người hắn là một vị thiếp vừa mới sinh đứa nhỏ, một vị nữ tử tuổi thanh xuân ôn nhu nhẵn nhụi, trang phục màu hồng, trong ánh mắt vẫn có ý ngượng ngùng. Đối với Thái Hậu quỳ xuống, trong ngữ điệu có nét mềm mại thì thảo của vùng sông nước.

“Vũ Cầm gặp qua mẫu hậu, chúc mẫu hậu vạn thọ vô cương, an khang cả đời.”

Thái Hậu mỉm cười, nhìn Vũ Cầm, cười nói: “Minh Lăng, nha đầu này nhìn thật là không tệ, nghe nói vừa cho con thêm một nữ nhi đáng yêu?”

“Đúng vậy,” Tư Mã Minh Lăng mỉm cười, “Là một tiểu cô nương phi thường xinh đẹp, được vú nuôi mang theo, lần này bởi vì tới vội quá, không thể mang đến.”

“Hảo.” Thái Hậu vui vẻ nói, “Đã đặt tên chưa?”

“Rồi ạ,” Tư Mã Minh Lăng nhìn Vũ Cầm đứng ở bên cạnh, nói “Vũ Cầm là người phía Nam, sinh ở một trấn nhỏ ở đây hoa nhài, chúng con là ở đó gặp nhau quen biết rồi mến nhau, cho nên liền lấy Hoa Nhài làm nhũ danh cho nữ nhi.”

140. Chương 140

Thái hậu khẽ gật gù. Đang nói chuyện thì Tiểu Đức tử cao giọng thông báo: “Thái hậu nương nương, Tư thái tử và Tứ thái tử phi xin yết kiến.”

Tư Mã Minh Lăng giật mình quay đầu lại khẽ kìm nén lệ nóng chực trào nơi khóe mắt. Hắn biết tin Mộ Dung Phong gặp chuyện không may, chỉ nghe nói nàng đã mất tích lại vẫn chưa được hay tin nàng đã trở về. Đột nhiên nghe Tiểu Đức tử nói vậy liền cảm thấy một cỗ bất an trào lên.

“Hoàng thúc, người về lúc nào?” Tư Mã Nhuệ cười rạng rỡ với Tư Mã Minh Lăng, “Sợ là người chưa nhận được tin báo của Nhuệ nhi”.

Bên cạnh Tư Mã Nhuệ chính là nữ tử mà hình bóng đã sớm khắc sâu vào tâm trí Tư Mã Minh Lăng. Một dung nhan thanh tú, một khí chất dịu dàng, một cỗ hương vị thản nhiên mang theo ý cười điềm tĩnh, nàng như một dòng suối mát lành chảy thẳng vào trái tim hoảng hốt của hắn.

“Phong nhi thỉnh an Hoàng thúc.” Mộ Dung Phong đã là người của Tư Mã Nhuệ, những hiểu lầm, những phân cách trước kia nay đã hoàn toàn biến mất không còn chút dấu vết. Trở về thời hiện đại nàng cũng

chẳng may một lần nhớ đến nam nhân này. Nay tái kiến ở đây trong lòng chỉ là một mảnh thân nhiên không chút gợn. Tư Mã Minh Lăng cúi đầu, giữ đi nét hốt hoảng, trong đáy mắt khôi phục lại vẻ lạnh nhạt bình thản.

Tư Mã Minh Lăng có chút bối rối. Chỉ biết Mộ Dung Phong gặp chuyện, Tư Mã Nhuệ bị ép cưới Mạnh Uyển Lộ, không nghĩ đến hôm nay lại gặp Mộ Dung Phong khỏe mạnh đứng đây.

“Hoàng thúc, người đã rất hoảng sợ phải không?” Tư Mã Nhuệ vờ như không thấy vẻ thất thố của Tư Mã Minh Lăng. Hẳn thế nào lại không biết tình cảm của Hoàng thúc đối với Phong nhi. Có thể trời buộc trái tim thỏa chí vùng vẫy bốn phương của Hoàng thúc, Phong nhi có lẽ là nữ tử duy nhất. “Kỳ thực con đã viết thư báo tin cho người nhưng sợ là trên đường đã có chút chậm trễ, dọa người hoảng hốt như vậy.”

“Phong nhi, con có khỏe không?” Tư Mã Minh Lăng đã khôi phục lại thái độ bình thường ôn hòa hời hợt. Hắn cố giấu đi ánh mắt vui sướng, nhìn Mộ Dung Phong khỏe mạnh đứng trước mặt hắn, hắn như cảm thấy vạn vật bừng sáng không còn chút ảm đạm hay phiền muộn nào nữa.

“Con rất tốt. Đa tạ Hoàng thúc đã quan tâm.” Mộ Dung Phong mỉm cười.

Có đôi khi thương tâm chính là một loại trí nhớ khắc sâu. Từ khi Phong nhi trở về, Tư Mã Nhuệ không còn đau đớn trong lòng, cũng không còn bị nỗi đau tê tâm liệt phế dày vò. Hiện tại, hắn đang đắm chìm trong hạnh phúc, trừ bỏ chút bất an mơ hồ, chút lo lắng sợ sẽ xúc phạm đến Mộ Dung Phong, tất cả những thứ khác hẳn đều không màng tới.

Một lúc sau, Mộ Dung Thanh Lương dẫn theo Xuân Đào xuất hiện lại còn mang hạ lễ đến.

Mộ Dung Thanh Lương giống như đã khôi phục lại thần thái trước kia. Mi mắt nhắm tít mang theo nét cười đắc ý, giống như chuyện Mộ Dung Tuyết bị sắc phong cũng như việc Mộ Dung phu nhân tự sát chưa từng xảy ra. Xuân Đào so với trước kia béo lên nhiều, nàng đang mang thai nhìn lại có chút ngờ ngợ.

Mộ Dung Phong nhìn Mộ Dung Thanh Lương có chút cảm khái, quay đầu nhìn Xuân Đào lại có cảm giác kỳ quái. Nàng ta xem ra cũng sống rất thoải mái, nhìn cách ăn mặc đã ra dáng Tể tướng phu nhân lắm rồi, ăn mặc phục sức sang trọng còn khoác lên mình một thân lụa là tỏa ra khí chất phú quý. Chính là không hiểu vì sao Mộ Dung Phong tựa hồ lại đọc ra nơi đáy mắt nàng nét sợ hãi mơ hồ, dường như nàng đang lo lắng điều gì nhưng nhìn kỹ lại lại tựa hồ như không phải.

“Xuân Đào thỉnh an Tứ thái tử phi.” Xuân Đào muốn thi lễ nhưng căn bản dưới thân không thuận tiện chỉ có thể ngậy ngợ đứng tại chỗ.

“Miễn lễ.” Mộ Dung Phong mỉm cười thản nhiên, “Thân mình người không tiện không cần phải đa lễ. Hơn nữa trong bụng người là đệ đệ hoặc muội muội của ta cũng không cần giữ lễ làm gì.”

Có thể do Mộ Dung Phong đa tâm phát hiện nơi đáy mắt Xuân Đào có tia kinh hoảng mơ hồ, nháy mắt đã biến mất khôi phục thái độ ban đầu nhưng nàng tuyệt đối không nhìn lầm.

Mộ Dung Thanh Lương từ một bên tiến tới cười ha hả với nữ nhi thứ ba của mình: “Phong nhi, một thời gian không gặp khí sắc của con cũng không tồi lắm. Biết con trở về vì phụ cũng thật cao hứng. Ngặt vì trong nhà Xuân Đào đang mang thai đi lại có chút không tiện nên không đến thăm con được. Con không trách vì phụ chứ?”

Lời này nói ra nghe thật dối trá khách khí. Mộ Dung Phong khẽ nhún mày có cảm giác không thoải mái. Nghe trong lời nói chính là nàng trước mặt ông ta chỉ là người ngoài mà thôi.

Đột nhiên nàng có cảm giác mờ mịt, tựa hồ như ở đây có gì đó không đúng. Mộ Dung Thanh Lương cùng phu nhân quan hệ vốn rất khăng khít. Trong nhà tuy rằng có nạp thiếp nhưng ông ấy đối với phu nhân rất quan tâm chú ý. Phu nhân chỉ vừa mới ra đi, ông ấy thế nào lại hóa thành kẻ bạc tình bạc nghĩa như vậy? Thậm chí còn lập một nha đầu làm thiếp, hơn nữa trong một thời gian ngắn nhanh như vậy đã có đứa nhỏ? Nghĩ thế nào cũng thấy lạ.

Thời gian mình gặp chuyện, Tư Mã Nhuệ cơm nước cũng không màng; Hồng Ngọc lập gia đình Tư Mã Triết đến nay vẫn còn chưa quên được. Như thế nào Mộ Dung phu nhân vừa qua đời, Mộ Dung Thanh Lương lại chẳng có phản ứng gì?

Còn tưởng ông ấy đang tìm cơ hội báo thù.

Hoàng thượng cùng Mộ Dung Tuyết đến. Mộ Dung Thanh Lương gặp Mộ Dung Tuyết chỉ giả bộ như không nhìn thấy rồi đỡ Xuân Đào đứng tránh sang một bên.

Nhìn thấy hành động của phụ thân Mộ Dung Tuyết thoáng có chút bi ai. Nhưng chỉ trong giây lát, vừa đảo mắt liền khôi phục vẻ mặt quyến rũ mỉm cười hiền thực nhìn Hoàng thượng, Thái hậu cùng mọi người, hoàn toàn là phong thái của một vị tần phi.

“Phong nhi, nàng nghĩ gì đến ngây ngốc vậy?” Tư Mã Nhuệ khẽ lay lay Mộ Dung Phong.

“Ừ, ta đang nghĩ chút chuyện.” Mộ Dung Phong hồi phục tinh thần mỉm cười, “Cho nên có chút thất thần. Trong lòng thật hoang mang, nhìn phản ứng của phụ thân có chút là lạ.”

Tư Mã Nhuệ vờ như vô tình hỏi: “Hoang mang chuyện gì?”

“Hoang mang vì phản ứng của ông ấy với chuyện của mẫu thân.” Mộ Dung Phong bình thản đáp, “Quan hệ của mẫu thân và phụ thân trước nay vẫn rất gắn bó, cho tới tận bây giờ vẫn chưa từng một lần khắc khẩu. Phụ thân tuy rằng đã nạp thiếp nhưng không sủng ái người nào lại đối với mẫu thân rất đặc biệt. Cho nên tỷ đệ chúng ta sáu người đều là con của mẫu thân, các vị thiếp chưa từng có ai lâm hạnh. Mẫu thân vừa qua đời, phụ thân bị thống không thôi nhưng không lâu sau lại cưới Xuân Đào. Nay nói chuyện cùng ta tuy từng câu từng chữ đều đúng mực nhưng ta lại thấy không được tự nhiên. Biểu hiện của ông ấy như thế thật khiến ta nghi ngờ.”

Tư Mã Nhuệ nhìn Mộ Dung Phong tựa hồ như muốn nói gì nhưng lại thôi cười mỉm: “Có lẽ thời gian qua lâu, một số chuyện cũng dần phai nhạt không muốn nhớ tới nữa. Chúng ta đến chỗ Hoàng thúc trò chuyện đi. Biết nàng gặp chuyện không may, Hoàng thúc rất sốt ruột còn tự mình thân chinh tìm kiếm nhưng không tìm thấy. Phỏng chừng vừa rồi thấy nàng, Hoàng thúc đã rất hoảng hốt. Có lẽ thúc ấy còn nghĩ người đứng cạnh ta hẳn phải là Mạnh Uyển Lộ.”

Mộ Dung Phong miễn cưỡng nở nụ cười. Mộ Dung Thanh Lương gây cho nàng một cảm giác bất an. Bất luận là nguyên nhân gì, thời gian đã qua, chuyện cũ không muốn nhớ đến, nhưng tình cảm của ông ấy với thê tử đã cùng kết tóc se tơ, đồng cam cộng khổ lại có thể sớm phai nhạt vậy sao? Ông ấy thật sự làm thất vọng thê tử dưới hoàng quyền của mình sao?

Thời điểm Mộ Dung phu nhân qua đời ông ấy không phải cực kỳ bi ai sao?

141. Chương 141

Hoàng thượng ngồi cạnh Thái hậu hàn huyên vui vẻ.

Mộ Dung Thanh Lương cùng Xuân Đào tiến đến kính rượu. Nâng chén rượu lên ông ta kính cẩn hướng Thái hậu mỉm cười: “Thanh Lương kính Thái hậu nương nương một ly này, chúc Thái hậu nương nương vạn thọ vô cương.”

Sau đó cung kính uống cạn một chén rồi đặt bình rượu nhỏ vào tay Xuân Đào. Rõ ràng chỉ là bình rượu nho nhỏ lại khiến đôi tay Xuân Đào run rẩy như thể nàng đang bưng cả một bàn rượu lớn nặng đến không chịu nổi.

“Thái hậu nương nương, Xuân Đào người có chút bất tiện. Người xem ngốc đến mức cả bình rượu nhỏ cũng đỡ không được.” Mộ Dung Thanh Lương chan chứa yêu thương nhìn Xuân Đào bên cạnh ôn hòa nói: “Thỉnh Thái hậu nương nương chớ trách phạt.”

Thái hậu mỉm cười từ ái, nâng ly của mình lên: “Cảm ơn tử tế tướng đại nhân, lão thân cũng hy vọng đại nhân tìm được hạnh phúc an ủi tuổi già. Đại nhân có lúc cũng phải học cách bằng lòng với bản thân đi, đừng có lúc nào cũng quá cầu toàn.”

Mộ Dung Thanh Lương cười hào sảng: “Rượu này là Thanh Lương đặc biệt phái người từ dị quốc mang tới. Hương vị không tẻ, Thái hậu nương nương người cũng uống thêm đi.”

“Được,” Thái hậu cười lớn, rượu vừa chạm đầu lưỡi quả thật hương vị mềm mại vướng vít, không nhạt nhẽo lại có chút vị ngọt ngào, “Quả rất ngon. Khó có dịp được tể tướng đại nhân quan tâm chiếu cố thể này lão thân thực cảm tạ.”

“Thái hậu nương nương người thích là tốt rồi.” Mộ Dung Thanh Lương cung kính đáp, “Xuân Đào, nàng đem thêm rượu tiến Thái hậu nương nương đi. Rượu này Thanh Lương đặc biệt vì Thái hậu nương nương điều chế ra. Có thể hợp khẩu vị Thái hậu nương nương, Thanh Lương quả thực cao hứng.”

Mộ Dung Phong càng lúc càng thấy bất an. Mộ Dung Thanh Lương sao có thể hồi phục tinh thần nhanh đến thế, hoàn toàn không nhìn ra chút bí ẩn nào trong mắt, giống như – nàng dù cảm thấy cực kỳ bất an nhưng lại không thể nói ra nguyên nhân cụ thể.

Mỗi lần đến ngày này người người thi nhau tặng bốc, bọc lộ thành tâm với Thái hậu nương nương. Người người cười cười nói nói giả lả tranh thủ biểu hiện chính mình.

Mộ Dung Phong mơ hồ cảm thấy có chút khó chịu trong người, không nói ra được là vì cái gì, chỉ là có chút lo lắng, bối rối, đứng ngồi không yên.

Nàng nhìn sang bên cạnh thấy Tư Mã Nhuệ cùng Tư Mã Minh Lăng đang nói chuyện phiếm, biểu hiện không thể bình thường hơn.

Phải chăng mình quá đa tâm?

Bên ngoài mưa vẫn vẫn vũ. Bên trong Mộ Dung Dung Phong lòng ngổn ngang trăm mối. Bưng chén rượu lên định uống rồi lại đặt xuống. Rượu Mộ Dung Thanh Lương đưa tới hương vương vất đầu mũi lại không hấp dẫn được nàng ném thử.

Dù là những gì nàng từng biết đến qua sách vở hay là từ kinh nghiệm của chính bản thân nàng đều mách bảo nàng rằng hoàng cung này sẽ không thể bình lặng thế này. Hơn nữa cổ nhân từng nói “Trước cơn bão gió yên biển lặng.” Sự bình lặng an ổn trong hiện tại càng làm cho tâm nàng sinh nghi. Nàng đã từng nhìn thấy một Mộ Dung Thanh Lương bị phản đến cực điểm. Mộ Dung phu nhân qua đời, chỉ một đêm ông như già thêm vài tuổi, những tưởng nguyện sẽ báo thù, lòng ngập tràn oán hận sao bây giờ lại có thể bày ra cái bộ dáng này?!

“Tư Mã Nhuệ, lòng ta không yên.” Mộ Dung Phong nhỏ giọng nói với Tư Mã Nhuệ, không che giấu được nỗi bất an trong lòng. Nữ nhân là loài động vật có trực giác nhạy cảm, cảm giác của nàng từ trước tới giờ vẫn luôn chính xác. Nàng cảm thấy đằng sau sự im lặng của Mộ Dung Thanh Lương tuyệt đối không hề an tĩnh.

Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng vỗ về Mộ Dung Phong, thản nhiên nói: “Sẽ không có việc gì đâu.”

Đột nhiên một tiếng sấm vang rền xé rách cả bầu không khí ẩm cúng làm cho tất cả mọi người cùng hoảng sợ mà đồng loạt im lặng.

Hoàng thượng cười sang sảng: “Sấm thật lớn đến trăm còn thấy hoảng. Các ái khanh tiếp tục thưởng rượu. Nào Tuyết nhi đến đây. Phụ thân nàng cũng đã thật nhọc lòng chế ra loại rượu ngon như thế?”

“Đúng vậy, Mộ Dung Thanh Lương quả đã hao tổn không ít tâm tư. Ước chừng cũng mất đến nửa năm mới chuẩn bị được thứ rượu ngon này dâng lên lễ thọ của Thái hậu.” Mộ Dung Thanh Lương đột nhiên cả cười, cười đến rung chuyển cả thân mình, cười đến mức khiến người ta nổi da gà. Trong tiếng cười kia gói trọn tất cả bí ẩn cùng oán hận, mơ hồ còn toát ra tia lạnh ý.

Hoàng thượng sững sốt bối rối. “Tể tướng đại nhân, khanh làm sao vậy?”

“Hừ!...” Mộ Dung Thanh Lương cười xót xa, hẳn chính là đang chờ đến thời điểm này, “Hoàng thượng, lão thân chờ thời khắc này đã lâu lắm. Nay lão thân thật muốn chiêm ngưỡng một chút Hoàng thượng độc tôn trị vì cả thiên hạ sẽ ứng đối thế nào với tình huống hôm nay.”

“Phụ thân, người đang nói gì vậy?” Mộ Dung Thiên vẫn còn mơ hồ hỏi.

“Hừ, người còn mặt mũi hỏi ta sao? Người này vẫn là thân con dâu của lão cầu hoàng đế này. Mẫu thân người qua đời, người vẫn còn có thể cùng tên cầu hoàng đế ép chết mẫu thân người cử án tề mi?! Chẳng phải người cũng biết tên Tư Mã Triết kia cùng tiện nữ Hồng Ngọc ám độ trần thương. Người lại ngày ngày một lòng hầu hạ tên phu quân hàng đêm triền miên trên giường cùng nữ nhân của đệ đệ. Đây cũng chính là Thái tử bảo bối của tên cầu hoàng đế này, cũng chính là Hoàng thượng tương lai của vương triều Đại Hưng. Haha thật là buồn cười mà!” Mộ Dung Thanh Lương ngửa mặt lên trời mà cười, đáy mắt chỉ toàn thống khổ cùng oán hận.

“Phụ thân!...” Mộ Dung Thiên biến sắc cả kinh hô lên một tiếng không nói nên lời. Chỉ sợ phụ thân đã lên kế hoạch từ rất lâu rồi. Chỉ là đêm nay rốt cuộc ông ấy muốn làm gì, lại có thể dám cuồng ngôn như thế?!

“Thỉnh mọi người an tọa đi. Rượu ngon này đã tiêu phí của ta không ít tâm tư. Đã nửa năm rồi. Rượu ngon trước mặt ta kính các vị.” Mộ Dung Thanh Lương trên mặt tuy cười nhưng lại nhuốm màu tang thương. “Trong rượu này có hạ độc được, một loại độc không màu không vị chỉ có ở Ô Mông quốc. Hơn nữa độc này vốn không có thuốc giải. Haha, Hoàng thượng ngài không phát hiện ra Lệ phi nương nương không ở đây sao? Người không nghĩ nếu nàng ở đây có lẽ nàng sẽ có chút manh mối sao? Nhưng là Lệ phi có ở đây cũng vô phương thôi. Độc này Ô Mông quốc tướng quốc đại nhân có ý điều chế riêng cho ta, ta đã nhận lời sẽ giúp hần đoạt vương vị ở Ô Mông quốc. Hần bây giờ có lẽ cũng đã an vị trên ngai vàng rồi.”

“Lời người nói là có ý gì?” Hoàng thượng trên mặt đã biến sắc nhưng vẫn cắn răng gặng hỏi.

“Người cho rằng ca ca của Lệ phi nương nương – chính là vương tử của Ô Mông quốc ngẫu nhiên đến đây vào thời điểm này sao? Không phải đâu. Tất cả đều có lý do đấy. Là Ô Mông tướng quốc có ý an bài để hần đến Đại Hưng. Ô Mông quốc vương đang lâm trọng bệnh, vương tử lúc này lại rời cung. Trong cung không có người chủ trì, tướng quốc liền nhân cơ hội đoạt vị. Haha, bắt quả chỉ là một mưu kế nhỏ nhỏ mà tướng quốc đại nhân kia đã cam tâm tình nguyện điều chế giúp ta độc được kỳ diệu này.” Mộ Dung Thanh Lương đắc ý giảng giải. “Chỉ là nay bọn họ thế nào rồi cũng khó nói. Vương tử Ô Mông quốc trúng kịch độc tướng quốc đại nhân hạ cũng đã phát tác rồi. Lệ phi nương nương bận rộn giúp hần một trận sợ rằng không có thời gian chiếu cố tới các người rồi.”

“Người nói trong rượu có độc sao?” Tư Mã Minh Lăng nhăn mày hỏi.

142. Chương 142

“Loại độc này, ta cũng không thể nói rõ tên, bắt quả, ta đã đặt cho nó một cái tên dễ nghe, tên là “Túy Hoàng Thượng”. Yên tâm, thuốc này lúc phát tác, người không có cảm giác, chính là cảm thấy muốn ngủ, một giấc ngủ này có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại. Ta mặc dù vô tình loạn thương người vô tội, nhưng là, Hoàng Thượng này ta thật sự không thể tha thứ, hơn nữa những người cùng hần có liên quan, ta hết thấy sẽ không bỏ qua, cho nên cũng chỉ có thể ủy khuất mọi người cùng tên cầu hoàng đế này.” Mộ Dung Thanh Lương khẽ mỉm cười nói, biểu tình thực hiện lạnh, giống như đang nói một chuyện thực ảm áp.

Mộ Dung Phong trong lòng nhẹ nhàng hít một tiếng, một người đối mặt với chuyện không bình tĩnh lại biểu hiện bình tĩnh nhất định không phải chuyện tốt, Mộ Dung Thanh Lương như thế nào có khả năng nuốt xuống ngậm oán khí này, nay đến tình hình này, sợ là đã lên kế hoạch lâu rồi, chính là, cho dù hần không để ý những người khác cũng không thể không để ý đưa trẻ trong bụng Xuân Đào đi?

Mộ Dung Thanh Lương bức hướng Hoàng Thượng, trên mặt mang theo đắc ý tươi cười, lạnh lùng nói: “Hoàng Thượng, lão thần há có thể cho người chết thoải mái như thế, lão thần đã ở bên ngoài phóng xon hỏa dược, đó là lúc ấy vì tu kiến phần mộ cho ái thê của ta mà đến chỗ quân vụ lấy, lúc ấy hạ táng ái thê qua loa như vậy, vì chính là có cơ hội làm cho thuốc này dùng ở trên người người. Chính là, trước khi nổ chết các người, ta muốn thiên đạo vạn quả người, ta muốn cho người máu chảy từng chút một cho đến chết!”

Một thanh kiếm đã đâm đến, mang theo hàn quang chủ thủ đánh đi ra ngoài.

Cơ hồ là đồng thời, máu tươi phun ra như suối!

Tiếng kinh hô của mọi người chôn ở trong cổ họng, thốt ra không được, mọi người ngơ ngác nhìn, so với vừa rồi biết chính mình trúng độc lại càng kinh ngạc, không phải sợ hãi, mà là ngoài ý muốn, thật lớn ngoài ý

muốn.

Xuân Đào ngã xuống đất, Mộ Dung Tuyết ôm đầu vai.

Tư Mã Cường ngạc nhiên đứng ở nơi đó, ngay cả kiếm cũng đã quên rút ra, kiếm kia cắm thật sâu ở trên ngực Xuân Đào, máu chảy như suối; Mà Mộ Dung Thanh Lương vẻ mặt bi ai nhìn chính mình nữ nhi, chủ thủ sắc bén đâm vào vai phải của nữ nhi, máu không ngừng chảy ra.

Bi ai, chỉ có một cái ý niệm bi ai trong đầu. Mộ Dung Phong đột nhiên muốn khóc, làm gì, vì cái gì nhất định phải như thế, làm cho tình yêu ở trước sự thật trở nên yếu ớt không chịu nổi như thế?! Mộ Dung Tuyết đáng thương, nàng phải đối mặt như thế nào, đối mặt như thế nào với biến cố này? Mà Xuân Đào, nàng rốt cuộc phạm vào sai lầm gì?

“Vì cái gì phải như vậy?” Mộ Dung Phong nhìn không được rơi lệ, nhìn chăm chăm người mà chính mình gọi là phụ thân, bất luận như thế nào, nam nhân này, là chính mình phụ thân ở thời đại này, mặc dù chỉ là phụ thân trên danh nghĩa, nhưng vẫn là muốn xưng hô một tiếng phụ thân, “Vì cái gì nhất định phải như vậy? Phụ thân như vậy, mẫu thân ở dưới cữu tuyền có thể an tâm sao? Vì cái gì? Người nói cho con biết, vì cái gì phải như vậy? Vì cái gì nhất định phải như thế?!...”

“Phụ vương...” Tư Mã Nhuệ nhìn về phía chính mình phụ thân, lại nhìn đến mẫu thân ngồi ở bên kia trong mắt hiện lên một tia nước mắt, có lẽ, là thấy được chính mình bi ai, cảnh ngộ nay của Mộ Dung Tuyết, có lẽ sẽ là kết quả ngày sau của nàng.

Không có bất luận kẻ nào nghĩ đến, ngay tại một khắc kia, thời điểm kiếm của Tư Mã Cường đâm tới, Mộ Dung Thanh Lương một phen đẩy dời đi chính mình thiếp Xuân Đào, không để ý nàng đã có bầu, làm cho nàng thay mình chặn một kiếm kia.

Mà, Hoàng Thượng, đã đồng thời, kéo qua Tuyết phi Mộ Dung Tuyết cách chính mình gần nhất, làm cho nàng thay mình chặn chủ thủ sắc bén mà Mộ Dung Thanh Lương đâm qua.

Xuân Đào nằm ở trong vũng máu, nhìn Tư Mã Cường, cố gắng nói: “Đứa trẻ trong bụng ta đã đủ tháng, cầu ngài, thay ta lấy nó ra.”

Mộ Dung Phong kinh ngạc nhìn Xuân Đào, nhìn đến lệ ý thật sâu trong mắt nàng.

“Tiện nhân!...” Mộ Dung Thanh Lương một cước đá qua, Xuân Đào không thể nào trốn tránh, hét thảm một tiếng, máu tươi từ giữa hai chân nàng chảy ra, nhanh chóng nhiễm hồng quần áo của nàng, “Tập chủng trong bụng người, bất quá là công cụ để ta lợi dụng, người thế nhưng còn muốn sinh nó ra, nguyên là muốn cho người chết sạch sẽ trong sạch, chính người tự tìm nhục, lại chẳng trách được ta.”

Xuân Đào nhìn Tư Mã Cường, nam nhân duy nhất có thể tự do hoạt động trong phòng này, cầu xin nói: “Cầu ngài, giết ta, lấy ra đứa nhỏ trong bụng ta, nó không phải tập chủng, nó là đứa nhỏ của ta cùng với người ta yêu, là Mộ Dung Thanh Lương giết hấn. Vì đứa nhỏ trong bụng ta, ta đáp ứng giúp hấn diễn trò, dời đi lực chú ý của mọi người các người, nghĩ rằng hấn thật sự thay đổi tính tình, làm cho hấn có thể hảo hảo hoàn thành kế hoạch của hấn.”

Tư Mã Cường lẳng lẳng nhìn nàng.

“Cầu ngài.” Ánh mắt cầu xin của Xuân Đào gắt gao nhìn chăm chăm Tư Mã Cường, trên mặt nước mắt hòa cùng máu, “Van cầu ngài, lập tức giết ta, lấy ra hài tử của ta, làm cho nó sống sót, kiếp sau ta nhất định sẽ báo đáp ngài!”

Mộ Dung Phong nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Tư Mã Cường, đáp ứng nàng, bất luận nàng là quý hay là tiện, đứa nhỏ là ai, nhưng đứa nhỏ là vô tội, nàng nay đã không sống được, lấy ra đứa nhỏ của nàng ra đi, để cho nàng đi im lặng tiêu sái.”

“Làm như vậy sẽ giết nàng, nàng là vô tội, ta không hạ thủ được.” Tư Mã Cường thế nhưng có chút bất lực, nhìn kiếm cắm ở trên người Xuân Đào.

Xuân Đào đột nhiên chính mình một phen rút ra kiếm, đối với chính mình bụng, nhắm mắt lại, cắn răng, hung hăng đâm xuống.

Mộ Dung Phong trợn mắt há hốc mồm, trên ti vi chỉ thấy qua có người mổ bụng tự sát, không nghĩ tới nhìn thấy tình hình chân thật. Sức mạnh của tình mẹ thật sự làm người ta khiếp sợ!

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đứng yên lặng, không nói gì.

Nhưng Xuân Đào do khí lực không đủ, kiếm kia xẹt qua một nửa, liền không đâm xuống được nữa, trên trán tất cả đều là mồ hôi, không biết là đau hay là gấp, hơi thở đã càng ngày càng yếu.

“Ta đến.” Là thanh âm của Lệ phi, nàng đến khi nào, không ai biết, chỉ thấy nàng sử dụng kiếm lập tức xẹt qua, máu tươi bay lên, một tiếng khóc yếu ớt của đứa nhỏ truyền đến.

Xuân Đào thắm thắm cười, thậm chí không kịp liếc mắt xem đứa nhỏ một cái, nói: “Cám ơn.” Đầu gục xuống, khóe mắt vẫn đang có lệ, lẳng lặng đi.

Lệ phi ôm lấy đứa nhỏ, nhìn chăm chăm Mộ Dung Thanh Lương, vừa muốn mở miệng nói chuyện.

“Tiểu Tuyết, người không nên trách phụ thân tâm ngoan.” Mộ Dung Thanh Lương lại đột nhiên nhìn tiểu nữ nhi của chính mình, nhẹ nhàng nói, “Nay, người bất quá là đổi trở về Hoàng Thượng đối với người như thế.”

Mộ Dung Tuyết giống như không có nghe thấy lời nói của phụ thân, chính là ngơ ngác nhìn Hoàng Thượng, vẻ mặt kinh ngạc cùng không tin, không tin, Hoàng Thượng vừa mới rồi còn lời ngon tiếng ngọt, giây lát sau lại dùng nàng để bảo hộ chính hần! Tuy rằng biết Hoàng Thượng không phải một người cuồng dại, không phải một người có thể tin cậy, nhưng không thể tưởng tượng được, Hoàng Thượng thế nhưng lại đối với nàng như thế.

Có phải hay không, Hoàng Thượng làm cho nàng cùng hần, nguyên bản chính là có mục đích?!

“Hoàng Thượng, chẳng lẽ Tuyết nhi chính là có tác dụng như thế sao?” Mộ Dung Tuyết nhẹ nhàng cười, thần nhiên nói, “Ồ trong cảm nhận của Hoàng Thượng, ngài nói muốn che chở Tuyết nhi cả đời, cũng chỉ xứng vào lúc này để cho ngài dùng để bảo hộ chính ngài sao? Chẳng lẽ Tuyết nhi phản bội cha mẹ, không tuân theo quy củ, trả giá yêu ngài, vậy mà chỉ có thể được một cái kết quả như thế này sao?”

143. Chương 143

Hoàng Thượng có chút ngẩn người, không biết phải nói gì mới tốt, vừa rồi quả thật chính là phản ứng lâm thời, căn bản không nghĩ tới liền làm, có lẽ bất luận bên người là ai, một khắc kia hần đều sẽ làm như thế, với hần mà nói, những tàn phi này, bất quá chính là đồ chơi mà thôi, làm sao so được với chính hần tôn quý?

Mộ Dung Tuyết lại thực nhận thức được, tuy nói lần lượt bị thương, nhưng nam nhân này, cũng là lần đầu tiên của nàng, cũng là người nàng yêu duy nhất, nhưng là, lúc này đây, nàng lại thật là trong lòng rét lạnh, đã chết tâm, một khắc kia, ngay cả oán hận đều không có nữa.

Một phen rút ra chủy thủ trên vai, khiến máu tươi phun mạnh ra, nhìn chính mình phụ thân, hơi hơi cười, nói: “Phụ thân, là Tuyết nhi bất hiếu, làm cho người tức giận, làm hại mẫu thân đánh mất tính mạng, nay, hối hận cũng là vô dụng. Một đao này, là oán Tuyết nhi bất hiếu!” Nói xong, Mộ Dung Tuyết giơ lên chủy thủ, đối với chính mình ngực chính là đâm một đao, sau đó lập tức rút ra, máu chảy như suối. Ngay sau đó, lại là một đao hung hăng đâm xuống, nhanh chóng rút ra, “Một đao này là oán Tuyết nhi hại chết mẫu thân.” Sau đó quay đầu nhìn về phía Hoàng Thượng, lẳng lặng nói, “Hoàng Thượng, Tuyết nhi không biết, thuận theo ngài, nay được loại kết cục này, chẳng trách người khác, chỉ oán Tuyết nhi chính mình ngu ngốc. Ngài không cần lại nhìn Tuyết nhi, Tuyết nhi biết Tuyết nhi dư thừa, Tuyết nhi sẽ làm cho ngài trước mắt thanh tịnh, ngài có thể thu hồi những lời ngon tiếng ngọt của mình.” Nói xong, một đao hung hăng đối với ngực đâm xuống. “Tuyết nhi đi trước một bước, hai vị tỷ tỷ, tha thứ cho Tuyết nhi không biết, không có nghe theo lời khuyên giáo lúc ấy, đợi kiếp sau nếu lại hữu duyên được làm tỷ muội, Tuyết nhi nhất định sẽ làm một muội muội ngoan nhất. Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, Ngô phi nương nương, xin hãy tha thứ cho Tuyết nhi, Tuyết nhi cũng không cố ý cùng các ngài tranh đoạt cái gì, chính là nhất thời làm chuyện chung thân, nay ra đi, xin hãy thả cho các tỷ tỷ của Tuyết nhi một con ngựa, việc này cùng các nàng không quan hệ, cũng làm cho Tuyết nhi an tâm xuống dưới cửu tuyền!” Nói xong, cố gắng chống

đỡ thân mình quỳ xuống, một phen rút ra chủy thủ, khép lại hai mắt, không nhìn Hoàng Thượng, không nhìn mọi người, ngã xuống đất.

Tuy rằng người đã chết, dung nhan lại vẫn như cũ như khi còn sống, tóc đen rối loạn, hai hàng lông mày nhú lại, khóe mắt có nước mắt chưa khô, đôi môi như hoa đào, hồng ý chưa tiêu, dáng người linh lung giấu ở dưới trang phục tơ lụa, vẫn như cũ phập phồng khiến người ta hứng thú, tựa hồ vẫn như đang sống.

Mộ Dung Thanh Lương thở dài một tiếng, “Cũng tốt, không bằng đi xuống dưới kia cùng mẫu thân người, miễn cho nàng tịch mịch, dù sao chờ một lát phụ thân cùng hai tỷ tỷ cũng sẽ đi, người sẽ không tịch mịch. Đi nơi đó, cũng tốt hơn đứng ở nơi không sạch sẽ này.”

Hoàng Thượng cũng là sững sốt, lảng lảng nhìn Mộ Dung Tuyết nằm trên mặt đất, đã hương tiêu ngọc vẫn, trước mắt cũng là bộ dáng của nàng lần đầu gặp được trong hoa viên, bộ dáng ngưng ngùn đáng yêu, tựa hồ còn tại trước mắt, hần kỳ thật cũng không cố tình muốn hại nàng, chính là lúc ấy nhất thời vội vàng thuận tay bắt lấy nàng, nàng vì sao phải thật sự làm như thế, chỉ nghĩ nhiều nhất là phải giải thích một chút với nàng là được. Làm gì... Mộ Dung Phong không nói gì, chẳng lẽ đây là kiếp số của nàng tại cái triều đại này sao?

Thái hậu bị ai nhìn Mộ Dung Tuyết đã chết đi, nha đầu này, nói đến cũng là ngọc, trong hoàng cung này làm sao nói được đến hai chữ chân tình, nay đã chết, hết thấy chuyện trước đây cũng liền xóa bỏ.

Mộ Dung Thanh Lương nhìn mọi người, lạnh lùng nói: “Ta chỉ là muốn báo thù, cho nên ta sẽ chỉ giết Hoàng Thượng, chỉ tiếc các người đều là người cùng Hoàng Thượng có chút liên quan, cũng chỉ phải theo hần đi. Đừng oán ta!”

“Mộ Dung Thanh Lương, thời điểm ta tới những người ngươi mang tới đã bị ta xử lý hết, có ai có thể giúp ngươi châm hỏa được?” Tư Mã Cường cũng lạnh lùng nói.

“Phải không?” Mộ Dung Thanh Lương cười lạnh một chút, nói, “Những kẻ này bắt quá là nguy trang, người thực cho là ta có ngu như vậy sao? Người cho là chuyện của Hồng Ngọc cùng Tư Mã Triết chỉ đơn giản là yêu đương vụng trộm như vậy sao? Người nghĩ rằng ta và người có thể dung túng cho vị hôn phu phản bội nữ nhi của ta sao? Người quá coi thường tiện nhân Hồng Ngọc kia rồi. Nàng cùng người ở biên quan chẳng lẽ bởi vì nàng yêu người sao? Người cho là nàng từ giữa chu toàn cho người cùng tướng quốc Ô Mông quốc kết minh thật là vì người sao?”

“Người có ý tứ gì?” Tư Mã Cường hung ác nhìn chằm chằm Mộ Dung Thanh Lương, lại nhìn sang Tư Mã Triết, “Người thật sự cùng Hồng Ngọc...”

Tư Mã Triết không nói gì, không biết phải giải thích như thế nào.

“Tư Mã Triết cũng bắt quá là một kẻ đáng thương, Hồng Ngọc kia căn bản là không có đem các người đặt ở trong mắt nàng, Tư Mã Cường, người thật sự là một nam nhân đủ đáng thương, cưới một nữ nhân như vậy còn coi nàng như hi thế trần bảo, chẳng hề biết, nàng ta sớm đã là một nữ tử bội dương hoa!” Mộ Dung Thanh Lương trào phúng cười, “Canh giữ ở biên quan, nàng nhẫn nại được như vậy, bởi vì nàng sớm đã là nữ nhân của tướng quốc. Tướng quốc Ô Mông quốc kia vốn là là một hán tử dũng mãnh anh tuấn, đúng là nam nhân Hồng Ngọc thích nhất, cho nên, hai người sớm đã thân mật mấy năm, chính là các người chẳng hay biết gì mà thôi! Vì cái gì buông tha cho vị trí Đại thái tử phi của Tư Mã Triết không làm, phải làm Nhị thái tử phi của Tư Mã Cường người, chính là vì có thể đi biên quan. Người cho là kẻ anh hùng cứu mỹ nhân của người là cái mưu kế không sai, lại không biết, “đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu” (bộ ngựa đuổi ve, chim tước ở phía sau: đại ý là chỉ lo để ý phía trước mà quên mất phòng vệ phía sau) một lần kia chẳng qua là nàng mượn cơ hội làm việc, năm đó tướng quốc đi vào Đại Hưng vương triều, nàng liền thích tướng quốc, chỉ tiếc tướng quốc là một người lấy quyền thế làm trọng, cho nên chỉ cùng nàng yêu đương vụng trộm nhưng không có cho nàng tương lai, mới khiến nàng hao tổn tâm trí đi biên quan.”

Tư Mã Nhuệ sững sốt, có một số việc, hần cũng là lần đầu tiên biết, gừng càng già càng cay, hần thật đúng là đã coi thường lão nhân này.

Tư Mã Cường cũng là vẻ mặt mờ mịt, nghe được nửa ngày không nói lời nào.

“Người chân chính châm hỏa được là lão bộc của ta, các người đương nhiên sẽ không chú ý một người hầu

đã già nua, kỳ thật chỉ có trên người hắn có dấu hỏa chủng, chỉ có hắn mới có thể châm hỏa được.” Mộ Dung Thanh Lương mỉm cười, thản nhiên nói.

Mọi người không tiếng động, tuy rằng không có cảm giác gì là không khỏe, nhưng không có bất luận kẻ nào có thể cử động, trừ bỏ Tư Mã Cường cùng Lệ phi, nhưng hai người bọn hắn đều còn tại sống sờ.

Mộ Dung Thanh Lương đã từng bước lên đến trước mặt Hoàng Thượng, cầm trong tay chủ thủ vừa rồi còn đặt ở trong tay Mộ Dung Tuyết, đặt ở trên cổ Hoàng Thượng, động tác của hắn rất nhanh, hơn nữa thực đột nhiên, ngay cả Tư Mã Cường cùng Lệ phi cũng không phản ứng kịp.

“Hoàng Thượng đại khái đã quên, lão thần còn biết chút võ công đi.” Hắn thản nhiên nói, “Vì hôm nay ta đã phải tìm cách rất lâu, như thế nào sẽ buông tha, mỗi một bước ta đều lên kế hoạch tỉ mỉ, chính là vì hôm nay, có thể tự tay kết liễu tên cầu hoàng đế ngươi, để giải mối hận năm đó ngươi đoạt nữ nhi của ta, hại thê tử của ta!”

Lại đột nhiên, cảm thấy trên cổ có một tia cảm giác mát, một thanh kiếm lẳng lẳng đặt ở trên cổ hắn, mang theo sát ý lạnh lùng. “Ngươi không nên bỏ qua sự tồn tại của ta.”

Là Tư Mã Nhuệ, hắn lẳng lẳng đứng ở phía sau Mộ Dung Thanh Lương.

“Ngươi như thế nào có thể đi lại?” Mộ Dung Thanh Lương giật mình hỏi.

“Bởi vì hắn là bằng hữu của Lệ phi nương nương ta, cho nên hắn có thuốc giải bách độc của Ô Mông quốc ta ở trên người, loại độc gì đều không làm tổn thương được hắn.” Lệ phi im lặng nói, “Ta là công chúa Ô Mông quốc, trừ bỏ ta tự thân ăn vào một viên, trong tay còn có một viên khác, ta đưa cho Tư Mã Nhuệ.”

144. Chương 144

Một tiếng nổ vang dội, cả căn phòng đột nhiên rung động dữ dội. Trong nháy mắt ba nam tử nhất tề cùng hướng về phía Mộ Dung Phong. Tư Mã Nhuệ, Tư Mã Minh Lăng và Tư Mã Cường, ba người đồng thời dùng thân thể chính mình che chở cho Mộ Dung Phong trước mặt. Dù căn phòng có sụp xuống mà không cứu được Mộ Dung Phong, ít nhất cũng có thể nâng đỡ được một chút thống khổ.

Mộ Dung Thanh Lương đột nhiên cười vang thở dài một tiếng: “Ái thê, vì phu đến với nàng đây.”

Mưa to gió lớn, sấm chớp vần vũ cả tòa kiến trúc to lớn nháy mắt đã hóa thành một đồng đồ nát.

Cùng lúc Tư Mã Nhuệ, Tư Mã Minh Lăng và Tư Mã Cường vận nội công đánh văng tất cả những mảnh vỡ tứ phía đang lao về phía họ. Một cây xà gỗ rơi từ trên trần xuống khiến ba người phản ứng không kịp.

Tư Mã Cường không hề đắn đo dùng cả thân mình đỡ lấy. Xà gỗ hung hăng nện thẳng lên người Tư Mã Cường, cả người hắn nhất thời run lên nhưng vẫn đứng vững. Tư Mã Minh Lăng từ một bên dùng chưởng lực đánh văng cây xà bỗng cảm thấy kê tay truyền đến một trận đau nhức. Ném cây xà qua một bên, đồng thời tay kia vươn tới kéo Mộ Dung Phong, đẩy về phía Tư Mã Nhuệ. Tư Mã Nhuệ hoàn toàn không để ý đến gạch đá tán loạn khắp nơi ôm lấy Mộ Dung Phong hòa mình trong đám hỗn loạn mà rời đi.

Toàn bộ thân thể Tư Mã Cường đều cảm thấy từng trận đau đớn nhưng mắt thấy Tư Mã Nhuệ ôm Mộ Dung Phong rời đi trong lòng lại thấy khoái hoạt. Chỉ cần nàng không sao là tốt rồi.

Tư Mã Minh Lăng ôm lấy cổ tay, hít thở cũng đã hỗn loạn nhưng nhìn Tư Mã Nhuệ đã mang Mộ Dung Phong đi cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Chỉ cần nàng không sao, những việc khác đều không quan trọng.

Thái hậu nhìn thấy hết thấy một màn những việc xảy ra, trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại. Nội tâm như đang bị đảo lộn hoàn toàn, xáo trộn đến không chịu nổi. Đột nhiên một ý niệm kỳ quái len vào trong đầu bà, bà phải bảo hộ Tư Mã Nhuệ thật tốt để hắn vững vàng ngồi trên ngai vàng Đại Hưng, nhưng nha đầu Mộ Dung Phong kia tuyệt đối không thể lưu lại.

Mộ Dung Phong kia là nữ nhi của Mộ Dung Thanh Lương, nàng sao có thể ngạo nghễ trên ngai Hoàng hậu Đại Hưng vương triều?

Trong đầu thật nhức nhối khó chịu?

Đảo mắt mọi việc đã trôi qua được một ngày.

Mộ Dung Phong cũng trúng độc nhưng may mắn lúc ấy nàng chỉ nhấp chút rượu nên cũng không nghiêm trọng gì. Hơn nữa nhờ có thuốc của Nhã Lệ, Mộ Dung Phong cũng chỉ mê man một ngày rồi tỉnh.

“Phong nhi.” Tư Mã Nhuệ nắm tay Mộ Dung Phong, mỉm cười âu yếm nhìn nàng.

Mộ Dung Phong mở mắt, mọi cảm giác đều ổn, chỉ là đầu vẫn còn chút choáng váng mơ hồ lại có chút nhức nhối. Nàng theo bản năng lắc lắc đầu, tóc bay tán loạn lòa xòa trên trán, “Ta bị làm sao vậy?”

“Nàng trúng độc trong rượu nhưng không sao. Lúc ấy ta đã đem ngọc bài tỵ độc đeo vào cổ nàng nên chỉ còn lại một chút tác dụng thôi. Sẽ không có việc gì. Nàng ngủ nhiều hơn một chút rồi sẽ thấy khá hơn thôi.” Tư Mã Nhuệ ôn tồn giải thích nhưng biểu hiện tiêu tụy trên mặt đã làm bại lộ lo lắng trong lòng hắn. “Giờ nàng tỉnh thì tốt rồi.”

Ngọc bài?

Mộ Dung Phong nhìn ngọc bài trước ngực. Đây là vật tùy thân Tư Mã Nhuệ vẫn luôn mang theo bên người, một tấm ngọc bài đen thẫm. Nàng khó hiểu nhìn Tư Mã Nhuệ.

“Đây là di vật của Tiên hoàng để lại. Thời Đại Hưng vương triều mới kiến quốc, tiên hoàng Tư Mã Hi Thần đã có trong tay vật này. Lúc đó, tấm ngọc bài này chính là chân phái chi bảo của đại bang phái Bách Độc môn, có thể trị được trăm loại độc dược. Hàng ngày ta vẫn mang theo nó. Có thể nói đây cũng chính là bảo bối Ô Mông quốc cực kỳ hiếm mộ.” Tư Mã Nhuệ mỉm cười dịu dàng, “Hoàng hậu của Tiên hoàng năm đó chính là nghĩa nữ của chủng môn Bách Độc môn. Ta đoán hẳn là Hoàng hậu đã tặng nó cho Tiên hoàng.”

Mộ Dung Phong nhìn ngọc bài trước ngực. Ngọc bài này cùng chiếc vòng tay của nàng không biết có điểm gì tương tự nhưng tính chất cơ bản lại giống nhau. Vậy chiếc vòng tay của nàng hiện đang ở chỗ nào?!

Yên Ngọc từ bên ngoài tiến vào nhẹ nhàng tấu: “Tứ thái tử, Thái hậu nương nương cho gọi người. Thỉnh người đến đó một chút, Thái hậu có việc quan trọng cần nói.”

“Được, ta biết rồi. Ta sẽ đến đó ngay.” Tư Mã Nhuệ đáp ứng đoạn lại mỉm cười hướng Mộ Dung Phong, “Nàng nghỉ ngơi thêm chút nữa đi, ta đi rồi về. Nói mới thấy, tổ mẫu đúng là mạng lớn. Toàn bộ Tường Phúc cung đều sụp đổ, tổ mẫu lại không hề hấn gì chỉ là có chút kinh hách. Chờ thân thể nàng hồi phục, chúng ta cùng tới thăm tổ mẫu.”

Mộ Dung Phong nhẹ gật đầu mỉm cười: “Ta chỉ hơi mệt, còn lại thân thể rất tốt. Tổ mẫu không gặp chuyện gì là tốt rồi. Chàng mau mau đi thôi.”

Thái hậu ở lại Bình Dương cung.

Tiến đến cửa cung liền nhìn thấy Tiểu Đức tử đứng phía sau cửa thuận miệng hỏi: “Tổ mẫu đang ở trong đó sao?”

“Vâng, Thái hậu đang chờ người.” Biểu tình Tiểu Đức tử có chút là lạ, len lén nhìn Tư Mã Nhuệ tiêu sái bước vào rồi lặng lẽ lui về phía sau. Chỉ một lát sau bên trong liền truyền ra tiếng tranh cãi gay gắt, hẳn nhìn không được khế thổ dài.

“Người không có lựa chọn nào khác đâu. Người chỉ có thể kế thừa ngôi vị Hoàng đế thôi!” Biểu tình trên mặt Thái hậu rất nghiêm túc, hơi tựa vào thành giường trong ngữ khí lạnh lẽo lại lộ ra chút thâm lương, “Hơn nữa, Mộ Dung Phong không thể tiếp tục làm phi tử của người. Niệm tình người đối nàng có chút tình nghĩa có thể cho nàng được chết một cách thống khoái.”

“Tổ mẫu! Chuyện này tuyệt đối không được.” Tư Mã Nhuệ kiên quyết, “Tổ mẫu có thể cho Hoàng thúc kế vị đăng cơ cơ mà. Hoàng thúc trị quốc tuyệt đối sẽ không thua kém phụ vương con. Hiện thúc ấy đang bị thương nhẹ, nhưng chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian ngắn là sẽ hồi phục thôi...”

“Không được!” Thái hậu lạnh lùng cắt ngang, “Tình huống bây giờ đã khẩn cấp lắm rồi. Người chỉ có thể lập tức kế vị, không bàn cãi nhiều thêm nữa. Nếu không, ta sẽ lập tức ban cho Mộ Dung Phong cái chết!”

“Tổ mẫu!” Tư Mã Nhuệ nhìn Thái hậu cương quyết lắc đầu, “Sự tình từ đầu đến cuối đều do một tay Mộ Dung Thanh Lương gây nên. Người sao lại đổ hết lên đầu Phong nhi thế này?”

“Ta biết nó không có lỗi, nhưng lỗi của nó chính là nữ nhi của Mộ Dung Thanh Lương!” Thái hậu không chừa ra chút đường lui nào kiên quyết nói tiếp, “Nay thiên hạ đều biết trong thọ lễ của ta xảy ra chuyện chẳng lành. Chuyện tốt không ra đến cửa, chuyện xấu truyền xa trăm dặm. Nếu Ô Mông quốc biết tin sẽ khó nói họ không sinh sự. Huống hồ phụ vương ngươi còn đang bị trọng thương, nhất thời còn chưa biết thế nào. Người kế vị rồi lập tức khiến cho Mộ Dung Phong biến mất. Ta cũng biết người không thích nha đầu Mạnh Uyển Lộ kia, nhưng nay chỉ có thể công nhận nàng là phi tử của người để chặn họng thiên hạ. Dù sao, nàng cũng là thê tử người cười hỏi đằng hoàng.”

“Nếu con không đáp ứng thì sao?” Tư Mã Nhuệ lạnh giọng hỏi.

“Mộ Dung Phong đang ở Hợp Ý Uyển, ta có thể tùy thời lấy mạng nàng!” Thái hậu biến sắc đáp, “Người nghĩ cho kỹ đi, khi nào nghĩ ra rồi hãy rời Bình Dương cung. Bất quá người nên nhớ kỹ, người trì hoãn một ngày, Mộ Dung Phong lại thêm một phần nguy hiểm. Nếu ta mất hết kiên nhẫn nàng cũng sớm toi mạng. Bất quá ta vẫn đáp ứng người, sẽ không khiến nàng chịu khổ, sẽ cho nàng an toàn rời đi. Dù sao nàng cũng là người người yêu sâu đậm. Nhưng nếu người bỏ bê quốc sự nàng cũng chỉ có thể đi tìm cái chết!”

“Tổ mẫu.” Tư Mã Nhuệ nhú mày không chút do dự nói, “Trừ phi con quên được Phong nhi, nếu không con làm không được. Nếu người muốn con quên Phong nhi trừ khi người lập tức lấy mạng con đi.”

Thái hậu nghe xong liền vung tay: “Người đâu, đưa Tư thái tử xuống cho ta. Không có mệnh lệnh của ta, không cho phép hấn rời Bình Dương cung nửa bước.”

145. Chương 145

Tư Mã Nhuệ không nói gì chỉ xoay người bước đi. Trong lòng cảm thấy thật rối rắm. Tổ mẫu làm sao vậy? Sao đột nhiên lại không chịu nói lý lẽ gì lại còn muốn ép hấn kể vị? Hơn nữa còn bắt hấn phải rời xa Mộ Dung Phong? Cứ như đột nhiên tổ mẫu biến thành người khác vậy.

Nhìn Tư Mã Nhuệ rời đi, Thái hậu cũng chỉ có thể lặng lẽ thở dài. Bà cũng không muốn như vậy nhưng có thể làm khác đi sao? Chuyện đã thành ra thế này rồi, Mộ Dung Thanh Lương trong thọ yến của bà đã gây ra chuyện tày đình dẫn đến hậu quả đáng sợ nhường này.

Tuy rằng chuyện cũng đã trôi qua vài ngày.

Toàn bộ Tường Phúc cung như một bãi chiến trường. Hoàng thượng trọng thương vẫn chưa thể rời giường. Rất nhiều phi tần cùng nô tài đã chết. Mộ Dung Tuyết cùng Xuân Đào cũng đã không còn trên đời nữa. Mộ Dung Thiên bị thương nặng, Tư Mã Triết bị truất ngôi Thái tử đang bị giam lỏng trong Tư Quá Uyển. Tư Mã Cường thương tích nghiêm trọng lại đang hôn mê, Lưu thị đã treo cổ tự vẫn. Tam thái tử cùng Tam thái tử phi cũng thụ thương đang tình dưỡng ở phủ Tam thái tử.

Người duy nhất có thể kế thừa ngôi vị lúc này là Tư Mã Nhuệ, hấn lại cố tình không đáp ứng.

Mộ Dung Thanh Lương sớm đã sum họp với ái thê dưới cửu tuyền, chỉ có hấn là được yên nghỉ. Mộ Dung vương phủ bị niêm phong, tất cả những người trong phủ bị sung quân hoặc đầy đi làm nô lệ, chỉ còn mình Xuân Liễu theo hầu bên Mộ Dung Phong còn ở lại Hợp Ý Uyển.

Những người khác, bà thực sự không có tâm trạng để nghĩ tới.

«Hoàng hậu, lời nói của Nhuệ nhi đã chỉ cho ta biện pháp. Con lập tức sai người đưa Lệ phi đến đây. Ta có chuyện muốn bàn bạc với nàng.» Thái hậu nói với Hoàng hậu trước mặt, «Nay chỉ còn một cách duy nhất là dùng được của Lệ phi làm cho Nhuệ nhi quên đi Mộ Dung Phong, khiến cho hấn cam tâm tình nguyện lên làm Hoàng thượng. Nha đầu Mạnh Uyển Lộ kia tuy không được yêu thích bằng Mộ Dung Phong nhưng dù sao cũng là người Mạnh phủ, so ra thì cùng với Hoàng tộc cũng có chút quan hệ. Nó đối với Nhuệ nhi lại si tâm như vậy. Nếu như Nhuệ nhi quên đi Mộ Dung Phong, nói không chừng còn có thể thích nha đầu Mạnh Uyển Lộ kia, cũng coi như là giúp nối một mảnh duyên phận.»

Hoàng hậu khẽ dẫn do nhẹ giọng nói: «Mẫu hậu, kỳ thật Nhuệ nhi nói cũng rất có đạo lý. Sự tình là do một tay Mộ Dung Thanh Lương tạo nên, Phong nhi cũng đâu có liên can gì? Phong nhi vốn chỉ là một tiểu

cô nương đơn thuần lương thiện, bình thường đối với chúng ta rất ngoan ngoãn hiếu kính. Dù là có chuyện gì chúng ta cũng không nên đối đãi với nó như thế!»

Thái hậu thở dài: «Ta nào muốn đối xử như thế với nó, nhưng nó là nữ nhi của tội thần, làm sao có thể tiếp tục làm phi tử của Nhuệ nhi. Nhuệ nhi lên làm Hoàng thượng, nó càng không thích hợp ngồi lên ngôi Hoàng hậu. Nay chỉ còn cách duy nhất là dùng được của Lệ phi làm cho Nhuệ nhi quên Mộ Dung Phong đi. Lừa hấn uống thuốc xong chúng ta cũng không cần giết Mộ Dung Phong nữa. Nhuệ nhi là đứa nhỏ cố chấp. Nếu hấn không biết tới Mộ Dung Phong tự nhiên sẽ không lại thích nàng. Nói không chừng hấn còn thích Mạnh Uyển Lộ. Không phải nha đầu kia từng nói nếu không phải Nhuệ nhi gặp Mộ Dung Phong trước thì chưa chắc người Nhuệ nhi thích bây giờ là Mộ Dung Phong sao?»

Hoàng hậu khẽ thở dài, trong lòng có chút ý nghĩ chua xót, nghĩ đến đoạn thời gian Mộ Dung Phong mất tích kia, lại nghĩ đến chuyện của con mình. Nếu như hấn mất đi trí nhớ, Mộ Dung Phong làm sao đối mặt được với người đã quên mất mình được? Càng nghĩ càng thấy không đành lòng.

Thái hậu làm sao vậy? Hôn mê tỉnh lại liền trở nên lạnh lùng nghiêm khắc như thế? Vừa tỉnh dậy đã sai người truyền Tư Mã Nhuệ đến ép hấn kể vạ?

Không biết nói thế nào nhưng chung quy vẫn thấy có chỗ nào đó không ổn.

Nghĩ vậy nhưng bà vẫn theo lệnh Thái hậu phái người mang Lệ phi tới.

Lệ phi quỳ trên mặt đất. Ngày đó nàng cũng bị thương nhẹ bất quá không trở ngại gì. Đứa nhỏ Xuân Đào sinh ra cũng vạn hạnh, nàng cố ý ở lại chiếu cố cho nó, chờ ca ca trở về Ô Mông quốc thì gửi nó theo, có thể cho tiểu sinh mệnh này một con đường sống. Con bé là một tiểu oa nhi rất đáng yêu, không giống Xuân Đào lắm, có lẽ là giống với phụ thân nó hơn.

«Lệ phi, hôm nay ta tìm ngươi là có việc tối quan trọng muốn nhờ ngươi giúp đỡ. Cũng giống như lần trước, chỉ cần ngươi đáp ứng ta, ta sẽ không gây khó dễ gì cho đám người Ô Mông quốc. Nếu không ta sẽ khiến cho bọn họ chịu khổ một phen.» Thái hậu thẳng thắn tỏ rõ ý đồ, «Ta muốn ngươi đưa cho ta loại dược có thể khiến Tư Mã Nhuệ quên mất Mộ Dung Phong. Ta muốn Tư Mã Nhuệ lên ngôi Hoàng thượng Đại Hưng vương triều nhưng Mộ Dung Phong là nữ nhi của tội thần, có thể tha cho nàng một con đường sống nhưng không thể để cho nàng trở thành Hoàng hậu của Đại Hưng!»

Lệ phi sửng sốt không nói nên lời. Chẳng phải trước đây Thái hậu vẫn nhất mực sủng ái Mộ Dung Phong sao? Sao bây giờ lại thành ra thế này?

«Ngươi không cần hoài nghi lời nói của ta. Ca ca ngươi hiện còn lưu lại Đại Hưng vương triều, nếu ngươi đáp ứng ta, ta sẽ thả ca ca ngươi về Ô Mông quốc giúp hấn kế thừa vương vị. Nếu không ngôi vị Hoàng đế Ô Mông quốc cũng chỉ có thể để cậu ngươi làm thôi.» Thái hậu lạnh lùng nói, «Cũng không cần ngươi thương hại Mộ Dung Phong. Ta cũng thích nàng nhưng quốc sự trong tay không thể chậm trễ. Việc này cũng chỉ là bất đắc dĩ, nếu Tư Mã Nhuệ không thể buông tay Mộ Dung Phong thì không thể trở thành một Hoàng đế tốt được. Vì tiền đồ của Đại Hưng vương triều ta cũng chỉ có thể làm thế. Hơn nữa, nếu Tư Mã Nhuệ có thể quên Mộ Dung Phong ta cũng không cần ban cho nàng cái chết, nàng có thể còn đường sống, thậm chí còn có thể ở lại hoàng cung. Đến lúc mọi chuyện phai nhạt đi, còn có thể để Tư Mã Nhuệ sắc phong nàng làm quý nhân nhưng tuyệt đối không thể để nàng ngồi trên ngai Hoàng hậu.»

«Ý người là dùng trí nhớ của Tư Mã Nhuệ đổi lấy một mạng cho Mộ Dung Phong sao?» Lệ phi ngẩng cao đầu đường hoàng hỏi Thái hậu, «Việc này đối với hai người bọn họ mà nói có khác gì phải chịu tội chết đâu. Nếu Tư Mã Nhuệ quên mất Mộ Dung Phong, hấn bất quá cũng chỉ là một cái xác không hồn. Ngược lại khiến cho Mộ Dung Phong phải đối mặt với một Tư Mã Nhuệ đã mất đi trí nhớ còn không bằng ban cho nàng cái chết.»

«Đó không phải là chuyện ngươi cần quan tâm,» Thái hậu lạnh lùng cắt ngang, «Ngươi chỉ cần cân nhắc việc người muốn ca ca ngươi bình an trở về Ô Mông quốc làm Hoàng đế hay muốn hấn vĩnh viễn không thể quay về!»

«Được rồi, ta cũng không cần nghĩ nhiều làm gì nữa. Ta đương nhiên hy vọng huynh trưởng của ta có thể đường hoàng trở về Ô Mông quốc làm Hoàng đế. Nếu vậy ta sẽ cho người được. Nhưng mà ta nói trước, nếu khiến cho Tư Mã Nhuệ quên đi Mộ Dung Phong thì chính là các người đã hại cả hai người bọn họ. Nếu

Tư Mã Nhuệ không thể nhớ ra Mộ Dung Phong mà yêu thương nữ nhân khác, Mộ Dung Phong tuyệt đối sẽ không còn đường sống. Đến lúc đó hãy đáp ứng ta trước khi Mộ Dung Phong phát hiện ra, trước khi nàng lâm vào tuyệt vọng hãy ban cho nàng cái chết. Dù sao đối với nàng khi Tư Mã Nhuệ không còn nhớ nàng nữa thì sống chết cũng không còn ý nghĩa nữa rồi. Chỉ cần các người có thể hàng đêm an giấc, cảm thấy việc mình đã hại chết nữ tử diễm tình thuần khiết kia không có gì sai trái là được.» Lệ phi lạnh lùng nói một hơi.

Thái hậu sững sốt một chút, tiện đà hồ hững đáp: «Nếu đã vậy thì ban cho cả hai người chúng nó loại được này đi. Như vậy sẽ không ai phải chịu thống khổ nữa rồi.»

146. Chương 146

“Không được, loại được này lúc ăn vào, phải dùng máu của một người khác làm thuốc dẫn, giống như Mạnh bà thang, muốn quên mất ai, liền đem máu của người đó cùng được xen lẫn cùng nhau, mới có thể có tác dụng, nếu không, không có tác dụng gì, hơn nữa trong hai người chỉ có thể một người ăn vào mới thành, nếu hai người đều ăn vào, ngược lại sẽ không quên lẫn nhau, sẽ chỉ nhớ càng rõ càng sâu.” Lệ phi cũng hồ hững nói, mặt không chút thay đổi.

“Tiểu Đức tử, đi Hợp Ý Uyển, lấy chút máu của Mộ Dung Phong đến đây, nàng nay còn tại tỉnh dương, hẳn là có vẻ dễ dàng.” Thái Hậu mặt vẫn còn băng bó, nhìn Tiểu Đức tử, phân phó.

Tiểu Đức tử cúi đầu vội vàng rời đi, trong đầu cũng là thật không đành lòng, chính là, ở hoàng cung lâu như vậy rồi, loại chuyện này cũng không phải lần đầu tiên thấy, ở trong hoàng cung, không có được hai chữ chân tình, nếu có, chẳng khác nào có uy hiếp, chỉ có thể là hại chính mình. Thái Hậu nắm đó ở hậu cung hiểm ác đi từng bước một làm được như hiện tại, nếu chỉ dựa vào thiện lương cùng chân tình là không có khả năng. Chỉ có thể nói, là Mộ Dung Phong không may mắn, ai bảo nàng là nữ nhi của tội thần.

Chính là, chính là, vì cái gì Thái Hậu lại trở nên đột nhiên tuyệt tình như thế, bà không phải là thích Mộ Dung Phong nhất sao? Vì sao hiện tại nghe ngữ khí của bà, giống như ước gì Mộ Dung Phong lập tức biến mất? Ở trong Chính Dương cung ngày người một ngày, liền biến thành bộ dáng như thế, thật sự là kỳ quái.

Nhưng kỳ quái thì mặc kỳ quái, Tiểu Đức tử không dám nghĩ nhiều, nghĩ cũng nghĩ không thông, nghĩ nhiều cũng vô dụng.

Đến Hợp Ý Uyển, Tiểu Đức tử do dự một chút, phân phó những thị vệ theo tới, “Các người cẩn thận một chút, ta đi dẫn dắt Yên Ngọc cùng Xuân Liễu rời đi, các người lấy một chút máu đến, không cần kinh động người bên ngoài, cũng không được đa thương Tứ thái tử phi. Nếu bị phát hiện, hãy nói là Thái Hậu nương nương lấy có việc cần.”

Vài thị vệ gật gật đầu, nhìn thoáng qua lẫn nhau, lắc mình núp vào.

Không lâu sau, Tư Mã Nhuệ một lần nữa bị mang đến trước mặt Thái Hậu.

Thái Hậu chỉ vào chén rượu trên bàn nói: “Người nếu uống xong chén rượu này, ta liền lập tức thành toàn người cùng Phong nhi, trong rượu này có được, có khả năng sẽ hại người cả đời, nhưng là chỉ cần người uống xong, ta liền tin tưởng người cùng Phong nhi là thật tâm thực lòng, đáp ứng người, không ép người làm Hoàng Thượng Đại Hưng vương triều nữa, cho phép người cùng Phong nhi đi ra ngoài cung sống, không cần để ý thị phi gì nữa. Để Hoàng thúc người kế thừa ngôi vị Hoàng đế, cai trị Đại Hưng vương triều, liền theo như lời người, Hoàng thúc của người cai trị quốc gia tuyệt đối không kém phụ vương của người, giao vào trong tay hẳn ta giống nhau thực yên tâm.”

Tư Mã Nhuệ dùng ánh mắt không quá tin tưởng nhìn tổ mẫu, không nói gì.

“Không cần dùng loại ánh mắt này nhìn ta, ta là tổ mẫu của người, đương nhiên sẽ không hại người.” Thái Hậu nhẹ nhàng lắc lắc đầu, “Trong rượu này có loại được khiến người có thể quên đi những chuyện trong cung, chỉ cần người uống xong, người sẽ không phải là cái gì Tứ thái tử, người sẽ quên đi những chuyện cùng hoàng cung có liên quan, người có thể cùng Phong nhi cùng đi ngoài cung trải qua những ngày các người mong muốn, không bao giờ để ý tới chuyện ở nơi này nữa, cũng không phải để ý tới cái gì Mạnh Uyển Lộ.”

Tư Mã Nhuệ cầm lấy chén rượu, đang muốn uống.

“Bất quá, ta còn phải nhắc nhở người, nếu uống, người phải buông tha cho những gì người sở hữu trước mắt, người nên suy nghĩ cho kĩ.” Thái Hậu thân nhiên nhắc nhở.

Hoàng hậu nhẹ nhàng gục đầu xuống, không có hé răng, trong lòng đã có lệ ý, nghĩ đến rượu kia rót vào trong chén, máu tươi của Mộ Dung Phong dung nhập trong đó, hòa cùng được tức khắc liền không thấy nữa, giống như một loại tình cảm, đột nhiên đã không có tung tích, trong lòng kia có một phân mất mát cùng bị ai, thật sự là rất đau.

“Ta không cần hết thấy những thứ đó, chỉ cần có Phong nhi, như thế nào đều tốt.” Tư Mã Nhuệ không chút do dự một ngụm uống cạn chén rượu, nhìn tổ mẫu, mơ hồ cảm thấy có chút ử rũ, đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, nhìn về phía tổ mẫu, lại nghe thấy có thanh âm xa xôi truyền đến.

“Mạnh Uyển Lộ là nữ nhân của người, nàng là Hoàng hậu của người.” Thái Hậu hờ hững nói, “Người là Hoàng Thượng sắp kế vị của Đại Hưng vương triều. Người cả đời ghét nhất là một nữ tử tên là Mộ Dung Phong, nàng vẫn dây dưa người, nàng là nữ nhi thứ ba của tội thần đương triều Mộ Dung Thanh Lương, nay bị người vứt bỏ ở một bên, người không bao giờ muốn để ý tới nàng nữa.”

“Mạnh Uyển Lộ là nữ nhân của ta, nàng là Hoàng hậu của ta.” Tư Mã Nhuệ máy móc lặp lại lời nói của Thái Hậu, “Ta là Hoàng Thượng sắp kế vị của Đại Hưng vương triều. Ta cả đời ghét nhất là một nữ tử tên là Mộ Dung Phong, nàng vẫn dây dưa ta, nàng là nữ nhi thứ ba của tội thần đương triều Mộ Dung Thanh Lương, nay bị ta vứt bỏ ở một bên, ta không bao giờ muốn để ý tới nàng nữa.”

Mơ hồ như trời đất rung chuyển, Tư Mã Nhuệ lập tức ngã xuống đất.

Thái Hậu ngẩng đầu, cố gắng nuốt xuống lệ trong mắt, nói với Tiểu Đức tử: “Đợi sau khi vương tử Ô Mông quốc rời đi, liền ban thưởng Lệ phi treo cổ tự sát!”

Hoàng hậu một tiếng không thốt ra khỏi cổ họng, nhìn Tư Mã Nhuệ nằm trên mặt đất, tâm như bị kim đâm.

“Hoàng hậu, đây là số mệnh, đây là số mệnh của những nữ nhân ở trong hoàng cung như chúng ta, ta cũng không muốn, nhưng không có cách nào.” Thái Hậu một mực tựa vào đầu giường, giống như lập tức đã già đi vài tuổi, đột nhiên thấy được nếp nhăn nơi khóe mắt.

Mộ Dung Phong không biết đã xảy ra chuyện gì, đã vài ngày, Tư Mã Nhuệ đều không có lộ diện, Hợp Ý Uyển cũng đột nhiên phải rời đi, nói là để sau khi tiếp tân hoàng đăng cơ sẽ vào ở, phủ Tứ thái tử cũng không được ở, đem nàng cùng Xuân Liễu an bài đến một đình viện nhỏ lạnh lùng, ở ngõ ngách heo lánh nhất trong hoàng cung, cỏ dại mọc um tùm, cây cối đều đã khô cằn, nơi nơi là mạng nhện, thậm chí còn có chuột.

Là Tiểu Đức tử bên người Thái Hậu cùng Vương Bảo bên người Tư Mã Nhuệ đến truyền chỉ, nói là nàng thân là tội thần chi nữ, chỉ có thể tạm thời rời khỏi Hợp Ý Uyển, niệm tình nàng vẫn rất được Thái Hậu sủng ái, không có đem nàng đuổi ra lãnh cung ở ngoài cung, nhưng phải đến lãnh cung trong cung ở mấy ngày nay.

Mộ Dung Phong biết chính mình là nữ nhi của Mộ Dung Thanh Lương, loại kết quả này là khó tránh khỏi, nay hai vị tỷ tỷ cùng hai vị ca ca cũng đều đã bị liên lụy, Đại tỷ bị trọng thương, đồng thời bị miễn danh hiệu Thái tử phi, Nhị tỷ bị bắt chia tay Ngô Mông, cạo đầu làm ni cô, hai vị ca ca cũng đều bị trong cung đoạt lại tiền tài, biếm làm thứ dân.

Chính mình nhất định cũng sẽ bị xử phạt, nhưng Tư Mã Nhuệ vì cái gì vẫn không có lộ diện? Hắn xảy ra chuyện gì? Ngày ấy sau khi sự tình phát sinh, hoàn hảo không bị thương tích gì, bị Thái Hậu tuyên đi Chính Dương cung, vẫn chưa trở về.

“Đức công công, người có biết Tứ thái tử hiện tại như thế nào không?” Mộ Dung Phong nhẹ nhàng hỏi, tuy rằng đối mặt với tình hình như vậy, biểu hiện của nàng cũng không kinh hoảng, có lẽ sớm đã đoán trước được, cho nên ngược lại lạnh nhạt, “Hắn vì sao sau khi đi Chính Dương cung lại không thấy trở về?”

Tiểu Đức tử hơi hơi sưng sốt một chút, mặt không chút thay đổi nói: “Tứ thái tử nay là Tân hoàng thượng của Đại Hưng vương triều, chính là vội vàng chuyện đăng cơ, tự nhiên sẽ không có thời gian trở về. Người nay đã là kẻ bị biếm, làm gì quản việc này, huống hồ Tân hoàng hậu lập tức sẽ vào ở Hợp Ý Uyển, người nhanh lên dọn đi thôi, chớ để làm hỏng việc.”

“Tân hoàng hậu?” Mộ Dung Phong hơi hơi sưng sốt, theo bản năng hỏi lại.

147. Chương 147

“Đúng vậy, chính là vị Tứ thái tử phi trước đây ở tại Tứ thái tử phủ kia, nay là người mà Thái Hậu cùng Tân hoàng thượng chọn làm Hoàng hậu, lập tức sẽ đến ở Hợp Ý Uyển.” Vương Bảo một bên nhẹ giọng nói, có chút chột dạ, nhưng là không có biện pháp, không biết vì cái gì, gia thật giống như đột nhiên thay đổi là một người khác, cũng không nhắc tới Mộ Dung Phong, thật giống như căn bản không có người này tồn tại, cho tới lúc lạnh như băng phân phó hắn nói cho tội nhân kêu Mộ Dung Phong kia lập tức chuyển ra khỏi Hợp Ý Uyển.

Mộ Dung Phong thật là sưng sốt, Tư Mã Nhuệ tại sao có thể như vậy? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, như thế nào đột nhiên lại biến thành như thế này? Nàng không cần cái gì Hoàng hậu hay không Hoàng hậu, nàng để ý chính là Tư Mã Nhuệ, hắn như thế nào đột nhiên không để ý tới chính mình như vậy, chẳng lẽ liền bởi vì chính mình là nữ nhi của Mộ Dung Thanh Lương, là tội nhân chi nữ, nên đối đãi như thế sao?

“Ta có thể gặp hắn không?” Mộ Dung Phong nhìn Tiểu Đức tử hỏi.

Tiểu Đức tử khó xử lắc đầu, có một số việc, cho dù biết cũng không thể nói, nếu không, làm gì phải không lâu sau liền chấm dứt sinh mệnh Lệ phi. Vì chính là nàng biết quá nhiều, nếu chính mình lẩm miệng, chỉ sợ cũng sống không quá ba ngày.

Ra khỏi Hợp Ý Uyển, có thể mang theo chính là chút quần áo tùy thân, một bọc nho nhỏ, không đựng bao nhiêu thứ này nọ. Xuân Liễu trong mắt hàm chứa lệ, đi ở phía sau Mộ Dung Phong, im lặng hướng tới chỗ lạnh lùng kia đi đến, Tứ thái tử đột nhiên làm sao vậy, thế nhưng đối đãi với tiểu thư như thế?

Ngheh điện, gặp phải kiểu của Mạnh lão thái thái cùng Mạnh Uyển Lộ.

Mạnh lão thái thái liếc mắt một cái thấy Mộ Dung Phong, không khỏi có chút vui mừng khi người khác gặp họa, đặc ý nói: “Mộ Dung Phong, không nghĩ tới chúng ta nhanh như vậy đã gặp lại, tiểu nha đầu lừa đảo người, còn muốn cùng ta đấu, không nghĩ tới Uyển Lộ nhà ta không chỉ đã trở lại, nhưng lại là Hoàng hậu, người chỉ có thể đi đến nơi chỉ có con chuột đó, làm một khí phi ngay cả nô tài cũng không bằng, thật sự là đáng thương.”

Mộ Dung Phong không có tâm tình để ý tới bà ta, chính là thản nhiên nói: “Chúc mừng.”

Mạnh lão thái thái sưng sốt một chút, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói gì mới tốt, Mộ Dung Phong trước mặt biểu tình thản nhiên, không có tức giận không có bi ai, im lặng giống như gió trong không khí, thản nhiên, hơi hơi có vài phần u buồn cùng ảm đạm, nhưng đều là thản nhiên, thật giống như trong giấc mơ hồ có chút mưa bụi tinh tế, làm cho trong lòng người ta có ẩn ẩn ý thương tiếc.

“Mộ Dung Phong, người bắt quả là một nữ tử có chút tư sắc, ta muốn là Tư Mã Nhuệ, chỉ cần trong lòng hắn có ta, ta liền nhất định có thể trở về, ta nay trở về, cũng không bởi vậy mà để lại hậu họa, chỉ cần người ở một ngày, ta sẽ đề phòng một ngày.” Mạnh Uyển Lộ xốc lên rèm kiệu, lạnh lùng nói, “Lúc người không ở đây, ta cơ hồ đã chiếm được tâm của hắn, nếu không có người trở về, chúng ta sớm đã ân ái làm bạn đời rồi.”

Hạ Hà thân thủ một phen đẩy ra Mộ Dung Phong, Xuân Liễu vừa thấy Mộ Dung Phong lão đạo muốn ngã, lập tức tiến lên đỡ lấy, miệng nói: “chớ cậy gần nhà, gả cậy gần chuồng, người chỉ là một nô tài, cho dù là tiểu thư nhà ta bị biếm, cũng chỉ có thể do Tứ thái tử giáo huấn, làm sao đến phiên người.”

“Ba!...” Hạ Hà đánh một cái tát vào mặt Xuân Liễu, Xuân Liễu không có võ nghệ trong người, lại không hề đề phòng, nên đã trúng một cái tát này, “Ta đánh ngươi nô tài lắm miệng nhiều chuyện!”

Mộ Dung Phong lập tức đem Xuân Liễu đẩy về phía sau chính mình, nâng tay hung hăng cho Hạ Hà hai bàn tay, nói: “Hạ Hà, nha đầu của ta ta chính mình giáo huấn, làm sao đến phiên ngươi, nếu chủ tử nhà ngươi không giáo huấn ngươi, ta phải cho ngươi nhớ thật lâu.”

Hạ Hà sững sốt, vừa muốn đánh trả, nghe được phía sau có người nói.

“Nháo cái gì vậy!”

Là Tư Mã Nhuệ, Mộ Dung Phong không cần nhìn, đã nghe ra thanh âm của hắn. Chính là, vì cái gì, thanh âm này nghe lại xa lạ như thế, ngẩng đầu, thấy được, quả thật là Tư Mã Nhuệ, một thân cẩm y, người như ngọc, khí chất cao quý. Chính là, lúc nhìn nàng, ánh mắt thế nhưng tất cả đều là chán ghét, dường như e sợ tránh không kịp, trong ánh mắt kia thế nhưng toàn không có ân tình, chỉ có chán ghét.

Lúc nhìn về phía Mạnh Uyển Lộ ngược lại ôn nhu, cười nói: “Uyển Lộ, nàng đã đến rồi.”

Mộ Dung Phong lẳng lặng đứng, nhìn Tư Mã Nhuệ đi về phía Mạnh Uyển Lộ, dùng thanh âm hơi hơi có chút run run lẳng lặng hỏi: “Tư Mã Nhuệ, chàng vì sao lại đối với ta như thế?”

“Vì sao? Ta đến là muốn hỏi ngươi, ta vì sao phải giải thích với ngươi? Ngươi cũng dám thẳng hô tên của ta, Vương Bảo, vả miệng của nàng.” Tư Mã Nhuệ lạnh lùng nói, đã nhiều ngày luôn nghỉ ngơi không tốt, nay vẫn đang là có chút ủ rũ, người kêu Mộ Dung Phong này rất làm cho hắn chán ghét, không biết vì cái gì, vừa nghe đến tên này, liền từ trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác chán ghét, ước gì nàng cút thật xa.

Vương Bảo cúi đầu, hắn cũng không dám, trừ bỏ biết nữ nhân này trước kia là nữ nhân Tư Mã Nhuệ thích nhất, hắn cũng không dám đối mặt ánh mắt trong xanh phẳng lặng kia của Mộ Dung Phong.

“Vương Bảo!” Tư Mã Nhuệ có chút không kiên nhẫn, kêu một tiếng.

“Gia...gia...ngài...ngài chó làm khó xử nô tài.” Vương Bảo có chút nói lắp.

“Chàng bảo hắn đánh ta?” Mộ Dung Phong ngạc nhiên nhìn Tư Mã Nhuệ, “Phong nhi không biết chính mình sai ở chỗ nào, thế nhưng khiến cho chàng cảm tức như thế?”

“Phụ thân ngươi khiến Đại Hưng vương triều gặp phải phiền toái lớn như thế, làm hại phụ vương nằm trên giường không dậy nổi, làm hại huynh trưởng của ta hoặc bị biếm hoặc bị thương, ngươi nói ta nên đánh ngươi hay không? Ngươi ở trước mặt ta một chút quy củ cũng không có, ý vào chính mình có chút tư sắc, dụ hoặc ta, bức Uyển Lộ rời khỏi, nếu không phải tổ mẫu nói cho ta biết, sợ là ta còn chẳng hay biết gì.” Tư Mã Nhuệ lạnh lùng nói.

Mộ Dung Phong không giận ngược lại cười cười, chính là trong tươi cười có nhiều lắm bi ai, nàng nhìn Tư Mã Nhuệ, lẳng lặng nói: “Tất cả ân ái chỉ là một câu ta dụ hoặc chàng, Tư Mã Nhuệ, chàng...”

“Ba!...” Mạnh lão thái thái đánh một cái tát vào trên mặt Mộ Dung Phong, “Nha đầu, ngươi cũng dám thẳng hô tên của Tân hoàng thượng Đại Hưng vương triều như thế, thật sự là chán sống.”

Mộ Dung Phong trong lòng có một cỗ hỏa phát không được, nâng tay lên nhìn hai bàn tay mình, nàng không phải một người thích đánh người, nhưng nay, nàng căn bản không thể làm chủ được tứ chi của chính mình, nàng cần phát tiết ra ngoài. Tiếp tục nhìn Tư Mã Nhuệ, vẫn như cũ lẳng lặng nói, “Chàng cho ta một lời giải thích xác đáng, chàng và ta trong lúc đó không phải yêu, chính là Mộ Dung Phong ta dụ hoặc Tư Mã Nhuệ chàng, ta tin chàng yêu ta, liều mạng phải trở về, nếu đã trở lại, có lẽ đây là kiếp nạn của ta, là ta đoạt tình yêu của chàng cùng Mạnh cô nương, ta đã biết, chàng đã nói như thế, Mộ Dung Phong ta đã biết.”

Nói xong, xoay người bước đi, “Xuân Liễu, chúng ta đi.” Thanh âm không cao, lại ảm ảm có nét bi ai không thể nói ra, thân hình kia đã có quyết tuyệt bi ai, không bao giờ quay đầu lại nữa, liền giống như vừa đi, dù thấy cũng sẽ không trở về, không bao giờ gặp lại nam nhân nói nàng dụ hoặc hắn này nữa.

Trong hoàng cung, không có yêu, không có chân tình.

Liều mạng phải trở về đây là chính mình, chẳng trách người khác, có lẽ chính mình thật sự chính là bên thứ ba xen vào giữa Tư Mã Nhuệ cùng Mạnh Uyển Lộ, nếu chính mình không có xuất hiện, bọn họ đã tốt lắm, cho nên, cuối cùng chính mình phải rời đi.

148. Chương 148

Tư Mã Nhuệ có chút khó xử. Đối với hắn, nữ nhân này dường như có chút ấn tượng lại như không có ấn tượng gì. Chỉ là nhắc đến tên người này liền khiến cho hắn cảm thấy chán ghét. Thoạt nhìn bộ dáng nàng cũng không tệ, nhìn qua ánh mắt cũng thấy được nàng là người đoan trang nhưng thân thể nàng thật mỹ lệ thướt tha, khó trách trước đây nàng dụ hoặc hắn đã không thể chống cự.

Đến chỗ ở mới, ngay cả tên cũng không có, cửa lớn tuy có cánh cửa nhưng cũng chẳng có bằng hiệu gì. Mộ Dung Phong trong lòng đang khổ sở, tuyệt vọng cái gì cũng chẳng màng đến.

“Xuân Liễu, người khóc gì chứ?” Đến lúc này Mộ Dung Phong còn có thể gượng cười với Xuân Liễu, “Ta là tội nhân chi nữ, đãi ngộ như thế cũng đúng thôi. Hơn nữa, Tư Mã Nhuệ cũng từng nói ta sẽ không liên lụy tới người. Sớm biết như thế trước đây đã gả người sang Ô Mông quốc đỡ cho người phải đi theo ta chịu nhiều ủy khuất. Hoặc là sớm tìm cho người một phu quân tốt gả người ra cửa.”

“Tiểu thư.” Xuân Liễu mắt lệ chan hòa.

“Đừng khóc nữa. Chúng ta tạm thời cứ ở lại nơi này, dù sao cũng cần phải thu xếp một chút. Không biết hoàng thúc hiện đang ở nơi nào, có lẽ người có thể giúp ta. Còn nữa, người có biết Tư Mã Cường sao rồi không? Ta nghe nói hắn tự sát nhưng rất may đã kịp thời phát hiện được thái y cứu chữa?” Mộ Dung Phong cố ý nói lảng sang vấn đề khác, đứng dậy đánh giá chung quanh, tự nhủ thầm: “Bạch Mẫn, là tự người gây họa. Còn làm ra vẻ không muốn cưới Đoạn Chi Sơn mà tìm về nơi này giờ còn có thể trách ai.”

“Hình như đã được cứu nhưng vì thương thế quá nặng nên còn phải tĩnh dưỡng một thời gian.”

Mộ Dung Phong nhỏ giọng kinh hô một tiếng, tránh né con chuột trên mặt đất nói tiếp: “Hy vọng còn có cơ hội cảm tạ hắn. Nếu không phải lúc ấy hắn thay ta đỡ thanh xà gỗ kia thì giờ người nằm trên giường chính là ta. Xuân Liễu người đừng khóc nữa. Người còn khóc ta sẽ khóc theo người, như vậy không phải rất thảm sao? Người có mang theo đá lửa không?”

“Có mang theo nhưng rất ít. Đức công công nói Tứ thái tử phân phó chỉ cho chúng ta mang theo ít quần áo tùy thân ngoài ra không được đem bất kỳ cái gì ra ngoài.” Xuân Liễu uể oải đáp.

“Tốt, trước mắt chúng ta đốt lửa lên đã. Ta thấy đình viện này cùng những nơi khác có chỗ bất đồng. Cả đình viện toàn những khối đá lớn, hầu như chẳng có cây cối gì. Tuy nhiên, nơi này nhiều cỏ khô lại nhiều chuột, không tốt chút nào. Đốt lửa lên, dọn dẹp sạch sẽ, mang hết cỏ khô thiêu rụi. Lát nữa hẵng vào cũng không muộn, như vậy còn có thể làm chút chuyện.” Mộ Dung Phong cười mỉm cố giấu đi nét u uẩn trên mặt. Giờ đây nàng chỉ có thể liều mạng khiến mình không nghĩ đến Tư Mã Nhuệ thêm nữa.

“Vâng.” Xuân Liễu đáp lời, nhanh chóng châm lửa.

Vì thời tiết ẩm ướt cộng với lửa nhỏ lại có mưa phùn nên sẽ không lo xảy ra hỏa hoạn.

Nhưng cả buổi chiều cũng chỉ nhóm được chút lửa leo lét thế này. Mộ Dung Phong lẳng lặng đứng đó nước mắt lặng lẽ tuôn xuống.

“Phong nhi!” Có người từ phía sau nhẹ nhàng kêu.

“Hoàng thúc.” Mộ Dung Phong không kịp lau đi nước mắt quay đầu nhìn thấy Tư Mã Minh Lăng. Ủy khuất trong lòng đột nhiên ào tới, nàng không giữ nổi vẻ mặt kiên cường như trước mặt Xuân Liễu nữa nhào vào lòng Tư Mã Minh Lăng khóc òa lên, “Hoàng thúc, Tư Mã Nhuệ sao lại nói con muốn dụ hoặc hắn, còn nói gì mà vì con là nữ nhi của Mộ Dung Thanh Lương mà không chịu thừa nhận quãng thời gian ân ái trước đây?”

Tư Mã Minh Lăng cố nuốt xuống giọt lệ chực trào nơi khóe mắt. Có một số việc hắn không thể nói ra. Chuyện mẫu hậu đã quyết định hắn cũng nghe Hoàng hậu nói qua. Bởi vì hắn là người biết rõ sự tình giữa

Tư Mã Nhuệ và Mộ Dung Phong, nếu hấn làm trung gian giải thích chỉ sợ sẽ một tay hủy hoại kế hoạch mẫu hậu đã nhọc tâm an bài. Chính vì vậy mẫu hậu đã nhờ tẩu tử nói rõ tình hình Tư Mã Nhuệ với hấn, rằng Tư Mã Nhuệ đã uống phải thứ thuốc khiến hấn quên mất Mộ Dung Phong.

Mẫu hậu là nữ nhân đã từng kinh qua trăm trận nơi hậu cung, nếu người nói cho hấn biết có nghĩa người đang lo lắng hấn sẽ đứng giữa phân giải chuyện này. Bà nói với Tư Mã Minh Lãng, “Nếu con đứng ra giải thích, ai gia lập tức sẽ lấy mạng Mộ Dung Phong. Ai gia không cần sinh mệnh của nàng. Nàng cũng chỉ còn cách rời xa Tư Mã Nhuệ. Nếu nàng cố ý muốn làm Tư Mã Nhuệ yêu nàng lần nữa, nàng cũng chỉ còn một con đường chết!”

Cho nên hấn càng không thể nói.

Ôm thân thể run rẩy của Mộ Dung Phong trong lòng, tim Tư Mã Minh Lãng đau như dao cắt. Biết rằng Tư Mã Nhuệ không phải cố ý, mà do mẫu hậu an bài làm cho hấn uống phải thuốc khiến hấn quên đi Mộ Dung Phong, nhưng nay quả thật hấn không còn yêu Mộ Dung Phong nữa. Hấn còn cho rằng người mình thích là Mạnh Uyển Lộ, mà nữ nhân dụ hoặc hấn là Mộ Dung Phong, rằng Mộ Dung Phong là nữ nhân Mộ Dung Thanh Lương cố ý an bài bên cạnh hấn để âm mưu chiếm ngôi hoàng đế.

Tư Mã Nhuệ không cố ý nhưng hấn đã quên mất hấn cùng Mộ Dung Phong đã trải qua chuyện tình thế nào. Hấn cũng không nhớ hấn sao lại lấy nàng, sao lại yêu nàng. Hấn chỉ biết người hấn muốn cưới về là Mộ Dung Tuyết, nhưng Mộ Dung Thanh Lương lại an bài cho Mộ Dung Tuyết ra mặt câu dẫn Hoàng thượng, còn tam nữ nhi của ông ta dụ hoặc hấn, bắt hấn đi vào khuôn khổ.

Mẫu hậu một lòng suy tính vì Đại Hưng vốn là có ý tốt. Thương tổn tới Mộ Dung Phong kỳ thực mẫu hậu cũng không vui vẻ gì nhưng cũng là chuyện chẳng đáng dừng. Nếu Tư Mã Nhuệ vẫn nhớ Mộ Dung Phong, hấn tuyệt đối không chịu làm Hoàng đế, sẽ không chịu làm người mà từ trước tới nay hấn tới kỳ không muốn làm. Hấn hy vọng có thể cùng Mộ Dung Phong phỉ chí giang hồ sống nhàn tản qua ngày. Hấn thậm chí còn có kế hoạch mang Mộ Dung Phong rời khỏi hoàng cung. Hơn nữa, Tư Mã Nhuệ lên làm Hoàng đế, Mộ Dung Phong là tội thân chi nữ tuyệt đối không thể lên làm Hoàng hậu. Nếu Tư Mã Nhuệ không quên được Mộ Dung Phong chỉ sợ ngoài Mộ Dung Phong hấn sẽ không chấp nhận bất kỳ ai khác làm Hoàng hậu của hấn.

Mẫu hậu dặn hấn, “Mộ Dung Phong kia nay chỉ có thể tự sinh tự diệt, nếu con coi nàng là bằng hữu tuyệt đối không thể để nàng tiếp cận Tư Mã Nhuệ.”

“Đừng khóc, Nhuệ nhi không nghe lời ta sẽ giáo huấn hấn một trận,” Tư Mã Minh Lãng chỉ có thể “giả dối” an ủi, “Con ở đây tốt không?”

Mộ Dung Phong ngừng khóc, nàng nghe giọng nói của Tư Mã Minh Lãng thập phần xa lạ. Hiện tại có lẽ nàng quá mất cảm rồi, nhưng mà trực giác của nữ nhân không phải luôn rất chính xác sao? Nàng nghiêng người rời đi, thản nhiên cười nói, “Là Mộ Dung Phong không tốt, đã để hoàng thúc chê cười rồi.”

Phản ứng Mộ Dung Phong bình tĩnh đến thế làm Tư Mã Minh Lãng thấy xấu hổ. Nàng là một nữ tử thông minh, trước mặt nàng làm chuyện dối trá nàng há lại không phát hiện ra? Nhưng đồng thời phản ứng của nàng như thế cũng khiến Tư Mã Minh Lãng thấy nhộn nhạo khó chịu, nhất thời không biết nói gì cho phải.

“Mộ Dung Phong thấy nơi này nhiều cỏ khô lại nhiều chuột, sắp xếp có chút không ổn thỏa. Sau này không phải sẽ phải sống ở nơi này luôn sao?” Mộ Dung Phong nhích xa ra một chút, dịu dàng lễ phép đáp, trong giọng lại có chút thản nhiên bất đồng, “Cho nên mới sai Xuân Liễu nhóm lửa đốt cỏ khô này đi rồi mới thu dọn lại. Nhưng lửa thế này lại thiếu mất cả một buổi chiều. Cũng may nơi này hẻo lánh nếu không lại gây chuyện thị phi rồi.”

“Phong nhi.” Tư Mã Minh Lãng dợm muốn nói gì, nhưng tên nàng vừa thoát khỏi đầu lưỡi lại không biết nên nói gì tiếp.

“Vừa đốt một chút đã thoáng đăng lên không ít,” Mộ Dung Phong nói xong chậm rãi bước vào đại môn, đốt xong quả thật đã trống trải đi nhiều, “Chỉ cần thu dọn lại một chút là sẽ tốt cả thôi.”

Tư Mã Minh Lãng cũng dời gót theo sau.

149. Chương 149

Mộ Dung Phong lại mỉm cười thản nhiên: “Hoàng thúc – à không, phải gọi là Thụy Thân vương mới đúng. Nay Mộ Dung Phong đã không còn là Tứ thái tử phi, nếu tiếp tục gọi người là hoàng thúc e rằng không thích hợp. Đã đến nước này, Mộ Dung Phong cũng không muốn trêu chọc thị phi nữa chỉ muốn sống bình yên qua ngày. Cho nên thỉnh người về đi ạ. Mộ Dung Phong cùng Xuân Liễu còn phải tranh thủ dọn dẹp nếu không đến tối cũng chẳng thể nghỉ ngơi.”

Nàng lễ phép như vậy nhưng nhìn ra lại chẳng có vẻ chủ tâm ngược lại lại thực tự nhiên.

Tư Mã Minh Lăng không hé răng chỉ là im lặng đứng đó nhìn Mộ Dung Phong đã không còn để ý tới hần nữa mà đang cùng Xuân Liễu vội vã dọn dẹp. Thân hình nhu nhược kia đột nhiên trở nên xa xôi không thể chạm đến. Phản ứng vừa rồi của hần với thái độ của Tư Mã Nhuệ về bản chất là hoàn toàn giống nhau chính là làm thương tổn nàng. Nàng sẽ không bao giờ muốn gặp mặt hần nữa, sẽ không bao giờ muốn đối diện với kiểu an ủi dối trá này thêm một lần nào nữa.

Nàng biết mình là tội thần chi nữ, nàng thầm nghĩ mình nên rời xa mọi người.

Suốt một đêm Mộ Dung Phong không hề chớp mắt mà chỉ nghĩ miên man mà có lẽ cũng chẳng có chỗ nào cho nàng nghỉ ngơi. Nàng cùng Xuân Liễu dọn dẹp đình viện cho thực sạch sẽ. Nàng dùng nước lấy từ giếng nước mát lạnh trong sân đình viện chùi rửa từng góc ngách trong nhà. Hai người hùng hổ tẩy sạch trên vách tường, cửa sổ, mấy đồ dùng trong nhà ít ỏi bận rộn đến quên mất tình cảnh đáng thương bây giờ, rửa đến mức vách tường trước mặt Mộ Dung Phong đen bóng lên mới thôi.

Ngồi trên chiếu vẽ mặt mệt mỏi, Mộ Dung Phong rã rời tựa vào cây cột trước cửa lẳng lặng nhìn mảnh sân sạch sẽ không còn nữa cây cỏ dại.

“Tiểu thư, trời sắp mưa rồi, người vào nhà đi.” Xuân Liễu nhẹ nhàng nói.

“Ta nghĩ ngốc thế này. Nếu như trời mưa ta sẽ mượn cơn mưa này tẩy sạch bụi bặm bám trên quân áo. » Mộ Dung Phong thản nhiên đáp, « Nơi này bây giờ chính là nhà của chúng ta. Sợ rằng chúng ta sẽ phải sống ở nơi này một thời gian dài nữa. Ta thực hối hận đã không sớm đưa em ra ngoài. »

“Tiểu thư, Xuân Liễu không muốn đi, chỉ muốn hầu hạ cạnh người thôi. » Xuân Liễu lẳng lặng nói, « Bất luận sau này phát sinh chuyện gì, trừ phi là Xuân Liễu phải chết nếu không sẽ không bao giờ rời xa tiểu thư. Cho dù có chết Xuân Liễu cũng sẽ phù hộ cho tiểu thư cả đời bình an. »

Mộ Dung Phong khẽ thở dài. Hoàng cung này không phải là nơi dung chứa người ngốc nghếch. Sự tình gì cũng thay đổi bất thường căn bản không cho người ta chút thời gian để thở.

Bình Dương cung.

Tư Mã Nhuệ cùng Mạnh Uyển Lộ ngồi trước mặt thái hậu, Tư Mã Minh Lăng cùng thiếp thân bồi ở cạnh bên. Mọi người hầu như chỉ lẳng lặng không nói gì nhiều.

Bên ngoài trời lại mưa. Lắng nghe tiếng mưa rơi, Tư Mã Minh Lăng lại nhớ tới Mộ Dung Phong khe khẽ thở dài, “Năm nay mưa sớm, hơn nữa mưa cũng thực nhiều.” Hần nhẹ giọng nói trong lòng nghĩ đến tiểu lãnh cung vô danh kia, đầy cô đại và chuột bỏ so với Tư Quá Uyển còn tệ hại hơn nhiều. Thật không hiểu nguyên lai chỗ đó được dùng làm việc gì lại bố trí thành ra như vậy?

“Đúng vậy,” Tư Mã Nhuệ tiếp lời, “Đến hôm nay, cả Noãn Ngọc các đã ngập trong đám lá cây rụng, còn chưa tới mùa thu đã vậy. Đường tới đó đã không nhìn rõ đâu là đường nữa rồi. Bình thường vốn chỉ mình chúng ta lui tới, ngoại nhân như thái giám cùng nô tỳ rất ít khi bén mảng, bây giờ muốn tẩy rửa chỗ ấy cũng thực là phiền toái. Nên tìm người quét tước đi thôi.”

Tư Mã Minh Lăng không tiếp lời bởi hần chẳng mấy may hứng thú với chủ đề này. Hần chỉ đang suy nghĩ miên man tự hỏi Mộ Dung Phong làm thế nào sống nổi ở cái nơi tồi tàn kia? Hôm nay hần sẽ phái thái giám đưa ít vật dụng tới cho nàng. Mẫu hậu cũng chỉ bắt đắc dĩ mới làm vậy đương nhiên sẽ mắt nhắm mắt mở xem như không nhìn thấy.

Tư Mã Nhuệ đột nhiên đề xuất: “Còn nữa, hôm qua con có gặp Mộ Dung Phong, chính là tam nữ nhi của kẻ phạm đại sai Mộ Dung Thanh Lương. Chỉ bằng chúng ta phái nàng đi dọn dẹp.”

Hoàng hậu vừa vặn tiến vào lọt tai câu ấy đầu cũng ơng lên. Xem ra thuốc của Lệ phi thực sự công hiệu có thể làm Tư Mã Nhuệ hoàn toàn quên mất Mộ Dung Phong. Hơn nữa ngay cả thái độ cùng cách cư xử của Tư Mã Nhuệ cũng biến đổi rồi, thật giống với bộ dáng bất hảo bá đạo của hắn trước khi quen biết Mộ Dung Phong, thậm chí còn lạnh khốc tàn nhẫn hơn. Cho dù hắn không thích Mộ Dung Phong đi chẳng nữa nhưng nhìn thấy dung nhan thanh tú cùng khí chất của Mộ Dung Phong ít nhất hắn cũng phải có ý thương hương tiếc ngọc mới phải? Thế nhưng nghe ngữ khí của hắn hình như một chút cũng không hề.

Thái hậu cũng hơi sửng sốt, thản nhiên phán: “VẬY CŨNG ĐƯỢC. Tiểu Đức tử ngươi lập tức đi truyền chỉ phái Mộ Dung Phong đến dọn dẹp Noãn Ngọc các.”

“Mẫu hậu, thời tiết như vậy người bảo làm sao dọn dẹp được?” Tư Mã Minh Lăng bất mãn phản đối, “Đợi hết mưa rồi hẵng bàn tới. Lá cây rơi dày như vậy, phía dưới hắn mọc lên rất nhiều rêu mốc. Phong nhi chỉ là một nữ tử nhu nhược, người làm thế không phải đang cố ý làm khó nàng sao? Nhuệ nhi, Mộ Dung Phong tuy là tội thần chi nữ nhưng việc Mộ Dung Thanh Lương làm cùng nàng có quan hệ gì. Người sao có thể lỗi chuyện đó ra trừng phạt nàng? Đã như vậy sao ngươi không ban nàng tội chết luôn đi.”

“Hoàng thúc, Uyển Lộ thấy người nói vậy không đúng rồi.” Mạnh Uyển Lộ xen ngang, “Nếu tổ mẫu và thái tử đều nói vậy, bọn họ tự nhiên có đạo lý của bọn họ. Mộ Dung Thanh Lương phạm tội tày trời như vậy, nữ nhi của hắn đương nhiên là cũng nên chịu phạt.”

Tư Mã Minh Lăng đến mi mắt cũng không nâng chỉ lạnh lùng đáp trả: “Nếu đã nói vậy dựa theo tổ huấn người cũng không được phép gả vào hoàng cung. Nhưng sau rốt lại được gả cho hoàng đế tương lai, ba ngày nữa sẽ đăng cơ làm hoàng thượng. Người còn muốn leo lên ngôi hậu sao người chẳng hỏi tổ mẫu người xem năm đó tiên hoàng đã nói những gì? Còn nữa, hai chữ hoàng thúc kia người có thể kêu sao!”

Mặt Mạnh Uyển Lộ đỏ ửng lên nhìn Tư Mã Nhuệ cầu cứu.

“Hoàng thúc, Uyển Lộ không cố ý, chỉ lỡ lời thôi. Nàng tuy là tiểu bối nhưng nay đã theo con cũng nên xưng hô theo con chứ.” Tư Mã Nhuệ mỉm cười giải thích.

Tư Mã Minh Lăng trầm mặt lạnh lùng, “Ta cùng mẫu hậu còn nhớ rất rõ lúc xảy ra chuyện này. Phụ hoàng từng nói không cho phép tỷ tỷ tái nhập cung, cũng không cho phép hậu nhân của nàng cùng người trong hoàng tộc có liên hệ gì, thậm chí cũng không cho phép tỷ đệ có tình nghĩa gì. Tư Mã Tĩnh Nghi chính là Tư Mã Tĩnh Nghi vĩnh viễn là người Mạnh phủ. Người lại dám cho phép cháu gái bà ta nhập cung, lại còn gả cho người đáng lẽ nàng phải gọi là thúc thúc, như vậy không phải đáng chê cười sao?”

Thái hậu cũng đỏ mặt tía tai, đều là sơ sót của bà, chỉ có thể sượng mặt oán hận nói: “Người không cần cố ý cùng ta đối nghịch. Ta là người nói được làm được.”

“Không phải là muốn ban tử cho Phong nhi sao?” Tư Mã Minh Lăng lạnh giọng, “Nếu đã vậy vì hoàng quyền mà hy sinh nàng chỉ bằng ban tử cho nàng đi. Sống như vậy còn không bằng chết cho sạch sẽ. Đã vậy nếu người không ban cho nàng cái chết, con sẽ ban cho nàng một đao, ít nhất nàng cũng được thanh tịnh.”

“Hoàng thúc, nghe ra người rất có hảo cảm với Mộ Dung Phong kia. Người không nghĩ xem vì sao con chán ghét nàng ta? Xem ra chú cháu ta cũng có lúc bất đồng quan điểm.” Tư Mã Nhuệ cười đùa, “Hôm qua gặp nàng quả thực dung nhan không tầm thường đáng tiếc trời sinh là một nữ tử tính tình không thuần khiết. Nếu không cũng thật đáng thương.”

“Ta nào biết vì sao.” Tư Mã Minh Lăng thở phì phì, «Không phải là ngươi trúng tà, chính ta mới là người trúng tà.»

150. Chương 150

Tư Mã Nhuệ sửng sốt, kinh ngạc nói: “Nhuệ nhi chỉ là cùng hoàng thúc đùa một chút, người vì sao tức giận thành bộ dáng như thế, nếu là người cảm thấy không ổn, vậy thì nói sau. Ai, Tiểu Đức tử đâu? Chẳng lẽ

là đã đi truyền chỉ rồi sao? Tiểu tử này đi đứng thật nhanh nhẹn lưu loát, tổ mẫu, không bằng thường cho con đi.”

“Nếu con thích, liền cho con.” Thái Hậu mỉm cười nói, không hề nhìn Tư Mã Minh Lăng, trong lòng có chút bất an, trước mắt Tư Mã Nhuệ như vậy, thật sự là không cần lo lắng Mộ Dung Phong sẽ lại được sủng ái, nhưng, cứ tiếp tục như thế, có lẽ chính theo như lời Tư Mã Minh Lăng, Mộ Dung Phong sẽ thực sự là sống không bằng chết, chính mình có phải hay không đã làm có chút quá mức? Nhưng nếu không như vậy, như thế nào giữ được thiên hạ của Đại Hưng vương triều đây?

Hoàng cung là nơi tàn nhẫn nhất, thật sự là không thích hợp cho nữ tử như Mộ Dung Phong sống, nàng rất đơn thuần, nơi này chỉ thích hợp cho nữ tử như Mạnh Uyển Lộ mà thôi.

Trời mưa không lớn cũng không nhỏ, Mộ Dung Phong cầm cái chổi, lẳng lặng quét dọn, quần áo trên người đã sớm ướt hết, nàng cũng mặc kệ, có đôi khi con người nếu bị ai đến một mức độ nhất định nào đó, biểu hiện chính là hoàn toàn thờ ơ.

Nhận được ý chỉ do Tiểu Đức tử truyền đến, nói là Tân hoàng sắp đăng cơ Tư Mã Nhuệ cùng Thái Hậu nương nương làm cho nàng dọn dẹp con đường đi đến Noãn Ngọc Các, nhưng lại là đội mưa mà dọn dẹp, lúc mới đầu thật đúng là nghĩ chính mình nghe lầm, sau lại thanh tỉnh, thế nhưng liền tiếp nhận. Cầm dụng cụ liền đi ra, hơn nữa còn không cho Xuân Liễu đi theo.

Tiểu Đức tử đối với phản ứng của nàng cơ hồ là trọn mắt há hốc mồm, làm gì có tần phi bị biếm nào có vẻ thờ ơ như nàng, thế nhưng không khóc không nháo không tranh cãi, nếu đã như vậy, thì liền cứ như vậy đi.

Nàng không chỉ là Mộ Dung Phong, mà còn là Bạch Mẫn, Bạch Mẫn tại thời đại kia là một cô gái hai mươi bảy tuổi, vừa mới qua sinh nhật thứ hai mươi tám, là một cô gái trưởng thành, có tư tưởng cùng phương thức làm việc của chính mình, tuy rằng linh hồn này hiện tại sống nhờ ở trên người một cô gái mười bảy tuổi, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tư tưởng của nàng vẫn đang có thể tự do cùng Bạch Mẫn tiếp xúc.

Nàng không biết đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng ở trong mắt Tư Mã Nhuệ rốt cuộc đã nhìn không thấy tình cảm ân ái trước kia nữa, nay lại nhìn nàng, thật giống như đang nhìn một người xa lạ. Nàng tự nhiên đau lòng, nhưng giấu lại cũng thực bình thường, hẳn là một Thái tử, một Hoàng thượng tương lai gánh vác vận mệnh của Đại Hưng vương triều, chính mình mắc phải tội danh tội thần chi nữ này, như thế nào có khả năng nhắc lại cảm tình, Hoàng Thượng bị trọng thương trong người nay vẫn đang nằm ở trên giường, cơ hồ như ngọn đèn lay lắt, chính là đang kéo dài sinh mệnh, lại nói tiếp, đây là mối cừu hận sát phụ, cho dù Tư Mã Nhuệ có yêu chính mình như thế nào, cũng không có khả năng coi tình yêu còn hơn tình thân, nếu đổi lại là chính mình, nói không chừng cũng sẽ như thế.

Nàng chỉ từ trong mắt Tư Mã Nhuệ nhìn thấy xa lạ cùng chán ghét.

Chỉ có thể như thế đi, ai bảo chính mình không nghe lời, Đoạn Chi Sơn tốt như vậy không thương, lại cố tình yêu thương một Tư Mã Nhuệ không thể nói lý như vậy, chính là nghĩ rằng, cho dù hẳn không hề yêu chính mình, chỉ cần có thể nhìn thấy được hẳn, vẫn là hạnh phúc.

Lão nhân gầy kia nói, nếu đi trở về, sẽ có một kiếp nạn, chỉ sợ là chính mình không thể kháng lại được, khó tránh khỏi hối hận. Muốn nói hai chữ hối hận, bây giờ còn thực sự là chưa nghĩ tới, nhưng kiếp số thì hình như là thật sự, tuy rằng Mộ Dung Thanh Lương tạo thành thương tổn lớn như thế cho nàng, nhưng trong lòng nàng cũng không hận hẳn, những gì hẳn làm, chỉ là vì thể tử cùng nữ nhi của chính mình, chỉ là vì muốn một cái công đạo, nếu chính mình dùng thân thể nữ nhi của người ta, như thế nào có khả năng không tiếp nhận đau khổ nên đến?

Lẳng lặng, đứng ở xa xa, dưới gốc cây, Tư Mã Nhuệ có chút kỳ quái nhìn nữ nhân cách đó không xa, im lặng dọn dẹp lá cây trên mặt đất, vẻ mặt có chút bi thương, cũng có chút sung sướng, làm cho trong lòng hẳn cảm thấy kì lạ, thật sự là kỳ quái, một nữ nhân như vậy, là người chính mình đã từng sủng ái sao? Tổ mẫu nói, nữ nhân này dùng các loại mưu kế dụ hoặc hẳn, chiếm được sủng ái của hẳn, giúp phụ thân của nàng thiếu chút nữa đã thành công, làm hại phụ vương cơ hồ là đánh mất tánh mạng.

Có chút kỳ quái, nữ nhân này thoạt nhìn không giống như là một nữ nhân biết dùng mị thuật.

Có lẽ trước kia nàng rất xinh đẹp, nhưng nay, bộ dáng có một chút mệt mỏi, nhưng nhìn vẫn là thoải mái, thân nhiên, làm cho trong lòng hắn có một loại kiên định không hiểu, giống như bất luận làm cho hắn chán ghét như thế nào, người này chỉ cần là tồn tại, là tốt rồi.

Ngẫm lại, cũng là buồn cười, vì cái gì lại đánh giá một nữ nhân chính mình chán ghét như vậy?

Quét rác đối với nữ nhân này mà nói, hình như là một chuyện phi thường thú vị, nàng làm thật chậm rãi, giống như đang hưởng thụ.

“Khụ!” Hắn nhẹ nhàng ho khan một tiếng, có ý nhắc nhở, một nữ nhân phạm vào sai như nàng, làm sao có thể nhận trừng phạt một cách tàn bạo như thế.

Mộ Dung Phong quay đầu, nhìn thấy Tư Mã Nhuệ, dường như đang thú vị nhìn chính mình, nàng khom người thi lễ, trong lòng thân nhiên nói: Là do ta chính mình tùy hứng, không nghe lời bạn bè khuyên, nhất định tin tưởng lãng tử có thể quay đầu, từ thật xa chạy tới nhìn chàng, thì ra không có gì hơn cái này, nếu như vậy, ta liền lễ phép đối đãi chàng, đến là muốn nhìn xem chàng phải xử trí ta như thế nào.

“Mộ Dung Phong gặp qua...” Mộ Dung Phong nghĩ rằng, phải xưng hô hắn như thế nào đây? Là Tứ thái tử hay là Hoàng Thượng tương lai? Do dự hơn nửa ngày, mới chậm rãi nói, “Mộ Dung Phong gặp qua ngài.”

“Ngài?” Tư Mã Nhuệ nhíu mày một chút, có chút khó hiểu hỏi, “Người đây là dùng cái loại xưng hô gì?”

Mộ Dung Phong ý không vui nói: “Vậy ngài nói ta phải xưng hô ngài như thế nào?”

“Lá gan không nhỏ, còn dám tự xưng ‘ta’. Ở trước mặt ta, người bất quá chỉ là một nô tài.” Tư Mã Nhuệ lạnh lùng nói.

Mộ Dung Phong nhìn Tư Mã Nhuệ, một ngày một đêm mỗi một này đã làm cho nàng không còn tư duy thanh tỉnh, thật giống như lúc nàng làm Bạch Mẫn, nàng thậm chí im lặng nghỉ ngơi, không bị người khác quấy rầy, Tư Mã Nhuệ này, nếu đã không thương nàng, vì sao còn muốn tra tấn nàng như thế. “Mộ Dung Phong muốn hỏi ngài, phải xưng hô ngài như thế nào? Tên của ngài Mộ Dung Phong không thể thẳng hô, ngài là Thái tử sắp đăng cơ, xưng hô Thái tử không ổn, xưng hô Hoàng thượng thì quá sớm, cho nên nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có ‘Ngài’ là thích hợp nhất. Phiền toái ngài nếu không có việc gì thì có thể đi nghỉ, ngài nếu nói Mộ Dung Phong dụ hoặc ngài, vậy ngài không nên đứng ở trước mặt Mộ Dung Phong, miễn cho lại khiến Mộ Dung Phong gánh vác tội danh thật to là dụ hoặc ngài.”

Tư Mã Nhuệ lẳng lẳng nhìn nữ nhân kêu Mộ Dung Phong ở trước mặt này, vẻ mặt mệt mỏi, trong ánh mắt còn cất giấu một chút u buồn cùng đau thương, lại dám cùng hắn giằng co như thế.

“Người thân là tội thần chi nữ, cũng dám dùng loại khẩu khí này cùng ta nói chuyện, khó trách tổ mẫu luôn luôn cảnh cáo ta phải cẩn thận đề phòng người.” Tư Mã Nhuệ trào phúng nói.

Đứng ở phía sau Tư Mã Nhuệ, Tiểu Đức tử lặng lẽ cúi đầu, trong lòng lo lắng cho Mộ Dung Phong, hắn biết Tư Mã Nhuệ hiện tại, uống xong dược của Lệ phi nương nương, ở Bình Dương cung ngủ một ngày, sau khi tỉnh lại liền khôi phục thành bộ dáng trước kia, trừ bỏ quên đi một đoạn thời gian cùng Mộ Dung Phong, những cái khác hắn đại khái đều còn nhớ rõ. Hiện tại, hắn căn bản không nhớ rõ Mộ Dung Phong là nữ nhân hắn yêu sâu đậm nhất.

151. Chương 151

“Mộ Dung Phong quả thật là tội thần chi nữ, điểm này Mộ Dung Phong không phủ nhận, Mộ Dung Phong cũng biết phụ thân phạm vào đại sai không thể tha thứ, nhưng mà, chẳng lẽ Hoàng Thượng vốn không có sai sao? Nếu không có hành vi của Hoàng Thượng lúc đó, làm sao tới bị kịch hiện tại?” Mộ Dung Phong lẳng lẳng nói, mưa từ trên mặt nàng chảy xuống, đôi mắt thâm thúy như biển.

Tư Mã Nhuệ nhíu mày một chút, lạnh lùng nói: “Muốn chết sao!”

Mộ Dung Phong thở dài, nam nhân thực vô tình, yêu chính là yêu, không thương chính là không thương, Tư Mã Nhuệ này thay đổi so với thời tiết còn nhanh hơn. Rốt cuộc ở Bình Dương cung đã xảy ra chuyện gì? Làm cho hắn đột nhiên trở nên lạnh khốc vô tình như thế.

Tư Mã Nhuệ nhìn vẻ mặt Mộ Dung Phong biểu tình không sao cả, cúi đầu tiếp tục công việc quét dọn của chính mình, dường như trước mặt không có hắn vậy. “Người nghĩ rằng ta sẽ không giết người?!”

“Tin tưởng, ngài nếu là giận, nhất định sẽ giết người trước mặt ngài này.” Mộ Dung Phong cũng không ngẩng đầu lên, đạm mạc nói, “Bất quá, nếu ngài đêm nay không giết, phiền toái ngài mang quốc sự của ngài đi, miễn cho đêm nay người trước mặt ngài này không thể ngủ được. Mộ Dung Phong cũng không muốn cả đêm đều ở chỗ này quét lá rụng, tối hôm qua đã phải thu thập dọn dẹp nguyên một đêm trắng, hôm nay rất muốn có thể ngủ một giấc thật ngon.”

“Nếu ta hiện tại sẽ giết người thì sao?” Tư Mã Nhuệ quả thực là dở khóc dở cười.

“Vậy thì hiện tại sẽ không quét.” Mộ Dung Phong ngẩng đầu lên lẳng lẳng nhìn, “Vấn đề đơn giản như vậy ngài cũng phải hỏi sao?”

Tư Mã Nhuệ lẳng lẳng nhìn nữ nhân trước mặt, nói không ra lời.

Tiểu Đức tử trong đầu giống như thực lo lắng, không biết Tư Mã Nhuệ sẽ làm ra chuyện gì, nếu thực sự giết Mộ Dung Phong, Mộ Dung Phong thật sự là rất đáng thương .

Nhìn theo Tư Mã Nhuệ tức giận vù vù rời đi, Mộ Dung Phong đột nhiên rơi lệ không ngừng, lời nói của lão nam nhân gây kia rõ ràng vang ở bên tai, “Nếu cô thật sự đi trở về, chỉ sợ còn có một kiếp, không biết cô phải ứng phó như thế nào, chỉ sợ tại cái thời điểm kia, cô muốn trở về cũng là không thể. Hiện tại có người yêu cô, nếu cô cùng với người này, kiếp này sẽ chung sống vui vẻ, vì cái gì nhất định phải trở lại cái địa phương kia, để cho cảm tình tra tấn thống khổ không chịu nổi? Nếu đến lúc đó người kia thay đổi tâm, cô phải làm như thế nào? người ở hiện tại này tuy rằng không phải là tốt nhất, nhưng đối với cô coi như là thiệt tình thực lòng, ngay cả có chút khúc mắc, so với việc trở về vẫn còn tốt hơn, nơi này tốt xấu còn có bằng hữu, tới nơi kia, nếu xảy ra chuyện, phải một mình chống đỡ, sợ là cô chống không được, chỉ sợ là phụ lại tấm lòng người kiếp này, lại trao lầm tình cho người nọ, làm gì như thế!”

Nàng đột nhiên phi thường tưởng niệm Đồng Vi Vi.

Không biết Đoạn Chi Sơn hiện tại như thế nào?

Nay gặp phải loại tình huống này, chính mình có thể chống đỡ được hay không? Đột nhiên, Tư Mã Nhuệ giống như thay đổi thành một người khác, chính mình phải làm như thế nào? Hiện tại không có bất luận người nào để có thể dựa vào cùng tin cậy, tất cả chuyện tình đều phải chính mình một người đối mặt, chính mình thật sự có thể tiếp tục kiên trì như thế sao?

Chính là, điều không bỏ xuống được vẫn đang là Tư Mã Nhuệ, sự kiên trì của Mạnh Uyển Lộ ngay lúc đó thế nhưng cũng sẽ phát sinh ở trên người chính mình, tình nguyện chịu ủy khuất như vậy, chỉ cần có thể nhìn thấy được hắn.

Lúc trở lại cái tiểu viện vô danh kia, đã là lúc hoàng hôn, một ngày chưa ăn chút gì, lại quét suốt một ngày đường, Mộ Dung Phong thật sự là vừa mệt vừa đói, ôm một đồng lớn trở về, là hoa hoa cỏ cỏ, ở ven đường thuận tay lấy về những loại chính nàng thích, có thể trồng ở trong sân.

“Tiểu thư, người đã trở lại.” Xuân Liễu vẻ mặt lo lắng cùng vui sướng nhận lấy.

“Dem những thứ này đặt ở một bên, ta vụng trộm lấy về đây, chờ ăn cơm xong, chúng ta cùng nhau trồng, đều là thực vật trân quý, không hiểu được Hoàng Thượng làm sao mà làm ra, trong kia đến còn rất nhiều, dọc theo đường đi này thế nhưng có rất nhiều hoa cỏ xinh đẹp so với bên trong Noãn Ngọc Các còn đẹp hơn.” Mộ Dung Phong mỉm cười, “Xuân Liễu, có nước ấm không, ta nghĩ muốn tắm rửa một cái, trên người bị nước mưa ngấm vào rất lạnh.”

“Tiểu thư, người phải chịu ủy khuất rồi.” Xuân Liễu nước mắt đều chảy đầy mặt.

“Nha đầu ngốc, em khóc cái gì.” Mộ Dung Phong nhẹ nhàng cười, nhìn chính mình trong gương, không có quần áo xinh đẹp, khuôn mặt còn có chút tiêu tụy, càng dễ dàng làm cho nàng nhớ tới Bạch Mẫn, nếu Mộ Dung Phong này làm không được, vậy rõ ràng lại làm Bạch Mẫn thì tốt lắm, thời đại này Mộ Dung Phong là nữ nhân cần dựa vào Tư Mã Nhuệ mới có thể sinh tồn, Bạch Mẫn thì khác, nàng là một cô gái độc lập

tự chủ, “Không cần lo lắng cho ta, giả như còn có một đoạn thời gian nữa Thái Hậu mới có thể nghĩ làm cho ta chết, như vậy trước khi ta chết phải sống thật vui vẻ mới tốt.”

Có người gõ cửa, đi đến, là một nha hoàn bên người Hoàng hậu nương nương, một chiếc xe ngựa nhỏ đứng ở cửa. “Mộ Dung cô nương, là Hoàng hậu nương nương sai chúng tôi đưa vài thứ lại đây, nói nơi này hẻo lánh, ngài chính mình phải cẩn thận.”

Mộ Dung Phong hơi hơi sưng sốt, có chút kỳ quái, Tư Mã Nhuệ đối với nàng như thế, ngược lại Hoàng hậu nương nương còn nhớ nàng, hòa khí nói: “Cảm tạ. Trời vẫn còn mưa, Mộ Dung Phong sẽ không giữ người nữa, trở về thay ta cảm ơn Hoàng hậu nương nương.”

Nha hoàn kia giao đồ xong liền im lặng ly khai. Nàng không phải một người lảm liến nhiều chuyện, chính là nghe theo chủ tử phân phó làm chuyện mà chính mình nên làm, Hoàng hậu nương nương phân phó nàng đem những thứ này đưa đến nơi này, lời nói dư thừa gì cũng chưa nói. Nàng tự nhiên cũng là im lặng làm xong xuôi sự tình liền rời đi, chuyện của Mộ Dung Phong và Tư Mã Nhuệ cùng nàng không quan hệ.

Dùng nước ấm tắm rửa sạch sẽ, đem thân mình tiến vào trong đệm chăn ấm áp, là chăn bông mới tốt nhất do Hoàng hậu đưa tới, biết nơi này hẻo lánh, ban đêm lạnh, cho nên cố ý đem đến, còn có hương vị bông mới mẻ, thân nhiên, ấm áp.

“Xuân Liễu, đi lên đi, chúng ta cùng nhau ngủ.” Mộ Dung Phong mỉm cười tiếp đón, “Hiện tại chúng ta có thể tuy hai mà một, chiếc giường này, đệm chăn này, chúng ta có thể cùng tâm sự, dù sao cũng không ai giám thị chúng ta hợp hay không hợp quy củ.”

Xuân Liễu hơi do dự một chút, cũng không cự tuyệt, hai người song song nằm ở trên giường, mang nặng tâm tư, lắng lắng nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ.

“Năm nay mưa có phải nhiều hơn so với năm rồi hay không?” Mộ Dung Phong nhẹ nhàng hỏi.

“Không khác biệt lắm, một năm có khoảng một nửa thời gian là trời mưa hoặc là tuyết rơi, mùa đông sẽ có tuyết rất lớn, mùa hè có mưa thường xuyên như vậy cũng thực bình thường.” Xuân Liễu cũng nhẹ giọng nói, nhìn ánh nến im lặng toát ra, “Tiểu thư, người thật sự là chịu ủy khuất.”

Mộ Dung Phong thân nhiên cười, nói: “Ta mệt mỏi, vừa mới uống bát cháo, tắm nước ấm, lúc này thế nhưng rất buồn ngủ, ta ngủ trước, em cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi, không hiểu được ngày mai lại sẽ lại sinh ra chuyện gì, còn phải chuẩn bị tinh thần ứng phó.”

“Vâng.” Xuân Liễu không nhắc lại, im lặng nhắm mắt lại.

Mộ Dung Phong khước mắt lặng lẽ chảy ra dòng lệ, từng giọt từng giọt rơi xuống ở trên gối, lại cố tình không để ý tới, từ từ nhắm hai mắt, nhẹ nhàng hô hấp, một tiếng một tiếng, đem thở dài cùng đau thương cứng rắn nuốt xuống.

Chỉ nghe thấy bên ngoài tiếng gió tiếng mưa rơi không ngừng, Mộ Dung Phong trong bóng đêm nhắm mắt lại, lắng lắng ngẩn người, nghe tiếng mưa gió bên ngoài.

152. Chương 152

Trời vừa hừng sáng thái hậu đã bị Tiểu Đức Tử của Hợp Ý Uyển đánh thức. Hắn là thái giám bên cạnh Tư Mã Nhuệ, vừa thấy thái hậu về mặt vô cùng kinh hoảng mà tấu lên: “Thái hậu nương nương, thái tử gia có chút không ổn.”

Thái hậu nương nương liếc hắn một cái ra chiều khiển trách: “Có chuyện gì? Mới sáng sớm đã hoảng hốt như vậy muốn dọa chết ta sao? Cũng không phải mới vào cung ngày một ngày hai, sao lại không biết một chút phép tắc nào thế này?!”

“Là vì thái tử gia, ngài ấy đột nhiên cảm thấy không thoải mái ạ.” Tiểu Đức Tử cúi đầu nhỏ giọng bẩm báo. “Đã rất nhiều ngày ngài ấy cảm thấy không khỏe nên đã không triệu thái tử phi thị tẩm. Tối hôm qua ngài ấy cho truyền thái tử phi, đột nhiên lại cảm thấy khó ở. Mới đầu còn tưởng vì chuyện đăng cơ mệt mỏi nhưng càng về sau lại càng không thoải mái. Tiểu Đức Tử vội bẩm báo với thái hậu người xem có nên

thỉnh Lệ phi nhờ Lệ phi xem qua một chút không? Phủ thái y bảo rằng không nhìn ra có chỗ nào không ổn. Ngày mai là ngày đăng cơ rồi, người nói làm thế nào mới phải?”

Thái hậu sững sốt, “Bệnh gì mà đến cả phủ thái y cũng nhìn không ra?”

“Là, là,” Tiểu Đức Tử áp ứng, “Những thứ khác đều không sao, chỉ là thái tử gia cùng thái tử phi chỉ cần có tiếp xúc da thịt sẽ, sẽ — thực không thoải mái.”

“Lệ phi đang ở đâu?” Thái hậu hỏi.

“Đang bị giam lỏng trong cung Lệ phi ạ. Chỉ chờ ca ca nàng ấy rời khỏi liền ban tử cho nàng.” Tiểu Đức Tử nhỏ giọng đáp, “Đây là ý chỉ của thái hậu nương nương.”

“Truyền Lệ phi tới cho ta.” Thái hậu ra lệnh.

Tiểu Đức Tử lập tức xoay người rời đi.

Lệ phi lẳng lặng tiến vào, vẻ mặt lạnh băng. Gặp thái hậu liền thi lễ, « Thái hậu nương nương. Người có thời gian rảnh rồi tìm Lệ phi nói chuyện sao ? »

« Người rốt cuộc đã cho Nhuệ nhi uống loại thuốc gì ? » Thái hậu tức giận hỏi.

« Đương nhiên là thuốc làm cho hẩn quên đi Mộ Dung Phong. Có gì không đúng sao ? » Lệ phi lẳng lặng nhìn thái hậu, « Hẩn vẫn không quên được Mộ Dung Phong sao ? »

« Hẩn đúng là đã quên mất Mộ Dung Phong nhưng sáng nay Tiểu Đức Tử nói Nhuệ Nhi chỉ cần gần gũi với Mạnh Uyển Lộ liền có cảm giác khó ở. Chuyện này là sao ? » Thái hậu oán hận chất vấn.

Lệ phi thở dài nhẹ nhàng nói : « Thái hậu nương nương, người nói ta cho hẩn uống thuốc để quên đi Mộ Dung Phong không nói ta cho thuốc để hẩn yêu Mạnh Uyển Lộ. Trong thuốc kia có lẫn với máu của Mộ Dung Phong làm cho Tư Mã Nhuệ quên đi Mộ Dung Phong. Tuy nhiên, nội trong một năm nếu hẩn gần gũi da thịt với nữ nhân khác hẩn sẽ có cảm giác khó ở. Nói chung, đây chính là một loại tác dụng phụ của thuốc. Trên thế gian nào có loại thuốc vong tình không trả giá đại giới chứ. Trước lúc hẩn hôn mê không phải người từng nói bất cứ giá nào chỉ cần hẩn quên được Mộ Dung Phong nay sá gì không đợi một năm. Sau một năm, hẩn muốn triệu nữ nhân nào lập tức có nữ nhân đó. »

Thái hậu nhìn Lệ phi trong lòng có chút hoài nghi nhưng sắc mặt Lệ phi bình tĩnh như nước nhìn không ra có chỗ nào không ổn, « Nếu người lừa ta, bị ta phát hiện ra ta nhất định không tha cho người. »

Lệ phi cúi đầu, « Lệ phi nào dám lớn gan đùa giỡn với thái hậu nương nương. Người yên tâm. Sau một năm hẩn không chỉ không nhớ nổi Mộ Dung Phong là ai còn có thể có rất nhiều nữ nhân, sinh rất nhiều tiểu bảo bối. Sẽ giống như Mộ Dung Phong chưa từng xuất hiện. »

Thái hậu xuất thần đến nửa ngày cũng không hé miệng nói một câu.

« Ngày mai Nhuệ nhi đăng cơ. » Thái hậu khẽ thở dài, ngồi đối diện hoàng hậu, « Đã nói thật sự Phong nhi chịu nhiều thiệt thòi. Nếu phụ thân nó không đẩy sự tình đến nước này, ta đã đáp ứng cho hai đứa chúng nó rời khỏi hoàng cung sống tiêu dao bên ngoài. Nhưng nay chuyện đã rồi ta không thể nào buông tay Nhuệ nhi, buông tay với cục diện Đại Hưng. Nghĩ đi nghĩ lại chỉ có mình Nhuệ nhi là làm được. Triết nhi trời sinh tính cẩn trọng quá mức, một số việc dây dưa không dứt ra được không thích hợp làm quân vương. Cường nhi tâm tính ngoan độc lại chuyên chế, không được lòng người, thân thể nay lại tàn phế không thể trị vì thiên hạ. Thanh nhi văn nhược thư sinh, đọc đủ thứ thi thư nhưng không đủ giáo hoạt, cho dù có làm hoàng thượng cũng chỉ tạo ra một đám quân thần vô dụng. Chỉ có Nhuệ nhi tuy rằng có vẻ bất hảo nhưng kỳ thực lại thông minh cơ trí tối thích hợp với vị trí hoàng đế Đại Hưng cao cao tại thượng. Luận về trí tuệ lẫn mưu lược hẩn không dưới cơ phụ thân hẩn cùng Minh Lăng. Hẩn lại trẻ tuổi cũng không lãng mạn quá mức như Minh Lăng. »

Hoàng hậu khẽ thở dài không đáp. Trong lòng bà đang thương tiếc cho Mộ Dung Phong. Một tiểu cô nương hiểu chuyện như vậy gặp sự tình này còn bị biếm tới lãnh cung vô danh. Vậy mà, nàng không khóc không nháo, không tranh không sảo chỉ im lặng như thể không có chuyện gì. Chỉ có một nha đầu Xuân Liễu bên cạnh hai người nương tựa vào nhau sống qua ngày.

Nếu như một ngày kia, Tư Mã Nhuệ nhớ ra mọi chuyện hắn sẽ hận chết tổ mẫu. Cá tính Tư Mã Nhuệ vốn không giống người thường nay quên mất Mộ Dung Phong lại trở lại bộ dáng bất hảo, lãnh khốc ngày xưa...

“Nha đầu Lê phi này thật phải đề phòng. Thái tử Ô Mông quốc hiện còn chưa đi. Nếu đi rồi, ta vốn muốn ban tử cho nàng nhưng nay xem ra nếu nàng chết rồi Nhuệ nhi xảy ra vấn đề gì làm sao giải quyết được. Hơn nữa, ta sợ thực sự nàng đã động chân động tay vào thuốc. Nếu xảy ra chuyện, trừ nàng ra có lẽ không ai có thể giải trừ được.” Thái hậu chậm rãi nói biểu tình thoát nhìn có chút lo lắng, “Nếu nàng ta thực sự động tay động chân mà chúng ta không biết, hoàng hậu – ta biết con không tình nguyện nhưng trước mặt Nhuệ nhi con tuyệt đối không được đề cập tới chuyện của Mộ Dung Phong. Nếu có điều gì khiến hắn nhớ lại với tính cách của Nhuệ nhi hắn sẽ bỏ của chạy lấy người. Đại Hưng không thể xảy ra chuyện. Vì tiền đồ Đại Hưng chúng ta chỉ có thể hy sinh Mộ Dung Phong mà thôi!”

Hoàng hậu thở dài hoảng hốt. Nữ tử kia Nhuệ nhi có thể quên được sao? Nữ tử thanh tú đáng yêu như vậy làm sao ngăn Nhuệ nhi không nghĩ tới được!

“Cho truyền Nhuệ nhi cùng Mạnh Uyển Lộ đến đây. Bảo bọn họ ta có việc cần nói.” Thái hậu sắc mặt không đổi phân phó thái giám bên cạnh. Tiểu Đức Tử đi rồi liền thay thế một người mới là Tiểu An Tử, nguyên bản là người có thể tin được, chỉ là không có được sự linh hoạt của Tiểu Đức Tử.

Hoàng hậu nhìn thái hậu nhỏ nhẹ đáp: “Xem ra hiện tại chỉ có thể khiến hai đứa chúng nó không thân mật tiếp xúc. Mặt khác, hoàng đế cũng kiên quyết phản đối không cho Mạnh cô nương làm hoàng hậu. Di huấn của tiên hoàng vẫn còn đó, nếu thực sự cho Mạnh cô nương làm hoàng hậu chẳng khác nào cho phép Mạnh lão phu nhân tiến cung. Đây chính là việc tiên hoàng cấm đoán.”

“Đều do Hoàng thượng rồi hơi, bắt Nhuệ nhi thú Mạnh Uyển Lộ. Tổ mẫu của nàng thực khó chịu. Nếu không cho Mạnh Uyển Lộ làm hoàng hậu, bà ta nhất định sẽ nháo nhào cả hoàng cung lên.” Thái hậu oán hận nói, “Nguyên là một hoàng thượng anh minh, nay sao lại gây ra chuyện thế này!”

153. Chương 153

Hoàng hậu khẽ chau mày: “Việc khó nhất bây giờ là Nhuệ nhi thực sự nghĩ hắn thích Mạnh cô nương. Tính cách hắn mạnh mẽ như vậy khó trách hắn cũng không nhận ra người hắn thích là ai. Nói không chừng Nhuệ nhi thực sự nghĩ rằng người hắn thích là nữ tử này. Dù sao trước lúc Phong nhi xuất hiện hắn quả thực sẽ không đụng đến nữ tử giống Phong nhi. Nếu như hắn thực sự có tình cảm sợ rằng chúng ta chỉ có thể đáp ứng hắn mà thôi.”

Thái hậu thở dài: “Quả thực lúc ấy cũng quá gấp gáp đi. Quốc không thể một ngày không có vua, chỉ có thể tuyển người què làm tướng quân thôi. Lúc ấy chỉ có mình Mạnh Uyển Lộ là dùng được. Tuy rằng không thực hợp ý ta nhưng dù sao cũng là người của hoàng thất có thể du di đôi chút.”

Tiểu An Tử tiến đến, một thái giám mi thanh mục tú nhẹ giọng ngượng ngùng bẩm báo thái hậu: “Thái hậu nương nương, thái tử gia và thái tử phi đã đến rồi ạ.”

“Truyền chúng nó vào đây.” Thái hậu nhìn thoáng qua hoàng hậu lấy lại vẻ bình tĩnh thường ngày.

“Tổ mẫu mới sáng sớm người tìm chúng con có việc gì ạ?” Cảm xúc Tư Mã Nhuệ hiện tại không tốt chút nào. Trên mặt hắn thậm chí còn hiện rõ ràng hắn đang tức giận. Hắn cao hứng sao nổi khi tiếp xúc gần gũi với nữ nhân liền thấy khó ở. Trước đây nào có chuyện này. Mấy ngày trước còn nghĩ thân thể không khỏe là do mệt nhọc quá độ. Chuyện Mộ Dung Thanh Lương rời chuyện đăng cơ khiến hắn bận tới mất mấy ngày liền không thể truyền phi tần nào. Tối hôm qua khó khăn lắm mới có chút thời gian rảnh. Không ngờ vừa chạm tới nữ nhân liền toàn thân vô lực, hô hấp không thông, đầu đau như búa bổ, hắn muốn mà không làm được chút nào chỉ thấy thật khó chịu. Vậy mà vừa rời khỏi người Mạnh Uyển Lộ lại không còn chút cảm giác đau đớn mỗi mệt nào. Thật kỳ quái. Chẳng lẽ loại chuyện này cũng xảy ra xung khắc sao? Thật hoài nghi trước đây hắn làm sao sủng ái được nữ tử này?

“Tổ mẫu nghe Tiểu Đức Tử nói tối qua con không khỏe. Sáng nay đã đỡ chút nào chưa?” Thái hậu hơi ngáp ngừng, nhìn Tư Mã Nhuệ có thể thấy ngay được hắn đang cực kỳ không vui. Tính cách hắn không giống với hoàng thượng hay Tư Mã Triết, hắn đã không vui thì chớ có động vào.

“Nô tài kia cũng thật lắm miệng con chỉ hơi mệt một chút thôi.” Tư Mã Nhuệ dĩ nhiên sẽ không thừa nhận hắn bất lực trong chuyện nam nữ, chỉ có thể nói qua loa giữ gìn mặt mũi.

“Tổ mẫu phái người đến nhìn qua cho hai con một chút nhé? Hai con lúc này cũng không nên quần quýt cạnh nhau nhiều quá. Qua thời điểm này rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Thái hậu ngần ngại nói: “Uyển Lộ, trong khoảng thời gian này trong cung xảy ra nhiều chuyện rối ren, Nhuệ nhi thực sự rất vất vả, con cũng không nên suốt ngày quần lầy hắn để hắn nghỉ ngơi yên ổn vài ngày đi.”

Mạnh Uyển Lộ cúi đầu không đáp.

Thái hậu mắt hững hờ lạnh nhạt vấn: “Thế nào ta nói nghe không lọt tai sao? Hiện tại ngươi tuy là phi tử của Nhuệ nhi nhưng vì chuyện của tổ mẫu ngươi làm được hoàng hậu hay không còn là chuyện khó nói. Hiện tại ngươi đã không muốn nghe lời ta nói, nếu thực sự có một ngày ngươi trở thành hoàng hậu phải chăng hậu cung của ngươi đến ta cũng không muốn dung sao?”

“Không phải. Chỉ là Uyển Lộ đang cảm thấy khó hiểu. Vì sao thời điểm thái tử gia sủng ái Uyển Lộ lại xảy ra loại chuyện này?” Mạnh Uyển Lộ cương ngạnh đáp, “Uyển Lộ không cần hư danh. Thứ Uyển Lộ cần là trái tim của thái tử gia. Trước đây hắn toàn tâm toàn ý với Mộ Dung Phong thế nào nay Uyển Lộ cũng muốn hắn toàn tâm toàn ý như vậy với Uyển Lộ!”

Thái hậu sững sốt, “Loại chuyện gì cơ? Không phải mấy ngày nay trong cung xảy ra quá nhiều chuyện, Nhuệ nhi có chút mệt mỏi nên không thể cho ngươi thị tẩm thôi sao? Ngươi sao dám oán hận như vậy? Còn dám chỉ trích ta.”

“Uyển Lộ cũng không phải lần đầu tiên thân mật với thái tử gia. Trước kia không hề có chuyện này nay sao lại thành ra thế này?” Mạnh Uyển Lộ trầm giọng, “Thứ Uyển Lộ cần không phải hư danh, xin người ban cho Uyển Lộ một cái công đạo.”

“Ngươi thực không hổ là cháu gái của Tư Mã Tĩnh Nghi. Quả thực chính là bộ dạng của tổ mẫu ngươi năm đó. Nay ngươi đã là phi tử của Nhuệ nhi, nhưng cũng chưa đến phiên ngươi định đoạt. Ngươi muốn đòi công đạo sau này ta sẽ cho ngươi một cái công đạo!” Thái hậu tức giận quát.

“Đủ rồi, Uyển Lộ.” Tư Mã Nhuệ một bên ngắt lời, “Mới sáng sớm đã gây chuyện rồi. Thật chẳng hiểu chuyện gì cả. Nàng biết mà vẫn cố tình nhắc đến sao? Không biết giờ người tổ mẫu không muốn nhắc đến nhất là Mộ Dung Phong sao? Nếu không phải người của Mộ Dung gia làm loạn sao có cục diện hỗn loạn hôm nay?”

“Được rồi, các người lui xuống hết đi. Đừng ở đây chọc giận ai da thêm nữa. Ngày mai đăng cơ rồi, người cũng chuẩn bị tốt một chút.” Thái hậu không chút kiên nhẫn phát tay tức giận, “Có chuyện gì các người về nhà đóng cửa bảo nhau, đừng làm loạn trước mặt ai da!”

Mạnh Uyển Lộ chực nói gì lại bị cái liếc mắt của Tư Mã Nhuệ làm cho ngậm miệng trở lại, yên lặng nổi gót Tư Mã Nhuệ đi ra.

“Trong cung lúc này lắm chuyện thị phi. Nàng tính tình thẳng thắn nhưng có chuyện gì lựa lời mà nói không được sao? Còn dám cùng tổ mẫu cãi cọ. Xem tính cách của nàng sau này làm sao thành mẫu nghi thiên hạ?” Tư Mã Nhuệ tức giận, “Mấy ngày này ta có chút mệt mỏi, qua giai đoạn này rồi nói tiếp. Nếu nàng muốn lưu lại Hợp Ý Uyển thì cứ lưu lại. Không thích thì có thể hồi phủ thái tử. Đợi ta xong việc rồi bàn tiếp.”

“Chàng ở đâu Uyển Lộ theo đó.” Mạnh Uyển Lộ nhìn Tư Mã Nhuệ nhu thuận đáp. Trong lòng thì rằng nhất định phải chiếm được trái tim của nam nhân này. Tuy rằng nàng không biết vì sao đột nhiên Tư Mã Nhuệ lại yêu thương nàng nhưng trong lòng vẫn không buông xuống được. Hắn thực sự vì chuyện của Mộ Dung Thanh Lương mà chán ghét Mộ Dung Phong sao?

“Được rồi. Tùy nàng đi.” Tư Mã Nhuệ mỉm cười. Kỳ thực tính cách mạnh mẽ của Mạnh Uyển Lộ khiến hắn có cảm giác hứng thú mới mẻ. “Trước đây ta thực sự sủng ái người có tên Mộ Dung Phong kia sao? Nàng lại còn để ý như vậy?”

“Chàng không nhớ sao?” Mạnh Uyển Lộ hơi bối rối, “Xem ra thực sự chàng bị chuyện của Mộ Dung Thanh Lương làm cho hồ đồ rồi. Ta cũng không muốn nhắc đến chuyện này nữa. Nay chàng không thích nàng ta nữa còn hỏi chuyện trước đây làm gì.”

Hoàng hôn dần buông sắc trời trở nên tối tăm. Gió nhẹ bốn phía tĩnh lặng không một tiếng động.

Tư Mã Minh Lăng lặng lẽ tiến vào lãnh cung vô danh. Hắn là đệ đệ của hoàng thượng tính ra là hoàng thúc của Mộ Dung Phong vốn không thể ra vào nơi này thường xuyên nhưng hắn lo lắng đến không chịu nổi. Cũng may nơi này hẻo lánh ít người lui tới.

Điều làm hắn kinh ngạc là tấm biển treo trước cửa, chỉ đơn giản ba chữ vô cùng xinh đẹp “Mẫn Phong cư”. Hẳn đây là chữ của Mộ Dung Phong, lưu sướng, đẹp dễ, phải nói là đẹp vô cùng, lộ ra thứ khí khái khiến người ta có cảm giác chói mắt. Tuy chỉ là một khối gỗ chữ nhật bình thường, chữ khắc cũng không thực sự hoàn mỹ, có chút thô ráp nhưng lại khiến người ta có cảm giác không phải là vật cỗi trần mà khiến lòng người thư sướng.

Cửa là ai đã sửa. Không phải trong lãnh cung này không có bất cứ nô tài hay lính gác nào sao?

Biển là ai khắc? Là ai đã treo lên?

Nơi này không phải chỉ có Mộ Dung Phong cùng Xuân Liễu chủ tớ hai người thôi sao? Nhưng bọn họ không phải đều là nữ nhi sao?

154. Chương 154: Chương 154

“Ngài có phải đang cảm thấy rất kỳ quái hay không?” Có người ở phía sau hắn đột nhiên mở miệng, khiến Tư Mã Minh Lăng hoảng sợ, quay đầu lại, là Lệ phi đang lặng lẽ nhìn hắn.

“Đúng vậy, phi thường kỳ quái.” Tư Mã Minh Lăng lẳng lặng trả lời, vừa rồi thất thần, nên không chú ý tới có người tới gần hắn, cũng là do ý vào là ở trong hoàng cung, không ai dám gây bất lợi gì cho hắn, nếu không, như thế nào lại có khả năng có người đi tới bên người mà hắn cũng không biết, hơn nữa đối phương căn bản không phải một người biết võ công, chỉ là một phi tử tuổi còn trẻ của Hoàng Thượng.

“Cửa này là Mộ Dung Phong chính mình tu kiến, biển này cũng là chính nàng treo lên, chính ta cũng không dám tin tưởng, nàng bất quá chỉ là một thiên kim tiểu thư, như thế nào có thể chính mình tự làm những việc nặng như thế, hơn nữa làm thật yên tâm thoải mái.” Lệ phi mỉm cười, “Nay ta rốt cục đã hiểu được, vì sao Tư Mã Nhuệ yêu nàng sâu vô cùng, bởi vì, nàng là một người sống chân thật, không giống chúng ta sống ở trong một loại hình thức, nàng là tự do, mới mẻ, xinh đẹp, làm cho người ta tâm động.”

Tư Mã Minh Lăng sửng sốt, lẳng lặng nhìn Lệ phi.

“Kỳ thật, ta cũng yêu Tư Mã Nhuệ, chính là, vì Ô Mông quốc, ta không thể không gả cho Hoàng Thượng, nay thời gian của Hoàng Thượng không còn nhiều lắm, ta coi như là đã hoàn thành sứ mệnh của ta, nghĩ đến nhìn xem Mộ Dung Phong, nguyên tưởng rằng nàng sẽ tuyệt vọng, sẽ thống khổ, sẽ bị thương tâm, thậm chí sẽ tìm cái chết, nhưng...” Lệ phi dừng một chút, nói, “Nàng làm cho ta nhìn với cặp mắt khác xưa!”

Tư Mã Minh Lăng không tiếng động, nhìn Lệ phi, nghe nàng nói.

Xem ánh trăng dần dần mờ lung, hoàng hôn dần dần bao phủ bốn phía.

“Nơi này là địa phương đã nhiều năm không có người lui tới, trước đây là dùng để giam lỏng một tần phi đã phạm sai lầm, lúc ấy tu kiến nơi này, sợ nàng đào tẩu, cho nên cố ý xây phi thường rắn chắc, toàn bộ chỉ dùng đá tảng mà xây, cũng bởi vậy, trải qua nhiều năm tháng như thế, cũng không bị hư hỏng hoặc tổn hại gì, chính là đây cỏ dại cùng có không ít con chuột, hơn nữa cây cối đều khô cằn, là cái địa phương làm cho người ta nhìn thấy liền hoảng hốt.” Tư Mã Minh Lăng im lặng nhìn Lệ phi, khẩu khí thản nhiên, ngữ khí chậm rãi, nói, “Lúc đầu biết nàng bị đưa đến nơi này, thật sự là lo lắng nàng sẽ chống đỡ không được, đổi

lại bất luận là kẻ nào, cho dù là một nam tử, đối mặt với biến cố như thế, chỉ sợ cũng phải khóc rống một hồi không biết làm sao, có lẽ phải vài ngày mới có thể tỉnh táo lại, nhưng nàng lại hoàn toàn bất đồng.”

“Kỳ thật không bằng giết nàng, làm cho nàng ra đi im lặng cũng tốt hơn làm cho nàng biết Tư Mã Nhuệ thay đổi tâm đối với nàng, ngay cả không phải là Tư Mã Nhuệ chính mình tình nguyện, nhưng sự thật trọng yếu là, Tư Mã Nhuệ đã hoàn toàn không còn nhớ rõ nàng.” Lệ phi ưu thương cúi đầu, “Thái hậu là một nữ nhân tâm kế thâm trầm, sống tại trong hoàng cung này đã lâu, có đôi khi phải lãnh khốc hơn so với người thường, cho dù là vì tương lai của Đại Hưng vương triều mà hy sinh Mộ Dung Phong, cũng làm cho người ta không đành lòng.”

“Chẳng lẽ được của người không có giải được sao?” Tư Mã Minh Lăng có chút cấp bách hỏi.

“Không có, loại vong tình được này thật giống như người sau khi chết uống Mạnh bà thang, chỉ cần uống xong, thì không thể có loại được nào có thể giải.” Lệ phi lắc đầu, thản nhiên nói, “Thái hậu không phải đồ ngốc, bà biết ta tuyệt đối sẽ không lừa bà, bởi vì Ô Mông quốc kỳ thật còn nằm trong lòng bàn tay Đại Hưng vương triều, nếu ta làm sai cái gì, chỉ biết sẽ liên lụy đến an nguy của Ô Mông quốc ta.”

Tư Mã Minh Lăng có chút uể oải, không biết nói cái gì mới tốt.

Lệ phi lại nhẹ nhàng cười, hàm chứa lệ nói: “Nhưng ta còn động tay động chân, chính là ở trong được dễ vào máu của Mộ Dung Phong, nếu Tư Mã Nhuệ ở trong thời gian một năm phản bội Mộ Dung Phong, sủng ái một nữ tử khác, đều sẽ thống khổ không chịu nổi, hơn nữa căn bản không thể hoàn thành việc của một nam tử. Nhưng là, thời gian lại chỉ có một năm, không biết trong thời gian một năm này, có thể hay không có gì phát sinh, bởi vì Tư Mã Nhuệ quên Mộ Dung Phong không sai. Nhưng cũng không cho thấy hẳn không thể lại yêu thương nàng nếu bọn họ thật sự hữu duyên, còn nếu là vô duyên, cũng chỉ có thể tự sinh tự diệt.”

“Người nói là, có thể cho Tư Mã Nhuệ lại yêu thương Mộ Dung Phong?” Tư Mã Minh Lăng nhân tình sáng lên, hưng phấn hỏi, nhưng ngay lập tức lại ảm đạm xuống, “Người không biết, Nhuệ nhi là người khác hẳn với người thường, nếu hẳn tin tưởng chính mình không thương Phong nhi, liền tuyệt sẽ không lại yêu thương nàng, bởi vì hẳn hiện tại tin tưởng, hết thảy tất cả trước mắt đều là do Mộ Dung Thanh Lương dựng lên, mà, Mộ Dung Phong chính là một trong số đó, nếu không có nàng, có lẽ hẳn có thể tránh cho chuyện xảy ra.”

“Hết thảy chỉ có thể mặc cho số phận.” Lệ phi thở dài, bất đắc dĩ nói, “Ta có thể làm chỉ có như thế, nếu là hơn, cãi lời Thái hậu, chỉ sợ là ngược lại càng không xong. Thái hậu nếu biết ta làm theo là giả, có lẽ sẽ giết Mộ Dung Phong, cho nên, nếu muốn làm cho nàng sống sót, mọi người chỉ có thể giữ kín miệng, xem số mệnh của nàng như thế nào.”

“Có thể thế này không, người dùng được làm cho nàng ngắt đi, ta lặng lẽ dẫn nàng đi ra ngoài, có lẽ có thể cứu nàng một mạng?” Tư Mã Minh Lăng nhẹ giọng hỏi, “Nếu mẫu hậu biết nàng đã chết, cũng sẽ không còn lo lắng Nhuệ nhi sẽ tình cũ nổi lại, cũng sẽ không lại xem Phong nhi là một uy hiếp lớn nữa.”

Lệ phi lắc đầu, quả quyết cự tuyệt nói: “Vây càng không được, nếu ngài dẫn theo nàng thoát đi hoàng cung, quả thật là cứu nàng một mạng, nhưng, lại chặt đứt tất cả hy vọng nàng cùng Tư Mã Nhuệ hợp lại, Tư Mã Nhuệ ngày mai sẽ đăng cơ, thành Hoàng Thượng, như thế nào có khả năng rời đi ra ngoài hoàng cung? Mộ Dung Phong sau khi giả chết, phải làm như thế nào để thấy được Tư Mã Nhuệ? Hơn nữa, rời đi Tư Mã Nhuệ, ngài còn không bằng giết nàng đi. Ta cảm thấy chúng ta không cần vì nàng lo lắng, nàng có thể thản nhiên đối mặt với tình trạng trước mắt như thế, đã nói lên trong lòng nàng cũng còn có đủ sức chống đỡ, dù sao, Tư Mã Nhuệ đã quên nàng, nhưng nàng không có quên Tư Mã Nhuệ.”

Tư Mã Minh Lăng có chút bi thương, nhìn mặt trời dần dần hạ xuống, lãnh cung lạnh lùng kia, mơ hồ đã có ánh nền toát ra.

“Ta đã vụng trộm tới vài lần, bắt đầu từ ngày nàng đến đây, mới ba ngày ngắn ngủn, lại làm cho địa phương này thay đổi bộ dáng, chẳng lẽ ngài không có phát hiện sao?” Lệ phi im lặng nói, “Ngài xem bên ngoài đình viện này có còn cỏ dại không? Vách tường này toàn bộ đã dùng nước rửa qua, chủ tớ hai người vừa nói vừa cười, bận rộn, căn bản không giống như là người bị nhốt tại lãnh cung. Các nàng chính mình tu kiến cửa thật tốt, đóng cửa lại. Chính ngài cũng thấy được, ngày đầu tiên đến đây, nàng liền đem toàn bộ cỏ dại cùng cây khô, cùng với lũ chuột trong đình viện hết thảy đều xử lý, cũng thật khó tin nàng có thể

nghĩ ra chủ ý này. Ta tuy rằng không có đi vào, nhưng ta có thể tưởng tượng ra được, là người thú vị như Mộ Dung Phong, bên trong nhất định sẽ không tồi.”

“Biển này cũng chính là do nàng làm sao?” Tư Mã Minh Lăng hoài nghi hỏi.

155. Chương 155

“Trừ bỏ nàng còn có thể là người khác sao?” Lệ phi mỉm cười, “Nói ra, nàng thật sự là người thú vị, cảnh ngộ như vậy nhưng vẫn còn nhàn hạ thoải mái như thế, ta xem nàng chính mình bắc ghế tự treo biển, thật là thú vị, thiếu chút nữa nhện không được đã tiến lên giúp nàng. Chính là, vì giúp các nàng, trước mắt ta chỉ có thể làm quần chúng, đưa chút gì đó các nàng cần, làm cho các nàng vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt mới là quan trọng nhất. Ta biết, người của Hoàng hậu nương nương từng đã tới, đưa tới rất nhiều nhu yếu phẩm, bất luận như thế nào, bất luận Mộ Dung Thanh Lương đã làm gì, người vô tội nhất chính là Mộ Dung Phong, nếu nàng biết phụ thân của mình sẽ có hành vi như thế, nhất định sẽ ngăn cản. Hơn nữa, có một số việc làm sao nói được là đúng hay là sai? Nếu không có Hoàng Thượng từ giữa nhiều chuyện sắc lập Mộ Dung Tuyết làm Tuyết phi, Mộ Dung phu nhân làm sao lại tự sát, Mộ Dung Thanh Lương làm sao lại mưu đồ bất chính? Làm hại bốn nữ nhi của chính mình, một bị thương, một chết, một xuất gia, một vào lãnh cung. Ngược lại là Hoàng Thượng, giống như người không có việc gì. Không chỉ có Mộ Dung Phong đáng thương, Mộ Dung Tuyết lại càng đáng thương, nếu lại nói tiếp, nàng thật sự là đáng thương, kỳ thật nàng đối với Hoàng Thượng thật sự là toàn tâm toàn ý, cuối cùng lại phát hiện chính mình thành tấm mộc của Hoàng Thượng, lúc xuất hiện nguy hiểm, Hoàng Thượng thế nhưng đã trực tiếp kéo nàng ngăn trở chủ thủ đâm tới, thật sự là làm cho người ta trái tim băng giá. Nay, Mộ Dung Tuyết đã chết, đến thật sự là đã không có ưu phiền.”

“Người đã nghĩ hiểu được rất nhiều.” Tư Mã Minh Lăng nhin không được cười cười, nói.

“Không phải ta nghĩ hiểu được, mà là ta xem hiểu được. Mộ Dung Phong từng khuyên nhủ Mộ Dung Tuyết, khuyên nàng tự giải quyết cho tốt, kỳ thật, ba người tỷ tỷ của Mộ Dung Tuyết chỉ có Mộ Dung Phong biết Mộ Dung Tuyết là thật lòng thích Hoàng Thượng, cho nên chỉ khuyên nàng phải quý trọng chính mình, cũng không nói nàng có gì không phải. Ngài cho rằng ta cùng Mộ Dung Tuyết thật sự là tình địch tranh giành tình nhân sao?” Lệ phi cũng cười cười, nói, “Kỳ thật chúng ta cũng nói chuyện phiếm, nàng tại trong hoàng cung này không có bằng hữu, lại bị mất đầu thai, bởi vì chuyện của Triệu Cương thiếu chút nữa mất mạng, mọi việc sớm đã thấy ra, chính là không bỏ xuống được Hoàng Thượng mới có thể khó xử chính mình, có đôi khi lại nói, nàng cũng là đáng thương.”

Tư Mã Minh Lăng ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời, lắc đầu, nói: “Kỳ thật Hoàng Thượng cũng khổ sở, nay bị thương nặng, nằm ở trên giường, chỉ có thể dựa vào sự tưởng niệm mà sống qua, bất quá là một hoạt tử nhân mà thôi. Có lẽ từ từ đêm dài, Hoàng Thượng sẽ muốn sinh mệnh tuổi trẻ đơn thuần kia sống lại, cũng sẽ hối hận, cũng sẽ rơi lệ. Mọi người đều nói thời gian của hắn không nhiều lắm, với hắn mà nói, mỗi một giây phút này đều dài như cả đời, mất ngôi vị hoàng đế, không có sức khỏe, ái phi đã chết, thế nào có thể có chuyện vui vẻ? Với hắn mà nói, còn sống là so với tử vong càng đáng sợ chuyện.”

Lệ phi không hé răng, cúi đầu nghĩ tâm sự.

“Đã muộn rồi, chúng ta đều tự trở về đi.” Tư Mã Minh Lăng lẳng lặng nói, “Nay, chúng ta cũng là bất lực, liền theo như lời người nói, giúp chủ tớ hai người các nàng một ít gì đó mới là quan trọng, vượt qua đoạn thời gian này như thế nào, là chính các nàng mới có thể quyết định.”

Lệ phi gật gật đầu.

Mơ hồ, từ trong tiểu viện truyền đến tiếng đàn du dương, mát lạnh, lộ ra một cổ im lặng lạnh nhạt, lại làm cho hai người nghe thấy rơi lệ.

Bọn họ làm sao không biết, Mộ Dung Phong trong lòng rất khổ sở. Chính là bất lực.

Trong phòng ngủ của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nằm ở trên giường, sắc mặt tiều tụy, cũng không động dậy, vẻ mặt bi thương, ánh mắt trống rỗng mà mơ hồ. Nhìn con, hần thanh âm khàn khàn nói: “Ta muốn trông thấy Phong nhi. Nàng đi nơi nào? Vì sao cho tới bây giờ không xuất hiện ở trước mặt trẫm?”

Tư Mã Nhuệ không biết nói như thế nào, tổ mẫu không nói cho phụ thân chuyện chính mình phải kế thừa ngôi vị hoàng đế, rất nhiều chuyện đều còn gặt Hoàng Thượng, chuyện hần biết chính là Mộ Dung Tuyết đã chết, cũng không biết chuyện Mộ Dung Phong bị biếm nhập lãnh cung. “Việc này, sợ là không tốt lắm.”

“Vì sao?” Hoàng Thượng khó hiểu hỏi.

Thái hậu lạnh lùng nói: “Người lúc này muốn gặp tội thần chi nữ kia làm gì?”

“Việc này cùng Phong nhi có quan hệ gì đâu?” Hoàng Thượng bất mãn nói, “Chẳng lẽ ta muốn gặp con dâu cũng không được sao?”

“Đương nhiên có thể.” Hoàng hậu một bên lẳng lặng nói, “Chính là trước mắt bởi vì chuyện của Mộ Dung Thanh Lương, Phong nhi cũng bị liên lụy, nàng nay không ở tại Hợp Ý Uyển, cần đi nơi khác tìm nàng đến.”

“Nàng đi nơi nào?” Hoàng Thượng thở hổn hển, chỉ nói mấy câu nói đó đã cảm thấy mệt mỏi, xem ra thương thế của chính mình thật sự là không nhẹ, nghỉ tạm đã nhiều ngày vẫn không thấy chuyển biến tốt, có thể hay không nhân cơ hội này thoát khỏi ngôi vị hoàng đế, mừng rỡ tiêu dao vài ngày?

“Lãnh cung!” Tư Mã Nhuệ lạnh lùng nói, thật sự là không rõ, vì cái gì phụ thân lại quan tâm một tội thần chi nữ như thế, chẳng lẽ là bởi vì nàng là tỷ tỷ của Mộ Dung Tuyết sao?

“Lãnh cung?! Khụ khụ,” Hoàng Thượng ho khan hai tiếng, thở hổn hển nói, “Nàng đi lãnh cung làm cái gì? Một Thái tử phi, vì sao phải đi lãnh cung, nàng cũng không phải Tuyết nhi, cho dù bị liên lụy, cũng chỉ nên trách phạt một chút thôi, khụ khụ, các người, các người rốt cuộc, khụ khụ, gặt trẫm làm cái gì? Tuyết nhi đã chết, các người, thế nhưng sau lưng trẫm đối xử với tỷ tỷ của nàng như thế, muốn trẫm phải như thế nào, khụ khụ, như thế nào tái kiến Tuyết nhi đây?”

“Mộ Dung Tuyết đã chết, người muốn gặp nàng làm cái gì?” Thái hậu tức giận nói.

“Là bởi vì nàng đã chết, trẫm, liền càng không thể, lại có lỗi với nàng...” Hoàng Thượng nghỉ ngơi hơn nửa ngày, mới nói tiếp, “Trẫm không thể làm chuyện có lỗi với tỷ tỷ của nàng!”

“Làm sao tới chuyện dài dòng như thế.” Thái hậu không kiên nhẫn nói.

“Bởi vì trẫm đã đáp ứng Tuyết nhi, nếu là Tam tỷ của nàng về sau có chuyện gì, trẫm không thể làm như không thấy!” Hoàng Thượng thở dốc nửa ngày, tiếp tục nói, “Một Mạnh Uyển Lộ đã làm cho trẫm áy náy không thôi, trẫm đã muốn thực có lỗi với Tuyết nhi, tuyệt đối không thể làm cho tỷ tỷ của nàng lại chịu ủy khuất gì nữa!”

Thái hậu quả thực là tức giận đến hồ đồ, nghịch tử này, đã không chịu được như thế, thế nhưng ngược lại càng hoài niệm Mộ Dung Tuyết kia, lúc ấy không phải chính hần lựa chọn Mộ Dung Tuyết che ở trước mặt chính mình sao? Mộ Dung Tuyết không phải bởi vì hận hần mới có thể tự sát sao? Như thế nào hiện tại thành cái dạng này?

“Trẫm muốn gặp Phong nhi.” Hoàng Thượng không chịu bỏ qua, cố ý nói.

“Được rồi,” Hoàng hậu im lặng đáp ứng, phân phó nô tỳ của chính mình đi thỉnh Mộ Dung Phong, nàng cố ý dùng chữ ‘Thỉnh’ này, “Liền nhi, đi thỉnh Thái tử phi Mộ Dung Phong đến, nói Hoàng Thượng muốn gặp nàng. Thỉnh nàng tức tốc đến Chính Dương cung.”

“Hoàng hậu...” Thái hậu tựa hồ là muốn ngăn cản.

“Mẫu hậu, nay Hoàng Thượng đã là bộ dáng như thế, hần muốn như thế nào liền như thế ấy đi.” Hoàng hậu im lặng nói, “Người chính là làm cho Phong nhi đến đây, nay Nhuệ nhi cũng chỉ bất quá cho rằng nàng là một người xa lạ mà thôi.”

Mọi người im lặng chờ, ai cũng không biết phải nói gì mới tốt.

Giống như thời gian thật lâu, lại giống như thời gian rất ngắn, nghe được bên ngoài thanh âm của Liên nhi thân nhiên nhẹ nhàng nói: “Thái tử phi, người cẩn thận một chút, trên mặt đất này có nước, có chút trơn, tuy rằng đã hết mưa vài canh giờ, nhưng có chút nước mưa vẫn chưa rút hết.”

156. Chương 156

“Đa tạ.” Thanh âm của Mộ Dung Phong vang lên.

Thái hậu ngẩn cả người. Thanh âm này vẫn bình tĩnh như thể nghe không ra chút gợn vẫn giống như thanh âm Mộ Dung Phong trước kia có điều có chút lạnh lẽo.

Cảm giác mát mát này khiến mắt bà nóng lên không hiểu vì sao. Bên cạnh hoàng hậu lặng lẽ cúi đầu cố nuốt xuống lệ ý chực trào nơi khóe mắt.

Tại sao nàng không có chút phản ứng nào? Tại sao nàng vẫn chỉ im lặng, im lặng tới mức khiến người ta đau lòng?

Mộ Dung Phong tiến vào phòng. Đã không còn quần áo phục sức sang trọng nữa, ăn mặc giản dị, đầu tóc đen nhánh kiên định lẳng lặng tránh đi những ánh mắt đang chiếu thẳng vào người mình. Một thân quần áo mộc mạc không hề mang một loại trang sức nào trông lại thanh nhã thoát tục như những bông cúc tính khô mềm mại ven đường lộ ra một cổ khí chất trầm tĩnh khiến người người kinh ngạc. Chính là người ta nhìn vào liền thấy lòng đau như cắt, đau đến mức lệ trong lòng cũng bị ép trào ra khiến trái tim người lạnh lẽo.

“Phong nhi thỉnh an phụ vương.” Mộ Dung Phong lặng lẽ thi lễ, thanh âm nhu hòa bình tĩnh nghe không ra chút kích động hay hận ý nào.

“Phong nhi, phụ vương thật có lỗi với Tuyết nhi.” Hoàng thượng vừa lên tiếng lệ trong mắt đã trào ra, mắt hấn phong thái trầm tĩnh bình thường không còn chút uy nghiêm. “Phụ vương thực hối hận!”

Mộ Dung Phong chỉ lẳng lặng nhìn hoàng thượng, chỉ đơn giản im lặng lắng nghe không hề nói một câu khuyên giải hay an ủi.

“Trẫm không quên được. Chính là trẫm, chính là trẫm một đao đã lấy đi mạng sống của nàng.” Lệ hoàng thượng không phải là thứ nước mắt giả dối. Hắn thực sự rất hối hận, hắn thực sự muốn khóc. Hắn đang nhớ lại buổi sáng bình thường kia, trong ban mai tiên tử xinh đẹp đầy sức sống đã từng trước mặt hắn mỉm cười hạnh phúc. Nụ cười động lòng người kia từng đẹp đến nỗi khiến hắn không thiết gì đã nở ra trước mặt hắn thêm lần nữa khi hắn một đao chấm dứt sinh mạng của nàng!

Ánh mắt Mộ Dung Phong trở nên mờ lung, tựa hồ như nhìn thấu qua hoàng thượng rong ruổi một nơi xa xăm nào đó. Biểu tình yên lặng, thần thái thân nhiên nhìn không ra oán hận cũng như thương hại.

“Trẫm đã làm gì khiến nàng phải dùng chính mạng sống của mình để trả giá!” Hoàng thượng than khóc tang thương.

“Phụ vương, Tuyết nhi đi cũng đã đi rồi. Người thương tâm khổ sở như thế vì trong lòng người tĩnh mịch. Người chớ nên như thế, chớ nên vì Tuyết nhi mà đau đớn say lụy. Phong nhi chỉ hy vọng phụ vương cho Tuyết nhi tình yêu thực sự. Dù tàn nhẫn nhưng chỉ cần người một khắc này đây thực sự thương nhớ đến nàng thì đã không uổng nàng sống một kiếp này.” Mộ Dung Phong nhẹ nhàng nói, “Người như vậy chính là đang tổn thương những người yêu thương người. Hoàng hậu nương nương, Ngô phi nương nương hai người yêu người tuyệt không kém Tuyết nhi nửa phần. Tuyết nhi như vậy là vì nàng hận người nhưng mà không yêu sao có hận? Người kỳ thực rất hạnh phúc. Tuyết nhi đến lúc ra đi vẫn nghĩ trong lòng người có nàng nên nàng mới không thể buông tay. Người còn phiền não cái gì?”

Mọi người không ai hé răng chỉ im lặng nhìn Hoàng thượng cùng Mộ Dung Phong, một người vẻ mặt áy náy, người còn lại vẻ bình thản.

Tư Mã Nhuệ dùng ánh mắt nghiên cứu đánh giá Mộ Dung Phong. Nữ tử này năm đó dự hoặc mình phải chẳng không chỉ dựa vào dung mạo xinh đẹp?

“Nhuệ nhi, sao con dám biếm Phong nhi vào lãnh cung?” Hoàng thượng xấu hổ mở lời chuyển đề tài. Phong nhi nói không sai, nói ra rồi thật sự thư thái không ít. Giống như từ trước tới nay vẫn khẳng khái không chịu nhận mình sai, nay thừa nhận rồi đầu óc cũng thư thái nhẹ nhõm rất nhiều. Chẳng lẽ thật sự là vì chính mình trong lòng không thoải mái?

“Nữ nhân từ trước tới nay vẫn là hồng nhan họa thủy. Biếm nàng vào lãnh cung là vì không muốn hồng nhan như nàng họa thủy.” Tư Mã Nhuệ lười nhác trả lời như đang nói ra thứ đạo lý muôn đời.

Mộ Dung Phong sắc mặt không chút thay đổi như thể nàng không hề nghe thấy gì. Nhưng trong lòng nàng đang phát run, hai chân nhũn ra vô lực chỉ mong mình lập tức biến mất. Nàng chỉ hy vọng tất cả chỉ là một giấc mơ, mở mắt ra là một khoảng không thoáng đãng tràn ngập ánh mặt trời sáng lạn cùng hương hoa nức mũi. Nàng cố gắng tận lực khiến mình không nghe không nghĩ gì thêm nữa chỉ cố gắng vận hết khí lực khiến mình không ngã quỵ.

Chỉ một chuyện nhỏ thế này đã khiến nàng lao đao. Nàng thậm chí còn không tức giận nổi, chỉ khẽ liếc mắt về phía Tư Mã Nhuệ rồi cúi gằm xuống cổ dùng vẻ mặt bình tĩnh như nước mà che đi tâm trạng đang chao đảo gợn sóng.

“Người vì sao không nói một lời?” Tư Mã Nhuệ tiến lên vài bước, đứng trước mặt Mộ Dung Phong nghiêng ngẫm nữ tử tiêu tụy đang im lặng đứng đó không đọc được trong đầu nàng đang suy nghĩ cái gì. “Phải chăng người đang mắng thầm ta ngàn vạn lần?”

“Thời gian ngắn ngủi người nghĩ rằng ta là thần tiên sao có thể mắng người ngàn vạn lần?” Rốt cuộc Mộ Dung Phong cũng ngẩng đầu lên lẳng lặng nhìn Tư Mã Nhuệ. Vẫn là khuôn mặt quen thuộc ấy nhưng dường như ánh mắt hoàn toàn xa lạ đang nhìn nàng hồ hững. “Nhiều nhất cũng chỉ kịp mắng người một lần. Còn đang nghĩ nên mắng thế nào mới phải.”

“Ha.” Tư Mã Nhuệ hứng thú nhướn mi lên ra chiều hơn hởi, “Nói ta nghe một chút, vì sao vẫn chưa nghĩ ra nên mắng ta thế nào?”

Mộ Dung Phong nhìn Tư Mã Nhuệ trong lòng đang mắng hằn một câu “Đáng giận!” Giờ khắc này nàng là Bạch Mẫn không phải là Mộ Dung Phong. Nàng là Bạch Mẫn của một ngàn năm sau, là một trí thức hiện đại, có một công việc được trả lương cao, một cuộc sống thoải mái với những bằng hữu tốt... Nàng còn sợ một thái tử bất hảo của ngàn năm cổ đại sao? Cho dù hắn có trở thành hoàng đế thì thế nào? Hắn sẽ thắng được linh hồn Bạch Mẫn trong thân thể Mộ Dung Phong sao? Hắn quản được nàng sao? Hắn muốn khi dễ nàng thì khi dễ sao? Hắn dựa vào cái gì lại dễ dàng xúc phạm nàng tới vậy?

“Người nói Mộ Dung Phong dụ hoặc người sao? Tội danh này thực sự Mộ Dung Phong không dám gánh.” Mộ Dung Phong thản nhiên vấn, “Thế nào gọi là dụ hoặc? Là người cưới Mộ Dung Phong về cũng không phải Mộ Dung Phong thiên tân vạn khổ nhất định phải gả cho người. Người là một thái tử bất hảo, Mộ Dung Phong vốn chỉ là một khuê trung nữ tử bình thường làm sao dụ hoặc được người? Mộ Dung Phong dễ dàng như vậy liền dụ hoặc được người sao? Có thật danh hào thái tử phong lưu của người chỉ là hư danh thôi không?”

“Mộ Dung Phong!” Thái hậu vội cắt ngang lời nàng, “Một tội thần chi nữ lại dám càn rỡ như thế. Người đầu kéo ả càn rỡ không biết trời cao đất dày này ra ngoài giáo huấn cho tốt!”

“Mẫu hậu.” Hoàng hậu vội vàng ngăn lại. “Phong nhi chỉ là thuận miệng nói vậy thôi. Huống hồ hoàng thượng cũng đã đáp ứng Tuyết phi. Mẫu hậu đừng chất nhất Phong nhi làm gì, cứ mặc kệ nàng đi. Phong nhi, nơi này không có chuyện của con nữa, con về trước đi.”

“Thú vị. Mộ Dung Phong, người quả nhiên là một nữ tử thú vị. Nếu có thể bị dụ hoặc mà đến ta cũng không biết nhất định không phải là một nữ nhân bình thường.” Tư Mã Nhuệ lạnh lùng nói, “Khó trách ta mắc mưu người, để cho người Mộ Dung gia hiểm ác các người hủy mất Đại Hưng. Mẫu thân không đành lòng trách phạt người không có nghĩa ta sethân không đành lòng trách phạt người không có nghĩa ta sẽ bỏ qua cho người. Người bị phạt quỳ trước cửa đại điện. Đến ngày mai mặt trời lên người mới được phép rời đi. Đi ngay —”

Mộ Dung Phong miễn cưỡng nhìn Tư Mã Nhuệ.

“Người không cần dùng ánh mắt đó nhìn ta. Trước kia ta sủng ái người như thế chỉ là vì ta không biết được mục đích thực sự của người. Nay người có dùng hết tất cả tâm kế cũng không có khả năng khiến ta động tâm thêm lần nữa.” Tư Mã Nhuệ mặt không đổi sắc chỉ ra cửa, “Nếu người chậm trễ một khắc ta sẽ phạt người thêm một ngày. Người suy nghĩ cho kỹ đi.”

157. Chương 157

“Nhuệ nhi.” Hoàng hậu thốt lên kinh ngạc. Được của Lệ phi thật sự công hiệu đến tàn nhẫn.

“Thôi được rồi. Nhuệ nhi con trách phạt nàng ta một hai câu rồi cho nàng ta hồi lãnh cung là được rồi.” Thái hậu một bên đỡ lời.

“Mộ Dung Phong là phi tử của con. Dù có bị biếm vào lãnh cung thì vẫn là người của con. Trách phạt nàng ta thế nào là chuyện của con thỉnh hai người đừng can thiệp.” Tư Mã Nhuệ lạnh giọng nói.

“Mộ Dung Phong có thể quỳ cũng có thể chịu phạt của người vì người là thái tử gia, là người Mộ Dung Phong từng yêu nhất, là phu quân cả đời của Mộ Dung Phong. Tuy nhiên, Mộ Dung Phong vẫn muốn hỏi Mộ Dung Phong đã làm chuyện gì sai để bị trách phạt?” Mộ Dung Phong vận hết khí lực trong người cố giữ bình tĩnh. Chẳng lẽ kiếp số lần này chính là nàng thực sự đánh mất tình yêu của hắn sao?

“Sai chỗ nào? Người thực sự không biết người sai chỗ nào sao?” Tư Mã Nhuệ tức giận hỏi lại, “Người mới là người nên giải thích ta nghe Mộ Dung gia các người chịu ân sủng của quân vương vì sao lại sinh tâm tạo phản, gây nên cố sự này?”

“Thì ra vậy?” Mộ Dung Phong cười hờ hững, “Nếu là như vậy Mộ Dung Phong có thể quỳ nhưng Mộ Dung Phong tuyệt đối không phục. Phụ thân của Mộ Dung Phong quả thật đã làm sai nhưng dù không phải là Mộ Dung Phong mà là ai khác thì kết quả cũng vẫn vậy. Sao không tự nhìn lại lỗi của mình nếu không có căn nguyên từ trước liệu có cơ sự ngày hôm nay? Nếu không phải phụ vương ngày đó cố chấp, phụ thân sẽ liệu chết làm phản sao? Nếu như ngày đó người không khăng khăng đòi cưới bằng được Mộ Dung Tuyết, Mộ Dung gia có vì không muốn nữ nhi họ thương yêu nhất phải lấy một thái tử bất hảo như người mà nghĩ đến việc dùng Mộ Dung Phong làm thế thân sao? Lúc đó Mộ Dung Tuyết có cơ hội gặp được hoàng thượng sao? Nếu không có việc Đại Hưng sắc lập phi tần liệu mẫu thân có nhục nhã quá mà phải tự sát khiến phụ thân đau đớn mất vợ mất con không? Những việc đáng hận này nếu đổi lại là người, người sẽ làm gì? Thân là nữ nhi Mộ Dung gia nếu bắt ta chịu tội ta chấp nhận. Dù sao phụ thân cũng đã làm nhiều chuyện gây tổn hại đến nhiều người. Phụ thân gây tội ta sẵn sàng chịu tội!”

Nói xong, Mộ Dung Phong quảy bước ra ngoài, đối diện chính điện nhẹ nhàng quỳ xuống. Thân hình đơn bạc mà cứng cỏi của nàng xoay lưng về phía mọi người.

Tư Mã Nhuệ nửa ngày không mở miệng chỉ ngơ ngác đứng đó. Nữ tử này rốt cuộc đào đâu ra dũng khí cứ như thế chất vấn hắn. Bất quá cũng chỉ là nữ tử nhu nhược sao lại có được cái vẻ thản nhiên không sợ trời không sợ đất như thế?

Tuy là mùa hè nhưng buổi tối vẫn có chút lạnh. Quỳ lâu hai chân tê rần trời càng về đêm càng lạnh giá. Mộ Dung Phong nhìn chính điện đã sớm mờ hồ trước mặt, thiên hà đầy sao lệ bắt đầu thánh thót. Vì sao đến nước này nàng vẫn yêu hắn như thế?

Không biết đã bao lâu bỗng nhiên nghe được thanh âm mỗi một từ phía sau: “Người đứng lên đi.”

Mộ Dung Phong không cần quay đầu cũng biết thanh âm kia là giọng người nào. Tư Mã Nhuệ, hắn đứng đây từ lúc nào, sao vẫn còn chưa rời khỏi.

“Ta cho người đứng lên người không nghe thấy sao?” Giọng Tư Mã Nhuệ đã không còn lưu lại chút kiên nhẫn nào. “Người không cần thách thức sức chịu đựng của ta. Nếu không đứng lên thì quỳ ở đó luôn đi!”

“Người nghĩ ta không muốn đứng lên sao? Vấn đề là ta không thể đứng dậy nổi.” Mộ Dung Phong cau mày tức tối, “Người thử quỳ như vậy một lần xem, xem chân người có chút khí lực nào không? Nếu người vẫn có thể đứng lên ta sẽ phục người sát đất.”

Tư Mã Nhuệ tiến lại đỡ Mộ Dung Phong lên.

Mộ Dung Phong bám lấy tay hắn cần rằng vận lực thử đứng dậy nhưng lại không còn chút sức lực nào. Nàng lắc đầu: “Không được rồi ta không đứng lên nổi. Nếu có Xuân Liễu ở đây thì tốt rồi nàng có thể giúp ta.”

Tư Mã Nhuệ nắm lấy thắt lưng Mộ Dung Phong dùng chút lực đỡ nàng đứng dậy. Nàng nửa ôm nửa tựa vào hắn đi đến một tảng đá lớn ngồi sụp xuống. Cảm thấy người nàng đang run rẩy vì lạnh hắn phủ áo choàng của chính mình lên người nàng rồi đứng phía đối diện lặng lẽ nhìn nàng.

“Người thật là một nữ nhân kỳ lạ.” Tư Mã Nhuệ hạ giọng nói, “Người nghĩ trong hoàng cung này thực sự tồn tại hai chữ chân tình sao? Người thực sự tin tưởng Tư Mã Nhuệ ta còn yêu thương người chắc? Người nghĩ người đủ giỏi giang để nắm bắt tất cả mọi thứ trong tay sao?”

“Hiện tại ta không tin nữa rồi.” Mộ Dung Phong mệt mỏi đáp, “Chúng ta không nói chuyện này nữa được không? Sai cũng đã sai rồi, nếu người muốn nói chuyện cùng ta, hãy nói cho ta biết ta chịu phạt đã đủ chưa? Còn nếu không, người không thích ta là chuyện của người, ta thích người hay không là chuyện của ta. Những chuyện thế này vốn không thể cưỡng ép được.”

“Người nghỉ một lát rồi hồi lãnh cung đi.” Tư Mã Nhuệ nheo mắt lại nhìn lên bầu trời đầy sao lạnh lùng nói, “Ta cho người đứng lên không phải vì ta thích người. Chỉ là ta cảm thấy người quỳ ở đây thật sát phong cảnh, một Chính Dương cung nguy nga xinh đẹp như vậy lại bị người phá hư mỹ quan. Người muốn gây ngốc nghĩ gì thì đến chỗ nào khác đi.”

“Được.” Mộ Dung Phong thở dài, “Người nói xem vì sao ta cứ nghĩ về người mãi? Người có cái gì tốt. Vậy cũng tốt, nên hay không nên vốn không phải cứ lý luận là ra. Ngày mai người đăng cơ rồi, ta ở đây chúc mừng người.”

Tư Mã Nhuệ không hề quay đầu lại rất nhanh liền rời khỏi.

Mộ Dung Phong lặng lẽ ngồi đấy, hai chân đã hoàn toàn mất đi cảm giác. Nàng tựa đầu vào tảng đá lơ mơ ngủ thiếp đi.

Một tiếng pháo đi đùng vang lên làm nàng choàng tỉnh giấc. Lúc này nàng mới phát hiện ra mình ngồi trên tảng đá ở một góc sân Chính Dương cung ngủ thẳng một mạch tới hừng đông. Tiếng pháo này có lẽ là tiếng pháo chúc mừng Tư Mã Nhuệ đăng cơ. Hắn nay đã là hoàng thượng rồi. Có lẽ ngay từ đầu hắn đã có kế hoạch làm hoàng thượng chỉ là bản thân nàng không phát hiện ra. Nếu hắn đã phủ nhận rằng hắn không còn tình cảm với nàng, vậy những giờ khắc hắn từng cùng nàng có phải là chân thật? Con người đó có phải là con người thật của hắn?

Quay về lãnh cung, nàng nhìn thấy Xuân Liễu vẽ mặt phờ phạc như một đêm không ngủ thấy nàng trở về nét mặt Xuân Liễu như bừng sáng lên. Nàng mỉm cười với Xuân Liễu: “Xuân Liễu, ta mệt quá. Dù sao cũng không ai đến đây quấy rầy chúng ta chỉ bằng chúng ta đóng cửa lại ngủ một giấc thật đã có được không?”

“Tiểu thư, người muốn hù chết Xuân Liễu sao?” Xuân Liễu khóc văng lên.

“Không sao rồi. Chỉ là ta không có cách nào báo cho người. Người xem không phải ta đã lãnh lặn trở về sao? Người đừng lo. Nhưng mà giờ ta đang rất mệt, ngủ trước đã rồi hẵng nói.” Mộ Dung Phong không hề đề cập đến chuyện bị trách phạt. Xuân Liễu ở lãnh cung nhất định là nàng không biết, nói chỉ khiến nàng thêm thương tâm chỉ bằng không nói thì hơn. Dù sao phạt cũng đã phạt rồi, quỳ cũng đã quỳ rồi nhắc lại cũng chẳng làm được gì.

Hai chân vô lực, vừa ngồi xuống giường thay quần áo ra mới phát hiện đầu gối sưng tấy bầm tím, đập vào rất đau.

Xuân Liễu một bên nhìn thấy nhất thời nước mắt trào ra nghẹn ngào: “Tiểu thư, người sao lại ra nông nổi này? Là ai đã trách phạt người?”

“Không sao đâu.” Mộ Dung Phong vẫn cười thản nhiên như không có gì, “Ta nhớ trước đây Nhã Lệ từng tặng ta một loại thuốc làm tan máu bầm. Người xem còn dùng được không mang đến cho ta?”

Xuân Liễu nước mắt lưng tròng xoay người lui xuống.

Mộ Dung Phong khê thở dài. Yêu Tư Mã Nhuệ thực sự là kiếp nạn ông trời đã giáng xuống nàng sao?!

158. Chương 158

Nghi thức đăng cơ của Tư Mã Nhuệ long trọng mà thuận lợi, cũng không có bởi vì thời gian gấp rút mà có gì kém cỏi, đằng sau nghi thức náo nhiệt là sự hồ hững mỗi một.

Tư Mã Nhuệ thật sự không phải một người có dã tâm, hẳn thật sự không thích loại vị trí vì chính trị cần dùng hết tâm cơ này. Hơn nữa, phụ vương cũng không biết chuyện chính mình thay thế hẳn làm Hoàng Thượng, tiếng pháo mừng hôm nay đã không thể gạt hẳn được nữa, tự nhiên lại làm cho phụ vương một hồi thương tâm.

Bởi vì Tư Mã Minh Lăng phản đối, Mạnh Uyển Lộ cũng không có lộ diện ở đại lễ đăng cơ, mà là lẳng lặng ở Hợp Ý Uyển, bởi vì Hoàng Thượng đã thoái vị ở tại Chính Dương cung, ở Bình Dương cung là lão Thái hậu nương nương cùng Ngô phi nương nương, cho nên Tư Mã Nhuệ cùng Mạnh Uyển Lộ tạm thời ở tại Hợp Ý Uyển, chờ sau khi đăng cơ một thời gian rồi nói sau.

Nhưng như vậy, Mạnh lão thái thái dường như vẫn không hài lòng, bà ta cảm thấy cháu gái của mình Mạnh Uyển Lộ hẳn là phải xuất hiện ở đại lễ đăng cơ, trở thành một Tân Hoàng hậu nương nương uy phong. Kết quả như thế, bà ta tự nhiên là không chịu chấp nhận, tuy rằng không thể ở đại lễ đăng cơ mà phát hỏa, nhưng thời điểm Tư Mã Nhuệ trở lại Hợp Ý Uyển, bà ta cũng đã sớm chờ ở nơi đó.

Tư Mã Nhuệ vừa mới bước vào cửa, Mạnh lão thái thái liền lập tức bắt mồm nói: “Nhuệ nhi, người như thế nào có thể để Uyển Lộ một mình ở Hợp Ý Uyển, mà không cho nó lộ diện ở đại lễ đăng cơ?”

“Đây là do tiên hoàng di huấn, trăm cũng không thể cãi lời.” Tư Mã Nhuệ dường như rất mệt mỏi, suốt thời gian một ngày, thiếu chút nữa cả người đều cứng ngắc, thật sự là một việc chẳng vui vẻ gì, ai thiết kế ra vị trí Hoàng Thượng như vậy, thống lĩnh thiên hạ chúng sinh, nhìn như rất sung sướng, kì thực là việc không thú vị nhất, vì thiên hạ chúng sinh mà quan tâm, cô đơn không thể tự do tự tại làm chính mình.

Mạnh lão thái thái bắt mồm nói: “Người lại lấy cớ là do phụ vương nói, phụ vương lúc ấy chính là tức giận nói, người thế nhưng lại làm thực.”

Tư Mã Nhuệ lạnh lùng nói: “Bác, nay trăm đã là Hoàng Thượng, phiền toái người về sau nói chuyện có chút tôn trọng, người tuy là bác của trăm, nhưng ở trước mặt trăm, cũng chỉ là một thần tử cần thi lễ với trăm mà thôi, cứ mở miệng người ngậm miệng người, còn ra thể thống gì, nếu bị người ta nghe được, chỉ sợ sẽ nói Uyển Lộ ỷ vào tổ mẫu quyền thế, không chiếm được lòng người, đừng nói làm cái gì Hoàng hậu, chính là muốn tiếp tục sống ở trong hoàng cung cũng khó bảo toàn bình an.”

“Người,” Mạnh lão thái thái muốn phát hỏa, lại cố gắng nuốt trở về, cố gắng bình tĩnh nói, “Hoàng Thượng có phải hay không sẽ nâng đỡ cho Uyển Lộ, nghe Uyển Lộ nói, Hoàng Thượng căn bản không muốn cùng nàng có quan hệ xác thịt, thậm chí còn làm bộ cùng nàng thân cận sẽ khó chịu, vậy Hoàng Thượng trước kia là như thế nào sủng tiểu nha đầu lừa đảo Mộ Dung Phong kia, lúc ấy Hoàng Thượng không phải hận không thể mỗi ngày một tặc cũng không rời, làm sao lại không thoải mái? Nay là như thế nào?”

“Mạnh lão phu nhân!” Tư Mã Nhuệ trong lòng đúng là phiền muộn, muốn nghỉ ngơi, lại gặp phải một người gọi là hoàng thân quốc thích khó chịu như vậy, thật là căm tức, “Người về sau đừng ở trước mặt trăm tỏ vẻ cái gì trường bối, nếu người về sau muốn gặp Uyển Lộ, có thể đến nơi này, hoặc là bảo Uyển Lộ trở về thăm người, nhưng nếu người lại vẫn bộ dáng này, trăm lập tức sai người ‘mời’ người đi ra ngoài! Tiểu Đức tử, tiền khách, trăm mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, bất luận kẻ nào cũng không được đến quấy rầy trăm.”

Tiểu Đức tử lập tức đáp ứng, nhìn nhìn Mạnh lão phu nhân, nhỏ giọng nói: “Mạnh lão thái thái, ngài vẫn là đi về trước đi, hai ngày nay Hoàng Thượng thân thể mệt mỏi, ngài vẫn là đừng khiến người không vui thì tốt hơn. Hoặc là, ngài đi tìm...” Hắn dừng một chút, nghĩ rằng, xưng hô Mạnh Uyển Lộ như thế nào? Nay Tư Mã Nhuệ đã là Hoàng Thượng, tự nhiên không thể xưng Mạnh Uyển Lộ là Thái tử phi, nhưng lại không thể xưng là Hoàng hậu nương nương, bởi vì còn không có sắc phong nàng làm Hoàng hậu, xưng hô cái gì được đây? Nếu xưng hô là Mạnh phi, Mạnh lão thái thái nhất định mất hứng, như vậy thì, sẽ không biết nói tiếp như thế nào. Chỉ phải cứng ngắc cười cười, trong đầu âm thầm tự trách mình lắm miệng.

Mạnh lão thái thái rất bất mãn trừng mắt nhìn Tư Mã Nhuệ một cái, Tư Mã Nhuệ cũng không thèm nhìn bà ta, xoay người bước đi, chỉ còn thấy hình dáng lạnh lùng phía sau.

Tiểu Đức tử xấu hổ nhìn Mạnh lão thái thái, cũng lập tức đi theo Tư Mã Nhuệ ly khai, hẳn hiện tại là thái giám bên người Tư Mã Nhuệ, Hoàng Thượng đi đâu hẳn tự nhiên là phải theo hầu hạ đến đó.

“Hoàng Thượng, nay nô tài phải xưng hô phi tử của ngài như thế nào?” Tiểu Đức tử thận trọng, nhẹ giọng khinh ngữ hỏi.

Tư Mã Nhuệ quay đầu nhìn Tiểu Đức tử liếc mắt một cái, “Cái gì xưng hô như thế nào?”

“Nô tài là nói cháu gái của Mạnh lão thái thái.” Tiểu Đức tử cười cười, thật cẩn thận hỏi.

“Kêu nàng là Mạnh phi là được rồi, nay Hoàng hậu còn không có xác định chính là nàng...đúng rồi, các người trước kia xưng hô Mộ Dung Phong kia như thế nào?” Tư Mã Nhuệ đột nhiên chuyển đề tài, hỏi.

Tiểu Đức tử sửng sốt, trong lòng âm thầm kêu thầm, nói thầm: Trăm ngàn lần đừng nói lỡ lời, nếu không lão Thái hậu nương nương thế nào cũng phải một đao làm thịt chính mình, nhưng là, nếu là ở trước mặt Tư Mã Nhuệ nói sai, Hoàng Thượng bảo đảm lập tức sẽ đưa hắn đi Tây Thiên. “Xưng hô, xưng hô là Tứ thái tử phi ạ.”

Lời này nói xong, trên đầu Tiểu Đức tử thế nhưng toát ra một tầng mồ hôi, người cũng cứng ngắc, có đôi khi biết nhiều lắm thật sự không phải chuyện tốt, con người vẫn là nên biết ít đi một chút sự tình sẽ được bình an hơn.

Tư Mã Nhuệ hơi nhíu một chút mày, “Người cảm thấy Mạnh phi này tốt, hay là Mộ Dung Phong kia tốt? Cũng chính là Tứ thái tử phi các người vẫn thường gọi, nay xưng hô nàng là Mộ Dung phi đi.”

Tiểu Đức tử thật muốn lập tức biến thành kẻ điếc, hoặc là câm điếc. “Này, này, nô tài đâu dám nói bừa, hai vị hoàng phi đều tốt, đều tốt.” Mồ hôi của hắn liền như mưa từng giọt rơi xuống.

“Người như thế nào bị dọa thành bộ dáng này?” Tư Mã Nhuệ có chút kỳ quái, nhìn Tiểu Đức tử, nghĩ nghĩ, “Người đi đem Mộ Dung Phong gọi tới, nói thăm tìm nàng có việc.”

Tiểu Đức tử giống như được đặc xá, nhanh như chớp tiêu sái chạy đi thẳng đến lãnh cung lạnh lùng kia.

Đến nơi, Tiểu Đức tử hoảng sợ, thực nghĩ rằng chính mình đi nhầm nơi rồi.

Tảng đá thế nhưng đã xây thành tường vây, sạch sẽ tìm không thấy một chút cỏ dại cùng rêu xanh nào, sạch sẽ giống như vừa mới xây xong. Ngoài tường có một khoảnh đất trồng chút cây cỏ xanh rất đẹp, không biết từ nơi nào đem đến, đại khái là vừa trồng không lâu, nhưng đã có chồi non đầy sức sống, màu lục, cũng không rậm rạp lại xanh um tươi tốt, nhìn thật là đẹp mắt. Đại môn cũng một lần nữa tút lại nhan sắc, đổi thành màu đỏ thẫm, bên trên treo một bức hoành phi, ba chữ xinh đẹp “Mãn Phong cư”, hoành phi màu hồng chữ màu đen, giống như phượng bay trong mây, mong chờ giống như đang động đậy.

Tiểu Đức tử dụi dụi mắt, thực nghĩ chính mình nhìn lầm rồi, hoặc là đi nhầm nơi, nơi này đúng là lãnh cung cỏ dại cây khô mọc đầy sao? Bất quá chỉ mới mấy ngày, như thế nào có thể biến thành như thế? Thật sự là...chẳng lẽ chính mình đã quên đường trong cung phải đi như thế nào rồi sao? Hay là?

Hắn gõ gõ cửa, nghe được bên trong có người dùng thanh âm thanh thúy nhu hòa hỏi: “Ai vậy?” Sau đó có một người mở cửa ra.

Là Xuân Liễu, mặc dù có chút gầy yếu, nhưng thoát nhìn tinh thần rất tốt, nhìn thấy Tiểu Đức tử, hơi hơi sửng sốt, theo bản năng hỏi: “Đức công công, ngài sao lại đến nơi này vậy? Ngài không phải hầu hạ Hoàng

Thượng sao?”

“Đúng vậy, là Hoàng Thượng bảo ta tới thỉnh Mộ Dung phi đến Hợp Ý Uyển, nói là có việc.” Tiểu Đức tử nhân cơ hội này nhìn nhìn vào trong viện, ánh mắt đọng lại một chút kinh ngạc.

159. Chương 159

Tầm mắt hắn có thể đạt tới là gian phòng sạch sẽ, cây cột bằng đá bên ngoài, sạch sẽ làm cho ánh mắt người ta thập phần thoải mái. Mộ Dung Phong đang ngồi trước bàn đọc sách, xiêm y bằng vải thô, dung nhan như thiên tiên, khí chất tao nhã trầm tĩnh, thần nhiên làm cho người ta thấy như không phải ở trần tục.

Nghe thấy lời nói của Xuân Liễu, Mộ Dung Phong ngẩng đầu lên, có chút gầy yếu, làm cho ánh mắt Tiểu Đức tử hơi hơi nóng lên, vội vàng cúi đầu. Mộ Dung Phong nhìn thấy là Tiểu Đức tử, trong lòng thở dài, Tư Mã Nhuệ đáng giận kia lại nghĩ tới chuyện gì, thời điểm như vậy tìm nàng, nhất định không phải chuyện tốt gì, sợ là nếu không phải mắng chính là muốn phạt. “Đức công công, có việc gì sao?”

“Gặp qua Mộ Dung phi,” Tiểu Đức tử cung kính nói, “Là Hoàng Thượng nói tìm người có việc, thỉnh người đi đến Hợp Ý Uyển, nhuyển kiệu đã ở trước cửa, thỉnh người đi ngay.”

“Được.” Mộ Dung Phong lên tiếng, hướng Xuân Liễu cười cười, nói, “Không có việc gì, em chuẩn bị cơm chiều trước, ta đi một lát rồi sẽ về.”

Xuân Liễu gật gật đầu, phía sau không ai có thể giúp tiểu thư, không biết Tư thái tử xảy ra chuyện gì, sáng nay lúc Lệ phi nương nương đến, chính là khuyên chủ tổ hai người các nàng suy nghĩ thoáng một chút, có đôi khi, có một số việc không giống với ở bên ngoài nhìn vào, nhất định là có nguyên nhân, Tư Mã Nhuệ như thế sợ là có liên quan đến đại họa Mộ Dung Thanh Lương vừa mới gây ra, dù sao đã làm thương đến phụ thân của Tư Mã Nhuệ, còn thiếu chút nữa khiến cho quốc gia đại loạn, tự nhiên là căm tức, có lẽ qua khoảng thời gian này sẽ tốt hơn.

Nhưng Tư thái tử vì cái gì lại như thế, việc làm của Mộ Dung lão gia cùng tiểu thư có quan hệ gì đâu? Cũng không phải là kế hoạch của tiểu thư mà.

Đến Hợp Ý Uyển, nhuyển kiệu dừng lại, Mộ Dung Phong hít một hơi thật sâu, bất luận đã xảy ra chuyện gì, nàng đều phải đối mặt. Trở về là quyết định của chính mình, Tư Mã Nhuệ cũng không có bức nàng, tuy rằng hắn xuất hiện ở trong ảo giác của nàng, nhưng cũng không có ở trong ảo giác quá nhiều cuộc sống của Bạch Mẫn, là nàng phát hiện chính mình yêu thương Tư Mã Nhuệ, cho nên nhất định phải trở về. Nay đã trở lại, phụ thân của Mộ Dung Phong phạm phải đại sai, bị thương đến người vô tội, bất luận nàng có phải là Mộ Dung Phong chính hay không, hay là Mộ Dung Phong chính là kiếp trước hoặc kiếp này của nàng, nàng đều phải đối mặt với hết thảy.

Có lẽ, sinh hoạt tại trong hoàng cung hoàn cảnh phức tạp này, khó tránh khỏi làm cho Tư Mã Nhuệ có lòng hoài nghi hết thảy, phát hiện phụ thân của nữ nhân mà chính mình yêu thương thế nhưng lại làm ra chuyện không hợp quy củ như thế, hơn nữa thiếu chút nữa làm đánh mất tiền đồ của Đại Hưng vương triều, mà chính hắn thế nhưng lại không biết, cho nên vì khổ sở mà tức giận. Việc này tựa hồ là chẳng trách được hắn, nếu đổi lại là chính mình, có lẽ cũng giống nhau, trước đây nàng không phải vẫn thấy phụ thân của chính mình bị tổn thương bởi bất công sao, nếu đổi là vị trí của Tư Mã Nhuệ, có lẽ chính mình cũng sẽ hận.

Nếu đã ở chỗ này rồi, chẳng lẽ chỉ có thể hối hận mà sống sao? Nàng không nghĩ như thế, nàng cũng không tin có linh hồn Bạch Mẫn cùng thân thể Mộ Dung Phong chính mình lại sống không được vui vẻ, nay chuyện tình kỳ quái như vậy đều đã xảy ra, chính mình thế nhưng có thể xuyên qua ngàn năm thời không nương nhờ ở một người, vì cái gì không thể ở tại đây, tại quốc gia xa lạ này sống một cuộc sống đầy ánh mặt trời sáng lạn đâu?

Nàng yêu Tư Mã Nhuệ, cho nên tha thứ cho tất cả những gì hắn không phải với nàng, có thể được hắn nhớ kỹ, cho dù là hận cũng tốt hơn là bị hắn quên, nếu hắn không thương chính mình, làm sao có hận, chỉ có yêu sâu mới có thể hận sâu, nghĩ đến đây, trong lòng thoải mái, coi như hắn yêu chính mình đi, hắn như thế nào tra tấn chính mình, liền chứng minh hắn có bao nhiêu yêu chính mình.

Trấn an chính mình như vậy, Mộ Dung Phong sắc mặt bình tĩnh tiêu sái tiến vào Hợp Ý Uyển.

“Người tới nơi này làm gì?” Hạ Hà liếc mắt một cái thấy Mộ Dung Phong, lớn tiếng hỏi, “Người là phi tử đã bị biếm, thế nhưng còn dám tới nơi này, ta đi nói cho chủ tử nhà ta cùng Hoàng Thượng biết, bằng tội danh này đem người đây đến một cái lãnh cung tệ hơn nữa.”

Mộ Dung Phong cũng không thèm nhìn tới nàng, tiếp tục đi con đường của mình.

“Đứng lại!” Hạ Hà lạnh lùng che ở phía trước nàng.

“Hạ Hà, nếu là người tự rước lấy nhục, liền chớ trách ta.” Mộ Dung Phong thản nhiên nói, “Cho dù ta bị biếm, cũng vẫn là người của Hoàng Thượng, người vẫn phải theo quy củ xưng hô ta một tiếng, người không có quy củ như thế, bất quá là làm cho người khác nhìn chủ tử nhà người chê cười. Làm gì?”

“Hạ Hà, là Hoàng Thượng bảo Mộ Dung phi tới đây.” Tiểu Đức tử ở phía sau nói, “Không cần trì hoãn việc này, nếu Hoàng Thượng đã biết, nhất định sẽ trách cứ ta.”

Hạ Hà sửng sốt, nhanh như vậy sao? Không phải vừa mới đuổi đi ra ngoài sao?

Đến cửa thư phòng, Tiểu Đức tử rõ ràng hô: “Mộ Dung phi đến.” Sau đó nhẹ giọng nói với Mộ Dung Phong, “Người vào đi thôi, hôm nay Hoàng Thượng mệt mỏi, cảm xúc khả năng có chút không tốt, vừa mới lại bị Mạnh lão thái thái làm cho tức giận một hồi, người nên cẩn thận một chút.”

Mộ Dung Phong mỉm cười nói: “Cám ơn Đức công công.” Sau đó đẩy cửa đi vào.

Tư Mã Nhuệ đứng đưa lưng về phía nàng, im lặng nhìn một bộ họa treo trên tường, bộ họa kia Mộ Dung Phong nhận ra được, là chính mình trước đây tùy tay họa, vẫn chưa ghi tên, là một bộ họa về mưa thu, khi đó vẫn là ở tại phủ Tứ thái tử, chính mình lúc ngồi ngốc một mình họa ra, sau chính mình lại xảy ra chuyện, liền vẫn đặt ở đó, không biết khi nào được đem treo tại trên tường, nhưng lại bảo tồn tốt lắm. Nàng nhớ rõ lúc chính mình đến Hợp Ý Uyển cũng không có nhìn thấy bộ họa này, khi nào thì lấy đến?

“Mộ Dung Phong gặp qua Hoàng Thượng.” Nàng im lặng nói, bởi vì Hoàng Thượng đưa lưng về phía nàng, cho nên nàng rõ ràng ngay cả lễ cũng không thi, dù sao hắn cũng nhìn không thấy.

Tư Mã Nhuệ lẳng lặng quay đầu, nhìn Mộ Dung Phong, hơn nửa ngày không nói gì, chính là lẳng lặng nhìn, nhìn nữ tử làm cho hắn mặc danh kỳ diệu hận này, vì sao lại hận nàng như thế, nghĩ đến nàng sẽ hận đến trong lòng ngứa ngứa? Nàng không giống dạng nữ tử hồng nhan họa thủy gì.

“Người vì cái gì phải gả cho ta?” Hắn đột nhiên thản nhiên hỏi, vì sao hận nàng, nàng là như thế nào dụ hoặc chính mình, vì cái gì không thể nhớ rõ, thậm chí cũng không nhớ được chính mình là như thế nào sủng hạnh nàng, giống như nàng ở trong ấn tượng của hắn là một nữ tử thực xa lạ, nàng là như thế nào tác động tới tâm hắn? “Mộ Dung Tuyết được xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, có thể hấp dẫn phụ thân của trẫm, cũng từng làm trẫm thần hồn điên đảo, vì sao trẫm lại cố tình cưới người?”

Mộ Dung Phong sửng sốt, tâm nói: Hắn đây là làm sao vậy, vì sao hỏi vấn đề này, rõ ràng là tự hấn cứ rần muốn kết hôn, lúc ấy cũng không phải là chính mình muốn gả, thế nhưng nay lại đổ trách đến trên người chính mình. Hắn không phải là đang hoài nghi chính mình lúc đó cự hôn đều là ngụy trang, đều là mưu kế Mộ Dung Thanh Lương an bài đi? Hoặc là chính là làm như vậy mới có thể gả cho hắn, được hấn tín nhiệm, giúp phụ thân đạt thành cái gọi là phách nghiệp? Thật sự là buồn cười.

“Hoàng Thượng, ngài thật sự là hay nói giỡn.” Mộ Dung Phong thản nhiên nói, “Ngài nói không sai, Tiểu Tuyết quả thật có danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, lúc ấy ngài muốn cưới cũng quả thật là Tiểu Tuyết mà không phải Mộ Dung Phong, ngài chính là bắt đắc dĩ mới cưới ta. Việc này hắn là nên hỏi Đại thái tử đã bị biếm một chút, khả năng hắn rõ ràng tình hình lúc đó hơn. Hoàng Thượng ban hôn, ngài có muốn hay không cũng phải cưới, dù sao lúc ấy phụ thân ở trong triều cũng là trụ cột vững vàng, là người có quan hệ đến tiền đồ quốc gia, Hoàng Thượng...ta là nói Hoàng Thượng vừa mới thoái vị, không phải chỉ ngài, ngài không cần vẻ mặt hoang mang nhìn ta..., sớm biết ngài là người vô tình như thế, Mộ Dung Phong hắn là phải tuyệt đối không chịu thuận theo, làm gì quỳ trong mưa to cầu xin cha mẹ buông tha cho quyết định này, rõ ràng nên đâm đầu chết ngay mới tốt.”

160. Chương 160

“Người dám nói trẫm là kẻ vô tình?” Tư Mã Nhuệ nhìn Mộ Dung Phong sửng sốt, “Lá gan người cũng thật lớn, dám dùng khẩu khí đó nói chuyện với trẫm.”

“Nếu lời ta nói là sai người nên trách chính bản thân mình, tính cách của người chính là như vậy. Trước kia ta luôn dùng khẩu khí đó nói chuyện với người, người cũng chưa từng thấy không ổn. Nay người là hoàng thượng rồi liền cảm thấy không lọt tai sao? Phải chăng người không muốn nghe lời nói thật?” Mộ Dung Phong khó hiểu hỏi.

Tư Mã Nhuệ lạnh lùng nhìn Mộ Dung Phong nhưng tự đáy lòng lại trào lên một tia ấm áp. Nghe nữ tử này nói chuyện cảm giác thật thoải mái, không cần đeo lên bộ mặt uy nghiêm của một hoàng thượng, cũng không cần phí tâm sức suy nghĩ vòng vo, cũng không cần giả bộ đáng nghiêm khắc. Nhưng nghĩ đến quan hệ của Mộ Dung Thanh Lương cùng nàng lại không thể không có cảm giác muốn kháng cự lại. “Đây là chuyện của trẫm không liên quan tới người.”

“Được. Vậy người tìm Mộ Dung Phong có chuyện gì?” Mộ Dung Phong hạ giọng, “Nếu là muốn trách phạt người cũng không cần đích thân hạ cố tới đây. Bảo Đức công công truyền chỉ là được rồi. Nếu vẫn muốn phạt quý thì cứ để ta quý ở lãnh cung này là được. Ta bảo đảm ta sẽ không gian dối qua mặt người.”

Hoàng thượng thiếu chút nữa đã bật cười ra tiếng. Thật là một nữ tử thú vị khó trách trước đây mình bị nàng dụ hoặc. Cố gắng trưng ra bộ mặt nghiêm khắc lạnh lùng: “Có phải người hoàn toàn không có chút hối cải?”

“Hối cải cái gì? Hoàng thượng thấy Mộ Dung Phong làm sai đó là trong cách nghĩ của người. Mộ Dung Phong cảm thấy mình không làm gì sai trong cách nghĩ của Mộ Dung Phong. Làm thế nào mà ăn năn hối cải được? Hay là trưng ra bộ mặt giả sấm hối nhưng coi mọi chuyện chẳng quan hệ gì với mình? Ta không phải đứa ngốc không làm vậy được đâu. Ta còn mong sống qua mấy ngày yên ổn thanh tĩnh nữa.” Mộ Dung Phong thần nhiên đáp.

Hoàng thượng thật sự không nhịn cười nổi, khóe môi khẽ nhếch lên nhưng cổ trăn tĩnh lại cao giọng nghiêm khắc: “Người quả thật miệng lưỡi lươn lẹo, một nữ tử xảo quyệt. Lúc ấy nhẽ ra ta không nên lấy người.”

“Đó là chuyện của người. Lúc ấy không phải Mộ Dung Phong khóc nháo nhất định phải gả cho người mà là người nhất định đòi cưới.” Mộ Dung Phong không hề nhân nhượng.

Tư Mã Nhuệ dở khóc dở cười chỉ có thể nói: “Nói như vậy, tất cả đều là do trẫm tự chuốc lấy?”

“Phải, là người tự gieo gió gặt bão.” Mộ Dung Phong không hề có ý phản đối.

Hai người lặng lẽ đối mặt nhau, ai cũng không chịu hé răng trước, chỉ bình tĩnh quan sát đối phương như đang cố đọc ra trong nội tâm người kia suy tính chuyện gì.

“Người đang viết chữ sao?” Rốt cuộc Tư Mã Nhuệ nhịn không được mở miệng trước bật ra một câu hoàn toàn chẳng liên quan gì.

Mộ Dung Phong gật đầu nhưng vẫn không nói gì. Có thiên tài mới hiểu được tại sao hắn lại hỏi như thế, qua miệng hắn chuyện tốt cũng thành chuyện xấu. Dù sao nhất định hắn cũng sẽ tìm cách xử phạt nàng. Nàng là nữ nhi của Mộ Dung Thanh Lương. Hắn hoài nghi nàng có tham gia vào kế hoạch của phụ thân, làm thương tổn Đại Hưng cho nên hắn hận nàng, hận nàng hồng nhan họa quốc.

“Chuyện ngày trước đã khiến tổ mẫu bị kinh động. Trẫm ra lệnh cho người sao ra một bộ kinh phạt để an ủi tổ mẫu.” Tư Mã Nhuệ bình thản nói hoàn toàn không chứa ra một khe nào để thương lượng.

Mộ Dung Phong nhìn Tư Mã Nhuệ, một bộ kinh phạt?! Hắn đừng có ban ngày ban mặt đã nói mớ nha. Muốn sao một bộ kinh phạt phải mất thời gian bao lâu? Hắn nghĩ Bạch Mẫn nàng là máy photocopy sao? Tuy nhiên nàng vẫn kiên trì không nói chỉ gật gật đầu. Trong lòng không ngừng kêu khổ, ngoài mặt vẫn phong thanh vân đạm, một mực duy trì ôn hòa điềm tĩnh.

“Trẫm nói là một bộ kinh phạt?!” Ngược lại Tư Mã Nhuệ lại có chút bối rối lặp lại một lần như thể hắn nghĩ nàng chưa nghe rõ.

Mộ Dung Phong lại gật đầu bốn cột: “Mộ Dung Phong hẳn là nên tạ ơn hoàng thượng. Người thực nhân từ. Sao một bộ kinh phạt hẳn là mất rất nhiều thời gian. Nói cách khác Mộ Dung Phong là tội thần chi nữ, trong lòng người chính là loại tội danh không thể tha thứ lại cho Mộ Dung Phong thêm chút thời gian tận hưởng cuộc sống. Nghĩ như thế ta thấy thật hạnh phúc, không cần lo lắng hay bị ai nữa. Thật tốt. Chép mỗi tay một có thể ngủ một giấc thật sáng khoái, xem như cũng có việc để làm đỡ thời gian nhàm chán.”

Tư Mã Nhuệ mỉm cười. Đây là lần đầu tiên hẳn trước mặt Mộ Dung Phong lộ vẻ tươi cười. Từ ngày hẳn gặp Mộ Dung Phong trước cửa Hợp Ý Uyển đã không hòa nhã gì vì trong lòng hẳn rất giận. Vẫn lời nói lạnh nhạt như bao ngày nay nhưng trong lúc lơ đãng hẳn bất giác nở một nụ cười. “Người tưởng người có thể ở chỗ này thoải mái mà không phải về lãnh cung nữa sao?”

“Hồi lãnh cung.” Mộ Dung Phong lập tức trả lời, “Chỗ đó còn có một người thật lòng đối tốt với ta. Ở chỗ này nếu Mạnh cô nương biết được ta có thể an thân sao? Phiền hoàng thượng sai người mang kinh phạt cùng giấy mực tới lãnh cung, Mộ Dung Phong sẽ bắt đầu sao chép ngay tức khắc.”

Tư Mã Nhuệ ngừng cười khôi phục biểu tình lãnh đạm như cũ, xoay người lệnh Tiểu Đức Tử: “Tiểu Đức Tử người mang những thứ cần thiết đến lãnh cung, nghênh giá Mộ Dung phi trở về đi.”

Mộ Dung Phong cũng không nhìn tới Tư Mã Nhuệ nữa. Nàng ra khỏi thư phòng theo chân Tiểu Đức Tử rời Hợp Ý Uyển lên nhuyển kiệu trở về lãnh cung.

Sau giờ cơm một lúc, Tiểu Đức Tử trở lại thư phòng. Vừa nhìn thấy Tư Mã Nhuệ hẳn liền quỳ xuống bẩm báo: “Muôn tâu Hoàng thượng chuyện người phân phó nô tài đã làm xong. Những vật dụng cần thiết đã được đưa đến, Mộ Dung phi cũng đã hồi lãnh cung. Lúc nô tài về, Mộ Dung phi đã bắt đầu chép kinh, chữ của Mộ Dung phi quả thực rất đẹp.”

“Nhanh như vậy đã bắt đầu chép kinh rồi sao?” Tư Mã Nhuệ hừ lạnh một tiếng, “Mộ Dung Phong kia có gì hay ho mà người suốt ngày thay nàng nói tốt?”

Tiểu Đức Tử sợ tới mức toát mồ hôi lạnh vội vàng giải thích, “Không phải nô tài thay Mộ Dung phi nói tốt. Là tại nô tài nhìn thấy chữ Mộ Dung phi trên biển treo ở đại môn.”

“Biển?” Tư Mã Nhuệ ngăn người, theo bản năng hỏi lại. “Người nói biển gì? Nàng ta treo biển gì trên cửa?”

“Lúc nô tài đến lãnh cung thỉnh Mộ Dung phi liền phát hiện chỗ ấy đã thay đổi rất nhiều sạch sẽ hơn hẳn. Trên cửa đại môn còn treo biển viết ba chữ — Mẫn Phong Cư, chữ viết quả thật rất đẹp. Trước khi đi nô tài tò mò hỏi Xuân Liễu mới biết ba chữ kia là Mộ Dung phi viết rồi tự tay khắc và treo lên. Tuy rằng biển có chút thô ráp nhưng chữ viết rất đẹp.” Tiểu Đức Tử nhỏ giọng cẩn trọng nói, “Tuy rằng nô tài không hiểu biết nhiều về chữ nghĩa làm nhưng nhìn qua có cảm giác chữ viết rất xinh đẹp nên nô tài mới bạo gan nói Mộ Dung phi viết chữ rất đẹp. Đó chỉ là suy nghĩ của mình nô tài không phải Mộ Dung phi nhờ vả gì nô tài mới nói. Mộ Dung phi trước giờ vẫn đứng đưng với những chuyện thế này. Chưa bao giờ ở trước mặt nô tài nói qua chuyện gì. Nô tài chỉ có cảm giác nàng là người ôn hòa. Trước kia nô tài làm việc ở chỗ thái hậu vẫn thường được phái đi thỉnh Mộ Dung phi tới Tường Phúc cung nên cũng coi là quen biết. Nhưng từ khi Mộ Dung phi tới lãnh cung chưa từng tìm tới nô tài nhờ vả chuyện gì.”

Tư Mã Nhuệ khẽ thở dài, chính mình cũng có cảm giác tò mò quái gở. Nữ nhân kia không hiểu vì sao lại gọi cho hẳn cảm giác thật gần gũi thân thiết.

“Lãnh cung trước kia trông như thế nào?”

161. Chương 161: Chương 161

“Đó là một lãnh cung bỏ hoang đã lâu. Nguyên lai lãnh cung này dùng để nhốt một vị phi tử có chút võ công của tiên hoàng. Vì sợ nàng ta dùng võ công mà đào tẩu hoặc có đồng lõa tới cứu nên mới gia cố cực kỳ chắc chắn. Vật chính là đá tảng loại tốt nhất. Sau khi vị phi tần này qua đời chỗ ấy liền bị bỏ hoang cho tới nay. Bên trong là cỏ dại rậm rạp và cây khô còn có rất nhiều chuột và nhện.” Tiểu Đức Tử giải thích, “Lúc Mộ Dung phi qua bên ấy, bên trong quả thực rất hỗn loạn, cửa nẻo cũng đã hư hỏng hết cả. Nay không biết chủ tớ hai người các nàng đã sửa sang lại thế nào mà nô tài còn tưởng mình vào nhầm chỗ. Ngoài vườn và ngoài hiên đều đã được dọn dẹp sạch sẽ, còn trồng thêm vài loại hoa cỏ xanh tốt nhìn

qua thật mát mắt. Nô tài ở trong cung cũng không phải ngày một ngày hai, đã từng thấy qua rất nhiều phi tần vì bị đẩy vào lãnh cung mà khóc nháo nháo loạn, những người tự tìm đến cái chết cũng không phải hiếm hoi gì. Duy nhất lần đầu tiên nô tài gặp người như Mộ Dung phi, chỉ lẳng lặng mà ra đi. Đường như không phải là nàng bị đẩy đến lãnh cung mà nàng đến để thay đổi nơi ấy.”

Tư Mã Nhuệ thân nhiên mỉm cười. Từ những lời Tiểu Đức Tử nói có thể thấy được ấn tượng của hắn về Mộ Dung Phong cực kỳ tốt. Nếu không chắc hẳn hắn đã không vô tình nói đỡ giúp Mộ Dung Phong. Bất quá nhìn cách hắn nói chuyện cũng không giống hắn đang cố ý tìm cách lấy lòng.

Hắn lẳng lặng đứng đó ngăn người nhìn bức họa treo trên tường. Tranh này là do ai vẽ?

Mộ Dung Phong trở về lãnh cung phân phó Xuân Liễu dọn dẹp bàn ghế. Bàn kê bên cửa sổ có thể nhìn thấy phong cảnh bên ngoài. Trải giấy, bày nghiên mực, những con chữ xinh đẹp tuôn ra, tâm tình phẳng lặng khiến nàng bội phần thích ý. Kinh Phật vốn rất dày hơn nữa lại là một bộ, sao chép nhất định sẽ tốn rất nhiều thời gian. Bất quá nàng cũng chẳng lấy làm phiền, thì đã sao không phải chỉ là chép lại thôi sao? Có lẽ còn có thể chép ra một phần tâm tình đã nguội lạnh.

Một tiếng đập cửa khẽ khàng truyền vào. Nghe ra chút do dự nhưng cũng có chút háo hức.

« Xuân Liễu người ra mở cửa xem ai đi. » Mộ Dung Phong bình thân nói, buông giấy bút xuống, « Tiếng đập cửa này có chút kỳ lạ. »

« Dạ, » Xuân Liễu đáp lời đứng dậy mở cửa.

Ngoài cửa là một chiếc xe lăn, Tư Mã Cường lặng lẽ ngồi đó. Khuôn mặt gầy gò, dưới cằm lún phún râu, tóc đã ngã bạc. Sau lưng hắn là một nha đầu thanh tú mà Xuân Liễu nhận ra ngay là Tiểu Ngũ nha đầu của Lệ phi.

« Nhị- người đã tới. » Xuân Liễu thoáng ấp úng không biết xưng hô thế nào cho phải. Hiện tại hắn đã không còn là nhị thái tử nữa rồi nhưng dấu sao hắn vẫn là ca ca của đương kim hoàng thượng.

« Gọi tên ta là được rồi. » Tư Mã Cường dịu dàng nói, thanh âm có chút khàn khàn, mỉm cười với Xuân Liễu, « Chủ tử người vẫn ổn chứ ? »

Xuân Liễu khẽ gật đầu : « Đang ở trong phòng chép kinh. Người mau vào đi. »

Mộ Dung Phong từ phòng trong đi ra nhìn thấy Tư Mã Cường có chút bất ngờ nhưng cũng thật vui mừng. Từ sau khi Tư Mã Cường gặp chuyện không may nàng chưa từng gặp hắn. Là hắn thay nàng đỡ lấy thanh xà gỗ kia. Nếu không có hắn sợ rằng giờ này nàng đã sớm về nơi chín suối.

« Tiểu Ngũ, là Lệ phi phái người dẫn Tư Mã đại ca đến đây sao ? » Mộ Dung Phong mỉm cười hỏi.

Tiểu Ngũ khẽ gật đầu nhẹ nhàng đáp : « Từ lúc Tư Mã công tử xảy ra chuyện Hoàng thượng liền an bài cùng chủ tử cho phép nô tỳ đến săn sóc Tư Mã công tử. »

Mộ Dung Phong gật đầu, dịu giọng nói : « Đại ân đại đức của người không lời nào cảm tạ hết được. Mộ Dung Phong cũng không dám chỉ nói một lời cảm tạ người. »

Tư Mã Cường mỉm cười ôn nhu, trên mặt nhuốm vẻ tang thương mà trầm ổn như thể hắn đã nghĩ thông suốt mọi chuyện, « Thật sự ta sống rất tốt. Dù rằng thân thể có chút bất tiện nhưng không còn phải suốt ngày lo chuyện thị phi. Thực sự ta thấy lòng mình thanh thản nhẹ nhõm. Nói thật lúc mới xảy ra chuyện trong lòng còn có chút không cam tâm nhưng bây giờ ta cũng chẳng để ý đến nữa. Có một số việc thật kỳ lạ như số phận. Nguyên là ta đẩy Nhã Lệ công chúa vào hồ lửa vậy mà nàng vẫn theo lời tứ đệ an bài đưa Tiểu Ngũ đến chiếu cố ta. Tiểu Ngũ cô nương rất chu đáo. Dù thân thể bất tiện nhưng ta vẫn sống rất tốt. Nàng thế nào rồi ? Ta nghe Nhã Lệ nói nơi này tuy là lãnh cung nhưng nàng đã dọn dẹp sạch sẽ thơm mát hẳn. Hôm nay nhìn thấy quả nhiên không sai. »

Mộ Dung Phong cười, « Nhìn chung cũng rất tốt. Sạch sẽ hơn nhiều, ở cũng cảm giác thoải mái. »

Tư Mã Cường thở dài : « Từ ngày Tứ đệ đăng cơ ta chưa từng gặp hắn. Nhưng nhìn cách hắn xử sự có chút kỳ quái. Phải chăng hắn gặp phải chuyện gì khó xử ? Nếu nói đến tình cảm trước kia của hai người cùng

tính cách cố hữu của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không để ý chuyện nàng là nữ nhi của Mộ Dung Thanh Lương. Sao sự tình lại ta nông nổi thế này ? »

« Muội không phải hắn sao biết được trong lòng hắn nghĩ gì. » Mộ Dung Phong khẽ cười, « Hắn là vua một nước, hắn nghĩ gì thì là vậy đi. Mẫu thân người thế nào rồi? Thương thế Hồng Ngọc đã đỡ nhiều chưa ? »

Tư Mã Cường cúi đầu trầm ngâm, « Mẫu thân ta tự sát rồi. Với ta mà nói đây là chuyện đau lòng nhưng đối với mẫu thân ta thì có lẽ là chuyện tốt. Không cần phải chịu cực khổ thêm nữa, bà cũng được an tĩnh. Về Hồng Ngọc, quả thật lúc đó ta cũng quá kích động rồi. Ngày ấy ở Tường Phúc cung nghe chuyện từ Mộ Dung Thanh Lương, trong lòng cảm tức ta đâm nàng một kiếm. Cũng may có Tiểu Ngũ cô nương bên cạnh cứu nàng, kiếm trượt đi một chút mới không có thương tổn trọng yếu nào. Hắn giờ nàng không sao rồi chỉ là vẫn bị vết thương cũ hành hạ. »

Mộ Dung Phong gật đầu. Mới một thời gian ngắn vậy mà Tư Mã Cường đã nghĩ thông suốt mọi chuyện.

“Kể cũng không phải hoàn toàn là lỗi của nàng. Chỉ trách ta không phải là người tâm ý tương thông với nàng. Nàng làm hết thấy vì nam nhân mình yêuغم lại cũng không phải quá đáng trách.” Tư Mã Cường thần nhiên tiếp, “Ta buông tha cho nàng thôi.”

Mộ Dung Phong cười dịu dàng, “Người có thể nghĩ thông suốt như vậy thật tốt.”

“Nàng không cần lo lắng cho ta. Tình trạng hiện tại của nàng mới khiến người ta lo lắng. Ta vẫn thấy rất mừng mừng hỏi qua Nhã Lệ nàng cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì nhưng nàng khuyên ta không cần phải lo lắng. Nghe cách nàng nói chắc hẳn có chỗ khó nói, ta cũng không muốn miễn cưỡng nàng.” Tư Mã Cường khẽ nhíu mày thấp giọng, “Nhưng mà, từ trước tới nay tổ mẫu vẫn rất sủng ái nàng, Tứ đệ với nàng cũng tình thâm ý trọng. Về phương diện này hẳn có nguyên nhân chúng ta chưa biết rõ.”

Mộ Dung Phong cười khổ lắc đầu: “Muội cũng không rõ. Trước mắt chỉ có thể mặc kệ, được ngày nào hay ngày ấy. Tiểu Ngũ cô nương thật may là vẫn còn có cô nương chiếu cố Tư Mã đại ca. Đại ca thực sự rất may mắn.”

Tiểu Ngũ ôn nhu cúi đầu nhẹ nhàng đáp: “Mệnh của nô tỳ là do hoàng thượng cấp. Nay nô tỳ lại là nha đầu của Lệ phi nương nương. Chủ tử phân phó nô tỳ nào dám không tận tâm tận lực. Huống hồ chuyện tiểu thư nhà nô tỳ cùng Tư Mã công tử cũng chẳng quan hệ gì. Nếu tiểu thư dưới cừu tuyền biết chuyện cũng sẽ không trách nô tỳ không thay nàng giết nữ nhân kia.”

162. Chương 162

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng cười, Tiểu Ngũ này, so với lúc mới gặp đã thành thực hơn, nay nói chuyện không hề run sợ khấn trương nữa, ở trong hoàng cung một thời gian lâu, thế nhưng cũng đã hé lộ ra một phần hương vị của một tiểu cô nương,غم lại, có thể gặp được Nhã Lệ công chúa, thật sự là phúc khí của nàng.

“Ta sẽ thường thường đến xem nàng.” Tư Mã Cường ôn hòa nói, “Nơi này không nên ở lâu, nếu để tổ mẫu biết, khó tránh khỏi sẽ rước lấy phiền toái cho nàng, vậy sẽ càng nhiều chuyện, Xuân Liễu, chiếu cố tiểu thư nhà ngươi cho tốt, nếu có chuyện gì, hãy lặng lẽ cho ta biết, ta nay vẫn ở tại phủ Tam thái tử trước đây, cách nơi này cũng không tính là quá xa, người một người có thể lặng lẽ đi về được.”

Xuân Liễu gật gật đầu, đưa Tư Mã Cường cùng Tiểu Ngũ rời đi.

Ba ngày nay, là mấy ngày Mộ Dung Phong qua thanh thản bình yên, không ai quấy rầy chủ tớ hai người các nàng, hai người hoặc là thu dọn đình viện cùng phòng ốc, hoặc chính là một người làm nữ hồng, một người sao kinh phạt, ngày qua ngày thật là tiêu dao.

Sáng sớm ánh mặt trời có vài phần hương vị mùa thu, im lặng mà mê ly, bầu trời có vẻ cao hơn rất nhiều, gió thổi ở trên người đã có vài phần cảm giác mát.

Mộ Dung Phong cảm thấy tâm tình rất tốt, tuy rằng việc đã đến nước này, nhưng nàng cũng không quá để ở trong lòng như vậy, Tư Mã Nhuệ đột nhiên biến hóa như thế, giống như đột nhiên biến thành người xa lạ, phản ứng của nàng lúc đầu là ủy khuất cùng bi thương, sau lại cũng chỉ là hờ hững, nhất định là đã có chuyện gì đó phát sinh, chính là chính mình không biết được.

Không có khả năng Tư Mã Nhuệ lại đối xử với nàng như thế, nếu hắn thay lòng đổi dạ, nàng hẳn là đã sớm nhìn thấy ở trong ảo giác, thời điểm kia, Mạnh Uyển Lộ đã ở đây, đã dụ hoặc hắn, vì cái gì lúc nàng không ở trước mặt, lúc mọi người đều nghĩ nàng đã chết, Tư Mã Nhuệ có thể thủ vững tâm được, lại cố tình lúc nàng đã trở lại, hắn lại thay đổi tâm? Căn bản là không có khả năng. Nàng không nghĩ hỏi đã xảy ra chuyện gì, cũng không muốn biết, đến thời điểm nàng nên biết nàng tự nhiên sẽ biết, hắn thực cũng thế giả cũng thế, nếu hắn vẫn yêu nàng, bất luận phát sinh cái gì đều vẫn đang yêu nàng, nếu hắn không thương nàng, như thế nào đều không cứu vãn được, cho nên, nếu đã đến đây, đã xảy ra, liền thuận theo tự nhiên đi.

Dù sao nàng cũng không thay đổi được gì.

Trong đình viện các loại hoa cỏ đã có sinh ý, dạt dào vui mắt, thu thập sạch sẽ nhìn thật thích, thật sự là thoải mái. Nơi này tuy là lãnh cung, nhưng yên tĩnh, không ai quấy rầy, thích hợp với bản tính của nàng, bất luận là Bạch Mẫn hay là Mộ Dung Phong, cũng không phải là người ham náo nhiệt.

Đang tận hưởng thì có người nhẹ nhàng gõ cửa, thanh âm có chút do dự, không lớn, giống như đang lo lắng cái gì.

Xuân Liễu tiến lên mở cửa ra, Tư Mã Minh Lăng đứng ở trước cửa.

“Thụy Thân vương, sớm.” Mộ Dung Phong nhẹ nhàng lên tiếng, dưới ánh mặt trời, một đầu tóc đen buông xuống đầu vai, không có trang sức, trang phục tỗ y đơn giản, lộ ra hương vị nhẹ nhàng khoan khoái.

“Phải, là ta. Có khỏe không?” Tư Mã Minh Lăng lẳng lặng hỏi.

“Hoàn hảo.” Mộ Dung Phong thần nhiên cười, nhìn không ra oán giận cùng khổ sở, đã không có ủy khuất cùng nước mắt như khi nhìn thấy Tư Mã Minh Lăng ngày ấy, “Trời cao không khí trong lành, thời tiết tốt như thế, làm sao lại có tâm trạng xấu được? Người sớm như vậy đã tới chỗ này là có chuyện gì sao?”

“Ngày mai ta phải rời khỏi đây.” Tư Mã Minh Lăng nhìn Mộ Dung Phong, tựa hồ vẫn đang do dự, “Nay nơi ta đang ở là một chỗ tốt, không biết Phong nhi có hứng thú đi xem một chút không?”

“Mộ Dung Phong là kẻ mang tội, không có phương tiện theo người cùng đi.” Mộ Dung Phong thần nhiên cự tuyệt, “Mộ Dung Phong cảm thấy như trước mặt là tốt lắm, có thể sống im lặng không bị quấy rầy.”

“Nhuệ nhi hắn đã thay đổi tâm, con còn muốn thủ vững sao?” Tư Mã Minh Lăng nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi, “Nếu hắn đã không thương con, làm gì phải thủ tiết với hắn cả đời? Không bằng theo ta cùng đi đến nơi phong cảnh tươi đẹp kia, vui vẻ qua cả đời.”

Mộ Dung Phong lắc lắc đầu, nhẹ giọng trả lời: “Mộ Dung Phong nay tốt lắm, nơi này tuy hẻo lánh, nhưng cũng có thể dung thân. Về phần Hoàng Thượng, nay hắn nghĩ như thế nào, Mộ Dung Phong không phải hắn, cũng không muốn đoán. Nếu Hoàng Thượng nhất định đã thay đổi tâm, Mộ Dung Phong cũng chỉ có thể chấp nhận, nhưng Mộ Dung Phong thương hắn, thì dù vất vả cũng sẽ thủ vững. Hắn yêu hay không yêu Mộ Dung Phong, là chuyện của hắn, Mộ Dung Phong yêu hay không yêu hắn, cũng là chuyện của chính Mộ Dung Phong.”

Tư Mã Minh Lăng thở dài, bi thương nói: “Ta biết con yêu hắn, có lẽ hắn cũng có yêu con, nhưng chính trị trước mắt, không cái gọi là chân tình, hắn gánh vác là toàn bộ tương lai của Đại Hưng vương triều, không phải là chuyện tư tình nhi nữ của một người. Cho dù hắn yêu con, chỉ sợ cũng không có quyền lực này, tuy rằng thân là Hoàng Thượng, có quyền lực vô song, nhưng lại là một người không tự do nhất thiên hạ. Con không cần phải tiếp tục kiên trì nữa, mẫu hậu sẽ không để ột nữ nhân làm mất tiền đồ của Đại Hưng vương triều, nàng không phải một người xấu, nhưng nàng là người của Đại Hưng vương triều, nàng phải suy nghĩ vì Đại Hưng vương triều, Đại Hưng vương triều sẽ không cho phép Hoàng Thượng lại yêu thương con. Nay hắn đã không hề yêu con nữa, làm gì phải miễn cưỡng?”

Mộ Dung Phong nhìn lá thu rơi trong sân, có một hồi không nói chuyện, chính là lẳng lặng đứng, không biết suy nghĩ cái gì. Qua hơn nửa ngày, mới nghe thấy nàng chậm rãi nói: “Con biết, chính là không bỏ xuống được, không phải chỉ là không thể rời đi, cũng không muốn rời đi, bất luận như thế nào, con không bỏ xuống được hắn, bất luận hắn hiện tại như thế nào, yêu hay không yêu con. Nếu theo người rời đi, có lẽ có thể sống tự do, có thể không cần chịu ủy khuất, nhưng sẽ không vui vẻ, trong lòng thủy chung vẫn có một ràng buộc là hắn như vậy, phong cảnh đẹp như thế nào cũng không thể làm cho con thoải mái. Chúng

con từng có những ngày tốt đẹp, cho nên con tin tưởng, nhất định là có nguyên nhân gì đó cho nên hấn mới thay đổi tâm, nếu hấn yêu con, hấn nhất định sẽ trở về, nếu là không yêu, con cũng sẽ không cưỡng cầu, có đôi khi ý trời không thuận theo lòng người cũng thực bình thường. Nhưng hiện tại con có thể sống ở bên cạnh hấn, có thể tự do tưởng niệm hấn, không có ai can thiệp, trừ bỏ thân thể không thể tự do cùng hấn một chỗ, tâm của con thủy chung vẫn ở bên cạnh hấn, cho nên không cảm thấy bị thương mà ngược lại còn thấy may mắn. Cám ơn hảo tâm của người, chính là, con không thể đáp ứng người.”

Tư Mã Minh Lăng nói không ra lời, dưới tình huống như vậy, thế nhưng nàng còn có thể có ý nghĩ như thế, làm cho hấn trong lòng hồ thẹn, hấn chính là muốn mang nàng lặng lẽ rời đi nơi đây, nếu có dấu vết gì để lại, mẫu hậu đều có khả năng đẩy nàng vào chỗ chết.

Không phải mẫu hậu không thích nàng, mà là vì tiền đồ của Đại Hưng vương triều, nếu Tư Mã Nhuệ yêu thương Mộ Dung Phong, hấn nhất định sẽ buông tha ngôi vị hoàng đế, hấn muốn là có thể cùng Mộ Dung Phong sống cuộc sống tự do tự tại, không có ràng buộc.

“Hoàng thúc thật có hứng thú, lại đến nơi này.” Thanh âm lười biếng của Tư Mã Nhuệ đột nhiên ở cửa truyền đến, trong thanh âm cất giấu bất mãn cùng lãnh khốc, “Chẳng lẽ hoàng thúc còn thương tiếc kẻ tội thần chi nữ này sao?”

Tư Mã Minh Lăng trong lòng sửng sốt, vừa rồi nói chuyện rất chuyên tâm, thế nhưng không đề phòng Tư Mã Nhuệ sẽ đến nơi này, hấn tới chỗ này làm cái gì? Đã nghe được cái gì chưa? Trầm trầm nổi lòng, quay đầu lại, ý cười thản nhiên, có vài phần bất hòa, nhẹ nhàng nói: “Ta đến xem Phong nhi, nàng ở trong mắt người là tội thần chi nữ, nhưng ở trong mắt ta, nàng vẫn là Phong nhi đơn thuần đáng yêu kia. Chính là người chính sự bận rộn, vì sao lại đến nơi này?”

163. Chương 163

Tư Mã Nhuệ không trả lời, đánh giá đình viện một chút, trong lòng rất kinh ngạc, lãnh cung có bộ dáng gì hấn không phải không biết, chính là nơi này không giống như là lãnh cung, ngược lại như là một tiểu đình viện thực thoải mái. mấy ngày trước nghe Tiểu Đức tử nói về tình huống nơi này của Mộ Dung Phong, trong lòng còn có ý tò mò, không biết một nữ tử nhu nhược giống như Mộ Dung Phong, như thế nào có khả năng thu dọn một lãnh cung đã hoang vu nhiều năm như vậy? Nay đi vào nơi này, thật đúng là hoảng sợ.

Từ rất xa đầu tiên là thấy một đình viện nho nhỏ, so sánh với Hợp Ý Uyển còn tinh xảo hơn rất nhiều, tảng đá xếp lên nhau mà thành, ngăn nắp, thật ngoài sức tưởng tượng, bên ngoài bức tường cao có chút sắc xanh hoa cỏ, trên cửa treo một cái biển hình chữ nhật, bên trên thực sự có ba chữ xinh đẹp “Mẫn Phong cư”. Tiểu Đức tử không có nói sai.

Mẫn Phong cư? Vì sao phía trước lại có một chữ Mẫn? Chữ Phong có thể lý giải, bởi vì tên của Mộ Dung Phong chính là một chữ Phong, nhưng còn chữ Mẫn? Làm thế nào giải thích?

Nhìn nhìn Tư Mã Minh Lăng, Tư Mã Nhuệ mỉm cười, lại cười đến Tư Mã Minh Lăng trong lòng rung cả mình, Tư Mã Nhuệ từ lúc làm Hoàng Thượng cùng trước kia có chút không giống nhau, làm cho hấn trở nên trong lòng có hàn ý, không còn là một Thái tử đơn giản bốc đồng nữa, mà là một quân vương tâm tư kín đáo.

“Hoàng thúc thật là có hứng thú, nơi này quả thật là một nơi tốt để đi, một cái lãnh cung nho nhỏ, thế nhưng nàng lại làm cho ra được như thế, đến thực làm cho trầm giạt mình.” Tư Mã Nhuệ lẳng lặng nhìn Mộ Dung Phong, trong ánh mắt có rất nhiều tìm tòi nghiên cứu, lại giấu ở phía sau vẻ tươi cười thản nhiên nhưng chẳng phải ám áp, “Trầm bảo người sao kinh Phật đã sao như thế nào rồi?”

Mộ Dung Phong chỉ chỉ cái bàn sau cửa sổ, thản nhiên nói: “Đã sao được một chút, đều đặt trên bàn, bắt quá, cách lúc sao xong một bộ kinh thư còn rất sớm, đến làm cho Hoàng Thượng thất vọng rồi.”

Tư Mã Nhuệ lẳng lẳng tiêu sái vào trong phòng, trong phòng không có nhiều đồ đạc lắm, chỉ có một chiếc giường, đệm chăn xếp gọn gàng, một chiếc bàn, trên bàn có một bộ trà cụ, một cây nến, cạnh cửa sổ có một chiếc bàn học, bên trên là kính Phật đang sao. Tư Mã Nhuệ tùy ý giở ra một chút, sao thật sự là chỉnh tề, nhìn ra được lúc sao tâm tình bình thản, người cũng lạnh nhạt.

Trên bàn còn có một bộ họa, là họa đình viện bên ngoài, đại khái là tùy ý mà họa ra, đình viện tịch tịch, vài cọng cây cỏ, ngẫu nhiên có con bướm bay qua, trên bàn có một chén rượu, nhưng lại không có người, im lặng mà u buồn, nhìn có vài phần đau thương lại thản nhiên.

Tư Mã Nhuệ có chút ngoài ý muốn, nét vẽ của bức họa này, cùng bức họa treo trên tường ở Hợp Ý Uyển cơ hồ là giống nhau như đúc, bức họa kia là Yên Ngọc treo lên, ngày ấy hẳn trở về Yên Ngọc đang treo bức họa đó lên trên tường.

Yên Ngọc nay coi như là tổng quản Hợp Ý Uyển, cũng không thường nói chuyện, cùng Yên Ngọc trước kia trong trí nhớ của hắn thiếu đi vài phần hiền hoà, hơn vài phần nghiêm khắc, nhất là đối với Hạ Hà, thật là hà khắc, tối hôm qua bởi vì Hạ Hà làm việc không cẩn thận, đã bị Yên Ngọc nhìn thấy và quở trách, giống như rất ít khi thấy Yên Ngọc đối đãi với hạ nhân như thế, vẫn đều là hòa khí. Người được Thái hậu tự tay dạy dỗ ra để ở bên người hắn như thế nào lại kém được?

Ban đầu hắn còn tưởng rằng là do người nổi danh nào đó họa, nay nhìn thấy bức họa Mộ Dung Phong đặt trên bàn, mới đột nhiên kinh ngạc, đây căn bản là cùng một người họa ra.

Hắn dường như đột nhiên nhớ tới cái gì, nói với Tiểu Đức tử phía sau: “Đi.”

Tiểu Đức tử sửng sốt, đi theo Tư Mã Nhuệ vội vàng rời đi. Tư Mã Minh Lăng cùng Mộ Dung Phong nhìn thoáng qua lẫn nhau, không hiểu được có chuyện gì. Tư Mã Nhuệ hiện tại tính tình thật đúng là khó hiểu.

Trở lại Hợp Ý Uyển, còn chưa vào cửa, chợt nghe thanh âm của Yên Ngọc đang giáo huấn Hạ Hà, chỉ cần vừa nghe thấy loại ngữ khí nói chuyện này, Tư Mã Nhuệ không cần xem cũng biết là giáo huấn Hạ Hà, cũng không biết bởi vì sao, Yên Ngọc đối với Hạ Hà, mà cũng không chỉ là Hạ Hà, còn có Mạnh Uyển Lộ, giống như có thành kiến, thấy thế nào cũng như không vừa mắt.

“Còn tranh luận! Nơi này là nơi của Hoàng Thượng, để cho người đi chung quanh làm loạn sao? Không theo hầu chủ tử của người, đi chung quanh dạo còn ra thể thống gì?” Thanh âm của Yên Ngọc đều là bất mãn, lúc nói ra thanh âm cũng có chút cao, giống như lửa giận trong lòng tràn ra. Hạ Hà này, phỏng chừng lại ở trong Hợp Ý Uyển chạy loạn, vừa vặn bị Yên Ngọc phát hiện.

“Yên Ngọc, đến thư phòng gặp ta.” Tư Mã Nhuệ nói, nhìn nhìn Tiểu Đức tử, nói, “Chuẩn bị chút vật phẩm tị hàn, còn có quần áo Mộ Dung Phong mặc trước đây đưa đến đó, hiện tại đã là đầu thu, dần dần có hàn ý, chỗ đó lại rét lạnh. Phân phó thái giám quản lý vật phẩm hậu cung, bảo bọn họ không được cắt xén đồ dùng của Mộ Dung Phong.”

“Vâng.” Tiểu Đức tử đáp ứng, xoa người rời đi.

Yên Ngọc đi vào thư phòng, trên mặt biểu tình thản nhiên, cúi đầu không hé răng.

“Yên Ngọc, Hạ Hà kia là lần đầu tiên cung, có chút không hiểu quy củ, có việc gì thì chậm rãi nói với nàng ta, không nên hơi một tí liền phát hỏa, trẫm thấy nàng ta gặp người liền giống như chuột gặp phải mèo vậy.” Tư Mã Nhuệ cười cười nói, “Yên Ngọc, người giống như tính tình đã biến đổi, trẫm nhớ rõ người trước kia là một nữ tử ôn hòa trầm tĩnh, tổ mẫu vẫn khen người có khả năng, cho nên sai khiến đến nơi này của trẫm, như thế nào mà nay trẫm làm Hoàng Thượng còn chưa có học được kên kiệu, người đã trở nên lợi hại trước rồi.”

Yên Ngọc cúi đầu, thản nhiên nói: “Yên Ngọc chỉ là làm trách nhiệm của chính mình, Hoàng Thượng mỗi ngày bận rộn, như thế nào biết Yên Ngọc thay đổi hay không, nô tỳ không cảm thấy chính mình thay đổi, lại cảm thấy Hoàng Thượng thay đổi rất nhiều, không giống trước kia, nô tỳ nhớ rõ Tứ thái tử trước kia là một người như thế nào, nhưng lại không hiểu được Hoàng Thượng nay là một người như thế nào.”

Tư Mã Nhuệ không trách việc nàng dám tranh luận, chỉ chỉ bức họa treo trên tường thư phòng hỏi: “Tranh này là do ai họa? Là ai bảo người treo lên?”

“Đó là Thái tử phi của ngài họa lúc ngài còn làm Thái tử, cũng là Hoàng Thượng ngài bảo nô tỳ treo lên, ngài như thế nào chính mình lại không nhớ rõ.” Yên Ngọc vẫn đang thần nhiên nói.

“Thái tử phi của trẫm? Người là nói lúc trẫm vẫn là Thái tử, Mộ Dung Phong họa? Sau đó trẫm bảo người treo lên? Vì sao trẫm một chút ấn tượng cũng không có?” Tư Mã Nhuệ có chút nghi hoặc.

“Ngài từ lúc làm Hoàng Thượng, những chuyện nhớ rõ càng ngày càng không rõ ràng lắm.” Yên Ngọc cũng có chút nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Tư Mã Nhuệ liếc mắt một cái, trong lòng âm thầm suy nghĩ, Tư Mã Nhuệ như thế nào lại kém trí nhớ như thế? Miệng tiếp tục nói, “Đây là ngài cùng Thái tử phi, cũng chính là Mộ Dung phi bây giờ, lúc còn ở tại phủ Tứ thái tử, Mộ Dung phi tự tay họa, lúc đó quan hệ của ngài cùng Mộ Dung phi còn chưa được tốt, ngài còn lưu luyến ở Nguyệt Kiều các. Sau lại chuyển đến Hợp Ý Uyển, ngài bảo nô tỳ đem bức họa treo tại trên tường thư phòng, bởi vì lúc ấy Yên Ngọc phải lo nhiều chuyện nên nhất thời quên mất, sau mới nhớ tới tìm để treo lên, đáng tiếc ngài lúc này đã đem Mộ Dung phi đuổi ra ngoài. Bức họa liền đã quên bóc ra. Nếu là ngài nhìn không vừa mắt, Yên Ngọc liền bóc ra cho ngài, đem treo ở trong phòng nô tỳ đi. Nô tỳ nhìn thấy rất thích, ước gì có thể treo tại trong phòng chính mình. Ngài có muốn hiện tại nô tỳ liền bóc ra hay không?”

“Thôi, cứ treo tại kia đi.” Tư Mã Nhuệ hơi nhú mồm một chút, nhìn Yên Ngọc, lẳng lặng hỏi, “Tật xấu trí nhớ kém này của trẫm là từ khi nào thì bắt đầu?”

164. Chương 164

“Lúc xảy ra chuyện bên Tường Phúc cung, thái hậu nương nương cho truyền người đến Bình Dương cung. Ngày ấy người đi một đêm không về. Việc đầu tiên người làm sau đó là đuổi Mộ Dung phi đi rồi đưa Mạnh cô nương về đây. Trước đây không phải người ghét nhất Mạnh cô nương sao? Sao đột nhiên lại có thể sủng ái nàng được? Nàng ta có điểm gì so sánh được với Mộ Dung phi? Người vừa lên làm hoàng thượng thì cả bản thân cũng thay đổi mất rồi.” Yên Ngọc nhỏ nhẹ nói với Tư Mã Nhuệ, vừa nói vừa quan sát phản ứng của hắn trong lòng thầm thấy kỳ quặc. Như thế hắn không nhớ ra bản thân hắn trước kia? Có vấn đề gì sao? Còn thái hậu nương nương nữa. Sao đột nhiên bà thay đổi thái độ với Mộ Dung Phong. Trước kia sủng ái là thế nay lại hoàn toàn lãnh đạm. Rốt cuộc Mạnh Uyển Lộ đã dùng phương thức gì để có thể thay đổi hoàn toàn cục diện?

“Bình Dương cung ư?” Tư Mã Nhuệ sững sờ nhìn Yên Ngọc lơ đãng hỏi một câu, “Trước kia trẫm thực sự sủng ái Mộ Dung Phong sao?”

“Thực ra ban đầu người cũng không sủng ái Mộ Dung phi.” Yên Ngọc cảm thấy kỳ quái rốt cuộc Tư Mã Nhuệ đang có ý đồ gì. Sao hắn lại hỏi một vấn đề hiển nhiên như thế? Hắn đối đãi với Mộ Dung Phong thế nào chẳng phải trong lòng hắn rõ nhất sao? Vì sao lại còn hỏi hạ nhân như thế? Nếu không phải hắn vẫn giữ mọi thói quen từ trước, khuôn mặt cùng nụ cười không hề khác lạ, Yên Ngọc thực sự nghĩ Tư Mã Nhuệ này không phải là Tư Mã Nhuệ trước kia mà là một người hoàn toàn khác. “Lúc đầu người rất ghét nàng nhưng sau một thời gian người dần dà yêu nàng.”

Tư Mã Nhuệ hoàn toàn mơ hồ vì sao hắn không hề có chút ấn tượng nào?

“Thỉnh Lệ phi tới đây gặp trẫm.” Tư Mã Nhuệ ra lệnh. Trong đầu hắn đột nhiên có suy nghĩ Lệ phi nhất định sẽ biết câu trả lời.

“Lệ phi nương nương đã bị thái hoàng thái hậu nương nương giam lỏng trong cung không cho phép bất kỳ ai tiếp cận nàng. Yên Ngọc vô dụng không thể mời Lệ phi đến cho người được.” Yên Ngọc nhẹ giọng, “Mấy ngày trước Lệ phi nương nương lên đèn thăm Mộ Dung Phi mang chút quần áo và thực phẩm. Hoàng thái hậu biết được liền phân phó thị vệ đem nàng giam lỏng ở tiểu viện trong Bình Dương cung. Không cho phép nàng ra ngoài nửa bước cũng không cho bất kỳ ai tiếp cận. Dù cho là Yên Ngọc nhận mệnh của người cũng không được vào. Thái hoàng thái hậu có chỉ ngoại trừ thái hoàng thái hậu bất luận là kẻ nào cũng không được tiếp cận Lệ phi nương nương.”

Tư Mã Nhuệ sững sờ nhú mồm. “Ngoại trừ trẫm, còn có ai thay đổi cách đối đãi với Mộ Dung Phong không?”

“Đương nhiên là thái hoàng thái hậu ạ.” Yên Ngọc cúi đầu nhẹ nhàng đáp. “Trước kia thái hoàng thái hậu vốn rất yêu quý Mộ Dung phi. Ngay cả trước khi người sủng ái Mộ Dung phi thái hoàng thái hậu đã thường xuyên sai Tiểu Đức tử cho vời Mộ Dung phi đến Tường Phúc cung. Lúc Mộ Dung phi mất tích thái hoàng thái hậu còn vô cùng lo buồn. Nhưng hiện tại có lẽ vì chuyện của Mộ Dung Thanh Lương thái hoàng thái hậu liền gay gắt với Mộ Dung phi như thế đấy.”

“Mộ Dung Phong mất tích ư? Nàng mất tích khi nào?” Tư Mã Nhuệ kinh ngạc hỏi lại.

“Hoàng thượng người có sao không? Người đừng làm Yên Ngọc sợ.” Yên Ngọc sững sờ nhìn Tư Mã Nhuệ không biết nói gì cho phải. “Nếu không phải Mộ Dung phi mất tích nửa năm sao có chuyện người thú Mạnh cô nương. Cũng vì Mộ Dung phi mất tích thái hoàng thượng sốt ruột mới ra mệnh lệnh ép người cưới Mạnh cô nương. Lúc ấy người còn không chịu tuân mệnh còn chưa tháo hỷ khăn trên đầu cô nương ta, đuổi cô nương ta trở về nhưng cô nương ta nhất định không chịu rời đi. Thái hoàng thái hậu lúc này mới ban Hợp Ý Uyển cho người và Mộ Dung phi. Đừng nói đến cả chuyện này người cũng không nhớ nhé?”

Tư Mã Nhuệ cau mày, tất thấy những việc này khiến hắn vô cùng buồn bực. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao lại có thể như vậy được? Nhất định đã có chuyện gì đó xảy ra mà hắn không hề hay biết. Nếu không như thế Yên Ngọc đã không sững sờ đến vậy.

“Dù là bất kỳ kẻ nào người cũng không được nói chuyện đêm nay người từng nói chuyện với trẫm. Nếu có bất kỳ tin tức phong thanh nào trẫm nhất định sẽ không tha mạng cho người!” Tư Mã Nhuệ nhìn thấy thân ảnh Tiểu Đức tử từ phía xa liền phất tay nhỏ giọng nói, “Không còn việc gì nữa người lùi xuống đi.”

Yên Ngọc gật đầu rời đi, Tiểu Đức Tử bước đến khó khăn bấm báo: “Khởi bẩm hoàng thượng, nô tài vừa ở chỗ Mộ Dung phi về. Mộ Dung phi nhờ nô tài chuyển lời rằng: ‘Phiền người bớt thất thường đi để những người khác còn biết phải đối phó thế nào.’”

Yên Ngọc suýt bật cười thành tiếng khó nhọc nén lại xoay người bước nhanh ra khỏi thư phòng.

Tư Mã Nhuệ mỉm cười khê khàng hỏi: “Vì sao nàng lại nói với trẫm những lời này?”

Tiểu Đức tử khó nhọc đáp: “Lúc nô tài đến Mộ Dung phi đang chợp mắt. Nô tài giải thích lý do sao nô tài lại đến đây. Mộ Dung phi nghe xong liền nói một câu như vậy sao đó chẳng nói thêm lời nào nữa. Nô tài cũng không biết vì sao nàng lại nói vậy.”

Tư Mã Nhuệ đột nhiên lơ đãng hỏi. “Tiểu Đức tử, có phải trước kia người thường đi theo tổ mẫu? Là nô tài tổ mẫu tín nhiệm nhất không?”

Tiểu Đức Tử gật đầu: “Dạ phải. Từ lúc nô tài tiến cung đã được phân ở Tường Phúc cung. Sau đó được thái hoàng thái hậu đề bạt trở thành thân cận bên cạnh Thái hoàng thái hậu. Gần đây Thái hoàng thái hậu mới cử nô tài sang đây hỗ trợ hoàng thượng.”

“Tổ mẫu trước kia không phải luôn quan tâm đến Mộ Dung Phong sao? Chẳng lẽ người lại không lên đến thăm nàng ta?” Tư Mã Nhuệ nhẹ giọng hỏi như thể chẳng phải quan tâm gì chỉ là buột mồm nói một câu. “Hoàng thúc cũng đi suốt. Nhân duyên của Mộ Dung Phong cũng không tệ nha.”

“Nô tài không rõ nhưng quả thật trước kia thái hoàng thái hậu rất sủng ái Mộ Dung phi. Đôi khi người còn ghen tức với nàng ta nữa.” Tiểu Đức Tử mỉm cười có chút khó xử cúi đầu, “Nô tài mù quáng không biết chuyện thiên hạ đại sự. Có lẽ đôi khi thiên hạ đại sự quan trọng hơn tư tình nữ nhi nhiều. Thái hoàng thái hậu cũng vì Đại Hưng mà nhọc lòng nghĩ ngợi. Nếu không có chuyện của Mộ Dung Thanh Lương tất thấy mọi chuyện đã chẳng thay đổi gì.”

“Không có gì thay đổi?” Tư Mã Nhuệ nhấp trà hỏi lại khê khoát ống tay áo. “Người cũng lui xuống được rồi. Trẫm cần yên tĩnh một lát đừng để ai vào đây quấy rầy trẫm kể cả Mạnh phi. Nếu nàng có việc cần tìm trẫm cứ bảo trẫm mệt mỏi cần nghỉ ngơi. Nếu nàng có việc bảo nàng khi khác hãy đến.”

Tiểu Đức Tử đáp ứng rời đi.

Tư Mã Nhuệ lặng lẽ đứng trong thư phòng đầu óc hỗn loạn nhiều thứ.

Nếu Yên Ngọc nói thật, chính là lúc hắn bị tổ mẫu triệu đến Bình Dương cung, trở về liền đột ngột thay đổi. Yên Ngọc nói hắn bị mất trí nhớ nhất định là có chuyện gì đó khúc mắc ở đây.

Lệ phi đột nhiên bị giam lỏng chắc chắn là vì nàng biết chuyện không nên để cho người khác biết. Người không nên biết chuyện nhất khẳng định là hần vì có quan hệ cá nhân với Lệ phi ngoài hần thì còn ai vào đây. Tổ mẫu nhất định đang cố giấu hần chuyện gì đó. Chuyện này với Mộ Dung Phong hần là có liên quan. Rốt cuộc là chuyện gì mới được?

Chuyện xảy ra ở Bình Dương cung hần nhất định phải tìm hiểu bằng được!

165. Chương 165

Dùng xong bữa thiện trưa Ngô phi bồi lão thái hậu đến Bình Dương cung tản bộ.

“Tổ mẫu cũng thật cao hứng.” Tư Mã Nhuệ không biết từ đâu xông ra cười hớn hở đón đầu lão thái hậu.

Nhìn hần vui vẻ như vậy lão thái hậu cũng có chút chột dạ không rõ nguyên do cứ cho là trong lòng có quỷ. Lão thái hậu mỉm cười với tôn nhi: “Hôm nay không bận sao? Còn có thời gian đến thăm tổ mẫu?”

“Không có gì bận. Việc trong triều đã giải quyết xong bãi triều trở về Hợp Ý uyển liền ghé qua thăm tổ mẫu. Cũng đã mấy ngày không đến thỉnh an người người vẫn khỏe chứ ạ?” Tư Mã Nhuệ ôn hòa tiếp, “Tôn nhi đã ra lệnh cho Mộ Dung Phong sao kinh phạt an ủi người. Nguyên là muốn trách phạt nàng ấy nhưng nhìn khí sắc người mấy hôm nay đúng là phương thức này có chút hiệu quả. Sớm biết như vậy đã bắt nha đầu kia sớm làm việc này. Trước kia không phải tổ mẫu rất sủng nàng sao? Biết sớm phụ thân nàng sẽ sinh sự người nên quản giáo nàng thật nghiêm.”

Lão thái hậu có chút sững sốt. Không phải Lệ phi nói Tư Mã Nhuệ sẽ không nhớ bất kỳ chuyện gì liên quan tới Mộ Dung Phong sao? Sao nay hần lại nhớ rõ trước kia bà sủng ái Mộ Dung Phong? Chẳng lẽ là nô tài lắm miệng nói chuyện không nên nói sao? “Nhuệ nhi, vốn là việc nhỏ con để ý đến làm gì. Việc đại sự trong triều mới là việc con cần quan tâm đến lúc này.”

“Nhuệ nhi biết chứ. Chỉ là thuận mồm nói ra thôi. Nhuệ nhi còn nhớ rõ ràng ngày trước người còn trách Nhuệ nhi không chịu sủng ái nàng. Nếu trước kia tổ mẫu không sủng ái nha đầu kia hần con còn chẳng chú ý đến nàng.” Tư Mã Nhuệ mỉm cười vô tư nói. Nhìn qua Ngô phi cười cười tiếp, “Nghe nói Ngô Mông đại tướng quân dạo này tâm tình không tốt. Phải chăng vẫn còn lưu luyến Mộ Dung Du?”

Ngô phi vội vàng cười theo: “Có lẽ dạo này tình hình chiến sự căng thẳng nên có chút mệt. Ngô Mông sao dám có ý nghĩ này. Mộ Dung Du là tội thần chi nữ. Hoàng thượng còn vì Đại Hưng mà từ bỏ Mộ Dung Phong. Ngô Mông hần sao dám nghĩ đến tư tình cá nhân. Hoàng thượng người đừng nói đùa như thế.”

Tư Mã Nhuệ cười cười nói tiếp: “Ngô Mông cùng Mộ Dung Du hai người vợ chồng ân ái thắm thiết. Mộ Dung Du ở biên ải xa xôi, chuyện Mộ Dung Thanh Lương làm nếu có nàng can dự biên ải tất đã có biến. Nghĩ kỹ thì thật ra chuyện Mộ Dung Thanh Lương làm nữ nhi của ông ấy vốn không biết chỉ có mình ông ta tự sắp đặt từ đầu đến cuối. Thậm chí cũng chẳng ai biết chuyện của Xuân Đào thật ra là thế nào. Cho nên cũng có thể nói Mộ Dung Du vốn cũng chẳng có tội tình gì. Không bằng thế này việc Mộ Dung Du xuống tóc làm ni cô cũng là chuyện bất đắc dĩ chỉ bằng trăm chuẩn cho nàng hoàn tục. Chỉ cần Ngô Mông đại tướng quân không để ý nàng là tội thần chi nữ nguyện ý tiếp nhận nàng trăm sẽ để cho nàng trở về bên cạnh Ngô Mông đại tướng quân. Còn có trăm nghe Ngô Mông tấu rằng thực ra Mộ Dung Du đang mang bầu. Dù Mộ Dung Du là tội thần chi nữ thì cái thai trong bụng nàng ta cũng chẳng có tội tình gì liền miễn tội cho nàng đi.”

Ngô phi sững sốt nhìn Tư Mã Nhuệ. Thật không nghĩ được Tư Mã Nhuệ chịu bỏ qua cho Mộ Dung Du, còn cho phép nàng đoàn viên cùng Ngô Mông. “Hoàng thượng ân điển, Ngô Mông không biết phải cảm tạ thế nào. Tạ ơn Hoàng thượng khai ân. Ta lập tức đi thông báo với hần, hần nhất định sẽ mừng điên lên.”

Nhìn Ngô phi rời đi, Tư Mã Nhuệ tựa như vô tình nhìn lão thái hậu mỉm cười: “Nay Mộ Dung Thanh Lương cũng đã quy tiên, người thân của hần cũng không nên bị trách phạt quá nặng? Trăm cũng đã nghĩ qua rồi Mộ Dung Hoa lấy đường tử, Mộ Dung Mân là hiền tế thủ phủ đại nhân. Nếu sau này thực sự giáng bọn họ xuống làm thường dân chỉ sợ khiến đường tử chịu nhiều ủy khuất, thủ phủ đại nhân chắc cũng không muốn hiền tế mình phải chịu khổ. Không bằng cho bọn họ một cái nhân tình, mọi người đều vui vẻ. Không biết ý tổ mẫu thế nào?”

Lão thái hậu ngập ngừng đáp: “Người là hoàng thượng người cảm thấy làm thế nào thích hợp thì làm. Vậy người tính làm xử lý Mộ Dung Thiên với Mộ Dung Phong thế nào? Mộ Dung Tuyết đã chết nhưng hai tỷ muội kia vẫn còn sống.”

“Hạ táng Mộ Dung Tuyết thế nào là chuyện của phụ thân. Cứ để phụ thân quyết định cho lương tâm người bớt áy náy đi. Trước nay phụ thân vẫn luôn nghĩ người mắc nợ Mộ Dung Tuyết nên luôn rầu rĩ không vui, cứ để người làm việc gì đó giúp người thoải mái. Nói không chừng đối với mẫu thân và Ngô phi đây cũng là chuyện tốt. Về phần Mộ Dung Thiên thương thế còn chưa khỏi hẳn, Tư Mã Triết lại bị đày vào Tư Quá Uyển. Thật ra thì Tư Mã Triết bản chất huynh ấy cũng không xấu chỉ là không may gặp phải Hồng Ngọc. Nay hẳn đã kinh qua kiếp nạn này hẳn cũng đã thông suốt được nhiều. Chi bằng cho hai người bọn họ đoàn viên còn có thể chiếu cố lẫn nhau. Dù sao Tư Mã Triết cũng là hoàng huynh của con cũng từng là đại thái tử, chỉ còn chút nữa huynh ấy đã thành hoàng đế dù bị giam lỏng trong Tư Quá uyển nhưng vẫn chuẩn cho huynh ấy thoải mái đôi chút. Dù sao chỗ ấy cũng hẻo lánh ít người chiếu cố tới huynh ấy. Nay tuy Tư Mã Cường đã trở về phủ Tam thái tử, tuy chỉ là một phủ đệ vô danh nhưng so với Tư Mã Triết còn tốt hơn gấp trăm lần hưởng hồ hắc còn có nha đầu của Lệ phi là Tiểu Ngũ chiếu cố cho hẳn. Trẫm sẽ phái người xuống Tư Quá Uyển chiếu cố Tư Mã Triết, đợi Mộ Dung Thiên hồi phục trẫm sẽ cho hai người bọn họ đoàn viên. Qua chuyện của Hồng Ngọc chính ra tình cảm vợ chồng bọn họ tốt hơn nhiều. Còn về Mộ Dung Phong trẫm còn chưa nghĩ ta cách xử lý nàng.” Tư Mã Nhuệ nhún mày nghĩ một chút rồi nói: “Chờ trẫm nghĩ ra rồi nói tiếp.”

Lão thái hậu trầm ngâm đoán không ra Tư Mã Nhuệ đang nghĩ gì trong đầu. Đã nhiều ngày nay bà vẫn nghe những triều thần ngợi khen cách xử lý việc triều chính của Tư Mã Nhuệ. Trong triều hẳn xử sự rất đúng mực, xử lý sự vụ lưu loát sạch sẽ, phong cách làm việc rất chu toàn mạnh mẽ được lòng triều thần. Điều này làm thái hậu an tâm phần nào.

Tư Mã Nhuệ nhìn trời thán: “Đảo mắt đã tới mùa thu, Mộ Dung Phong trở về cũng đã một thời gian. Trẫm đang nghĩ việc Mộ Dung Phong mất tích cùng âm mưu của Mộ Dung Thanh Lương có quan hệ gì không? Nếu có liên quan trẫm nhất định sẽ không tha thứ cho nàng ta. Vì thế trẫm còn đang quan sát một chút mới quyết định được.”

“Người, người—” Lão thái hậu giật mình phải chăng được đã mất tác dụng?

“Tổ mẫu người sao vậy?” Tư Mã Nhuệ lo lắng hỏi, trong mắt lại ánh lên một tia nhìn sắc bén dấu đi sau lớp mặt nạ thân thiết chỉ là lão thái hậu không phát hiện ra thôi, “Người không sao chứ?”

“Ta không sao.” Thái hậu vội vàng đáp, “Nhuệ nhi, con còn bận lắm việc chính sự trọng yếu cần xử lý đừng ở đây mất thời gian với tổ mẫu. Con nhanh đi làm việc của con đi. Nếu rảnh rồi cũng nên đến thăm phụ vương con một lát.”

“Con không bận, còn định đến thăm người đây.” Tư Mã Nhuệ mỉm cười, “Nếu tổ mẫu đã nói thế tôn nhi không quấy rầy người nghỉ ngơi nữa, tôn nhi đi ạ.”

Thân ảnh Tư Mã Nhuệ vừa biến mất ở cửa, lão thái hậu đã đứng dậy truyền Tiểu An Tử: “Chúng ta đến gặp Lệ phi. Ta có việc cần bàn với nàng ta.”

166. Chương 166

Lệ phi tịch mịch nhằm chán ngời nhìn một đôi bướm bay.

“Lệ phi, người có phải là đã ở trong thuốc động tay động chân hay không?” Lão Thái hậu làm cho Tiểu An tử canh giữ ở cửa, chính mình đi một mình vào, phát tay bảo tất cả thị vệ rời đi, nhìn Lệ phi, lớn tiếng hỏi.

“Lại làm sao vậy?” Lệ phi khó hiểu hỏi.

“Người không phải nói hẳn nhớ không nổi tất cả những chuyện có liên quan đến Mộ Dung Phong sao? Vì sao hẳn hôm nay lại đến hỏi chuyện ta trước kia sủng ái Mộ Dung Phong, cùng với chuyện Mộ Dung Phong mất tích?” Lão Thái hậu oán hận nói, “Xem ra, hẳn giống như đã nhớ ra không ít.”

Lệ phi sững sốt, sau đó cười cười nói: “Lão Thái hậu, ngài đây là hiểu lầm Lệ phi. Hoàng cung này to lớn như thế, ngài bị được miệng của một mình Lệ phi, nhưng sao có thể bị được miệng của tất cả người trong toàn hoàng cung? Chuyện tình trước đây của Mộ Dung Phong cùng Hoàng Thượng không có ai không biết, khó tránh khỏi sẽ có người vô tình hoặc cố ý nhắc tới, làm cho Hoàng Thượng sinh nghi, nếu hắn dễ dàng bị lừa như một đứa trẻ, sợ là ngài sẽ không lựa chọn hắn làm Hoàng Thượng, đúng là bởi vì hắn thông minh nên ngài mới lựa chọn hắn, thậm chí không tiếc hy sinh cuộc sống hạnh phúc của nữ tử vô tội như Mộ Dung Phong.”

“Vậy hắn vì cái gì lại cố tình để ý đến một người mà hắn cho rằng thập phần đáng ghét như thế? Ta cảm thấy hắn giống như căn bản là không có quên sự tồn tại của Mộ Dung Phong!” Lão Thái hậu lạnh lùng nói, “Người không cần dùng hoa ngôn xảo ngữ gạt ta, người nói cho ta biết, được kia có phải hay không có kỳ hạn nhất định?”

“Không có, chỉ cần hắn uống hắn sẽ quên.” Lệ phi thản nhiên nói, nhưng trong lòng lại tự nhủ, ta như thế nào có thể nói cho ngài lời nói thật, ngài nếu biết ta động tay động chân nhất định sẽ lập tức giết chết ta. “Nhưng vấn đề là, ta chỉ có thể cho Tư Mã Nhuệ quên Mộ Dung Phong, cũng không thể cam đoan hắn sẽ không lại yêu thương Mộ Dung Phong, chính ngài cũng biết, Mộ Dung Phong là một nữ tử xuất sắc như vậy, như thế nào có thể khiến cho người ta chán ghét đây? Cho dù là ngài làm cho trong lòng Hoàng Thượng có ấn ký, nghĩ rằng Mộ Dung Phong là một người hắn ghét nhất, nhưng thấy nàng lại phát hiện là một nữ tử dịu dàng dễ thân, thanh lệ lịch sự tao nhã, hắn tự nhiên sẽ hoài nghi hoặc là sẽ một lần nữa thích nàng, đây là chuyện thực bình thường thôi. Có cái gì lạ đâu? Ngài lúc ấy thật đúng là không bằng rõ ràng giết chết...cũng không được, giấy không bọc được lửa, nếu có một ngày Hoàng Thượng biết được chuyện ngài đã làm nhất định sẽ hận ngài cả đời, trừ phi ngài làm cho Mộ Dung Phong biến thành một Mạnh Uyển Lộ thứ hai, nếu không Hoàng Thượng khó bảo toàn có thể hay không một lần nữa yêu thương nàng.”

Lão Thái hậu không nói gì.

“Kỳ thật ngài cũng là nhiều chuyện, ngài cứ nhất định phải nhận định rằng, Hoàng Thượng sẽ vì Mộ Dung Phong mà không làm Hoàng Thượng, cũng không thể để một tội thần chi nữ làm Hoàng hậu của Đại Hưng vương triều. Kỳ thật cũng không phải trọng yếu như vậy, Hoàng Thượng cùng Mộ Dung Phong đều là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, nếu phân tích lợi hại, bọn họ nhất định sẽ đáp ứng gánh vác trách nhiệm, ngài nay lại cố tình nghĩ ra chủ ý này, thật sự là khiến sự việc càng rắc rối thêm. Còn có Mạnh Uyển Lộ kia, ngài thật sự định để nàng trở thành Hoàng hậu Đại Hưng vương triều sao? Thật sự là đau đầu! Nghe nói tổ mẫu của nàng là người tiên hoàng tuyệt đối không cho phép lại bước vào hoàng cung nữa bước, các ngài lúc đó chẳng phải đem nàng gả cho Hoàng Thượng, thậm chí còn định để nàng trở thành Hoàng hậu sao? Ngài như thế nào không nghĩ tới, ngài đây cũng là vi phạm tổ huấn nha, nếu tiên hoàng dưới cửu tuyền có biết sợ là nhất định sẽ quở trách ngài.” Lệ phi chậm rãi nói xong, như thế nào nghe đều giống như vui mừng khi thấy người khác gặp họa.

“Câm miệng!” Lão Thái hậu thở phì phì nói, “Đại Hưng vương triều không thiếu nữ tử có thể làm Hoàng hậu, ta tự nhiên sẽ thay Hoàng Thượng tuyển Hoàng hậu, không cần người hao tâm. Người tới, trông giữ nghiêm ngặt hơn nữa, không cho phép Lệ phi rời đi phòng này nửa bước!”

Lệ phi nhún vai không nói gì.

Nhìn lão Thái hậu rời đi, Lệ phi mới nhẹ nhàng cười cười, nàng không có xem nhẹ tình yêu của Tư Mã Nhuệ cùng Mộ Dung Phong, máu của Mộ Dung Phong tại trong thuốc kia, thật giống như Mộ Dung Phong thủy chung vẫn giấu ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng Tư Mã Nhuệ, chỉ cần có cơ hội thích hợp cùng ngoại lực giúp, hắn có thể một lần nữa nhớ lại hết thấy, đến lúc đó không có bất luận kẻ nào có thể ngăn trở bọn họ yêu nhau!

Nghĩ vậy, vẻ mặt Lệ phi có chút hoảng hốt. Tư Mã Nhuệ kỳ thật cũng là người trân quý nhất ở sâu trong lòng nàng, chính là không thể nhắc tới, cho dù là yêu cũng phải giấu kín thật sâu, nàng không dám yêu, cũng không xứng yêu, lại càng không thể yêu, vì Ô Mông quốc, việc nàng có thể làm chỉ có thể là vụng trộm yêu, có thể giúp hắn một ít là tốt rồi.

Có lẽ cách thời gian nàng rời đi đã còn không xa nữa, chính là cái thời điểm kia, Tư Mã Nhuệ sẽ giúp nàng sao? Sẽ để nàng yên lặng rời đi hoàng cung sao?

Chính là, lão Thái hậu trở nên thật sự là kì lạ, nàng trước kia không phải cái dạng người này, chẳng lẽ có chút sự tình gì chính mình không biết sao? Vẫn cảm thấy có chút gì đó không đúng, lại nói không nên lời, xa đâu không nói, chỉ cần nhắc tới Mộ Dung Phong, ánh mắt lão Thái hậu sẽ trở nên phi thường chán ghét cùng ngoan độc. Điểm này cũng không giống như lão Thái hậu nương nương trước kia luôn sủng ái Mộ Dung Phong.

Lão Thái hậu bảo Tiểu An tử mời Thái hậu tới, thương nghị chuyện vì Tư Mã Nhuệ một lần nữa tuyển Hoàng hậu, lời nói của Lệ phi đã nhắc nhở nàng, nếu vạn nhất Tư Mã Nhuệ một lần nữa yêu thương Mộ Dung Phong, có lẽ sắc lập Hoàng hậu vẫn là Mộ Dung Phong; Nếu là không yêu, Mạnh Uyển Lộ kia cũng thật sự là không thích hợp làm Hoàng hậu, tính cách quá mức mạnh mẽ, lúc ấy cũng là khẩn cấp mới nghĩ tới nàng, nay chỉ có thể tính cách khác.

Thái hậu có chút khó xử nhìn lão Thái hậu, trong lòng có chút thâm oán lão Thái hậu, kỳ thật con cháu đều có phúc của con cháu, nàng hao tâm như vậy làm cái gì.

“Bà mẫu (mẹ chồng – chắc cả nhà cũng biết cách xưng hô này rồi phải không ^^), nay Nhuệ nhi vừa mới làm Hoàng Thượng, bên người cũng chỉ có hai tần phi là Mộ Dung Phong cùng Mạnh Uyển Lộ, theo đạo lý mà nói, hẳn là nên vì hắn tuyển thêm vài người, nhưng hắn trước mắt không thể gần nữ sắc, chỉ sợ là tuyển đến đây, lại rơi xuống trong tay kẻ khác mượn cớ. Nếu những nữ tử mới tuyển đến này trong lúc vô ý nói ra chuyện Hoàng Thượng không thể gần nữ sắc, không phải là...” Thái hậu có chút bất an nói.

Lão Thái hậu cũng sốt một chút, điểm ấy nàng thật là không ngờ tới, nghĩ nghĩ nói: “Trước cứ lưu ý đã, có người thích hợp hãy đưa tiến cung, chỉ nói rằng hiện tại Hoàng Thượng chính sự bận rộn, những nữ tử đó trước ở trong cung học tập quy củ, đợi một năm sau sẽ viên phòng, như thế nào?”

Thái hậu nhìn nhìn lão Thái hậu, nghĩ nghĩ, nói: “Bà mẫu, tùy người quyết định đi.”

Lão Thái hậu hỏi: “Hoàng nhi nay cảm xúc như thế nào?”

Thái hậu có chút khó xử nói: “Đem chính mình một người nhốt tại trong phòng, đối với bức họa Mộ Dung Tuyết ngẩn người, chính là oán giận chính mình hại Mộ Dung Tuyết, nhất thời vẫn là không thể từ trong cảm xúc đó thoát ra được, hẳn là phải thêm một thời gian nữa mới tốt lên được.”

Lão Thái hậu mất hứng gật gật đầu: “Một khi đã như vậy, làm gì phải như lúc trước!”

Mẫn Phong cư, im lặng không tiếng động, thu ý dần lạnh, cỏ cây xanh um. Ngẫu nhiên có con bướm bay qua, còn có một hai con chuồn chuồn nhẹ nhàng đậu ở trên ngọn cỏ, nhẹ nhàng vỗ cánh.

Mộ Dung Phong im lặng sao kinh Phật, ánh mắt trời sáng sủa giống như tấm áo khoác bao vây lấy thân thể nhu nhược của nàng, làm cho nàng nhìn thực xinh đẹp động lòng người.

167. Chương 167

Xuân Liễu nhẹ nhàng đi đến, thấp giọng nói: “Tiểu thư, lão Thái hậu nương nương đến đây.”

Mộ Dung Phong quay đầu, nhìn thấy lão Thái hậu đứng ở cửa, chỉ có mấy ngày không gặp, thế nhưng trông có vẻ già đi rất nhiều, ánh mắt u buồn, đuôi mắt đã có dấu vết của nếp nhăn, đã là bộ dáng một lão thái thái. Cũng khó trách, trong cung xảy ra nhiều chuyện như vậy, từ chuyện Mộ Dung Thanh Lương gây ra ở Tường Phúc cung, Tư Mã Nhuệ đăng cơ...đều phải dựa vào vị lão nhân này từ giữa lo liệu.

“Gặp qua lão Thái hậu nương nương.” Mộ Dung Phong nhẹ nhàng chào, ngữ khí lộ ra hòa khí.

“Miễn.” Lão Thái hậu khoát tay áo, ngồi xuống ghế trên, im lặng nhìn Mộ Dung Phong, nàng xem ra có chút gầy yếu, sống ở một nơi như thế này, nàng có thể bảo trì được như trước mắt, đối với lão Thái hậu nương nương mà nói, cũng đã là cảm thấy phi thường kỳ quái, nàng không khóc nháo, thậm chí không có khiếu nại, muốn như thế nào liền có thể đối đãi với nàng như thế, chỉ cần không đem nàng chọc giận, toàn

bộ nàng đều không để trong lòng. Phản ứng của Mộ Dung Phong đã làm cho lão Thái hậu phi thường kinh ngạc.

“Ồ chỗ này có tốt không?”

Lão Thái hậu hỏi xong, có chút xấu hổ, lời này chính mình nghe xong còn cảm thấy dối trá. Loại địa phương này, như thế nào có thể ở tốt được? Có thể ở tốt mới là lạ.

“Hoàn hảo.” Mộ Dung Phong mỉm cười, ngữ khí thản nhiên, thần thái bình thản, tuy rằng cũng có chút buồn cười câu hỏi của lão Thái hậu nường nường, nhưng cũng không có biểu hiện ra ngoài sự kinh ngạc của nàng, chính là im lặng nói, “Ồ chỗ này tuy rằng hơi hẻo lánh một chút, nhưng thực yên tĩnh, sân dọn dẹp một chút cũng rất được, tuy rằng là lãnh cung, lúc kiến tạo cũng là có bỏ chút tâm tư, cứ ở như vậy cũng thành thói quen.”

Lão Thái hậu miễn cưỡng cười cười, tùy ý hỏi: “Hoàng Thượng đã tới đây chưa?”

Mộ Dung Phong cười, nói: “Người hôm qua đã tới lại vội vàng bước đi ngay, chỉ là lại đây nhìn một chút xem kinh Phật đã sao như thế nào mà thôi.”

“Không có cùng người nói chút chuyện gì sao?” Lão Thái hậu ôn hòa hỏi, “Có hỏi một ít chuyện trước kia hay không? Ta xem hần giống như cảm xúc không thật tốt, nay đã là vua của một nước, không thể lại sa vào cái gọi là nữ nhi tình trường, ta thật sự là lo lắng về hần.”

“Không có, đến làm cho ngài lo lắng. Hần chính là lại đây xem xem kinh Phật sao bao nhiêu rồi, đứng một chút liên ly khai. Hoàng Thượng là một người cần cù sáng suốt, như thế nào lại sa vào nữ nhi tình trường được? Huống hồ nay hần cũng không có nữ tử nào đặt ở trong lòng, lão Thái hậu nường nường, ngài không cần lo lắng.” Mộ Dung Phong mỉm cười nói.

Kỳ thật Mộ Dung Phong cũng không biết việc Tư Mã Nhuệ biến hóa cùng lão Thái hậu có liên quan, chính là thuận miệng nói như vậy, làm cho lão Thái hậu không cần hoài nghi Tư Mã Nhuệ sẽ sa vào nàng, nhưng người nói vô tâm người nghe có ý, khiến lão Thái hậu cả kinh đến trên đầu toát ra mồ hôi lạnh. Lão Thái hậu lẳng lặng nhìn Mộ Dung Phong, hơn nửa ngày mới xác định nàng chính là nói vậy thôi chứ cũng không có phát hiện cái gì.

“Phong nhi, tổ mẫu cũng biết, như vậy thực ủy khuất con, nhưng mà...” Lão Thái hậu khổ sở chậm rãi nói, “Tình yêu chính là thứ đẹp nhất trong đời người, nếu không có phụ thân con gây chuyện, tổ mẫu tự nhiên là hy vọng con cùng Nhuệ nhi có thể sống tự do tự tại, các con tận tình hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc của chính mình, nhưng nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, Nhuệ nhi sẽ không thể không gánh vác tương lai của Đại Hưng vương triều, hần lại không thể có thời gian hưởng thụ tình yêu, cũng chỉ có thể hy sinh hạnh phúc của con.”

Mộ Dung Phong có chút kinh ngạc, không rõ lão Thái hậu vì cái gì lại nói như thế, vì cái gì phải hy sinh nàng? Lại là hy sinh nàng như thế nào? Rốt cuộc có chuyện gì gặt nàng? Thật sự nghĩ không ra, cho nên nàng chính là lẳng lặng nhìn lão Thái hậu, một câu cũng không nói.

Sự im lặng của nàng ngược lại làm cho lão Thái hậu trong lòng lại không yên, không biết Mộ Dung Phong rốt cuộc biết được bao nhiêu chuyện, rốt cuộc có người nói cho nàng chuyện đã xảy ra hay không? Lệ phi có phải hay không đã vụng trộm ám chỉ cho nàng cái gì?

“Con oán hận tổ mẫu phải không?” Lão Thái hậu nhìn Mộ Dung Phong, nhẹ giọng hỏi.

Mộ Dung Phong mỉm cười, lẳng lặng nói: “Ngài thật sự là nghĩ nhiều, cũng không phải ngài không thương Mộ Dung Phong, làm sao có lý do để oán hận ngài? Ở chỗ này, kỳ thật cũng không tệ, tuy rằng so ra còn kém so với Hợp Ý Uyển, nhưng may là cũng tình xảo im lặng, rất tốt, ngài không cần lo lắng.”

Lão Thái hậu trong lòng có nghi ngờ, thấy như thế nào cũng đều cảm thấy lo lắng. Mộ Dung Phong đứng dưới ánh mặt trời, phong thái không giảm so với trước kia, ngược lại càng thêm nhiều phần thản nhiên cùng tĩnh lặng, mặt mày một mảnh nhu hòa, nữ tử như vậy như thế nào có khả năng không khiến Tư Mã Nhuệ lại yêu thích đây? Trừ phi, nàng biến thành một Mạnh Uyển Lộ tựa như Lệ phi nói, nếu không, không thể ngăn cản Tư Mã Nhuệ lại yêu thương nàng.

Nếu lại yêu thương thì sẽ như thế nào? Nếu Tư Mã Nhuệ biết chính mình làm những chuyện như vậy, lại sẽ như thế nào? Có phải hay không sẽ buông ra ngôi vị hoàng đế, buông ra tương lai của Đại Hưng vương triều? Không thể, tuyệt đối không thể như thế, nàng nhất định phải nghĩ hết mọi biện pháp ngăn cản chuyện bị mất Đại Hưng vương triều này phát sinh!

Tư Mã Minh Lăng đứng ở trước mặt mẫu thân, im lặng nhìn vẻ mặt mẫu thân có chút lo lắng, Tiểu An từ đem chính mình tìm đến, nhìn thấy ánh mắt mẫu thân, chỉ biết là nhất định đã xảy ra chuyện làm ầu thân phi thường khó xử, hơn nữa chuyện này nhất định cần chính mình giúp.

Lão Thái hậu nhìn con của chính mình, trầm ngâm một lát, chậm rãi nói: “Ta có một sự kiện muốn nhờ con giúp, con có đáp ứng không?”

“Chuyện gì ạ?” Tư Mã Minh Lăng thần nhiên hỏi.

“Đem Mộ Dung Phong mang đi.” Lão Thái hậu im lặng nói, “Nữ tử này liên quan đến tương lai của Đại Hưng vương triều, nếu để nàng ở trong hoàng cung, khó tránh khỏi sẽ làm Nhuệ nhi lại sinh lòng ái mộ, đến lúc đó, vì tương lai của Đại Hưng vương triều, ta sẽ không thể không đem nàng xử tử. Hiện tại thừa dịp Nhuệ nhi còn chưa cùng nàng lại có dây dưa, lập tức mang nàng đi, chỉ cần nàng không ở trong phạm vi mà Nhuệ nhi có thể nhìn thấy, sẽ không làm Nhuệ nhi tái sinh tình cảm.”

“Con từng thử khuyên nàng rời đi, nhưng nàng không chịu. Huống hồ, lấy thân phận của con mang nàng đi, không có lý do gì để giải thích, chỉ biết tăng thêm đề tài câu chuyện cho người khác.” Tư Mã Minh Lăng thần nhiên nói, “Phong nhi đột nhiên biến mất, nếu không được Nhuệ nhi đồng ý, hẳn tự nhiên sẽ không bỏ qua, nhất định sẽ tra ra chân tướng mới bằng lòng dừng tay, nói không chừng, ngược lại khiến cho hắn sinh lòng hiếu thắng muốn đoạt lại nàng, đây cũng không phải biện pháp tốt.”

“Ở lại cũng không xong, đi cũng không thành, như vậy cũng chỉ có thể giết nàng.” Lão Thái hậu lạnh lùng nói, “Người đừng tưởng rằng ta không biết, người đối với Mộ Dung Phong cũng có hảo cảm, ánh mắt khi người nhìn nàng cũng không phải là cảm giác trưởng bối nhìn tiểu bối, chính là nàng đã là người của Nhuệ nhi, người không muốn đoạt người hắn yêu. Nay người mang nàng rời đi, chỉ cần có thời gian thích hợp, nàng nhất định sẽ chậm rãi thích người, người vừa có thể cứu được nàng, lại có thể chiếm được lòng của nàng, có cái gì không tốt? Người không phải một người nguyện ý tuân theo quy củ, không cần nói với ta rằng người là do không muốn trái với quy củ mới không chịu mang nàng đi.”

168. Chương 168

Tư Mã Minh Lăng lẳng lặng mắt nhìn xa xăm một lúc lâu không nói gì, Đoạn hấn ngẩng lên nhìn thái hậu buồn bã nói: “Con thực sự thích nàng, nàng là nữ tử duy nhất khiến con động tâm. Nhưng trong lòng căn bản chỉ có một mình Tư Mã Nhuệ. Nếu nàng có thể buông tay hiện sẽ không bình tĩnh như thế. Chính là vì nàng hiểu rõ lòng mình nên nàng mới không hề sợ hãi.”

“Ta sẽ phái người giết nó.” Lão thái hậu kiên quyết tuyên bố, “Vì ta cũng rất yêu quý nó nên không cần một giải pháp khiến đôi bên cùng chịu khổ. Cách duy nhất là khiến cho nó biến mất một cách lặng lẽ, nếu không Đại Hưng sẽ có biến. Với tính cách của Tư Mã Nhuệ, nếu hắn nhớ lại chuyện Mộ Dung Phong hẳn sẽ chối bỏ ngôi vị. Tiền tài hay quyền thế với hắn mà nói chả có chút ý nghĩa gì.”

“Việc này con biết. Nhưng nếu bây giờ mẫu hậu giết Mộ Dung Phong, Tư Mã Nhuệ sẽ sinh nghi. Hắn không phải là người dễ từ bỏ nhất định sẽ tìm ra nguyên nhân đến lúc đó e rằng mẫu hậu cũng sẽ không thoát được can hệ. Ngay cả mẫu hậu có là tổ mẫu của hắn, hắn cũng không cho phép người làm tổn thương người hắn yêu, hơn nữa giờ đây người lại còn đang lừa gạt hắn.” Tư Mã Minh Lăng nhẹ nhàng chỉ ra, “Hiện tại mẫu hậu chỉ có thể án binh bất động, tránh cho cục diện phát triển theo hướng người không mong muốn.”

“Con nghĩ ta muốn thế này sao? Nếu không phải vì tương lai Đại Hưng không phải vì Mộ Dung Thanh Lương sinh sự ta cần gì phải vất vả suy tính đến nước này? Ta không làm kẻ ác thì ai có thể làm đây? Ai muốn đóng vai phản diện này?” Lão thái hậu ai oán, “Nếu đám con cháu các người có chút bản lĩnh, có thể

sinh ra vài đứa thông minh để kế thừa ngôi vị ta cần phải nhọc công thế này sao? Nguyên ta cũng rất yêu thương Mộ Dung Phong. Nữ tử thông minh, đáng yêu, thuần khiết như thế ta lại nguyện ý chĩa mũi giáo vào nó sao? Chỉ là nếu ta không ngăn cản nó với Nhuệ nhi, với tính cách của hần nhất định sẽ chối bỏ ngài vàng cùng nàng ngao du sơn thủy tự do tự tại. Hần thật giống người năm đó. Nếu người không lựa chọn cuộc sống tự do rồi xa hoàng cung, nếu năm đó là người kế vị chứ không phải ca ca người thì cũng sẽ không có cục diện như ngày hôm nay!”

Tư Mã Minh Lăng lặng im đến xuất thần.

“Ta là vì muốn giữ lại cho nàng một mạng mới đến tìm người thương lượng xem có biện pháp lưỡng toàn nào không? Nếu ta muốn loại bỏ nàng còn đến tìm người sao? Cứ tùy tiện tìm một tội danh nào đó gán đại lên đầu nàng bắt nàng tự tìm đến cái chết là được khỏi phải phiền toái gì.” Thái hậu giận dữ tiếp, “Chính vì ta cũng không thể buông tay nên mới thấy khó xử. Nay nghe khẩu khí của Nhuệ nhi, không biết hần nghe được từ kẻ nào nhưng hình như hần đang hoài nghi ta đứng giữa phá rối, che dấu chuyện gì.”

“Vậy con sẽ nghĩ cách mang nàng rời đi.” Tư Mã Minh Lăng thản nhiên đáp. Kỳ thực trong lòng hần cũng muốn mang nàng rời đi nếu không hần đã không đáp ứng. Nếu mẫu thân có thể ép buộc hần vốn đã không có ngày hôm nay. “Chỉ là con muốn hỏi mẫu hậu một vấn đề. Rốt cuộc người đang nghĩ gì, vì sao đột nhiên người lại làm những chuyện này?”

Lão thái hậu sững sờ nhìn hần, có chút do dự nhưng vẫn thản nhiên đáp: “Trước giờ ta vẫn vậy có gì mà kỳ quái.”

Tư Mã Minh Lăng nhíu mày lắc đầu: “Không phải, người đã thay đổi rất nhiều. Căn bản con còn không dám tin người hiện tại trước mặt con chính là mẫu hậu trước kia.”

“Lui ra. Đừng ở chỗ này nói nhăng nói cuội nữa. Đi xử lý việc của người đi.” Lão thái hậu mất hết kiên nhẫn quát.

Đêm dần buông xuống, Mộ Dung Phong đang chuẩn bị cơm chiều trong tiểu lý viện. Tuy rằng sống trong lãnh cung nhưng không bị người khác soi mói có thể sống thoải mái theo ý mình, muốn làm gì thì làm. Nàng đang thái củ cải chuẩn bị làm một món ngon lành thoải mái hưởng thụ khoảng yên lặng không bị ai quấy rầy. Xuân Liễu ở một bên giúp nàng thực vui vẻ. Những ngày này thực ra chẳng có gì không tốt, chỉ là thiếu đi cái chức danh cung phi mà thôi.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng cùng tiếng thở dài quanh quất khiến Mộ Dung Phong kinh ngạc quay đầu lại. Là Tư Mã Minh Lăng đang lặng lẽ nhìn nàng, trong mắt ngập tràn vẻ thương hại. Hần nghĩ hồi lâu cuối cùng đã có đáp án, hần phải mang nàng đi, mang nàng rời xa cái hoàng cung nuốt người không nhả xương này. Hần muốn nhìn thấy một Mộ Dung Phong hạnh phúc khoái hoạt như ngày xưa không phải một Mộ Dung Phong bi thương lặng lẽ như lúc này.

“Nàng nguyện sống mãi ở đây sao?” Tư Mã Minh Lăng nhẹ nhàng hỏi.

“Đúng vậy, nơi này rất tốt.” Mộ Dung Phong mỉm cười trên tay cầm một củ cải trắng noãn. Cổ đại với nàng vẫn còn rất mới mẻ cũng thật thoải mái khi sống ở đây. “Người xem không phải ta sống ở nơi này rất tốt sao?”

“Đúng vậy, ta cũng nhìn thấy nàng đang sống rất tốt. Nhưng nàng nghĩ nàng sẽ yên ổn bình an sống ở đây suốt đời sao? Sự tình phát triển đến nước này ắt là có nguyên nhân. Nếu lại xảy ra chuyện nàng làm thế nào ứng phó?” Tư Mã Minh Lăng nhẹ giọng vặn lại.

“Chi ngô hạnh, thất chi ngô mệnh.” Mộ Dung Phong thản nhiên đáp, bình thản mỉm cười, “Có một số việc không phải luôn xảy ra như ta dự đoán. Trước mắt mọi chuyện đang rất tốt không cần phải nghĩ xa xôi rằng ngày mai sẽ phát sinh chuyện gì. Mỗi ngày không phải luôn xảy ra hàng tá chuyện không lường trước được sao? Chỉ cần giờ phút này ta cảm thấy vui vẻ tương lai có thể nào ta cũng không quan tâm. Cứ tùy cơ ứng biến thôi.”

“Không phải nàng vẫn còn ôm mộng với Tư Mã Nhuệ chứ?” Tư Mã Minh Lăng thống khổ nhìn Mộ Dung Phong, “Hần nay đã là vua một nước. Có thể hần đang ở cao trên vạn người nhưng có một số việc vẫn là thân bất do kỷ. Nàng đã bao giờ nghĩ tới?”

“Không phải là đang ôm mộng mà là ta vẫn còn yêu thương hần.” Mộ Dung Phong trao củ cải cho Xuân Liễu nhìn thẳng vào mắt Tư Mã Minh Lăng chân thành nói: “Mộ Dung Phong biết người muốn cứu Mộ Dung Phong ra khỏi chỗ này. Nhưng Mộ Dung Phong tình nguyện ở lại đây dù có gặp phải nguy hiểm vì Mộ Dung Phong còn yêu hần. Trừ phi lòng Mộ Dung Phong đã chết nếu không gì có thể làm Mộ Dung Phong thay đổi ý định.”

Tư Mã Minh Lăng buồn bã nhìn Mộ Dung Phong: “Nguyên là ta nên sớm rời đi nhưng trong lòng ta vẫn không thể bỏ nàng. Vì vậy nên ta mới lưu lại, nhưng có lẽ việc ta lưu lại đây là sai lầm rồi. Trong lòng nàng vốn chỉ có mình Tư Mã Nhuệ, nàng cùng ta vốn không có duyên phận. Ta rời đi rồi, nàng nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt. Hoàng cung không phải là nơi thanh tịnh, nếu có việc gì hãy đến tìm ta.”

Mộ Dung Phong gật đầu ánh nhìn mơ hồ. Đình viện tắm mình trong hoàng hôn rực rỡ. Khuôn mặt vẫn ửng ửng nét cười nhưng trong mắt là mơ hồ lệ ý. Nếu nói không nghĩ đến là tự dối mình. Mỗi khi nghĩ đến Tư Mã Nhuệ lòng nàng lại quặn xé đau đớn đến không chịu nổi.

Nhìn Tư Mã Minh Lăng rời đi, Xuân Liễu đột nhiên nhẹ giọng nói: “Kỳ thực đi theo Thụy Thân Vương cũng có thể là chuyện tốt. Ít nhất cũng không cần phải chịu thống khổ thêm nữa.”

Mộ Dung Phong cười khê khàng, “Chỉ sợ là sẽ càng thêm thống khổ.”

169. Chương 169

“Vì sao?” Xuân Liễu bối rối, “Không phải không thấy hoàng thượng sẽ không sinh hờn dỗi, sẽ không phải đau khổ thêm sao? Nếu không phải do hoàng thượng cô phụ người, người sẽ không tra tấn bản thân mình như thế? Đừng tưởng nô tỳ không biết người hàng đêm vẫn khóc thầm đến lúc thiếp đi? Trong mộng寐 còn buông tiếng thở dài? Xuân Liễu thực sự đau lòng. Nếu có thể rời đi, có thể quên hoàng thượng không có gì là không tốt!”

Mộ Dung Phong khẽ lắc đầu thản nhiên đáp: “Thấy là đau khổ nhưng không thấy chính là đau khổ vạn lần.”

Xuân Liễu cúi đầu cảm lạnh nước mắt tuôn rơi.

“Thôi nào, không nói đến chuyện không vui nữa. Chúng ta tiếp tục làm cơm chiều có được không. Người xem củ cải thái rất đẹp có phải không? Thời tiết lạnh thế này, có đồ ăn thức uống ấm áp không phải là chúng ta rất có phúc sao?” Mộ Dung Phong đột ngột chuyển đề tài mỉm cười, bị ai trong mắt lạnh lẽo dấu đi thật sâu.

Tư Mã Nhuệ trần trọc trên giường mãi không ngủ được, trong lòng buồn bực nhưng không phát hỏa ra được. Rốt cuộc chuyện của Mộ Dung Phong là thế nào? Tại sao hần lại chán ghét nàng như thế mà những người xung quanh lại yêu kính nàng như vậy? Hần cùng nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hần thậm chí còn không nhớ nổi bọn họ quen nhau thế nào hay vì sao hần lại sủng ái nàng!

Nhất định là có chuyện gì hần chưa biết! Hơn nữa chuyện dấu diếm này nhất định có liên quan đến tổ mẫu! Nhưng hần lại không thể trực tiếp hỏi.

Bên ngoài trời sang thu đã bắt đầu lạnh lạnh. Sương sớm vương lên nếp áo người qua đường.

Mẫn Phong cư ánh nến lay động mơ hồ có tiếng nước sôi róc róc nhẹ nhàng du dương. Nhìn từ cửa sổ có thể thấy Mộ Dung Phong đang chuyên chú pha trà vẻ mặt hoàn toàn tĩnh lặng như nước.

“Tiểu thư nước đã sôi rồi.” Chờ hết tiếng sôi, Xuân Liễu bưng trà lên cười nói, “Là của Thụy Thân vương đưa tới cho người nếm thử trước tiên.”

Mộ Dung Phong nâng chén trà lên định uống lại nghe thanh âm lạnh lùng vang lên, “Khó trách người ở chỗ này lại thoải mái như thế nguyên do là vì có người ân cần tận tụy, thật là đáng vui mừng.”

Mộ Dung Phong hơi hoảng hốt vội vàng ngẩng đầu nhìn thấy có người đứng bên cửa sổ. Lúc đầu nhìn không rõ thấy rõ rồi mới yên tâm thở hắt ra: “Tư Mã Nhuệ, nơi hẻo lánh thế này, người rảnh rỗi cũng đừng tìm cách dọa người ta như thế được không? Vô công người tốt cũng không hà tất phải khoe ra. Nếu người nói

người quên hết chuyện cũ rồi ta tin. Nhưng trước đây người dọa người đã thành quen, giờ quên đi rồi mà bệnh tình vẫn không thuyên giảm lại càng ngày càng trở nặng!”

Tư Mã Nhuệ bị nàng mắng vài lần cũng đã không thấy kỳ quái nữa. Hắn mặc thường phục làm thiếu đi khí thế uy nghiêm của hoàng đế, hơn thế lại mang theo vài phần ôn hòa nhìn Mộ Dung Phong hừ nhẹ che đi nét cười trên môi nửa thật nửa giả nói: “Người không có chút lễ phép nào như thế cứ ở lại lãnh cung suốt đời sám hối đi.”

Mộ Dung Phong buông chén trà trong tay xuống cười nhẹ nhàng: “Nếu người muốn nói chuyện thì mời vào trong này. Người trong song sắt kẻ ngoài song sắt thế này ai nhìn vào còn tưởng là đang thăm tù. Trà này Thụy Thân vương mang tới quả thực rất ngon. Ăn dấm chua chi bằng đến đây uống chén trà ngon. Dấm chua dưỡng nhan, trà dưỡng thần.”

“Hoàng thúc lá gan càng ngày càng lớn rồi. Cho dù người đã bị đày đến lãnh cung nhưng dù sao cũng vẫn là người của triều, thúc ấy lại dám mơ tưởng.” Tư Mã Nhuệ lạnh giọng nói.

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng lắc đầu thản nhiên: “Nếu người đến uống trà xin hãy buông cái mác Hoàng thượng uy nghiêm kia xuống cùng ta hưởng thụ chén trà ngon này. Còn nếu người đến với tư cách hoàng thượng thỉnh người rời về Hợp Ý uyển. Nơi này tuy là lãnh cung như là nơi Mộ Dung Phong ở, lúc này không thích hợp để ngoại nhân như người ở đây vung tay múa chân.”

“Trà nước xin miễn. Trẫm chỉ tùy tiện ghé ngang xem người đang làm gì thôi. Giọng tuy thản nhiên nhưng nét mặt hoảng hốt đã tố cáo hắn, “Đêm khuya rồi trẫm nên đi nghỉ mới phải.”

“Tùy người.” Mộ Dung Phong cũng không miễn cưỡng thản nhiên đáp, “Người tùy tiện đến vậy tùy tiện đi cho. Đến không nghênh đi không tiễn.”

Tư Mã Nhuệ liếc Mộ Dung Phong rồi xoay người rời đi.

Yên Ngọc còn chưa đi nghỉ sửa sang này nọ. Hai ngày nay luôn cùng Hạ Hà tranh chấp. Tiểu nha đầu xấu xa kia ý vào Mạnh phi luôn ở trong phủ khoa tay múa chân. Vốn là nàng nhìn đã không vừa mắt nay lại còn dám khinh khi nàng.

“Yên Ngọc người đến thư phòng một lát.” Tư Mã Nhuệ tự nhiên lên tiếng rồi nhanh chóng xoay người rời đi.

Yên Ngọc còn chưa kịp định thần đã không còn thấy thân ảnh Tư Mã Nhuệ đâu nữa. Không phải hắn nói muốn nghỉ ngơi sao? Sao đột nhiên còn xuất hiện nơi này?

Trong thư phòng, Tư Mã Nhuệ lặng lẽ nhìn bức vẽ trên tường nghĩ đến bức họa trên bàn Mộ Dung Phong. Trong đầu hắn hàng vạn suy nghĩ đang không ngừng xoay chuyển. Hắn thấy rõ việc hắn chán ghét Mộ Dung Phong là không có đạo lý. Dù Mộ Dung Thanh Lương là tội nhân nhưng hắn việc gì phải so đo cùng nàng? Trong này nhất định có nguyên do.

Biết Yên Ngọc tiến vào nhưng hắn vẫn yên lặng không hé miệng một lúc sau mới chậm rãi nói: “Những người khác đâu? Đã nghỉ ngơi hết rồi sao? Tiểu Đức Tử đâu rồi?”

“Tiểu Đức Tử qua chỗ lão thái hậu còn chưa trở về ạ.” Yên Ngọc bình tĩnh đáp, “Những người khác ngoại trừ Mạnh phi chủ tớ hai người không ngủ lại tất cả đều đã đi ngủ. Hoàng thượng người hỏi chuyện này làm gì?”

“Không có gì chỉ là tùy tiện hỏi vậy thôi.” Tư Mã Nhuệ ngồi trước bàn. Luận theo võ công của hắn đương nhiên hắn biết rõ xung quanh có người nào khác hay không. Lúc này hắn biết trong phạm vi có thể nghe thấy bọn họ nói chuyện có người, hơn nữa là người có võ công, “Người ngồi xuống đi trẫm có việc muốn hỏi người – Hạ Hà ai cho phép người rình mò xung quanh thư phòng của trẫm?!”

Hạ Hà sợ đến mức chân nhũn ra. Trong lời nói của Tư Mã Nhuệ có thể nghe ra hắn đang tức giận. Nàng thật không ngờ hoàng thượng cũng có võ công.

“Biến đi!” Tư Mã Nhuệ tức giận quát.

Hạ Hà lập tức biến mất vào màn đêm đen đặc.

Tư Mã Nhuệ khê thở dài. Hắn đang nghĩ ngày mai sẽ bắt chủ tớ Mạnh phi vào quy củ thế nào. Thật to gan còn dám vụng trộm theo dõi hắn. Đúng là chán sống mà.

“Yên Ngọc, có một số chuyện trăm muốn hỏi ngươi. Ngươi phải trả lời thành thật không được có nửa lời gian dối.” Tư Mã Nhuệ lạnh lẽo ra lệnh.

Yên Ngọc gật đầu kiên định nhìn Tư Mã Nhuệ: “Nhất định, bệ hạ cứ hỏi.”

“Vì sao trăm lại quyết định lấy Mộ Dung Phong?” Tư Mã Nhuệ ngồi xuống. Trên bàn ấm trà Yên Ngọc vừa pha tỏa hương nghi ngút, một cỗ hương thơm nồng nàn vương vất. Đúng là trà thượng đẳng. Ngày mai phải phái Yên Ngọc đưa một ít đến cho Mộ Dung Phong. Tư Mã Minh Lãng vừa mang một ít trà cống phẩm tới nàng đã tấm tắc như vậy, không bằng trà trong nước tự sản xuất.

Yên Ngọc không hề bối rối. Thời gian gần đây Tư Mã Nhuệ quả thật rất kỳ lạ. Nếu hắn đã nhìn ra vấn đề, hẳn hỏi nàng nhất định sẽ nói thật.

170. Chương 170

“Hoàng Thượng ngài lúc bắt đầu là muốn thú Mộ Dung gia Tứ tiểu thư Mộ Dung Tuyết, cũng chính là Tuyết phi nương nương sau này. Ngài lúc ấy theo hai vợ chồng Đại thái tử đã bị biếm đi Mộ Dung vương phủ chơi đùa, gặp Mộ Dung Tuyết còn chưa lấy chồng, vừa thấy liền kinh vì thiên nhân, sau khi trở về liền nói với lão Thái hậu nương nương là ngài muốn thú Mộ Dung Tuyết làm vợ, lão Thái hậu nương nương cùng Thái hậu nương nương nghe xong thật cao hứng, liền cùng Thái thượng hoàng nói đến việc này. Nhưng Mộ Dung Thanh Lương lúc ấy là Tế tướng đương triều, Mộ Dung Tuyết này là nữ nhi hắn thương yêu nhất, hắn không muốn đem tiểu nữ nhi gả cho ngài, nên đã nhờ Đại thái tử cùng Đại thái tử phi Mộ Dung Thiên tử giữa quay vắn, dùng Mộ Dung gia Tam tiểu thư Mộ Dung Phong thay thế Tứ tiểu thư Mộ Dung Tuyết.” Yên Ngọc lẳng lặng nói, vì để nói cho rõ ràng hơn, nàng lớn mật trực tiếp dùng tên họ, nói như vậy thứ nhất là dễ dàng thứ hai cũng rõ ràng hơn, “Tuy rằng ngài không hài lòng, nhưng Thái thượng hoàng nghe theo Đại thái tử đề nghị, đại khái là cũng bận tâm đến quyền lực của Mộ Dung Thanh Lương ở trong triều, cho nên chỉ hôn cho ngài. Lão Thái hậu nương nương cùng Thái hậu nương nương lúc ấy cũng vô pháp ngăn cản, cũng là vì Đại Hưng vương triều suy nghĩ, dù sao ngài có thể thú rất nhiều nữ tử, có thêm nàng một người không nhiều, thiếu đi nàng một người cũng không ít, cũng không nói gì liền ngầm đồng ý. Lúc ấy ngài cũng đáp ứng rồi, cho nên liền cưới Mộ Dung phi hiện tại.”

“Nói như vậy, cũng không phải nàng muốn gả cho ta?”

“Đúng vậy, nghe lão Thái hậu nương nương cùng Thái hậu nương nương nói, lúc ấy Mộ Dung phi vì cự tuyệt gả cho ngài mà ở trong đình viện quỳ đến không dậy nổi, cầu cha mẹ buông tha cho sự an bài này, nhưng Mộ Dung Thanh Lương vì tiểu nữ nhi không có đáp ứng, nghe nói, Mộ Dung phi còn bởi vậy mà thiếu chút nữa đã đánh mất tánh mạng, may có Thái y trong phủ đi qua chẩn trị, mới cứu được trở về. Lúc ấy lão Thái hậu nương nương còn vô cùng tức giận, oán trách Mộ Dung phi là nữ tử không biết tốt xấu, còn từng nói giỡn, chờ nàng vào cung nhất định phải hảo hảo trừng trị nàng một phen. Nhưng, chờ nàng vào cung, lão Thái hậu nương nương cũng đối với nàng sủng ái thật sâu, so với đối ngài cũng không kém, nhưng không biết vì sao thế nhưng nay cũng chỉ là lãnh đạm.”

“Nói cách khác, lúc ấy Mộ Dung Thanh Lương là vì bảo hộ tiểu nữ nhi của hắn mới lựa chọn tam nữ nhi không được hắn thích này làm đại gả tân nương?”

“Hắn là vậy đi, việc này nô tỳ cũng không rõ ràng. Nhưng Mộ Dung phi cũng không tình nguyện gả cho ngài, thời điểm mới vừa vào Tứ thái tử phủ, ngài không hề gặp mặt, ngày ngày lưu luyến ở Nguyệt Kiều các, thậm chí lúc ấy Mộ Dung phu nhân thất cổ tự sát, ngài đều không có lộ diện.”

“Mộ Dung phu nhân thất cổ tự sát? Bởi vì sao?”

Yên Ngọc không hiểu chút nào nhìn Tư Mã Nhuệ, kỳ quái nói: “Hoàng Thượng, ngài là đang cùng nô tỳ nói giỡn sao, việc này ngài như thế nào cũng không nhớ rõ?”

Tư Mã Nhuệ lắc lắc đầu, ý bảo nàng tiếp tục nói.

“Tự nhiên là bởi vì Mộ Dung gia Tứ tiểu thư bị Hoàng Thượng, cũng chính là phụ vương của ngài, Thái thượng hoàng lúc ấy là ở trong hoa viên ngẫu nhiên gặp Tứ tiểu thư Mộ Dung Tuyết đi theo Đại thái tử phi, vừa thấy liền kinh vì thiên nhân, có lẽ là thiên ý nên hai người liền sinh cảm tình, hơn nữa không lâu sau đã được Thái thượng hoàng sắc lập làm Tuyết phi, thâm chịu Thái thượng hoàng sủng ái. Nhưng Mộ Dung phu nhân chịu không nổi thể nhân ngôn luận đã treo cổ tự sát, lúc ấy ngài vừa lúc ở Nguyệt Kiều các chỗ Nguyệt Kiều cô nương, lúc ấy nàng còn không có qua đời, cho nên ngài không ở đây, lúc ấy Mộ Dung phi còn sinh một hồi bệnh nặng, thiếu chút nữa đã đánh mất tánh mạng.”

“Nếu nói như vậy, nói cách khác, lúc ấy Mộ Dung Tuyết gả cho trẫm, cũng không phải một phần trong kế hoạch của Mộ Dung Thanh Lương, mà là một việc ngoài ý muốn?” Tư Mã Nhuệ lắng lắng hỏi.

“Việc này nô tỳ không biết, nhưng nô tỳ biết là, Mộ Dung phi là một chủ tử tâm địa thiện lương, dịu dàng ôn hòa, chưa từng có ý xấu gì, cũng không trêu chọc thị phi.”

“Sau lại còn xảy ra chuyện gì? Người từng nói, Mộ Dung Phong từng mất tích một thời gian?” Tư Mã Nhuệ hỏi tiếp.

“Đúng vậy, lúc ấy cũng là bởi vì chuyện của Tuyết phi nương nương, lúc ấy Thái thượng hoàng bởi vì bị Lưu thị hãm hại, ngộ thương Tuyết phi nương nương, khiến Tuyết phi nương nương bị sẩy thai, ngay lúc đó Đại thái tử phi cùng Tứ thái tử phi, cũng chính là Mộ Dung Thiên cùng Mộ Dung phi hiện nay, cũng tiến đến Tuyết uyển, chính là Noãn Ngọc các hiện tại, lúc ấy bởi vì có Lệ phi nương nương ở đó cho nên Noãn Ngọc các một phần thành hai, cải danh là Tuyết uyển cùng Lệ uyển. Ở nơi đó, Lưu thị làm bị thương ngựa, khiến con ngựa bị thương kéo xe chạy như điên mà ra khỏi hoàng cung, rơi xuống vách núi đen, may mắn Mộ Dung phi mệnh lớn không chết, nhờ có được của Ô Mông quốc bảo trì nửa năm mới tỉnh lại, người cứu nàng họ Tô, ngài cùng Mộ Dung phi còn bàn bạc muốn đi thăm nàng, chính là bởi vì xảy ra chuyện ở Tường Phúc cung nên đã bị trì hoãn, ngài sẽ không phải là không nhớ rõ đi?”

“Mạnh phi này tại sao lại thú?”

“Chính là trong thời gian nửa năm Mộ Dung phi mất tích kia, Thái thượng hoàng bị Mạnh lão phu nhân làm phiền, đã đáp ứng cho cháu gái của bà ta gả cho ngài, nhưng ngài vẫn tưởng niệm Mộ Dung phi, căn bản là không để ý đến nàng, thậm chí nàng vụng trộm leo lên giường của ngài, ngài cũng không từng động tâm.” Yên Ngọc có chút kỳ quái nói, “Ngài hiện tại có chút kỳ quái, ngài thế nhưng lại thích nàng, nhưng lại chán ghét Mộ Dung phi như vậy, nô tỳ thật không hiểu ngài là làm sao vậy? Thật sự là hoài nghi ngài có phải trúng tà hay không?”

Tư Mã Nhuệ còn muốn nói gì đó, lại nghe giống như có người đi tới bên này, liền thu lại câu chuyện, chậm rãi nói: “Được rồi, người đi nghỉ ngơi đi, nơi này có chút lá trà ngon, ngày mai đưa đến chỗ Mộ Dung phi đi, nói cho nàng, lá trà hoàng thúc đem đến đều là dị tộc tiến cung, vẫn là sản phẩm trong nước uống tốt hơn.” (ha ha, ta nghĩ thấy có mùi dấm chua à nha, Nhuệ ca đáng yêu quá <>

Yên Ngọc gật gật đầu, cầm lấy lá trà, xoay người đi ra ngoài, ở cửa vừa lúc gặp Tiểu Đức tử đi đến đối diện, Tiểu Đức tử nhìn nàng một cái, có chút lo lắng nhẹ giọng nói: “Yên Ngọc tỷ tỷ, lão Thái hậu nương nương bảo tỷ đến chỗ người một chuyện, tỷ nếu không có việc gì thì hãy mau đi thôi, lão Thái hậu nương nương nay ở tại Bình Dương cung của Ngô phi nương nương.”

“Được.” Yên Ngọc đáp ứng một tiếng, quay đầu lại nói với Tư Mã Nhuệ, “Hoàng Thượng, lão Thái hậu nương nương bảo nô tỳ đi qua một chuyện, nếu ngài lúc này không có việc gì, nô tỳ liền đi qua xem một chút.”

“Chính người tự mình cẩn thận không cần lắm miệng, con người vẫn là ngoài miệng nói ít một chút sẽ càng khiến người ta thích, nay tổ mẫu đã lớn tuổi, người không thể tranh luận cùng người.” Tư Mã Nhuệ thần nhiên phân phó.

“Nô tỳ biết, nô tỳ nhất định hiểu được.” Yên Ngọc gật gật đầu, lời nói của Tư Mã Nhuệ nàng không phải

nghe không rõ, trong hoàng cung này vốn là nơi thị phi, không suy nghĩ chu đáo thì chết như thế nào cũng không biết, xem tình hình trước mắt, có một số việc nhất định cùng lão Thái hậu nương nương có liên quan, nàng tự nhiên sẽ phải cẩn thận không cần lắm miệng.

Bình Dương cung, lão Thái hậu căn bản ngủ không được, trời đã khuya nhưng vẫn là tâm phiền ý loạn, giống như luôn luôn có cái gì đó không an toàn làm cho nàng kinh hãi.

Nhất là phản ứng của Tư Mã Nhuệ, lại làm cho nàng hoài nghi, có phải hay không Tư Mã Nhuệ đã biết được cái gì? Nếu không, vì cái gì mỗi câu nói của hắn nghe đều chói tai như vậy?

Tiểu An tử nhẹ giọng nói: “Lão Thái hậu, Yên Ngọc đã tới.”

“Bảo nàng tiến vào.” Lão Thái hậu lập tức phân phó.

171. Chương 171

Yên Ngọc đi vào trong phòng, nhìn hình dáng lão Thái hậu hiện ra dưới ánh nến, như thế nào lại già đi thành bộ dáng như thế?

“Yên Ngọc gặp qua lão Thái hậu nương nương.”

“Đứng lên đi, Tiểu An tử, làm cho Yên Ngọc ngồi xuống, người đi xuống trước đi, nếu không có lệnh của ta, không được để bất luận kẻ nào tới gần nơi này nửa bước.” Lão Thái hậu bình tĩnh phân phó, nàng hiện tại hoài nghi mỗi người, kể cả Yên Ngọc này nàng cũng hoài nghi, có phải là do nàng ta để lộ tin tức hay không? Nhưng nàng ta vẫn là người của chính mình, hẳn là sẽ không bán đứng chính mình, có lẽ là do nàng ta không cẩn thận đã nói lộ hết.

“Yên Ngọc, ở Hợp Ý Uyển vẫn tốt chứ?” Lão Thái hậu ôn hòa hỏi, nữ tử thanh tú trước mặt này là một tay chính mình dạy dỗ ra, hẳn là một nô tài đáng tin cậy.

“Rất tốt, cảm ơn lão Thái hậu nương nương còn nhớ đến.” Yên Ngọc thản nhiên tươi cười, thoạt nhìn cùng bình thường không có gì khác nhau.

Lão Thái hậu im lặng nhìn Yên Ngọc, nàng không giống như là một người có thể đem bí mật nói ra, hướng hồ nàng cũng không biết chuyện Tư Mã Nhuệ uống được mất trí nhớ, cho dù nàng biết nàng cũng sẽ không nói, Tiểu Đức tử nói hẳn không có nghe ai nhắc tới chuyện xưa của Mộ Dung Phong, nhưng lão Thái hậu vẫn lo lắng, chỉ có chính mình tự xác định mới không còn hoài nghi.

“Trong khoảng thời gian này Hoàng Thượng thế nào?” Lão Thái Hậu vẫn như cũ ôn hòa hỏi, trong ánh mắt lại lộ ra vẻ phán xét nồng đậm, tựa hồ đang phỏng đoán Yên Ngọc có biểu tình cùng ngôn ngữ như thế nào.

“Hoàng Thượng so với trước kia trầm ổn hơn một chút, nhưng cũng không có gì khác thường.” Yên Ngọc nói, “Đại khái là do chính sự bận rộn, cho nên cũng không có triệu phi tử thị tẩm, bất luận là Mộ Dung Phong bị biếm đến lãnh cung hay là Mạnh phi nay đang ở trong phủ.”

“Hắn có hay hỏi về Mộ Dung Phong không?” Lão Thái hậu mỉm cười hỏi, trong lòng có chút yên tâm, Yên Ngọc dù sao cũng là chính mình một tay dạy dỗ ra, là người biết điều không trêu chọc thị phi.

Yên Ngọc nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “Giống như không có, có lẽ cũng từng ngẫu nhiên hỏi qua, nhưng nô tỳ cũng không nhớ rõ, hẳn là không hỏi, thậm chí cũng không hề nhắc đến. Nô tỳ cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng đây là việc tư của chính Hoàng Thượng, nô tỳ không dám lắm miệng. Hướng hồ, phụ thân của Mộ Dung Phong gây ra chuyện lớn như vậy, bị biếm nhập lãnh cung đối với nàng mà nói cũng thực bình thường.”

Lão Thái hậu vừa lòng gật đầu, nha đầu này thực là không làm cho chính mình nhìn nhầm, nàng cười cười, ôn hòa nói: “Yên Ngọc, có một số việc thật sự là làm cho ta rất khó xử. Kỳ thật ta cũng thực thích Phong nhi, nhưng nếu phải lựa chọn giữa tương lai của Đại Hưng vương triều và người ta thích, điều duy nhất ta có thể lựa chọn cũng chỉ có thể là cái đằng trước, nói ta nhẫn tâm cũng tốt mà nói ta ngang ngược cũng vậy, ta chỉ có thể làm như thế. Kỳ thật Phong nhi ở lãnh cung ta cũng rất khó chịu, nhưng ở nơi đó cũng không phải là chuyện xấu, tối thiểu có thể tránh đi một ít thương tổn không tất yếu phải chịu. Dù sao Tư thái tử

đã là đương kim Hoàng Thượng, có thể làm phi tử của hần là giấc mộng của bao nhiêu tiểu thư khuê các, nếu một tội thần chi nữ có thể làm Hoàng hậu thì những nữ tử này nhất định là không phục, lòng người cũng khó có thể trấn an. Cho nên, có đôi khi ta không thể không làm ra chuyện mà chính ta cũng không nguyên ý nhận lấy hay bỏ đi, cũng biết về sau Nhuệ nhi sẽ trách ta, nhưng trước mắt chỉ có thể như thế!”

Yên Ngọc không hé răng, chính là im lặng nhìn lão Thái hậu, trong lòng nàng biết việc Tư Mã Nhuệ khác thường nhất định cùng lão Thái hậu có liên quan, nhưng rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Nàng không nghĩ ra được, cho nên rõ ràng là không hỏi, về mặt bình tĩnh nhìn lão Thái hậu, thật giống như chuyện nàng nói ra cùng chính mình hoàn toàn không có quan hệ.

“Chớ có nhắc tới Mộ Dung Phong trước mặt Hoàng Thượng, làm cho hần càng nhanh phai nhạt càng tốt, đối với Đại Hưng vương triều, đối với Hoàng Thượng, đối với Mộ Dung Phong đều là chuyện tốt, đối với mọi người chúng ta cũng đều là chuyện tốt.” Lão Thái hậu mắt nhìn phía trước, thản nhiên nói, “Nay hần đã là Hoàng Thượng, chịu trách nhiệm là thiên thu phách nghiệp của Đại Hưng vương triều, như thế nào có thể lại sa vào trong nữ nhi tình trường. Đối với Mộ Dung Phong mà nói, nay tuy là thống khổ, nhưng cũng còn hơn về sau tịch mịch nhìn Hoàng Thượng có tam cung lục viện, nếu có một ngày nàng giống như Thái hậu bây giờ, đối mặt với việc Hoàng Thượng sủng hạnh nữ tử trẻ tuổi như Mộ Dung Tuyết, nàng như thế nào mà chịu được. Nếu có một ngày nhất định phải cùng nữ nhân khác cùng nhau chia xẻ một nam nhân, không bằng rõ ràng không cần đối mặt.”

Yên Ngọc gật gật đầu, nhẹ nhàng mà nói: “Lão Thái Hậu, ngài nói rất có lý, nô tỳ nhất định nhớ rõ cẩn thận không đề cập tới Mộ Dung Phong, miễn làm cho Hoàng Thượng phân tâm.”

“Thời gian không còn sớm, người cũng trở về đi, nhớ rõ hầu hạ Hoàng Thượng cho tốt, nếu có chuyện gì người cảm thấy không ổn nhất định phải đến nói cho ta biết.” Lão Thái hậu nhìn Yên Ngọc nửa ôn hòa nửa phân phó nói, “Nếu không liền uống công ta tự tay dạy dỗ người.”

“Yên Ngọc biết.” Yên Ngọc cung kính trả lời.

Lệ phi thật sự là rất nhàm chán, một mình nằm ở trên giường, nhìn lên trần nhà ngẩn người, ở nơi này trên tường có bao nhiêu điểm đen nàng đều đã đếm hết, thật không biết kế tiếp phải làm cái gì mới được, lão Thái hậu này thật sự là một lão thái thái đòi mạng, vì Đại Hưng vương triều, thật sự là cái gì cũng đều có thể hy sinh. Mộ Dung Phong kia cũng thật sự là không may, gặp phải một lão thái bà lấy quốc sự làm trọng như vậy.

“Tâm tình không sai nha.” Có người nhẹ nhàng cười nói, giống như nghe không rõ ràng lắm, lại rất chân thật vang lên ở bên tai chính mình.

“Tư Mã Nhuệ!” Lệ phi lập tức từ trên giường ngồi dậy, cười nói, “Người từ chỗ nào toát ra vậy?”

“Nói cái gì vậy, trăm đường đường là Hoàng Thượng, đương nhiên là đi vào rồi, làm sao có thể toát ra đây, nếu có thể đột nhiên hiện ra một người thì làm sao còn giữ được người ở đây.” Tư Mã Nhuệ mỉm cười trên chóc, cũng không xem Lệ phi như là phi tử của phụ thân chính mình, ở trong mắt hần, nha đầu này càng xem như là một bằng hữu của chính mình. Kỳ quái, có đôi khi thật sự là kỳ quái, những chuyện không liên quan đến Mộ Dung Phong hần đều còn nhớ rõ, vì cái gì chỉ riêng những chuyện cùng Mộ Dung Phong có liên quan là hần nhớ không nổi?

“Muộn như vậy tìm ta, có phải có liên quan đến Mộ Dung Phong hay không?” Lệ phi cười hỏi, bất luận như thế nào, hần yêu hay không yêu chính mình, nhìn thấy được hần chính là một chuyện thực vui vẻ.

“Không sai, trăm thực hoang mang.” Tư Mã Nhuệ nghiêm túc nói, “Cho nên muốn nhờ người giúp giải thích nghi hoặc, trăm cảm thấy chuyện này người nhất định có biết một chút.”

Lệ phi thản nhiên cười, “Người xuất hiện sớm như vậy, vẫn là ở ngoài ý liệu của ta, nguyên bản ta là cho người thời gian một năm, không nghĩ tới sớm như vậy mà người đã bắt đầu có hoài nghi, xem ra ta còn xem nhẹ cảm tình của các người rồi. – Tư Mã Nhuệ, không nên hỏi ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu như ta nói, Ô Mông quốc sẽ gặp tai nạn, thỉnh không cần khó xử ta, nhưng ta có thể nói cho người, nếu người cảm thấy người nên như thế nào người liền như thế ấy đi, những gì người dám chiêu suy nghĩ tưởng niệm đều là hần là như vậy, không cần hoài nghi chính mình là không bình thường, đằng sau cái không bình thường chính là bình thường!”

Tư Mã Nhuệ trầm tư nhìn nàng, thản nhiên nói: “Nói như vậy, trước mắt ta có rất nhiều chuyện là không đúng sự thật đúng không? Ta hoài nghi sự chân thật mà ta nguyên bản nên có!”

172. Chương 172

Lệ phi nhẹ nhàng gật gật đầu, “Mộ Dung Phong là cô nương tốt, đáng giá để yêu, nếu nhất định phải hỏi đã xảy ra chuyện gì, Lệ phi chỉ có thể thật có lỗi mà nói, có lẽ bí mật này ta sẽ mang theo xuống phần mộ, vì tiền đồ của Ô Mông quốc ta chết cũng không thể nói. Nếu cho người cân nhắc giữa ta cùng một người, ta biết lợi thế của ta cũng không mạnh. Tuy rằng không thể hỏi chuyện trước kia, nhưng ta cũng không gây trở ngại để người có thể một lần nữa bắt đầu.”

Ngoài cửa có người hỏi: “Lệ phi nương nương, ngài đang nói chuyện cùng ai vậy?”

Lệ phi tức giận nói: “Ta nói với chính mình, một nơi như vậy, trừ bỏ ta r thì chính là bóng dáng của ta, ta còn có thể nói chuyện cùng ai, nếu không người tiến vào giúp ta nói chuyện, miễn cho ta buồn chết!”

Người ngoài cửa không hé răng nữa, Lệ phi hướng Tư Mã Nhuệ cười cười, nhẹ giọng nói: “Người mau trở về đi thôi, nếu bị lão Thái Hậu phát hiện mạng nhỏ của ta nhất định khó giữ được.”

“Trẫm không nghĩ nơi này có thể giữ được người, chỉ sợ là người đã sớm sinh lòng muốn rời đi, ha ha, trẫm sẽ không quấy rầy người, hy vọng người ở chỗ này vui vẻ.” Tư Mã Nhuệ mỉm cười nói, trong ánh mắt có vẻ hiểu biết nhưng không nói.

Bỗng nhiên một trận gió nhẹ nhàng thổi qua, ngọn nến trên bàn đột nhiên tắt lửa, phòng lập tức tối đen, mơ hồ có tiếng cười giãy lất lướt qua. Người ngoài cửa lập tức xông vào phòng ốc, một lần nữa châm ánh nến lên, trong phòng chỉ có một mình Lệ phi im lặng nằm ở trên giường, trừ bỏ nàng không có ai khác. Thị vệ có chút xấu hổ cười cười, vội vàng xoay người đi ra ngoài.

Một hồi mưa thu, nhiệt độ đột nhiên hạ xuống rất nhiều, sáng sớm, Mộ Dung Phong cuộn mình trong ổ chăn không muốn rời giường, như thế rất tốt, có thể thả lỏng tâm tình, thật giống như khi chính mình còn là Bạch Mẫn, có thể tùy theo chính mình tính tình.

Phòng bởi vì rất cao cho nên rất lạnh, lạnh đến mức nàng không muốn vươn tay, tình nguyện nằm ở trên giường ôm chăn mà ngủ như vậy.

“Tiểu thư, Yên Ngọc tỷ tỷ đến đây.” Xuân Liễu đi đến, trên mặt mang theo nét cười nói.

Mộ Dung Phong ôm chăn ngồi dậy, vẫn ở trên giường, cười hì hì nói: “Mau bảo nàng tiến vào, dù sao cũng không phải người ngoài, nếu nàng nhìn thấy cũng không sao.”

Yên Ngọc đi đến, cười nói: “Chủ tử, người thật sự là thoải mái, có thể ngủ lười như vậy. Có phải trong phòng càng ngày càng lạnh hay không, nô tỳ xem người cả người đều tránh ở trong chăn.”

“Đúng vậy nha!” Mộ Dung Phong mỉm cười nói, ở thời đại của Bạch Mẫn sau này có thể mở điều hòa, hoặc là có lẽ đã bật lò sưởi, nhưng đây là ở cổ đại ngàn năm trước, những thứ kia phải ngàn năm sau mới có thể phát minh ra, chỉ có ngấm lại mà thôi, “Tối hôm qua vẫn tốt, sáng nay tỉnh lại nghe Xuân Liễu nói bên ngoài trời mưa, mới phát giác nhiệt độ lập tức thấp xuống vài độ, lạnh đến nỗi ta cũng không nguyện ý rời khỏi giường, vẫn là tránh ở trong chăn.”

“Hoàng Thượng biết, cho nên cố ý sai nô tỳ đưa đến than củi tốt cho người sưởi ấm, nói lãnh cung này không thể so với Hợp Ý Uyển, phải ủy khuất chủ tử một chút, bảo người tạm thời nhẫn nại qua mấy ngày nay.” Yên Ngọc mỉm cười nói, Mộ Dung Phong trên giường mặt mày vẫn đang thản nhiên yên tĩnh, không có chút gì là không chịu nổi.

“Thay ta cảm ơn Hoàng Thượng.” Mộ Dung Phong vẻ mặt thản nhiên, không sợ hãi không vui mừng, cũng không oán không hận, chính là thản nhiên mỉm cười, thản nhiên nói.

Yên Ngọc khe khẽ thở dài trong lòng, không biết Hoàng Thượng khi nào mới có thể đón Mộ Dung Phong trở về, nơi này quả thật không thể so với Hợp Ý Uyển, mới mùa thu mà cũng đã lạnh như thế này, nếu trời đông giá rét đến thì phải ứng phó như thế nào?

Không tiện ở lại nơi này lâu, Yên Ngọc vội vàng rời đi, nếu ở lại lâu, tuy rằng vui vẻ một chút nhưng chỉ sợ sẽ khiến cho lão Thái Hậu hoài nghi, về sau còn muốn tới chỗ này có lẽ sẽ khó khăn, nay nàng còn muốn có thể không làm cho lão Thái Hậu hoài nghi, làm người truyền tin cho Hoàng Thượng cùng Mộ Dung Phong, khiến cho bọn họ có thể sớm khôi phục ân ái lúc trước.

Xuân Liễu đã đốt than củi lên, trong phòng dần dần có chút ấm áp, Mộ Dung Phong đứng lên rửa mặt chải đầu, nếm qua điểm tâm, bọc áo khoác thật dày, ngồi ở trước cửa sổ sao kinh Phật, ngẫu nhiên xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe tiếng mưa phùng thanh thanh lọt vào tai, khiến cho trong lòng không tự chủ được mà an tĩnh lại.

Nhanh đã đến thời điểm giữa trưa, Xuân Liễu đột nhiên nghe được bên ngoài có người gõ cửa, nơi này tuy là lãnh cung nhưng xem ra vẫn không hề ít người tới chỗ này.

Mở cửa ra, đứng bên ngoài là Vương Bảo, Xuân Liễu lạnh lùng nhìn hẩn liếc mắt một cái, người này nguyên là thị vệ bên người đương kim Hoàng Thượng, sau lại được sai đến làm thị vệ cho Mạnh Uyển Lộ, bắt đầu từ lúc hẩn nói chuyện với Mạnh Uyển Lộ với vẻ mặt ôn hoà, nàng liền chán ghét người này thật sâu.

Hẩn có lẽ chính là một nô tài đủ tư cách, nhưng là cũng là một nô tài khiến người ta chán ghét.

“Chuyện gì?” Xuân Liễu xa cách hỏi.

Vương Bảo vẫn cố gắng duy trì mỉm cười, hẩn chính là một nô tài, cũng biết mọi người cũng không thích Mạnh Uyển Lộ, nhưng Mạnh Uyển Lộ ở trong mắt hẩn cũng thật đáng thương, nay thật vất vả một lần nữa về đến Hợp Ý Uyển, nhưng lại là người có khả năng được lựa chọn làm Hoàng hậu tương lai nhất, hẩn cũng không muốn đắc tội.

Nhưng hẩn cũng không dám đắc tội Xuân Liễu, nàng dù sao cũng là nha đầu bên người phi tử mà Tư Mã Nhuệ từng sủng ái nhất – Mộ Dung Phong, khó nói trước Mộ Dung Phong có thể một lần nữa đạt được Hoàng Thượng niềm vui hay không, huống hồ, Mộ Dung Phong cũng thật sự là một chủ tử rất tốt, ít nhất sẽ không phát hỏa, Mạnh phi tuy cũng tốt nhưng tính tình lại rất cương liệt, có đôi khi nóng giận thật đúng là dọa người.

“Mạnh phi thỉnh Mộ Dung phi đi qua nói chuyện.” Vương Bảo mỉm cười nói.

“Tiểu thư nay chính là đang vội vàng sao kinh Phật, đây là do Hoàng Thượng phân phó, chúng ta ai cũng không trì hoãn được, nếu không có chuyện lớn gì, phiền toái người nói cho Mạnh cô nương một tiếng, nay không có phương tiện đi qua nói chuyện, nếu nàng có việc vậy mời nàng tới chỗ này đi.” Xuân Liễu lạnh lùng nói, đi theo Mộ Dung Phong ở lãnh cung, tính tình của nàng cũng mạnh mẽ lên rất nhiều.

Vương Bảo sững sốt, đành phải đề cao thanh âm một chút, nói với người bên trong: “Mộ Dung phi, nô tài Vương Bảo phụng theo sự phân phó của Mạnh phi, đến thỉnh Mộ Dung Phong đi Hợp Ý Uyển nói chuyện.”

“Đã biết.” Mộ Dung Phong từ trong phòng đi ra, nhìn Vương Bảo, ý cười thần nhiên, đột nhiên nhớ tới một câu, không biết là tại thời điểm nào nghe ai nói, hình như là nói Tần Cối còn có ba bằng hữu*, tuy nói Mạnh Uyển Lộ kia không được mọi người thích, nhưng còn có một Vương Bảo đối với nàng trung tâm, có đôi khi người xem người thật sự là kì quái, xem vừa mắt thì như thế nào đều tốt, xem không hợp lại như thế nào cũng không tốt. “Người chờ một lát, ta chuẩn bị theo người đi.”

“Tiểu thư...” Xuân Liễu thực lo lắng, không hiểu được Mạnh Uyển Lộ kia lại sinh ra chuyện gì, chỉ sợ là muốn làm khó Mộ Dung Phong, nàng ta cũng không phải là một nữ nhân hiền lành gì.

“Không có việc gì, muốn đến cũng phải đến, tránh cũng không tránh khỏi, nàng cũng không thể lấy mạng của ta, nhiều nhất là xả ra oán khí trong lòng mà thôi, không có chuyện gì, ta đi rồi sẽ trở về.” Mộ Dung Phong thần nhiên nói.

Vương Bảo không dám lên tiếng, thực ra Mạnh Uyển Lộ cũng không nói mời Mộ Dung Phong đến nói chuyện, Mạnh Uyển Lộ nói là, “Đem người kia tới gặp ta!” Chính là, hẩn cảm thấy vẫn là không cần nói như vậy, Mộ Dung Phong là một chủ tử cứng mềm đều không ăn, nếu thật sự đắc tội, thật đúng là không dám xác định Hoàng Thượng sẽ hướng về vị nào trong hai người các nàng.

* Tần Cối, tên hiệu là Hội Chi (1090-1155), là một thừa tướng của nhà Tống ở Trung Quốc, người được dân Trung Quốc xem như một Hán gian do đã góp phần hành hình danh tướng trung nghĩa là Nhạc Phi, cũng như triệt hạ các tướng lĩnh nhà Tống yêu nước muốn bắc phạt khôi phục giang sơn bị nhà Kim xâm chiếm. (~ ý nói Tần Cối là người xấu như vậy còn có ba người bằng hữu chứ không phải bị tất cả mọi người xa lánh, huống hồ là Mạnh Uyển Lộ ~)

173. Chương 173

Hợp Ý Uyển, nay lại đến, có lẽ chỉ là người xa lạ, là người ngoài, chính là người ngẫu nhiên đi ngang qua nơi này, nơi này đã không còn là chỗ nghỉ tạm của chính mình nữa.

Lúc Tư Mã Nhuệ bảo nàng đến nàng cũng chưa từng có cảm xúc như vậy, kỳ thật biết lúc này đây không phải “nói chuyện” đơn giản như vậy, chính là không thể không đến. Mạnh Uyển Lộ là một người nàng phải đối mặt, cũng giống như nàng, Mạnh Uyển Lộ cũng là phi tử của Tư Mã Nhuệ, cũng chính là đương kim Hoàng Thượng, lại nói tiếp, hai người giao phong chỉ là chuyện sớm muộn, nay đến đây nàng sẽ chuẩn bị tinh thần đối mặt.

May mắn là trong phủ còn có Yên Ngọc, có nàng ở đây sẽ có thêm nhiều phần kiên định.

Tại nơi này, không có bằng hữu, không ai có thể giúp nàng, người duy nhất có thể tin cậy là Tư Mã Nhuệ lại trở nên kỳ kỳ quái quái, thái độ cũng khi tốt khi xấu, không rõ hẳn rốt cuộc là yêu nàng hay là hận nàng?! Nếu không phải trong lòng yêu hắn, nàng thật sự là không thể tiếp tục kiên trì, chỉ sợ đã sớm buông tha, nhưng nàng đã đến đây, trên đời này không có thuốc hối hận, không ai bức nàng, là chính nàng lựa chọn, lúc ấy lão nam nhân gầy kia đã khuyên nàng không cần tham luyến cái gọi là Đại Hưng vương triều này, hy vọng nàng có thể lựa chọn sinh hoạt tại hiện đại cùng Đoàn Chi Sơn. Là chính mình không bỏ xuống được Tư Mã Nhuệ, là Tư Mã Nhuệ làm cho nàng có dũng khí tại cái triều đại này sinh sống, chính là, làm một nữ tử đối mặt với tương lai không thể biết trước, nàng thật sự là không biết chính mình có thể duy trì kiên cường được bao lâu.

Bất luận như thế nào, nàng đều phải đối mặt với sự thật chính mình đã lựa chọn.

Mạnh Uyển Lộ lẳng lặng ngồi ở trong tiền thính chờ Mộ Dung Phong, biểu tình của nàng lạnh như băng, trong đầu là câu giận thật sâu, Mộ Dung Phong này, vì sao lại giống âm hồn không tiêu tan như thế? Người đã đến lãnh cung, lại vẫn đang có thể chiếm được tâm tư của Hoàng Thượng, tuy rằng ở bên ngoài nhìn không ra Hoàng Thượng đối với Mộ Dung Phong có lưu luyến cùng vương vấn gì, nhưng xuất phát từ trực giác của một nữ nhân, nàng cảm thấy trong lòng Tư Mã Nhuệ thủy chung vẫn có bóng dáng Mộ Dung Phong, dấu vết kia quá sâu, căn bản là lau không đi. Cho dù Mộ Dung Phong phạm tội ác tày trời cũng không có biện pháp làm cho Hoàng Thượng thật sự từ nay về sau quên nàng.

Nàng không thể quên sự nhục nhã một đêm kia, một đêm kia Hoàng Thượng muốn sủng hạnh nàng, nàng đã mong chờ hưng phấn ra sao, rốt cục cũng chờ mây tan lại thấy trăng sáng, nhưng...nàng không muốn nhớ tới một đêm kia, chính mình thật đáng thương cùng hổ thẹn, thật giống như một đứa ngốc bị người ta dẫn đi ra từ trong phòng Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thế nhưng lại không thể tới gần thân thể của nàng, thân thể của nàng như thế nào lại làm cho Hoàng Thượng phản cảm như thế, chẳng lẽ...nhưng Hoàng Thượng không phải đã từng sủng hạnh Mộ Dung Phong sao?

Lạnh lùng nhìn Mộ Dung Phong đi đến, hôm nay Hoàng Thượng có chuyện quan trọng trong triều phải xử lý, Yên Ngọc lại bị nàng phái đi đến chỗ lão Thái hậu nương nương tặng đồ, nhất thời cũng chưa về ngay được, nàng rốt cục có thể tính toán nợ nần cùng nữ nhân này.

Mấy ngày không thấy, Mộ Dung Phong thoát nhìn gầy yếu một chút, nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người như cũ. Cho dù là trong lòng câu giận nữ nhân này, nhưng Mạnh Uyển Lộ không thừa nhận cũng không được, đó là một nữ tử hấp dẫn người khác, có dung nhan xinh đẹp, khí chất tao nhã, cách nói năng ôn hòa....Nhưng càng như vậy nàng càng căm tức, cũng may ông trời có mắt, Mộ Dung Phong có một phụ thân phạm vào tội không thể tha thứ, khiến cho lão Thái hậu cùng Hoàng Thượng đem nàng đẩy đến lãnh cung, các tỷ tỷ cùng huynh trưởng của nàng cũng một đám nghèo túng, nay rốt cục chính mình lại đã trở lại.

Nàng nhìn chăm chăm Mộ Dung Phong, ánh mắt lạnh lùng tựa như đao, từng đao hạ xuống ở trên người Mộ Dung Phong, tựa hồ như là ánh mắt có thể khiến Mộ Dung Phong khắp cả người đều là thương tích.

Hạ Hà khẽ hừ nhẹ một tiếng, đứng ở một bên, nếu không phải Mạnh Uyển Lộ còn không có hé răng, nàng đã sớm xông lên đi trừng trị Mộ Dung Phong, hủy khuôn mặt kia, xem Hoàng Thượng có còn thích nữ nhân này nữa hay không. Nếu nói là hồ ly tinh, Mộ Dung Phong này thấy thế nào cũng không giống, nhưng có nàng thì không có chính mình chủ tử, có chính mình chủ tử sẽ không thể dễ dàng tha thứ cho nữ nhân này tồn tại, nói ngắn lại một câu, liền theo như lời Mạnh lão phu nhân: Phương pháp duy nhất, chính là trừ bỏ nữ nhân này!

“Mộ Dung Phong, hôm nay ở nơi này của ta, không cần hy vọng có người có thể cứu được người.” Mạnh Uyển Lộ lạnh lùng nói, “Hôm nay Hoàng Thượng có việc trong triều, nha đầu Yên Ngọc kia lại bị ta phái đi đến chỗ lão Thái hậu nương nương làm việc, nhất thời cũng chưa về ngay, nay không ai có thể cứu người. Nếu nói người người quen biết, người trong Hợp Ý Uyển này có lẽ người đều biết, nhưng bọn họ đều là nô tài, không ai dám xuất đầu bảo vệ cho người, chỉ có Vương Bảo nhưng nay cũng đã là thị vệ của ta, tự nhiên hẳn sẽ không suy nghĩ cho người. Hôm nay, hai người chúng ta phải tính toán nợ nần của chúng ta cho rõ ràng mới được.”

Mộ Dung Phong trong lòng nao nao nhưng trên mặt vẫn thản nhiên như cũ, sợ hãi có thể như thế nào? Không bằng tùy như vậy đi thôi, nếu nhất định phải chết ở chỗ này cũng chỉ có thể chấp nhận.

Nàng không nói lời nào, chính là thản nhiên cười.

Mạnh Uyển Lộ ngồi ở kia, cũng không có đề nghị làm cho Mộ Dung Phong ngồi xuống, ngược lại là đem chén trà trên bàn ném xuống đất, thản nhiên nói: “Nay người là tội thần chi nữ, ta chỉ cần nói với Hoàng Thượng, ta hảo ý mời người đến Hợp Ý Uyển để hai tỷ muội trò chuyện, đem hiểu lầm trước kia giải thích rõ ràng, nhưng người không chỉ không biết ơn, còn khóc lóc om sòm tại nơi này của ta, đánh vỡ nát chén trà lão Thái hậu nương nương ban cho ta, cố ý thị uy với ta, nói chút lời nói vô lễ. Sau đó...”

Hạ Hà đóng cửa phòng lại, ánh sáng bên trong đột nhiên ảm đạm đi rất nhiều, có một loại tối tăm nói không nên lời.

Mộ Dung Phong biết, muốn tới thì trốn cũng không thoát, chính là im lặng đứng, bất luận phát sinh cái gì, nàng tuyệt đối sẽ không cho phép chính mình cúi đầu cầu xin Mạnh Uyển Lộ tha thứ để tránh cho da thịt khổ. Trên ti vi cùng trong sách đã xem thấy được rất nhiều sự tàn nhẫn trong hoàng cung, trong lòng Mạnh Uyển Lộ này tất cả đều là cái giận, sao có thể dễ dàng buông tha nàng? Nếu nàng ta nhất định phải như thế thì cứ để cho nàng ta như thế đi!

Thời điểm roi thứ nhất của Hạ Hà đánh xuống, Mộ Dung Phong cũng không hề động, không phải không đau mà là không thể đau, nàng lặng lẽ nhìn Hạ Hà, nô tỳ này là người của Mạnh Uyển Lộ, làm như thế là vì Hạ Hà trung tâm với chủ, có lẽ không xem là sai, nếu đổi lại là Xuân Liễu, có lẽ cũng sẽ vì nàng như thế. Nhưng trên vai trên lưng vết roi như có lửa, làm cho nàng hơi hơi có chút run run, chính là vẫn bất động như cũ, chịu đựng roi thứ hai, thứ ba hạ xuống...

Mộ Dung Phong bất động, không né, không tránh, không phản kháng, làm cho Hạ Hà đột nhiên sinh ra một loại cảm giác sợ hãi, roi trong tay cũng dùng tới càng nhiều khí lực, trong lòng lại run run, mồ hôi lạnh từ trên trán rơi xuống. Nàng muốn cho roi rơi xuống ở trên mặt Mộ Dung Phong, lại thủy chung không dám nhìn vào ánh mắt trong vắt kia, sáng ngời như vậy thâm thúy như vậy, giống như bầu trời đêm, giống như biển lớn, xem không thấy đáy.

Dần dần cảm thấy có chút chống đỡ hết nổi, Mộ Dung Phong thấy thân thể giống như bị nướng trong lửa, nóng cháy, choáng váng, hô hấp có chút suy yếu. Nhưng nàng vẫn đứng như cũ, lặng lẽ đứng, nàng đem tất cả khí lực đều đặt ở hai chân, chống đỡ thân thể của chính mình không ngã xuống.

Mạnh Uyển Lộ thật sự phát hỏa, nữ nhân này như thế nào có thể như vậy?! Nàng buồn bực đem những thứ trên bàn lập tức đẩy hết xuống đất, nghe thanh âm đổ vỡ, Hạ Hà giật mình ngơ ngác nhìn Mạnh Uyển Lộ.

“Người! Người! Người như thế nào có thể như vậy!” Mạnh Uyển Lộ oán hận nói.

174. Chương 174

Sắc mặt Mộ Dung Phong đã có chút tái nhợt, khoe môi có vết máu, nhưng vẫn đang bình tĩnh đứng, nàng cảm thấy như vậy thực không thú vị, đối xử với nàng như thế, Mạnh Uyển Lộ thật sự tin tưởng trong hoàng cung này chính mình là thứ nhất như vậy sao? Có lẽ Mạnh Uyển Lộ là thật yêu thương Tư Mã Nhuệ mới có thể đối với nàng như thế.

“Người hy vọng ta như thế nào?” Mộ Dung Phong sắc mặt tái nhợt mỉm cười, thản nhiên hỏi.

Mạnh Uyển Lộ sững sốt.

“Ta không phản ứng, là vì ta cảm thấy ta không sai, người yêu Tư Mã Nhuệ nhưng hẳn không thương người, làm gì lại trách ở trên người ta?” Mộ Dung Phong trán đã có mồ hôi chảy xuống, đau đớn đến có chút chết lặng, làm cho nàng khó chịu giống như ngồi ở trong đồng lửa.

Trên quần áo mộc mạc kia đã có vết máu.

Tư Mã Nhuệ tiến vào Hợp Ý Uyển, đầu tiên là nhìn thấy Vương Bảo vẻ mặt kích động xoay người về phía sau bước đi. Nhường mày, biết nhất định là Mạnh Uyển Lộ lại làm ra chuyện gì không ổn.

“Vương Bảo, thấy trầm vì sao không chào hỏi, lại đi thẳng đến tiền sảnh của Thiên viện, có phải Mạnh phi lại gây ra chuyện gì thị phi rồi hay không? Yên Ngọc đâu?”

“Không...không...nô tài chính là muốn đi thông tri Mạnh phi...nói cho nàng...ngài...ngài đã trở lại...nàng đã mong ngài thật lâu...biết ngài...trở về...nhất định rất vui mừng.” Vương Bảo cảm thấy miệng mình càng ngày càng nói lắp, “Yên Ngọc cô nương...nàng...nàng đi đến chỗ lão Thái hậu...lão Thái hậu nương nương...đi thay Mạnh phi đưa những đồ vật quý tặng lão Thái hậu nương nương.”

“Người từ khi nào thì biến thành nói lắp như vậy?” Tư Mã Nhuệ cau mày, lạnh lùng nói, “Không cần thông tri nàng, trầm còn có việc phải xử lý.”

“Vâng, vâng.” Vương Bảo gật đầu lia lịa.

Tiểu Đức tử có chút hoài nghi, Vương Bảo này ngày thường không phải như vậy, tuy nói rằng đi theo Mạnh phi nhưng là người làm việc ổn trọng, hôm nay như thế nào lại khẩn trương thành cái dạng này? Khẳng định có chuyện gì không tốt phát sinh, hẳn đang thay chính mình chủ tử làm qua loa tắc trách.

Mạnh Uyển Lộ có thể phát sinh ra chuyện gì?

Trừ phi cùng Mộ Dung Phong có liên quan.

“Hoàng Thượng, ngài vẫn nên trước đi thăm Mạnh phi đi, luôn vắng vẻ cũng không tốt.” Tiểu Đức tử ở một bên nhẹ giọng nói, liếc mắt xem Vương Bảo một cái, “Ngài xem Vương Bảo gấp thành bộ dáng như thế, nếu ngài không nhìn tới xem, không hiểu được Mạnh phi có thể trách cứ hẳn hành sự bất lực hay không?”

“Sẽ không, sẽ không.” Vương Bảo hắc hắc cười, cái trán toát đầy mồ hôi, ông trời ạ, Hoàng Thượng trăm ngàn lần không cần đi, chủ tử cùng Hạ Hà thật sự là đủ lớn gan, thế nhưng lại dám đem Mộ Dung Phong tới Hợp Ý Uyển đánh, nếu đánh đến xảy ra chuyện gì không hay, Hoàng Thượng còn không lấy mạng chủ tử hai người các nàng?! Mạnh phi là chủ tử muốn ra oai giành phần thắng thì không nói, Hạ Hà cũng thật là, làm nô tài đã không giúp đỡ chủ tử xử lý sự tình cho tốt lại còn thêm mắm thêm muối, thật sự là đáng giận!

Nay tuy rằng Mộ Dung Phong là phi tử bị nhốt tại lãnh cung, nhưng trước kia Hoàng Thượng sủng ái nàng như thế nào hẳn cũng biết, nếu qua khoảng thời gian này Hoàng Thượng lại một lần nữa đem Mộ Dung Phong tiếp về Hợp Ý Uyển, Mạnh phi còn có những ngày tốt đẹp như vậy sao? Thật sự là đủ phiền.

Hắn càng như thế, Tiểu Đức tử càng hoài nghi.

“Hoàng Thượng, ngài hôm nay cũng mệt mỏi, không bằng để Mạnh phi bồi ngài chơi một ván cờ.” Tiểu Đức tử cười hì hì nói, “Coi như là thả lỏng một chút.”

Tư Mã Nhuệ nghĩ nghĩ, nhìn Tiểu Đức tử, nói: “Chơi cờ? Trầm không có hứng, bất quá thật sự đã nhiều ngày trầm chưa có thời gian đi xem Mạnh phi rồi, hôm nay phải đi xem nàng mới được.”

Vương Bảo thiếu chút nữa bất tỉnh, nhìn Tiểu Đức tử vẻ mặt dở khóc dở cười.

Tiểu Đức tử mỉm cười với hắn, nói: “Người cần phải mời ta ăn cơm để cảm ơn ta, nếu không phải nhờ ta, hôm nay Hoàng Thượng như thế nào có khả năng đến thăm chủ tử của ngươi.”

Vương Bảo ngay cả tâm muốn chết đều có, nếu Hoàng Thượng biết Mộ Dung Phong là do hắn mang đến, sợ là không có kết cục tốt đẹp gì.

Vào Thiên viện, thấy tiền thính đóng cửa gắt gao, mơ hồ có thanh âm vật phẩm bị ném vỡ, thật loạn. Còn mơ hồ nghe thấy thanh âm Mạnh Uyển Lộ nói chuyện.

“Mạnh phi, Hoàng Thượng đến thăm ngài!” Từ thật xa Vương Bảo liền cao giọng kêu.

“Ban ngày ban mặt làm gì mà phải đóng cửa tiền thính.” Tư Mã Nhuệ nhíu nhíu mày, nhìn thoáng qua Vương Bảo “Ngươi hô to gọi nhỏ làm cái gì, có phải có chuyện gì gạ trẫm hay không?”

“Không có...không có...không.....Có.....” Vương Bảo thanh âm càng ngày càng nhỏ, trong lòng không ngừng lẩm bẩm: Chủ tử, ngài xuất hiện nhanh lên đi, trăm ngàn lần đừng để cho Hoàng Thượng đi vào, nếu không, ngài thật đúng là chịu không nổi hậu quả đâu!

Mạnh Uyển Lộ đang phát hỏa, đồ vật có thể ném đều bị nàng ném hết, nhưng dù ném đến trên người Mộ Dung Phong cũng không thấy Mộ Dung Phong có động tác gì trốn tránh, nàng tức giận đến đầu óc đều bùng nổ, xú nữ nhân này quả thực là tức chết nàng, nàng tức giận đến mức muốn mắng chửi người rồi.

Hạ Hà cũng là nghe được thanh âm của Vương Bảo, vội vàng nói với Mạnh Uyển Lộ: “Chủ tử, người trước xin bớt giận, nô tỳ giống như nghe được Vương Bảo kêu lên ở bên ngoài, nói là Hoàng Thượng đến xem người.”

Mạnh Uyển Lộ sửng sốt, còn chưa có phản ứng lại, một cái mâm đựng trái cây trong tay liền thuận tay ném ra ngoài, rơi trên mặt đất, một tiếng thanh thúy vang lên. Vừa vặn ngay lúc đó có người gõ cửa tiền thính.

Hạ Hà nhìn Mạnh Uyển Lộ: “Chủ tử, người mau dừng tay, đừng để Hoàng Thượng tìm ra khuyết điểm.”

“Mở cửa!” Là thanh âm của Tư Mã Nhuệ, thật sự không kiên nhẫn, phía sau làm gì mà phải khóa đại môn tiền thính, nhất định có chuyện gì không ổn. Vương Bảo theo chính mình đã nhiều năm, hắn xử sự làm người như thế nào chính mình cũng biết, là một nô tài trung tâm, khẳng định là Mạnh Uyển Lộ làm ra chuyện gì không ổn, hắn vốn là không nghĩ hỏi đến, nhưng Tiểu Đức tử vẫn ở một bên giật giây, hắn nghĩ cứ tới đây nhìn xem đi, miễn cho nàng lại đi đến chỗ Mạnh lão thái thái cáo trạng, khiến Mạnh lão thái thái lại tới cửa dài dòng.

Mạnh Uyển Lộ vội vàng ngồi xuống, Hạ Hà vội vàng đi mở cửa, Mộ Dung Phong vẫn đang lẳng lặng đứng, nhưng ý thức đã có chút tan rã. Nàng thậm chí không biết Tư Mã Nhuệ đứng ở ngoài cửa, chính là cảm thấy có chút không hiểu choáng váng, cảm thấy trước mắt có vô số con chim nhỏ đang bay.

Hạ Hà mở cửa ra, ánh mặt trời ảm áp chiếu vào, Mộ Dung Phong đột nhiên có chút cảm giác không đúng, trong khoảng thời gian ngắn không biết chính mình đang ở nơi nào.

Tư Mã Nhuệ đi đến, lúc mới bắt đầu bước vào cũng không có chú ý tới Mộ Dung Phong đứng ở trong phòng, chính là nhìn thấy rất nhiều mảnh vỡ, cửa tiền thính rộng mở nay lại tán loạn như vậy, thoát nhìn giống như tiêu điều rất nhiều. Hắn nhíu mi, tận lực hòa khí hỏi: “Uyển Lộ, làm sao vậy? Ai lại chọc tới nàng? Phát hỏa lớn như vậy, ngay cả những thứ tổ mẫu ban cho cũng ném?”

Mạnh Uyển Lộ vừa muốn nói chuyện, nước mắt đã chảy ra, chạy đến trước mặt Tư Mã Nhuệ, nhào vào trong lòng hắn, thì thào nói: “Hoàng Thượng, ngài trở về là tốt rồi.”

Hạ Hà thấy Hoàng Thượng không để ý đến Mộ Dung Phong, trong lòng liền kiên định một chút, nàng cũng không biết Hoàng Thượng còn chưa nhìn thấy Mộ Dung Phong đứng ở nơi ánh sáng cũng chiếu không tới. Nếu Hoàng Thượng không để ý tới Mộ Dung Phong, chuyện đánh người lần này xem ra đánh cũng đã đánh, nhiều nhất là Hoàng Thượng giả ý oán trách vài câu liền thôi.

175. Chương 175

Mộ Dung Phong mơ hồ nghe thấy được thanh âm của Tư Mã Nhuệ, giương mắt lại nhìn thấy Tư Mã Nhuệ nắm vai Mạnh Uyển Lộ, căn bản là không để ý đến chính mình, đột nhiên cảm thấy chính mình thực đáng thương. Có lẽ Đồng Vi Vi nói không sai, chính mình nguyên bản chính là người dư thừa, nếu không có Bạch Mẫn nàng bám vào trên người Mộ Dung Phong, có lẽ Mộ Dung Phong căn bản là sẽ không được Tư Mã Nhuệ thích, nói không chừng, ngược lại Mạnh Uyển Lộ mạnh mẽ này càng thích hợp với Tư Mã Nhuệ.

Nàng cảm thấy ủy khuất, cảm thấy khó chịu, cảm thấy muốn chạy nhanh rời đi, trốn đi đến một nơi Tư Mã Nhuệ không nhìn thấy, nơi mà chính mình cũng không thấy nhìn Tư Mã Nhuệ, như vậy, nàng sẽ không còn cảm thấy chính mình thực đáng thương.

Tiểu Đức tử lại thấy Mộ Dung Phong, ánh mắt lập tức mở to hết cỡ, nửa ngày chưa nói ra lời, Mạnh Uyển Lộ này thật là điên rồi, cũng dám đem Mộ Dung Phong đem tới Hợp Ý Uyển đánh, lại đánh đến mức quần áo trên người đều dính máu, thật sự là to gan lớn mật!

Tư Mã Nhuệ nắm vai Mạnh Uyển Lộ hướng đi ra phía ngoài, nói với Hạ Hải: “Phân phó người thu dọn nơi này một chút, thành ra bộ dáng gì nữa, được rồi, đừng khóc, có cái gì ủy khuất nói cho trầm nghe một chút.”

Mộ Dung Phong nhìn thân ảnh bọn họ rời đi, rốt cuộc thật sự là kiên trì không được, còn có cái gì thật hơn so với ánh mắt mình nhìn thấy, chính mình không phải còn ôm ảo tưởng sao? Hiện tại liền quên hết đi! Chính mình nên yên phận sống ở lãnh cung cùng Xuân Liễu, sao kinh Phật của chính nàng, lại chạy đến Hợp Ý Uyển này “nói chuyện” thật sự là chính mình tự tìm. Nàng cảm thấy thật sự mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút, nàng cảm thấy bóng dáng Tư Mã Nhuệ càng ngày càng mơ hồ, thị lực của chính mình càng ngày càng không rõ, hơn nữa hai chân càng ngày càng bủn rủn.

“Hoàng...Thượng..., là Mộ Dung phi!” Tiểu Đức tử bật thốt lên, không phải là cố ý, chính là nhìn thể lực của Mộ Dung Phong không chống đỡ nổi, thân thể lắc lắc lắc lắc, đột nhiên hôn mê ngã xuống đất, sợ tới mức hô lên, trên mặt đất tất cả đều là mảnh nhỏ, nếu ngã trên mặt đất chỉ sợ là vết thương sẽ quá nặng.

Tư Mã Nhuệ sững sờ, quay đầu nhìn thấy một người đang ngã xuống đất, Tiểu Đức tử phản xạ có điều kiện xông lên đỡ lấy, người nọ vừa lúc quay đầu, tóc đen tản ra, hé ra khuôn mặt tái nhợt vô sắc, khóe môi có máu, hai mắt nhắm nghiền, đúng là Mộ Dung Phong.

“Hoàng Thượng...Hoàng Thượng...nàng...nàng hôn mê rồi.” Tiểu Đức tử sợ tới mức không biết như thế nào cho phải, chỉ có thể nhìn về phía Tư Mã Nhuệ cầu cứu, chỉ cảm thấy thân thể Mộ Dung Phong càng ngày càng nặng, càng ngày càng hạ xuống, căn bản đỡ không được. Mộ Dung Phong là chủ tử của hắc hắc, hắc hắc không thể tùy ý nâng dậy, chỉ có thể cố gắng duy trì một tư thế giúp chống đỡ thân thể Mộ Dung Phong.

Đầu óc Tư Mã Nhuệ liên giống như nổ tung, vết máu trên môi cùng quần áo Mộ Dung Phong làm cho đầu óc hắc hắc một mảnh hỗn loạn, hắc hắc đứng ở một chỗ, người nọ ngắc không nói lời nào, cũng không nhúc nhích.

Một loại cảm giác đau lòng giống như mũi tên nhọn xuyên thấu lòng hắc hắc, hắc hắc cảm thấy chính mình hô hấp dồn dập, cơ hồ là hít thở không thông, là không thể khống chế mà cứng ngắc. Nữ nhân trước mặt hé ra khuôn mặt tái nhợt, một đôi mắt nhắm chặt, một loại cảm giác quen thuộc, một loại thương tiếc làm cho hắc hắc đau lòng đến chết. Trong lúc nhất thời ở trong đầu hắc hắc hỗn loạn.

Lúc này, Yên Ngọc từ bên ngoài tiến vào, nhìn thấy Tiểu Đức tử đỡ Mộ Dung Phong, hoảng sợ, “Tiểu Đức tử, Mộ Dung phi sao lại thành bộ dáng như vậy? Vì sao trên quần áo nhiều máu như vậy? Còn không mau truyền Thái y!”

Tư Mã Nhuệ vốn vẫn trầm mặc không nói nay quay đầu lại nhìn Mạnh Uyển Lộ, lạnh lùng hỏi: “Có phải là người làm hay không?” Lời kia nói ra, cơ hồ là gần từng tiếng mà cắn răng nhổ ra.

Mạnh Uyển Lộ vừa muốn giải thích, Tư Mã Nhuệ cũng không để ý tới nàng nữa, đi qua ôm Mộ Dung Phong rời đi, nói với Tiểu Đức tử: “Truyền Thái y đến phòng ngủ của trẫm, đi Bình Dương cung đem Lê phi mang đến. Hãy nói là mệnh lệnh của trẫm, nếu tổ mẫu không đồng ý liền phái người mạnh mẽ mang đến! Yên Ngọc, người tới chăm sóc Mộ Dung Phong, phái người đi đem Xuân Liễu đến.”

Tiểu Đức tử vội vàng rời đi, Tư Mã Nhuệ thực tức giận, lời nói ra nghe đều lạnh như băng, chẳng lẽ hẳn nhớ được cái gì rồi sao? Hay là có nguyên nhân gì khác?

Tới Bình Dương cung vừa vặn gặp lúc lão Thái hậu đang ăn cơm trưa, Tiểu Đức tử im lặng đứng, nhẹ giọng nói: “Lão Thái hậu nương nương, Hoàng Thượng bảo Lệ phi nương nương đi qua một chuyến.”

“Không được, Lệ phi dù thế nào cũng không thể đi.” Lão Thái hậu lạnh lùng nói, “Hoàng Thượng vì sao đột nhiên lại nhớ tới bảo Lệ phi đi qua?”

“Là Mộ Dung phi bị thương?” Tiểu Đức tử cảm thấy vẫn là đơn giản trả lời vấn đề thì tốt hơn.

“Mộ Dung Phong bị thương?!” Lão Thái hậu sững sốt, “Sao lại thế?”

“Nô tài cũng không rõ, Hoàng Thượng bảo Lệ phi nương nương nhanh nhanh đi qua.” Tiểu Đức tử cúi đầu, trong lòng suy nghĩ, nếu lão Thái hậu nương nương biết bộ dáng sốt ruột của Hoàng Thượng nhất định sẽ mất hứng, chỉ sợ là trong lòng Hoàng Thượng còn không có hoàn toàn quên Mộ Dung Phong.

“Không được, Lệ phi không thể đi.” Lão Thái hậu trong lòng nghĩ, nếu Lệ phi để lộ phong thanh gì làm cho Tư Mã Nhuệ biết chuyện chính mình uống được mất trí nhớ, nhất định là sẽ hận bà đến tận xương, hơn nữa khẳng định là sẽ không chịu thuận theo làm Hoàng Thượng Đại Hưng vương triều.

“Hoàng Thượng nói nếu ngài không đáp ứng liền mạnh mẽ đem Lệ phi mang đi.” Tiểu Đức tử đành phải nói như thế, đây là Hoàng Thượng dặn dò, nếu không mang được người quay về Hoàng Thượng khẳng định sẽ không tha cho hắn, hơn nữa Mộ Dung Phong bị thương không rõ, trì hoãn thời gian cũng không tốt.

Lão Thái hậu sững sốt, nhìn Tiểu Đức tử nói: “Hắn thật sự nói như thế sao?”

“Đúng vậy, Hoàng Thượng thực sốt ruột, bởi vì Mộ Dung phi giống như bị thương rất nặng cho nên nhu cầu cấp bách cần Lệ phi đến cứu trị.” Tiểu Đức tử thật sự nói, “Lão Thái hậu nương nương, ngài nếu không tin có thể tự mình đi nhìn xem, nhưng hiện tại không thể chậm trễ thời gian, Hoàng Thượng thật sự rất gấp.”

Lão Thái hậu nhíu mày, vừa muốn nói cái gì lại nuốt trở vào, nói với Tiểu Đức tử: “Được rồi, ta cho Lệ phi đi qua nhưng ta sẽ cùng đi, ngươi cũng không thể lảm nhảm.”

Tiểu Đức tử gật gật đầu.

Tư Mã Nhuệ đem Mộ Dung Phong đặt ở trên giường, Mộ Dung Phong cơ hồ đã không còn cảm giác, chính là im lặng nằm, sắc mặt tái nhợt, không một tiếng động. Nhìn nữ tử hôn mê này, Mộ Dung Phong, Tư Mã Nhuệ trong lòng có một loại quặn đau không hiểu nổi, hẳn nhớ không nổi những chuyện cùng nàng có liên quan, nhưng theo như tình hình trước mắt nữ tử này nhất định cùng hắn có quan hệ bất thường.

“Yên Ngọc, trầm cùng nữ tử này đến tột cùng là có quan hệ gì?” Tư Mã Nhuệ chần chờ hỏi, “Chẳng lẽ là do trầm từng sủng hạnh nàng sao? Trầm như thế nào lại cảm thấy không phải đơn giản như vậy?”

Yên Ngọc do dự nhìn Tư Mã Nhuệ, thật sự là nghĩ không ra sao? “Nàng là nữ tử ngài yêu nhất, cũng không đơn giản là do ngài sủng hạnh nàng mà là ngài yêu nàng, Hoàng Thượng, ngài vẫn yêu thương nàng, chính là không biết vì sao hiện tại biến thành như thế này.”

Tư Mã Nhuệ đứng ở một chỗ nửa ngày không hé răng, lẳng lặng suy nghĩ, nhưng cái gì cũng nghĩ không ra, chẳng lẽ chính mình thật sự đã quên sao?

Lão Thái hậu cùng Lệ phi từ bên ngoài đi đến, lão Thái hậu liếc mắt một cái thấy Mộ Dung Phong nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, Tiểu Đức tử không có nói sai.

Lệ phi vội vàng tiến lên giúp đỡ Yên Ngọc chữa thương cho Mộ Dung Phong, một bên rửa sạch miệng vết thương một bên nhẹ giọng hỏi: “Hoàng Thượng, ai lại hạ oán thù như thế?”

Tư Mã Nhuệ có chút mỗi mệ nói: “Chữa thương cho nàng trước đã.”

176. Chương 176

Lão Thái hậu đứng ở một bên lẳng lặng nhìn cũng thấy đau lòng, đây chắc là chuyện tốt nha đầu Mạnh Uyển Lộ kia làm, Mạnh Uyển Lộ này làm việc cũng sốt ruột quá đi, chẳng lẽ thời gian một năm cũng đợi không được sao? Chỉ cần thời gian một năm, ba trăm sáu mươi lăm ngày là có thể có được Hoàng Thượng, lại cố tình gấp gáp nhất thời vào lúc này.

Yên Ngọc nói: “Hoàng Thượng, Xuân Liễu đã đến đây.”

“Để cho Xuân Liễu mang Mộ Dung Phong trở về, trên đường cẩn thận một chút.” Tư Mã Nhuệ nhẹ giọng nói, “Phải nhiều người nâng nường trở về, trên đường cẩn thận không được xóc nảy nường.”

“Hoàng Thượng, còn muốn đưa trở về sao?” Yên Ngọc bất an nói, “Chỗ đó thực lạnh lùng, sợ là về đó không thể chiếu cố cho tốt.”

Tư Mã Nhuệ cái gì cũng không nói, có chút mệt mỏi khoát tay áo, thản nhiên nói: “Cứ như vậy đi, nường dù sao cũng là tội nhân chi nữ, nếu đã bị biếm đến lãnh cung cũng chỉ có thể ở lãnh cung. Nay thương thế đã xử lý tốt, nên trở về đi thôi.”

Lão Thái hậu đứng ở một bên nhìn, trong lòng còn cảm thấy được an ủi, bất luận như thế nào được của Lệ phi vẫn là tốt, tuy rằng Mộ Dung Phong bị thương thành như thế này nhưng Tư Mã Nhuệ biểu hiện bình thản như thế, vẫn là làm cho nường yên tâm, tối thiểu Tư Mã Nhuệ sẽ không vì nữ nhân này mà buông tha ngôi vị hoàng đế.

“Tổ mẫu, người đi về trước đi, sự tình nơi này đã xử lý tốt, Lệ phi có thể cùng người trở về. Tiểu Đức tử, đưa tổ mẫu về Bình Dương cung.” Tư Mã Nhuệ thản nhiên nói, “Yên Ngọc, giúp đỡ Xuân Liễu chăm sóc Mộ Dung Phong, chuẩn bị một chiếc nhuyễn kiệu đưa nường trở về.”

Lão Thái hậu cùng Lệ phi cùng nhau ly khai, trên đường lão Thái hậu vẫn không có hé răng, tiếng thở dài lẳng lặng nuốt trở vào, nường không phải không đau lòng cho Mộ Dung Phong, nhưng thật sự có một số chuyện chỉ đơn thuần thương hại không giải quyết được vấn đề. “Lệ phi, xem ra người thực sự không có gạt ta, thuốc này quả thật hữu dụng.”

Lệ phi khe khẽ thở dài, thản nhiên nói: “Chính là đáng thương cho Mộ Dung Phong, nữ tử nhu nhược bất lực, không tranh giành với ai như vậy, thế nhưng cũng bị khi dễ thành như thế.”

Lão Thái hậu cùng Lệ phi vừa đi, Tư Mã Nhuệ nhìn Mộ Dung Phong vẫn im lặng ở trong trạng thái hôn mê như cũ, nói với Yên Ngọc: “Đi đem Mạnh Uyển Lộ cùng Hạ Hà đến đây.”

Xuân Liễu lẳng lặng thu dọn quần áo dính vết máu của Mộ Dung Phong, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, trong lòng thật sự là oán hận Tư Mã Nhuệ, nếu không thích cũng không cần phải đối đãi như thế, chẳng lẽ muốn đánh liền đánh, lại còn cho người đánh khiến người người đến chế giễu như thế! Tuy rằng không biết sự tình phát sinh như thế nào, nhưng nường biết là Mạnh Uyển Lộ sai Vương Bảo đến mời, nay gặp chuyện không may đương nhiên bọn họ không thoát được can hệ, không cần đoán cũng biết tiểu thư bị đánh nhất định là do Mạnh Uyển Lộ.

“Xuân Liễu, Mộ Dung Phong vì sao lại đến nơi này?” Tư Mã Nhuệ lẳng lặng hỏi.

“Là Mạnh phi của ngài sai Vương Bảo tự mình đi mời đến, nói là Mạnh phi muốn mời tiểu thư tới chỗ này nói chuyện, tiểu thư làm sao có thể nghĩ tới sẽ phát sinh tình huống như thế.” Xuân Liễu thấp giọng mang theo oán khí nói, “Hoàng Thượng, ngài nếu không thích tiểu thư vậy ngài liền khiến cho tiểu thư qua những ngày yên lặng, làm cho nường có thể ở trong lãnh cung yên lặng mà qua ngày đi. Nay đã bị đánh như thế, ngài thế nhưng còn làm cho đánh khiến người người đến chế giễu, ngài chẳng lẽ thật sự một chút cũng không để ý đến trước kia ngài tưởng niệm tiểu thư như thế nào sao? Thời điểm tiểu thư mất tích, ngài lúc đó chẳng phải thương tâm tuyệt vọng đến thống khổ sao?”

Tư Mã Nhuệ không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Mộ Dung Phong nằm ở trên giường.

Yên Ngọc từ bên ngoài tiến vào, nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng, đã mang Mạnh phi, Hạ Hà đến.”

“Để cho các nường tiến vào.” Tư Mã Nhuệ bình thản nói.

Mạnh Uyển Lộ cùng Hạ Hà đi đến.

“Vì cái gì muốn ở sau lưng trẫm mà đánh nàng?” Biểu tình của Tư Mã Nhuệ thật bình tĩnh giống như đang hỏi thời tiết bên ngoài là tốt hay là xấu, bình thần không nghe ra bất kì cảm tình gì.

Mạnh Uyển Lộ mắt rưng rưng nói: “Hoàng Thượng, ngài nhất định phải minh giám. Uyển Lộ nguyên bản chính là muốn mời Mộ Dung Phong tới đây uống trà nói chuyện, hóa giải mâu thuẫn trước kia của chúng ta, cũng không có ý tứ gì khác, nhưng Mộ Dung Phong này thế nhưng trước mặt Uyển Lộ lại dám chỉ trích lão Thái hậu nương nương cùng ngài, nói lão Thái hậu nương nương ngoan độc ích kỷ như thế nào, nói ngài bạc tình bạc nghĩa như thế nào, Uyển Lộ nghe rất khổ sở liền cùng nàng tranh cãi, không nghĩ tới nàng thế nhưng lại đánh vỡ nát chén trà lão Thái hậu nương nương ban cho Uyển Lộ, Hạ Hà khuyên can nhưng nàng ta lại động thủ đánh Hạ Hà, ngài trước kia cũng thấy qua nàng động thủ đánh Hạ Hà rồi, sau đó còn muốn đánh Uyển Lộ, cũng là Hạ Hà nóng vội hộ chủ, hai người liền động thủ...”

Tư Mã Nhuệ chính là im lặng nhìn Mạnh Uyển Lộ, thần nhiên nói: “Nàng là phi tử của trẫm, hai người các người trước nay vẫn là cùng ngồi cùng ăn, làm gì phải như thế? Cho dù nàng phạm sai, muốn xử phạt của nàng cũng là trẫm mà không phải người, người cũng dám ở sau lưng trẫm đánh nàng, nhưng lại còn khiến một nô tài động thủ. Trẫm như thế nào tha cho người?... Xuân Liễu, Mẫn Phong cư của các người không có thị vệ, nay trẫm phái một người cho người, mang theo Mạnh phi đi đến chỗ các người, người vừa mới rửa sạch miệng vết thương cũng thấy tiểu thư nhà người bị thương như thế nào, nay mang Mạnh phi này đi, Hạ Hà đánh như thế nào người liền đánh lại như thế cho trẫm, vừa mới trẫm đã bảo Lệ phi để lại chút được, sau nửa canh giờ trẫm tự nhiên sẽ phái người đi tiếp Mạnh phi trở về. Yên Ngọc, mang roi mà Hạ Hà dùng để đánh Mộ Dung Phong đến giao cho Xuân Liễu.”

Thanh âm của Tư Mã Nhuệ bình tĩnh không một chút gợn sóng, lại nghe khiến người ta sởn tóc gáy. Hắn nói bình thần như thế, nhưng lại an bài khiến người ta hoảng sợ như thế!

Tất cả mọi người đều nghĩ chính mình đã nghe lầm, nghĩ rằng Tư Mã Nhuệ đang nói giỡn.

Mạnh Uyển Lộ sai Vương Bảo đi mời Mộ Dung Phong đến Hợp Ý Uyển, sau đó đóng cửa lại để cho Hạ Hà động thủ đánh Mộ Dung Phong. Nay Hoàng Thượng phái một vị thị vệ cho Mộ Dung Phong, sau đó đưa Mạnh Uyển Lộ đến Mẫn Phong cư, hơn nữa còn làm cho Xuân Liễu chiếu theo bộ dáng của Hạ Hà, Hạ Hà đánh Mộ Dung Phong như thế nào, Xuân Liễu liền đánh lại ở trên người Mạnh Uyển Lộ như thế!

Biện pháp này nghe đúng là thật lạnh khốc vô tình.

Yên Ngọc nhẹ giọng nói với Xuân Liễu: “Trở về chỗ kinh động đến chủ tử, nếu nàng tỉnh lại chỉ sợ sẽ không cho phép muội đánh người, chủ tử thiện tâm như vậy chỉ sợ là sẽ tạm tha. Nhưng là đây là do Hoàng Thượng phân phó, nếu muội không làm chính là cãi lại thánh chỉ. Lời nói của Hoàng Thượng chính là miệng vàng lời ngọc, muội chỉ có thể nghe chứ không thể phản đối. Hơn nữa, Hạ Hà là kẻ có võ công trong người, lúc xuống tay tự nhiên sẽ nặng hơn một chút so với người thường, muội nhớ rõ đánh nhiều thêm vài cái thay ta giải hận!”

Xuân Liễu gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Xuân Liễu biết.”

Hạ Hà trong lòng kinh hoàng, không biết nên đi báo cho cho Mạnh lão thái thái như thế nào mới tốt, nay người có thể cứu được chủ tử chỉ sợ chỉ có Mạnh lão thái thái mà thôi.

Mạnh Uyển Lộ lại kinh hãi, tại sao có thể như vậy? Nàng nhìn Tư Mã Nhuệ, run giọng nói: “Hoàng Thượng, ngài thế nhưng lại làm ột nô tài đến đánh Uyển Lộ, Uyển Lộ là phi tử của ngài mà? Là Hoàng hậu tương lai của Đại Hưng vương triều, ngài thế nhưng, thế nhưng...”

“Trẫm thế nhưng cái gì?” Tư Mã Nhuệ lạnh lùng nói, “Người không phải đã làm ột nô tài đánh Mộ Dung phi của trẫm sao? Chẳng lẽ phi tử của trẫm chỉ có một mình người sao? Hoàng hậu tương lai của Đại Hưng vương triều? Ai nói cho người? Trẫm tuy rằng là đương kim Hoàng Thượng, nhưng cũng không nói người chính là Hoàng hậu của trẫm, nữ tử không biết khiêm nhượng bao dung như thế, sao có thể làm mẫu nghi thiên hạ? Vẫn là thôi đi. Được sủng mà kiêu như thế là trẫm phiền chán nhất. Xuân Liễu, trẫm phân phó như thế nào người đã nghe được rõ ràng, nếu làm không tốt đừng trách trẫm cho người một cái tội danh kháng chỉ không tôn.”

Xuân Liễu cung kính nói: “Nô tỳ đã nghe được thật rõ, nhất định sẽ hoàn thành chuyện Hoàng Thượng phân phó!”

177. Chương 177

Ở Mẫn Phong cư, Xuân Liễu đã an bài Mộ Dung Phong nghỉ ngơi tốt, trên miệng vết thương của Mộ Dung Phong đã bôi thuốc nhưng người vẫn đang hôn mê chưa tỉnh lại.

Xuân Liễu cũng không hy vọng tiểu thư tỉnh lại bây giờ, tiểu thư là người thiện tâm, chỉ sợ là nếu thấy có lẽ sẽ tha cho Mạnh Uyển Lộ. Có thị vệ ở đây, có thánh chỉ của Hoàng Thượng, Xuân Liễu không ngại Mạnh Uyển Lộ sẽ có phản ứng gì đâu.

Nàng gờm lên, tuy rằng nàng không phải một người có võ công nhưng nàng lại có oán hận, nếu không phải do nữ tử này thì tiểu thư làm sao phải chịu ủy khuất như vậy, tiểu thư có lẽ sẽ mềm lòng nhưng chính mình thì không mềm lòng, không cho nữ tử này một trận giáo huấn tốt chỉ sợ sau này nàng ta còn có thể gây chuyện sinh sự.

“Nô tài, người dám đánh ta!” Mạnh Uyển Lộ cũng không tin Xuân Liễu thật sự dám đánh nàng, dù sao nàng cũng là chủ tử mà Xuân Liễu chỉ là một nô tài.

“Vì cái gì không dám, đây là thánh chỉ của Hoàng Thượng, nếu không đánh thì Xuân Liễu chính là mang tội danh kháng chỉ không tôn, Xuân Liễu đã cẩn thận suy nghĩ, ngài là chủ tử không sai, nhưng Hoàng Thượng lại là chủ tử lớn hơn, nếu Hoàng Thượng lớn hơn so với chủ tử ngài, Xuân Liễu phải nghe đại chủ tử. Đánh!” Nói xong, một roi vung xuống, Mạnh Uyển Lộ thiếu chút nữa đau đến bất tỉnh, lớn như vậy nhưng đây vẫn là lần đầu tiên bị đánh, còn là bị một nô tài đánh.

“Cầu nô tài, ta nhất định sẽ không buông tha người! A...” Mạnh Uyển Lộ trên trán đã thấy mồ hôi lạnh.

“Tùy ngài.” Xuân Liễu cắn môi, lạnh lùng gờm lên, kiên định nói, “Mạnh phi, ngài là chủ tử không sai, nhưng tiểu thư lại là chủ tử của Xuân Liễu, chuyện Hạ Hà có thể làm vì ngài, Xuân Liễu cũng có thể làm vì tiểu thư như vậy!”

Nói xong lại đánh, tựa hồ như mỗi một roi đánh xuống thì tiểu thư sẽ bớt đau hơn một chút.

Mạnh Uyển Lộ trên trán có mồ hôi lạnh, trong mắt có lệ, trong lòng có đau, kêu lên thảm thiết.

Sau nửa canh giờ, Tư Mã Nhuệ đứng giờ phái người tới đón Mạnh phi, đưa Mộ Dung Phong trở về như thế nào liền đi tiếp Mạnh Uyển Lộ như thế, một câu cũng không nói.

Vừa mới trở lại Hợp Ý Uyển, Mạnh lão thái thái liền chạy đến, Hạ Hà báo tin làm cho Mạnh lão thái thái thiếu chút nữa tức giận đến ngất xỉu, quả thực là phản, cũng dám làm ột nô tài đánh cháu gái bảo bối của nàng, thật sự là không biết chính mình ăn mấy bát cơm khô.

“Hoàng Thượng ở đây sao?!” Mạnh lão thái thái vào cửa liền hỏi.

“Ồ.” Tư Mã Nhuệ lười biếng trả lời, hắn đang xem sách, chuyện trong triều đã xử lý xong rồi, khó có được thời gian rảnh rỗi xem sách, cũng đoán được là Hạ Hà sẽ cáo trạng với Mạnh lão thái thái, tùy nàng ta thôi, vừa vặn có thể nhân cơ hội đem nô tài lúc nào cũng muốn giám thị hắn này đuổi về nhà, miễn ỗi ngày không có việc gì lại đi trêu chọc thị phi.

“Nhuệ nhi...” Mạnh lão thái thái thở phì phì vừa muốn nói chuyện.

Tư Mã Nhuệ thản nhiên nhìn nàng một cái, ngữ khí thản nhiên nhẹ nhàng nói: “Phiền toái ngài xưng hô trẫm là Hoàng Thượng, trẫm cũng không muốn khó xử ngài, ngài dù sao cũng là mẫu thân của Mạnh đại học sĩ đương triều, thật sự nói ra sợ ngài sẽ mất mặt.”

“Người!” Mạnh lão thái thái buồn bực nói, “Ta còn là bác của người.”

“Trẫm nói thế nào chính là như thế; Trẫm nếu nói không phải thì sẽ là không phải. Không cần làm trẫm mất hứng.” Tư Mã Nhuệ thản nhiên, lưỡi biếng trả lời.

“Được rồi! Hoàng Thượng!” Mạnh lão thái thái cố ý trình trọng nói, “Ta đến là muốn hỏi một chút Uyển Lộ vì sao bị đánh? Nhưng lại còn là bị một nô tài đánh.”

Tư Mã Nhuệ lạnh lùng nói: “Ồ trước mặt trẫm xưng ‘Ta’, người cũng không khỏi càn rỡ quá mức rồi đi? Hơn nữa, trẫm giáo huấn phi tử của chính mình lại đến phiên kẻ làm thần tử các người được nói sao? Cũng dám chạy đến Hợp Ý Uyển chỉ trích trẫm, người cũng thật có đủ ‘giáo dưỡng’! Người đâu, đem Hạ Hà mang đến! Cũng dám đi cáo trạng, can thiệp việc hậu cung, muốn chết!”

“Tư Mã Nhuệ!...” Mạnh lão thái thái quả thực là tức giận bốc lên đầu, hô thẳng tên của Tư Mã Nhuệ, vừa muốn nói chuyện.

“Tiểu Đức tử, vả miệng cho ta!” Tư Mã Nhuệ lạnh lùng nói, “Khó trách thủ hạ nô tài dám can thiệp việc hậu cung, một nữ nhi đại học sĩ cũng dám ở sau lưng trẫm giáo huấn phi tử của trẫm, nếu không có kẻ làm tổ mẫu như người đỡ lưng thì sao có thể có gan như thế? Trẫm còn chưa hỏi tội người, người thế nhưng đã đến chất vấn trẫm trước.”

Mạnh lão thái thái sững sốt hơn nửa ngày không có hé răng, nàng thật không ngờ Tư Mã Nhuệ lại có thái độ như thế, nàng đã có thói quen người trong cung đối với nàng đều chiếu cố nhân nhượng, từ phụ thân của chính mình đến mọi người đều vẫn thực nhường nhịn nàng.

Tiểu Đức tử nhìn Hoàng Thượng, không biết động thủ hay là không động thủ.

“Tiểu Đức tử, trẫm nói người không nghe có phải hay không?” Tư Mã Nhuệ không kiên nhẫn hỏi.

Tiểu Đức tử sợ tới mức run run liền đi lên đánh cho Mạnh lão thái thái một cái tát, một tiếng thanh thúy vang lên, dù Mạnh lão thái thái là người tính tình nóng nảy nhưng cũng nhất thời không có phản ứng, kỳ thật Tiểu Đức tử cũng là phản ứng nhất thời, nếu thực sự làm cho hắn có thời gian chậm rãi mà đánh, hẳn khẳng định là không hạ thủ được, chính là một tiếng này của Hoàng Thượng làm cho hắn phản xạ có điều kiện mà thôi.

Hạ Hà bị Yên Ngọc dẫn vào vừa lúc nhìn thấy liền lập tức cúi đầu, biết đang chờ đợi chính mình khẳng định sẽ không phải là chuyện tốt.

“Hoàng Thượng, đã mang Hạ Hà đến.” Yên Ngọc im lặng nói.

“Mạnh lão phu nhân, Hạ Hà này là người tự mình chọn cho Mạnh phi phải không? Nha đầu kia thật đúng là đi theo người có khác,” Tư Mã Nhuệ lưỡi biếng nói, “Cũng dám ra tay đánh phi tử của trẫm, lá gan cùng bản lĩnh cũng không thể khinh thường, nhưng người như vậy trẫm không dám đặt ở bên người. Như vậy đi, người đâu, đem võ công của Hạ Hà phết đi, kéo ra ngoài đánh ba mươi trượng, để cho Mạnh lão phu nhân đem về nhà đi thôi.”

Mạnh lão thái thái quả nhiên là ngây ngẩn cả người, vừa mới bị một cái tát còn chưa có tỉnh người lại, nay Hạ Hà lại bị đuổi ra, về sau cháu gái nhờ ai tới giúp đỡ đây?

Hạ Hà nằm ở trên ghế, gậy gộc đánh vào trên người đau đến nàng ứa ra mồ hôi lạnh, lại đột nhiên nhớ tới tình cảnh lần đầu gặp được Mộ Dung Phong, nhin không được cười khổ một chút, nữ tử kia thật sự không phải chủ tử của chính mình có thể ứng phó được. Đó là căn bản là một nữ tử không có tâm cơ, nàng làm việc hoàn toàn là tùy tâm mà làm chứ chưa từng lo lắng cái gì, cho nên có thể làm được thản nhiên, mà chủ tử cùng chính mình tìm trăm phương ngàn kế đối phó với nàng, ngược lại là bị động.

Mạnh Uyển Lộ nằm ở trên giường khóc không ra nước mắt.

“Hoàng Thượng, người nếu tiếp tục như vậy khẳng định sẽ hối hận.” Mạnh lão thái thái oán hận nói, “Uyển Lộ có điểm nào không tốt, nàng hoàn toàn là vì người!”

“Đây không phải là chuyện nàng tốt hay không, đây là chuyện trẫm cao hứng hay mất hứng, nếu nàng còn tiếp tục tùy hứng như vậy, trẫm liền thật sự phải hưu nàng, đem đuổi về nhà giống như Hạ Hà.” Tư Mã Nhuệ không kiên nhẫn khoát tay áo, “Không có việc gì nữa thì đều đi xuống đi, trẫm mệt mỏi, Mạnh lão phu nhân, mời người về nhà đi. Về sau không có việc gì liền không cần đem nơi này trở thành nơi nói đến

là đến, không có ý chỉ của trẫm sẽ không được tới, người thật đúng là cho rằng nơi ở của trẫm là nhà của dân chúng bình dân, nói vào là vào sao? Lui đi.”

Mạnh lão phu nhân cũng không dám nói gì nữa, kỳ thật đối với đứa cháu này nàng thật đúng là có chút không dám phóng túng quá mức, không phải là không biết phương thức xử sự của hần, nếu thực sự chọc giận hần chỉ sợ là không có kết quả tốt gì. Trước đây hần chỉ là Tứ thái tử nên có một số việc không thể không nghe phụ thân hần cũng chính là Thái thượng hoàng an bài, mà nay hần đã là đương kim Hoàng Thượng, có một số việc hoàn toàn có thể chính mình làm chủ, trước kia không hưu được Mạnh Uyển Lộ, nhưng cũng không phải hiện tại không hưu được.

178. Chương 178

“Ta muốn đi thăm Uyển Lộ.” Mạnh lão phu nhân khép nép nói.

“Thôi đi, đã không còn sớm nữa, đều trở về đi, nàng là người đã được gả đi, ở nơi này của trẫm người còn không yên tâm sao? Chỉ cần chính nàng không gây chuyện, trẫm mới lười nhiều chuyện đâu.” Tư Mã Nhuệ cầm lấy sách che khuất mặt, không nhìn mọi người nữa.

Mẫn Phong cư, Mộ Dung Phong tỉnh lại, im lặng nhìn bên ngoài, trên người vừa chua xót vừa đau thực không thoải mái.

“Tiểu thư, người tỉnh.” Xuân Liễu tâm tình không tệ nhìn Mộ Dung Phong, được của Lệ phi nương nương thật sự là thần kỳ, tuy rằng còn có vết máu nhưng đã không còn nhìn khủng bố như lúc đầu nữa, “Tiểu thư, Xuân Liễu có chuyện tốt muốn nói cho người.”

Mộ Dung Phong hơi hơi sững sốt, nhin không được cười khổ một chút: “Ta còn có thể có chuyện tốt gì để nghe? Nay ta cảm thấy sự tình không cần quá xấu chính là chuyện tốt.”

“Thật sự là chuyện tốt.” Xuân Liễu mỉm cười nói, “Người không phải bị Mạnh Uyển Lộ mang đi, còn bị Hạ Hà đánh sao? Người hần là không nghĩ tới đi, Hoàng Thượng...”

Xuân Liễu nói xong chuyện đã xảy ra, nghi hoặc trong lòng Mộ Dung Phong càng ngày càng nặng, Tư Mã Nhuệ nay biểu hiện thật sự là kỳ quái, chẳng lẽ thật sự xảy ra chuyện gì làm cho hần phai nhạt rất nhiều sao? Vì cái gì những chuyện cùng chính mình không quan hệ hần còn nhớ rõ, nhưng những chuyện cùng chính mình có liên quan hần lại tuyệt không nhớ rõ?

Thời gian một tuần, bảy ngày đã trôi qua.

Bảy ngày này không có bất luận kẻ nào quấy rầy các nàng, Tư Mã Nhuệ cũng không đến, điều này làm cho Xuân Liễu có bao nhiêu thất vọng, nàng vốn là nghĩ Tư Mã Nhuệ sẽ đến thăm Mộ Dung Phong nhưng không có. Bất quá, như trước mắt cũng không phải không tốt, ít nhất không ai tìm chủ tớ hai người các nàng gây chuyện, ngay cả Mạnh lão thái thái cũng không hề lộ diện.

Những việc này làm cho Mộ Dung Phong cũng có chút kỳ quái, bởi vì nàng cảm thấy, nếu chân tướng sự tình theo như lời Xuân Liễu, Tư Mã Nhuệ làm cho Xuân Liễu đánh Mạnh Uyển Lộ, nếu Mạnh lão thái thái không đến nơi này của nàng đòi lại cái gọi là ‘công đạo’ vậy sao Mạnh lão thái thái có thể bỏ qua được? Nhưng Mạnh lão thái thái thật giống như đột nhiên biến mất, không có một chút tin tức xuất hiện.

Kỳ thật thương thế của nàng chẳng qua qua hai ngày là tốt rồi, không thể không thừa nhận được của Ô Mông quốc chính là thần kỳ, nếu là ở thời đại của Bạch Mẫn chỉ sợ cũng không dám tưởng tượng. Xuống được giường, Mộ Dung Phong bắt đầu tiếp tục im lặng sao kinh Phật của nàng, cũng không thấy khổ sở như thế nào. Ở Mẫn Phong cư ngày ngày nhàn tản, cũng không giống như là lãnh cung, Yên Ngọc ở trong Hợp Ý Uyển thường xuyên tới đây, đưa tới một ít gì đó thích hợp, có đôi khi Tiểu Đức tử cũng tới đây, trong cung có cái gì hiếm lạ đáng xem cũng sẽ lạng lẽ đưa tới, chỉ nói là Hoàng Thượng sai hần đưa tới còn lại cũng không nhiều lời, làm cho Mộ Dung Phong có chút không thích ứng được.

Nếu nói hắn đã quên chính mình, nhưng nay hắn đột nhiên trở nên có chút ân cần; Nếu nói hắn để ý, nhưng lại chưa bao giờ thấy hắn lộ diện. Đột nhiên, nàng phát hiện chính mình đoán không ra những gì hắn đang suy nghĩ.

Cũng đã lâu không nghe được tin tức gì của Tư Mã Cường, cũng không thấy Tư Mã Minh Lăng tới chỗ này, tựa hồ như đột nhiên mọi người đều công việc lu bù hẳn lên.

Lúc hoàng hôn Tiểu Ngũ đến đây, mấy ngày không thấy nàng tựa hồ béo lên một chút, mặc quần áo đậm phần càng thêm có vẻ mi thanh mục tú, nói chuyện ôn nhu, nghe có chút hương vị ngược nòng cùng hạnh phúc, ánh mắt nhìn Mộ Dung Phong cũng không còn khảng khái bất an nữa.

“Gặp qua Mộ Dung phi.” Tiểu Ngũ thi lễ, trong hành động có sự dịu dàng tinh tế.

Mộ Dung Phong nhìn nàng, mỉm cười nhẹ giọng hỏi: “Buổi sáng hôm nay ta còn cùng Xuân Liễu nhắc đến người, cũng đã lâu ngày không gặp người, nay sống có tốt không? Nhìn khí sắc của người, ở chỗ Tư Mã Cường hẳn là hoàn hảo, tuy rằng Nhã Lệ nay không tiện chiếu cố người nhưng lại có Tư Mã Cường, nói vậy người cũng không phải chịu ủy khuất gì. Tư Mã Cường tuy rằng tính tình có chút thẳng thắn, nhưng thật sự là người tốt. Nếu không phải có hấn, chỉ sợ là nay người ngồi ở trong xe lăn sẽ không phải là hấn mà là ta.”

Tiểu Ngũ nhẹ nhàng cười, cung kính nói: “Vâng, Tư Mã công tử thật sự là người tốt, lúc bắt đầu còn vì chuyện của tiểu thư mà ghi hận hấn, nhưng hấn thật sự vẫn chiếu cố nô tỳ, Lệ phi nương nương cũng nói, kỳ thật nếu Tư Mã công tử không gặp phải Hồng Ngọc chắc chắn sẽ sống càng tiêu sái.”

Mộ Dung Phong cười cười, nhìn thấy trong mắt Tiểu Ngũ đột nhiên có tia sáng, lúc nhắc tới Tư Mã Cường nàng tựa hồ đột nhiên vui vẻ hơn rất nhiều.

“Nương nương nhà người vì sao nhiều ngày nay không xuất hiện, trước kia Lệ phi nương nương thường lại đây thăm tiểu thư nhà ta, có đôi khi còn nói chuyện mấy câu, vì sao dạo này không thấy đến đây?” Xuân Liễu một bên mỉm cười hỏi Tiểu Ngũ, một bên trong lòng âm thầm suy nghĩ, vì sao Tiểu Ngũ không đi chiếu cố Lệ phi nương nương mà lại đi theo Tư Mã Cường.

“Nương nương nhà ta bị lão Thái hậu nương nương giam lỏng.” Tiểu Ngũ thấp giọng nói, “Nghe Tư Mã công tử nói, hình như là bởi vì chuyện của Mộ Dung phi, cụ thể bởi vì sao Tư Mã công tử cũng không nói gì, nhưng hấn nói, Lệ phi nương nương cũng thật sự là người tốt, đáng tiếc lại gả cho Thái thượng hoàng, nói đến cũng là do hấn tin lời người khác nói mà dẫn theo nàng đi tới Đại Hưng vương triều, làm chậm trễ hạnh phúc cả đời của nàng.”

“Có liên quan tới tiểu thư nhà ta?” Xuân Liễu sững sốt, theo bản năng nói, “Tiểu thư nhà ta đã đến ở lãnh cung, chẳng lẽ lão Thái hậu nương nương còn không yên tâm? Tiểu thư nhà ta rốt cuộc có chuyện gì khiến ngay cả lão Thái hậu nương nương cũng sinh lòng phòng bị?”

“Hồng Ngọc nay như thế nào rồi?” Mộ Dung Phong đột nhiên thay đổi đề tài, nhẹ giọng hỏi.

“Hồng Ngọc nay về ở nhà mẹ đẻ, thân thể cũng không tốt, ngày đó lúc ở Tường Phúc cung Tư Mã công tử nghe được lời nói của phụ thân ngài nên đã biết chuyện của Hồng Ngọc, lúc ấy cảm xúc có chút kích động, sau đó lúc Hồng Ngọc đến thăm Tư Mã công tử bị thương, Tư Mã công tử trong lòng cáu giận liền rút kiếm đâm bị thương nàng, kỳ thật cũng là do Tư Mã công tử mềm lòng, không đành lòng thật sự giết nàng, cho nên đâm trật, còn cách tim một chút, lúc ấy được nương nương nhà ta cứu trở về. Nay ở nhà mẹ đẻ dưỡng thương, hẳn là đã không có việc gì nữa.” Tiểu Ngũ thở dài nói, “Nếu đổi lại là ta, lúc ấy khẳng định đã một kiếm giết chết nàng, nhưng Tư Mã công tử nhớ đến hai người từng là vợ chồng, tục ngữ nói một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, để lại nàng một con ngựa.”

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng cười, thần nhiên nói: “Tư Mã Cường cũng nguyện ý cùng người khác tâm sự, xem ra đã thoát ra khỏi chuyện mẫu thân hấn tự sát cùng Hồng Ngọc phản bội, như vậy là tốt nhất, có thể nghĩ thông suốt thật sự là phúc khí của hấn. Tiểu Ngũ, người có thể chiếu cố, hoặc là nói, người có thể gặp được Tư Mã Cường coi như là phúc khí của người, nay tuy rằng thân thể hấn có chút tàn tật, nhưng cũng xem như một nam tử hán đường đường chính chính, nói không chừng thật là các người có duyên với nhau.”

Tiểu Ngũ sắc mặt đỏ lên, đột nhiên cúi đầu không nói gì nữa, lại nghe thấy tiếng tim đập của chính mình một tiếng thanh thanh nhảy vào trong tai chính mình, giống như có cái gì đó đang vang lên ở bên tai.

Mộ Dung Phong đột nhiên thoải mái cười, có Tiểu Ngũ hiểu biết này cùng hẳn đối với Tư Mã Cường mà nói là một chuyện thực may mắn. Tư Mã Cường kỳ thật không xem như là người có dã tâm, chính là theo như lời Nhã Lệ nói, nếu không gặp phải Hồng Ngọc nói không chừng Tư Mã Cường đã sống như một Tư Mã Nhuệ thứ hai. Tiểu Ngũ tuy rằng là một nô tỳ nhưng đáy lòng thiện lương, làm người ôn nhu hiền thực, vừa lúc có thể an ủi trái tim bị thương của Tư Mã Cường.

Hy vọng hai người bọn họ có thể hạnh phúc.

179. Chương 179

Những ngày này, lúc hoàng hôn đều có mưa thu nên bắt đầu lạnh hơn, có chút không thích ứng được, Xuân Liễu đã sớm đốt than lên khiến trong phòng thực ấm áp. Tiểu Đức tử cũng từng dẫn người lại đây tu sửa một ít nơi tổn hại tỷ như cửa sổ,...linh tinh, so với lúc vừa mới bắt đầu mà nói thật sự là thoải mái hơn nhiều lắm. Mộ Dung Phong thực vừa lòng với cuộc sống trước mắt.

Hôm nay đột nhiên có hứng thú, nhớ lại đã lâu không có ăn bánh sủi cảo, đó là đồ ăn mà lễ mừng năm mới ở nhà muốn ăn, dù qua những ngày xa hoa như thế nào cũng sẽ ở đêm trừ tịch tết âm lịch làm bánh sủi cảo lúc sáng sớm để ăn.

Kiên nhẫn ướp thịt, là thịt ba chỉ tốt nhất, nơi này tuy rằng là lãnh cung nhưng có Yên Ngọc ở Hợp Ý Uyển, Tiểu Đức tử cùng Hoàng hậu ở Chính Dương cung chiếu ứng, tất cả vật phẩm tiêu dùng đều là tốt.

Kiên nhẫn chọn củ cải, thông khương...linh tinh làm nhân bánh.

Làm xong vỏ bánh, lẳng lặng cho nhân vào rồi nặn bánh, lẳng lặng đặt lên bàn.

Cùng với Xuân Liễu, hai người cùng làm bánh sủi cảo, trò chuyện chút việc nhà, ngoài cửa sổ mưa càng lúc càng lớn, dần dần thành một mảnh sương mù.

Xuân Liễu đi nhóm lửa, Mộ Dung Phong lẳng lặng thưởng thức thành quả lao động của chính mình, nhìn mãi thế nhưng lại nhìn ra một hàng thanh lệ, như thế nào có khả năng không nhớ tới, như thế nào có khả năng thật sự quên đi, loại cảm giác tịch tịch cùng bất lực này phải dùng ngôn ngữ như thế nào mới nói rõ ràng được?

“Phong nhi...”

Mộ Dung Phong mãnh liệt quay đầu lại, là Tư Mã Nhuệ đang lẳng lặng đứng, trên mặt không có biểu tình gì, chính là im lặng nhìn nàng, thản nhiên nói: “Xưng hô như vậy cho gọn, người nay bị biếm ở lãnh cung, nếu xưng phi sớ là người sẽ cảm thấy ta đang chế giễu người; nếu mang cả tên họ ra kêu lại rất phí công trầm, nên ta kêu như vậy.”

Mặc kệ là nguyên nhân vì sao, mặc kệ hẳn là thật hay là giả, giờ khắc này hẳn đứng ở trước mặt chính mình vui vẻ chính là chân thật nhất. Mộ Dung Phong nước mắt còn đang đảo quanh hốc mắt, nước mắt trên má vẫn còn chưa khô, nhưng nét tươi cười thản nhiên cũng đã hiện lên trên khuôn mặt. “Làm sao lại nhiều lý do như vậy? Người trước kia lúc xưng hô như thế cũng không giải thích nhiều như thế này.”

Tư Mã Nhuệ tựa hồ cũng không muốn đàm luận chuyện trước kia, chính là thản nhiên chuyển đề tài, nhìn bánh sủi cảo nói: “Chủ tớ hai người các người hình như quá thư thái nha, quả thực không cần trầm lo lắng.”

Mộ Dung Phong sững sốt một chút, đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ, người đứng ở một chỗ cúi đầu, trong lòng có chút bị ai thăm oán chính mình không nên lắm miệng, nay Tư Mã Nhuệ đã là Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đại biểu ột loại quyền thế, hẳn đã không thương chính mình, đã quên đi rất nhiều chuyện trước kia, chính mình thế nhưng còn nhớ mãi không quên, thật giống như đang cố ý nhắc đến, ngay cả chính mình cũng đều thấy khinh thường chính mình rồi.

“Sao đột nhiên lại không nói gì?” Tư Mã Nhuệ quay đầu lại nhìn Mộ Dung Phong, thản nhiên hỏi.

Mộ Dung Phong quay mặt nuốt nước mắt, trong ánh mắt bi ai cùng bất lực kia là một loại nhường nhịn không thể che giấu, nàng đột nhiên rất muốn rời xa khỏi người này. Vì cái gì hắn có thể dễ dàng xúc phạm tới chính mình như thế? Chỉ cần là một chút không thèm để ý cũng sẽ làm cho chính mình khắp cả người bị thương? Nàng đem hết khả năng mỉm cười một chút, thản nhiên nhẹ nhàng nói: “Không có việc gì, chính là cảm thấy nói cái gì, làm cái gì đều là dư thừa, không bằng trầm mặc làm cho ta thấy có cảm giác an toàn.”

Tư Mã Nhuệ nhìn Mộ Dung Phong, cái loại nhường nhịn này làm cho trong lòng hắn run lên, nàng tựa hồ là sợ hãi chính mình, khát vọng nhìn thấy lại khát vọng né tránh, mâu thuẫn như thế, bi ai như thế, lại giấu ở sau vẻ thản nhiên mỉm cười, nhưng tươi cười lại yếu ớt như thế.

Tư Mã Nhuệ ánh mắt hơi hơi đau xót, lập tức chớp chớp liên che dấu đi.

“Xuân Liễu đâu?” Tư Mã Nhuệ cố ý bỏ qua phản ứng của Mộ Dung Phong, thản nhiên hỏi.

“Chắc là ở bên ngoài.” Mộ Dung Phong cũng dùng hết khả năng bình tĩnh trả lời, nói với chính mình, đừng nhìn ánh mắt hắn, không cần để ý hành vi của hắn, không nghe lời nói của hắn, chỉ xem hắn là người xa lạ là tốt rồi.

Đang nói, Xuân Liễu từ bên ngoài đi đến, vừa đi vừa cười nói: “Tiểu thư, bên ngoài trời mưa thật lớn, khó có được mùa thu mà mưa lớn như thế, thời gian qua thật sự là mau, hôm nay đúng là ngày năm trước người gặp chuyện không may, ở nơi này thế nhưng đã quên chuyện ngày mười lăm tháng tám, trách không được mấy ngày trước đây trong cung náo nhiệt như vậy, Hoàng Thượng cũng không tới chỗ này, thì ra mọi người đều đang chuẩn bị cho tết Trung thu. Ngẫm lại khi đó người gặp phải chuyện kia, nay có thể đứng ở nơi này thật giống như một giấc mộng, nếu Hoàng Thượng có thể nhớ tới nơi này sẽ không còn gì tiếc nuối nữa, Xuân Liễu thật sự thấy kỳ quái, khi đó Hoàng Thượng vì ngài thiếu chút nữa sống không nổi, tuy rằng bắt đắc dĩ cưới Mạnh Uyển Lộ nhưng chưa từng thấy hắn cho nàng ta một cái nhìn hoà nhã, không biết bởi vì sao nay lại biến thành như thế. Khó trách mọi người đều nói, từ xưa ‘đa tình nữ tử, bạc tình lang’. Hoàng Thượng cũng không phải là ngoại lệ!”

Mộ Dung Phong nhẹ giọng nói: “Em sao lại trở nên dài dòng như thế rồi? Bảo em đi nhóm lửa, như thế nào lại nhóm ra thành nhiều lời vô nghĩa như vậy?”

“Làm sao lại là vô nghĩa, đây là Xuân Liễu nói thiệt tình.” Xuân Liễu tỏ ý không vui, nhìn Mộ Dung Phong, thật sự nói “Xuân Liễu thật sự là thay tiểu thư thấy không đáng giá, Hoàng Thượng kia cũng quá....Hoàng Thượng?! Ngài từ đâu hiện ra vậy?”

Tư Mã Nhuệ cười nhẹ, nói: “Nói cái gì vậy, như thế nào lại có cách nói chuyện giống Lệ phi như thế, cái gì mà Hoàng Thượng từ chỗ nào hiện ra? Trầm tự nhiên là chính mình đi vào, Tiểu Đức tử đã ở bên ngoài, người không nhìn thấy sao?”

Xuân Liễu lập tức quay đầu nhìn, nhìn thấy Tiểu Đức tử đứng ở cửa thì hoảng sợ, lắp bắp nói: “Người, người đi ra khi nào vậy?”

“Ta vẫn đứng ở nơi này” Tiểu Đức tử mỉm cười nói, “Là do người không chú ý mà thôi, Hoàng Thượng đã sớm đi vào, còn cùng Mộ Dung phi nói hai câu, kỳ thật lúc Mộ Dung phi cùng người hai người chủ tớ làm bánh sủi cảo Hoàng Thượng đã ở ngay tại bên ngoài, chính là Mộ Dung phi cùng người đều không nhìn thấy, còn làm hại Hoàng Thượng ở bên ngoài gặp mưa, chỉ có người ở bên trong thoải mái ẩm áp như xuân mà thôi.”

Xuân Liễu mắt tròn trừng nhìn Mộ Dung Phong, Mộ Dung Phong gật gật đầu. Xuân Liễu xấu hổ đến mặt đỏ bừng, chỉ đành lắp bắp nói: “Này...này...nô tỳ đi ra ngoài...đi ra ngoài đun nước.”

“Tốt, vậy trầm sẽ ở nơi này dùng bữa.” Tư Mã Nhuệ mỉm cười nói, cũng không nhìn Mộ Dung Phong, tựa hồ không có ý kiêng dè cái gì, “Để xem tay nghề của chủ tớ hai người các người như thế nào.”

Mộ Dung Phong cảm thấy có chút khó chịu, thái độ của Tư Mã Nhuệ đối với nàng làm cho nàng cảm thấy chính mình thật là dư thừa. Nàng im lặng không nói lời nào.

Một lát sau, Tiểu Đức tử đi tới cửa nhìn nhìn rồi mới trở về nói: “Hoàng Thượng, hắn đi rồi.”

Tư Mã Nhuệ khe khẽ thở dài, nói: “Không nghĩ tới hần thế nhưng cũng sẽ động tình, lại trung thành như thế, nếu hần không phải là thái giám thì trầm thật sự muốn thành toàn cho hần, khó được hần cưỡng đại yêu một người như thế, giống như một nam nhân đi yêu nàng.”

Tiểu Đức tử không hé răng, chính là cúi đầu có chút khổ sở, một lát sau lặng lẽ lui đi ra ngoài, đi tìm Xuân Liễu xem có thể giúp được gì hay không.

180. Chương 180: Chương 180

“Phong nhi, thực xin lỗi.” Tư Mã Nhuệ lúc này mới quay đầu nhìn Mộ Dung Phong, mỉm cười nói, “Vừa rồi có phải đã làm nàng sợ hay không, nhìn bộ dáng nàng khổ sở trầm...ta thiếu chút nữa không nhận được, lần này ta sẽ giải thích rõ ràng cho nàng.”

Mộ Dung Phong cảm thấy chính mình thực mơ hồ, người này sao lại như thế? Một hồi lạnh một hồi nóng, thực cho rằng chính mình có lực tiếp nhận siêu cường sao?

“Thực tức giận sao?” Tư Mã Nhuệ mỉm cười đến gần Mộ Dung Phong, nhìn nàng, nhìn thấy trong mắt tất cả đều là lệ, chính là vẫn đang cười, “Ta đến là phải cảm ơn Mạnh Uyển Lộ, nếu không phải nàng ta làm cho Hạ Hà đánh nàng, ta còn không có khả năng nhớ lại.”

Mộ Dung Phong khó hiểu, nhìn Tư Mã Nhuệ, trong đầu tất cả đều là trống rỗng.

“Máu trên người nàng kích thích ta, khiến ta nhớ lại những chuyện ta bị người khác cố ý che giấu.” Tư Mã Nhuệ mỉm cười nói, “Chính là lúc này không thể nói rõ ràng tình hình cụ thể bên trong với nàng, nhưng Phong nhi, ta cam đoan đây là lần cuối cùng, sẽ không có lần thứ hai nữa.”

“Ta vẫn còn không rõ.” Mộ Dung Phong khó hiểu nói.

“Nàng không cần hiểu, về sau tự nhiên ta sẽ giải thích cho nàng nghe.” Tư Mã Nhuệ tươi cười nói, sau đó lấy ra một vật đưa cho Mộ Dung Phong, “Còn nhớ tấm ngọc bài kia không?”

Mộ Dung Phong gật gật đầu: “Đó là vật phẩm của vị Hoàng hậu đầu tiên của Đại Hưng vương triều, chàng từng nhắc qua với ta, nên ta tự nhiên là nhớ rõ. Đây là cái gì?” Nàng nhìn vật đặt ở trong tay Tư Mã Nhuệ, vẻ mặt có chút mờ mịt.

“Đây là do ở trong khoảng thời gian này không thể tới đây thăm nàng, cảm xúc của ta có chút kích động, có một lần không cẩn thận đem nó đánh vỡ mất, vì thế liền đem các mảnh nhỏ mài thành từng khối đá nhỏ, xâu thành một cái dây xích tay để tặng cho nàng, tất cả những hòn đá này đều là ta tự mình mài từng chút một mà ra, có đẹp không?” Tư Mã Nhuệ mỉm cười nói.

Trong khoảng thời gian này, nhiều lần cùng Yên Ngọc tán gẫu về Mộ Dung Phong, những chuyện trong trí nhớ cứ từng chút từng chút trở lại trong đầu, trở lại sinh mệnh của hần, hần rốt cục cũng nhớ lại Mộ Dung Phong, nhớ lại người mà cơ hồ là nữ tử quan trọng nhất trong cuộc đời hần. Nữ tử mà hần lạnh lùng như bây giờ đang vô tình thương tổn.

Mộ Dung Phong ngơ ngác nhìn dây xích tay kia, đột nhiên rơi lệ, một ý niệm trong đầu đột nhiên xuất hiện, nàng rốt cục đã biết kiếp số của chính mình tại Đại Hưng vương triều là cái gì, khó trách lão nam nhân gây kia lại nói như vậy, hần nói, đó là một kiếp mà nàng không có khả năng chống đỡ!

Dây xích tay kia chính là cái dây xích tay có những tảng đá màu đen thoạt nhìn rất bình thường mà trước kia lão khất cái ở trên đường đã đưa cho nàng.

Dây xích tay này rơi xuống thời gian mấy ngàn năm, sau đó triệu hồi nàng trở về, nàng đã làm thất lạc dây xích tay này, nói cách khác, nàng cuối cùng cũng không thể sống đến bạc đầu cùng Tư Mã Nhuệ, nếu không dây xích tay này căn bản sẽ không xuất hiện!

Hiện tại nó xuất hiện, chính là muốn nói, lần gặp nhau cuối cùng của nàng cùng Tư Mã Nhuệ đã không còn xa nữa.

Nàng đột nhiên khóc, khóc thương tâm không thôi, vì sao lại như vậy?

“Phong nhi, nàng làm sao vậy?” Tư Mã Nhuệ bất an hỏi.

Mộ Dung Phong không ngừng lắc đầu, rưng rưng nước mắt, lại không biết nói cái gì mới tốt, chỉ có thể rơi lệ mang theo ý cười nhìn Tư Mã Nhuệ: “Phong nhi thật sự là không nỡ rời xa chàng.”

“Ta khi nào thì nói muốn nàng rời đi?” Tư Mã Nhuệ mỉm cười, sủng nịch nói, “Mọi chuyện ta sẽ xử lý, bất luận khó khăn cỡ nào ta đều có thể đối mặt, nàng chỉ cần chờ đợi là tốt rồi. Chúng ta nhất định sẽ được ở bên nhau cả đời.”

Trong lòng Mộ Dung Phong đột nhiên hiểu được, đây là kiếp số của chính mình, chính là ly biệt. Nàng không phải một người xâm nhập vào đây, nàng chính là bị một phần cảm tình triệu hồi trở về, đoạn cảm tình này trong nàng chưa bao giờ là từ bên ngoài đến, nhưng mà nàng lại nhất định chỉ là đi ngang qua.

“Hoàng Thượng, lão Thái hậu nương nương đến đây, đã gần đến nơi rồi, là Yên Ngọc cô nương đi trước một bước tới thông báo, nàng nói Vương Bảo đi đến chỗ lão Thái hậu nương nương, lão Thái hậu nương nương mang theo một người tới chỗ này, làm sao bây giờ?” Tiểu Đức tử bất an hỏi.

Tư Mã Nhuệ lặng lẽ đứng, nghe được bên ngoài có người gõ cửa, thanh âm của Xuân Liễu rõ ràng truyền vào, hỏi: “Ai vậy?”

“Mở cửa, là lão Thái hậu nương nương.” Là thanh âm của Tiểu An tử.

“Được, ta ra ngay.” Xuân Liễu vẫn trả lời rõ ràng như cũ.

Lão Thái hậu nương nương đi đến, nhìn nhìn trong phòng, trừ bỏ Mộ Dung Phong cùng Xuân Liễu không còn ai khác. Nàng cố ý giả làm không biết hỏi: “Chỉ có hai người các người sao?”

Mộ Dung Phong gật gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Hiện tại thì đúng vậy, vừa rồi Hoàng Thượng đã tới nhưng chỉ dừng lại một chút rồi đi. Lão Thái hậu nương nương, ngài có việc gì sao?”

Lão Thái hậu nương nương vừa lòng gật gật đầu, nói: “Con nói như vậy tổ mẫu thực cũng không nghi ngờ con có chuyện gì gạt tổ mẫu. Đến đây gặp vị đại sư này.”

Một người trung niên nho nhã im lặng đứng, ánh mắt lặng lẽ nhìn Mộ Dung Phong.

“Hắn là một cao nhân, năm đó hắn từng nói qua con không có việc gì, nhất định sẽ trở về. Nay, tổ mẫu mời hắn đến xem hậu vận về sau cho con.” Lão Thái hậu chậm rãi nói.

Mộ Dung Phong mỉm cười nhìn vị nam tử trung niên này, nàng từng nghĩ muốn gặp cao nhân này, nay nếu đã ở trước mặt thật muốn xem hắn sẽ nói như thế nào.

“Người là Mộ Dung Phong?” Nam nhân trung niên kia nghi hoặc hỏi.

Mộ Dung Phong gật gật đầu, lặng lẽ hỏi: “Phải xưng hô như thế nào?”

“Vô Danh. Không phải không có tên, chính là kêu Vô Danh.” Nam tử trung niên Vô Danh thần nhiên nói, “Quả nhiên là một nữ tử linh hoạt trí tuệ, đáng tiếc là vô duyên.”

“Ta nay đã biết ta vì sao mà đến, tất nhiên là cũng biết nguyên nhân ta không thể không rời đi, nếu không có nguyên nhân thì sao có thể có kết quả.” Mộ Dung Phong thần nhiên trả lời, “Nguyên bản là muốn sớm đi gặp ngài, nhưng duyên đến hôm nay mới thực hiện được, đáng tiếc đã có chút chậm. Nếu biết như thế chỉ sợ là sẽ quý trọng từng giây phút, dù chết cũng không tách ra một giây, chắc chắn sẽ sống ích kỷ hơn một chút.”

Vô Danh im lặng nhìn Mộ Dung Phong, lại nhìn về phía lão Thái hậu, khổ sở nói: “Có một số việc Vô Danh cũng đành bất lực, ngài nay một lòng muốn nàng rời đi, nhưng chỉ sợ lúc nàng rời đi cũng là lúc ngài lại mất hết tất cả!”

Lão Thái hậu khó hiểu, nhìn Vô Danh, “Phải giải như thế nào?”

“Thiên ý đã định, không thể giải.” Vô Danh im lặng nói, “Nữ tử này đã xâm nhập vào trong huyết mạch của Hoàng Thượng, phân không ra, nếu mất nàng liền giống như Hoàng Thượng mất đi huyết mạch, kết quả như thế nào không cần Vô Danh nói ngài cũng tự biết.”

Lão Thái hậu nhìn Vô Danh, lo lắng nói: “Ngươi là nói, nếu ta không chịu tha cho nha đầu kia thì Hoàng Thượng sẽ buông ra tất cả sao? Chẳng lẽ tiền đồ của Đại Hưng vương triều lại không bằng một nữ tử sao? Cho tới bây giờ Đại Hưng vương triều còn không có một Hoàng Thượng nào có ý tưởng hồ đồ như thế. Nếu hắn còn là một Thái tử bình thường, không quan hệ đến xã tắc thì khác, hắn muốn sống như thế nào là chuyện của chính hắn, ta tuy là tổ mẫu của hắn nhưng cũng không thể can thiệp. Nhưng nay hắn đã là Hoàng Thượng, là người cai trị Đại Hưng vương triều, nếu hắn sa vào trong nữ nhi tình trường thì vạn vạn không được!”

“Đây là duyên phận của hắn, không phải người bình thường như chúng ta có thể thay đổi, nếu ngài muốn tôn nhi của mình có cuộc sống hạnh phúc thì tạm thời thả bọn họ đi, còn không biết bọn họ duyên dày hay duyên mỏng, có thể gần nhau nhất thời đối với bọn họ mà nói có lẽ đã là hạnh phúc.” Vô Danh thần nhiên nói, “Nữ tử này kỳ thật là người thích hợp nhất với Hoàng Thượng, ngài làm gì nhất định phải ngăn trở? Ngài trước kia chẳng phải thích nàng nhất sao?”

181. Chương 181

Lão Thái hậu thở dài nói: “Ta cũng biết Hoàng Thượng để ý đến nàng, nhưng mà hắn không thể đem quá nhiều thời gian cùng tinh lực đặt ở việc nữ nhi tình trường này được!”

Vô Danh thở dài không nói gì, có đôi khi có chút nhớ nhung đã xâm nhập vào tâm, sẽ thấy dù muốn thay đổi cũng không thể được, nay lão Thái hậu xem quốc sự quan trọng hơn hạnh phúc của tôn nhi, khuyên giải như thế nào cũng chỉ sợ là nghe không vào.

“Mộ Dung Phong, ngươi có buông ra Hoàng Thượng hay không?” Lão Thái hậu chuyển hướng nhìn về phía Mộ Dung Phong, có chút đau thương hỏi.

Mộ Dung Phong lắc lắc đầu, lẳng lặng nói: “Lão Thái hậu, nay có một số việc đã ở trước mắt, nếu trước kia ngài bảo Mộ Dung Phong buông ra Hoàng Thượng, không quấy rầy Hoàng Thượng có lẽ Mộ Dung Phong sẽ dẫn lòng mà đáp ứng, nhưng nay đối với Mộ Dung Phong mà nói, có lẽ thời gian có thể ở bên cạnh Tư Mã Nhuệ chỉ có trong nháy mắt này thôi, cho nên tuyệt đối sẽ không buông tay.”

“Nếu lúc này ta giết ngươi thì sao?” Lão Thái hậu thấy Mộ Dung Phong không chịu đáp ứng, trong lòng tức giận, miệng nhin không được oán hận hỏi.

“Vậy thì không cần hỏi lại Mộ Dung Phong làm gì.” Mộ Dung Phong lẳng lặng nói, “Nếu ngài có thể làm như thế thì sẽ không còn mâu thuẫn, cũng sẽ không cần lại đến hỏi Mộ Dung Phong. Nhưng nay thật sự là không bỏ xuống được, có một số việc có lẽ chỉ có ở thời điểm cảm thấy thời gian mình có thể nắm chắc ít đến đáng thương thì mới biết quý trọng, cho nên xin tha thứ cho Mộ Dung Phong cố chấp, nay Mộ Dung Phong thật sự phải thật quý trọng Hoàng Thượng, quý trọng từng giây phút được ở cùng một chỗ với chàng.”

Lão Thái Hậu nhìn Mộ Dung Phong có chút khó hiểu, nhin không được hỏi: “Cái gì gọi là ‘thời điểm cảm thấy thời gian mình có thể nắm chắc ít đến đáng thương’? Các ngươi nếu muốn ở cùng một chỗ không phải là có rất nhiều thời gian sao? Như thế nào lại đột nhiên bị quan như thế?”

Mộ Dung Phong nghe tiếng mưa ngoài cửa sổ, thần nhiên nói: “Có một số việc sợ là muốn nói cũng không nói rõ được, ta tự nhiên là biết. Ta đến đây, là nhân, mà ta phải đi, là quả!”

Lão Thái hậu vẫn nghe không hiểu.

Vô Danh lại nghe hiểu được, tuy hắn cũng không biết trong cơ thể Mộ Dung Phong này là một linh hồn khác, nhưng hắn biết nữ tử này vì cái gì mà xuất hiện, và sẽ vì sao mà biến mất!

Bánh sủi cảo nóng hằm hập được bưng lên bàn, Mộ Dung Phong nhìn rồi trầm mặc.

Vừa mới lúc này Tư Mã Nhuệ đã đi rồi, để tránh chạm mặt cùng lão Thái hậu, bên ngoài trời mưa lớn như vậy nên hắn tự nhiên là sẽ không đến nữa, lão Thái Hậu cùng người kêu Vô Danh rời đi đều làm cho trong

lòng Mộ Dung Phong thực loạn. Nữ nhân thường có trực giác nhanh nhạy của động vật, nàng biết rõ, dây xích tay này xuất hiện chính là biểu thị thời gian nàng rời đi không còn xa nữa.

Không biết đã xảy ra chuyện gì làm cho Tư Mã Nhuệ cố ý tránh né lão Thái hậu?

Lão Thái hậu trở lại Bình Dương cung lập tức phái người gọi Tiểu Đức tử tới, câu đầu tiên là hỏi: “Hoàng Thượng hai ngày nay có gì khác thường? Có nhắc tới Mộ Dung Phong hay không? Trước đó vài ngày xảy ra sự việc kia, cũng chính là việc Mạnh phi cùng Mộ Dung Phong xảy ra xung đột, Hoàng Thượng xử lý như thế nào? Vì sao không nhắc tới với ta?”

Tiểu Đức tử trả lời, “Đã nhọc công lão Thái hậu nương nương quan tâm, chuyện này Hoàng Thượng đã xử lý tốt, bất quá là hai vị tần phi nháo một chút chuyện mà thôi, Hoàng Thượng nói chuyện nhỏ ấy đóng cửa lại xử lý xong thì tốt rồi, không cần kinh động đến ngài, đây không phải việc quốc gia đại sự, không cần làm cho ngài cũng phải phiền lòng. Hai ngày nay Hoàng Thượng vẫn bận rộn đại sự trong triều, rất ít khi ở Hợp Ý Uyển, có khi nghỉ ngơi ngay tại ngự thư phòng, thật sự là vất vả. Nô tài cũng không có nghe Hoàng Thượng nhắc đến Mộ Dung phi, ngẫu nhiên đi qua cũng chỉ là xem xét một chút xem Mộ Dung phi có nhân hạ hay không rồi lại bước đi ngay.”

“Nghe Mộ Dung Phong nói hôm nay hắn còn đi qua đó, ta cũng vừa trùng hợp đến xem nàng, nàng nói các người cũng vừa đi.” Lão Thái hậu nhìn chằm chằm Tiểu Đức tử nói.

Tiểu Đức tử mặt không đổi sắc tâm không loạn nói: “Đúng vậy, chỉ đứng một chút liền rời đi, Hoàng Thượng nói, tuy rằng Mộ Dung Thanh Lương phạm vào tội lớn nhưng người cũng đã chết, nay Ngô Mông còn trấn thủ ở biên quan, nề mặt Ngô Mông cũng không nên quá lãnh đạm Mộ Dung phi, cho nên ngẫu nhiên muốn lộ diện một chút. Nô tài bởi vì cảm thấy đây chỉ là biện pháp ứng phó cho nên đã không nhắc tới với ngài.”

Lão Thái hậu gật gật đầu, cứng mềm hợp nhất nói: “Chuyện của Hoàng Thượng chỉ có một mình người biết, vì ta cảm thấy người đáng tin cậy cho nên người nhất định phải trông chừng Hoàng Thượng cho tốt, đừng để cho hắn sinh lòng thương hại đối với Mộ Dung Phong, lại gây ra chuyện tình thị phi không đáng có.”

“Vâng, nô tài nhớ kỹ.” Tiểu Đức tử cúi đầu cung kính nói.

Nhìn thân ảnh Tiểu Đức tử rời đi, lão Thái hậu quay đầu nhìn Thái hậu, lẳng lặng nói: “Nay Hoàng Thượng đã có dị tâm, sợ là ta không thể khống chế. Có lẽ là lòng nghi ngờ của ta lớn nên cảm thấy mỗi người đều đang ứng phó với ta, đang gạt ta.”

Thái hậu nhìn thân ảnh Tiểu Đức tử biến mất, thản nhiên nói: “Thôi mặc kệ hắn đi, ngài cũng hiểu được tính cách của hắn, nếu có một ngày hắn phát hiện chính mình bị ngài hạ được mất trí nhớ, còn không biết sẽ như thế nào đây? Chuyện này chỉ có tức phụ (con dâu) cùng nô tài Tiểu Đức tử này biết được, hắn là sẽ không truyền ra ngoài, nay Lệ phi vẫn còn phải lo cho Ô Mông quốc cũng không dám nói, cho nên chắc vẫn không ai biết, ngài cũng không cần sầu lo quá mức.”

Lão Thái hậu ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, lo lắng nói: “Cũng không phải ta không biết là mình quá lo lắng. Nhưng nơi mà nay Mộ Dung Phong đang ở trước kia là nơi ở một vị tần phi của một vị Hoàng Thượng Đại Hưng vương triều, đó là một nữ tử làm cho vị Hoàng Thượng kia hận cả đời yêu cả đời. Nghe nói năm đó vì nữ tử này mà vị Hoàng Thượng kia không biết gặp phải bao nhiêu là thị phi, ta lo lắng Nhuệ nhi sẽ đi theo con đường xưa của vị Hoàng Thượng đó, đến cuối cùng lại buông ra ngôi vị hoàng đế, ẩn cư trong dân gian không thấy bóng dáng.”

Thái hậu không hiểu được chuyện xưa này, chỉ đành trầm mặc không nói.

“Đây là một đoạn chuyện xưa của Đại Hưng vương triều, nay nhắc lại đã không còn nói rõ ràng được tình hình lúc ấy như thế nào, chỉ là nghe phụ hoàng của các con nói, hình như là một nữ tử giang hồ xinh đẹp, giống như...mà thôi, chuyện xưa này đề cập tới hay không cũng thế, vẫn là nói về chuyện trước mắt đi.” Lão Thái hậu phiền não nói, “Chuyện xưa này nay đã không nói rõ ràng được, mà chuyện tình trước mắt lại cũng thật không minh bạch như thế!”

“Kỳ thật lúc ấy ngài cũng có thể lựa chọn hoàng đệ Tư Mã Minh Lăng làm Hoàng Thượng, không cần nhất định phải lựa chọn Nhuệ nhi, tuy rằng hắn quả thật là một lựa chọn không sai, nhưng không nhất định là

lựa chọn duy nhất.” Thái hậu khe khẽ thở dài, nói.

Lão Thái hậu trầm mặc không nói.

Mẫn Phong cư, mưa vẫn không ngừng rơi khiến nhiệt độ thật sự rất thấp, nhưng trong phòng lửa than đỏ bừng thực ấm áp.

Mộ Dung Phong ngồi đối diện với gương, nhìn dung nhan trong gương, lẳng lặng nói với Xuân Liễu: “Xuân Liễu, đi mời Hoàng Thượng đến, nói Mộ Dung Phong toàn tâm toàn ý chờ hần đến.”

“Vâng.” Xuân Liễu nhẹ giọng đáp ứng, cầm ô rồi đi ra ngoài, bất luận Mộ Dung Phong nói gì, chỉ cần là nàng nói thì chính mình nhất định sẽ làm.

Hợp Ý Uyển, Tư Mã Nhuệ đang đọc sách dưới ánh nến, Yên Ngọc đứng ở một bên im lặng tiếng mưa rơi, nghe vào trong tai lại cảm giác tăng thêm mấy phần hàn ý.

“Yên Ngọc, chuyện trăm bảo người tìm hiểu như thế nào rồi?” Tư Mã Nhuệ cũng không ngẩng đầu nhìn Yên Ngọc, ánh mắt vẫn nhìn vào quyển sách như cũ.

182. Chương 182

Yên Ngọc nhẹ giọng nói: “Nô tỳ đã an bài người đi liên hệ với Thụy Thân vương, ngài ấy đã đi Ô Mông quốc, nay phái người truyền tin tức trở về, muốn nô tỳ nói cho Hoàng Thượng là Ô Mông quốc quả thật có loại dược có thể làm cho người ta mất trí nhớ. Hơn nữa, tình trạng của lão Thái hậu nương nương cũng có khả năng là bị người hạ một loại dược có thể làm cho thần kinh xuất hiện thác loạn. Nhưng loại dược này chỉ có người trong hoàng tộc Ô Mông quốc mới có được, lại là loại dược gần đây mới xuất hiện, chỉ sợ là trong tay Lệ phi nương nương cũng không có. Thụy Thân vương hoài nghi có khả năng liên quan đến tướng quốc Ô Mông quốc, hoặc là nói, có liên quan đến Mộ Dung Thanh Lương lúc đó. Thụy Thân vương dặn Hoàng Thượng nhất định phải cẩn thận hành động của lão Thái hậu nương nương, nếu thuốc này ở trong tay lão Thái hậu nương nương chỉ sợ sẽ làm tổn hại đến Mộ Dung phi, bảo ngài nhất định phải cẩn thận một chút.”

Tư Mã Nhuệ trầm ngâm không nói.

“Nô tỳ biết Hoàng Thượng đau lòng Mộ Dung phi, đã nhiều ngày cũng cố nén không đi thăm Mộ Dung phi, nhưng nay Vương Bảo luôn theo dõi Hoàng Thượng một tấc cũng không rời, nếu Hoàng Thượng có hành động khác thường nào để rơi vào tai lão Thái hậu nương nương, thật sự là sợ sẽ gây họa cho Mộ Dung phi.” Yên Ngọc nhẹ giọng nói, “Hơn nữa Thụy Thân vương cũng nói, tuy rằng Lệ phi nương nương có khả năng đã động tay động chân trong thuốc, làm cho ngài có thể ở tình huống đặc thù nào đó mà nhớ lại Mộ Dung phi, nhưng dù sao vẫn còn cần dùng dược điều chỉnh để có thể khôi phục tất cả trí nhớ nhanh nhất. Hoàng Thượng, ngài vẫn là nên tạm thời nhẫn nhịn đi. Dù sao Lệ phi nương nương cũng đã dặn nô tỳ, nàng từng nói qua với nô tỳ, Hoàng Thượng chỉ sợ là quên đi khổ mà nhớ rõ cũng khổ, nô tỳ lúc ấy ngu dốt không rõ, nay nghĩ lại hần là ý tứ này.”

Tư Mã Nhuệ khe khẽ thở dài, khoát tay áo, nhẹ giọng nói: “Đi xuống đi.”

Lúc này, Tiểu Đức tử dẫn Xuân Liễu đi đến.

Xuân Liễu thấy hần, cung kính thi lễ nói: “Xuân Liễu gặp qua Hoàng Thượng, Xuân Liễu phụng sự phân phó của Mộ Dung phi có ý đến thỉnh Hoàng Thượng đi Mẫn Phong cư nếm thử bánh sủi cảo Mộ Dung phi tự tay làm.”

Tư Mã Nhuệ mỉm cười, nói: “Được, ta đi ngay.”

Chưa hết thời gian uống một chén trà Tư Mã Nhuệ đã đợi mưa mà đến. Đi vào trong phòng, hàn ý bị nhốt lại ngoài cửa, nhìn Mộ Dung Phong mỹ nhân như ngọc lẳng lặng ngồi dưới ánh nến, xinh đẹp làm cho người

ta say lòng. Tóc đen xõa xuống, tổ y đậm bạc làm ẩn hiện thân thể mảnh mai, trong mi mắt ẩn ẩn ôn nhu, im lặng nhìn Tư Mã Nhuệ cười yếu ớt.

“Phong nhi...” Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng gọi, giang hai cánh tay.

Mộ Dung Phong lẳng lẳng tiêu sái đến gần, tựa vào trong lòng Tư Mã Nhuệ, nước mắt lặng lẽ chảy ra, không chịu ngừng đâu, giống như muốn đem toàn bộ thân thể đều tiến vào vòng ôm ấp ấm áp này, không bao giờ rời đi nữa, mặc kệ về sau sẽ như thế nào thời gian liền dừng ở giờ khắc này là tốt rồi.

“Làm sao vậy?” Tư Mã Nhuệ nhẹ nhàng hỏi.

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng lắc đầu, không chịu mở miệng.

Nam nhân này đã in sâu ở trong lòng chính mình như thế, vì hắn mà tình nguyện buông tha cho tất cả những gì của Bạch Mẫn: tình thân, tình yêu, tình bạn.... Hết thấy cũng không cần chỉ là vì hắn, nay hắn ở ngay tại trước mặt chính mình, ôm lấy chính mình, vì sao trong lòng lại tràn đầy chua xót như vậy? Nếu sớm biết hôm nay như thế, nên ở thời điểm lần đầu tiên thấy hắn liền toàn tâm toàn ý đi trả giá, miễn cho lưu lại một chút tiếc nuối.

“Tư Mã Nhuệ, ta muốn chàng yêu ta, ở thời điểm có thể yêu ta hãy thật yêu ta, yêu đến mức ta không bao giờ rời đi nữa, rốt cuộc duyên tiếc rời xa chàng.” Mộ Dung Phong nhẹ nhàng nói, nghe được rõ ràng tiếng tim đập của Tư Mã Nhuệ.

“Ta sẽ, ta sẽ vĩnh viễn yêu nàng từng phút giây.” Tư Mã Nhuệ ôn nhu nâng mặt Mộ Dung Phong lên, nhìn về mặt đầy nước mắt cùng bất lực kia khiến trong lòng hắn đau, nhìn đến nỗi không ra lời, nữ tử này đã xâm nhập vào sinh mệnh chính mình như thế, nếu mất đi nàng thì chính mình sẽ ra sao đây? Hắn nhất định sẽ không để cho nàng chịu một chút ủy khuất nào!

Xuân Liễu lặng lẽ đóng cửa lại, đứng ở cửa mà lệ rơi thành hàng.

Tiểu Đức tử im lặng đứng ở trong bóng đêm, tự mình lừa chính mình rằng lệ trên mặt này chính là do nước mưa làm ướt mặt mà thôi, ở hoàng cung không thể nói đến chân tình, có chân tình chẳng khác nào lựa chọn một con đường không thể quay về, nhưng nhìn Hoàng Thượng cùng Mộ Dung Phong, hắn cảm thấy cho dù là đường không về được thì như thế nào?

Đêm nay Tư Mã Nhuệ không đi, hắn không rời đi, dù biết sự tình sẽ rất khó giải quyết nhưng hắn không sợ, bất luận xảy ra chuyện gì hắn nhất định có thể giải quyết, chỉ cần không xúc phạm tới Mộ Dung Phong là tốt rồi. Nếu nhất định phải đối đầu cùng tổ mẫu cũng không sao, cùng lắm thì đó nguyên bản mới là tính tình của chính mình, trước kia không phải thường xuyên bởi vì ý kiến bất đồng mà giận đối với tổ mẫu sao.

Làm Hoàng Thượng có gì sung sướng? Kỳ thật Hoàng Thượng là một lựa chọn nhàm chán nhất, hắn thà rằng làm một người tản mạn cũng không nguyện ý làm cái gì mà Hoàng Thượng, mỗi ngày xử lý nhiều chính sự như vậy, giao tiếp cùng người nhiều như vậy, lo lắng cố sức thật sự là không thú vị!

Hơn nữa, cho dù tổ mẫu muốn đả thương Phong nhi, nhưng nếu có hắn luôn luôn bên cạnh thì tổ mẫu tuyệt đối không có gan dám làm gì Phong nhi! Hắn không muốn chính mình ở Hợp Ý Uyển nhớ tới Phong nhi đến nước mắt thấm ướt khăn, còn Phong nhi ở trong lãnh cung một mình không ngủ được! Mặc kệ sẽ như thế nào, chuyện gì có thể làm cho Tư Mã Nhuệ hắn thay đổi?!

Hoàng cung là một nơi không có bí mật, chuyện Hoàng Thượng tối hôm qua ngủ lại Mẫn Phong cư ở buổi chiều ngày hôm sau đã rơi vào lỗ tai lão Thái hậu, lãnh cung kia cũng không phải một nơi sẽ làm người ta chú ý, nhưng người trong đó lại là Mộ Dung Phong.

Lão Thái hậu có thể làm cho Hoàng Thượng quên Mộ Dung Phong, nhưng không thể làm cho tất cả mọi người quên đi sự tồn tại của Mộ Dung Phong, tất cả mọi người đều biết, chỗ đó tuy rằng là lãnh cung, nhưng bên trong lại là một vị phi tử Hoàng Thượng sủng ái nhất. Cho nên, ngược lại chộc người chú ý.

Lão Thái hậu không dám tin tưởng, có một loại cảm giác bị lường gạt. Lập tức phân phó người đi đem Lệ phi mang đến.

Thị vệ gõ cửa nửa ngày vẫn không thấy Lệ phi mở cửa, chỉ đành phải phá cửa ra.

Lệ phi lẳng lẳng nằm ở trên giường, thân thể cùng dung nhan vẫn như khi còn sống. Chính là hai mắt nhắm chặt, im lặng không nói.

Thị vệ hoang mang rối loạn chạy về bẩm báo với lão Thái hậu: “Lão Thái hậu nương nương, Lệ phi nương nương...nàng...nàng uống thuốc tự sát!”

Chén trà trong tay lão Thái hậu rơi trên mặt đất, ngơ ngác nhìn thị vệ nửa ngày không lên tiếng. Qua hơn nửa ngày mới chậm rãi nói: “Nàng có để lại cái gì không?”

“Chỉ để lại một phong thư.” Thị vệ run rẩy trình lên.

Lão Thái hậu run run mở bức thư ra, ngơ ngác nhìn những dòng chữ trong thư.

“Lão Thái hậu nương nương, xin tha thứ cho Nhã Lệ đi không từ già. Nhã Lệ thật sự không tình nguyện giúp ngài, Nhã Lệ biết nếu có một ngày Hoàng Thượng lại yêu thương Mộ Dung Phong, ngài vẫn nghĩ sẽ bảo Nhã Lệ giúp ngài, nhưng mà lúc này đây, Nhã Lệ đã không còn biện pháp. Ở trước mặt cảm tình, uy lực của loại được gì cũng đều là nhỏ, nếu trong lòng đã có dấu vết, trừ phi không còn trái tim nữa, nếu không dấu vết kia sẽ vĩnh viễn ở đó, đời đời kiếp kiếp đều ở đó, thời gian dài như thế nào cũng không làm phai mờ được, dùng biện pháp như thế nào cũng không ngăn trở được. Xin lão Thái hậu nương nương niệm tình Nhã Lệ đã từng giúp ngài mà cho thi thể Nhã Lệ có thể về quê cũ, cũng coi như có thể làm cho ta an tâm rời đi. Nhã Lệ kính thư.”

Lão Thái hậu không có hé răng, chính là ngơ ngác nhìn những dòng chữ mà ngẩn người.

183. Chương 183

Hợp Ý Uyển.

Tư Mã Nhuệ lẳng lẳng nhìn Tiểu Ngũ, nha đầu đơn bạc im lặng đứng ở trước mặt chính mình, hắc cơ hồ đã không còn nhớ rõ nha đầu này nữa, Nguyệt Kiều sớm đã chỉ còn là một ký hiệu nho nhỏ ở trong sinh mệnh của hắn, nay nha đầu này lại xuất hiện ở trước mặt khiến cho chính mình có chút kinh ngạc, thì ra còn có một tiểu nha đầu như vậy.

Nàng luôn ở tại nơi nào? Từ sau khi Lệ phi bị giam lỏng thì nàng ở đâu?

“Tiểu Ngũ gặp qua Hoàng Thượng.” Thanh âm của Tiểu Ngũ vẫn sợ hãi như cũ, tĩnh lặng làm cho người ta đau lòng, mi thanh mục tú, tựa hồ so với trước kia có béo hơn một chút, lúc này thoạt nhìn cũng là một cô nương được người yêu thích.

“Đứng lên đi.” Tư Mã Nhuệ yên lặng nói, nhìn Tiểu Ngũ thản nhiên hỏi, “Đã lâu không thấy, nay người ở đâu? Chưa ở cùng một chỗ với chủ tử nhà người sao?”

Tiểu Ngũ lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Tiểu Ngũ nay ở tại nơi Nhị thái tử đã phế...Từ sau khi Nhị thái tử bị biếm nhập Tư Quá Uyển, Lệ phi nương nương sai Tiểu Ngũ chiếu cố Nhị thái tử phi Hồng Ngọc bị thương, tuy rằng nàng là người khiến tiểu thư tự sát, nhưng Tiểu Ngũ vẫn cảm thấy có chút không đành lòng nên vẫn tận tâm chiếu cố. Sau đó lại xảy ra chuyện Nhị thái tử đâm Hồng Ngọc bị thương, chính mình cũng tàn phế, Lệ phi nương nương bảo nô tỳ đi chiếu cố Nhị thái tử, cũng dặn Tiểu Ngũ, nếu có một ngày nghe được tin tức nàng tự sát liền phải lập tức đến gặp ngài, cũng đem phong thư này chuyển giao cho ngài. Hôm nay vừa mới nghe người trong cung đàm luận chuyện Lệ phi nương nương đột nhiên tự sát liền vội vàng đến đây gặp ngài, đem thư giao cho ngài. Tiểu thư đã dặn Tiểu Ngũ, nếu nghe được chuyện như thế nhất định không cần quá bi ai, đây là lựa chọn tốt nhất đối với nàng, nhưng nhất định phải báo cho Hoàng Thượng ngài.”

Tư Mã Nhuệ mở thư ra, trên đó viết: “Tư Mã Nhuệ, lúc người cầm phong thư này trên tay tức là Nhã Lệ đã lựa chọn con đường ‘tự sát’ này, bất quá người không cần phải bi thương, đương nhiên nếu có chảy một hai giọt nước mắt cũng tốt, ít nhất cũng nói lên trong lòng người còn có một chút dấu vết của Nhã Lệ, như vậy Nhã Lệ cũng đã thực thỏa mãn. Lưu lại phong thư này cho người là muốn nói cho người một việc, để cho trong lòng người hiểu được. Viết phong thư này là sau lúc cho người ăn vào được mắt trí nhớ, cảm giác được lão Thái hậu sẽ hết sức giam lỏng ta. Còn nhớ rõ chúng ta trước kia đã từng cười mà nói không? Nhã

Lệ từng nói qua, nếu có một ngày có thể sống ở Nguyệt Kiều các cũng là chuyện tốt, người cũng từng đáp ứng tu kiến cho Nhã Lệ một nơi để cho Nhã Lệ mị hoặc chúng sinh? Ha ha, nay nghĩ lại thế nhưng lại trào nước mắt. Lúc này Nhã Lệ có một việc nho nhỏ thỉnh cầu, xin cho ‘xác chết’ của Nhã Lệ được rời đi hoàng cung, cho Nhã Lệ một chút tự do, được không? Còn có Tiểu Ngũ, nàng là một tiểu nha đầu đáng thương, Nhã Lệ là cố ý làm cho nàng ở lại bên cạnh Tư Mã Cường, Tư Mã Cường nay đã tàn phế, cũng không có quyền thế, không có tương lai, nhưng niệm tình hân coi như là một nam nhi không quá tệ, cho nên ta đem Tiểu Ngũ giao cho hân, hy vọng hai người bọn họ có thể từ trong kết giao bình thường mà sinh ra cảm tình bình thản nhưng ấm áp, sống vui vẻ cả đời, nếu có tâm xin hãy vun vào giúp. Về phần người cùng Mộ Dung Phong, ta nghĩ người nhất định có thể nghĩ ra, bởi vì Nhã Lệ biết, chỉ có lúc người cùng Mộ Dung Phong một lần nữa có cảm tình thì lão Thái hậu mới có thể cưỡng bách ta lần nữa, ép ta lại kê đơn cho người hoặc Mộ Dung Phong. Cho nên trước tiên ta chuẩn bị phong thư này, hy vọng có thể dùng được, hy vọng người có thể nhớ lại tất cả chuyện của người cùng Mộ Dung Phong. Tuy rằng bất đắc dĩ phải hạ được mất trí nhớ cho người, nhưng ở trong được Nhã Lệ đã bỏ vào một chút máu tươi trong cơ thể Mộ Dung Phong, cho người có cơ hội một lần nữa nhớ tới tất cả chuyện tình có liên quan với nàng, hy vọng người có thể mau chóng nhớ lại. Đừng oán trách lão Thái hậu tâm ngoan, mắt thấy tiền đồ của Đại Hưng vương triều lại không bằng một nữ tử nhu nhược, nàng tự nhiên là thương tâm, nếu có một ngày nhớ lại thì Nhã Lệ xin người đừng hận. Dù sao người có Mộ Dung Phong làm bạn cả đời là đủ! Mặt khác, nếu có cơ hội hãy tìm đến được sư giỏi nhất Ô Mông quốc, xem tình trạng của lão Thái hậu một chút, Nhã Lệ hoài nghi những hành vi khác thường của lão Thái hậu cũng có liên quan đến được vật Ô Mông quốc, nhưng nếu nàng cũng trúng độc lại ở ngoài năng lực của Nhã Lệ, loại được này ta chưa từng dùng qua. Nhã Lệ kính thư.”

Tư Mã Nhuệ không lên tiếng, lặng lẽ nhìn thư, nghĩ lại lời nói đùa khi đó cùng Nhã Lệ. Hơn nửa ngày mới nhẹ nhàng nói: “Tiểu Ngũ, người đi xuống trước đi, trẫm sẽ xử lý tốt chuyện của chủ tử nhà người, người cứ ở lại bên cạnh Tư Mã Cường chiếu cố hân cho thật tốt đi. Nay tình hình của hân cũng là đáng thương, cần phải có người cẩn thận kiên nhẫn chiếu cố hân. Trẫm có thời gian sẽ đi thăm hân.”

Tiểu Ngũ gật gật đầu, khom người rời khỏi.

Tư Mã Nhuệ lại quay đầu nói với Tiểu Đức tử: “Bãi giá Bình Dương cung.”

Tư Mã Nhuệ đột nhiên xuất hiện làm cho lão Thái hậu có chút trở tay không kịp. “Hoàng Thượng, con sao lại đến nơi này?”

Tư Mã Nhuệ chính là thản nhiên cười, cười đến khiến người ta có cảm giác không phải chân thật như vậy, có chút mơ hồ, có chút hồ hững nói: “Trẫm nghe nói Lệ phi nương nương đột nhiên quy thiên nên lại đây xem một chút. Không biết vì sao lại luẩn quẩn trong lòng mà nháo ra sự việc này? Tổ mẫu ngài có biết không? Nói ra để trẫm khỏi phải lo lắng suy nghĩ một chút nên giải thích với Ô Mông quốc như thế nào.”

Lão Thái hậu ngăn người, theo bản năng nói: “Tổ mẫu sao có thể biết nàng là vì sao mà tự sát? Nàng nguyên bản chính là một nữ tử tính cách cổ quái, nàng làm như vậy cũng không kỳ quái.”

Tư Mã Nhuệ lạnh lùng nói: “Tổ mẫu, ngài thật sự là không biết hay là giả vờ không biết trẫm cũng không muốn hỏi đến, trẫm chính là cảm thấy Nhã Lệ thật sự rất đáng thương, một công chúa trẻ tuổi từ Ô Mông quốc bị mang đến làm con tin, gả ột nam tử lớn hơn nàng rất nhiều, nam tử này lại còn là Thái thượng hoàng đã thê thiếp thành đàn, nay Thái thượng hoàng một lòng một dạ đắm chìm vào tưởng niệm Mộ Dung Tuyết, sớm đã quên sự tồn tại của nàng. Nay nàng đã như vậy liền khiến cho nàng yên ổn rời đi, đưa nàng về Ô Mông quốc đi, cũng không tính là làm thất vọng lựa chọn lần này của nàng.”

Lão Thái hậu lẳng lẳng hỏi, “Con muốn đem thi thể của nàng đưa về Ô Mông quốc?”

Tư Mã Nhuệ gật gật đầu, thản nhiên nói: “Để cho nàng đi thôi.”

“Phải giải thích với Ô Mông quốc như thế nào?” Lão Thái hậu chần chờ hỏi.

“Đó là chuyện của trẫm, không nhọc công tổ mẫu quan tâm.” Tư Mã Nhuệ thản nhiên nói, “Mặt khác, trẫm còn có việc muốn nói một tiếng với ngài, trẫm chuẩn bị sắc phong một vị tân Hoàng hậu, trẫm đã làm Hoàng Thượng nên không có khả năng không có Hoàng hậu. Trẫm đã suy nghĩ thật lâu, cũng cân nhắc kỹ càng, quyết định sắc phong Phong nhi làm Hoàng hậu của trẫm. Nghi thức sắc phong đã định là vào ngày mai, xin tổ mẫu rộng lòng tha thứ cho việc thời gian gấp gáp, hơn nữa đến hôm nay mới báo cho ngài.”

“Mạnh Uyển Lộ thì làm sao bây giờ?” Lão Thái hậu lẳng lẳng hỏi.

“Ngài cảm thấy nên xử trí nàng ta như thế nào?” Tư Mã Nhuệ vẫn khẩu khí thản nhiên như cũ, lẳng lẳng hỏi lại “Trẫm thật đúng là nghĩ không ra, hữu được không?”

Lão Thái hậu nửa ngày không hé răng, chính là lẳng lẳng đứng ở một nơi.

Thái hậu đứng ở cửa lẳng lẳng nhìn thấy tất cả, trong lòng có chút khổ sở nhưng không phải mất hứng, nay Tư Mã Nhuệ lựa chọn như vậy nàng tự nhiên là vui mừng, chính là nghĩ đến trưởng tử Tư Mã Triết bị nhốt tại lãnh cung trong lòng cũng không đành lòng. Hôm nay có thái giám ở Tư Quá Uyển báo cho nàng, thân thể Tư Mã Triết thật không tốt, cảm xúc cũng thực không ổn định.

Xoay người rời đi lại nhìn thấy mẫu thân đứng ở cửa, Tư Mã Nhuệ yên lặng nói: “Mẫu thân người đã tới, vì sao sắc mặt lại không tốt như thế?”

184. Chương 184

Thái hậu nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn Tư Mã Nhuệ mỉm cười nói: “Không có, vi nương thật cao hứng, biết con lựa chọn như thế, biết chính mình nên làm như thế nào, vi nương thật sự vui mừng. Vi nương chỉ là đột nhiên nhớ tới đại ca của con ở Tư Quá Uyển, sáng nay nghe thái giám ở Tư Quá Uyển nói thân thể cùng cảm xúc của đại ca con không được tốt nên trong lòng khó tránh khỏi lo lắng, cho nên có chút ảm đạm.”

Tư Mã Nhuệ gật gật đầu, lẳng lẳng nói: “Con biết, con đương nhiên sẽ phái người qua chăm sóc đại ca, nay Mộ Dung Thiên đã đi nơi đó, chính là chỗ đó hoàn cảnh không tốt, con đang nghĩ sai người trong cung đi tu kiến lại chỗ đó một lần nữa. Tư Quá Uyển, tên đó có ý nghĩa là tự hỏi mình, cũng không nhất định xem như là lãnh cung, nay hần đã phạm vào đại sai nên không thể phong làm Thân vương, nhưng để hần có thể bình an sống qua ngày hần không phải là việc khó. Còn có Tư Mã Cường cũng đáng thương, mặc dù có sai nhưng dù sao cũng là cốt nhục của phụ thân, cũng là do cưới phải người vợ không hiền đức, lại có một mẫu thân nhiều mưu kế lộng xảo thành chuyên, nếu không cũng không có kết cục như hôm nay. Phải rồi, bên người hần có một nha đầu không tệ gọi là Tiểu Ngưu, là nha đầu năm đó tổ mẫu ban cho Lệ phi nương nương, bởi vì Tư Mã Cường thân thể tàn phế cho nên Lệ phi cố ý để Tiểu Ngưu đến chiếu cố. Tiểu Ngưu đi theo Lệ phi cũng có biết chút y thuật, nếu mẫu thân không phản đối, con muốn đem Tiểu Ngưu kia ban cho Tư Mã Cường, như thế thì nàng ta chiếu cố Tư Mã Cường hần là càng tận tâm tận ý, mẫu thân cảm thấy như thế nào?”

Thái hậu gật gật đầu, “Biện pháp này rất tốt. Nếu con cảm thấy thích hợp thì cứ làm đi.”

Tư Mã Nhuệ gật gật đầu xoay người rời đi, thậm chí không liếc mắt nhìn lão Thái hậu một cái, bất luận lão Thái hậu có phải cũng trúng độc hay không, hần giận tổ mẫu hạ được mất trí nhớ với chính mình, làm cho Mộ Dung Phong khổ sở nhiều như vậy, hơn nữa chính mình là người đã vắng vẻ Phong nhi thế nhưng lại là người yêu nàng nhất, cũng là người nàng yêu nhất và tin tưởng nhất. Hần không thể tha thứ cho chính mình!

Hoàng cung có chuyện gì là không có khả năng đâu? Sắc phong Mộ Dung Phong làm Hoàng hậu là một chuyện tuy đơn giản mà lại phức tạp, nhưng chỉ cần nguyện ý là có thể hoàn thành. Nhất là đối với Tư Mã Nhuệ mà nói, hần cho tới bây giờ vốn không phải là một người có thể nói lý lẽ gì, mấy ngày trước đây không đi thăm Mộ Dung Phong chính là vì không muốn lão Thái hậu phái người đến xúc phạm tới Mộ Dung Phong, hần lo lắng tổ mẫu sẽ nhẫn tâm giết Mộ Dung Phong, hơn nữa cũng là vì điều tra một sự việc, đồng thời cũng đang chuẩn bị cho chuyện sắc phong Mộ Dung Phong làm Hoàng hậu, hần cần yên lặng không một tiếng động phái người tâm phúc đi để ý việc này.

Mạnh Uyển Lộ tâm thật sự tan nát, nàng thật sự nghĩ không rõ, vì sao một người đã bị nhốt tại lãnh cung vẫn có thể khiến Hoàng Thượng không bỏ xuống được, mà chính mình mỗi ngày ở bên cạnh thế nhưng không chiếm được lòng hần?! Chuyện nàng muốn làm và có thể làm tựa hồ chỉ có một chuyện: chính là khóc.

Hạ Hà không ở đây mà đã bị đuổi trở về Mạnh phủ, tổ mẫu của chính mình cũng không thể không được phép mà bước vào Hợp Ý Uyển nữa bước, nay chính mình đã không còn ai để có thể dựa vào nữa.

Vương Bảo nhìn bộ dáng Mạnh Uyển Lộ khóc trong lòng thật sự là khó chịu, cảm giác của hắn đối với nàng thật sự là kỳ quái, nàng là chủ tử của chính mình, nhưng hắn lại không thể nhìn nàng rơi lệ, tuy rằng nàng đã làm những chuyện quả thật là quá đáng, nhưng lúc nàng sai chính mình đi làm thì chính mình lại cam tâm tình nguyện như vậy, bất kể hậu quả.

“Chủ tử, ngài nghĩ thông suốt một chút, chớ để quá thương tâm.” Vương Bảo nhẹ giọng khuyên giải an ủi.

Mạnh Uyển Lộ nhìn Vương Bảo, oán hận nói: “Người ở trong này nói mát làm gì, ta sao có thể không thương tâm, ta lại như thế nào có thể không thương tâm, nay Mộ Dung Phong kia sẽ làm Hoàng hậu, lại có được toàn bộ thể xác và tinh thần của Hoàng Thượng. Ta có điểm nào kém hơn so với nữ tử kia, thế nhưng Hoàng Thượng ngay cả nhìn ta liếc mắt một cái cũng không chịu, giống như ta là một người cực đáng ghét. Nếu người muốn để ta không thương tâm thì hãy thay ta đi đem Mộ Dung Phong kia trừ bỏ đi, làm cho nàng hoàn toàn biến mất trước mặt ta, rốt cuộc nhìn không thấy nữa, làm cho trong lòng Hoàng Thượng không còn có dấu vết của nàng mới tốt!”

Vương Bảo sửng sốt một chút, ngơ ngác nhìn Mạnh Uyển Lộ.

Mạnh Uyển Lộ oán hận nhìn chằm chằm Vương Bảo nói: “Bất quá là một nô tài vô dụng, chỉ biết đứng ở chỗ này nói mát, có bản lĩnh người liền thay ta xả ngục oán khí này, nếu không ta như thế nào có thể không khóc, ta căn bản tìm không ra lý do để chính mình có thể không khóc!”

“Được rồi, nếu chủ tử nhất định muốn Mộ Dung Phong kia chết mới bằng lòng vui vẻ một chút, nô tài liền buông tha sinh mệnh làm cho ngài vui vẻ một lần, nếu nô tài làm cho ngài vui vẻ thì xin trong lòng chủ tử hãy nhớ rõ nô tài, chớ quên nô tài.” Vương Bảo đột nhiên hạ quyết tâm nói, bàn tay nhẹ nắm nhanh lại, nắm tới lòng bàn tay bị móng tay đâm đến chảy máu.

Mạnh Uyển Lộ căn bản không có để ý tới hắn, chính là tiếp tục rơi lệ ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, lời nói của một nô tài sao có thể để ở trong lòng, một thái giám chính là một phế nhân, còn sống cùng đã chết có cái gì khác nhau, nói những lời hùng hồn này có ích gì? Bất quá làm cho nàng càng khinh thường. Dựa vào cái gì muốn một chủ tử như nàng ở trong lòng nhớ rõ một nô tài, hắn xứng sao?!

Vương Bảo bị ai nhìn Mạnh Uyển Lộ, nếu chính mình thật sự đã chết thì nữ nhân này sẽ nhớ rõ chính mình sao? Sẽ nhớ rõ có một Vương Bảo đối với nàng trung thành không hai lòng sao?

Mạnh Uyển Lộ bị ai đứng ở trước mặt Tư Mã Nhuệ, nhìn nam nhân chiếm toàn bộ thể xác và tinh thần của chính mình này, giờ phút này đang hồ hững nhìn nàng, chờ nàng mở miệng nói chuyện.

“Hoàng Thượng, nếu ngài sắc phong Mộ Dung Phong làm Hoàng hậu, vậy ngài đem Uyển Lộ an trí như thế nào?”

“Trẫm đã nói qua, người cũng không phải là nữ nhân trẫm yêu, trẫm chẳng qua là nhất thời mất đi trí nhớ mới quên đi nữ tử trẫm yêu nhất, nay trẫm nếu đã nhớ tới người nói trẫm sẽ làm như thế nào.” Tư Mã Nhuệ lạnh lùng nói, “Người nên đi tìm hạnh phúc của chính người mà không cần đem tất cả hy vọng toàn bộ đặt ở trên người trẫm. Trẫm cũng không muốn làm một Hoàng Thượng thê thiếp thành đàn, trẫm chỉ cần một mình Phong nhi là đủ. Huống hồ người nay vẫn là thân nữ nhi trong sạch, trẫm tự nhiên sẽ vì người tuyển một người thích hợp, cho người có thể sống vui vẻ qua ngày.”

Mạnh Uyển Lộ nước mắt như mưa, ai oán nói: “Hoàng Thượng làm gì phải khó xử Uyển Lộ như thế? Ngài cũng là không bỏ xuống được Mộ Dung Phong mới không muốn chấp nhận Uyển Lộ, nay trong lòng Uyển Lộ chỉ có một mình ngài, ngài muốn Uyển Lộ như thế nào có thể chấp nhận một nam tử khác đây? Ngài quyết định như thế không bằng giết Uyển Lộ!”

Thanh âm nhẹ nhàng của Yên Ngọc thản nhiên vang lên ở ngoài cửa: “Hoàng Thượng, Mộ Dung phi đã ở bên cạnh, ngài có muốn gặp nàng lúc này hay không?”

“Thỉnh nàng tiến vào.” Tư Mã Nhuệ sắc mặt lập tức ôn hòa, trong ánh mắt tràn ngập hạnh phúc cùng hương vị ngọt ngào, căn bản không nhìn Mạnh Uyển Lộ đứng trước mặt, đứng lên đi ra ngoài đón.

Mạnh Uyển Lộ cơ hồ hôn mê bất tỉnh.

Tư Mã Nhuệ cùng Mộ Dung Phong từ bên ngoài đi đến, Tư Mã Nhuệ nhìn thấy Mạnh Uyển Lộ vẫn đang đứng ở một chỗ, nường mảy lạnh lùng nói: “Người còn không đi! Đứng ở nơi này làm cái gì!”

Mộ Dung Phong lẳng lặng nhìn Mạnh Uyển Lộ, nữ nhân này kỳ thật cũng đáng thương, nếu không gặp Tư Mã Nhuệ có lẽ nàng nay cũng là một tiểu nữ tử hạnh phúc, có một một nam nhân tốt yêu thương nàng, sống cuộc đời hạnh phúc. Nhưng cổ tình lại gặp Tư Mã Nhuệ, lại cổ tình có một nữ tử từ ngàn năm sau đi tới khiến nàng mất đi hạnh phúc. Trong lòng có chút thương hại, có thể tha thứ cho tất cả hành vi của nữ nhân này, dù sao nàng cũng chỉ là vì yêu Tư Mã Nhuệ.

185. Chương 185

“Phong nhi, làm sao vậy?” Nhìn thấy Mộ Dung Phong trên mặt có chút không đành lòng, Tư Mã Nhuệ ôn nhu hỏi, nhanh nắm lấy tay Mộ Dung Phong, cảm giác được tay nàng có chút hơi run run.

Mộ Dung Phong mỉm cười, thanh âm nhẹ nhàng, có chút thở dài nói: “Ta thấy có chút khổ sở, Mạnh Uyển Lộ thật sự cũng là đáng thương, gặp phải một nam tử không nên gặp nên lầm lỡ cả đời. Yêu hèn mọn như thế, thật hy vọng kiếp sau nàng ta có thể gặp được một người thích hợp hơn.”

Tư Mã Nhuệ nhìn Mộ Dung Phong, lẳng lặng nói: “Nàng là người duy nhất trong lòng ta, trừ nàng ra ta không thể quan tâm đến bất luận kẻ nào khác, nàng trách ta lãnh khốc cũng được mà trách ta ích kỷ cũng thể, ta thật sự là không có cách nào vừa yêu nàng đồng thời lại vừa quan tâm đến nữ nhân này.”

Mộ Dung Phong trên mặt ửng đỏ, nhẹ nhàng cười, thản nhiên nói: “Chàng đem cả đời này cho ta, vậy nếu là kiếp sau thì thế nào, nói không chừng chúng ta lúc đó lại là kẻ thù cũng nên.”

Tư Mã Nhuệ cũng cười, vui vẻ nói: “Đây đúng là một vấn đề, ta tình nguyện tin tưởng chúng ta kiếp trước cũng là người yêu chung thủy với nhau cả một đời, cũng chỉ mong chúng ta kiếp sau vẫn yêu nhau. Không bằng như vậy,” Hắn đột nhiên nhìn dây xích tay nàng mang theo trên cổ tay, mỉm cười nói “Dây xích tay này là lễ vật vị Hoàng hậu đầu tiên của Đại Hưng vương triều đưa cho vị Hoàng Thượng đầu tiên, không bằng chúng ta liền lấy lễ vật này làm tín vật, kiếp sau ta vẫn là người của Đại Hưng vương triều, còn nàng vẫn làm thê tử của ta, như thế nào?”

Mộ Dung Phong hơi hơi sửng sốt nhìn dây xích tay trên tay, nghĩ đến nó kiếp trước nguyên bản là một khối ngọc bài nay thành bộ dáng này, lại chính là vật đã đem nàng từ tương lai ngàn năm sau đưa tới Đại Hưng vương triều này, thành thê tử của Tư Mã Nhuệ.

Nàng đột nhiên rơi lệ, mỉm cười nói: “Được, nếu kiếp sau chàng là người của Đại Hưng vương triều, hoặc là người ở địa phương nào khác, chỉ cần nữ nhân nào trên tay mang theo dây xích tay này thì chàng nhất định phải cưới nàng làm vợ, bởi vì người đó nhất định là ta.”

Tư Mã Nhuệ gật gật đầu, đem Mộ Dung Phong gắt gao ôm vào trong lòng.

Nghi thức sắc phong là trịnh trọng, nhưng Mộ Dung Phong là một người không muốn phiền toái, trước đây lúc kết hôn cùng Tư Mã Nhuệ đã làm cho nàng đau đầu vài ngày, cho nên điển lễ sắc phong này nàng hy vọng là đơn giản. Không phải nàng muốn làm Hoàng hậu, nhưng đây là biện pháp duy nhất, tốt nhất để nàng có thể cùng Tư Mã Nhuệ ở bên nhau. Nếu nàng là Hoàng hậu, nàng có thể quang minh chính đại yêu Tư Mã Nhuệ, hưởng thụ hạnh phúc được cùng hắn một chỗ từng phút từng giây.

Vì có thể ở bên Tư Mã Nhuệ, nàng nguyện ý tranh giành, nguyện ý phiền toái, chỉ cần có thể cùng một chỗ với Tư Mã Nhuệ, chẳng sợ chỉ một phút đồng hồ cũng là tốt rồi.

Vì Tư Mã Nhuệ, nàng nguyện ý đổi mất tất cả những điều không có khả năng, tất cả nguy hiểm, tất cả những gì không biết.

Trên đại diện lễ sắc phong, Mộ Dung Phong gặp được Mộ Dung Thiên đã lâu không thấy, nàng gầy yếu đi rất nhiều, tựa hồ cũng lập tức thành thực hơn không ít. Ánh mắt nhìn Mộ Dung Phong cũng là bi ai, thương hại. Tư Mã Triết thì trầm mặc, lạnh lùng, cả người ngơ ngác, giống như là một bức tượng điêu khắc.

Tuy rằng không phải thật sự là thân tỷ muội, nhưng Mộ Dung Phong nhìn thấy Mộ Dung Thiên vẫn nhìn không được mà nước mắt thành hàng, nhẹ giọng gọi: “Tỷ tỷ, sống có tốt không?”

Mộ Dung Thiên nhìn Tam muội, đáy mắt hiện lên một tia vui sướng, trong bốn tỷ muội nay cũng chỉ có Tam muội cùng Nhị muội còn được như ý. Nhị muội cùng Ngô Mông luôn luôn cảm tình nồng hậu, tuy rằng bị biếm đến xuất gia làm ni cô, nhưng sau Hoàng Thượng niệm tình vợ chồng bọn họ hai người cảm tình nồng hậu, cho phép vợ chồng bọn họ hai người tái hợp lại, nghe nói Mộ Dung Du nay đã có bầu, vợ chồng hai người ở biên quan gần nhau, ân ái không giảm so với năm đó, thật sự là làm cho trong lòng nàng vui mừng. Tam muội trước mặt, trải qua thiên tân vạn khổ rốt cục cũng ngồi vào vị trí này, làm Hoàng hậu Đại Hưng vương triều, đây là nàng xứng đáng có được.

“Muội muội, nhiều ngày không gặp, muội gầy yếu rất nhiều.” Mộ Dung Thiên nước mắt lướt qua trên hai gò má rồi lẳng lặng rơi xuống, nhẹ tay khẽ vuốt bả vai Mộ Dung Phong, trong đầu lẳng lặng suy nghĩ chuyện kia có lẽ có thể giúp được muội muội của mình, đây có lẽ là chuyện cuối cùng nàng có thể làm được, coi như là thay phụ thân trả lại tội nghiệt đi.

Mộ Dung Phong không phải đứa ngốc, nàng nhìn ra được Mộ Dung Thiên sống cũng không vui vẻ, Tư Mã Triết tựa hồ vẫn như cũ đắm chìm trong hoài niệm đối với Hồng Ngọc, ở bên một nam nhân như vậy Mộ Dung Thiên như thế nào có khả năng vui vẻ được đây? Cho dù đã không có quyền thế tối thiểu cũng muốn có tấm lòng, nhưng ở bên cạnh một cái xác không hồn thì cuộc sống làm sao thú vị được? Bất quá là một cục diện đáng buồn mà thôi!

Nhìn Mộ Dung Phong ánh mắt khổ sở, Mộ Dung Thiên mỉm cười, rưng rưng nước mắt nói: “Tam muội đừng thương tâm, cuộc đời vốn chính là như thế, thương tâm làm gì, bất quá là rơi một hai giọt lệ mà thôi. Đừng oán trách Tư Mã Triết nay như thế, cũng chỉ có thể nói Hồng Ngọc mệnh tốt, có thể chiếm được lòng một nam nhân cuồng dại như vậy, bất kể là tất cả những gì liên quan đến nàng hẳn lúc nào cũng quan tâm tới.”

Mộ Dung Phong khe khẽ thở dài.

“Kỳ thật, có một số việc hẳn không biết cũng rất tốt.” Mộ Dung Thiên nhìn thoáng qua Tư Mã Triết, trong mắt hiện lên một tia thương hại, lẳng lặng nói, “Muội biết không? Hồng ngọc kỳ thật cũng chưa chết, chẳng qua là bị Tư Mã Cường hủy dung, Tư Mã Cường đâm Hồng Ngọc một kiếm, lúc rút kiếm không cẩn thận xẹt qua khuôn mặt của Hồng Ngọc, tuy rằng không lấy mạng của nàng, hẳn là vẫn còn nhớ Hồng Ngọc là thê tử của hắn. Chỉ là không chết so với chết còn khó chịu hơn, bởi vì không chết lại không thể báo cho người khác, ngoại trừ phụ thân của nàng còn vụng trộm chiếu cố nàng thì thật sự là không có ai để ý tới. Ta trước khi vào Tư Quá Uyển từng đến thăm nàng, không thể tưởng tượng được đáng dấp lại già thành như vậy, tính tình lại điên thành như vậy, nhìn đúng là làm cho người ta rơi lệ. Nàng sẽ không bao giờ gặp bất luận kẻ nào nữa, hận Tư Mã Cường, áy náy Tư Mã Triết, vẫn đang dứt khoát thích tướng quốc đại nhân ở Ô Mông quốc kia, ai..., cũng thật sự là đáng thương.”

“Hồng Ngọc bị hủy dung?” Mộ Dung Phong có chút kinh ngạc lập lại một câu. Nàng chỉ biết là Hồng Ngọc không chết nhưng lại không biết Hồng Ngọc bị hủy dung, nói vậy nhất định là không phải cố ý, khi đó nàng nhìn thấy Tư Mã Cường bình yên như vậy, khẳng định là đã buông xuống chuyện xưa, lúc ấy có lẽ là buồn bực nên không cẩn thận làm bị thương Hồng Ngọc mà thôi.

“Đúng vậy, Tư Mã Cường dù sao cũng không phải một người đủ nhẫn tâm, vẫn nhớ Hồng Ngọc là thê tử của chính mình cho nên không có hạ ngoan thủ, nhưng trong lời đồn của người bên ngoài thì Hồng Ngọc đã sớm chết ở dưới kiếm của Tư Mã Cường, kỳ thật nàng thật đúng là sống không bằng chết. Dung mạo bị hủy lại không thể gặp người, còn sống thì có ý nghĩa gì? Không bằng đã chết.” Mộ Dung Thiên thần nhiên nói, “Tỷ tỷ vừa mới nghe nói Hoàng Thượng đem Tiểu Ngũ ban cho Tư Mã Cường, Tiểu Ngũ kia tuy rằng bộ dạng không xinh đẹp bằng Hồng Ngọc, nhưng đúng là một nữ tử ôn nhu hiền thực, hòa khí đoan trang, hơn nữa từng đi theo Lệ phi nương nương nên cũng biết chút y thuật, đối với Tư Mã Cường đã tàn phế mà nói thật sự là một lựa chọn không sai.”

Mộ Dung Phong gật gật đầu, không nói gì.

“Chính là nghe nói Lệ phi nương nương tự sát, thật sự là đáng thương.” Mộ Dung Thiên thở dài nói “Đáng thương ột tiểu nữ tử, bất đắc dĩ vì chính mình quốc gia mà đến Đại Hưng vương triều làm phi tử của một nam nhân lớn hơn nàng rất nhiều, qua những ngày không như ý, có lẽ chết đi ngược lại là một loại giải thoát.”

Mộ Dung Phong là lần đầu tiên nghe nói về chuyện của Lệ phi, có chút ngạc nhiên, tiểu cô nương kia kỳ thật là thật sự đáng yêu. Nhưng không biết vì sao nàng lại cảm thấy không phải bị ai như vậy, nói không được rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, có lẽ là trực giác đi, nàng cảm thấy Nhã Lệ kia tuyệt đối không phải là một nữ nhân sẽ lựa chọn tự sát!

186. Chương 186

Hai tỷ muội đang nói chuyện thì thấy lão Thái hậu uy nghiêm tiêu sái tiến vào, nhìn chằm chằm Mộ Dung Phong, trong ánh mắt tất cả đều là cừu hận, cuối cùng lại bại bởi nữ tử này khiến bà thật sự là không cam lòng.

Mộ Dung Thiên nhìn lão Thái hậu, thần nhiên thi lễ, lẳng lặng nói: “Mộ Dung Thiên gặp qua lão Thái hậu nương nương, chúc lão Thái hậu nương nương mọi việc thuận khang!”

“Được rồi, đứng lên đi.” Lão Thái hậu thần nhiên nói, nhìn Tư Mã Triết đang ngăn người mà âm thầm thở dài, nhìn Mộ Dung Thiên có chút khổ sở nói, “Thực là làm khó con, ở bên một người không bỏ xuống được chuyện xưa như vậy, khổ cho con rồi.”

Mộ Dung Thiên lại cười nhẹ, lắc đầu không nói gì.

Tư Mã Nhuệ đã đi tới đỡ Mộ Dung Phong, mỉm cười không nhìn mọi người, chính là nhìn Mộ Dung Phong mà ôn nhu nói: “Phong nhi.” Một tiếng gọi này, như si mê, như say đắm, giống như là cả đời.

Mộ Dung Phong quay đầu nhìn lại, tinh tế cười như nước chảy mây bay, ôn nhu như vậy, lại xuyên thấu qua vai Tư Mã Nhuệ thấy được Vương Bảo, thấy hắn đột nhiên nhẹ nhàng đưa tay đến bên cạnh thắt lưng, đột nhiên có một tia hàn quang chợt lóe, là ánh kiếm.

Hắn là thị vệ của Hoàng Thượng khi còn là Thái tử, mà hiện tại là thị vệ của Mạnh phi, cho nên mọi người đều xem nhẹ thân phận đặc thù của hắn, cùng với việc hắn có thể mang kiếm xuất hiện ở trong hoàng cung là bình thường, mà ánh mắt hắn giờ phút này lại chuyên chú nhìn Tư Mã Nhuệ cùng Mộ Dung Phong.

Mộ Dung Phong nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy tay Tư Mã Nhuệ, dây xích tay kia nhẹ nhàng từ cổ tay của nàng trượt xuống về phía cổ tay Tư Mã Nhuệ, nàng hiểu được dây xích tay này là do nàng lúc còn là Bạch Mẫn ở ngàn năm sau phát hiện ra, cho nên nói, mất đi dây xích tay chính là nàng mất đi tính mạng, là nàng đánh mất Tư Mã Nhuệ, bất luận như thế nào nàng cũng nguyện ý để Tư Mã Nhuệ còn sống, nếu chỉ có thể có một người còn sống thì nàng nguyện ý là Tư Mã Nhuệ mà không phải nàng, có lẽ thời gian có thể xóa nhòa hết thảy chuyện trước kia, nếu không có dây xích tay này có lẽ Bạch Mẫn ở ngàn năm sau sẽ không trở thành Mộ Dung Phong bây giờ. Có lẽ nếu nàng thật sự đã chết thì Tư Mã Nhuệ sau thời gian trôi qua lâu có khả năng còn có thể yêu thương những người khác.

Bất luận là nguyên nhân gì, ý niệm duy nhất trong đầu là, nàng hy vọng Tư Mã Nhuệ còn sống.

Có lẽ chính là trong nháy mắt này, Tư Mã Nhuệ bỗng nhiên cảm thấy có chút không đúng, Mộ Dung Phong đột nhiên nhẹ nhàng đẩy hắn ra, kiếm của Vương Bảo nhẹ nhàng lướt qua, hắn hướng tới không phải Mộ Dung Phong mà là Tư Mã Nhuệ, hướng tới là nam nhân làm cho Mạnh Uyển Lộ thương tâm này, chứ không phải là Mộ Dung Phong mà hắn cảm thấy vẫn thủy chung không sai.

Ở trong nháy mắt hắn đột nhiên lựa chọn Tư Mã Nhuệ, nếu không có Tư Mã Nhuệ thì Mạnh Uyển Lộ sẽ không thương tâm. Cho dù Mộ Dung Phong đã chết nhưng Tư Mã Nhuệ vẫn như cũ không thương Mạnh Uyển Lộ, nhưng nếu không có Tư Mã Nhuệ thì Mạnh Uyển Lộ có khả năng sẽ yêu thương một nam nhân khác, có lẽ sẽ có được cuộc sống hạnh phúc.

Tuy thấy kiếm nhẹ nhàng xẹt qua nhưng Mộ Dung Phong lại không cảm thấy đau, tuy rằng trước mắt máu đỏ tươi bắn ra, một thân hình lẳng lặng ngã xuống.

Trong nháy mắt thân hình kia ngã xuống, tay nàng theo phản xạ bắt lấy, mà thân thể nàng mất quán tính theo thân thể kia nhẹ nhàng ngã xuống.

“Phong nhi!”

“Mộ Dung Thiên!”

Tư Mã Nhuệ cùng Tư Mã Triết đồng thời kinh hô. Lão Thái hậu chỉ cảm thấy máu đỏ tươi chọt lóe trước mắt, máu tươi nóng hổi văng lên cả thân người cùng mặt bà. Thân thể Tư Mã Nhuệ nhoáng lên một cái, kiểm kia đã bị thị vệ ở phụ cận đỡ được.

Vương Bảo bị thương quỵ trên mặt đất, nước mắt rơi không một tiếng động, thân thể hơi hơi chóp lên.

Tư Mã Nhuệ tiến lên nâng Mộ Dung Phong dậy. Trên người nàng cũng không có vết thương. Bị thương là Mộ Dung Thiên.

Tư Mã Triết ngạc nhiên nâng dậy Mộ Dung Thiên, nhìn nàng, trên mặt Mộ Dung Thiên tất cả đều là nước mắt, lại mang theo nụ cười an tường nhất, nhìn Tư Mã Triết suy yếu nói: “Thì ra ngài còn biết ta là ai, một tiếng hô này cũng làm Mộ Dung Thiên mãn nguyện rồi.”

Tư Mã Triết im lặng không một tiếng động, nhìn Mộ Dung Thiên.

“Lão Thái hậu nương nương...” Mộ Dung Thiên đột nhiên cố gắng ngồi dậy nhìn lão Thái hậu, lẳng lặng nói, “Nếu Mộ Dung Thiên không có đoán sai thì một thân máu tươi này của Mộ Dung Thiên hẳn là đã làm khôi phục trí nhớ của ngài. Lúc ấy, phụ thân đã bỏ vào được mất trí nhớ trong rượu, Mộ Dung Thiên bị trọng thương dưỡng thương ở nhà đã phát hiện một phong thư của phụ thân cùng Ô Mông quốc, trong thư liền nhắc tới loại dược này, đây là dược do tướng quốc Ô Mông quốc và cha ta cùng nghiên cứu chế tạo ra, Nhã Lệ cũng không biết sự tồn tại của thuốc này, cho nên lúc ấy ngài không phát hiện ra. Trong thư nói là chỉ có máu của tự thân người dùng dược mới có thể giải được loại dược này, hoặc là người có quan hệ thân sinh máu mủ với người dùng dược, cũng chính là chỉ có trong tỷ muội bốn người chúng ta nay còn lại ba người, một người dùng sinh mệnh cùng máu tươi của chính mình mới có thể thức tỉnh lại trí nhớ của ngài. Mộ Dung Thiên vẫn chỉ là đoán như vậy, nhưng khi nghe được trong cung người ta nói thái độ của ngài đối với Phong nhi, cùng thái độ với Du nhi, cho nên ta đoán loại dược này có khả năng thật sự tồn tại, cho nên Mộ Dung Thiên vẫn hy vọng có cơ hội có thể gặp ngài, thử một chút xem có thể đủ giúp ngài hay không. Loại dược này phụ thân chỉ hạ ở trên người một mình ngài, hẳn hy vọng là ngài có thể trở nên lãnh khốc vô tình, chỉ lấy quốc sự làm trọng, cũng bởi vậy có thể khiến ngài làm hỗn loạn triều cương Đại Hưng vương triều, chính là phụ thân thật không ngờ cuối cùng ngài lại lựa chọn Hoàng Thượng bây giờ, Tứ thái tử lúc đó, đúng là làm khổ nữ nhi của chính mình.” Mộ Dung Thiên nói tới đây đã phải dùng hết tất cả khí lực mới có thể bảo trì được ngữ khí rõ ràng.

Lão Thái hậu nước mắt chảy ra, cả người đứng ở một chỗ nói không ra lời. Bà hoàn toàn không bận tâm đến máu tươi trên người trên mặt chính mình, ngơ ngác nhìn Mộ Dung Thiên, tất cả chuyện trước kia đột nhiên xuất hiện một màn ở trước mắt. Trong lòng đau xót, một ngụm máu tươi từ trong cổ họng phun ra, thân mình run lên ngã sấp xuống trên người Thái hậu đứng ở phía sau bà.

Mộ Dung Thanh Lương quả thật là người có tội, nhưng nói thật, chẳng lẽ con của chính mình không sai sao? Nếu không có chuyện năm đó con mình nhất định phải nạp Mộ Dung Tuyết làm phi, thì sao lại có chuyện Mộ Dung phu nhân tự sát, cũng như thế nào lại có một màn ở Tường Phúc cung kia? Chính là người có tội này có bốn nữ nhi xuất sắc như thế, bất luận là Mộ Dung Thiên đoan trang, Mộ Dung Du trí tuệ, Mộ Dung Phong cao quý, hay Mộ Dung Tuyết ôn nhu, người nào không phải là nữ tử làm cho người ta yêu thích? Nói đến vẫn là con của chính mình sai trước.

Tư Mã Triết nhìn Mộ Dung Thiên, sự dưng cảm cùng trầm tĩnh của nữ tử này làm cho hắn ngạc nhiên!

“Tư Mã Triết, Mộ Dung Thiên sợ là phải đi trước, chính là trước khi đi Mộ Dung Thiên thật sự có câu muốn nói, Mộ Dung Thiên muốn nói là, ngài yêu Hồng Ngọc thì Mộ Dung Thiên đã biết từ lâu, nhưng ngài có biết, Mộ Dung Thiên cũng yêu ngài giống như ngài yêu Hồng Ngọc không?” Mộ Dung Thiên trong mắt có lệ, trên môi lại mỉm cười, lẳng lặng nói, “Ngài có biết, Mộ Dung Thiên đem ngài đặt ở trong lòng đợi chờ mòn mỏi ra sao không? Mộ Dung Thiên thật khổ sở, nếu Mộ Dung Thiên đi rồi thì ai sẽ hết lòng chăm sóc ngài? Cho nên, xin hãy bảo trọng.”

Tư Mã Triết ngửa đầu nhìn về phía đại điện, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, Mộ Dung Thiên lại quay đầu liếc mắt nhìn muội muội của chính mình một cái, mỉm cười nói: “Phong nhi, có Hoàng Thượng cùng muội, tỷ tỷ có thể yên tâm rồi.”

187. Chương 187: End

Mộ Dung Phong lập tức quỳ gối trước mặt Mộ Dung Thiên, đối với người không phải là thân tỷ tỷ của chính mình này mà khóc không ra lời, Mộ Dung Thiên vì trả nợ cho tội nghiệt phụ thân gây ra mà không tiếc đưa ra sinh mệnh của chính mình; Vì muội muội có thể sống sót mà không tiếc dùng thân thể của chính mình chặn nhất kiếm Vương Bảo đâm ra; Chỉ có đến một khắc cuối cùng của sinh mệnh mới nói ra nỗi day dứt của bản thân đối với tình yêu, vì một nam nhân trong lòng vẫn thủy chung yêu một nữ nhân khác!

“Tỷ tỷ!...”

“Thiên nhi!” Lão Thái hậu đi tới, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt Mộ Dung Thiên, nha đầu đáng thương này, cả đời nhìn có vẻ như bình thường nhưng lại là người đáng thương nhất Mộ Dung gia, gả ột người được phụ thân chọn, một nam nhân trong lòng có nữ nhân khác, chính là một vật hi sinh do hoàng gia lựa chọn, cho tới bây giờ lại vì lỗi lầm của phụ thân mà không tiếc giao ra sinh mệnh tuổi trẻ của chính mình.

Mộ Dung Phong rơi lệ đến muốn ngừng cũng ngừng không được, người phải đi hẳn là nàng mà không phải Mộ Dung Thiên vô tội, vốn tưởng rằng Mộ Dung Thiên không phải một nữ nhân yếu ớt, lại đột nhiên phát hiện nàng thể nhưng cũng yếu, lại yếu ẩn nhẫn như thế, vất vả như thế!

Tư Mã Triết gắt gao ôm thân thể Mộ Dung Thiên đã dần dần lạnh, những kí ức lúc nàng còn ở bên cạnh không biết là như thế nào nay lại đột nhiên ùa về trong trí nhớ, trong lòng lập tức như rơi xuống vực sâu.

Nữ nhân này, từng xinh đẹp động lòng người, từng xấu hổ thâm tình cho phép hắn cùng chính nàng chung thân, cho hắn một thân nữ nhi ấm áp, cho hắn những ngày tháng an ổn gần nhau. Nay lại cứ như vậy chết ở trước mặt chính mình, nói xong lời nói không thể buông xuống hẳn, nàng thể nhưng lại yên lặng yêu hắn lâu như thế, mà hắn lại chưa bao giờ quý trọng.

Chính là bởi vì Hồng Ngọc đã sớm chiếm đầy lòng hắn.

Nếu hắn thử đi yêu nữ nhân này sớm một chút, chẳng phải sẽ là một chuyện thực may mắn sao?

Tư Mã Nhuệ im lặng đứng nhìn một màn trước mặt, thậm chí quên xử trí Vương Bảo.

Vương Bảo an tĩnh quỳ gối ở kia, cả người đều là ngơ ngác. Hắn tuyệt đối không muốn giết chết Mộ Dung Thiên vô tội! Hắn có thể dùng sinh mệnh mà thề, hắn vốn chính là muốn giết chết Tư Mã Nhuệ, đương kim Hoàng Thượng!

Tư Mã Triết im lặng nhìn Tư Mã Nhuệ, lẳng lặng nói: “Hoàng Thượng, ngài phải đối xử thật tốt với Mộ Dung Phong, đừng làm ột phen khổ tâm của Mộ Dung Thiên trở nên vô ích. Ngài phải đáp ứng đại ca, cả đời này ngài chỉ có thể lấy một Hoàng hậu là Mộ Dung Phong này, vĩnh viễn chỉ có một thê tử là nàng, không thể giống như cha vắng vẻ mẫu thân, làm ấu thân hàng đêm chong đèn cô đơn một mình! Ngài hãy làm cho Hoàng Thượng Đại Hưng vương triều từ nay về sau cả đời chỉ có một thê tử! Giống như vị Hoàng Thượng đầu tiên của Đại Hưng vương triều, cả đời gặt gao chỉ yêu một vị Hoàng hậu, chẳng sợ buông tha giang sơn cũng không vi phạm lời thề kia!”

Tư Mã Nhuệ gật đầu, tuy nhẹ nhưng lại so với sinh mệnh còn nặng hơn.

“Vương Bảo, ngươi lại đây.” Tư Mã Triết nhẹ giọng nói, “Mang thanh kiếm lại đây.”

Vương Bảo không hé răng, cầm kiếm đưa cho Tư Mã Triết, quỳ trước mặt hắn im lặng chờ kiếm đâm đến, hắn biết Tư Mã Triết sẽ không bỏ qua cho hắn, Hoàng Thượng cũng sẽ không buông tha hắn, hơn nữa quả thật là hắn đã tự tay giết chết Mộ Dung Thiên, một nữ tử vô tội nhất. Hắn cũng nên lấy mạng đền mạng.

“Ngươi vì sao phải như thế?” Tư Mã Triết nhìn máu tươi vẫn đang nhỏ giọt trên thân kiếm, đó là máu trong cơ thể Mộ Dung Thiên, nữ tử bị chính mình xem nhẹ này lại dùng sinh mệnh làm cho hắn ghi tạc trong lòng, chỉ có nữ nhân này nguyện ý dùng sinh mệnh hứa hẹn cho hắn, nàng làm như vậy chỉ là vì làm cho chính mình không cần áy náy trong lòng.

“Hắn là vì Mạnh Uyển Lộ.” Tư Mã Nhuệ im lặng giải thích.

Tư Mã Triết nghe thế bỗng nhiên cười, lại cười đến bi ai, cười đến mất mát.

Vương Bảo cúi đầu không nói.

“Hắn tuy là nô tài, là một thái giám, nhưng hắn lại thích chủ tử của hắn, ở trong bất tri bất giác mà thích chứ cũng không phải hắn cố ý, chính là nghiệp duyên thiên định mà thôi.” Tư Mã Nhuệ thần nhiên nói, “Chỉ là không nghĩ tới, hắn thế nhưng có thể vì Mạnh Uyển Lộ mà tới giết ta.”

Mạnh Uyển Lộ đứng ở cửa, cao giọng nói: “Một nô tài cũng dám có ý nghĩ này, thật sự là vớ vẩn!”

“Mạnh Uyển Lộ người thật may mắn, kiếp này còn có người yêu người như thế, nguyện ý vì người mà trả giá sinh mệnh, tuy rằng chỉ là một nô tài, chỉ là một thái giám, nhưng hắn xem người so với sinh mệnh của chính mình còn quan trọng hơn, người thật sự phải thấy may mắn.” Tư Mã Triết nhìn về phía Vương Bảo, bi ai nói “Thôi đi, nếu giết người thì thật sự là uống phí khổ tâm của người.”

Nói xong, đột nhiên cầm kiếm đâm chính mình, Tư Mã Nhuệ tuy thấy lại không kịp ngăn trở, nghe thấy Tư Mã Triết lẳng lặng nói: “Tứ đệ, đại ca đi trước một bước, đại ca thua thiệt Mộ Dung Thiên nhiều lắm, phải hoàn lại cho nàng!”

Mộ Dung Phong đột nhiên nhắm mắt lại, một tiếng mặc niệm: “Nếu thực sự là duyên, nếu ta có thể vượt qua nghìn năm đến nơi này trở thành Mộ Dung Phong, như vậy bọn họ cũng có thể vượt qua ngàn năm trở thành Bạch Mẫn cùng Đoạn Chi Sơn, cầu xin các vị thần linh không biết nắp ở nơi nào hãy phù hộ cho bọn họ. Ta, Mộ Dung Phong, nguyện ý đem ngàn năm sau của chính mình cho hai người bọn họ, làm cho hai người bọn họ sống hạnh phúc vui vẻ cùng nhau!”

Mộ Dung Phong gắt gao nắm tay hai người bọn họ, một tiếng mặc niệm trong lòng.

Nước mắt rơi không ngừng được.

Kiếp số của nàng Mộ Dung Thiên đỡ hộ, nàng nhất định phải đem ngàn năm sau hứa cho Mộ Dung Thiên!

Mạnh Uyển Lộ đi lên trước, lấy thanh kiếm hung hăng đâm một kiếm vào Vương Bảo.

Vương Bảo ánh mắt nhắm chặt, trong lòng buông một tiếng thở dài, nhẹ nhàng gần từng tiếng nói: “Hạnh phúc duy nhất của Vương Bảo kiếp này có lẽ chính là một kiếm này, đây là chuyện duy nhất chủ tử ngài làm vì nô tài, tóm lại đều phải chết, chết ở dưới kiếm của ngài coi như là hạnh phúc khó được đi!”

Tư Mã Nhuệ im lặng nhìn Mạnh Uyển Lộ, nhẹ nhàng lắc đầu, thần nhiên nói: “Người thủy chung không biết quý trọng, cho dù người không thương cũng hà tất phải tro trên như thế. Người, trầm nhất định là hư rồi.”

Mạnh Uyển Lộ quật cường đứng ở kia, nhìn kiếm trong tay, bị một nô tài thích, hơn nữa lại là một thái giám, thật sự là sự sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời nàng!

Tư Mã Minh Lăng vừa mới gấp trở về, đứng ở cửa đại điện lẳng lặng nhìn một màn trước mắt, hắn đã lấy về được thuốc giải từ Ô Mông quốc nhưng vẫn là chậm một bước, làm hại Mộ Dung Thiên cùng Tư Mã Triết đều mất tính mạng.

Biểu tình trên mặt lão Thái hậu cơ hồ là đông cứng.

Tư Mã Nhuệ gắt gao nắm tay Mộ Dung Phong, tựa hồ muốn đem tất cả bi ai của nàng đều nhất nhất chia sẻ.

Mà lúc này bên ngoài đại điện, mưa thu càng nặng hạt, hàn ý đọng lại.

Ngàn năm sau, Bạch Mẫn mở mắt ra nhìn người trước giường, ánh mắt mê hoặc.

Nghe thấy Đoạn Chi Sơn mỉm cười nói: “Có lẽ là kiếp trước nợ em, anh đang nghĩ nếu em không tỉnh lại thì anh cũng liền ngủ luôn đi.”

Đồng Vi Vi mỉm cười, may mắn nha đầu Nguyệt Lạc kia chỉ đi xe đạp, Bạch Mẫn chỉ là không cẩn thận bị ngã một bước mà thôi, nếu bị thương nặng thì làm sao bây giờ?

Một năm sau.

Đại Hưng vương triều lập tân chủ, Tư Mã Minh Lăng kế vị, quốc thái dân an. Hấn dùng sự không tự do của chính mình đổi lấy cuộc sống về sau của Mộ Dung Phong cùng Tư Mã Nhuệ được tự do tự tại.

Lão Thái hậu tự mình đưa Tư Mã Nhuệ cùng Mộ Dung Phong rời khỏi hoàng cung, hứa cho bọn họ cuộc sống an ổn.

Ở một đình viện xinh đẹp giữa sơn thủy hữu tình truyền đến tiếng khóc của trẻ con, Mộ Dung Phong sinh hạ một đôi nữ nhi của nàng cùng Tư Mã Nhuệ.

Nơi biên ải, Túy Hoa lâu trước đây được trùng kiến, làm ăn thịnh vượng, cũng được hoàng gia chiếu cố. Nghe nói bà chủ mới của Túy Hoa lâu này là một nữ tử xinh đẹp thiên tiên dị tộc, ở trong Thiên Hương các mới được xây nên, chính là không có người nhìn thấy dung nhan của nàng.

Sau khi Tư Mã Nhuệ hạ hưu thư, Mạnh Uyển Lộ vẫn một mình trông phòng tới già, đến chết mới có thể buông xuống tất cả yêu hận trong lòng, tịch mịch cả đời.

Xuân Liễu gả ột vị lang quân như ý, qua những ngày bình yên mà hạnh phúc.

Yên Ngọc vẫn ở lại trong cung, không lâu sau cũng được Tư Mã Minh Lăng nạp làm phi, vẫn ở tại Hợp Ý Uyển.

Tiểu Ngũ đã mang thai đứa nhỏ của Tư Mã Cường, hai người cũng đã chuyển ra khỏi hoàng cung, ở tại một đình viện yên lặng.

Con của Mộ Dung Du cùng Ngô Mông đã tập tễnh học bước.

Ngàn năm sau, hôn lễ của Bạch Mẫn cùng Đoạn Chi Sơn được cử hành trong hoa tươi và hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuot-qua-ngan-nam-yeu-chang>